Copyrighted Material

The Mindf*ck Series

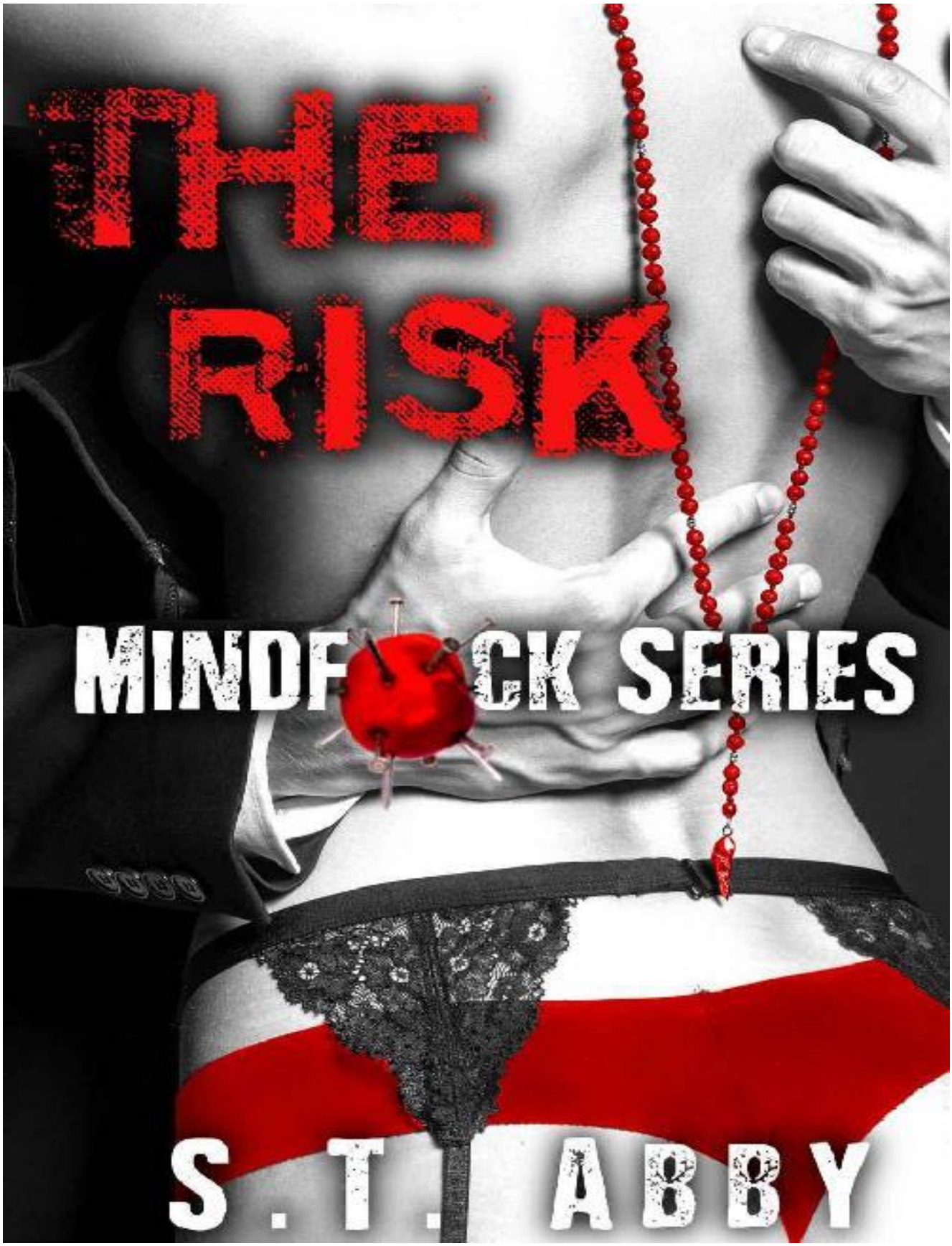
Books 1-5

S.T. Abby

Copyrighted Material

Mindf*ck
Serisi 1-5
S. T. Abby

THE RISK
MINDF CK SERIES
S.T. ABBY

Risk
1. kitap
Mindfuck Serisi

ST Abby

Bu sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için. Bu, insanların hala hakkında fısıldadıkları kişiler için.

Bu unutmak için her gün savaşanlar için.

Yalnız değilsin.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~

Gidecek çok isim kaldı…

Einstein, *" Zayıf intikam ister. Güçlü olan affeder. Zeki görmezden gelir."*

Siktir et. Einstein her zaman haklı değildi.

İntikam soğuk yenen bir yemektir... Şimdi buna katılıyorum. Bu, onlar için geldiğinizi unuttukları ve zamanı geldiğinde çığlıklarının çok daha güzel olduğu anlamına gelir.

Bölüm 1

İnsanlığı seviyorum ama insanlardan nefret ediyorum.
-Albert Einstein

LANA

"Ekilmiş gibi görünüyorsun," dedi bir adam, ben telefonumdan yukarı bakıp ne izlediğimi görmesin diye kilit ekranını dikkatlice yerine oturttuğum sırada.

Onu incelerken tek kaşımı kaldırdım. Yakışıklı, yirmili yaşların ortasında, kibirli gülümseme, baskın duruş… Yine de kesinlikle yanlış ağaca havlıyor.

"Aslında tek başıma yemek yemekten zevk alıyorum," dedim ona tatlı bir gülümsemeyle.

İmayı almıyor çünkü gözleri kararlılıkla kısılıyor. Alfalar meydan okumayı tercih eder. Ben daha iyi bilmeliydim.

Ben Craig'im. Sen..." Gözlerini üzerimde gezdirirken sözlerinin yarıda kesilmesine izin verdi ama kahvemi yudumlamadan önce hiçbir şey söylemedim. "Bana adını vermezsen sana sadece Güzel diyeceğim."

Ne kadar özgün.

Dalkavukluk girişimi açıkça eğitimsiz ve kesinlikle gelişmemiş. Belli ki fazla yaygara koparmadan istediğini almaya alışmış, yani ödülünü aldıktan sonra da hiçbir çaba göstermiyor. Pahalı takım elbisesini ve gözle görülür çekiciliğini göz önünde bulundurursak şaşırmadım.

Pek çok kadın onun küstahlığını görmezden gelecek, kendini beğenmişlikle karıştıracak, hatta muhtemelen çekici bulacaktır.

Ama ben yanlış kızım.

"Bana İlgilenmiyorum demeye ne dersin? Çünkü şu anda benim en uygun tasvirim bu," dedim ona, rahatlamış ve tamamen kontrollü bir şekilde sandalyemde geriye yaslanarak.

"Görünüşe göre iyi bakmamışsın," diye devam ediyor, arkasına yaslanıyor ve bana kibirli bir kıçtan başka bakacak bir şey vermeyen bir duruşla hemen hemen poz veriyor.

"Yeterince fazlasını gördüm. Hala ilgilenmiyorum."

Geri adım atarken bakışları kararıyor.

"İyi. Siktir et. Zaten aletimde donmaya ihtiyacım yok," dedi ve başka bir adamın oturduğu masaya doğru yürüdü.

Bulutlu hava nedeniyle bugün güneş pek parlak değil. Yağmur yağacak gibi göründüğü için kahvehanenin içi yerine verandayı tercih edenlerden sadece birkaçıyız. Birkaç masa ötede olmalarına rağmen, Bay Kibirli somurtkan ve kederli bir şekilde koltuğuna çökerken, arkadaşının gülüp başını salladığını hâlâ görebiliyorum.

Gözlerimi üzerimde hissedene kadar telefonumdan görüntüleri izlemeye devam ettim. Başımı kaldırıp onu beni incelerken yakaladığımda Bay Kibirli'nin arkadaşı başını çevirmedi. Alay etmiyor, hatta ilgileniyormuş gibi davranmıyor. Tıpkı benim insanları yaptığım gibi beni okumaya çalıştığını söyleyebilirim.

Ayrıca yakışıklı ama takım elbisesi diğer adamınki kadar pahalı değil. Gözlemim beni onların iş arkadaşı olduklarına inandırır, ama aynı işi yapıyorlarsa neden biri diğerinden daha iyi giyiniyor? Bay Kibirli için çalışıyor olsaydı olacağı gibi itaatkâr veya ağırbaşlı görünmüyor. Bu, eşit oldukları halde aynı ücreti almadıkları anlamına mı geliyor? Ya da belki Bay Kibirli paradan geliyor da bu adam gelmiyor?

Endişelenmeden, yoğun incelemesini fark etmemiş gibi yaparak gözlerimi telefonuma çevirdim. Kahvemi ve D-day gösterimimi bitirdikten sonra garsondan hesabı istiyorum.

"Zaten ödendi," diyor yumuşak bir gülümseme ve parlak gözlerle. Göz kırparak, "Ayrıca bir de bahşiş bırakmışsınız," diye ekledi. "İyi bir tane."

Kaşlarımı kaldırdım ve Bay Kibirli'nin arkadaşı avludan çıkarken o başını geriye doğru hareket ettirdi. Bay Kibirli hiçbir yerde bulunamadı.

"Eğlence için sana teşekkür etmek istediğini söyledi," diye yelpazesini açarken ve onun karanlık bir cipe doğru yürümesini izlerken anlatmaya devam ediyor.

Ayağa kalkıp çıkışa doğru yönelirken, "Teşekkürler," dedim.

Flört etmek yok, özlem dolu bakışlar yok ve yemeğimin parasını ödedikten sonra ona gelip gelmeyeceğimi görmek için etrafta beklemek yok. İnsanların sebepsiz yere iyi olmasından hoşlanmıyorum. Onun eğlencesi olduğumu söylemek yeterli değil.

Gözlerim suskun adamın peşinden gitti, cipin yanında oyalanarak telefonda o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, sözlerini bu mesafeden duyamayacak kadar onu izliyordum. Ayrıca kaldırımın aşağısındaki dükkânın yanında güzel bir kızla sohbet eden Bay Kibirli'yi de görüyorum. Benden çok daha fazla ilgileniyor gibi görünüyor.

Merakımı yatıştırmaya karar vererek, tam aramasını bitirirken sessiz adama yöneldim. Yaklaştığımda gözleri benimkilere takıldı ve ben bir yirmilik çıkarırken kaşları kalktı.

"Yemeğimin parasını yabancı adamların ödemesine izin vermem. Annem bana daha iyi öğretti," dedim ona önünde alması için işaret ederek.

Dolgun dudaklarında yavaş bir sırıtış gezinerek yüzünü tamamen değiştiriyor. Koyu sarı saçları, yatak başı dağılmadan seksi olacak kadar dağınıktı. Güçlü, yontulmuş çenesi, yumuşak, mavi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Aynı anda sert ve nazik görünüyor, bu da kafamı daha da karıştırıyor. Onu gerçekten okuyamıyorum.

“Bu kadar ucuza daha eğlenceli bir şov bulamadım. Güven bana, küçük hesap buna değdi," diyor omuz silkerek, ellerini ve telefonunu cebine sokarak, asıl kelimeleri kullanmadan paramı almayacağına dair bir tavır sergileyerek.

Ama ben ısrarcıyım ve yirmiliği tekrar sallıyorum. “Hala kurallarım var. Teşekkürler, ama hayır, teşekkürler.”

Gülümsemesi büyüyor. "Her zaman böyle savunmacı mısın?" diye düşünür. “Başkalarının niyetleri hakkında sürekli endişeleniyor musunuz? Yoksa kahvenizi ve kekinizi ödemek gibi vasat bir şey yapan bir adam konusunda sizi gergin tutan aşırı feminist bir konum mu?”

Beni *okuyor* . Biliyordum.

Ucuz takım elbise, karanlık SUV ile birlikte aniden anlam ifade ediyor. "Sen FBI'sın," diyorum, Quanticoçok da uzak olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurarak.

Gülümsemesi genişliyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

“Örneğin, benim profilimi çıkarıyorsun, bu da biniş ve kıyafet göz önüne alındığında muhtemelen seni o alanda bir yere yerleştirir. Arkadaşınızın etkilemek için giydiği pahalı bir takım elbise var ama sizinki daha az gösterişli. Onun etrafındaki duruşun ve ona karşı iyi niyetli alayların, mali farklılığa rağmen eşit olduğunuza inanmamı sağlıyor. Yani onun paradan geldiğini ve senin de kendi yolunu kazandığını farz ediyorum. SUV standart bir versiyon değil. Karartılmış camlar yasal olarak

renklendirilemeyecek kadar karanlık, ancak güvenlik riskleri nedeniyle FBI'a belirli müsamahalar verildiğini biliyorum. Haklı mıyım?

Sanki çıldırmak yerine daha çok meraklanmış gibi gülümsemeye devam etmesinden gerçekten nefret ediyorum. Onu korkutmak istedim.

"Ücretli bir profilci değilsin, FBI değilsin ve herhangi bir askeri birlikle bağlantın yok," dedi kafamı karıştırarak. "Kıyafetiniz bohem şık, yani dış görünüşünüzle daha az, rahatınızla daha çok ilgileniyorsunuz. Seçiminizle tek başınıza oturuyorsunuz ve yolunuza çıkan her türlü ilgiyi göz ardı ediyorsunuz. İlk bakışta, kendi iyiliğin için fazla feministsin. İkinci bakışta, yakınlaşması zor birisin çünkü güven çok sık paylaştığın bir şey değil. Seni insanlar tarafından incitilmekten alıkoyar ama aynı zamanda hayatında kimsenin olmasını da engeller. Geceleri, gözlerini kapattığında ve savunmasız olmana izin verdiğinde… biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmeye cesaret ettiğin tek zaman budur."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. O çok hassas. Bu kadar kolay okunabilir olmamalıyım. Yıllarca buna karşı eğitim aldım.

"Dökülmeyen tüyleriniz olmadığı sürece üzerinizde evcil hayvan tüyü olmadığı gerçeği göz önüne alındığında evcil hayvan yok. Bununla birlikte, büyük olasılıkla ondan daha uzun yaşayacağınızı ve söz konusu hayvanı kaybetmenin kalp kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalacağınızı bildiğiniz halde, bir hayvana bağlanmanıza izin verdiğinizi görmüyorum. Zorunluluk nedeniyle bağımsızsınız, muhtemelen sizi bu yöne iten acı dolu bir geçmiş. Belki de bir kayıp. Belki birden fazla kayıp. Belki hayat tarafından yalnızlığa itildi ve orada kendi seçimiyle kaldı?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür attığında ve titrek bir adım geri attığımda gözleri daha da yumuşadı.

"Üzgünüm. çok ileri gittim Özür dilerim," dedi tam Bay Kibirli dönerken.

“Üstümü kaybetmedim. O piliç sadece-”

Beni Bay Profiler ile aynı anda görünce sözleri öldü. Açıkta, savunmasız ve elementim dışında hissediyorum. Buna alışkın değilim. İmkansız okumaların kalesi olmak için çok çalıştım.

Doğru ipliği tek bir çekişle güvenimi çözdü.

"Birkaç şişe su getir. Uzun yolculuklar, dedi Bay Kibirliye gözlerini benden ayırmadan.

Gidip gitmediğini bilmiyorum, çünkü gerçekten pişmanlık dolu görünen o nazik mavi gözlere bakmakla meşgulüm.

"Hayat berbat," diyor rastgele. "Öyleyse ölürsün. Hâlâ hayattayken yaşasan iyi olur," diye ekliyor, öncekinden tamamen daha az anlayışlı bir sesle.

Gerginliği kırmaya yetiyor ve beklenmedik bir gülümseme benden kayıp gidiyor. Eğilirken göz kırpıyor. "Hayatta hissetmek için yardıma ihtiyacın olursa, beni ara. Ben de biraz hayat kullanabilirim.

Geri çekildiğinde elimde bir şey hissediyorum ama oraya bir şey koyduğunu hiç hissetmedim. Cip'in diğer tarafına doğru yürüyor ve binişini büyük bir dikkatle izliyorum.

Bay Kibirli yolcu tarafını almak için geri döndüğünde gözlerim nihayet elimdeki karta düştü.

Logan Bennet …

Numarası ismine iliştirilmiş ve kesinlikle FBI'dan. Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdığımda, direksiyon simidine yaslanmış, beni izliyordu. Bay Kibirli'nin penceresi kapalı ve rahatsız görünüyor.

Beni ara, diyor Logan kaldırımdan uzaklaşmadan önce sırıtarak.

Gerçeklik, kalıcı olmasına rağmen yalnızca bir yanılsamadır. Bunu Albert Einstein söyledi. Babam, biz onu anlamakta zorlandığımızda hayatı açıklamanın bir yolu olarak hep Einstein'dan alıntı yapardı. Hayatlarımız alt üst olduğunda benden alıntı yaptığını hatırlıyorum. En çok canımı yakıyordu ve beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Einstein, az önce ne kadar kolay okunduğumu anlamama yardımcı olmuyor. Ya da şu anda kendimi ne kadar savunmasız ve açıkta hissediyorum.

Telefonum elimde titredi ve ayarladığım uyarıyı görerek aşağı baktım.

soğuk olmalıyım Üşümeye ihtiyacım *var* . Daha azı, çok uzun süredir üzerinde çok çalıştığım planı uygulamam gereken kabuğu yerinde kırabilir.

Kalan zayıflığı silkeleyerek sert bir nefes verdim ve arabama doğru yürüdüm. On beş mil sürüyorum, aradığım evi buluyorum ve yanından geçiyorum. Eldivenlerimi, takım elbisemi ve ağır erkek çizmelerimi giymeden önce terk edilmiş bir ahıra park edene kadar bekliyorum. Taşlarla ağırlaştırılmış sırt çantalarını da takıyorum… Biri sırtımda, biri önümde.

Sinsice eve doğru yürüyorum, kapıyı kaydırarak açıyorum ve sırt çantalarını sessizce çıkarıp dikkatlice bir sandalyeye bırakıyorum.

Çantamda ihtiyacım olan her şey var, bu yüzden üzerimde taşıyorum. Sonra ağır ayakkabılar çıkıyor ve onları sessizce sırt çantamın üstüne koyuyorum.

Üst kattaki hareketlilik dikkatimi çekiyor ve adımlarımı hafif ve sessiz tutmaya dikkat ederek yavaşça merdivene doğru

ilerliyorum. Bir ay boyunca zeminleri inceledim, gıcırdayan veya inleyen her noktayı buldum.

Onun rutinini benimkinden daha iyi biliyorum. Tıpkı beş saniye içinde bildiğim gibi, su gelmeye başlayacak.

Gerçekten de, içlerinden su fışkırırken evdeki eski borular tıngırdıyor ve o anda o gürültülü duşta hiçbir şey duyamadığı için gıcırdamalarına aldırış etmeden merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Odasına geldiğimde gözlerim yatağa kaydı. Bekar olduğunu biliyorum ama plansız bir kadınla karşılaşmaktan her zaman endişelenmişimdir. Telefonumdan kameraları izledim ve burada hiç kadın görünmüyordu, ama bu hala aklımın bir köşesini kurcalayan bir düşünce.

Bir gecelik misafir belirtisi görmediğimde rahat bir nefes alıyorum. Sadece Ben ve onun her zamanki dağınık evi.

Duş kesiliyor ve ben zaten pozisyonumdayım, hazırım ve bekliyorum. Taser veya sakinleştirici kullanabilseydim hayat daha kolay olurdu. Gerçekten olurdu.

Tam belinde bir havluyla oradan geçerken bıçağım aşağı indi ve Aşil topuğuna sertçe sapladı. Çığlıklar kulaklarımı deliyor ve daha önce Bay Profiler'la yaşadığım o zayıflık anının, çığlıkların kulağa ne kadar hoş geldiğini etkilemediğini fark ediyorum.

Bunun için çok uzun, çok sıkı ve hiç durmadan çalıştım. Bir adamın benim üstünlüğümü alamayacağını bilmeliydim.

Ben ayağını tutarken ıstırap içinde ağlayarak yere düşer. Havlu düşüyor ve onun her bir santimini gözlerime maruz bırakıyor.

Midem bulanıyor.

Ama gözlerindeki korku? Bu beni uçurur.

"Ne oluyor? Ne istersen al!" diye bağırıyor, ben yaklaşırken hıçkıra hıçkıra ağlıyor, o kocaman, dehşete kapılmış gözleriyle beni izliyor.

Terörden kurtuluyorum. Onun çok, çok daha uzun süre ağlamasını istiyorum.

Adımı bilmeni istiyorum, dedim sessizce, ürkütücü bir şekilde.

Gözleri daha da büyüdü ve kanlı bıçağı kaldırıp parmağımı arka tarafında gezdirdiğimde solgunlaştı.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Fırsatını bulursa beni vuracak. Henüz o kadar yaklaşacak kadar aptal değilim.

Teli arka cebimden çıkardım ve o beni izlerken ben de onu izledim.

"Beni tanımadın mı, Ben?" Başımı sallayarak alaycı bir şekilde soruyorum. On ameliyat önce beni hemen tanıyabilirdi.

"HAYIR. Hayır," diye ağlıyor. "Seni tanımıyorum. Yanlış kişiyi yakaladın!"

Bakışlarının nasıl değiştiğini fark ederek çömeldim. Artık bu pozisyonda olduğum için bana saldırmaya hazırlanıyor. Bunu benim açımdan savunmasız bir hata olarak görüyor.

Bir bilseydi…

"Beni son gördüğünde on altı yaşında küçük bir kızdım," diyorum kara bir gülümsemeyle. "Artık tamamen büyüdüm. *oynamak ister misin* ?"

Son üç kelime tanımayı tetikleyen şeydir. Bunu gözbebeklerinin genişlemesinde, burun deliklerinin açılmasında ve yüz hatlarına bir anlayış duygusunun yayılmasında görüyorum.

"Sen," diye fısıldıyor. "HAYIR. Hayýr. Sen ona hiç benzemiyorsun. Öldü," diye ekledi aynı kısık ses tonuyla.

"Hayatta kaldım," dedim, korkusunun yavaş yavaş azalmaya başlamasını izlerken, tam da tahmin ettiğim gibi.

Şu anda, o dehşete kapılmış, korkmuş, hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük kızken ne kadar zayıf olduğumu hatırlıyor. Beni ne kadar kolay alt ettiğini hatırlıyor. Tehlikeli ölümcül duruma rağmen kontrolün hâlâ kendisinde olduğuna dair zihni ona oyunlar oynuyor.

"Üç tur attın," diye devam ettim, dengeli ve hazır kaldım, ama gerçekte bende olmayan bir zayıflığı dışa doğru göstererek, zihninin on yıl önceki o geceye geri dönmesine izin verdi.

"Bu, önümüzdeki üç gün boyunca üç kilo et anlamına geliyor," diye devam ettim.

Kendini bana atmadan ve beni yere düşürmeye çalışırken acı içinde çığlık atmadan önce bunun olduğunu görüyorum. Bıçağım omzuna saplandı ve ben dizlerimin üzerinde dönerken ve yüzü yere dikilirken arkasından kayarken başka bir kan dondurucu çığlık havada patladı.

Elim hâlâ bıçağı tutuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar bıçağı çekip alıyorum, neredeyse aynı anda teli boynuna atıp sıkıca sarıyorum. Sonra onu boğdum, acılı seslerin tadını çıkararak, gevşeyip bilincini kaybedip yaşam ve ölüm çizgisinde ilerleyene kadar. Kan kaybıyla, karşılık veremeyecek kadar zayıf. Onu şu anda öldürmek çok kolay olurdu.

Ama ölüm çok erken gelmeyecek.

Ben merhamete inanmıyorum.

Uyanıkken üç kilo et çıkarılacak.

Yalvaracak ve yalvaracak.

Bayılmak için dua edecek.

Ama hepsini hissedecek.
Tıpkı bizim yaptığımız gibi.

Bölüm 2

Bir insan olarak insan, var olan karşısında bu aklın ne kadar yetersiz olduğunu açıkça görebilecek kadar bir zeka ile donatılmıştır.
-Albert Einstein.

LOGAN

Kanlı olay yeri fotoğraflarına bakarken kruvasanımı bitiriyorum.

Tıpkı birbirine bağlamayı başardığımız diğer dört vaka gibi, bir boya fırçasıyla duvarlara kan bulaşıyor. Tutarlı kalan birkaç şeyden biri. Şüpheli her zaman kurbanın kanıyla bir duvarı kırmızıya boyuyor.

"Bunu görünce nasıl yemek yiyebilirsin?" Elise burnunu kırıştırıp masamın kenarına otururken sordu.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Ben Harris hakkında ne buldular?" diye sordum.

"MEM, en az üç gün boyunca işkence gördüğünü tahmin ediyor. Tıpkı diğerleri gibi onun da kesilmiş parçaları var. Penis dahil, "diye iç çekiyor.

Bu beni her erkeğin yapacağı gibi korkutuyor. Bu görüntülerden birinin parçalanmış bir penis olması mı gerekiyor?

"Parmaklarının hepsi kesilmişti," diye devam ediyor, yerde yatan on kopmuş parmağın koptuğu bir fotoğrafı işaret ederek. "Göğsü yavaşça parça parça çekildi. Şüpheli her seferinde barbarca bir dağlama yöntemi kullanarak kanamayı durdurdu. Kurbanın özellikle o üç gün boyunca hayatta kalmasını istedi. Penisi giden son şey gibi görünüyor. Yine bağ izleri bulundu ve bodrum kirişlerinden zincirler sarkıyordu. Şüphelinin profiline sadık kaldığını ve kurbanı kendi evinde asılı bıraktığını

düşünüyoruz. Şimdiye kadar, tüm erkekler herhangi bir komşunun kulak misafiri olması veya bir şey görmesi için çok uzakta izole edilmiş evlere sahipti.

Ve o da değişmiyor. Saldırıları kontrollü, iyi planlanmış ve detayları anlamasak da titiz.

Craig, konuşmamıza devam ederken ürpererek, "Bütün cinayetlerdeki kasık sakatlamaları düşünülürse, şüpheli bir kadın olmalı," diyor. "Sadece bir kadın bir erkeğin hurdasını kesmeyi kaldırabilir."

“Kadın seri katiller istatistiksel olarak işkence yapmazlar. Aslında çok daha verimliler ve bu yüzden izini sürmeleri daha zor,” diyor Elise küçümseyerek.

"Pekala, iktidarsız olmalı. Seri katillerin çoğu öyledir, diye söze girdi Alan bize katılarak.

O ve Craig'in profilci olmamalarının bir nedeni var.

Elise, "Bence o daha çok cinsel bir sadist," diye açıklıyor. "İktidarsızlık muhtemelen bir rol oynuyor, ancak onlara sadece iktidarsız demek bir profil değil."

"Yani iktidarsız bir cinsel sadist mi?" diye soruyor Craig, kafası karışmış halde.

"Cinsel sadistler genellikle iktidarsızdırlar ve cinsel kurtuluşlarını işkence yoluyla ararlar. Tecavüz izine rastlanmadı ama zanlı muhtemelen gelişmemiş ve erkeklere tecavüz edecek özgüveni henüz geliştirmemiş.”

"Yani eşcinsel bir cinsel sadist mi?" Craig devam ediyor, hala kayıp.

Evet, dedi Elise başını sallayarak.

“Tanıklara göre, tüm erkek kurbanlar heteroseksüeldi. Eşcinsel olsalardı bu teori daha mantıklı olurdu,” diye ekledim. "Beş adam da aynı kasabadandı, yine de hiç kimse beşini de

öldürmek isteyebilecek bir adam düşünemez. Ancak, bir şeyi kaçırdığımızı biliyorum."

"Ayak izleri, eve giderken toprakta yapılmış on iki numara bir erkek ayakkabısıdır. Ayak izi topuktan buruna sağlamdır. Elise, saha uzmanımız zanlının ağırlığının iki on ile iki on beş arasında olduğunu söylüyor, dedi.

"Şüphelinin yaptığı gibi bu adamları alt edebilmek için fiziksel olarak formda olması gerekir. Ve büyük olasılıkla çok inşa edilmiş. Şüpheli onları katıksız kaba kuvvetle alt ediyor. Başlangıçta yalnızca alfaları öldürüyordu, bu da profilin bir alfa dizisi olmasına yol açtı. Ancak Ben, fiziksel olarak zinde ve güçlü olmasına rağmen, iş alanında çok itaatkârdı. Bu kadar başarılı olmasının nedeni buydu, çünkü sorumlu olmak yerine arka planda olmayı seviyordu."

"Son cinayetten bu yana cinsel sadizm çok daha olası. Arayışımızı daraltması gereken, cinsel açıdan hüsrana uğramış bir tetikleyici olabilir. Profili de ayarlamalıyız. Kurbanlar hakkında başka ne biliyoruz?"

"Bu adamlar üniversitede sınıf birincileriydi ama hepsi farklı yaşlardaydı - yirmi üçten yirmi sekize. Mağduriyet, onları yalnızca kasaba ve ıssız evleri aracılığıyla birbirine bağlar. Hala kasabada yaşarken hepsi arkadaş canlısı olmalarına rağmen, iletişim halinde olmadılar. Şüpheli tüm kasabadan nefret ediyor olabilir ama neden? Kısmen intikam mı?"

"Olabilir," diyorum Elise'den çok kendi kendime.

Boston'da bir ölüm. Denver'da bir ölüm. Long Island'da bir ölüm. Maine'de bir ölüm. Ve şimdi Virginia'daki kendi arka bahçemizde bir cinayet. Bu adam haritanın her yerinde, normal bir avlanma alanı düzeninin her yerine sıçıyor.

Aynı memleketle bağlantı kurmamış olsaydık rastgele görünürdü. Ama aynı okul değil. Üçü iki kasaba ötedeki özel bir okula gitti. Açıkçası bu, okul çağlarına dayanan eski bir kin değil, özellikle de kurbanlar arasındaki yaş farkı onları farklı sınıflara sokacak.

"Kasabada hiç ölüm bildirilmedi," diye homurdandım. “Sadece iki olsaydı, buna tesadüf derdim. Ama o kasabadan beş tane var ama kasaba sınırları içinde hiç ölüm yok. Kasaba hakkında ne biliyoruz?”

"Küçük. Çok küçük. Nüfusu beş yüz. Son üç yılda, inek otlağında bir adama saldıran bir kurt dışında, gerçek anlamda ilgi çekici hiçbir şey haber olmadı. Çok dindar bir kasaba.”

“Küçük, dini kasabalar, gey erkeklerin işini zorlaştırmakla ünlüdür. Özellikle küçük çiftlik kasabaları. Sen ve Leonard oraya gidin ve neler bulabileceğinize bakın. Fiziksel olarak formda, 1,80 boyunda, yirmi ila otuz beş yaşlarında, gey olabilecek veya erkeklere ilgi göstermiş bir erkek hakkında sorun. Dini yönü göz önüne alındığında, ortaya çıktığı şüpheli. Çekici bir erkekle herhangi bir şekilde temas kurduktan sonra sık sık gergin bir tik sergileyen veya mücadele eden birinin olup olmadığını sorun. Şimdiye kadar öldürülen tüm erkekler fiziksel olarak zinde, bekar, çekici ve kadınlarla çok karışık. Şüphelinin bir zamanlar onlara karşı hisleri olmuş ve aynı sevgiyi göstermemelerine misilleme yapmış olabilir."

Ne kaçırdığımızı merak ederek dudaklarımı büzdüm. Profil sağlam görünüyor ve kanıtlar onu desteklemek için sıralanıyor, ancak bir şeyler ters gidiyor. Bağlantıyı daha erken kurmalıydık, ama tüm cinayetler eyalet hatlarına bu kadar yayılmışken, bunun haberini iki hafta önce aldık, dördüncü kurbandan iki hafta sonraydı.

"Kasabanın polisine teslim etmeden önce profile not etmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet," diyorum, fotoğrafları incelerken doğrulup oturuyorum. "Şüpheli, zorla girilmiş gibi görünmeden her eve girmeyi başardı. Ya kurbanlar zanlıyı tanıyorlar ve onu içeri alacak kadar güveniyorlar ya da kapılarını kilitlemediler. Onlara bu zanlının bu yakınlığı kurmak için onlarla sosyal olması gerektiğini söyle. Ayrıca, hangi kupanın alındığını öğrendik mi? Şüphelinin bu adamlara karşı kişisel bir bağı var ve her öldürmede sadistçe bir fantezi kuruyor ama tecavüz henüz fantezinin bir parçası gibi görünmüyor. Belli ki şimdilik işkenceden tek başına kurtuluyor, ancak öldürmeler arasındaki uzun boşluk göz önüne alındığında, onu tutacak bir şeye ihtiyacı olacak. Kesinlikle bir kupa alacaktı."

Her öldürme arasında bir ay. Zaman çerçevesi değişmedi ve zanlı yakın zamanda dağılacak gibi de görünmüyor. Şimdiye kadar kaymaya başlamasına neden olacak hızlı bir yetki devri umuyordum.

"Cesetleri kontrol ettik. Tüm et geride kalır ve saç bozulmaz. Ayrıca, erkeklerin hiçbirinin mücevherleri veya diğer kişisel eşyaları eksik değildi, ancak hepsi yalnız yaşadıkları ve eşyalarının hesabını verecek kimseleri olmadığı için kesin olarak bilemeyiz."

Bir şeyi kaçırıyoruz, kahretsin. Ve bu beni deli ediyor.

"Eve git ve biraz dinlen. Bütün gece buradaydın, diye devam etti Elise elini omzuma koyarak. "Akıl biraz dinlendikten sonra daha iyi çalışır."

"Kasabanın geçmişini daha derine inin. Orada bizim bilmediğimiz bir şey oldu ve—"

"Dinlen," diye sözünü kesiyor. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum. Uyumazsan bir işe yaramazsın."

Elise, Leonard'la birlikte kuzeye, Delaney Grove'a gitmek üzere ayrılırken, ayağa kalkıp dosyayı kapattım ve toparladım. Tuhaf bir kasaba adı ve gerçek cevaplar alabilmem için kendim görmem gerektiğini biliyorum.

Tam kapıya ulaştığımda, Craig bana yetişti.

"Donmuş kız seni hiç aradı mı?" diye soruyor, sesi sıkılmış gibi. Ama onun onu ekip beni kovalamasının onu hâlâ kızdırdığını biliyorum. Gerçekleri bağlamının dışında görmesine ve bu olayların gerçek sürecini ele almayı reddetmesine rağmen.

Yine bu yüzden profil çıkarmada berbat ama halkla ilişkilerde iyi, yani ekibimizdeki yeri.

hayır demek için ağzımı açtım , bunun onu haklı çıkaracağını ve sevindireceğini biliyordum ama telefonum çaldı. Bilinmeyen numarayı görünce kaşlarım çatıldı ve cevap verdim.

"Bennett burada," diye cevap verdim.

"Bir telefona cevap verirken soyadını kullanıyorsun, sanki karşıdaki kişi kimi aradığını bilmiyormuş gibi. Bu çok kişisel olmayan bir selamlama, bu da sizin de ayrılma sorunlarıyla mücadele edip etmediğinizi merak etmeme neden oluyor, Ajan Bennett," tanıdık, kadınsı bir ses ağır ağır konuşuyor.

Gülümsemem hemen belirdi ve Craig'i meraklı sefaletinden kurtarmamı bekleyerek beni izlerken ona göz kırptım.

"Demek beni geri aramak için gerçekten standart üç gün beklediniz?"

"Teknik olarak, geleneksel olmayan bir dört gün bekledim."

Sağ. Dün sabah son kurbanı bulduğumuzdan beri uyumadım. Kafein ve şeker tüketiyorum.

"Üzgünüm. Bütün gece ayaktaydım. Uyuduğum başka bir gün değil, bu yüzden hala üçüncü günümdeyim. Tüm aramalarınız arasında dört gün beklemem gerekecek mi? Yoksa istediğim zaman bu numarayı kullanabilir miyim?" diye sordum ona, Craig inleyip oflayıp somurtarak yolumdan çekilirken onu izliyordum.

"Neden bütün gece ayaktaydın?" diye sordu, ona sorduğum soruyu başka yöne çevirerek.

Ayrılma sorunları olan birinin tipik bir tepkisi.

"Benim işim. Çok fazla uyku özlüyorum ve yolda çok zaman geçiriyorum. Sanırım sana çıkma teklif etmeden önce, söz konusu iş yüzünden iptal etmem gerekebileceğini ya da gerekmeyebileceğini söylemem gerekiyor.

Zaten ürkek ve güvenme konusunda temkinli olduğunu bildiğim için her şeyi hemen bir kenara atmaya karar verdim. Onu okuduğum an, göz açıp kapayıncaya kadar soğuktan perili hale geldi ve o perili yeşil gözler hafızama kazındı.

Savunması çökmüş, kaybolmuştu, sırf benimle konuştuğu için incinmekten neredeyse endişeleniyordu. Buna bir kahraman kompleksi deyin ama o anda kendimi ona doğru çekilmiş buldum.

"Bunu bildiğim iyi oldu. Ben de pek çok şeyi özlüyorum ve tuhaf saatler tutuyorum."

Açıldığı için gülümsemem sadece büyüyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona sorarım.

Hafifçe gülüyor ve bunu duymak çok güzel bir kahkaha. Ona uymuyor. Sanki birkaç gün önce konuştuğum kız bile değilmiş gibi, kolay ve özgür bir kahkaha.

"Çevrimiçi bir satın alma, satma ve ticaret mağazam var. Yapılan her satıştan veya ticaretten bir pay alıyorum ve anlaşma

gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa bazılarını incelemem gerekiyor. Örneğin, Florida'da biri milyon dolarlık bir yatı on bin dolarlık bir arabayla takas etmeye çalışıyorsa, gecenin bir yarısı spontane bir seyahate çıkmak zorunda kalabilirim. Malları fiziksel olarak inceleyip uygun evrakları görene kadar böyle bir takası onaylayamam. Satış için, mülk devredilene kadar ödenen parayı tutabilirim. Ancak, alım satımların müşteriler tarafından yapılması gerekir. Ben sadece ara sıra teftiş yapan üçüncü taraf bir düzenleyiciyim."

Konuşmasını bu kadar kolaylıkla dinlemek, onu tasvir etme şeklim için biraz kafa karıştırıcı ... Onun profilini, kolay huylu değil, tarafsız ve savunmacı olarak tanımladım. Belki de yorgun olduğum ve gerçekten zorlandığında rahat işittiğim için oyunu bırakıyorum.

Yine de kulağa eğlenceli geliyor, dedim topallayarak. Yine uykusuzluğu suçluyorum.

"Her zaman değil. Bir keresinde o "gerçek" oyuncak bebeklerden birini incelemem gerekti. Bilirsin? Şişirilmiş bebeklerin aksine gerçekçi bir şekilde yapılmış seks bebekleri. Beş bin dolar değerindeler ve adam onu küçük bir midilliyle takas ediyordu… Beni oradaki endişeye bile sokma.

Durduramadan ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve gülümsemesini hissettim.

"Şimdiye kadar incelediğin en tuhaf şey bu mu?"

Tüm deliklerde emme ile tamamlanmış sentetik bir kadının vajinasını incelemek kariyerimin en önemli yanı olmasa da, şaşırtıcı bir şekilde en tuhafı da değildi."

Tekrar güldüm ve dört gün boyunca neden savunmadan çekiciliğe geçtiğini merak ettim.

"Peki en tuhafı neydi?" Ona sorarım.

Kısasa kısas. Şimdiye kadar çalıştığınız en tuhaf dava nedir?"

Arabama binerken bunu düşünüyorum. Çalıştığım vakaların çoğu ciddi, şiddetli ve sadist. Ama ilk başladığımda…

"Üniversitedeyken FBI için olduğunu anlamadığım bir sınava girdikten sonra işe alındım. Onlar için çalışmam gerektiğine karar verdiler ve tartışmak için bir sebep görmedim. Her neyse, ilk vakam Indiana'da küçüktü. Külot toplayan bir sapıktı. İlk bakışta, adam sonunda külot hırsızlığından daha zor suçlara tırmanacak olan bir cinsel sapkındı. Bu yüzden bizi çağırdılar, çünkü bütün bu kadınlar bir takipçinin evlerine girip iç çamaşırlarını çalmasından korkuyorlardı. Ama daha derine indikçe, onun aslında küçük bir çocuk olduğunu o kadar çok anladım. Hala cinsel fantezileri olduğunu sanıyordum. Daha sonra onun için külot çalmadığını öğrenene kadar değildi. Onları annesi için çalıyordu, çünkü annesi her zaman 'ucuz iç çamaşırının kıçının deliğine girmesinden' şikayet ediyordu. Sonunda çocuğu bulduğumuzda annenin ne kadar dehşete düştüğünü bilmek bile istemezsin. İç çamaşırını henüz vermemişti. Noel'de ona vermek için hepsini bir kutuya koyuyordu.

Nefesi kesildi, sonra güldü ve ben Quantico'dan çıkıp evime doğru giderken koltuğumda rahatladım.

Kulağa tuhaf geliyor. Ama en azından çocuk bir cinsel sapkın değildi." Sesinde gergin bir ton var ama sonra ben esnerken boğazını temizliyor. "Gerçekten yorgun görünüyorsun. Gitmene izin vereceğim."

"Eve gidiyorum. Otuz dakikalık boş zamanım var. Bana arkadaşlık et.

"Hmm, sanırım hala senin eğlencen olmamı istiyorsun."

Gülüşüm yayılıyor. "Eğlenceli bir telefon görüşmesinden fazlasını isterdim ama biraz uyur uyumaz geri dönmem gerekiyor. Vakalarımızdan birinde yeni bir şey ortaya çıktı, bu da iş yükünün yeniden taze olduğu anlamına geliyor."

"Hmmm, isteyebilseydin ne isterdin?" diye soruyor, sesi şimdi flört ediyormuş gibi çıkıyor ve bu da birkaç gün önce sahip olduğu savunma duruşunu geçersiz kılıyor.

"Akşam yemeği isteyecektim. Akşam yemeği iyi giderse ve anlaşmayı bozan herhangi bir hatanız yoksa belki bir film bile."

Hafifçe kıkırdıyor. "Bunlar hangi hatalar olabilir? Akılları sorgulamak falan."

"Olağan. Sümük yemek. İdrar içmek… Beni becereceğin strapon fetişi. Ben bunların hiçbirine katılmıyorum."

Bu sefer daha çok gülmeye başladı ve ben onu içime çekerek dinledim. Neden onu güldürerek bir şeyler başarmış gibi hissediyorum bilmiyorum. Sonra tekrar, bir şey bana muhtemelen bunu çok sık yapmadığını söylüyor.

"Asla sümük yeme alışkanlığı edinmedim. İdrar içmek bana çekici gelmiyor. Canım çiş gibi bir şey içmek isterse bir bira içerim. Ve sen cinselliğin konusunda biraz daha rahat olana kadar straponumu saklayacağım.

"Cinselliğime bir iğne yapmak. Güzel," dedim kuru bir sesle, ben gülümsemeye devam ederken onun gülüşünü biraz daha dinleyerek.

"Peki, insanları nasıl profillersiniz?" Kahkahası azaldığında derin derin düşünürüm.

"Nasıl yaparım? Ya da neden yapıyorum?" karşı çıkıyor.

"İkisi birden."

"Eh, bunu çoğunlukla yüz yüze vücut diline ve elbette mikro ifadelere dayanarak yapıyorum. Yazı yazarken üsluba dikkat

ederim. Telefonda üslup ve üslup dinliyorum. Bunu yapıyorum çünkü o çevrimiçi siteyi ben yönetiyorum ve meşru kullanıcıların saçmalıklarını bilmeniz gerekiyor.

"Mağazayı tek başına mı işletiyorsun?" Daha fazla kişisel bilgi için önlem alarak soruyorum.

“Bir iş ortağım var. Tüm teknik işleri o üstlenir ve olası sahte hesapları işaretlemek için bir program geliştirir. Hesapları kişisel olarak gözden geçirmemize rağmen, birçok uygulamalı işi ortadan kaldırıyor.

"Ve bu erkek partner sadece bir arkadaş mı?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor ama sonra sesi eğleniyor gibi çıkıyor. “Bekar olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım evet. Bir süredir. Başka biriyle olsaydım seni arayıp flört etmezdim.

"Pekala, boş bir saniyem olmasını beklemekten bıkmadan önce seni bu gece dışarı çıkaramayacak olmam çok kötü. Yeni ipuçları bulmak için fazla mesai yapacağım. Ama kahve içmeye hazırsan birkaç saat sonra ofise dönerken buluştuğumuz yerde buluşabiliriz. Beş falan mı dersin?

"Sabahları kahveyi tercih ederim ama sen bana kek alabilirsin. Mükemmel kekleri var.”

"Sabahları kahve," diye tekrarladım sırıtışım artarak. "Gerekince not edildi."

"Benimle flört mü ediyorsun Ajan Bennett?"

"Belki biraz. Bana hiç adını söylemeyecek misin?”

"Evet bu doğru. Adımı bilmiyorsun. Yabancılarla konuşmak tehlikelidir, biliyorsun.”

"Farkındayım. Yaşamak için dizilerin profilini çıkarıyorum.

Perili gözleri olan biraz küçük bir şey ama şaka şaka ona karşı dikkatli olmalıyım. Eminim rozetim olduğunu bilmesi onu

rahatlatmıştır; tüm hukuk görevlilerinin temiz niyetli iyi ruhlar olduğunu varsayar. Bu bana onun kanunla başının asla derde girmediğini veya onlarla herhangi bir sorunu olmadığını söylüyor.

"Diziler mi?" diye soruyor, sesi biraz titriyor, bana söylediklerimi hatırlatıyor.

“Seri suçlular. Seri külot hırsızlığından seri katillere mezun oldum. Umarım bu bir sorun değildir. Geçmişte bu yüzden bir ilişkiyi sürdürmekte sorunlar yaşadım.

Boğazını temizliyor. "Hım, sorun değil. Ama böyle şeyleri yabancılardan saklaman gerekmez mi?”

"Gizli değil. Haberlerde bir iki kez konuştum. Ayrıca, yabancı olmamamızı tercih ederim. Peki senin adın ne?

İstediğimden daha uzun süre duraklıyor. Onu yanlış ve doğru anladım, ancak her iki cephede de hangi derecelerden emin değilim. Bu yüzden neden sessiz olduğunu tahmin etmeye bile zahmet etmiyorum.

"Bu Lana. Lana Myers. Beni soruşturmaktan çekinmeyin, Bay Profilci.”

Hafif ses geri geldi ve beni eve götürmek için son yolu kestim.

"Bana sürpriz yapmanı tercih ederim, Lana Myers. Ben sadece suçlu veya kaçak olmadığınızdan emin olmak için müdahalesiz bir özgeçmiş kontrolü yapıyorum. İşim gereği bu bir sorun olabilir," dedim hafifçe gülerek.

O da gülüyor, sonra içini çekiyor. "Kahve sonra mı?" Ona sorarım.

"Çörek, hatırladın mı?"

"Sağ. Üzgünüm. Uykusuz."

"Sonra görüşürüz Ajan Bennett."

"Kesinlikle," dedim esneyerek evime girerken.

Telefonu kapatıyor ve hemen Hadley'e yazdığım bir mesaja onun adını yazıyorum.

HADLEY: Ne arıyorum?
ME: Sadece sabıka kaydı.
HADLEY: Bitti ve bitti. O temiz.
ME: Bu hızlıydı.
HADLEY: Öyle dedi.

Gülümseyerek telefonu cebime koydum ve içeri girdim. Zihnim yorgun ama hala davanın gerçeklerini kafamda gözden geçiriyorum, kaçırmış olabileceğimiz herhangi bir şeyi düşünüyorum.

Şüpheli kurbanlarına günlerce işkence ediyor ama aynı sayıda değil. Bu son kez üç gün. İlk iki kurban için ikişer gün. Üçüncü ve dördüncü kurbanlar için dört gün. Tutarlılığın olmaması, kaldırılan hedeflenen cilt de mantıklı değil. Her zaman farklıdır, kahrolası aletin çıkarılması dışında. Bazen tüm parmaklar kesilir. Bazen değiller.

Üzerinde çalıştığım vaka düşünülürse evim boş, sessiz ve biraz ürkütücü. Tüm kurbanlar kendimin bir yansıması. Bekar. Yalnız. Fiziksel olarak formda. Tenha bir bölgede yaşamak. işkolikler.

En yakın komşum yolun bir mil aşağısında.

Kimse günlerce kaybolan kurbanları fark etmez. Hepsi işe çağırıyor. Sözcüklerin tıpatıp aynı olduğunu düşünürsek tahmin edebileceğimiz kadarıyla bu bir erkek sesinin bantlanmış bir kaydı. Açıktır ki, işletmelerin hiçbiri bu aramaları kaydetmiyor, bu yüzden aramayı alan kişiye güvenmek zorundayız.

Son ceset bulundu çünkü iş arkadaşlarından biri neden dördüncü gün işe gelmediğini öğrenmek için geldi ve o gün için hiç aramadı.

İş dışında kimsenin onların kaybolduğunu fark etmediğini bilmek iç karartıcı. Aynı şey kendim için de geçerliydi.

Gözlerim alışkanlıktan evimi tarıyor, yerinde olmayan bir şey arıyor. Hiçbir şeyin rahatsız edilmediğinden emin olduktan sonra silahımı çıkardım, alarmımı kurdum ve sonra kendimi yatağa attım.

Gözlerim kapanıyor ve her zaman yaptığım gibi cesetlerin görüntülerini görmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, daha sonra göreceğim bir çift perili yeşil gözde kayboldum.

Bölüm 3

Hoş bir kızla flört ederken, bir saat bir saniye gibi gelir. Kızgın bir külün üzerine oturduğunuzda, bir saniye bir saat gibi gelir. Bu görelilik.
-Albert Einstein

LANA

Bu sefer gerçekten ekiliyor muyum diye merak ederek saatime bakmaya başladığımda saat beşi geçiyor. Beni onu aramaya, onunla flört etmeye ve ardından bir randevu üzerinde anlaşmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim. Belki de soğuk bir canavardan çok bir kadın gibi hissetmeye ihtiyacım olduğu içindir.

Yaşadım. Diğerleri öldü.

Yaşıyordum ama yine de ölü gibi hissediyorum.

Belki de zamanımın sınırlı olabileceğini düşünürsek yaşadığımı hissetmek istiyorum. Vadesi geçmiş bir borcu tahsil etmediğim her anın kıymetini bilmeliyim. Birini parçalara ayırırken bir erkeği düşünmek pek romantik değil ama Ben'den borç toplamakla geçirdiğim üç gün boyunca kesinlikle aklımda Logan vardı.

Zihnimin intikam için ayrılmış karanlık köşelerinde de değil. Hayır. Logan, artık var olmadığını düşündüğüm iyi yönlerdeydi. Sanki içimdeki tüm iyi şeyler yok edilmemiş gibi, çoktan sönmüş bir ışığı uyandırdı.

Tam ona mesaj atıp iyi olup olmadığını öğrenmek üzereyken, birdenbire önümdeki koltuğa kayan bir vücut geldi ve gözlerim bir çift yumuşak maviyle buluştu. Bütün gün o gözlere bakabilirdim. Geri kalanı da o mükemmel gözlere uyuyor.

O, göz atmaya can attığım bir pakete sarılmış günah ve zevk.

"Çok üzgünüm," diye homurdandı, bir garsona gelmesini işaret ederek. "Trafik sıkışıklığı vardı. Aslında gücümü kötüye kullanmak zorunda kaldım ve sadece geçmek için ışıklara çarptım.

Bana onu her kullandırdığında gülümsemem beni şaşırtıyor. "Bu iyi. Sadece endişelendim," diye yalan söyledim. Onun için endişelendim ve ekildiğim için endişelendim.

Sinirli olmadığımı görünce içten ve anında sırıttı ve garson ortaya çıktı ve iki aptalın birbirine sırıttığı an sona erdi.

Dürüst olmak gerekirse, midemin çırpındığı bir zamanı hatırlayamıyorum. Hayatım paramparça olduğunda ve normallik yanılsaması sonsuza kadar benim kavrayışımdan uzak kaldığında sadece bir gençtim.

Bu, uzun zamandır hissettiğim en insani şey. Ve işe giderken uğradığı bir kahve molası.

İkimiz de sipariş verdik ve garson ona bir kez daha bakıp onaylıyormuş gibi bana göz kırptıktan sonra uzaklaştı. Onun onayına ihtiyacım olduğundan değil.

"Peki, benimle tanışmayı kabul etmene ne sebep oldu?" diye soruyor, görünüşe göre havadan sudan konuşmayı atlıyor. Sanırım bu akıllıca, çünkü zamanımız sınırlı olacak. Geçimini sağlamak için sorguya çektiğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden onunla bu şekilde bir randevu başlatmak çok doğal.

Beni bir nevi kilitleyip anahtarı atacağı için, dönüşmem gereken canavar yerine bir kadın gibi hissetmeme neden olduğunu ona söylememeye karar verdim.

"Bana çıkma teklif etmene ne sebep oldu?" Onun yerine soruyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. Yön değiştiriyorsun ama ben ısırırım. Aklımdasın. Sıra sende," dedi dirsekleriyle masaya yaslanarak.

"Sen de benim başıma geldin."

Ah, bak, bu hile yapmak. Çok fazla ifşa etmemek için sözlerimi papağan gibi tekrarlayamazsın. Bu, bağımsız bir kişilikte yaygın olarak kullanılan bir araçtır.

"Benim profilimi çıkarmayı bırak," dedim alaycı bir gülümsemeyle ama içten içe gerçekten durmasını umarak.

Ya çok görürse? Ne halt düşünüyorum? Bu gidebileceğim en aptalca randevu.

Sonunda görmek, hatta belki çıkmak istediğim bir adamla tanıştım ve bu adam benim içimi görebilecek tek adam mı olmalı?

Beni çok yoğun bir şekilde inceliyor ama gergin görünmemesini umarak gülümsememi olduğu yerde tutuyorum.

"İş tehlikesi. kapatamıyorum Keşke yapabilseydim ama yapamam."

Harika.

Tepkimimi beklemeye devam ediyor ve ben de nasıl doğru tepki vereceğimi düşünmeye çalışıyorum. Normal kadınlar nasıl tepki verir? Rozetinin ve becerilerinin üzerinden fışkırıyorlar mı? Bu mahremiyete sahip olmalarına izin vermeyecekmiş gibi hissederek, sürekli profil çıkardığını kabul etmesinden rahatsız mı oluyorlar? Hiçbir fikrim yok.

"Bu flört hayatını ne kadar etkiledi?" Hiç tepki vermemeye ve yüz ifademi gizlemeye karar vererek soruyorum.

Başını sallayıp arkasına yaslanırken inliyor. "İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Kadınlar, benim işaret etmemin aksine, bana nasıl hissettiklerini söylemeyi tercih ediyor. Durdurmaya çalıştım ama yapamıyorum. Bunu garip bir kişilik tuhaflığı olarak

kabul edin. Senden umutluydum; sen de aynı şeyi yapıyor gibisin."

Gözleri benimkileri buluyor ve gerçekten umutlu görünüyor. O haklı. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Ama tamamen farklı nedenlerle.

Adalete elinden geldiğince hizmet ediyor.

İntikamın olması gerektiği gibi hizmet ediyorum.

"Çıkma hayatın nasıl?" diye soruyor, bir kez daha inceliyor.

İçinde bir sürü ölü böcek olan bir örümcek ağı gibi … Yine, en uygun cevap değil.

Garson gelip küçük siparişimizi bırakırken, cevap vermek için ayrılmasını bekleyerek en iyi cevabı düşünmeye çalışıyorum.

"Şu anda biraz kuru."

"Ah," diyor ama sırıtıyor.

"Şey, tam şu anda değil," diyorum, o aptal, kontrol edilemeyen gülümsemenin yeniden yayıldığını hissederek.

"Bana kendin hakkında birşeyler söyle." Bir eliyle beni işaret ederken diğer eliyle kahveyi dudaklarına götürüyor.

"Yirmi altı. Bölgede yeni. Sürekli hareketli. Ve çoraplarla garip bir takıntım var. Sen?"

Sanki hoşuna gitmeyen bir şeyler varmış gibi kaşlarını çattı.

"Çok mu hareket ediyorsun?" soruma cevap vermeden soruyor.

Bunu birbirimize yapıyoruz sanırım. Kendi sorularımızı sormak için soruları yanıtlamaktan kaçının.

"Evet. Neredeyse otuz eyalette yaşadım. Büyümek biraz sıkıcıydı. Bir kasabada yaşıyorduk. Küçüktü ve herkes herkes hakkında her şeyi biliyordu. Ailem öldükten sonra, daha da kötüleşti. Her neyse, ev gibi hissettiren bir şey bulmaya çalışarak her yere taşındım.

"Şansın var mı?" diye soruyor boğazını temizleyerek.

"Belki," diyorum omuz silkerek.

Onu çok az tanıyorum, bu yüzden ona ilgimi bu kadar çeken ilk şeyin o olduğunu söylemek kesinlikle çok fazla üstüne gelmek olurdu.

"Yani ailen..." Sözcüklerin azalmasına izin verdi, bilmek istediği şeyi tam olarak sorma konusunda isteksiz görünüyordu.

Kısmen yalan söyleyerek, "Araba kazası," diyerek gergin bir şekilde gülümsedim.

Üzgünüm, dedi nefesini dışarı verirken.

Yıllar önceydi. Şimdi, senin hakkında?" Umutsuzca bir konu değişikliğine hazır olarak düşünüyorum.

Bana bir gülümseme gönderdi ama bu gözlerine ulaşmadı. "Yirmi dokuz. Sakin bir arazide bir evim var. Üvey babamındı ama ölmeden önce bana bıraktı. Annem yeni kocasıyla Miami'de yaşıyor. Yani sadece benim."

"Ya öz baban?" Onun da merak etmesini istemezken, bu kadar derine inmemem gerektiğini çok geç fark ettim.

İkimizin de burnunu sokma şansı yok.

Telefonu cıvıldayarak dikkatini ona çekti ve muhtemelen kısa ve tatlı sohbetimizin bittiği anlamına gelen bir şekilde içini çekti.

"Siktir," dedi alçak sesle, dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Bu sadece bir kelime, ama onun tam bir koro çocuğu olduğundan endişelenmeye başlamıştım.

Gözleri benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı fırladı. "Bu kadar erken gitmekten nefret ediyorum ama..."

"Sorun değil," diye araya giriyorum, ufak bir hayal kırıklığı sancısını duymazdan gelerek.

Olası on dolarlık banknotu karşılamak için fazlasıyla yeterli olan bir yirmilik attı.

Ayağa kalkarken içinden küfrederek, "Gerçekten özür dilerim," dedi.

Ayağa kalkıp işleri tuhaflaştırıyorum çünkü ona sarılmalı mıyım, dokunmalı mıyım yoksa aptal gibi el sallamalı mıyım bilmiyorum.

Aptal gibi el sallıyorum.

Şşş.

Bana tek kaşını kaldırarak sırıtıyor. "Seni sonra arayacağım?" diye sorar, sırıtışı gülümsemeye dönüşür.

Kendimi eşek gibi hissetmekle meşgulüm, bu yüzden sadece başımı salladım. Hâlâ yapmakta olduğum bu inanılmaz derecede garip dalgadan daha az aptal olduğuna gerçekten güvenmiyorum. Sanki elim beynimle temasını kaybetmiş ve lanet şey hâlâ sallanıyor.

Bu sefer telefonu çalıyor ve cevap vermeden önce dönüp uzaklaşıyor. Acımasız bir cinayeti planlamanın flört etmekten daha kolay olduğunu merak ederek koltuğuma geri dönüyorum.

Dünya tamamen berbat durumda.

4. Bölüm

Kuvvet her zaman düşük ahlaklı erkekleri cezbeder.
-Albert Einstein

LANA

LOGAN: Biftek. Seni biftek yemeye götüreceğim. Belki ıstakoz bile. Kırmızı et ve kabuklu deniz ürünlerini sever misiniz?

Logan'dan gelen rastgele mesajı gördüğümde sırıtıyorum. Dün garip davrandım ama sonra aradı ve bana bu konuda ne kadar bilgisiz olduğumu unutturdu çünkü umursamıyor gibiydi. Bir şey olursa, daha çok meraklanmış görünüyordu.

BEN: Evet ve evet. Ben de şarabı severim. Bilginize.

LOGAN: Şarap, anladım. Bugün ne yapıyorsun? Daha fazla kahve içmek için şehre gelme şansınız var mı? Ya da bir çörek yerine?

Son kamerayı kapının girişinin üzerine gizlemeyi bitiriyorum. Tyler veya eşi eve geldiklerinde veya çıktıklarında hemen kapıları kilitlediklerini düşünürsek, içeri girmek kolay değildi. Ama sonunda içeri girip bir pencereyi daha sonrası için açık bırakmayı başardım.

Güvenlik sistemi yok. Planlanan hedeflerimden sadece bir tanesi güvenlik sistemine sahip. Jake'in halletmesi gerekecek. Jake gerçek bir en iyi arkadaştır. Kaç kişinin yanına gidip intikam almak istediğini söyleyip onlara planını anlatıyorsun ve onlar da yakalanmaman için sana yardım etmeye başlıyor?

Telefonumu alıp Logan'a mesaj attım ve plan yaparken normal bir konuşma yapmanın garip bir şekilde sakinleştirici olduğunu düşündüm.

Belki de gerçekten psikopatım.

BEN: Bugün değil. Ticaret incelemesindeyim. Yarına kadar gelmeyeceğim.

Bu tamamen yalan değil. Bir ticaret incelemesi yaptım… Aynı kasabada oldu.

Tyler'ın karısı iş için bir konferans için şehir dışında, bu da bana onun evini kontrol etmem için bolca zaman veriyor.

Döşeme, tıpkı evin geri kalanı gibi yenidir. Gıcırtı olmaması çok iyi bir şey. Koridorlarda ilerlerken cebimde telefonum titredi ve sorun yaratabilecek her şeyi kontrol ettim.

LOGAN: Yarın birkaç kasaba ötede olacağım. Şu anda birkaç vakayla uğraşıyorum. İnsanlar diğer insanları öldürmeyi bırakamıyor gibi görünüyor.

İroniyi sevmelisin.

O kadar korkunç uyumsuzuz ki komik bile değil.

Benim gördüğüm kötülüğü görseydi bazı insanların neden ölmeyi hak ettiğini anlardı.

ME: Hiç birini öldürmek zorunda kaldın mı?

Sadece bir kafede randevusu olan bir erkeğe sorulacak en iyi sorunun bu olmadığına eminim - tabii buna randevu diyebilirsen.

LOGAN: Birçok kez. Ne yazık ki, tüm davalar failin hapse girmesiyle bitmiyor.

Pekala, aynı metodoloji ve akıl yürütmeyle aynı şekilde çok sayıda insanı öldürdü… yani teknik olarak o da bir seri katil. Mantıken doğrudur. Yasal olarak haklı bulmak için bir rozet takmak dışında, biz aynıyız. Şey, önce kurbanlarıma işkence yaparım ama bu gerçeklerle dalga geçmek olur.

LOGAN: Bu seni rahatsız ediyor mu?

Kendimi durduramadan gülüyorum ve burada beni duyacak kimse olmadığı için mutlu bir şekilde başımı sallarken inliyorum. Hastalıklı mizah muhtemelen bu ilişkide beni fazla ileriye götürmeyecek.

BEN: Hiç de değil. Eminim yapmak zorundaydın, yoksa hiç yapmazdın.

Bazen insan adaleti bulamaz. Bazen almak zorunda kalıyorlar.

"Oynamak ister misin Victoria? Yaptığını biliyorsun. Ben'in nefesi alnımda asit gibi bir his uyandırıyor ve ben de bir dizimi yukarı kaldırıp yan tarafına bağlanmayı başarıyorum.

Küfür eder ve başını çevirir.

"Tut onu!" Tyler'a bağırıyor. "Yoksa sana da birkaç kez çakmasını sağlarım."

Bir çığlık geceyi deler ama benim değildir. Çığlığımı duymalarına izin vermiyorum.

Kyle'ın arkamızda bir yerlerden gülerek, "Güzel çığlık atıyorsun," dediğini duydum ama onu ya da ne yaptığını göremiyorum.

Ve görmek istemiyorum.

Bana yaptıklarını görmek bile istemiyorum.

Anılar beni bir top gibi kıvrılmış ve saatlerce ağlatırdı. Şimdi beni yakıyorlar. Görevimi besle. Beni ileri sür.

Beni biraz öldürücü yap.

Başımı sallayarak evin içinde daha hızlı hareket ettim ve son kamerayı Tyler'ın yatağındaki pelüş ayıya sakladım. Görünüşe göre karısı doldurulmuş hayvanları seviyor. Ya da en azından umarım doldurulmuş hayvanları seven karısıdır. Yanında oyuncak ayı taşıyan bir adam yüzünden korkudan titrediğimi bilmek istemezdim.

Son yatak odasına girdiğimde, müzisyenler için tasarlanmış büyük miktarda stüdyo dolgusu ile ses geçirmez olduğunu fark ettim. Bodrum katı olmadığı için burası mükemmel bir oda olacak. Burada pencere yok.

Bu odaya kamera eklenmeyecek.

Sıralanmış birkaç gitar var, hepsi güzel ve parlak.

Tüm hayatı güzel ve parlak. Hepsi gibi.

Kırmızıya boyamak için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 5

Tek gerçek değerli şey sezgidir.
-Albert Einstein

LOGAN

"Kız kim?" diye soruyor Elise, masamın kenarına otururken boğazını temizleyerek.

Telefonumu bıraktığımda sırıtıyorum ama yüz ifademi saklıyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim, tüm mikro ifadelerimi kontrol ederek.

"İstediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama telefonuna baktığında kendini ele veriyorsun. Bir erkeğin telefonuna böyle gülümsemesinin iki nedeni vardır. Porno ya da bir kız."

Kıkırdayarak bakışlarımı başka tarafa çevirerek "Öcü" davasıyla ilgili bazı yeni kanıtları inceliyorum. Medyanın şüphelilere bir isim vermesinden nefret ediyorum. Sadece hayallerini besler ve onlara arzuladıkları ilgiyi verir. Neyse ki bizim parçalanmış, işkence görmüş kurbanlarımızın durumunu henüz öğrenmediler. Onun için uyduracakları ismi bilmek istemezdim.

"Boston'a, oradaki ölümlerle ilgili yeni ipuçlarını takip etmesi için bir ekip gönderiyoruz. Konfor bölgesini izole ettik ve şüpheli havuzunu daralttık. Gitmekte iyi misin? Parçalama ve öldürme davasıyla ilgili güncel bilgilerimi koruyorum," dedim diğer yorumuna yanıt vermek yerine.

Uzun bir nefes veriyor. "Elbette. Boston'a gideceğim. Yine de tüm bu resimlere bakmayı bırak. Sana kabuslar yaşatacaklar,"

diyor masamın üzerine dağılmış kareleri işaret ederek. Masam için her zaman pano kopyalarım vardır. Olayları çeşitli açılardan görmek, normalde gözden kaçırabileceğiniz şeyleri yakalamanıza yardımcı olur.

"Bu cinayetlerin ardındaki gerçek nedeni bulmam gerekiyor." En son ölü ve hadım edilmiş kurbanı işaret ediyorum.

"Bazen sebep yoktur. Şüphelinin profilini cinsel açıdan hüsrana uğramış olarak belirledik, büyük ihtimalle eşcinsel olduğu ve bunu kabul edemediği için. Sonuç olarak, bunu kabul ettiğinde cinsel sadist olma yolunda ilerliyor. Muhtemelen bu adamlar onunla alay etti, alay etti veya reddedildi. Yerel polis bize geri dönmekte yavaş kalıyor. Bu adamı gerektiği kadar ciddiye aldıklarını sanmıyorum. Birkaç kasabalıyla konuştum ama orada hiç kimse eşcinsel olmayacakmış gibi davrandılar. Düşünmesi bile küfür gibi. Bir noktada şok etkisi yaratsın diye onlara kardeşimin ve kocasının resimlerini göstermek istedim."

Dudaklarım seğiriyor.

"Kasaba ne kadar küçükse, yabancılara karşı o kadar dirençlidir. Kasabalarına karışmamızdan hoşlanmıyorlar ve kesinlikle orada itibarlarını lekeleyebilecek herhangi bir pisliği ortaya çıkarmamızı istemeyecekler. Ama eninde sonunda oraya yerleşmek zorunda kalacağız. Şüpheli, oyun sonu için geri *dönecek* ," dedim derin bir nefes alarak.

Ayağa kalkarken başını salladı ve ben otururken bana bakmadan önce masamdan anahtarlarını aldı.

"Sadece dostça bir hatırlatma… hepimiz işkoliğiz. Bu takımı böyle oluşturduk. Her zaman aynı anda üç veya daha fazla vaka oluyor, TV'nin bizi her seferinde bir vaka ve arada boş zamanımız varmış gibi güzel bir şekilde göstermesine rağmen. Flört… Eh, o kadar kolay değil. Hepimizin bekar, boşanmış veya her ikisi

birden olmamızın bir nedeni var. Burada çalışan biriyle gizlice dolaşmadıkça, evde seni bekleyen kişiyi asla göremezsin.”

Dönüp uzaklaşıyor, omzunun üzerinden bir bakış atıyor. Omuz silktim. Biraz boş zamanımız var. Çok değil ama yeterli. Umarım. Tek başıma ölene kadar hayatımın sadece psikopatları kovalamakla geçtiğini bilmek istemezdim.

ME: Gerçekten birbirimizi tekrar görmemiz gerekiyor. Mesajlaşma berbat.

LANA: Katılıyorum. Parmaklarıma kramp giriyor.

ME: İki gün içinde bir şey oluyor mu? Kahvaltı planım yok.

LANA: İki gün sonra Batı Virginia'da olacağım. Yarın ne olacak?

BEN: Yapamam. Hızlı bir brifing için Boston'a uçmam gerekiyor. Yarın gece döneceğim ama bitirmem gereken çok işim var. Ayrılmadan önce gece yarısından epey sonra olacak. Eğer ayrılırsam.

LANA: Demek mesajlaşmak eğlenceli, ha?

Craig ofisime girerken koltuğumda rahatlayarak gülüyor ve inliyorum.

"Böylece tek atlı kasabanın İlçe Şerifi sonunda geri aradı. Az önce onunla telefonda görüştüm. Aslında orada yaşıyor ve görünüşe göre ilçedeki tüm polis departmanlarını yönettiğini düşünüyor. Her neyse, kasabalarında yaşayan 'eşcinsel' olmadığını söyledi. 'Bunlar kadın erkek olmayı unutan şehirliler için.'” Craig gözlerini deviriyor ve ben de küfrediyorum.

“Baskı, seri katiller için bir üreme alanıdır. Kimsenin olmasını istediğinden farklı biri olabileceğini inkar etmesi, tekrar saldırmadan önce bu şüpheliyi bulmamıza yardımcı olmayacak."

"Neredeyse aynı şeyi söyledim. Ama duruşundan taviz vermedi. O 'zavallı çocukların' öldürülmesinin bir tesadüf olduğunu düşünüyor. Bunu evden uzaklaşmakla suçluyor çünkü dünyanın geri kalanı kötülükle dolu. Kesinlikle bir tarikat zihniyetiyle çalışıyor ve şerifi olduğu tüm küçük kasabalar o suyu içerse şaşırmam.

"Biri konuşmazsa bütün kasabanın profilini çıkarmamız gerekecek," diye homurdandım.

"Şüphelinin hâlâ orada yaşadığını mı düşünüyorsun?" masamın önünde otururken soruyor.

"Bence bu pek olası değil ama mümkün. Daha spesifik bir profil için kullanmak için yeterli bilgiye sahip değiliz.”

Ellerini ağzının önünde kavuşturdu, gözleri boş boş masamın üstüne bakıyordu.

"Biz somut bir profil sunmaya hazır olmadan önce bu hikayeyi ele geçirirlerse medya her türlü teoriyi uydurur," diyor dalgın dalgın.

"İyi farkında. En azından biz hazır olmadan şerifin hikayeyi yaymayacağını biliyoruz.

Hâlâ özel bir şeye bakmadan başını salladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum," diyor gözlerini fotoğraflardan birinden ayırarak. "Bu kadar hasta ve sadist olan birinin kafasına nasıl girersin?"

"Medyadan gelen bin bir soruyla nasıl başa çıkıyorsunuz?" Omuz silkerek soruyorum. “Hepimizin güçlü yanları var. Kafalarının içine girmiyorum. Onların psikolojisine giriyorum. Onların kuruntulu zihniyetini anlamanın tek yolu bu, çünkü

mantıklı bir insan gibi düşünemezsiniz. Kıvrımlı bir zihin, kendi gerçekliğini oluşturan zihindir. Bu yüzden bu cinayetler hakkında daha çok şey bilmem gerekiyor. Yapbozu bir araya getirmek için arkasında yeterince ipucu bırakmıyor."

Bölüm 6

Düşüncelerin bedeni etkilediğini kabul ediyorum.
-Albert Einstein

LANA

Hayatım bir telefonun zili etrafında dönmeye başladı. Son beş aydır böyle ama farklı bir telefon. Genellikle, onu kapmak için zıplamamı ve koşturmamı sağlayan klonlanmış telefon oluyor. Gerçek telefonum değil. Birkaç hafta önce Ajan Logan Bennett'e kadar.

LOGAN: Craig az önce eşcinsel olup olmadığını sordu.
BEN: Craig kim?
LOGAN: Bu cevaptan ne kadar zevk aldığımı bilemezsin. Aslında, neden güldüğüme dair birkaç meraklı bakış çizdim.

Bunu neden bu kadar komik bulduğuna dair hiçbir fikrim yok.

ME: Cidden, Craig kim?
LOGAN: Seni gerçekten tekrar görmek istiyorum.
ME: Pekala, ikimiz de işimizi bırakalım ki sonunda bir randevumuz olsun.
LOGAN: Tüm davalarımda bulduğum çıkmazlarla birlikte, kariyer değişikliği zamanının gelip gelmediğini merak etmeye başlıyorum.
ME: Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de kariyer değişikliği yapmayı düşündüm. Dün, karısının tüm dildolarını

basınçlı yıkayıcıyla değiştiren bir adamla tanıştım. -.- "Oyuncaklarının" kalitesini kontrol etmek için geldiğimde karısı çok kızmıştı.

En azından bu doğru. Ona yalan söylemek zorunda kaldığım zamanlardan nefret ediyorum.

LOGAN: Az önce masamın her yerine kahve tükürdüm.

ME: Ne tesadüf. Görünüşe göre o da bir tükürüktü. Kocam, sanki bilmek istiyormuşum gibi bunu bana bildirdi. #fazla paylaşım

LOGAN: Dur. Lütfen dur. Buradaki herkes bu kadar çok güldüğüm için deli olduğumu düşünüyor.

ME: Karşılaştığım en garip karşılaşma değildi, ama kesinlikle öne çıkan makaralarımdan hiçbirini de yapmayacak.

LOGAN: Yani dildolar basınçlı yıkayıcıyla takas edilmedi mi?

BEN: Hayır. Ve ona göre ona bir süre dokunmayacağı için onlara her zamankinden daha çok ihtiyacı olacağını öğrendim. Ben gittiğimde mutlu değildi. Görünüşe göre bir saat erken gelmem benim hatamdı çünkü aksi halde gitmiş olacaktı.

LOGAN: Peki. Sen kazandın. Bununla rekabet edemem.

BEN: #Yaşam Hedefleri

LOGAN: Her zaman seninle tanıştığım kafeye gider misin?

ME: Hımm… bu görüşmede ani bir değişiklik oldu, ama evet, öyle. Buraya bir aydan biraz daha uzun bir süre önce taşındım ve bu, bulduğum ilk düzgün fincandı.

LOGAN: O zaman keşke orada o günden önce dursaydım. İki hafta önce biraz kesinti yaşadım. O zaman bunu bizzat yapıyor olabilirdik.

ME: Sen her zaman oraya gitmiyor musun?

LOGAN: Bu benim ilk seferimdi. Craig ve ben bazı üst düzey yetkililerle bazı güvenlik önlemleri hakkında konuşmaya gittik. Sadece o gün durduk çünkü her zamanki yerimiz tadilat nedeniyle kapalıydı.

BEN: Ah BU Craig!

LOGAN: Cidden onun adını hatırlamadın mı?

ME: Sadece sevdiğim veya öldürmek istediğim insanların isimlerini saklıyorum.

Bunu okuduğumda, bunun bir FBI ajanına yapılacak iyi bir şaka olmadığını - doğru olsa bile - fark ettiğimde utandım.

LOGAN: Umarım doğru listedeyimdir.

Bir nefes verdim, sonra ciddiye almadığını bildiğim için bu hastalıklı şakaya gülümsedim.

BEN: Öylesin. Şu anda, doğru listenin başındasınız. Konuşurken yaptığım gibi gülümsemeyeli uzun zaman oldu.

LOGAN: Seni öpmeliydim.

Gerisini okuduğumda kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Sonra tekrar okudum. Ve yeniden. Ve yeniden.

Her seferinde midem bulanıyor ve ona karşı verdiğim tüm garip tepkileri sindirmeye çalışıyorum. Bir daha asla olabileceğimi düşünmediğim kişi gibi hissetmemi ve davranmamı sağlıyor ve onu zar zor tanıyorum. Onu sadece iki kez gördüm.

Yine de konuşarak bir günümüzü kaçırmıyoruz. Ve bu benim günümün en önemli olayı.

Her gün.

Her zaman.

Her bir kelime.

Ben evet. Sahip olmalıdır. O zaman verdiğim garip el sallamadan kurtulabilirdim.

LOGAN: Ama GERÇEKTEN garip dalga çok tatlıydı.

BEN: Ha. Komik adam. Nasıl olduğunu görüyorum. Flört sahnesini denemeyeli uzun zaman oldu.

Aslında sadece yedi ay kadar oldu ama her zaman olduğu gibi yaklaşık bir ay sonra ilgi düzeyi öldü çünkü hissetmek istediğim tüm duygular bir türlü ortaya çıkmıyordu. Logan'la hissettiğim kıvılcımın bir kısmı olurdu ve onu zorlamaya çalışırdım, öfke, nefret, hiddet...kırılmışlık dışında herhangi bir şey hissetmek için çaresizdim.

Bu yeteneğimi kaybettiğimi düşündüm. Bir şekilde aldıklarını sanıyordum.

Sonra, öldürme listesine başlamadan önce tam olarak aradığım şey geldi. Sorun şu ki, pek iyi olmayan bir şekilde benim tam tersim. Yani, ben insanları öldürürüm ve o katilleri yakalar. Ve duramıyorum. Keşke onunla listemde bu kadar erken tanışmasaydım.

Listemde daha birçok isim var. Hala birçok yanlışı düzeltmem gerekiyor. Telefonum çalıyor ve kendime engel olamadan aşağı bakıp gülümsüyorum.

LOGAN: O zaman seni kesinlikle öpmeliydim.

Bölüm 7

Hayal gücü bilgiden daha önemlidir. Bilgi sınırlıdır.
Hayal gücü dünyayı kuşatır.
-Albert Einstein

LOGAN

"Önceki beş cinayetten ve sakatlamalardan cinsel hayal kırıklığı ve olası reddedilmenin ana nedenler olduğunu biliyoruz." Daha bir ton şey varmış gibi hissetmeme rağmen. "Belki zanlı kendini yetersiz hissediyordur, muhtemelen reddedildiği için ya da geçmişte olan daha büyük bir şey yüzünden. Bir bağlantı bulmalıyız ve o kasabada başlıyor. Leonard ve Elise, konuşabilecek birini aramak için Delaney Grove'a döndüler. Şimdilik, geri kalanımız burada son cinayetin işlendiği yerde kalacağız. En taze suç mahalli," dedim gruba.

Klasörlerini ve dosyalarını aldılar ve ben düzgün düşünemeyecek kadar yorgun hissederek ofisime yöneldim. Son iki haftadır ya ofisimde kaldım ya da birkaç saat uyumak için eve gittim.

Çoğu seri katilin aksine, bu seferki zaman ölçeğinde veya risk faktöründe yükselmiyor. Daha cesur olmuyor, bu da daha akıllı kaldığı anlamına geliyor. Bu bizim için berbat çünkü hata yapmıyor.

İz soğuyacak. Bir hafta daha ve ayaklarımızın altında başka bir ceset olabilir.

Telefonum çalıyor ve kim olduğunu görünce gülümseyerek metne bakıyorum. Kahve dükkanında onu terk etmek zorunda kaldığım günden beri yaptığımız tek şey mesaj atmak veya

telefonda konuşmak olduğu için benimle neden konuşmaya zahmet ettiğine dair hiçbir fikrim yok.

LANA: Biliyorsunuz, Netflix ve Chill kavramlarıyla her zaman alay etmişimdir ama şimdi cazibesini görüyorum.

ME: Televizyonum bile yok.

LANA: Ne???? Nasıl????

ME: Bir tane almayı düşünüyorum…

LANA: Ajan Bennett, üzgünüm. Bu artık sona ermeli.

ME: Bir şeyleri bitiriyorsan en azından bana ilk adımla hitap et.

LANA: Ajan Bennett kulağa daha seksi geliyor.

Bu beni gülümsetiyor.

BEN: Ah? Kelepçe seni tahrik mi ediyor?

LANA: Kısıtlama kesinlikle hayır. Benim işim değil. Ama onları senin üzerinde kullanmaya karşı çıkmam... O seviyeye gelirsek, yani.

Sikim pantolonumun içinde kıpırdandı ve en son seks hakkında düşünecek zamanım olduğundan bu yana geçen ayları zihinsel olarak sayıyorum. Beşinci aya geldiğimde, saymayı bırakıyorum çünkü sadece iç karartıcı. Lana'yla uğraşmadan ve kendimi utandırmadan önce birkaç randevuya ihtiyacım olacak.

BEN: Yarın akşam yemeği?

LANA: Akşam yemeği yapabilir misin?

ME: Şu anda davamla ilgili ipucu yok, bu yüzden biraz boş zamanım var. Fazla boş zaman olmayacak, ama her zaman mesajlaşmaktan daha iyi olmalı.

LANA: Bu durumda protokolden emin değilim.

Son mesajını okurken kaşlarım çatıldı.

ME: Hangi protokol?

LANA: Son dakika yemek davetine evet dememe izin var mı? Yoksa bu kadar kısa sürede kolayca ulaşılabilir görünmesi hoş karşılanmaz mı? ;)

Bu, arkama yaslanıp saate bakarken kendi kendime gülümsememe ve gülmeme neden oluyor. Saat dokuzu geçiyor ama onu şu anda gerçekten görmek istiyorum.

ME: Benden çok kısa uyarılar gelecek, bu yüzden umarım kolayca ulaşılabilecek türden bir kızsındır… Umarım kulağa daha iyi gelir.

LANA: Öyle görünüyor... Evet, hayır. Kulağa hoş gelmiyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Akşam yemeğine evet. :) Bu sefer garip bir dalgadan daha fazlasıyla ayrılmayı umuyorum.

Havayı yumrukladım, sonra açık ofis kapımdan üzerimde birkaç meraklı göz görmek için yukarı baktım. Kendimi on dört yaşında bir ahmak gibi hissederek ona tekrar mesaj attım.

ME: Bu sefer sadece bir el sallamayla çekip gitmeyeceğim. Kim bilir seni bir daha ne zaman görürüm ya da benim boktan programımla uğraşmaya devam eder misin?

LANA: Programım da oldukça boktan.

ME: Mahalledeydim ve evinize çok yakın birini gördüğümü düşündüm bahanesiyle bu gece kurnazca uğrayabilmek için nerede yaşadığınızı sormam yanlış mı?

LANA: Bazı kuralları çiğnemeni, adresimi bulmanı ve bunu yapmanı ummam yanlış mı?

İnleyerek saate, sonra bilgisayar ekranıma baktım. Ayrıcalıklarımı tamamen kötüye kullanmaya karar vererek onun adresine baktım. Ama tüm araştırdığım bu. Telefonumu kaptım, GPS'imi açtım, ofisten 'go çantamı' aldım ve arabama doğru koştum.

Bir çanta getirmek hüsnükuruntu ve inanılmaz derecede küstahlık olduğu için, fark etmemesini ve olması gerekenden çok daha fazlasını beklediğimi fark etmemesini umarak çantayı arkaya attım. Açıkçası, oraya varır varmaz gitmemi isterse gideceğim, ama gerçekten gitmemi istemediğini umuyorum.

Çünkü Lana Myers, onunla tanıştığım günden beri kafamın içinde ve birinin kaybolduğumu fark etmesi güzel olurdu.

Bölüm 8

Hayatın sırlarını bilmek için önce onların varlığının farkına varmalıyız.
-Albert Einstein

LANA

Son mesajıma ve altındaki boşluğa baktım çünkü o asla geri mesaj atmıyordu. Cidden, flört etmede berbatım.

İnleyerek ayağa kalktım ve duvardaki monitöre bir bakış attım. Tyler sadece boxerıyla kameranın önünde dolaşıyor ve birisine mesaj atarken sırıtıyor. İkinci telefonum tam o sırada çalıyor ve başımı kaldırıp onun Denise adlı bir kıza gönderdiği mesajları okuyorum.

TYLER: Ne giyiyorsun? Seni düşünüyorum.

Denise'in ona kendini becermesini söylemesini umarak gözlerimi devirdim. Ama yapmıyor.

Bir ay boyunca hayatlarını yaşamalarını izlemek zor. Benden çaldıkları özgürlüğü sevmelerini izlemeliyim. Bizden çaldıkları özgürlük .

Tyler, evli olan ve görünüşe göre bir ilişkisi olan ilk kişidir. Onu sona yaklaştırıyordum ama şu anda *eve gidip* bu kadar çok kişinin arasından koşmayı göze alamam. Ve şimdi yaptığım gibi boşluk bırakmaya çalışırsam yakalanmanın çok kolay olacağını düşünürsek, sprint, zamanın nasıl geçeceğinin doğru bir tasviridir.

Jake, federallerin memleketimizi araştırdığına dair bana güvence verdi. Öldürmeleri ilişkilendirmeleri ve bağlantıyı

kurmaları sadece an meselesiydi. Onlar benim peşime düşmeden önce daha fazla zamanım olmasını ummuştum, bu yüzden cinayetleri kasabanın dışında başlatmamın nedeni buydu.

Bunların hiçbirini bana bağlayacaklar gibi değil elbette. Lana Myers o kasabada yok. Hiç olmadı.

Victoria Evans on yıl önce öldü. Artık ona hiç benzemiyorum. Bundan emin oldular. Gözlerim yanımdaki duvardaki küçük aynaya kaydı. Herhangi bir makyaj olmadan, birkaç soluk yara izi görebilirsiniz.

Mümkün olduğunca az yara izi olduğundan emin olmak için çok para harcadım. Victoria Evans, Delaney Grove'dan fakir bir kızdı ama Kennedy Carlyle, ölüm belgemin imzalandığı gece bir araba kazasında ölen bir mirasçıydı. O kadar dağınık ve tanınmaz durumdaydı ki, Jake bilgisayarlardaki bilgileri değiştirmekte hiç sorun yaşamadı.

Kennedy o gece ölebilirdi ama hiç tanımadığım yabancı benim hayatımı kurtardı.

Victoria olarak girdim, Kennedy olarak ayrıldım, onun zengin, öksüz hayatına sahip çıktım ve geçmişinden kimsenin beni öğrenmemesi için 'yasal olarak' adını Lana Myers olarak değiştirdim.

Bizi desteklemek için bir fon oluşturmanın ve kimliğimi değiştirmenin en kolay yolu buydu. Jake, son birkaç yıla kadar daha yaratıcı kimlik değiştirme biçimlerinde başarılı olamadı.

Yüzümdeki yara izlerini o gecenin acımasız hatıraları yerine hayatta kalma işaretleri olarak görmem biraz zaman aldı. Vücudumun diğer kısımlarındaki yaralar o kadar temiz bir şekilde iyileşmedi. Ama ruhumdaki yaralarla uğraşmak en uzun sürdü.

Herkesin kendi iyileşme süreci olduğunu söylüyorlar.

İlk yılım ailem için yas tutmakla ve tüm travmayı yaşamakla geçti. Gözlerimden düşecek kumdan başka bir şey kalmayana kadar ağladım. Bir top gibi kıvrıldım ve günde üç kez duş aldım, kendimi asla temiz hissetmiyordum.

İkinci yıl öfkelenmek ve çıkış yolu aramakla geçti. Önce kickboks yaptım. Üçüncü yılda, diğer çeşitli karma dövüş sanatlarına geçtim. Birkaç siyah kuşak artık benim.

Asla başka birinin kurbanı olmak istemiyorum.

Dördüncü yıl güçlenmekle, tüm korkularımla başa çıkmakla ve uykusuz geceler olmadan kendi başıma ayakta durmayı öğrenmekle geçti.

Beşinci yıl, herhangi bir fiziksel temasa dayanabildiğim ilk yıldı. Büyümeyi öğrendim. Biri bana zar zor dokunduğunda kaçmamayı öğrendim. Olabileceğim kadar normal olmayı öğrendim.

Altıncı yıl, bana dokunan kişiyi öldürmek istemeden nihayet samimiyetle başa çıkabildiğim yıldı. Artık onların kurbanı olmadığıma karar verdiğim yıldı. Hayatımın kontrolünü geri aldığım ve geleceğimi tamamen mahvolmadan önce kucakladığım yıldı.

Yedinci yıl intikam almaya karar verdiğim yıldı. Planlama başladı.

Sekizinci yıl, hepsini bulmaya başladığım yıldı. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim.

Dokuzuncu yıl, babamın davasının dosyalarını hacklemekle, polisin bildiği her şeyi öğrenmekle, yalanlar yerine gerçeği aramakla geçti.

Onuncu yıl… Onuncu yıl, ayda bir tane öldürmeye karar verdiğim yıldı.

Jake beni dikkatli olmaya ikna etti. Bitirmeden yakalanmaktan nefret ederim.

Hayatım ölümler arasında geçecek. İkisine de sahip olabilirim. Çünkü bundan canlı çıkacağımdan şüpheliyim.

Denise, Tyler'a mesaj atarak beni hayallerimden koparmaya karar verdi ve bu onun dantel gecelikli bir fotoğrafı. gerçek dışı. Eğer bu şekilde çıkman gerekiyorsa o zaman gerçekten haddimi aştım. Sırf bir fotoğraf için böyle bir şeye otuz dakikamı harcayamam.

Tyler ve Denise birbirlerine müstehcen mesajlar gönderirken telefonum titredi. Bu kirli mesajlar, gerekirse karısına giden yolu bulacaktır. Onun borcunu tahsil ettiğimde kesinlikle evde olamaz.

Asıl telefonum çalıyor ve uzanıp dalgınlıkla telefonu alıyorum, hâlâ Tyler'dan gelen son hasta mesajı okuyorum. Denise bunu nasıl seksi buluyor?

"Merhaba?"

"Hey, benim," dedi Jake, arka planda bir tık sesiyle. Her zaman bilgisayarın başında, benim için her şeyi sıralıyor. Şimdiye kadarki en iyi ortak.

"Ne yapıyorsun?" Merakla soruyorum.

"Olivia'ya çekini yazmayı yeni bitirdim ve şimdi web sitemiz üzerinde çalışıyorum."

"Bunu okuyor musun?" Denise onun için ayrıntılı bir şekilde oral seks tarif ettiğinde burnumu kırıştırarak sordum.

"Maalesef. Bu akşam ne yapıyorsun? Birlikte bir şeyler atıştırıp güvenlik kamerasını izleriz diye düşünmüştüm. Giriş kodunu zaten aldım. Her kurulumda kameralarla daha iyi açılar elde ediyorsunuz."

Aylak aylak bakışlarımı monitöre çevirerek Tyler'ın boxerını indirmeye başlamasını izliyorum. Evet, hayır. Bunu görmeme gerek yok.

Gözlerimi kaçırarak, "Her biriyle daha çok şey öğreniyorum. Karısı iş için çok gitti. Planlanan öldürme gününden iki gün önce bir konferans var. Bütün hafta sonu gitmiş olacak. O zaman saldırabilirim. O iki ve bitmiş bir anlaşma.

“Kendini beğenip çok erken saldırma. Dikkatinizi kaybettiğinizde hatalar olur ve tutuklanırsınız.”

"Doğru. Hafta sonu konferans var. Tarihi de her zaman uzatabilirim.”

"Bu, yukarı taşımaktan daha iyidir, ancak mümkünse tutarlı bir programa bağlı kalmak en iyisidir. Bu şekilde odağınızı kaybetmezsiniz.”

Alaycı bir şekilde homurdanarak gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda endişelenme. Dikkatim dağılamaz.”

Alayları artık geceleri beni rahatsız etmiyor. Şimdi onların çığlık sesleriyle huzur içinde rüya görüyorum.

Muhtemelen psikotik olduğunun farkındayım ama ben bu şekilde doğmadım. Beni bu hale getirdiler. Karma onları bulamıyordu. Adalet de yoktu. Kader onları aşk, huzur ve mutluluğa ait mükemmel küçük yollarında bırakmaktan memnun görünüyordu.

Sadece bir kişi onların acı çekmesini istiyordu. Peki, iki. Jake, beni incittikleri kadar incitmelerini istedi. Ne kadar acıtsalar da...

"Bunu söylüyorsun ama her öldürmende öfkeni biraz daha kaybediyor gibisin. Bugünlerde neredeyse... biraz fazla şevkli görünüyorsun. Son birkaç haftadır, seninle ne zaman konuşsam kıkırdıyor ve hava atıyordun. Bundan bıktın mı? Geri adım atmak için çok geç değil.”

Bunun öldürmelerle alakası yok. Ajan Bennett ile ilgili her şeye sahip. Bunu Jake'e söyleyeceğimden değil. Öyle olduğumu bilseydi ağzını açardı... Dürüst olmak gerekirse, Logan'la ne yaptığımdan pek emin değilim, ayrıca telefonum ondan gelen yeni bir mesajla her çaldığında deli gibi gülümsemem dışında.

Jake'e seri katilleri araştıran ve muhtemelen benim davamı araştıran bir FBI ajanıyla ilgilendiğimi söyleseydim, muhtemelen çılgına dönerdi.

Çünkü bu aptalca.

Ve bitirmeliyim.

Ama yapamam.

Kendinizi bu kadar uzun süre soğuk ve kopuk hissettiğinizde, o zaman tamamen bir yabancı, sonsuza dek gittiğini düşündüğünüz uykuda olan duyguları ateşler... ona bağımlı olmaktan kendinizi alamazsınız. Kullanmayı unuttuğunuz gülümsemelerin ya da yıllardır gülmemiş dudaklardan çıkan doğal olmayan kahkahaların tadını çıkarmadan edemezsiniz.

Vay canına. Yavaşlamam gerekiyor. Onun adını kıçıma dövme yapmaktan bir hayal uzaktayım.

Geçmişim raydan çıkmasaydı ve cehenneme geri dönmeseydi, her şeyin nasıl olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Sanırım eski beni gerçekten severdi. Zekiydim, komiktim, kıvrak zekalıydım ve biraz da dramatiktim. Yanlışlıkla bir böceği öldürürsem de ağladım.

Şimdi… Şimdi kimsenin geldiğini görmediği 5'4'lük bir intikam paketiyim.

"Şevkim var çünkü bu iyi hissettiriyor. Belki de adrenalinden yüksek falandır," diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kafası karışmış gibi.

Jake'in yaptığım şeyi desteklediğini biliyorum. Oradaydı. Kimsenin yanında olmaya zar zor dayanabilsem de, tüm parçaları toplamama ve elinden geldiğince yapıştırmama yardım etti.

Ama korkunç detayları istemiyor ve ona kendimi aptalca sırıtıyormuş gibi hissettirdiğini söylememden rahatsız olduğundan şüpheliyim - beni aptalca sırıtan yapan öldürmeler olmasa da. Ama ona gerçekleri veremem. Çünkü… 3. Dünya Savaşı ve tüm bunlar. Kendime pek çok kez neredeyse yapacakken, beni Logan'dan vazgeçirmesini istemiyorum.

"Gerçekten," diye tekrar yalan söyledim.

Umarım doğruca Logan'la flört etmişimdir. Onun izinden gittiğimi sanıyordum. Mesajlaşma seanslarımızın ortasında sık sık aranıyor, bu da cevap vermesinin saatler alabileceği anlamına geliyor, bu yüzden fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Gözlerim Tyler'ın zaten temizlemekte olduğu yere döndü. O hatırladığım kadar hızlı.

Öldürme gününe bir hafta daha var.

"Hala hadım etmeyi kaldırman gerektiğini düşünüyorum. Kasabanın tarihinin çok derinlerine inerlerse, sonunda her şeyi çok erken çözebilirler," dedi Jake, hâlâ telefonda olduğunu hatırlatarak.

"Yaptıklarını hatırlıyorsun değil mi? Hayal edilebilecek en kötü acıyı hissetmelerini istiyorum. O son güç zerresini de ortadan kaldırmak istiyorum… O son haysiyet kırıntısını."

Uzun bir nefes üflerken, diğer uçta sessizleşmesini dinledim.

Dilini tutmaya devam ettiğinde, içini rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ölüden bir hayalet gül çıkarsalar bile, adli tıpla ilgili pek çok önlem alıyorum. Federaller iri yarı, güçlü bir adamdan şüpheleniyor. Normalde bir kadının yaptığı gibi onları etkisiz

hale getirmek için herhangi bir şey kullanmak yerine onları bilinçsiz hale getirmek için boğuyorum. Ve boyuma ihanet etmemek için yerdeyken yapıyorum. Yıllarca bunun için eğitim aldım. Endişelenmeyi bırak."

Sertçe iç çekiyor. "Cesetleri bulmaları için orada bırakmandan nefret ediyorum. Onları tecrit edilmiş, kontrollü bir yere götürmeni ve sonra cesetleri asla bulunamayacakları bir yere atmanı tercih ederim."

"Bulmalarını istedim. Birbirlerine bağlanmalarını istedim. Sadece bu kadar çabuk olmasını istemedim. Listede daha aşağılara düşmeye başladığımda korkmalarını istiyorum. Kyle'a ulaştığımda, onun korkudan ağlıyor olmasını istiyorum. Bu yüzden onu sona saklıyorum."

"Peki kalıbı anladığında polise giderse ne olur? Eninde sonunda bu medyaya yansıyacak, biliyor musun?"

Şimdiye kadar olmamasına şaşırdım.

"Girilen risklerin farkındaydım ve Kyle'ın federallere on yıl önce kendisine gaddarca davranan insanları öldüren bir hayalet kız hakkında konuşması onlardan biri değil. Birinin *neden* bu adamları seçtiğini açıklaması gerekecekti . Hiçbirinin bunu yapamayacağını biliyorsun."

Sakladıkları gibi bir sır, herkesi canlı canlı yerdi... eğer vicdanları varsa. Sadece onlar masum insanları incitmekte haklı olduklarını düşünüyorlar.

Çabaladılar, başardılar ve hayat hiç yaşanmamış gibi devam ettiler. Sanki bizi orada ölüme terk etmemişler gibi.

O gece yüzünden bir kişi öldü.

İki olduğunu sanıyorlar.

Jake, evrendeki tüm "eğer"leri kulağıma fısıldamaya devam ediyor. Düşüncelerimi her şeyden uzaklaştırmaya devam

ediyorum çünkü Logan zihnimin ön sıralarına doğru sürünerek ilerliyor.

Nihayet yarın onu göreceğim.

Tyler gece boyunca uzanıyor ve ben de monitörü normal televizyona çeviriyorum. Yatma zamanı şimdiye kadar tutarlı bir şekilde on gibi görünüyor. Aslında, bok molaları da dahil olmak üzere yaptığı her şey planlanmış gibi görünüyor.

"Ben burada iniyorum, Jake."

"İyi. İyi. Beni daha sonra ara.

Kapatıyorum, envanter almaya başlıyorum. Bıçaklarım üst üste, ev yapımı çoklu kılıfımın içinde sıralanmış. Her zaman olduğu gibi temiz ve parmak izlerinden arındırılmış haldeler.

Buzdolabına gidip kendime bir bardak sade votka doldurdum. Gülümseyerek müziği açıyorum, babamın çok sevdiği eski bir plak. O ve annem, mecazi bir tren kazasında hayat raydan çıkmadan önce, geceleri bu şarkıyla çokça dans ettiler.

Ben müzikle sallanırken, eskisi gibi dans ederken, kapımın şiddetle vurulma sesini neredeyse özlüyorum.

Sesi algıladığımda vücudum titriyor ve kalbim boğazıma çarpıyor. Buraya kimse gelmiyor. Durmadan. Biraz daha ürkütücü yapmak için sonunda çirkin yaratıklar olan ürkütücü bir araba yolu. Ardından, izinsiz girişe karşı uyarıda bulunan birkaç işaret vardır.

Postacım bile evime giden yarım millik araba yolunu göze almaya cesaret edemiyor. Paketlerim garaj yolunun sonunda bırakılıyor.

Gözlerim pencereden dışarı fırlıyor ama açık görüşte bir araç göremiyorum. Pikapı kapattıktan sonra, vurma sesi devam

ederken bıçakları bana en yakın çekmeceye ittim. Tabancamı alıp sessizce zeminden kapıya doğru ilerlerken taşıyorum.

Gözetleme deliğinden baktığımda gözlerim iri iri açıldı ve nefesim şaşkınlıkla dışarı fırladı.

"Bok!" Tısladım, tabancayı kapının yanındaki masanın yanındaki çekmeceye atmak için çabalıyordum.

"Hadi güzel kız. Seni bulmak için kuralları ve mahremiyet yasalarını çiğnedikten sonra bana evde olmadığını söyleme," dedi Logan kapının diğer tarafından ağır ağır.

O şapşal sırıtış yayılmaya başladığında midem guruldadı ve kapıyı gülümseyen bir FBI ajanına çevirdim. Gözleri üzerimde gezinirken sırıtışı genişledi ve bir kaş kemeri gibi tekrar yukarı baktı.

"En iyi. Selamlama. Durmadan."

Bir an kafam karıştı, bu yüzden bunu görmek için vücuduma baktım, evet; Ben pantolon giymiyorum. Evdeyken nadiren yaparım.

Başımı kaldırıp omuz silktim, ensemden yukarı yayılan bir sıcaklık sancısını görmezden geldim. Utandım? Gerçekten mi? Bu ana kadar utanabileceğimi bilmiyordum.

"Seni kimse görmeden içeri girebilir miyim? Kıskanç tarafımı bu kadar erken göstermek zorunda kalmaktan nefret ediyorum," ifadesiz bir tavırla ama ben aptalca bir şey söylememeye veya yapmamaya çalışarak yavaşça geri çekilirken göz kırptı.

Koşup pantolon giymeli miyim? Yoksa pantolon giymeyi unutmuş bir aptal gibi mi görüneceğim? Kendine güvenen kızlar her zaman bir tişört ve külotla dolaşırlar, değil mi?

Kahretsin ha.

Garaj yolum biraz ürkütücü ve onca bitki örtüsüyle beni burada kimse göremez, diye lafa karıştım ve ardından dudaklarımı fermuarla çektim.

Kapıyı kapatır kapatmaz döner ve bakışları kayar. İnce bir şey değişir ve oradaki eğlenceli parıltı çok daha baştan çıkarıcı bir şey için erir.

Kapıyı neden aptalca pantolonsuz cevapladığımı açıklamak için konuşmaya başladım ki aniden üstüme çıktı. Elleri saçlarıma gitti, başımı kabaca arkaya yatırdı ve ağzı benimkine çarptı.

Şaşkınlıktan saniyeler içinde erimeye başladım ve dilinin içeri girip akıl sağlığımın kalan küçük bir kısmını çalması için dudaklarımı açtım.

Ellerinden biri vücudumdan aşağı kayarak beni kendisine çekecek kadar belimi kavradığında ağzının içine doğru inledim. İki elim de kalkıp omuzlarından tuttu, böylece yere düşmeyeyim.

İyi hissettiriyor. Garip, yanlış veya rahatsız edici değil. Çok iyi hissettiriyor .

Öpücük aç, sanki ikimiz de çok uzun süredir aç kalmışız gibi. Çok hızlı hareket ettiğimizin farkındayım ama umurumda değil. Beni kaldırıp kapının yanındaki masanın üstüne yerleştirdiğinde ve beni yerken bacaklarımın arasına ittiğinde daha az umursuyorum.

Elleri yanlarımda yukarı ve aşağı hareket etti, tekrar saçlarıma girdi, sonra tekrar aşağı indi. Sanki istese de aynı anda her yerime dokunamıyormuş gibi. Ama aynı zamanda, soyunma halime rağmen beni ellemek yerine güvenli bölgelere bağlı kalıyor.

Onu daha çok istememe neden oluyor.

Gömleğinin önünü çekiştirdim ve kravatını diğer elime dolayarak onu olabildiğince yakınıma çektim. Uyluklarıma

sürtünmeden önce gergin bir ses çıkardı ve bu beni daha da çılgına çevirdi.

Yavaşlamalıyız, dedi dudaklarıma doğru.

"Gerçekten yapmalıyız," diye katılıyorum, onu hâlâ öpüyor ve inanılmaz bir şekilde daha yakına çekiyorum.

"Odan nerede?" diye sorar, öpücüğü bozmaya çalışır ve başarısız olur.

"Koridorun sonunda ve sağda."

Beni kaldırdı ve merdivenlerden geçerek evin kesinlikle göremediği kısmına doğru yürümeye başladı. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemeye çalışırken bacaklarım ona sarılı kaldı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkmasını beklemiyordum ve yukarıda keşfedilmeyi bekleyen koca bir cinayet odası var.

Zihnimde, yatak odasında bulabileceği şeyler hakkında hızlı bir endişe listesi yapıyorum ve çoğu şeyin çoktan kaldırılmış olduğunu fark ediyorum. Yanlışlıkla oturma odamdaki izleme sistemini açmadığı sürece, iyi olmalıyız.

Tökezlediğinde sırtım duvara çarpıyor ve öpücük daha agresif bir hal alırken düşüncelerim uçup gidiyor. Pek çok kez bu tutkuyu hissetmeye çalıştım ve aramızda yanan ateşin zerresini bile hissetmedim.

Parmaklarımı gömleğinin önünden aşağı kaydırarak yırtarak açtım, tamamen açtım ve birkaç düğme yerde kayarak yeni buldukları özgürlükle koşarken yolumdan çektim. Sert ten parmak uçlarımı buldu ve sanki benim hissettiğim tüm alevleri hissediyormuş gibi üzerimde titrediğinde dudaklarına doğru inledim.

Birlikte iyi yanacağız.

Dili benimkinden daha fazla ilgi istiyor ve ben daha önce hiç yapmadığım kadar büyük bir bağlılıkla öpüyorum. Ellerim yukarı kaydı ve saçlarına dolandı, onu gerektiği gibi yiyebilmek için başını eğdim.

Homurdandı ve duvardan uzaklaştı, tekrar hızla yürüdü.

Jake'in ziyarete geldiğinde kaldığı soldaki misafir odama doğru yürümeye başlayınca, "Diğer sağda," dedim.

Rotasını değiştirir ve hızla ilerlemeye devam eder. İçeri girerken odamda fanın uğultusunu duyuyorum ve içimde serbest bırakılmaya hazır bekleyiş tomurcukları beliriyor.

Beni şaşırtan bir hareketle beni yatağa bıraktı ve mahvolmuş gömleğini çıkarmayı bitirirken onu görünce dirseklerimin üzerinde doğruldum. Tamamen bronz, yağsız kas ve pürüzsüz bir cilt.

İçimde bir korku dalgası kabarıyor. Vücudumdaki yaraların hepsi gizli değil. Yüzümü düzeltmek, geri kalanımdan daha kolaydı.

"Çok hızlı?" diye sordu, görünüşe göre soyunma rutininde ona katılma konusundaki tereddütümün nedenini yanlış anlamıştı.

"Hayır," diyorum, düşüncelerimi boşaltmaya zorlayarak.

Geçmiş beni yönetmeye devam edemez ve insanların yaraları gördüklerinde ne düşünecekleri endişesinin ötesinde olmam gerekiyor.

Şimdi tereddütlü görünüyor.

"Lana, bir vahşi gibi dalıp sana saldırmamalıydım. Ama..." Gözleri kalçalarımın geniş olduğu yere kaydı, malları ondan saklayan ince külottan başka bir şey yoktu. Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce sesli bir şekilde yutkundu. "Yavaşlayabiliriz. Söz veriyorum, gelme sebebim bu değil."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme kıvrılıyor. İyi bir adam olmaya çalışırken oldukça harika.

Dizlerime kadar tırmanarak ona doğru sürünüyorum ve gözbebekleri büyüyor. Açık, ki bunu anlamak için profil oluşturma becerileri gerekmiyor.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum ve o tamamen hareketsiz duruyor. Ona ulaştığımda öne eğildim ve dilimi karın kaslarındaki sert ete hafifçe vurdum. Ağzından sessiz bir ses kaçtı ve bu, o küçük kontrol ipini koparmış gibi görünüyor.

Eli saçıma gitti ve sert bir çekişle başımı geriye doğru iterek yüzünü eğdi ve tekrar dudaklarımı buldu. Sert ve iştah açıcı ve isteyebileceğimi düşündüğüm her şeyden tamamen farklı.

Tekrar samimi olmayı içimde bulduğumdan beri seksi kontrol ediyorum. İlk defa bir erkeğin liderlik yapmasına izin vermek konusunda rahat hissediyorum.

"Hangi Cehennemdeydin?" dedi dudaklarıma doğru, beni aşağı itip üzerime gelirken ona sırıtmama neden oldu.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama ses tonundaki huşu hoşuma gitti.

Sıkıştırılmanın kaçınılmaz panik atağı için beklerken gülümsemem ölüyor ama gelmiyor. İçimde daha fazla duygu yeşeriyor ve kafamı karıştıran tüm soruları zihnimin bir köşesine yerleştirip hepsini daha sonra analiz etmeye karar veriyorum.

Şimdilik sadece *hissetmek istiyorum.*

Ben de yaparım.

Pantolonunu iterken bana karşı hareketlerini hissediyorum.

Elini bacağımdan yukarı kaydırırken, duyusal sinirlerimin aşırı yüklenmesi nedeniyle bende küçük bir ürperti uyandırırken hareket ettiğini hissediyorum.

Dizimin kıvrımına, baldırımın arkasına, ayağımın tepesine, o kadar erotik olmaması gereken yerlerime dokunduğunda bunu hissediyorum.

Her şeyi hissediyorum ve her şey mükemmel hissettiriyor.

Gömleğimi yukarı itmeye başladı ve ben de buna izin vermek için kendimi zorluyorum. Benim de sutyen takmadığımı fark edince derin bir nefes aldı. Herhangi bir el yordamı yapmaktan kaçındığı için dikkatinden kaçmış.

Kahretsin, dedi alçak sesle, kulağa övgü gibi gelse de.

Sanki hepsini sindirecekmiş gibi arkasına yaslandı. Bu da bana onu tam olarak takdir etmem için bir saniye veriyor, çünkü vücudunun belirli bölgelerini dizginlemek için zorlayan siyah boxerına kadar inmiş durumda.

Bakışları değişip endişelendiğim şeye odaklanana kadar kendimden eminim.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi fazla ilgili veya meraklı gelmiyor, sadece merak ediyor.

Parmaklarını iki yaranın üzerinde gezdirdi ve bileğini yakalayıp onu durdurdum. Onlara dokunulmasına dayanamıyorum.

Tekrar gözlerimle buluştu ve eksik olan endişe oluşmaya başladı. O çok anlayışlı, bu yüzden mimiklerimi çok fazla ele vermek aptalca olur.

"Araba kazası," dedim ona zayıf bir sesle.

Bu bir yalan, ama yalan söylemekte çok iyiyim.

"Ailenle aynı mı?" O sorar.

Araştırıp çaldığım ismi bulursa o kızın ailesiyle aynı kazaya karışmadığını bilirdi.

"HAYIR. Bunu şu anda konuşamaz mıyız?" diye sordum, şimdi elini göğsümü kapatmak için kaydırırken sesim alaycıydı.

Gözlerindeki sıcaklık anında geri geldi, iyi olduğumu görünce endişesi uçup gitti. Yavaş bir hünerle üzerime doğru kaydı ve dudakları yeniden benimkileri kapladı.

Bu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

İkimiz de birbirimize sürtünene ve daha fazlası için çaresiz kalana kadar öpüştük. Hazırlanmak için sıfır yardıma ihtiyacım var çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sonunda tekrar benden uzaklaşmadan önce bana karşı inledi.

"Bana durmamı söyle, yapacağım," dedi usulca, dudaklarını tekrar benimkilere sürterek.

Sadece bu rahatlık onun bildiğinden daha fazlasını ifade ediyor, çünkü onun dudaklarından çıktığına inanıyorum.

Benim gibi insanları okuyunca kimin dürüst kimin olmadığını öğreniyorsunuz. Niyetin kokusunu almayı öğreniyorsun.

"Durmak istemiyorum," dedim sessizce, büyüyü bozmayı reddederek.

Eğilip eski kot pantolonunu aldı ve bir ambalaj kağıdının tanıdık tıkırtı sesini duyduğumda sırıttım.

"Bilmen için söylüyorum, bu şey bir süredir cüzdanımdaydı. Gerçekten beklentilerle gelmedim - umutlarla , evet, ama beklentilerle değil," diyor gülümsememi görünce sırıtarak.

Şakacı bir tavırla kaşımı kaldırdım ve beni tekrar öptü, üzerimde yeniden ayarlandı. Kalçasını kaldırırken elleri aramızda hareket etti ve ben aşağı bakıp izleme dürtüme karşı koydum.

Onu prezervatif takarken görmenin muhtemelen beni erken orgazma sürükleyeceğini söylemek üzücü. Gerçeküstü. Bu duyguyu seviyorum. Şişeleyip yağmurlu günler için saklamak istiyorum.

Eğildiğinde, izlemek zorunda kalıyorum ve ağrı daha belirgin, daha ısrarlı hale geldikçe kıvranıyorum. Bu acının arzu olarak adlandırıldığından oldukça eminim.

O kesinlikle küçük bir adam değil, ama aynı zamanda acayip bir şekilde donatılmış da değil. Mükemmel.

O külotumu aşağı çekmeye başladığında kendimi durduramadan dudaklarımı yalıyordum. Gözlerini tamamen çıkardığında gözleri çıplak tene takılır ve eğilir.

Nefesinin bana çarptığını hissettiğim anda kalçalarım yukarı kalktı ve saçlarını çekiştirerek onu vücuduma doğru zorladım.

"Bunu yaparsan mahvolurum. Daha fazlasına ihtiyacım var," dedim tam dudaklarım onunkilerle buluşurken.

Daha fazlasını yaptığımız sürece onu bütün gün ciddi bir şekilde öpebilirim.

Daha fazla yalvarmadan, tek bir hızlı itişle içime itti ve nefes almak için dudaklarımı kırmama neden oldu. Kalçalarını sallıyor ve orada başlangıçta düşündüğümden daha fazlası olduğunu fark ediyorum çünkü daha derine iniyor, beni daha da dolduruyor.

Bana bakıyor, göz temasını sürdürürken gözlerinden şehvet ve özlem sızıyordu. Kalçasını tekrar sallarken, içimde öldüğünü sandığım bir noktayı bulurken hiçbir kelime değiş tokuşu olmadı.

Duyusal aşırı yüklenme yasal bir şeydir.

Üzerimdeki her şey sıkı sıkıya bağlı, sadece kırılmayı bekliyor. Üzerimde ne kadar çok hareket ederse, ipler o kadar sıkılaşıyor. O beni bir hamlede çözerken ona vermem gereken sayısız ifadeyi izlemeye devam ederken tırnaklarım omuzlarına saplandı.

Sonra vurur. Sert vuruyor.

O ipler koptu ve öfori, çekirdeğimde patlayan ve dışarıya doğru patlayan bir bomba gibi vücudumda çıtırdadı. Üzerimde yuvarlanıyor, ayak parmaklarımı kıvırıyor, bir noktada kapanan göz kapaklarımın arkasında parlıyor ve sıcak, inanılmaz alevler gibi tenimi yalıyor.

Çığlık atıp altında çılgınca çırpındığımda, ritmi değişiyor ve daha acil hale geliyor. Mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde orgazmımı dışarı çekerken tutundum ve sonra homurdandı, kendi küçük cennet versiyonunu bulurken kalçalarını bana doğru çekti. En azından umarım kendini bu kadar iyi hissediyordur.

Kemiksiz ve bitkin, bedenime eğilip boynumdan aşağı bir izi öptüğünde kollarım ondan uzaklaştı. Kesinlikle çok hızlı ilerliyor, ama umurumda değil. Nasılsa mahkumuz.

Canavar asla prensi elde edemez. Her zaman tatlı ve masum prenses kazanır.

Ellerimi havaya kaldırdım ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek bu hissin devam ederken tadını çıkardım.

“İkinci raundu planlıyorum ama Süpermen değilim. Bana sadece birkaç dakika ver, ben de bunu daha çok yapmak istediğinden emin olacağım," dedi, etimi ısırmaya ve öpmeye devam ederek boynuma doğru.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor ve onun altında mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

"Bunu her zaman yapmak istiyorum."

Bana kıkırdadı ve ne zaman başladığını bilmememe rağmen kendimi ona sarılırken buldum. Beni kendine tutuyor, bana geri sarılıyor.

"Güzel," diyor bana karşı. "Çünkü bu mükemmeldi."

O mükemmel. İşte bu yüzden oturma odasındaki izleme kanalını kapatmam gerekiyor ki çalışmasın, cinayet odamı kilitle ve bundan sonra tüm silahlarımın orada kalmasını sağla.

Bölüm 9

Rasyonel düşünme sürecinde keşiflerimin hiçbirine asla rastlamadım.
-Albert Einstein

LOGAN

Bu sabah zar zor yetiştirebildiğim kahvemi elimde tutarak içeri girerken Craig, Seviştin, dedi.

Kendimi bir kızda kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Ve dün gece ve bu sabah kendimi hiç bu kadar kaybetmediğimi biliyorum. Lana hayatımın en beklenmedik sürprizi.

Bir kusur bulmayı bekliyorum ama bulamıyorum. Kimse o kadar mükemmel olamaz. Uğursuzluk yapmak istediğimden değil. Ayrıca evli falan olduğunu öğrenmek istemiyorum. Yani düşünülemez olanı yapmaya çok yakınım, çünkü o benim kafamı her şekilde alt üst etti.

"Belki," dedim inlediğinde sırıtarak.

Buz Prensesi seni aldı ama beni değil mi? diye soruyor, masamın üzerine çöküp ihtiyacım olan veritabanlarını açarken.

Cazibeni yememiş olması seni çıldırtıyor , diye homurdandım.

"Bu bölümün yüzü olmamın bir nedeni var ve bu en iyi görünen kişi olduğumdan değil - gerçi ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz. Mesele şu ki, kızlar beni yer. Kadınlar, anneler, kızlar, teyzeler, kız kardeşler, yeğenler… Her şeyi mahvediyoruz ve ben bunu derin bir vicdan azabı çekerken büyüleyici bir gülümsemeyle ve 'ayyyyyyy' gibi bir tavırla açıklıyorum. Doğru yüze sahipseniz, her şey ve her şey affedilecektir. Gerçek bu.

İnsanlar sığdır - hepimiz. Bana gerçekten hiç ilgi göstermediğini ve yine de arkasını dönüp seni becerdiğini biraz şüpheli bulduğum için beni bağışla.

"Bence Logan senden çok daha ateşli," diye araya girdi Hadley, Craig ona kaşlarını çatarken yanıma gelip destek oldu. "Düşündüğünün aksine, tüm kadınlar o kadar sığ değil. Çoğumuz, doğru niteliklere sahip olan birini çekici buluruz."

"Saçmalık," diye dalga geçiyor Craig. "Konuyla ilgili çok araştırma yaptım. Sadece kıçımdan konuşmuyorum.

Onlar atışmaya devam ederken gözlerimi devirdim ve aramaya başladım. Evlilik cüzdanı yok. Boşanmak yok. Çocuk yok - umrumda değil ama yine de bilmek isterim. Hayır… yaşayan akrabalar… Kahretsin.

Hiç kimse? Hiç kimsesi yok mu? Herhangi bir kişisel sosyal medyası olmadığını zaten biliyorum. Hiçbirinde ortağından söz edilmemesine rağmen sadece iş profilleri.

Bundan daha derine inmem. Onun mahremiyetini yeterince ihlal ettiğimi hissediyorum. Geri kalan her şey, hazır olduğunda bana söyleyeceği şeyler olmalı - onu yaralayan araba kazası gibi.

Sol kalçasından sağ göğsüne uzanan bir yara izine bakılırsa, kötü bir enkaz olmalı. Bir diğeri sağ tarafında, çentikli ve büyük. Onlar yaşlı. Onlara bakmaktan anlayabiliyordum.

Ona yaralarımı göstermeliydim ama gecenin geri kalanında onun vücudunu keşfetmekle o kadar meşguldüm ki ona benimkini keşfetmesi için zaman tanıdım. Ne zaman denese kontrolümü kaybediyordum, ellerini üzerimde hissetmek beni yeniden azgın bir gence çeviriyordu.

Hadley, "Ciddi güven sorunlarınız var," diyerek beni kafamdan çıkardı.

Craig'in gittiğini fark ettim ama Hadley omzumun üzerinden en son aramayı okuyor. Kapatıyorum ve omuz silkiyorum.

"Bana sabıka kayıtları için onun geçmişini araştırmamı sağladın ve şimdi de onun gerçeklerini mi kontrol ediyorsun?"

Bana kaşını kaldırdı.

"Hiç gerçek olamayacak kadar iyi biriyle tanıştın mı? Bu sabah neredeyse işe geç kalacaktım çünkü kendimi ondan ayıramıyordum. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir kusuru yok. O güzel, zeki, küstah, kaprisli ve çoğu kızın hemen bir sorunu olmasına rağmen benim yoğun programıma uygun. Bir şeyleri iptal etmek zorunda kalmama bir kez bile kızmadı. Evine habersiz geldim ve düşündüğümden iki kat daha mükemmeldi. Yani evet… Endişelenmeden edemiyorum çünkü bir erkek böyle bir kıza hemen aşık olabilir."

Gözlerini devirdi ve bir şakayla alay etti, ben de onu geçiştirdim ve en son dava dosyalarını çıkarmaya başladım.

"Herkesin kusurları vardır. Henüz balayı aşamasındasın. Sonunda iptaller ve müsait olmama konusunda canı sıkılacaktır. Tıpkı sonunda onun yaptığı ve seni rahatsız eden şeyleri fark etmeye başlayacağın gibi. Şu an herkesin *sevdiği* parlak, mutlu kısımdır . Bu yüzden pek çok insan birbirini zar zor tanıdıktan sonra evleniyor. Bu yüzden birbirlerini tanıdıklarında boşanıyorlar."

O gülüyor, ben de bunu düşünerek arkama yaslanıyorum. Geçmişte 'balayı' aşamasının bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyorum.

"Bunu fazla analiz ediyorum," dedim iç çekerek.

"Bu senin doğan. Seni bu işte iyi yapan şey bu. Ama sana söylüyorum, kız şu anda sana maske takmana neden olan zehirli

atıkları dışarı atabilir ve sen de bunun şirin olduğunu düşünürsün. Bu, aşamanın bir parçası."

Gülerek uzaklaşırken omzuma vurdu ve bir mesaj alınca aşağı baktım.

LANA: Boxerların rahat.

ME: Onları giyiyor musun? Onları geride bıraktığımı bilmiyordum.

LANA: Bilerek yaptığını düşündüm. Böylece geri gelmek için bir sebebin olur.

ME: Geri gelmek için zaten bir sebebim var.

LANA: Şimdi iki tane var...

Son mesajına iliştirilmiş belden aşağısı kesinlikle benim boxerımı giymiş bir resmi var. Elimi saçlarımın arasından geçirdim, hayatımda ilk kez işe gitmek istemediğim gerçeğinden nefret ettim. İşimi her zaman sevmişimdir, yine de çok az tanıdığım bir kız beni ilk hasta günümü almaya ikna etti.

ME: Onları açık tut. Bu gece döneceğim ve onları şahsen görmek istiyorum.

LANA: Şanslısın ki bir planım yok. Ve sen buraya geldiğinde bunları giyiyor olacağım.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek telefonumu kaldırdım ve ince yeni ipuçlarından bazılarını aceleyle gözden geçirdim. Yardım hattı ipuçları her geçen gün daha da gülünçleşiyor. Boogeyman davası, benim cinayet/sakatlama davam kadar soğumaya başladı.

Yeni cinayetler ortaya çıkmadığı için diğer birkaç dava arka plana atılıyor. Yılda bir veya iki kez öldürenleri bulmak iki kat daha zor. Tek sıcak vakamız bir cinayet/soygun dizisi.

Her zamanki gibi aynı fotoğrafları inceleyerek bazı ipuçlarına bakarak çalışıyorum. İki saat sonra cinayet masasındayım ve hâlâ bu kadınları hedef yapan şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyorum.

Hiçbiri açıktan zengin değil. Hepsinin farklı aile geçmişleri var. Farklı etnik kökenler. Farklı saç renkleri.

Hepsi çekici olsa da, teşvik olarak tecavüz yoktu. İktidarsızlık bizim profilimizde mümkün, ama... onu harekete geçiren başka bir şey var. Bu belirli kadınları seçip takip etmesinin bir nedeni var.

Gözlerim gözlerine bakıyor, sonra burunlarına, sonra ağızlarına... Bir şey tıkırdıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Hadley tam yanından geçerken bileğini tuttum ve çözemediğimiz tek bir kanıta gözlerim kısılırken onu durdurdum.

"Laboratuvar dairede bulduğun kili analiz etti, değil mi?" diye sordum, düşüncelere dalarak.

Başını sallıyor. "Evet. Bu konuda özel bir şey yok. Herhangi bir sanat ve zanaat mağazasından satın alabilirsiniz. Ve kimse neden orada olduğunu bilmiyor. Kurbanın üzerinde veya apartmanın herhangi bir yerinde bulunmadı. Şüphelinin bunu ayakkabılarına veya kıyafetlerine bulaştırdığını düşünüyorlar."

"Ve yüzlerin hepsi iyice temizlenmiş, ardından ağartılmıştı. Saçlar da kazınmış ve kafa temizlenmiş, ardından ağartılmış," dedim, hesabı yapmaya devam ederek.

"Evet neden?"

Onun yanından Donny'nin olduğu yere bakıyorum.

"Donny, soygunların/cinayetlerin olduğu bölgedeki sanat galerilerine bak."

Kafası karışmış görünüyor ama yazmaya başlıyor.

"Hadley, bulabildiğin bütün sanat sitelerine girip bronz yüz heykelleri satan var mı bir bak. Onları, cinayetlerin başladığı son dört ayda başlayanlara kadar daralt," Donny'nin masasına doğru yürüyerek devam ettim.

Kafası karışmış halde hâlâ orada durduğunu görmek için döndüm.

"Şimdi!" Onu zorlarım ve masasına koşar.

Arkasına geldiğimde Donny öfkeyle yazıyor. "Bölgede dört tane. Hiçbiri bronz yüz heykelleri satmıyor," diyor kaşlarını çatarak. "Yoksa Hadley'den farklı bir şey mi aramam gerekiyordu?"

"Her birini arayın ve onlara bronz heykelleri satmaya çalışan olup olmadığını sorun. Sadece yüzler olacak."

İstediğimi yapmak için telefonunu kaldırdı ve ben de ihtiyacım olan programı açarak bilgisayarıma geri döndüm. Tüm kurbanların resimlerini noktalara yerleştirdim ve birkaç tuşa bastıktan sonra şüphelerim doğrulandı.

Simetri, dedim derin bir nefes alarak.

"Ne?" diye soruyor Craig, omzumun üzerinden bakmaya geliyor.

"Yüzlerinin simetrisinden dolayı onları seçiyor. İmkansız olmasa da çok nadir olması gereken mükemmel simetri. Onları seçiyor çünkü onlarda var ve yüzlerini sanata şekil vermek için kullanıyor. Muhtemelen onu satmaya çalışıyor ve simetrik bir yüzü olan herkese odaklanmış durumda. Özellikle kadınlar. Da Vinci takıntısı da olabilir."

Gözlerim odayı tarıyor ve Lisa'nın tırnaklarını kestiğini görüyorum.

"Lisa, bir sürü Leonardo da Vinci baskısı ya da da Vinci üzerine kitap ısmarlamış olabilecek konfor alanında olan birine bak. Öncelikle Vitruvius Adamı etrafında dönen her şeye odaklanın. Şüpheli büyük ihtimalle bu işe kafayı takmış olmalı."

"Ve sen bunun için mi düşünüyorsun?" diye soruyor Craig, kafası karışmış halde.

“Buna içgüdüsel bir his deyin. Bağırsaklarımla birçok vakayı çözdük.”

“Evet, bu yüzden terfi almaya devam ediyorsun. Ama da Vinci'yi kile, soygunlara ve üzerlerine çamaşır suyu dökülmüş tıraşlı kafalara nasıl sığdırıyorsunuz?

“Ağartıcı adli bir önlemdir, tıpkı tıraş olmak ve tüm tüyleri almak ve ardından saçı beyazlatmak gibi. Vücuttaki kilin tüm izlerini temizliyor. Saç da muhtemelen heykel için saklanıyor. Tüm sanatçılar resim yapamaz veya çizemez.”

"Kayboldum," diye devam ediyor Craig.

“Da Vinci sadece zekası veya resimleriyle ünlü değildi. Tarihçilerin de ilgisini çeken büyük heykelleri vardı. Önce çizdi, sonra kilden veya balmumundan kalıpladı - hikayenin hangi versiyonunu duyduğunuza bağlı. Oradan, başka bir şaheser yaratmak için onu bronzlaştırdı. Kendisine ve simetriye odaklanan, ancak çizemeyen veya yoktan sanat yaratamayan bir adam mı? Aradığımız kişi bu.”

Hiçbir şey, dedi Hadley, hüsrana uğramış görünerek. "Birkaç kalıp çok sayıda şeyden yapılmıştır, ancak bronz yoktur. Bronz olmak zorunda mı?” o soruyor.

"Evet," diyorum, bunun kovalamaca için doğru ipucu olduğuna ikna olmuş durumdayım. “Soygunları açıklıyor.

İhtiyacı olan miktarda bronz almak için çaldığı değerli eşyaları satardı. Ucuz değil."

Donny, "Yine de o şeyi satan birini bulmak için rehinci dükkanlarını ve internet sitelerini aradık," diye araya giriyor.

“Doğru şaibeli rehinci, bunu sorsak bile umurunda olmazdı ve onu devredip karı kaybetmemek için yalan söylerdi. Bu adam adli karşı önlemler kullanıyorsa, o zaman nerede satılacağı konusunda ödevini yapmış demektir.”

Donny telefon görüşmelerine devam ediyor ve ben muhtemelen yardımcı olmayacak bir şey yapıyorum. Lana'nın işlettiği al, sat ve takas sitesini açıyorum. Dün gece, insanların ona ne olduğunu sormalarını engellemek için, üzerinde SATILDI işareti bulunan şeyleri sattıktan sonra bir aylığına bıraktığını söyledi.

Çoğu çalınan şey olduğu için mücevher bölümüne göz gezdiriyorum. Ama orada hiçbir şey yok. Belki de onunla konuşmak için bir bahane arıyordum. Çünkü kötü oldum ve bu acınası.

"Bir şey buldum!" diyor Donny, telefonda yaptığı konuşmaya dönerken tüm dikkatimizi çekerek. "Evet. Kendisine ulaşmak için bir numara veya adres bıraktı mı?”

Hepimiz ayağa kalkarken bir şeyler karalıyor. Ceketimi giydim ve tabancamı kılıfına koydum. Görünüşe göre çantama tekrar ihtiyacım olacak. Neyse ki birkaç çift kıyafeti var.

Telefonu kapatır ve kağıdı tutar.

"Dört yerden ikisine gelip onlara 'büyüyen' bir bronz kafa seti satmaya çalışan bir adam var."

Görünüşe göre New York'a uçuyoruz, dedi Craig, sanki tek boynuzlu atmışım gibi bana bakıyor. "Ve sanırım departman jeti çoktan hazır olduğuna göre lanet olası helikopteri alıyoruz.

Neden filmlerde falan olduğu gibi kendi özel jetimizi alamıyoruz?”

Hadely homurdanıyor ve ben telefonumu çıkarıp gerçekten berbat bir arama yaparken hepsi kendi aralarında konuşuyor.

"Evet, hala boxer giyiyorum. Ve dondurma yemek," diyor Lana, sesi neşeli ve sersemlemiş çıkıyordu.

Artık zamanlamamdan nefret ediyorum. Normalde bir davada ara vermek beni bundan çok daha fazla heyecanlandırır.

"Keşke orada olup onu görebilseydim," dedim derin bir nefes alarak, yeleğimi ve diğer ihtiyaçlarımı alıp çantama tıkıştırırken.

"İptal etmek zorundasın," dedi basitçe, sesinde okumam için hiçbir duygu yoktu.

"Üzgünüm." Arka arkaya duyacak kadar uzun süre ortalıkta kalırsa bu iki kelimeyi söylemeye alışacağıma dair bir his var içimde. "Bugün davaya ara verdik. En azından böyle umuyorum. Şu an şehir dışına çıkıyorum.”

Üzgün olma, Logan. Bir işiniz var - önemli bir iş. Sana ve yaptıklarına hayranım. Canavarları bir kenara atıyorsun ve özgeçmişinde başka bir değer yerine aslında doğru adamı aradığına inanıyorum.”

Bunu söylemek garip bir şey.

“Kesinlikle doğru adamı arıyorum. Bununla ne demek istiyorsun?"

“Sadece… Üniversiteye gittiğimde birçok eski vakayı inceledim. Kriminoloji dersleri aldım. Sırf bir davayı kapatmak ve yıldız bir üne bir altın yıldız daha eklemek için pek çok tutuklama aceleye getirilmiş gibi görünüyordu. Cinayetler dursaydı, insanlar katillerin hapse atıldığını düşünürdü. Cinayetler tekrarlanırsa, davayı parmaklıklar ardında yanlış

zanlıyla kapatma ihtimalini kabul etmek yerine, bunu bir taklitçi olarak adlandırırlar.”

Hangi vakaları incelediğini bilmiyorum. Bu sınıflarda FBI'ın itibarını lekelemezler. Bir şey olursa, adamlarımıza övgüler düzüyorlar.

"Yani kriminoloji mi aldın? Ama kolluk kuvvetlerine katılmadın mı?”

Kuru bir sesle, Midemin buna dayanmadığına karar verdim, dedi. "Kan ve bağırsaklar onu çalkalıyor."

Midesi zayıfsa, gördüğüm boklarla başa çıkabilecek biri olduğunu kesinlikle düşünmüyorum.

"Gittiğinde mesaj atabilecek veya arayabilecek misin?" umutla sorar.

"Kesinlikle. Muhtemelen tekrar özür dilemek için helikopterden sana mesaj atacağım.”

"Cidden, özür dileme. Durmadan. Bir fark yaratırsın. Birinin kurtarılmaya ihtiyacı olduğunda yanımda olmanı beklemek için bencil bir sürtük olmam gerekir. Git harika ol ve yapabildiğin zaman mesaj at.

Durup merdiven boşluğunun duvarına yaslandım, hiçbir şeye gülümsemedim.

"Son zamanlarda sana mükemmel olduğunu söylemiş miydim?"

Gülüyor ve kahkahasını bastırmak için öksürüyor. "Mükemmellik yelpazesinin diğer ucunda olduğumu söylediğimde bana güvenin."

"Ah? Bir gün senin bu kusurlarını görecek miyim?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki hattın kesilmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Sonunda cevap veriyor.

O günün hiç gelmemesi için dua ediyorum, dedi sessizce. "Şimdi git kötü bir adamı yakala. Senin için haberleri izleyebilmem için bana kasabayı söylemen güvenli mi? Bazen haberlere çıktığını söylediğini biliyorum. Eğer kurallara aykırıysa, bana söyleme, çünkü sana asla sormam-"

"New York'ta olacağım. Eğer bu gerçekleşirse eminim tüm büyük kanallarda yayınlanacaktır. Bu kadar büyük bir mola almak nadirdir, ancak her şey yanlış olabilir. Birkaç dakika önce kendi oluşturduğum bir profile gidiyorum. Kayıt için, kimseye söylememem gerekiyor.

"Öyleyse neden bana söyledin?" azarlıyor.

bir gün *birisi* olmanı istiyorum ."

Kanunları çiğneyen kafir falan olmadığından emin olmak için onu iyice kontrol ettiğimi ona söylemedim. Bu güven işi şimdi başlasa iyi olur.

"Pekala, umarım bir gün biri olurum. O zamana kadar bana söylememen gereken şeyleri söyleme."

"Neden?" diye sordum, buna bu kadar kızmasına şaşırarak.

"Çünkü sana saygı duyuyorum. Ve asla olması gerekenden fazlasını beklediğimi düşünmeni istemiyorum. Bu bizimle ilgili. Senin işin değil. Lütfen. Bana söylememen gereken şeyleri asla söylemeyeceğine söz ver."

Evet... Sana onun mükemmel olduğunu söylemiştim.

"Anlaştık güzel kız. Boxerlarımı sıcak tut. Sana mesaj atarım ya da sonra ararım."

Logan'ı mı?

"Evet?"

"Bunu gerçekleştirmek için ne yapman gerekiyorsa yap tek parça halinde geri dön. Bekleyeceğim tek şey bu. Hayatta kalmak."

Ağzımın kenarlarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Söz verebilirim."

10. Bölüm

Gerçek, deneyimin sınavından geçen şeydir.
-Albert Einstein

LANA

"Lanet olası bir FBI ajanıyla mı çıkıyorsun?" Jake telefondan yüksek sesle bağırıyor ve Tyler'ın bulunduğu sokağın karşısındaki restorana park ederken inleyerek telefonu kulağımdan çekiyorum.

Açlıktan ölüyorum ve bu ofisin içini göremiyoruz, bu yüzden çekinceleri olduğu için buradan takip edeceğim.

Şu anda, bu sarı peruk beni kaşındırıyor ve bu kırmızı ruj kesinlikle öne çıkmama neden oluyor. Giydiğim koyu renkli güneş gözlükleri ve dar elbiseyle ikisini de ekleyin ve her ihtimale karşı Lana Myers'a hiç benzemiyorum.

Jake'e, "Nasıl olduğunu zaten açıkladım," dedim, keşke itirafı işin dışında tutsaydım diye.

onun da bulunduğu New York'tasın ."

Tyler burada, bu yüzden buradayım. Buraya plansız bir yolculuk yaptı, bu yüzden diğerlerinden birini görmeye geleceğinden endişelendim çünkü sıradaki hedef Lawrence ve o da burada. Öğle yemeği için iki kişilik rezervasyonu var, Jake."

Ağır bir nefes veriyor. New York, Batı Virginia'dan çok uzak. Orada ne yapıyor?

"Bilmiyorum. Lawrence'ın çalıştığı ofise gitti."

"Medya hikayeden haberdar değil."

"Evet ama bu, yakın zamanda birkaç arkadaşının öldüğünü duymadıkları anlamına gelmez."

Sessizleşiyor ve ben restorana bakıyorum. Tyler'ın burada öğle yemeği için iki kişilik rezervasyonu var. Klonlanmış telefondan bu kadarını öğrendim. Ama Lawrence'a mesaj atmıyor. Kime mesaj attığından emin değilim.

Jake mi? Hala oradasın?"

"Hayır," diyor boğuk bir sesle. "Yanındayım."

Keçi sakallı, koyu renk gözlüklü ve sopalı bir adam bulmak için penceremden dışarı bakıyorum… Adının ne olduğundan emin değilim, ama şüpheli bir şekilde görme engellilerin etraflarında gezinmek için kullandıkları sopaya benziyor. Saçları da ağartılmış sarıya boyanmıştır.

Sanırım ikimiz de kimliği belirsiziz.

Ona tek kaşımı kaldırarak arabadan indim. "Cowabunga mı?"

Homurdandı ama sonra dudakları inceldi.

"Yani bana söylemeden New York'a gelmeye mi karar verdin?" diye soruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Umursamazca omuz silkiyor. "Aslında senin yaptığın şeyin aynısı. Seninle aynı telefona sahibim, unuttun mu? Dışarı çıkacağını biliyordum."

Bana parmağını gösteriyor.

"Bu FBI erkek arkadaş olayından kurtulduğunu sanma. Bu konuşma duraklatıldı, bitmedi."

İnledim ve tutmam için kolunu uzatırken sırıttı.

Takım elbisesiyle çok şık görünüyor. Giyim tarzımla, onun yüksek maaşlı fahişesi gibi görünüyorum.

"Bu arada iyi görünüyorsun," diye fısıldıyor kaldırımda bana rehberlik ederken.

"Kör olması gereken bir adamdan büyük övgüler geliyor," dedim tatlı bir gülümsemeyle.

İçeri girdiğimizde gülümsemesini engelliyor. "Demarco için rezervasyon," diyorum hostese. "Bugün dışarısı çok güzel olduğu için teras istedik."

Tyler'ın istediği gibi.

Bana gülümsüyor, John'uyla bir telekıza benzemiyormuşum gibi davranıyor. "Elbette. Bu taraftan," diyor, belki de randevumun adı bu diye bana Bayan Demarco demeyi reddediyor .

Sanırım bu tür şeylere alışkınlar.

"Beni bir fahişe gibi gösteriyorsun," diye tısladım içimden.

Jake kahkahasını zoraki bir öksürmeyle kapattı ve ona ince topuğumla tekme atmamak için kendimi tuttum.

"Bunu tek başına yaptığına eminim. Öne çıkmaya mı çalışıyorsun?"

"Kendime zıt görünmeye çalışıyorum," diye fısıldadım.

"Aferin."

Tatlı ev sahibesi bizi oturturken, "Ha," diye homurdandım.

Gördüğüm en içten gülümsemeyle tüm güzel beyaz dişlerini bize gösteriyor. Belki de sadece arkadaş canlısı, neşeli bir şeydir.

"Garsonunuz birazdan yanınızda olacak. Öğle yemeğinin tadını çıkar," diyor, hâlâ isim kullanmıyor.

O uzaklaşırken dikkatimi Jake'e verdim. Gözlüklerinin, gözlerini tamamen kapatan renkli kenarları vardır ve bu, insanlar yandan gözlerinin nereye yönlendirildiğini fark etmeden, istediği yere bakabilmesini sağlar.

"Zeki," dedim sahte bir güneyli aksanıyla ve sırıttı.

Takdir edeceğini düşündüm, dedi, vurgulamak için gözlüğünü düzelterek.

Masamız kimsenin kulak misafiri olmadan konuşabileceğimiz kadar özel, ama kulak misafiri olabilecek herhangi bir kamera var mı diye etrafa bakınıyorum.

"Üstümüzde iki kişi var," dedi Jake, neden etrafa bakındığımı tahmin etmesine gerek kalmadan. "O kuşları bir alarmın çaldığını duyar gibi duyabiliyorum."

Bu yüzden şifreli konuşun veya bir metin yazın. Anladım.

Sessiz olmamı ima ediyorsa, ses kayıtları olmalı.

"Haklısın. Yukarıda iki kuş var. Bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacağım," dedim ona, kazara edindiğim güney aksanıyla.

Aksanını hâlâ seviyorum, dedi sırıtarak.

pislik _

Tyler içeri girerken etrafa baktım ve Lawrence'ı onunla gördüğümde midem ayak parmaklarıma çarptı. İki masa öteye oturdular ve Jake bana masanın altından bir şey verdi. Bunu hissediyorum ve tam olarak ne olduğunu biliyorum.

İncelikle, küpem gevşemiş gibi davrandım ve elimi kulaklarımı mükemmel şekilde gizleyen uzun sarı saç yelesinin altına sabitlemek için kaldırdım. Küpeye dokunmak yerine Jake'in az önce bana verdiği küçük kulaklığı taktım.

Küçük sevecen bir fahişe gibi Jake'in elini okşuyorum ve tüm dikkatimi ona veriyormuş gibi yapıyorum. "Yemekten sonra bana gününü anlatacağını varsayıyorum?" diye soruyor, şifreli konuşmaya bağlı kalarak.

"Bunu biliyorsun, hayatım."

Gülmekten güçlükle alıkonuyor ama Tyler ve Lawrence'ın kendi aralarında sessizce konuştuklarını duyunca gülümsemem siliniyor.

Kulaklık, duymak istediğim şeye baktığı sürece sözlerini güçlendiriyor, bu yüzden ona sevgiyle bakıyormuş gibi başımı Jake'e doğru eğdim.

"Dev olmalı dostum. O gece için bize bir şey yapmak isteyecek başka kimse yok," diyor Tyler.

Yani benim hakkımda görüşüyorlar . Sanırım kedi çantadan çıktı.

"İmkanı yok," diye dalga geçiyor Lawrence küçümseyerek.

"İki gece sonra sinir krizi geçirdi ve çok ileri gittiğimizi söyledi. Ağladı ahbap. Küçük bir fahişe gibi ağladı. Onlara yaptıklarımızdan dolayı hasta olduğumuzu söyledi. Bu o. O piç sonunda çatladı ve şimdi bunu yapıyor. O gece aletini kirletmediği için masum olduğunu düşünüyor ve şimdi bizi teker teker temizliyor."

Gözümün ucuyla Lawrence'ın başını salladığını fark ettim. Elimi Jake'in kolunda aşağı yukarı gezdirdim, düşüncelere dalmış gibi davranarak ona menüyü yüksek sesle okudum ama gerçekten tüm dikkatim karşımızdaki konuşmaya odaklanmıştı.

"HAYIR. O değil. Kız kardeşiyle konuştum ve onun son iki aydır bir kilise görevi için Meksika'da olduğunu söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımdan emin olmadığım tek kişi Dev. Pişmanlık gösteren tek kişi o ve aslında onu o gece orada olmaya zorladılar. Hiçbir şekilde kurban değildi. Konuşabilir ve bir şey söyleyebilirdi... herhangi bir şey.

Şu anda öldürme listemde yok. Ama o on parmak sütununda.

Jake duymamaktan yoruldu, bu yüzden ihtiyatlı bir şekilde elini kaldırdı ve kulağına başka bir ses amplifikatörü yerleştirdi. Kimse doğrudan kulağına bakmadığı sürece görülemeyecek

kadar küçüktür. O zaman bile, bunun bir dinleme cihazı yerine bir işitme cihazı olduğunu varsayabilirler.

"Sana o olmadığını söylüyorum. Güven bana. Bunun hakkında bir şey duyduğundan bile şüpheliyim ve Melissa bana onun üzerinde olduğu kilise görevinden fotoğraflarını gönderdi. Ona her gün güncellemeler vb. mesaj atıyor, ”diye tartışıyor Lawrence.

"Melissa'nın onu koruduğunu mu düşünüyorsun? O onun kahrolası kız kardeşi.

"Çocukluğumuzdan beri bana aşıktı. Güven bana, ne yaptığımız hakkında bir fikri olsaydı, bu tür şeylerden hoşlanmadığı sürece, bu aşktan kurtulurdu. Bu durumda, eğer o olsaydı, bize erkek kardeşini açıkta bırakacaktı. Her iki durumda da, onu korumuyor.

"Sanırım o. Olabilecek başka kimse yok.”

Lawrence etrafına bakındı, bakışlarının bir anlığına masamızda kalmasına izin verdi ve ardından bakışları devam etti, terastaki birkaç kişiyi inceledikten sonra dikkatini tekrar Tyler'a verdi.

“O değil. Çıldırdığı gece, onu kim sıraya soktu sanıyorsun?

Tyler'ın kafası karışmış görünüyor.

Garsonumuz biraz ekmek bıraktı ve Jake bizim için sipariş veriyor, bu yüzden aynı anda bu kadar yakından konuşan bu kadar çok insan varken duymak daha zor. Kendimi bir parça ekmek çiğnemeye zorlarken hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışarak kendimi zorluyorum, iştahımın fena halde kesildiğini fark ediyorum.

"Ne yapardın?" Tyler'ın sorduğunu duydum.

Ona Victoria'nın başına gelen şeyin, tek kelime ederse Melissa'nın da başına geleceğini söyledim. Ondan sonra kasabayı

terk ettiler ve o, müjdeyi vaaz etmeye başladı. Bu şekilde kefaret istedi. Tanrı aşkına, insanları öldürmüyor," diye tısladı Lawrence.

Dev'in on parmağını kurtarmış olabilir.

Ve bir dil. Dili de gidecekti. Onun için hazırlayacağım özel bir köşe yazısıydı.

"Öyleyse başka kim var?"

"Bence bu oldukça açık, sence de öyle değil mi?"

"HAYIR."

Lawrence çileden çıkmış gibi kafasına tokat attı. Geç bir öğle yemeği için normal bir teras sohbetiymiş gibi davranıyorlar. Sanırım bu yüzden teras trafiği fazla olmayan bir restoranı seçtiler.

Lawrence'ın bir oda arkadaşı var. Tyler'ın bir karısı var. Bunu tartışmak için neden evlerinde bir araya gelmediklerini anlıyorum, ama bunu neden telefonda yapmıyorlar?

“Babalarının yaptıklarından sonra bütün kasaba onlardan nefret etti. Onlardan nefret etmeyen tek kişiyi düşünün. İşte bir ipucu: babası, babalarının avukatıydı.”

Tyler hemen başını salladı.

"HAYIR. Jacob'ı iki yıl önce gördüm. Bir şirket etkinliğinde onunla karşılaştım ve bana yumruk attı. Hatta bir ara arayıp takılmamı bile söyledi. Bilseydi, en azından bir vuruş yapardı. Eminim o gerçeği duymadan ikisi de ölmüştür. Ve bundan sonra kasabayı terk etti, bu yüzden söylentiler için ortalıkta görünmüyor.

Lawrence arkasına yaslandı, şimdi kafası karışmış görünüyor. Jake elimi biraz fazla sıkıyor.

O karşılaşmayı hatırlıyorum. Jake serbest bilgisayar işi yapıyor ve Tyler o zamanlar Jake'in şimdi yaşadığı yere daha yakın bir yerde çalışıyordu. Jake'in onu öldürmemek için elinden

gelen tek şey buydu ama bir planımız olduğunu biliyordu ve bu intikamın benim olduğunu biliyordu. Oynaması gereken bir rolü olduğunu biliyordu ama onun rolü beyin olmaktı. Bana düşen onların en kötü kabusu olmaktı.

Ayrıca, diye devam etti Tyler, bugünlerde tekerlekli sandalyede. Birkaç yıl önce bir motosiklet kazası onu sandalyeye oturttu."

Jake, dudaklarında hesaplı bir sırıtışla ayağımı dürttü. Her şeyi düşündük.

Lawrence soğuk bir tavırla, "Öyleyse bir tecavüzcünün fahişe kızı ve ibne oğlu yüzünden öfkelenecek başka kimseyi tanımıyorum," dedi.

Kardeşimden söz edişini duyunca midem bulandı. İyi, dürüst, güçlü, sevgi dolu, sakatlanmayı asla hak etmeyen inanılmaz kardeşim ve… O kadar çok şey oldu ki asla hak etmedi.

Onlar yüzünden kimsesiz kaldım. Onlar yüzünden, yeryüzünün üzerinde yürümüş en iyi adam, gülümsemesiyle dünyayı aydınlatamadan öldü.

Ve eşcinsel olduğu için sorun olmadığını düşünüyorlar. O geceden önce iki erkekle seviştiğim için sorun olmadığını düşünüyorlar.

Babamızı sevdiğimiz için bizi bu kadar acımasızca cezalandırmanın doğru olduğunu düşünüyorlar…

Jake boğazını temizledi ve artık benim tutuşumun çok sıkı olduğunu fark ettim. Tırnaklarım elini kesiyor.

Tutuşumu gevşetip dinlemeye devam ettim ve şu anda ikisinin de boğazını kesmeden önce daha ne kadar dayanabileceğimi merak ettim.

Lawrence planladığımdan daha erken ölebilir. Onu Tyler'a bağlayabilir ve ikisini de parçalara ayırırken birbirlerine ağlamalarına izin verebilirim.

Lawrence omuz silkerek, "Belki de alakası bile yoktur," diyor. “Sadece bir süreliğine kimseyi evine sokma ve karına da aynısını yapmasını söyle. Daireme güvenlik sistemi kurduruyorum. Sen de yapmalısın. Önemli olduğundan değil. Babama göre, zorla girildiğine dair bir iz olmadığı için içeri alınıyorlar.”

"Siktir," diye tısladı Tyler. "İyi. Bir şey yükleyeceğim.”

Anahtarsız giriş kilitleri benim en iyi arkadaşlarım. Kameraya girilen kodu yakalamak kolaydır. Ayrıca, geleneksel kilitler kullanıyorlarsa, bir anahtar seti alıp bir kopyasını yaptırmak da kolaydır. Görünüşe göre içeri davet ediliyorum.

Onları ölü bir kızın izinden uzak tutacak bir şey daha.

Ekmeğinden bir ısırık aldı ve benim başım dönüyor. Bu konu açıldığında ilk kez af dilediklerini duymadım. Genellikle derilerine bıçak dayamadan bu konu açılmaz.

Onları merhamet için ağlatırken, af dilenirken ve hayatları için yalvarırken bu tür saçmalıkları söyleyecek cesaretleri yok. Eğlenceli kısma geçmek için hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

Konuşmaları alınabilecek en iyi güvenlik sistemlerine kaydı ve ben bir restoranın ortasında hem boğazlarını hem de siklerini kesmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bence yeni ev için iki kuş almayı düşünmeliyiz. Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jake, görünüşe göre benimle aynı lanet şeyi düşünerek.

"Bunu bu kadar kısa sürede yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordum ona, intikamın tadı dilimde güçlü olsa da tatlı tatlı gülümseyerek.

"Bence de. Belki en fazla bir hafta fazladan. Sırf güvende olmak için muhtemelen onlar için de daha iyi bir yer bulabiliriz."

Tyler'ın eski evinin arkasında hala satılık olan bir sığınak var. İkisini de oraya koyabilirim ve ben aynı anda iki çocuğu öldürmekle meşgulken Jake herhangi bir emlakçının üzerime gelmesini engellemek için bir şeyler yapabilir.

Garson yemeğimizi bıraktığında Jake, "Düşündüğüm kadar aç değilim, canım," dedi.

"Ben de," diyorum bifteğime gereğinden fazla saplayarak.

Tyler ve Lawrence bir daha asla duymaya değer başka bir şey söylemezler. Çoğunlukla çevremde birkaç kişinin gerçekten fahişe olup olmadığım üzerine bahse girdiğini duyuyorum.

Tyler gitmek üzereyken Lawrence onu durdurur.

"Benim yaptığım gibi kullan-at bir telefon alın. Başka bir şey olursa, beni o telefondan ara. Artık kişisel telefon görüşmeleri yok. Anladım?"

Kullanılabilir bir telefonu var mı? Bunu nasıl kaçırdık?

Tyler başını salladı ve Jake ile birbirimize baktık.

"Kim olduğunu bulursak, meseleyi kendi elimize aldığımızda onu bize bağlayan hiçbir şeye ihtiyacımız olmaz. Anlaşıldı?" Lawrence soruyor.

Jake, "Denediklerini görmeyi çok isterim," diye fısıldadı.

Dudaklarım seğiriyor. Birini öldürmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Ayağa kalkmadan önce Tyler'ın bir süreliğine gitmesine izin verdik. Lawrence'ın masasının yanından geçerken eli hızla kalkıp bileğimi yakaladı. Boğazını burada ve şimdi parçalamamak için tüm içgüdülerimle savaşırken midem bulanıyor ve kalbim göğsümü güm güm atıyor.

Aşağıya bakıyorum, ona ters ters bakıyorum.

Piç kurusu bana göz kırpıyor ve ondan uzaklaşmaya çalışarak aldığım bir kartı bana veriyor.

"Bir ara beni ara tatlım. Sana benzeyen bir kızın tüm bu manzaraları takdir edecek birine ihtiyacı var.

Ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedim, göz kırptım ve elini hafifçe iterek tekrar yürümeye başladım. Oh, ona bakması için bir şey vereceğim. Duvarları onun ve Tyler'ın kanıyla boyayacağım ve onlar izlerken kanlarının akmasına izin vereceğim.

Çok güzel olacak.

Tam kaldırıma vardığımızda, kendi ayaklarıma takılıp tökezledim ve kaldırıma yaklaşan bir SUV'u hayretle izledim. Tıslayarak nefes vererek Jake'e yaklaştım ve Logan dışarı fırlarken adeta onun yanına doğru süründüm.

New York, bunun olması için fazla büyük.

Kaldırımda yemek kamyonu var ve o ve Bay Kibirli herif harika bir günmüş gibi gülümseyerek oraya gitmek için dışarı çıkıyorlar. Sokak kıyafetleri içindeler - kot pantolon ve tişörtler. Tipik takım elbiseleri veya başka bir şey değil. Bir şey mi kaçırdım?

"Ne?" Jake onlara, sonra bana bakarak fısıldıyor.

"Erkek arkadaş," diye fısıldadım.

Küfür etmeden önce hırıltılı bir nefes verdi ve beni onlara çok yakın park etmiş olan (benim adıma kayıtlı falan olmayan) arabama doğru çekiştirdi. Birçok 'yakıcı' arabamdan biri.

Evren bana karışık sinyaller göndermeye çalışıyor. Önce Dev'in parmaklarını ve dilini kurtarır. Sonra geç bir öğle yemeğinde mümkün olduğunu düşündüğümden fazlasını keşfettikten sonra iki adamı daha acımasız bir ölüme mahkum

ediyor. Şimdi de beni doğrudan hayallerimin erkeğinin önüne mi atıyor?

"Sonunda FBI'ı yöneteceksin. Bu kesinlikle harikaydı," diyor Bay Arrogant, Logan'la konuşurken ses tonunda gerçek bir hayranlık vardı.

Peşinde olduğum şey bu değil. Lanet olası bir itirafa sebep olduğumuz için mutluyum. Eve varmanın çok daha hızlı olmasını sağlıyor."

Jake beni arabaya doğru çekmeye çalışırken Bay Kibirli homurdandı. Kulaklığım hâlâ takılı, sokaktaki gürültüye rağmen konuşmalarını takip etmeyi çok kolaylaştırıyor. Eh, sadece onlara yönelttiğim sürece, bu da benim başım eğik yürümeme neden oluyor.

"Buz Kraliçesi'nin evine mi dönüyorsun?" diyor adam, ses tonunda hafif bir alaycılıkla.

Bahse girerim bu Carter'dır. Yoksa Chris miydi? Craig mi? hatırlayamıyorum.

Logan'ın gülümsemesi çok güzel. "Evet. Kıskanma.

C-İsimli herif gözlerini deviriyor ve kaldırımda bayılan bir kız gibi ayaklarımı stilettolarımla sürüklerken izliyorum. Kalbim birkaç dakika önce yerinden çıkacaktı ama Logan'ı görmek bile içimi rahatlatıyor.

"Ne zaman dönüyorsun?" C-İsimli adam soruyor.

"Kanıtların uygun emir komuta zincirlerini izlediğinden ve sıkıca kapatıldığından emin olur olmaz. Bunun asla kaçmasını istemiyorum.

"Lanet olası da Vinci. Kafandaki bok korkutucu."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kafamdaki bokun yarısını bile görmedin, Craig. Kız arkadaşımı aramam gerekiyor, o yüzden bana bir hamburger ısmarla.

Bok!

Jake arabamın kapısını açarken sesli mesaja bırakmak zorunda kalmaktan nefret ederek telefonumu sessize aldım. İçeri giriyorum, kulaklığı çıkarıyorum ve Logan aradığında kalbimin sıkışmasına izin veriyorum. Bana ters ters bakan Jake'e bakarken iç çekerek telefonumu bir kenara fırlattım.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Yapabildiğin anda benim yerim.

Başımı sallayarak kapımı kapatmasına izin verdim ve arabamı çalıştırdım. Planlayacak iki cinayetim, görecek bir erkek arkadaşım ve sinirimi bozacak bir en iyi arkadaşım var. Ve bu sırayla değil.

Ben sadece tipik bir Amerikan kadınıyım.

Yoksa tipik Amerikan Sapığı mı?

Bölüm 11

Zamanın tek sebebi her şeyin bir anda olmaması içindir.
-Albert Einstein

LOGAN

Hadley yanıma çökerek, "Yani senin kız tamamen dolu," dedi.

"Finansal durumunu mu araştırıyorsun?" İnanamayarak soruyorum. "Bu, mahremiyet ihlalidir!"

“Meh, sadece baktım. O bir şüpheli falan değil, bu yüzden herhangi bir büyük kuralı çiğnemiyorum.

"Yalnızca kanun," dedim kuru bir sesle.

O sırıtıyor. “Bilgisayarlarla ilgili çılgın becerilerim ve açık olmaması gereken web sitelerini kapatmam nedeniyle işe alındım. Buraya adli tıp uzmanlığım nedeniyle yerleştirildim. Hiçbir zaman bozulmamış ahlaki pusulam için istenmedim. Ve sadece küçük bir bakıştı. Açıkçası. Ama cidden, o büyük ölçüde zengin gibi. Evi nasıl bir yer?”

İnleyerek başımı sallıyorum. Hadley kesinlikle FBI değil çünkü o rozetli bir aziz. O FBI çünkü ya hapishaneydi ya da bizimle çalışıyordu.

"Bunu yaptığını başka kimseye söyleme," diye mırıldandım, savcı için hazır olan son dava dosyasını da bitirirken.

"Hah," diyor sırıtarak. "Peki onun evi nasıl? Gerçekten bilmek istiyorum."

“Gösterişli bir şey yok. Yeterince güzel görünen iki katlı beyaz bir ev. Orada uzun süre yaşamadı, bu yüzden duvarlarda sanat eseri ya da herhangi bir şey yok. Yerler tamamen parke ama mermer heykeller ya da altın tırabzanlar yok, eğer sormak

istediğin buysa. Ve garaj yolu, sonundaki tatlı evle hiç uyuşmayan, Sleepy Hollow'dan fırlamış bir şeye benziyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. “Bir gölde konaklar ve kuğular istedim. Lanet etmek. Güzel bir evin yoksa neden bu kadar paran var?

"Bazı insanlar mütevazıdır, Hadley. Zengin olduğunu bile bilmiyordum.”

Lana hakkında konuşmak, durduktan sonra tekrar onu düşünmeme neden oluyor. Takıntılı davranışlar sergilediğimden endişeleniyorum. Sevip sevmediğimi bilmiyorum.

Bütün gün aramalarıma cevap vermedi ve mesajlarıma da cevap verilmedi. Bu yüzden sonunda bir cevap aldığımda şaşırdım.

LANA: Üzgünüm!!! İşim bu sefer araya girdi. Çılgınca meşguldüm ve yanımda sadece iş telefonum vardı. Birkaç dakika önce kasabaya geri döndüm.

İş telefonu olduğunu ya da bir iş toplantısına gittiğini bilmiyordum. Ama bayılmadığımı öğrenince rahatladım.

"Bu o mu?" diye sordu Hadley, bana hâlâ gizlendiğini hatırlatarak.

Git buradan, Hadley. Onun gölde kuğuları yok.”

Somurtup uzaklaşmadan önce israfla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Ona mesaj atmaya başladım ama onun yerine sesini duymayı tercih ettiğime karar verdim ve arabama doğru yola çıkarken seslendim.

"Hey!" diye cevap verdi, sesi biraz nefes nefese geliyordu. "Tekrar özür dilerim. Daha önce gerçekten meşguldüm ve dediğim gibi telefonum yanımda değildi ve—”

“ Özür dileme. Sadece seni tekrar ne zaman görebileceğimi merak ediyorum. Eve döndüm. Bir dava kapandı, bu yüzden ödül olarak birkaç gün izin alacağım. Neden nefes nefese geliyorsun?

“Gerekli bir antrenmanı yeni bitirdim. Ve benim de tam olarak iki günüm var. İş ortağım, bu ay biraz daha fazla iş sıkıştırabilmemiz için bazı şeyleri elden geçiriyor.”

İşinden hiç bahsetmez ve şimdi bunu aklıma Hadley koydu. Madem bu kadar zengin, neden bu kadar çok ayak işi yapıyor? Neden insanları işe almıyorsunuz?

"Yani iki günümüz mü var?" Çözülmemiş dosyalardan birkaçını çantama koyarak derin derin düşünüyorum.

"Evet. Boxerların hâlâ bende. Aslında, duşu bitirir bitirmez onları giyeceğim.”

"Gelme şansım var mı?"

Seni davet eden bendim, dedi kuru bir sesle. "Bu incelik konusunda gerçekten berbatım, ha?"

Gülümseyerek arabama bindim ve gevşemek için biraz zaman ayırmaya hazır olarak geri geri gitmeye başladım. Evimden yeni giysiler almak isterdim ama bu daha uzun sürer.

"Beklemek! Sadece bir şey düşündüm. Ya senin evine gelsem? Benimkini gördün. Bana seninkini göster."

Peki, bu sorunu çözer.

Özel bir şey değil ama yatak odamı görmeni çok isterim.

Bıyık altından gülüyor. "Dönmek için bir sebep olarak külotumu geride bırakabilirim."

"Onları takıp dondurma yemiyorum," diyorum, onu güldürme şeklime bayılıyorum.

"Bunu bildiğim iyi oldu. Bana adresi verirseniz, duş alıp sizinle orada buluşurum. Şu an evde misin?"

"Ofisten yeni çıkıyorum."

"Tamam aşkım. O zaman acele edip hazırlanacağım. Bana adresi gönder, Ajan Bennett.

"Ajan Bennett'e mi dönelim?"

"Bu gece daha sonra sana Logan diyeceğim," diye alay ederek otuza on sekizden daha yakın olduğumu unutan asi uzantının anında tepki vermesine neden oldu.

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp ona adresi içeren bir mesaj attım. Muhtemelen benim de duşa ihtiyacım var, bu yüzden en azından zamanım olacak. Ayrıca durup bir yere gitmek zorunda kalmamak için bir şeyler pişirmeye karar verdim. İki sağlam günümüz var ve tek yapmak istediğim her saniyeyi bu bağımlılığı kontrol altına almak için harcamak.

Yiyecek alma hareketlerini aceleyle yapıyorum, arka ambarımı indiriyorum ve eve koşuyorum. Evimin kapısından girer girmez telefonum çalıyor. Craig olduğunu görünce inledim.

"Lütfen bana geri dönmemiz gerektiğini söyleme."

"Sana merhaba, SSA Logan Bennett. Şirket adamının kendisi işe geri dönmek istemiyorsa, o amcığın altın değerinde olduğunu tahmin ediyorum."

"Craig, kameraların önünde güzel kalmak istiyorsan Lana'nın amından bahsetmemeni öneririm."

"Sağ. Anladım. Her neyse, bana yeni ipuçları gelirse aramamı söylemiştin. Hadley sonunda Öcü'nün cinayetlerinde kullandığı bıçağın türünü anladı. Sana bir resim gönderiyorum."

"Teşekkürler," diye homurdandım, olması gerektiği kadar minnettar hissetmiyordum.

"Endişelenme, Logan. Kimse senden bu gece, hatta yarın gelmeni beklemiyor. Büyük bir davayı kapattınız ve tam zamanında bir kızın hayatını kurtardınız. Ve kahretsin, bugün hemen hemen kendi başına yaptın. Başka hiç kimse kil bulmaktan bir da Vinci saplantısını bir araya getiremezdi.

"Başka etkenler de vardı," diye belirtiyorum.

"Evet. Simetri," dedi düz bir sesle.

"Ve dahası."

"İki günlük huzuruna geri dönmene izin vereceğim."

Lana'dan bir mesaj gelirken telefonu kapatır.

LANA: GPS'im otuz dakika içinde orada olmam gerektiğini söylüyor. Bakalım bundan birkaç dakika kurtulabilecek miyim?

Ona mesaj attığımda bir gülümseme yayıldı.

ME: Araba kullanırken mesajlaşmak yok.
LANA: Beni tutuklamakla mı tehdit ediyorsun?

Gülerek telefonu cebime koydum. Lana, ilk başta mesafeli olarak belirlediğim kız değil. Belki de yalnız. Ama müstakil değil. Onun da benim gibi olduğunu fark ettim. Yalnız ama olasılıklardan yoksun değil.

Tüm yiyecekleri ait oldukları yere koyduktan sonra gömleğimi çıkarmaya başladım, sonra helikopterden çıkan egzoz dumanlarının kokusu her yanımı kaplayınca yüzümü buruşturdum. Ne kadar kötü koktuğumu nasıl anlamadım?

Duşa girmeye başladım ama telefonuma mesaj geldi. Craig söz verdiği resmi teslim etti ve bıçak özel bir şey değil. Ama en azından polise zamanı geldiğinde aramasını söyleyecek modeli ve tipi biliyoruz.

eğer değil. ne *zaman* Bu piç kurusunu yakalayacağım.

Sözde cinayet silahının fotoğrafını incelemek, davayı o kadar uzun süre yeniden incelememe neden oldu ki, kapım çalınana kadar ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değilim.

Siktir et beni

Zaten otuz dakika oldu ve günün pis kokusunu üzerimden atmak yerine bir kasaya bakıyorum.

İçimden sürekli kendime küfrederek kapıya koştum. Kapıyı açtığımda, Lana üstümde, dudakları benimkilere değmeden önce tek görebildiğim bir tutam siyah saç.

Onu içime çekerken, tadına bakarken, ne kadar inanılmaz koklarken kesinlikle itiraz etmiyorum... Ah kahretsin.

İsteksizce öpücüğü kestim ve geri çekilip bana sırıttı. O gülümsemeyi ve bunu ne kadar özgürce verdiğini seviyorum.

"Bok gibi kokuyorum."

Başını sallarken gülüyor. "Şöyle kokuyorsun... Dürüst olmak gerekirse bu kokunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Helikopter. Ben duştan geçeceğim ve buna kaldığımız yerden devam edeceğiz. Rahatına bak. Uzun sürmeyeceğim.

"Koku umurumda değil," diyor, sikimin hijyen ihtiyaçlarımı protesto etmesine neden olan o kahrolası alt dudağımı ısırarak.

"Beş dakika. Alacağım tek şey bu.

O uzun kirpiklerini kırpıyor, evime bakıp tüm manzaraları içine alırken sırıtışı yayılıyor. Silahım oturma odasındaki masanın üstünde ve o onu rahatsız ediyormuş gibi silahtan kaçıyor.

"Güvenlik açık," dedim ona göz kırparak banyoma koşup duş alma hareketlerini hızla tamamlamadan önce.

Kurulamamı bitirdikten sonra bir çift boxer giydim ve mutfak adasında Boogeyman davasına bakan Lana'yı bulmak için dışarı çıktım.

Bu çok acımasız, dedi kaşlarını çatarak bana bakarak. "Yakaladığın adam bu mu?"

"Benim hatam. Bunu dışarıda bırakmamalıydım. Bunu görmemen gerekiyor."

Kaşlarını çattı.

"Kapanmış dava dosyaları sınıflandırılmış değil. Ya da en azından ben öyle okudum."

"Eski kapatılmış davalar sınıflandırılmaz. Son olanlar. Ama bu kapanmış bir dava bile değil. Bu, gelişigüzel bir şekilde ortada bırakmaktansa daha fazla dikkatle ele almam gereken aktif bir soruşturma."

Uzaklara uzun bir adım atarken dudakları gerildi.

"Üzgünüm. bilmiyordum Az önce gördüm ve… Okumaya yeni başlamamalıydım. Üzgünüm."

Omuz silktim, onu belimden kendime çektim, ona dokunma ihtiyacı duydum. O gelene kadar ona ne kadar dokunmam gerektiğini bilmiyordum.

"Dediğim gibi, bu benim hatam. *Ama* madem gördün, bana fikrini vermeye ne dersin?

Kaşları kalkıyor.

Benim fikrim *mi* ? Bence bu adam hasta. Tecavüze uğrayan ve birden fazla bıçak yarasıyla yavaş yavaş kanamaya bırakılan kadınların gaddarca ve… Her neyse. Bu benim görüşüm."

"Arayabileceğimiz şüpheli türü hakkındaki fikrini kastetmiştim."

Dudaklarını büzüyor.

"Onu zar zor gördüm."

Onu dosyaya doğru çektim ve telefonumda ona gösterdiğim yeni resim de dahil olmak üzere sayfaları yaydım.

"Onları bıçaklayarak öldürdüğünü söylemek yerine kanamalarına izin verdiğini fark ettiniz. Bu aslında profil için önemli. Şimdi bana fikrini söyle."

Başını belaya sokmak istemiyorum Logan. Bana göstermemen gereken şeyleri gösterme ve bana göstermemen gereken şeyleri söylemeyi bırak."

Bana bakıyor, biraz kaşlarını çatıyor.

"Şu anda, kızımla ayrıntıları paylaştığımı öğrenirlerse bana yapacakları pek bir şey yok. Ben bir baş belasıyım. Sadece oku ve bana fikirlerini söyle."

Nedense dudaklarına bir gülümseme yayıldı, ama saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve dosyaları okumaya başlamadan önce başını eğdi.

"Bu seni heyecanlandırıyor mu?" Bu şeylerin midesini bulandırdığını söylediğini hatırlayınca derin derin düşündüm.

"Bana sevgilim dedin," dedi sessizce.

Kaşkorse giydiği için eğilip çıplak omzuna bir öpücük kondurduğumda sırıtışım yayıldı.

"Bana kalırsa öylesin."

Boğazını temizledi ve ben de kızarmasının tadını çıkararak arkama yaslandım.

Dosyayı incelerken, ayrıntıları alırken ve oldukça hızlı bir şekilde okurken yüzü ciddileşiyor.

"İlk bakışta, tüm bıçak yaraları yüzünden aşırı öldürücü gibi görünüyor. Ama hepsi sığ ve kendi başlarına öldürücü değiller. Büyük olasılıkla onlara tecavüz ederken bıçağın ucunu kan

çekecek kadar içeri iterek yapıyor. Gittikçe daha da derinleşiyorlar, çünkü bu onun doruk noktasının bir parçası. Tecavüz genellikle güçle ilgilidir."

"Neredeyse her zaman güçle ilgilidir," diye düzeltiyorum. "Popüler inanışın aksine, cinsel arzularla ilgisi olan çok az sayıda cinsel saldırı vakası var."

Dalgın dalgın başını salladı ama gözlerinde uzak bir bakış fark ettim. "O bir sadist. Vakayla ilgili olarak, neden olduğu hayatı tehdit eden acı olmadan büyük olasılıkla orgazm olamıyor. İktidarsızlık muhtemelen psikotik kırılmasında bir faktördü. Belki de yanlışlıkla bu coşku hissine kapıldı ve şimdi gerçekten kadınları öldürme noktasına geldi. Güçle uçuyor ve acıdan kurtuluyor.

Elleri titrerken bir nefes verdi ve ben özür dilemeye başladım. Bu boku görmeyi gerçekten kaldıramıyor ve onları insanlar ve acımasız saldırılar yerine cesetler ve gerçekler olarak görecek kadar duyarsızlaştırılmamış bir sivili dahil etmem bile aptalcaydı.

Ama benden önce konuşuyor.

"Dünya tarafından fark edilmeyecek. Muhtemelen dışarıdan dikkat çekmeyen mavi yakalı bir işçi. İktidarsızlıkla yaşadığı mücadele göz önüne alındığında, muhtemelen asosyal olurdu. Kendini eksik, hatta iğdiş edilmiş gibi hissedeceği için içine kapanmıştı. Artık yaşadığı yerdeki gölgelerin tadını çıkarıyor çünkü bu, fark edilmeden avlanabilmesini sağlıyor."

Kahretsin, o iyi.

Başka bir sayfa çevirir. "Başlangıçta, yine iktidarsızlıktan kaynaklanan çok fazla öfke vardı. Artık psikozunun kontrollü bir yöntemi var. Dokunulmazmış gibi hissettiği ölümsüz bir kompleks geliştirecek. Yirmi beş ile kırk yaşları arasında beyaz

bir erkek derdim. O sağ elini kullanıyor ve olağanüstü olana uyum sağlama yeteneğine sahip. Muhtemelen gözaltı alanında.

Kaşlarım çatıldı.

Gözaltı alanına kadar ölüydün. Hiç çaba harcamadan evlere girebildiği ve apartmanların kameraları her seferinde devre dışı bırakıldığı için kolluk veya güvenlikten birini tahmin ettik."

Başını sallıyor. "Güvenlik önlemlerinden anlıyor olabilir, ama çoğu gözaltı çalışanı anlıyor. Mesai saatlerinden sonra geliyorlar, gece vardiyasındaki bekçilerle uzun süre konuşuyorlar veya kimsenin görmediği perde arkası meselelerle ilgili konuşuyorlar."

Gözlerimi kısarak ona baktım, bakışlarını benimle buluşturmak için yukarı baktığında yüz hatlarını inceledim.

"Haklı olduğundan bu kadar emin olmanı sağlayan nedir?"

Önüme bir sayfa kaydırmadan önce sırıttı. Arkasını nasıl da temizledi. Cinayet odalarını aydınlattı."

Adli karşı önlem, diye işaret ettim. "Tecrübeli katillerin çoğu her zaman kendi arkalarını temizler."

Başını sallıyor. " Arkasını *nasıl temizlediğini* söyledim . Sadece temizlemedi. Oda lekesizdi ve her yüzey uygun bir temizleyici ile temizlendi."

Bir çizgiyi işaret ediyor. "Pencereler için cam temizleyici. Arkada iz de kalmadı, oysa pencerelerin geri kalanının kirli olduğu kaydedildi." Başka bir çizgiyi işaret ediyor. "Parke zeminler, parke temizleyici ile temizlendi. Çizgi yok. Başka bir çizgiyi işaret ediyor. "Masaların tümü ahşap için güvenli temizleyici ile parlatıldı. Çizik yok…"

Kafam zaten yakalamış olmam gereken gerçekleri sararken, devam ediyor.

"Babam ben küçükken bir kapıcıyla arkadaştı. Zihni bunları kullanmak için yıllarca eğittikten sonra yüzeyler için uygun

temizleyicileri kullanmak bir alışkanlık, neredeyse bir zorunluluktur. Yerinizde olsam, bölgedeki gözetim hizmetlerini arar ve bu apartmanların hiç bireysel temizlik şirketlerinden temin edilip edilmediğini kontrol ederdim.

Kâğıdı yaklaştırdım, gözlerim tüm gerçeklerin üzerinde geziniyordu. "Bütün çalışanlarla görüştük ve özgeçmişlerini kontrol ettik," dedim dalgın dalgın. "Ve temizliğin OKB vakası olduğunu düşündük, ancak farklı miktarlarda bıçak yaraları olduğu ve ölüm odasından başka hiçbir şeyi temizlemedikleri gerçeğine dayanarak bunu eledik."

“Pek çok gözetim hizmeti, işçileri elde tutmak zor olduğu için masanın altından para ödüyor. Bazılarının 'sorma, söyleme' politikası var çünkü işe ihtiyacı olan ne varsa işe almak zorundalar. Şirket paranın çoğunu elinde tutuyor. İşçiler kıyaslandığında kırıntı yaparlar. Dolayısıyla vergilendirilmeyen masanın altındaki nakit para, daha fazla işçi çekmenin ve aynı zamanda söz konusu çalışanlara fayda sağlamak zorunda kalmamanın büyük bir yoludur. Muhtemelen onlardan hiç bahsetmediler çünkü bunu size söylemek istemediler.

Sen bir dahisin, diye homurdandım.

Aynı anda boğazını sıkmak istesem de yüzünü iki ellerimin arasına alıp sertçe öptüm.

Ama şimdi yapmam gereken bir telefon görüşmesi var, diye homurdandım, gülümsemesini dudaklarımda hissederek.

Aramanı yap. Kötü bir adamı yakala. Belki ipucu sağlamdır ve tekrar öldürmeden onu yakalayabilirsiniz.

İsteksizce telefonumu çıkarıp Hadley'i aradım. Beni öldürecek.

Bölüm 12

Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Bu bizim kutsal insani sorumluluğumuzdur.
-Albert Einstein

LANA

Bütün bu kadınlara tecavüz edip onları öldüren hastayı yakalamasını ummanın ikiyüzlülük olmadığını söyleyip yalan söylemeyeceğim. Bu ikiyüzlü çünkü aynı zamanda beni bir dizi adama işkence edip öldürdüğüm için asla yakalamayacağını umuyorum.

Ama aynı zamanda, birisine bu harika yeni ipucunu canlı bir şekilde anlatmasını dinlemek de iyi hissettiriyor. Hadley'e bu yeni ipucuna ilham verenin ben olduğumu söylediğinde endişelendim ve şok oldum. Asla görmemem gereken bir dava hakkında *kız* arkadaşının ona bu bilgiyi vermesine izin verdiğini onlara söylememeliydi .

şeyim demesi tüylerimi diken diken etmişti. Bu kesinlikle bir şey. Benimle gurur duyuyor gibi görünmesi de kendimi... *iyi hissettiriyor* . Yine o kelime

O başka biriyle konuşmaya devam ederken telefonum çalıyor ve Jake olduğunu görünce cevaplamak için dışarı çıkıyorum. Gözlerim pencerede, Logan'a ayak uyduruyor.

"Hey. Şansın var mı?

"Çok fazla şans. Bu randevuyu bu şekilde aceleye getirmekten nefret ediyorum ama sana bu konularda yardım edeceğim.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

“Şahsen mi? Bunu da mı yapacaksın?”

"Yalnızca bu seferlik ve yalnızca emniyete alma kısmı için."

"HAYIR. Yapamazsın. Sana ayrıntıları vermeye çalıştığımda kustun, Jake."

Tereddüt etmeden öldürme yeteneğine sahip olmayı ne kadar isterdim bilemezsin, dedi sessizce, ses tonu yumuşamıştı.

"Ama bilmiyorsun," diye hatırlattım ona, Logan'ın beni duyamayacağından emin olmak için izlemeye devam ederken.

“Önemli değil. Böyle bir şeyi tek başına üstlenme riskini alamam.

"Şu anda bunun hakkında konuşamam," dedim neredeyse fısıltıyla, Logan'ın telefonunu kapattığını ve elini saçlarından geçirdiğini gördüğümde.

"Bok. Onunla mısın? Bu hala yapmamız gereken bir tartışma.”

"Cinayet odamı, bana yıllar önce inşa ettiğin o gizli odaya taşıdım."

"Bir profil uzmanının yavaş yavaş bir grup insanı öldürdüğünü anlamasını engellemek için bunun yeterli olduğunu mu sanıyorsun?" kuru bir şekilde soruyor.

Pencereden Logan'ı izlemeye devam ederken derin bir nefes verdim. Etrafına bakar, sonra bir bardak almak için hareket eder.

"Yaptığım şeyi yapmanın benim için ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

"Size yaptıkları yüzünden," dedi, sesi kırık bir fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Hayır Jake. Beni tekrar bulmalarından korkarak bir köşeye kıvrılmaktan başka bir şey yapabildiğimden beri, içimde beni harekete geçiren nefretten başka bir şey olmadığı için. Başka bir şeyin beni yönlendireceğini hiç düşünmemiştim. Bu iş bittikten

sonra düşündüm... Hepsini öldürdükten sonra dört gözle bekleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Şimdi… Şimdi umut var. Sanki evren yanlış zamanda bana bir hediye veriyormuş gibi aniden hayatımda belirene kadar umudun gücünü hiç fark etmemiştim."

Sert bir şekilde nefes verdi ve ben biraz geriye doğru sarktım.

Umudun olduğunu duyduğuma sevindim, Lana. Gerçekten mi. Ben. Sadece… Hapishanede kıçını sallayamayan biriyle bulamaz mıydın?

Sesi şakacı bir tonda bitiyor ama durumun ciddiyeti hâlâ sürüyor.

“Gerektiğinde o köprüyü geçeceğiz. Dikkatli olmam için bana güvenin.”

"Eğer bir şey iyi hissettirmezse... Eğer sana sorular *sorarsa* ... Sadece sana sorduğu soruları dinle. Ne arayacağınızı biliyorsunuz. Böyle bir şey olursa oradan defolup gideceğine söz ver bana.”

Söz, dedim ona sırıtarak.

"Endişeden kelleşmeme neden olacaksın," diye inledi, ben içeri geri yürümeye başlarken.

"Seni sonra arayacağım."

Telefonu kapatıp, üzerimde sadece bir çift boxer olan ve blenderda bir tür içecek hazırlamak için gayretle çalışan Logan'ın olduğu yere geri dönerken, adaya yaslanıp onu görünce sırılsıklam oldum.

Döndü ve ona küstahça baktığımı yakaladı ve kaşlarını kaldırdı.

Gitmek zorunda mısın? diye sordum ona, sesimdeki herhangi bir muhtaçlığı umutsuzca uzak tutmaya çalışarak.

"Bu aksam olmaz. Muhtemelen yarın, ama bu gece değil.”

Belli bir düzeydeki hayal kırıklığını maskelese de gülümsüyorum. En az iki gün istedim ama alabildiğim kadarını alacağım, çünkü bu acımasız hayatın sahip olmama izin vereceğini düşündüğümden daha fazla.

"İnanılmazsın, biliyor musun?" diye soruyor, yaklaşıyor.

O bana ulaştığında blender unutuluyor ve başımı geriye atıp, tam o öne doğru eğilip beni uzun, sert ve derinden öptüğü sırada ona erişim izni verdim ve... Her öpücüğün nasıl benimkine dokunmaya yaklaştığını açıklamak için yeterli kelime yok. ruh.

Neredeyse oradaki karanlığın bir kısmını yok edebileceğini, hatta belki biraz ışığın etrafına yayılabileceğini düşünüyorum.

Kolları etrafıma dolandı, beni kaldırırken beni kendisine sabitledi ve bu kadar uzağa eğilmek yerine ağzımda daha iyi bir açı yapmasını sağladı.

Adam çok uzun ve ben çok kısayım.

Bacaklarım beline dolanmak için yukarıya çıkarken dudaklarına doğru sırıttım. Öpücüğü kesmemin tek nedeni, durumun normalliğinin bir kısmını özümsemek, her saniyesinden zevk almak.

"Öyleyse benim önümde boxerınla öylece dolaşabileceğin bir düzeye geldik, öyle mi?"

Beni tezgahın üzerine kaydırırken göz kırptı ve o geri çekilirken onu bacaklarımla serbest bırakırken kaşlarımı çattım. Bana sırtını dayamak için döndüğünde, onu en son çıplak bıraktığımda hiç fark etmediğim bazı yara izlerini fark ettim.

"Bunlar ne?" Düşünmeden önce soruyorum.

Parmaklarım hemen omzunun yanındaki yarım daire biçimli bir yara izine dokundu ve yüzümü buruşturdum. İnsanların yaralarıma dokunmasından nefret ediyorum ve burada onunkine dokunuyorum.

Parmağım lekeli yüzeyde gezinirken benim yaptığım gibi geri çekilmiyor.

Bullet bunu iki yıl önce yaptı. Lanet yeleği zar zor kaçırdım. Yarım inç daha fazla olsaydı, bir kurşunu aldırmak yerine bir çürüğüm olurdu. Bir çaylak olay yerini temizledi ve dolabın içinde saklanan silahlı bir adamı kaçırdı. Kapıdan ateş etti ve vurulanlardan biri bendim."

Diğer kürek kemiğinden omurgasına doğru uzanan başka bir yara izi de çentikli ve uzun. Parmaklarım üzerinde kayarken, dokunuşuma geri döndü. Keşke benimkine dokunmasına izin verseydim. Belki yara dokusunun içine örülmüş acı dolu anıları çekip çıkarabilirdi.

"Bu bir bıçaktan." Bu cevap, bana acı veren bir düğümü yutmamı sağlıyor. "Sahada tazeyken ve tutukladığım adamın bir anda ortaya çıkan bir arkadaşı vardı. Beni hazırlıksız yakaladı."

"Yalnızca onların geldiğini göremediğinde seni yakalarlar," dedim sessizce, içimde bir gurur sızı hissederek. "Çünkü onlar için çok güçlüsün."

Arkasını dönerken kıkırdar. Kalçamı kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde nefesim kesildi ve en iyi yerlerimiz bir araya gelirken sıkıca bacaklarımın arasında durdu.

"Böyle düşünmen hoşuma gitti," dedi şortumun eteğiyle oynarken sırıtarak.

Ellerimi kollarındaki kasların üzerinde gezdiriyorum. Bilerek esniyor ve ben de gözlerinin içine bakarken şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Sen güçlüsün. Göz korkutucusun. İnsanlar seni zayıf görmezler, bu yüzden en savunmasız olduğun anda saldırırlar."

"Dolaptan ateş eden adam körü körüne ateş ediyordu" diye belirtiyor.

"Yani sen iri ve güçlü değilsin?" diye sordum, sonra beni kaldırıp benimle yürümeye başladığında bir kahkaha patlattım.

"Seninle başa çıkacak kadar güçlü," diye alay etti, sonra tek eliyle kıçıma bir tokat attı.

"Seni alt edebileceğime bahse girerim," diyorum şaka yollu ama gerçekten yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

Beni tekrar öpmeden ve bir odaya doğru ilerlemeden önce, "Bana dövüş becerilerini daha sonra göstermene izin vereceğim," dedi.

Onu alıp alamayacağımı bilmek istemediğime karar verdim. Normal bir gece normal ilişkimizde normal bir erkekle normal bir kızmışım gibi davranmak istiyorum.

***

Güneş yavaş yavaş yükseliyor ve o kadar çok güldüm ki yanlarım ağrıyor. İkimiz de uyumadık. Birkaç kez yemek yedik, çok seks yaptık ve benim hiç gülmediğim kadar çok güldük ama uyku öncelikler listesinde üst sıralarda yer almıyordu.

Sanırım ikimiz de gözlerimizi kapatıp bu kısacık mükemmellik anını kaybetmekten korkuyoruz.

Şimdi bana karanlık anılarla dolu olmayan çok mutlu çocukluğunu anlatırken kanepeye yayılmış durumdayım.

Gözlerim odada geziniyor, sadece geçmiş zamanda bahsettiği sözde ailenin tüm fotoğraflarını çekiyor.

"Peki ne oldu? Yoksa bu beni ilgilendirmez mi?" diye sordum ona bakmak için başımı kaldırarak.

Gülümsemesi yavaşça düşüyor ve bunu sorduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Boş ver. Yapmamalıydım—"

"Sorun değil Lana. Beni tanımaya çalıştığın için özür dilemeyi bırak," dedi tekrar sırıtarak. Elini omzuma koymadan önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Benim hakkımda prezervatif tercihimden daha fazlasını öğrenmek istemeni seviyorum.

burnumu çekiyorum Aslında *homurdanmak.* Şimdi beni öldür.

Sadece onu tekrar güldürüyor.

Başımı sallayarak omuz silkiyorum. "Sana geçmişim hakkında fazla bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden seninkini sormam hiç adil değil," dedim hüzünlü bir iç çekişle, hafif anı yeniden öldürerek.

Yüzü ciddileşti ve başımı göğsüne yasladığımda eli sırtımda aşağı yukarı hareket etmeye başladı.

"Hazır olduğunda ne yapmak istediğini söyle," dedi sonunda, başımın tepesini öperek. “Bütün geçmişlerin benimki kadar kolay olmadığını anlıyorum. Annemle babama gelince… Annem otuzlu yaşlarının ortalarında biraz çılgına döndü ve çılgın seks ve zengin adamların peşinde iyi bir adamdan boşandı. O zamana kadar işler yolundaydı. Orduda olduğunu bilmem dışında gerçek babamı hiç tanımadım. Sanki yüzünü görmek ister gibi bana mektuplarla birlikte birkaç fotoğraf gönderdi. Bana göre üvey babam her zaman gerçek babamdı. Ben iki yaşındayken ortaya çıktı ve beni kendi çocuğu gibi büyüttü.”

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum.

Endişelenmem gereken herhangi bir eski sevgili var mı?

Gülmeden önce havada boğuluyor. "HAYIR. Hiç de bile. Tüm ilişkiler gerçekten kötü bir şekilde sona erdi. İşimle evli olduğum için erkek arkadaş olmak konusunda berbatım."

Elini saçlarımdan geçirirken inledi ve başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Bunu mahvetmeme izin verme, çünkü senden biraz hoşlanıyorum," dedi bana sırıtarak.

Ah. O ne derse desin tek yaptığım aptal gibi sırıtmak. Ben de senden hoşlanıyorum.

Alt dudağımı başparmağıyla işaret etti ve beni tamamen üzerine çekerken daha rahat bir şekilde yerleşti. Sert vücuduna rağmen, şaşırtıcı derecede rahat.

"Senden ne haber? Endişelenmem gereken eski sevgili var mı? diye soruyor yüzümü inceleyerek.

Tüm ifadelerimi inceliyor. Neyse ki onlara karşı antrenman yaptım. Ama bu dürüstçe cevaplayabileceğim bir soru.

“Şimdiye kadar gerçekten ciddi bir ilişkim oldu ve onunla bir daha konuşmaktansa onu ateşe vermeyi tercih ederim. Bunun dışında, o zamandan beri ciddi bir şey yok ve bu on yıldan fazla bir süre önceydi. Gerisi... deneyler miydi?

Tamam, çenemi kapatmam gerekiyor çünkü çok konuşuyorum.

"Deneyler mi?" diye soruyor, ne zaman duracağımı öğrenmemi hatırlatıyor.

"Yanlış kelime. Um... Umutsuz ve anlamsız bir şeye sahip olma çabaları, sonra kıvılcım olmadığını öğrenmek.

Geçmiş olsun, Lana.

"Burada bir kıvılcım var," dedi saygıyla, ellerini çıplak sırtımda gezdirmeye devam ederken.

Gülümseyerek başımı salladım. "Kesinlikle bir kıvılcım var."

Dudaklarını dudaklarımda gezdirerek beni öne doğru çekiyor. Tam öpücüğü derinleştirmeye karar verdiğimde bir telefon aldı.

Küfür ederek yerden telefonunu kapar. Bütün gece hangi odada kaldıysak orada kaldı.

"Bennet burada."

Telefonun sesi o kadar yüksek ki karşıdaki kadının sesini duyuyorum.

"Hey, incelememiz gereken bir kişi listemiz var ama birkaç kişi çıktı. Tüm apartmanlara taşeron olarak verilen bir gözetim hizmeti vardı. Onları incelerken, onları hızla görevden aldık. Onları arayıp *tüm bordrolu çalışanların* bir listesini istediğimde , ara sıra masa altı işlerini de dahil etmezlerse federal bir soruşturmayı engelliyebileceklerini hatırlattım. Liste mucizevi bir şekilde çok daha uzadı. İki ismin, bu adamların bunun için iyi görünmesini sağlayan geçmişleri var.

Yani haklı olabilir miyim?

"İki saat içinde buluşup Boston'a bir gezi yapacağız. O listedeki bütün isimleri getir, biz de uçakla gelirken onların üzerinden geçeceğiz."

Ve tüm zamanımız bu kadar.

Gözlerindeki bakıştan onun da bundan nefret ettiğini anlayabiliyorum.

Kız işinde çok iyi olduğu için ona küfrederken telefonun ağzını kapatıyor.

Yüzümü incelerken kaşlarını çatarak, "Onu yakalarsam, bir süre daha birlikte daha çok zaman geçiririz," dedi.

Görünüşe göre biraz hayal kırıklığı yaşıyorum, bu yüzden yüz ifademi gizleyip ona kıvrılıp çenesini öpüyorum.

"Git daha çok kötü adam yakala."

Karşı taraftaki kız susuyor.

Logan dudaklarını alnıma bastırıyor ve o gitmeden önce son bir kez kokusunu içime çekiyorum. Geçen sefer kısa bir yolculuktu. Belki şansım yaver gider ve işler yine o kadar sorunsuz gider.

"Bu ipucunun ortaya çıkmasına yardım eden profil çıkaran kız arkadaşınla birlikte misin?" hattaki kız soruyor.

Umarım ona gizliden gizliye aşık değildir, çünkü tonunda aşırı analiz ettiğimi umduğum bir keskinlik seziyorum.

"Evet. Birkaç saat sonra görüşürüz çocuklar. Bunu aramızda tutmayı unutma."

"Bunu biliyorsun patron. Umarım başka bir kadın daha yaralanmadan bu piç kurusunu yakalamamıza yardımcı olur.

Rahatlayarak nefes verdim, çünkü o kenar gitti. Görünüşe göre kesinlikle okuyordum.

Telefonu kapadı ve o çok sevdiğim o harika kucaklamalardan biriyle kolları bana dolandı.

" *Döner* dönmez, seni uzun zaman önce söz verdiğim o lanet randevuya götürmeye yemin ederim. Yaktığım yiyecek ne olursa olsun, bir seksten daha iyisin.

Pizzayı tamamen yakar. Ama yemek yapmaya çalışmak onun için çok tatlıydı. Fırında olduğunu unutup yatak odasına gelmeseydik daha iyi olabilirdi.

"Seni kendime aldığım her gün yanmış yemek yiyeceğim. Halka açık bir yere çıkıp tüm mahremiyetimizi kaybetmek zorunda kalarak zaman kaybetmemeyi tercih ederim.

Kıkırdıyor ama şaka yapmıyorum.

açgözlüyüm Onu tamamen kendime istiyorum.

Hazırlanma hareketlerini aceleyle yaptı ve gitmeden önce onu gerekenden çok daha uzun süre öptüm.

O gideceği için, işe geri dönüp tatilin ikinci gününü atlamak için şimdiki zaman gibisi yok.

Arabama binerken telefonumu çıkardım ve Jake'i aradım.

"Hala onunla mısın?"

"Lawrence'ı almaya gidiyorum. Tyler'ı halledebilirsin."

Telefonu kapatırken küfrediyor ve ben New York'a doğru uzun yola çıkarken sırıtıyorum. Onu günlük hayatında incelemedim. Ama siktir et. Ben hepsinden daha güçlüyüm.

Bölüm 13

İnsan olduğumuza göre insanlıktan ümidimizi kesemeyiz.
-Albert Einstein

LANA

Geldiğimde New York benim için hazır değil. Sonunda pusu kurma görevime başladığımda hava kararmıştı. Üstümde eşofman üstü, başım örtülü ve ara sokakta duruyorum.

Burası karanlık ara sokaklarda tehlikeli bir hal alıyor, ama bir adamın yüzünü tuğla duvara, onu yere serecek kadar sert bir şekilde çarptıktan sonra, normal haydutların çoğu, beklediğim sürenin geri kalanında bana geniş bir yatak veriyor.

"Hey tatlım," dedi bana elinde bıçak tutan başka bir aptal haydut, dişleri çürümüş bir şekilde sırıtırken.

Birşey demiyorum.

Sanırım önceki gösterilerimi kaçırdı, ne yazık ki onun için.

Bir adım daha yaklaşıyor ve işte o zaman ona sırıtıyorum. Elim fırlayıp boğazına çarpmadan önce bir anlığına kafası karışmış göründü. Ağzından acılı bir hırıltı kaçtı ve bıçağı savurdu.

Midair, bileğini yakalıyorum, kolunun altında dönüyorum ve tatmin edici bir çığlık geceyi delip geçerken zevkle dinliyorum. Bıçak yere düştü ve ayağımı omurgasına vurdum, kolunu arkasında öyle sıkı bir şekilde sıkmaya devam ettim ki kemik elimde çıtırdadığında bunu hissettim.

Çığlıklarını ve merhamet dileyişini dinlerken içimi bir zevk ürpertisi kaplıyor. Ölmesini istediklerimi duymak kadar tatmin

edici değil, ama onun gibi zayıfları avlayan ya da zayıf olduğunu düşündüğü birini cezalandırmak yine de yüksek.

Sert bir darbeyle bıçak sırtını kesiyor, derisi yırtılıyor ve çığlıkları daha da yükseliyor. İnsanlar, tipik şehir sokakları tarzında hiçbir şey görmemiş gibi davranarak yanımıza dağılıyorlar.

Kan içinde öksürmeye başladığında, eldivenli elimle bıçağı bıraktım ve sert bir sesle yere düşmesine izin verdim . Çöp bidonunun hemen yanında, sokaklardan görünen tek şey ayakları. Şehir, kaldırım sakinlerinin onu duyması için çok gürültülü.

Duysalar bile yürümeye devam ederlerdi. İnsanlar böyle yapar. Kendilerine de öleceklerini söylüyorlar. Kendilerine hayatlarının, ayaklarının dibinde ölen insandan daha değerli olduğunu söylerler.

Kısacası umurlarında değil.

Şaşırmış bir korkuyla bana bakarken dudaklarımda karanlık bir gülümseme kıvrıldı.

Bu sokağa yırtıcı olarak geldi.

Av olarak ölecek.

Sarı peruğumu kafama dikkatlice yerleştirmemeye dikkat ederek eşofmanı kafamın üzerine çektim. Onu çöp kutusuna attım, sonra eşofmanımı çıkardım, gizlediğim elbiseyi ortaya çıkardım ve topuklarımı çekiştirdim.

Yapmaya geldiğim şeyi yapma ve karanlıkta insanların kaçmaya çalıştığı pisliklerle uğraşmayı bırakma zamanı. Buradaki canavarlar, olduğum canavarla kıyaslanamaz.

Birkaç göz bana doğru döndü ama onların yanından geçerken endişelenmiyorum.

Az önce bir adamı çok az bir çabayla öldüren sarışın fahişeden kimse bahsetmeyecek. Hiçbir şey görmemiş gibi yapacaklar.

Adam grupları bile telaş içinde tökezleyerek dağılırlar. Kot pantolonlarının çoğunun arkasına bir silah sıkışmış ama az önce bir adamı kendi bıçağıyla deştiğimi gördüler. Aynı şeyin kendilerine olmayacağından emin olmadıklarına eminim.

Gerçek hikaye: Çoğu insan silah gördüğünden çok bıçak gördüğünde korkar. Bu psikolojik bir şey ama şu anda benim lehime gelişiyor.

Köşeyi dönüp uzun ara sokaktan kalabalık kaldırıma çıkıyorum. Kanlı eldivenleri çantama atarken, koşuşturmanın arasında kimse gözünü bile kırpmadı ya da beni fark etmedi.

Karanlık yardımcı olur.

Lawrence'ın binadan çıktığını görünce sırıttım ve karşıdan karşıya geçip adımlarımı yavaşlatarak onun arkama geçmesine izin verdim.

Lawrence tahmin edilebilir.

O da bir sapık.

Öngörülebilir olan gerçekleştiğinde boğazımda hastalıklı bir his ve safra tadı yükseliyor. Aniden kıçıma sıcak bir el değdi ve şaşırmış gibi görünmeye çalışarak başımı hızla çevirdim.

"Sen," diyor gülümseyerek. "Sen olduğunu sanıyordum. Bu gece *kör randevu* yok mu ?" Şakası çok komikmiş gibi sırıtıyor.

Kirpiklerimi ona vurdum ve midem tiksintiyle patlamaya hazır olsa da kravatını çekiştirmeye başladım.

"Bu gece randevu yok. Beni tavlamaya mı çalışıyorsun, tatlı çocuk?" En son böyle giyindiğimde kullandığım sahte güneyli aksanıyla soruyorum.

"Sanırım seni almamı istemiş olmalısın. New York tesadüfen iki kez karşılaşmak için çok büyük," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, bana sırıtarak.

"Belki de sadece kaderdir."

Sırıtışı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Senin yerin mi, benim yerim mi?"

"Eh, bu yeterince kolaydı." Tek kaşımı kaldırdım ve onu bir garaja doğru yönlendirmeye başlarken kravatından tuttum.

"Nereye gidiyoruz?"

Tatlı tatlı, "Arabam biraz ileride," dedim.

Kamerasız bir kapalı otoparka park etmiş. O sulu lokmayı sohbetin dışında bırakıyorum.

"Sen bir erkeğe bir yabancıyla arabaya binmek gibi tehlikeli bir şey yaptıran türden bir kızsın," dedi, ama sanki beni tehlike olamayacak kadar zayıf buluyormuş gibi ses tonunda alaycı bir hava vardı. ona.

"Geri çekilebilirsin," dedim sağa doğru hareket ederek. Kravatını çözüyorum ama adımlarını hızlandırıyor, beni otoparka kadar takip etmeye devam ediyor.

"Endişeli değilim. Sanırım seninle başa çıkabilirim."

Alaycı homurtuyu bastırıyorum.

"Bebeğim, benim gibi bir kızdan sağ çıkamayacağına söz verebilirim."

Bölüm 14

Bireyin ahlaksızlığına inanmıyorum ve etiği, arkasında herhangi bir insanüstü otorite olmaksızın yalnızca insani bir mesele olarak görüyorum.
-Albert Einstein

LANA

"Sus küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana alaycı bir kuş alacak. Ve eğer o alaycı kuş şarkı söylemezse, annen sana bir elmas yüzük alacak."

Şarkı yer altı mahzeninde akıyor ve Lawrence bilinçsiz durumundan yavaşça sıyrılırken ben yan tarafa doğru yürüyorum. Sayısız duygu sırayla yüzünde titreşirken, gölgelerden büyülenmiş bir hayranlıkla izliyorum.

Bilinç bulanıklığı, konfüzyon. Sürpriz. Tanıma. Ve benim favorim - panik.

Ellerini ve kollarını iki yana açmış, onu bağlı ve havada asılı tutan zincirlere karşı mücadele ediyor. Ölmek için harika bir pozisyon. Aynı zamanda kendinizi zayıf ve savunmasız hissetmenize neden olarak dağılıp hareketsiz kalıyorsunuz.

Bilmeliyim.

Şarkı değişir ve "Ring Around the Rosy" o ürkütücü çocuk sesiyle çalmaya başlar. Kafalarıyla uğraşmayı seviyorum.

"Sen kimsin lan!?" diye bağırıyor, ben karanlık köşede sıkışıp kalmış halde mücadele ederken. Ben ikinci tutsağımızın gelişini beklerken tepedeki ışık altında dairesel bir parıltı oluşturarak onu ve önünde gevşekçe sallanan zincirleri aydınlatıyor.

Onu arabama bindirir götürmez kafasını yan kapıya iki kez çarptım ve o koca kıçını arabama atmadan önce üşüdüğünden

emin oldum. O sağlam bir kas ve ölü ağırlık kadar ağır olmasını planlamamıştım.

Mücadele buna değdi.

Morluklar gözlerinin etrafında ve alnında güzel bir şekilde oluşuyor. Eminim beyin sarsıntısı onu her zamanki soğuk sikinden daha uzun süre dışarıda tutmuştur.

"Neredesin? Hangi cehennemdeyim ben? havlıyor, boşuna mücadele ediyor, zincirlerin amansız uyarılarını şıngırdatmasına neden oluyor.

Tepesindeki ışıktan başka bir şey görmeye çalışarak başını iki yana salladı. Yarı geniş bir kare mahzende sadece dört taş duvar var. Var olan her tüyler ürpertici kabus.

Onları öldürmek için daha ürkütücü yerler bulmaya uzun zaman önce başlamalıydım, çünkü vücudunun sadece çevreden dehşet içinde ele geçirilmesini seviyorum.

Artık tamamen siyah giyinmiştim. Taktığım sarı perukla birlikte kırmızı ruj da gitti. Topuklar botlarla değiştirildi - giydiğim erkek botları, Jake'in benim için topuktan ayağa izlenim bırakmam için tasarladığı özel burunlu.

Sırt çantam yanımda değil ama etrafta hiç pislik olmadığı için bu kısım için gerekli değil. Ayaklarımın altındaki taş zemin yakında kırmızının iki tonuna boyanacak. Sonra dört duvarı da boyayacağım.

"Biri bana cevap versin! Yardım!" sadece sessizlikle karşılanmak üzere kükredi. Tyler'ın eski evi hiçliğin ortasında. Bunlar kolay öldürmeler. Lawrence'ı bir oda arkadaşıyla paylaştığı dairesinde öldürmek zor olurdu.

Tyler'ın karısı, tesadüfen bulmasına yardım ettiğim kısa mesajlar yüzünden kavga ettikten sonra şu anda şehir dışında - elbette isimsiz olarak. Tyler, Denise'in onu kıskandığını ve sabote

ettiğini düşünüyor. Karısı onun bir sik gelinciği olduğunu düşünüyor - onun sözleri - ve bir öfke nöbeti içinde oradan ayrıldı.

Şu anda Tyler'ınkinden yaptığım klon telefonla cep telefonunu takip ediyorum.

Lawrence, "The Wheels on the Bus" çalarken çığlık atmaya ve bağırmaya devam ediyor ve yalvarışlarının çoğunu bastırıyor.

Birkaç saat sonra nihayet kendi üzerine işeyip mesanesini kaybettiğinde sesi neredeyse boğuk çıkıyor. Aşağılanmanın birinci adımı. Onurlarını soymanın birinci adımı. Her zaman kendilerine işerler ve sıçarlar.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Gözünden ilk yaş düşerken küfreder. Bağlanmış ve asılmış, silemiyor. Bütün gözyaşlarını istiyorum. Onun tüm sefaletini ve dehşetini istiyorum.

Onun, öfke ve aşağılanmadan başka bir şeyi kalmadığı noktaya kadar alçaltılmasını istiyorum. Sonra onun çığlıklarını istiyorum.

Bundan sadece bir saat sonra, mesanesinin kontrolünü tekrar kaybederken şiddetli bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Kot pantolonu karardı ve koku üzerime yayıldı. Bu intikam kokusu. Şey, sidik kokusu, ama sen anladın.

Üstsüz ve soğuktan tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum. Oda ne kadar soğuksa, darbeler alındığında ağrı o kadar kötü olur.

"Orospu ağlıyor," diyor Morgan, tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken alçak sesle gülerek.

Zihnime geri çekilmeye ve tüm acıyı engellemeye çalışırken kendimi tutuyorum, onu silemiyorum.

Lawrence kulağıma yakın, O gözyaşları seni kurtarmayacak fahişe, dedi. "Durmam için yalvar bana."

"Lütfen...lütfen dur," ağabeyimin ağladığını duyuyorum.

"Bir tane yalvarıyoruz!" Tyler'ın sırtlan gibi gülerek anons ettiğini duydum.

Kollarım Tyler'ın gevşeyen elinden kurtuldu ve yumruğumu Lawrence'ın yüzünün yan tarafına indirirken çığlık attım.

"Seni lanet amcık!"

Ellerimi yerine koyarken üzerime oturmaya devam ediyor.

"Bu kahrolası kaltağı aşağıda tut yoksa sıra sana geldiğinde gözlerini oymasına izin veririm!"

Tyler bir küfür savurup ellerimi tekrar kaldırıma vurdu. Ellerim affetmeyen yüzeyi bulunca ve kanın damladığını hissedince haykırdım. Lawrence'ın bana ne yaptığına değil, ona odaklanıyorum.

"O gözyaşları seni kurtarmayacak fahişe," diyorum ve Lawrence gözlerini kısarak karanlığa bakıp beni bulmaya çalışırken kafasını benim köşeme doğru çeviriyor.

"Sen de kimsin?"

Üç adım attım, yavaşça ışığın üzerimden süzülmesine izin verdim, ta ki kafası karışmış bir şekilde kaşları çatılana kadar. Yüzünde öfke geziniyor ama zincirler onu sabit tutuyor.

"Ne istiyorsun, kaltak?"

"Durmam için yalvar bana."

Konuşmaya başladı ama üstümüzdeki kapı açıldı ve Tyler merdivenlerden yuvarlanarak indi, Jake basamakları teker teker çıkarken ıstırap içinde haykırıyordu. Jake, tanık olduğumuz konuşmadan sonra intikamın sonunda bu orospu çocuklarını bulacağı gerçeğinin tadını çıkararak zarafetle hareket eder.

Tyler şimdiden yarı yarıya dövülmüş görünüyor. Jake'in benim aldığım tüm dersleri aldığını söylemeyi unuttum mu? Karma dövüş sanatları listemiz, kara kuşak sayımız gibi sadece büyüyor.

Belli ki dersleri başka bir kasabada başka bir isimle aldık ama o kısım şu an önemli değil.

"Sen!" diye bağırdı Lawrence, Jake'e ters ters bakarak.

Jake bacaklarına hafifçe vurur. "Bu arada gayet iyi çalışıyorlar."

Tyler, hala yerde yatan bir uzuv karmaşası. "Bana bir şey bıraktın mı?" Tyler'ı bileğinden yakalayıp zincirlere doğru sürüklerken Jake'e sordum.

"Sen de kimsin?" Lawrence, sanki herhangi bir kontrolü varmış gibi tekrar talep ediyor.

"Bir sürü şey kaldı. Borcu çıkardığında daha çok acıtacak."

Lawrence savunmasız konumundan dolayı bizi azarlamaya devam ederken sırıtarak Jake'in Tyler'ı yerine oturtmasına yardım ettim. Onu Lawrence gibi yayarak zincirlerle astık. Şimdi tam karşı karşıyalar.

"Kim olduğumu bilmek istiyor musun?" diye sordum Lawrence'a, Tyler korkudan titriyor, gözleri kocaman açılmış ve vücudu titriyor.

Tyler'ın gözlerinden hararetle akan yaşlar, vücudunun durumunu hızlıca değerlendirmeme neden oluyor.

Kesinlikle bacakları kırık. Jake çok fazla saldırganlıktan kurtulmuş olmalı. Onun için iyi. Buna ihtiyacı vardı.

"Sen çılgın bir kaltaksın!" Lawrence bağırır.

Şimdi ona bakarak sırıtıyorum.

"HAYIR. Ben sinirli bir deli fahişeyim. Beni küçükken tanırdın. Sen de kardeşimi biliyordun."

Gözlerinin rengi solmaya başladığında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "O gözyaşları seni kurtarmayacak fahişe," diye tekrarlıyorum ama bu sefer o sözleri neden söylediğimi anladığını görebiliyorum. "Durmam için yalvar bana."

Benim sandığı hayalet kadar bembeyaz oldu ve her şeyi bir araya getirmeye çalışan Tyler'la tekrar yüz yüze geldim.

"İyi oyna, Victoria. Sadece iyi oynarsan çok daha az acıtacak."

Ağlama Victoria. Seni kırdıklarını görmelerine izin verme.

Ama kırıyorum. sert kırılırım Ağabeyimin arkamdan yalvaran, yalvaran, yalvaran çığlıklarının seslerine kırıldım… Ve onlar sadece gülüyorlar.

Sanki sesler kulakları için müzikmiş gibi.

O kulakların kanamasını istiyorum.

"İyi oyna, Tyler. İyi oynarsan çok daha az canını yakar," diye alay ettim, aynı farkındalık dalgasının onu da etkisi altına almasını izlerken.

Gözleri acı verecek kadar genişledi ve Jake her şeyi özümseyerek sırıttı. Her zaman bu kısmı kaçırmak zorunda kalıyor. Gerisini kaldırabilirse yeni bir tür ortağım olabilir. Onun da bunun bir parçası olmasını isterim. Bu benim olduğu kadar onun da intikamı. İkimiz de Marcus'u severdik.

Ve onu götürdüler.

Lawrence'ın önüne geçtim ve Jake bana en sevdiğim bıçağı verdi. Sıkıcı. Bu acımasız. Ve sonunda deriyi parçaladığımda cehennem gibi acıyor.

"Sen öldün," diye hırıldadı hıyar, beni inanamayarak izliyor. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

Bıçağı kalçasının üzerinde gezdirerek titrediğini hissederek ona baktım.

"Beni daha çok öldürmeliydin," dedim tam bıçak, ete saplanırken.

Et nihayet ayrıldığında acı içinde haykırıyor ve ben acele etmiyorum. Tyler, Lawrence'ın çığlıkları üzerine kusarken Jake'e, "Kulakları için keskin bir taneye ihtiyacım olacak," dedim.

Sonra Tyler'a geçerek devam ettim ve birbirlerinin yavaş yavaş öldürülmesini izlemelerine izin verdim.

"Umarım uykunuz gelmemiştir çocuklar. Borç günlerin hakkında fikrimi değiştirdim. Uzun bir hafta olacak."

Bölüm 15

Aynı anda hem savaşı önleyemez hem de savaşa hazırlanamazsınız.
-Albert Einstein

LOGAN

Telefonuma bakıp Lana'dan gelen son mesajı okuyorum.

LANA: Boşsan seni bu akşam ararım. Üzgünüm, daha önce aramanı kaçırdım. Çılgın bir kaç gün oldu. <3

"Ah, kalp emojisi! İşler gerçek oluyor," dedi Craig omzumun üzerinden karnına bir dirsek atarak.

Homurdanıp öksürürken gözlerimi devirerek ona mesaj attım.

ME: Bu gece işe yaramalı, kimse arayıp ipucu vermediği sürece. Katilin kim olduğunu biliyoruz ve tüm haberlerde onun yüzünü patlatıyoruz. Haklıydın. Kesinlikle masa altı maaşlı gözaltı çalışanlarından biri. Yine de kaçmayı başardı, bu yüzden şehir çapında bir insan avı sürüyor.

LANA: Dikkatli ol. Her zaman göz ardı edildi ve yeni ilgi nöbeti ile muhtemelen kötü şöhretin heyecanını yaşayacak. Vızıltı çok çabuk geçerse, daha fazla ilgi isteyebilir ve peşinize düşebilir. Onu avlayan lider FBI ajanını öldürmek, ona daha da fazla dikkat çekerdi.

Asla bir profil oluşturucuyla çıkmak istemedim, çünkü benim deneyimime göre iş ve seks pek iyi bir araya gelmiyor.

Örneğin Lisa, yıllar önce sona erdiğinden beri benim için bir diken ve şimdi benim emrim altında.

Bu garip. Bu sinir bozucu. Ve her fırsatta geçmişimizi bana karşı kullanıyor.

Ancak Lana mükemmel bir kadındır. Yaparken yanımda olmadan ne yaptığımı anlayan biri. Kelimenin tam anlamıyla her iki dünyanın da en iyisi.

Bu yüzden hala gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan endişeleniyorum.

ME: Benim peşimden gelmesi zayıf bir ihtimal. Ve yaparsa, beni onun izini sürme zahmetinden kurtarır.

LANA: Ciddiyim, Logan. Onun gibi adamlar senin gibi birine odaklanabilir.

ME: O bir tecavüzcü. Bir seri tecavüzcü. Dürtülerini gidermek için bir kadına ihtiyacı var. O bir seri katilden daha fazlası, bu da benim peşime düşme ihtimalini çok zayıf kılıyor.

LANA: Her zaman gölgelerde yaşayan ve birdenbire gün ışığına çıkan herkes yükselecek. Özellikle onun gibi biri. Cinsel sadistler güçten beslenirler. Onları kaldırır. Sizin üzerinizdeki güç, kadın kurbanları üzerinde sahip olduğu gücün kolay bir vekili haline gelebilir.

ME: Bu kadar ilgilenmen hoşuma gitti.

LANA: Orgazmlarımı seviyorum. Daha fazla istiyorum.

Bu beni güldürdü ve Craig gelip beni en son bilgilerle doldururken telefonumu kaldırdım.

Kolay bir iflas olması gerekiyordu ama biri ona haber verdi. Zorunda. Ya da bir şekilde karakolla ilgili kayıtları vardır. Ama adam bizim profilimizin açık bir kitabı gibi okuyor.

Şimdi onu bulmak zorlaşıyor. Nakit ödeme aldı ve hiçbir zaman çek hesabı olmadı. Onun dairesi, haftada bir nakit ödeme türünden bir düzenlemeydi. Tüm hayatı kağıtsız, hiçbir elektroniğe veya yola bağlı değil. Elektrik faturası bile kirasına dahil edildi, ayrıca sahip olabileceği izleri de gizledi.

Telefonunu geride bıraktı.

Elbiselerini aldı.

Rüzgarın içinde ve onu şimdi bulamazsak yüzeye çıkması aylar alabilir.

***

Dört gün sonra hala bir ipucu yok ve eve dönmek için ekibimle birlikte yüklerken inliyorum. Gerald Plemmons. Öcü'nün adı bu. Ona bir yüz vermek, şehrin bazılarının korkularını hafifletmeye yardımcı oldu, ama o hala dışarıda.

Bir gün yine öldürecek. Ne yazık ki, o bulana kadar onu bulamayabiliriz.

Jetten iner inmez cipime atlıyorum ve deliler gibi Lana'nın evine doğru sürüyorum. Beni beklemiyor ve ona telefonundan ulaşamıyorum. Doğrudan sesli mesaja gidiyor, o yüzden umarım gelip onu kızdırmam.

Oraya varmak sonsuza dek sürecek gibi görünüyor, ama sonunda vardığımda, bilerek kapıya vuruyorum.

Hızlı adım sesleri beni rahatlatıyor. Mustang'ini burada göremiyorum, bu yüzden kapıdan konuşmasını duyduğuma sevindim. Ne dediğini duyduğuma pek sevinmedim.

Anahtarınız var! Kullan, Jake! Beni evin içinde gezdirmeyi bırak..."

Kapıyı açtığında sözleri ölüyor.

Bir havluda.

Hala çoğunlukla ıslak.

Logan! gözleri genişlerken şok olduğunu söylüyor.

Onu öpmeden ve ayağımla kapıyı arkamdan kapatmadan önce düşünmesi için ona zaman vermiyorum. Elleri saçlarıma gitti ve çıplak kıçını ellerimde hissettiğimde inleyerek onu kaldırdım.

Onu öpmeye ve odasına geri götürmeye devam ederken havlu gevşedi ve bedenlerimizin arasına sıkıştı. Beni aynı şiddetle öptü ve habersiz gelmeme aldırış etmediğini anlamamı sağladı.

Bir hafta oldu. Onu gördüğümden beri tam bir hafta.

Elim kıçının kıvrımından aşağı kaydı, gerçekten ne istediğimi bulana kadar hareket etti. Parmaklarım onun kaygan amında geziniyor, onun ıslak ve benim için hazır olduğunu hissediyorum. Ön sevişmeyi ne kadar sevsem de bu gece atlanacak. Belki bu bağımlılığı biraz yatıştırdıktan sonra işleri yavaşlatabiliriz ve vücuduna gerçekten hak ettiği ilgiyi verebilirim.

"Beni özledin sanırım?" diye sordu dudaklarıma, ben nihayet odasına girerken bacaklarını belime bastırdı.

"Çok fazla."

Onu yatağa bırakıp soyunmaya başlamadan önce düşünmesine bile fırsat vermiyorum. Beni izliyor, havluyu fırlatırken çıplak vücudunu yatağın üzerinde gezdiriyor.

Alt dudağı ısırdığında, soyunmayı bitirip ayak bileklerinden tutup onu yatağa doğru çekiyorum. Küçük bir şaşkınlık çığlığı ağzından kaçtı ama prezervatifi taktım ve çok yüksek yatağında bacaklarının arasına girdim.

Sıraya girer girmez, ani müdahaleye karşı duvarlarının sıkıştığını hissederek içeri girdim. İnliyor ve sırtını kavislendiriyor, sahip olduğum her fantezi gibi görünüyor.

Kalçalarını kavrayarak sert bir ritim ayarladım, onu terk ederek becerdim, inlemelerinin ve soluklarının beni beslemesine ve yönlendirmesine izin verdim. Sertleştiğinde ve amcığı beni sıkıştırdığında, omurgamdan bir sıcaklık yayılır ve üzerimden zevk şeklinde bir elektrik akımı geçer.

Altındaki çarşafı kavrarken ağzı aralanıyor, yumrukları dağınık yatağın üzerindeki yumuşak kumaşta kıvrılıyor.

Kalçalarım tamamen sabit kalana kadar pompalarım tembelleşiyor ve bana sırıtırken nefes nefese kalıyor.

Merhaba, diyor hafifçe gülerek.

Ben de ona düşmeden önce gülüyorum.

"MERHABA."

Dönüp prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna attım ve sonra tekrar ona dönüp parmağımı yanağında gezdirdim.

Yatabileceğinden emin olmak için hareket ettiğinde beni yatakta daha rahat hareket etmeye zorluyor.

Jake kim? Ve neden bir anahtarı var?

Gülümsemesi, özel bir şakadan keyif alıyormuş gibi yayıldı.

"Çok kıskanç?"

Gözlerimi kısıyorum ve bir bacağını kalçama atıp kafasını pazıma yaslarken kıs kıs gülüyor.

"O benim iş ortağım. Birkaç dakika önce ayrıldı ve bir şey unutmuş olabileceğini düşündüm. Anahtarını kullanmak yerine beni evin içinde koşturmanın komik olduğunu düşünüyor. Onu bir hırsız zannedip yanlışlıkla bıçaklayacakmışım gibi davranıyor."

Jake'in evinin anahtarına sahip olmasından hoşlanmıyorum, özellikle de onu tanımadığım için.

"Onun soyadı ne?" diye soruyorum, bu adamın geçmişini tam olarak araştırıp neye benzediğini görmeye tamamen hazır olarak.

Gerçekten kıskanıyorum.

Kahretsin.

“O sessiz bir ortak ve anlaşmamızda onun soyadını vermemem var. Üzgünüm ama bu böyle. En son iş şeyimiz beklenenden birkaç gün daha uzun sürdü, ancak kapsamlı olmaya karar verdik. Ayrıca, birbirimizi ezelden beri tanıyoruz. O benim için bir erkek kardeş gibidir. Merak etme. Sizi temin ederim ki cinsel bir şey olmuyor.”

"O eşcinsel mi?" Umutla soruyorum.

Genişçe sırıtıyor. "O biseksüel ama kadınlardan çok erkeklere yöneliyor."

"Eşcinsel olsaydı daha iyi olurdu."

Güldüğü zaman sevimli bir ses çıkıyor, yine çok tasasız. Yemin ederim onu her gördüğümde daha hafif ve daha mutlu görünüyor.

Parmaklarım başının yanından kırmızıya dönünce kaşlarımı çattım.

"Kanıyor musun?" Saçını incelemeye çalışırken endişeyle sordum. Ne kadar kabaydım?

Parmaklarıma bakarken gözleri büyüdü. "Şey... hayır. Jake'le yaptığım bir resimden. Sanırım bazılarını kaçırdım.”

Kırmızı maddeyi parmaklarımın arasında ovuyorum. Kesinlikle kan.

Bakmaya çalışarak, "Bana yalan söyleme," dedim ama başını başka yöne çevirdi ve yataktan fırladı.

"İyi. Bu kan," diye inliyor. "Jake'in kanı. Benim değil. Parmağını kesti ve sanırım üzerime geldi. Hepsini duşta çıkardığımı sanıyordum.

Banyoya gidiyor ve ben de onu takip ederek saçını yıkamaya başlamasını izliyorum.

Küçük bir kırmızı akıntı dışarı akıyor, ama benim için rahatlıyor, duruyor, bu da gerçekten kanamadığı anlamına geliyor.

"Bunu neden söylemedin?"

Bana bakmadan omuz silkiyor. "Jake konusunda hepiniz çıldırmışsınız. Artık ondan bahsetmemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Bir nefes verdim ve aynada gözleri benimkilerle buluştu.

"Üzgünüm. Kıskanç bir eşek gibi konuşmak istemiyorum."

Bana sıkı bir gülümseme sunuyor.

"Sana yalan söylemeye ve bu konuda kendini suçlu hissettirmeye hakkım yok. Üzgünüm, dedi, yere bakarken içini çekerek.

Yüzünü yukarı kaldırıp eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Görünüşe göre ikimiz de hâlâ bu şeyi nasıl yapacağımızı çözüyoruz. Bu bir öğrenme deneyimi," dedim ona, inleyip başını göğsüme bastırdığında gülümseyerek.

"Çok iyisin," diyor sessizce. "Korkarım senin en iyi yanlarını mahvedeceğim."

"Mümkün değil. Sen de iyisin, Lana."

Bana karşı geriliyor ve belime dolanan tutuşu sıkılaştığında endişeleniyorum. Son beş dakikada ne olduğundan emin değilim ve onu okumak imkansız hale geldi.

Onu sorularla irdelemek yerine, sonunda göğsüme doğru iç çekene kadar onu tuttum.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ben de seni özledim," dedi sonunda.

"O zaman seni o tarihte dışarı çıkarmama izin ver."

Bir kaşını kaldırarak yukarı bakıyor. "Istakoz ve şarap?"

Başımla onayladım.

O sırıtıyor. "Sonra orgazm."

Banyodan dışarı fırladığında gülüyorum, keyfi yerine geldi. O bir muamma ve bence cazibesinin yarısı bu.

Bölüm 16

Büyük ruhlar her zaman vasat zihinlerin şiddetli muhalefetiyle karşılaşmıştır.
-Albert Einstein

LANA

Akşam yemeği? Mükemmel. Istakoz? Sevdim. Şarap? İnanılmaz. Logan'ı mı? Benim için fazla iyi.

ona yalan söyledim Sonra yalanımdan kurtulmak için yalan söyledim çünkü ona son iki kurbanımın kanını saçıma bulaştırdığımı söyleyemedim. Yüzündeki suçluluk duygusu kendimden nefret etmeme neden oldu.

O özür diledi.

Tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu o an anladım.

Logan inanılmaz. O, hayal etmeyi bile ummadığım her şey, çünkü bu kadar iyi biri olamaz.

Yine de burada.

Şey, tam olarak şu anda değil. Şu anda evinde daha fazla kıyafet alıyor. Davaları soğuduğu için birkaç gün izin alıyor. Bu da demek oluyor ki, son cesetlerimi henüz bulamadılar. Ya da bu, o davada olmadığı anlamına gelebilir…

Dün çok yakın bir çağrıydı. On dakika önce olsaydı, tüm kıyafetlerimi evimin arkasındaki yanık yığınına atarken beni kanlar içinde bulurdu. Daha önce ayrılır ayrılmaz o kıyafetleri yaktım. Yerlerim o kadar karanlık ki üzerlerindeki kan damlalarını fark etmedi. Ben de bu konuda yalan söyleyebilirdim ama cinayet ayakkabılarımın ya da cinayet çantamın etrafında yalan söyleyemezdim.

Neyse ki her şey üst kattaydı.

Telefonumun bir daha ölmesine asla izin vermeyeceğim. Beni defalarca aramaya çalıştı ama sonunda Tyler ve Lawrence ile oyunun sonuna gelmiştim ve telefonumu şarja takmak için duraksadım.

Yapılacak akıllıca şey, eve giderken şarj etmek olurdu, ama dolaba attığım... cinayet çantamın içindeydi... ve sonunda aklıma gelene kadar bulamadım.

Jake, gerçekten kanlı şeyler sırasında sonsuza kadar arabasının içindeki bir kovaya kusarak geçirdi. Kilere kusup arkasında o nefis DNA'yı bırakma riskini göze alamaz.

Canavar olmak midesine uymuyor.

Sıradaki kurbanımla ilgili bir sonraki dosyayı, hayatının notlarını gözden geçirirken telefonum çalıyor. Jake olduğunu görünce hemen cevap verdim.

"Onu buldun mu?"

"En azından haberlere göre adı Gerald Plemmons. İnsan avı hala kısa sürüyor. Ve bu arada... Öcü? Gerçekten mi?"

Bir kahkaha patlatıyorum.

"Umarım senin için daha zekice bir şey bulurlar."

Bana verebilecekleri isimleri düşündükçe ürperiyorum. O zaman Logan beni ancak gerçeği öğrenirse bu isimle tanıyacaktır.

Değer verdiği kadından nefret edecek çünkü içindeki canavarı görecek.

"Onu buldun mu? Adını zaten biliyordum" diye devam ediyorum, henüz o yola girmeyi reddediyorum.

"DC'de."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Eminsin?"

"Birkaç dakika önce bir ceset düşürdü," diye yanıtlıyor. “Herhangi bir kağıt izi gittiği sürece, şebekeden çıktı. Ancak, şu an nerede olduğunu açıklayan harika bir açıklama yaptı. Bu sefer cesedi bir apartman dairesinde bulmak yerine herkesin görmesi için onu bir pencereden sarkıttı. Ve düşük profilli bir kız olmak yerine bir yargıcın karısını öldürdü. Ona acımasızca tecavüz etti ve çok fazla ölüm yaşandı.

"Normalde aşırıya kaçmak öfke demektir," dedim sessizce, hepsini sindirmeye çalışarak.

“Bence aşırıya kaçma öfkeden çok bir açıklamaydı. Sanırım FBI'a bir siktir git ifadesi vermek istedi. İlgiden zevk aldığı konusunda haklısın. Teşhirci olmaya başladığı için daha fazlasını isteyecektir.”

"Ve Logan'ın peşine düşecek."

"Evet ve hayır."

"Bu ne anlama gelir?" diye sordum, pencereden dışarı bakmak için mutfağımın arkasına doğru ilerlerken, az önce bir araba sesi duyduğuma dair bir paranoyaklıkla.

"Fazlası var. Pencereden sarkıttığı ceset çıplaktı. Ayrıca göğsüne Boogeyman oyulmuştu. Ve bir isim daha... Logan Bennett.”

Göğsüm çökmeye çalışıyor ve sandalyeme çöküyorum. Bunu yapacağını biliyordum. Logan'ı hedef alacağını biliyordum.

O olduğundan eminler mi? Kopyacı değil misin?”

“Halka açıklanmayan bazı şeyler doğrulandı. Hatta bu kez, onun olduğundan emin olmalarını sağlamak için DNA'sını bile geride bıraktı ve şimdi eseri üzerinde hak iddia ediyor.”

"Ve şimdi Logan'ı hedef alıyor. O bulmadan önce onu bulmalıyız.”

"İşte geldiğim kısım bu. Temsilcinizin peşine düşecek ama bunu yapmak için bir vekil kullanacak. Logan'la alay etmek ve eziyet etmek isteyecektir. Büyük hamlesini yapmadan önce birkaç ceset daha o arama kartıyla düşecek. Bir cinsel sadist, bir erkeği gerçekten incitmek için neyin peşine düşer?"

Düşünce zincirine yetişmem bir saniyemi aldı ama yakaladığımda dudaklarımda karanlık bir gülümseme oynuyor.

"Onun kız arkadaşı."

"Kesinlikle. Böyle bir adamla başa çıkabileceğinden emin misin? Peşine düştüğün adamlar gibi değil, Lana. Bu adam sıfır merhametle gerçek bir anlaşma. Eğer o—"

"Öldürdüğüm adamlar melek değildi - melek *değil* Jake. Bunu biliyorsun. Hâlâ hayatta olduğumu bilseler ya da yanlarındayken yarım bir şansları olsa beni öldürürler. Ve evet. Öcü ile baş edebilirim. Bir canavarın bile kabusları vardır. Ben onun olacağım."

Durumun ciddiyetini tartarak derin bir nefes verdi.

"MO'su bir eve giriyor. Hakimiyet kurmak için kaba kuvvet kullanarak hemen kadına saldırır. Onlara vuracak, sonra bayılmanın eşiğine gelene kadar onları boğacak."

"Farkındayım," dedim ona.

"Onları gafil avlıyor, Lana. Gardınızın her zaman uyanık olması gerekecek."

Meyve sıkacağıma biraz meyve doldururken, "Birkaç isabet almasını istiyorum," dedim. "İnanılır kılmalıyım."

"Bu çok riskli. Galiba evinize gözetleme sistemi kurmalıyım."

"HAYIR. cesaret etme Eğer herhangi biri bundan faydalandıysa—"

"Sağ. Kahretsin! O zaman gelip seninle kalmama izin ver?"

Peki Logan beklenmedik bir şekilde tekrar ortaya çıkarsa sana nasıl açıklarım? Sonunda neyin geleceğini biliyorsun, değil mi? Üç yıldır tekerlekli sandalye kullanıyor olmanızın bir nedeni var; evinize ve şehrinize girip çıkıyorsunuz.”

İnledi ve ben meyve sıkacağını açıp tekrar penceremden dışarı baktım. Jake konuşurken sanki Logan onun hakkında konuştuğumu duymuş gibi bir mesaj geldi.

"Sağ. O zaman başka bir şey bulurum.”

LOGAN: Öcü sorunu. Sonra ararım.
BEN: Tamam. Lütfen dikkatli ol.
LOGAN: Her zaman, güzel kız.

"Ben telefondayken mesaj mı atıyorsun?" Jake sinirlenerek sordu.

"Belki biraz."

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve bu sefer bir araba görüyorum ve burada her kim varsa gözden kaybolmadan önce bir kırmızı ışık yanıp sönüyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım Jake'e, o bir şey söyleyemeden telefonu kapatarak.

Silahlarımdan birini çıkarmadan önce telefonumu kapatıp tezgaha fırlattım ve yavaşça kapıya doğru ilerlerken emniyeti kapattım.

Biri kapıyı çalıyor ve ben bir nefes üflüyorum. Öcü'nün boğazımı kesmek için dalmadan önce kibarca kapıyı çalacağından şüpheliyim.

Gözetleme deliğini kontrol ediyorum, adımlarımda güzel bir kızıl gördüğümde kafam karışıyor. Koltuğumun arkasından aldığım bir kot pantolonu üzerime atıp aynayı kontrol ediyorum.

Sonra silahı kot pantolonumun arkasına sıkıştırıp kapıyı açtım ve onun içeri girmesine dair herhangi bir düşünceye engel olmak için kapıya yaslandım.

“Eğer tanık olmak için buradaysan, o zaman işin senin için biçilmiş kaftan. Bana bir şey satmak için buradaysan, devam et ve git. İnternetten alışveriş yaparım. Eğer buradaysan—”

Sözümü keserek, "Ben Hadley Grace," dedi. Adı belli belirsiz tanıdık geliyor ama neden olduğundan emin değilim.

"Tamam aşkım." Bu ismin hiçbir önemi olmadığını anlamasını sağlamak için omuz silktim.

"Logan Bennett benim patronum."

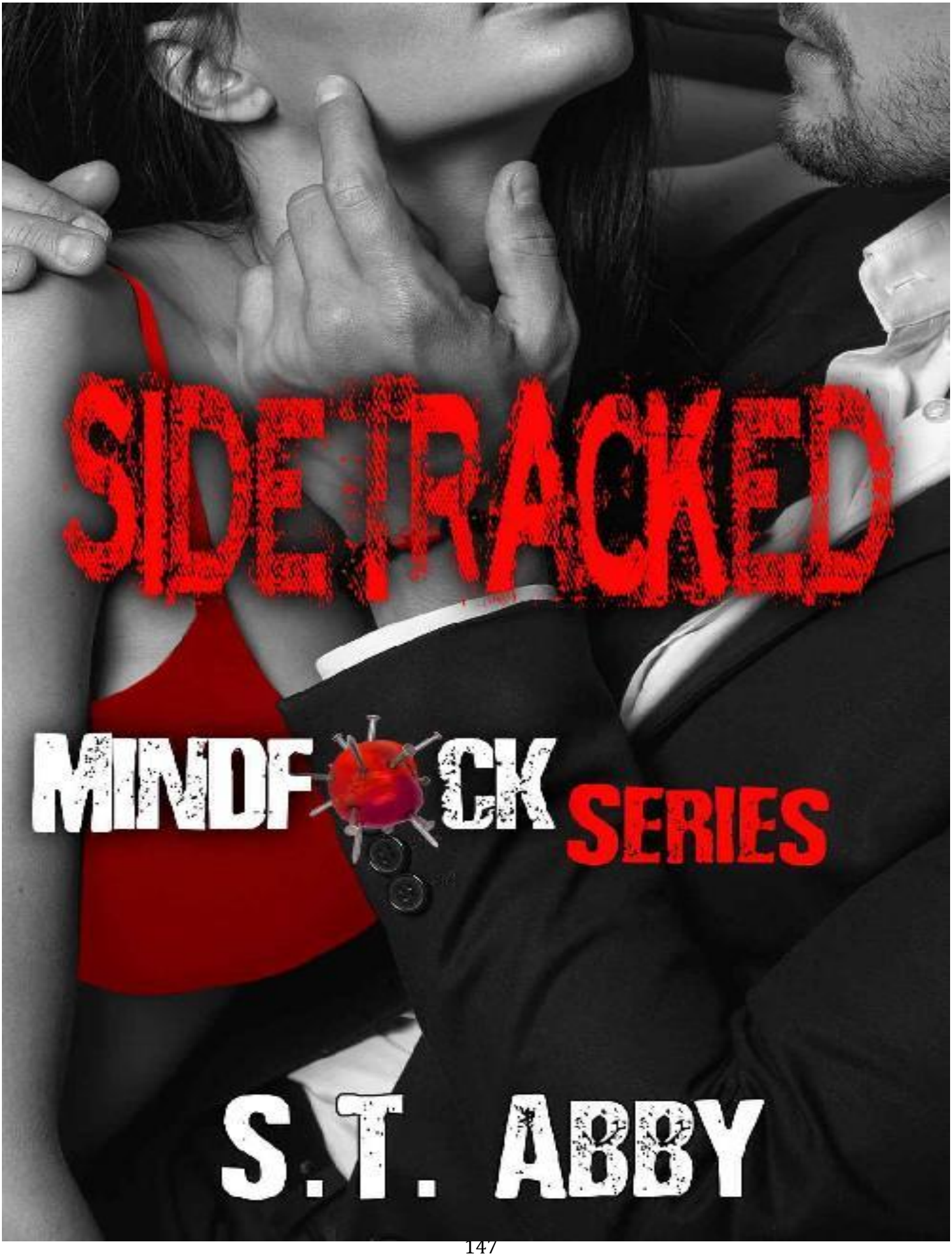
Bu... şaşırtıcı. "Senin DC'de olman gerekmiyor mu? Öcü'nün başka bir ceset düşürdüğünü duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve bir şey okuduğunda küfrederek cebinden telefonunu çıkardı.

"Bunu çabuk halledeceğim," dedi bana bir dosyayı göstererek.

Onu bana doğru itti ve en kötü korkularımın canlanmaya başladığını görmek için açarken kanım damarlarımda hızla pompalandı.

"Aslında bunu çabuk yapıyorsun," dedi düz bir sesle. "Ölü bir kızın kimliğini neden çaldığını söyle bana."

SIDETRACKED
MINDF CK
SERIES
S.T. ABBY

yoldan çıkmış
2. kitap
Mindfuck Serisi
ST Abby

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt
Ben Harris
Tyler Shane
Lawrencemartin
Rastgele sokak adamı

Yakınlaşmak…

Bölüm 1

Gerçek bilgi, kişinin cehaletinin boyutunu bilmektir.
—Konfüçyüs

LANA

Motive edici sözlere ihtiyaç duyduğunda annem bir Konfüçyüs kadınıydı. Her şey üzerine çökerken babam bir Einstein adamıydı.

Ölü bilge adamların hiçbiri şu anda bana yardım etmiyor. Ailem ve onların tüm bilge sözleri de değil.

Adil olmak gerekirse, muhtemelen başka bir kızın kimliğini çalmama, mirasını almama ve bunu beni hayatım boyunca yaralayan tüm erkeklerden çok rahatsız edici bir intikam almak için kullanmama asla göz yummazlardı.

Beş dakika önce, dünyam gayet iyiydi - benim için iyiydi.

Sonra Hadley ön kapımda belirdi. Kapıyı hiç açmamalıydım.

"Ben Hadley Grace."

Adı belli belirsiz tanıdık geliyor ama neden olduğundan emin değilim.

"Tamam aşkım." Bu ismin hiçbir önemi olmadığını anlamasını sağlamak için omuz silktim.

"Logan Bennett benim patronum."

Bu... şaşırtıcı. "Senin DC'de olman gerekmiyor mu? Öcü'nün başka bir ceset düşürdüğünü duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve bir şey okuduğunda küfrederek cebinden telefonunu çıkardı.

"Bunu çabuk halledeceğim," dedi bana bir dosyayı göstererek.

Onu bana doğru itti ve en kötü korkularımın canlanmaya başladığını görmek için açarken kanım damarlarımda hızla pompalandı.

"Aslında bunu çabuk yapıyorsun," dedi düz bir sesle. "Ölü bir kızın kimliğini neden çaldığını söyle bana."

Aklım, onun ne kadar bildiğini merak ederek binlerce senaryo arasında yarışıyor. İç paniğimin yüzeyde görünmediğini

şüphesiz biliyorum. Ben huzurun resmiyim. Bunun için hazırlandım, sadece bu ölçüde değil ve yakın biriyle Logan.

"Bir arkadaşının kız arkadaşına her zaman çok saldırgansın, yoksa ben özel miyim?" Sesimi soğuk ve mesafeli tutarak önümdeki kıza sordum.

“Bunu gerçekten oynamak istiyor musun? İyi. Sadece arayacağım Logan. Ona yalancı bir fahişenin onunla bir keman gibi oynadığını söyle.

"Onu aramaktan çekinmeyin. Ölü bir kızın kimliğini çalmaya gelince, bu asılsız bir suçlama. Ama ne pahasına olursa olsun, devam et ve kendini çılgın, kıskanç bir kız gibi göster.

Kapıyı kapatmaya yeltendim ama ayağını aralığa çarptı ve kapanmasını engelledi.

Onu yakaladım.

Tek kaşımı kaldırarak yavaşça tekrar açtım.

"On yıl önce, Kennedy Carlyle bir uçurtma kadar yüksek olduğu için bir araba kazası geçirdi. Yaraları ölümcül olarak kabul edildi, ancak mucizevi bir şekilde hayatta kaldı. Şimdi bunu nasıl başardı?

Kasıtlı olarak Kennedy'den benden ayrı biri olarak bahsediyor. Beni hataya düşürmeye çalışıyor.

“On yıl önce farklı bir insandım . Adım yasal olarak değiştirildi ve ayıldım, bazı gerçek hayat kararları verdim. O zamanlar on altı yaşında bir çocuktum, sebepsiz yere kızgındım. Yeni isim, yeni hayat, yeni seçimler ve daha sağlıklı bir zihniyet. Hayatta kalmam bir mucizeydi ve bunu hafife almadım.

Provasını yaptığım boktan şey buydu, birinin beni çağıracağı gün için hazırlanıyordum.

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Ona hiç benzemiyorsun. Ve yüz tanıma yazılımı çalıştırdım; yakınında bile değil."

Tamam, yani tüm bunları prova ederken FBI ile yüzleşmeyi asla planlamadım.

"Özel hayatıma tecavüz ederken ve bunu yapmak için kanunları çiğnerken tıbbi çizelgelerime mi rastladın?"

"Tıbbi dosyalarınızı hacklemek de dahil olmak üzere hiçbir yasayı çiğnemedim."

"Yine de araba kazasında aldığım yaraların o kadar ölümcül olduğunu biliyordum ki ölmeliydim." Durumu tersine çeviriyorum, şimdi ona yalanlarını söylüyorum.

Gözleri yarık kadar kısıldı ve onu şaşırtarak gömleğimi yukarı çektim.

Gözleri pürüzlü yara izlerine takılır. Sırtımdakileri görmedi bile. LoganGövdemdeki iki uzun ve iğrenç şey hakkında donup kaldığımdan beri onlardan bahsetmedi bile.

"Haklısın. Zar zor hayatta kaldım." Kennedy'nin neredeyse benim gibi dilimlenmiş ve doğranmış olması işe yarıyor. Kanıtım var. Her zaman makyajımı çıkarabilir ve size yüzümdeki belli belirsiz yara izlerini gösterebilirim. Orada şanslıydım. Harika bir plastik cerrah tarafından yapılan on yüz rekonstrüksiyon ameliyatı, yüzümü bu iki yara izi kadar korkunç görünmekten kurtardı.

Dudakları gerilerek biraz geri çekildi. Yüz tanımada gözler asla yalan söylemez. Tabii yüzünü yüzde doksan metal levha olacak kadar paramparça etmemişsen. Ama şimdi eşleşmeli. Jake tüm bunları uzun zaman önce düzeltti, bu yüzden blöf yapıyor olabilir.

"Yüzüm hasarın en kötüsüydü. Bunu sağlık raporlarımda göreceksin. O kadar parçalandı ki neredeyse yeniden inşa edildi. Yani evet, hayatta kalmam mucizevi. Plastik cerrahımın benim

hakkımdaki dosyasını araştırmaktan çekinmeyin. Calvin Morose. Eminim işin bittiğinde özür dileyeceksin ."Logan

Kapıyı tekrar çarpmaya başladım ama ayağı bir kez daha yakaladı. Bu sefer tekrar açtığımda, midem bulanıyormuş gibi görünmekten çok gücenmiş gibi görünmeye çalışarak ona hançerler gibi bakıyorum.

"Kennedy Carlyle zar zor D öğrencisiydi. Yine de kazadan sonra aniden hayatını tersine çeviriyor, okulu iyi bir not ortalamasıyla bitiriyor ve üniversiteye gitmeyi de başarıyor? Ayrıca, artık FBI tarafından eğitilmiş bir profilcinin yanı sıra dizilerin de profilini çıkarıyor mu?

Ah, yani bunların hepsi o kahrolası öcü yüzünden. O herifi gerçekten öldürmek istiyorum.

"Gözaltı işindeki biri gibi temizlik yaptığına dikkat çektim. Bu pek profil çıkarma değil. Zengin çocuklar, ailelerinden çok hizmetçilerle vakit geçiriyorlar."

"Babanın bir kapıcıyla arkadaş olduğunu söyledin Logan," diyor, sanki başka bir yalanımı yakalıyormuş gibi sırıtarak.

Ne kadar yakınlar? Neden üzerimde pislik bulmaya bu kadar kararlı?

Onu öldürmem gerekiyor mu?

Hayýr. Hayýr. Onu öldüremem. Tecavüzcü olmadığı sürece hayır.

Tecavüzcü olma ihtimali var mı?

İnce vücuduna, cılız yapısına bakıyorum ve merak ediyorum. Ne de olsa, ilgilendiğim yerde görünüş aldatıcı. Aynı şey onun için de geçerli olabilir.

Lanet olası aklımı resmen kaybettim.

"Babam çok sayıda kapıcıyla arkadaştı. Onlara uşak dedi. Özür dilerim, neredeyse ölmeden önce kötü şeylere çok fazla

konsantre olan ayrıcalıklı bir aileden gelen zengin bir velet olduğumu erkek arkadaşıma söylemek istemedim. Bir uyandırma servisim vardı. Tüm bunları ondan saklamaya gelince... Logan'la ben daha yeni çıkmaya başladık. Geçmişimi kucağına kusmak, bir ilişkiye başlamanın asla iyi bir yolu değil. Ve psikopat bir kıskançlığa kapılıp kız arkadaşının geçmişini istilacı bir şekilde parçalamak onu elinden almanın bir yolu değil. Şimdi lütfen siktir git."

"Ya bunu kime gösterirsem Logan?" tehdit ediyor.

"O zaman sanırım ona tüm plastik cerrah raporlarını ve yapılanları göstereceğim. O zaman beni senin kadar ihlal edilmiş hissettirirse, onunla olan ilişkimi bitiririm.

Kapıya yaslanırken elimdeki titremeyi görmezden gelerek kapıyı yüzüne çarptım. Kahretsin.

Geçmişim sağlam. Jake bundan emin oldu. Kennedy Carlyle'ın kayıtları bana uyacak şekilde ayarlandı. Onun yaraları. Yaraları. Kan grubu. Lanet olası DNA'sı. Oradaki her bir izi inceledi.

Ben Kennedy Carlyle'ım .

Şey, aslında ben Lana Myers'ım.

Victoria Evans ve Kennedy öldü ve Lana doğdu.

Kimlik bunalımı yaşamamış olmam bir mucize.

Telefonumu alır almaz tekrar açtım ve Jake'i tekrar aradım.

"Ne oluyor be?" havlıyor. "Neden telefonu kapatıp kapattın?!"

"Hadley Grace adlı bir kızla ilgili her karanlık ayrıntıyı öğrenin."

"Ne? Neden?"

Derin bir nefes alıyorum, kendimi onun kaçınılmaz rantına hazırlıyorum. "Çünkü o bir sorun haline geldi."

Bölüm 2

Üstün insan doğruluğun farkındadır; aşağı adam avantajın farkındadır.

—Konfüçyüs

LOGAN

Hadley nerede? Şimdiye kadar adli tıp soruşturmasına liderlik ediyor olmalı," diye çıkıştım Elise'e bakarak.

"Onu birkaç kez aradım. Az önce yolda olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi."

Sonunda zavallı kadının cesedini içeri çekerken yorgun ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

O piç burada.

Benimle alay ediyor.

Beni dışarı çağırıyor.

Sanki burada olmasının tüm suçu benimmiş gibi, ölü bir kadının cesedine adımı yazdırdı.

"Beş blokluk bir yarıçap için her güvenlik kamerası kaydını istiyorum. Nereden gelip nereye gittiğini bilmek istiyorum!" Elise'e havlıyorum ve emredildiği gibi koşmadan önce başını sallıyor.

Hiç bu kadar sinirlenmemiştim. FBI için çalıştığım yedi yıl boyunca hiç görevden alınmadım. Bir kadının göğsüne kişiselleştirilmiş bir mesaj kazıyacak kadar ileri giden bir seri katilim hiç olmadı.

Kalabalık insan kalabalığının arasından geçerken midem öfkeyle çalkalanıyor. Onu bulacağım.

Lana haklıydı. Daha fazla ilgi istiyor. Şimdi saplantısını beni öldürmeleriyle alay etmeye kaydırdı.

Her şey bitene kadar Lana'dan uzak durmam gerekiyor. O piç parmaklıkların arkasına gidene kadar güvende değil. Bir cinsel sadist kişisel olarak benim peşime düşmez; değer verdiğim kadının peşine düşecek. Bunu ona işaret ettiğimden değil. Ayrıca, bu ilgiyi isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Bunun olacağını benden önce gördü. Şimdiye kadar, bu tür bir ilgiye ihtiyaç duyduğuna dair hiçbir işaret göstermedi.

Tüm haberlerde yüzünü ve adını patlattım ve ortalıkta görünmemek yerine ön kapımın yanında bir kadını öldürdü.

Donny bana doğru gelirken hissettiğim kadar öfkeli görünüyor. Bunun ağırlığı üzerimize çöküyor ve sanki canavarı biz yaratmışız gibi herkes bizi işaret etmeye hazır.

"Cinsel sadistiyle çatışacak narsist bir kişilik geliştiriyor..."

Lisa, Donny'nin sözünü keserek, Az önce bir ipucu bulduk, dedi. "Gerald Plemmons yarım saat önce şehir merkezinde görülmüş."

Zaten SUV'uma yükleme yapıyorum. Lisa ve Donny bana katıldılar ve en yeni ipucuna doğru atıldık.

"Müdür aradı. Öldürmek için vur emrimiz var," dedim ikisine de.

Bir kere bu düzene aldırış etmedim.

"Sence?" Lisa yolcu koltuğundan fırladı. "Bu adam gitti ve kişiselleştirdi. O narsisistik eğilimler sergileyen bir cinsel sadist ve ben senin eski sevgilinim. Sanırım biriyle kalmam akıllıca olur.

Donny arka koltuktan, Sana odaklanmayacak, diye seslendi. "Daha çok Lana'ya odaklanacak."

Donny daha önceki endişelerimi tekrarlarken direksiyon simidini daha sıkı kavradım.

Lana kim? Lisa kafası karışmış bir şekilde sorar.

“Bu iş bitene kadar iki siyah-beyazlıyı evine göndereceğim. Yine de bana takıldığını varsaymayalım. Tüm takıma odaklanıyor olabilir."

Donny, "Birkaç yıldan fazla bir süredir elim dışında kimseyle ilişkim olmadı," diye devam ediyor.

"Lana kim?" Lisa tekrar soruyor.

Elise, Lisa ve Hadley takımdaki tek kadın. Onlar için de devriye kurmalıyız," dedim ona, sinirli bir şekilde nefes verirken Lisa'yı hâlâ görmezden gelerek.

Liderliğe doğru sürerken koruyucu detayı çağırmaktan bile çekinmiyorum. Bu muhtemelen yardımcı olmayacak. Bu adam çok uzun süre yerinde kalamayacak kadar akıllı.

Onun için geldiğimi biliyor.

Bölüm 3

Hayat gerçekten basit, ama biz onu karmaşık hale getirmekte ısrar ediyoruz.

—Konfüçyüs

LANA

Evimin dışında oturan iki polis beni koruyor ve Öcü'den koruyor. Evet, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini de duyuyorum.

Tonlarca bilgi ve sıradaki tüm kurbanlarımın güvenlik kamerası görüntülerini içeren gizli bir odam var. O gizli oda, şu anda olduğum yer, iki adam kruvazörlerinde takılırken, her türlü göze çarpıyor.

Nasıl dikkat çekmeyeceklerini bilmiyorlar mı?

Ve pencereleri kapalı. Hiç korku filmi izlemediler mi? Windows aşağı eşit gırtlakları kesildi.

Bu odanın penceresi olmadığı için cinayet odamdan kendi güvenlik kameralarımdan izliyorum. Kameralar sadece dışarıda ve bugün polislere göz kulak olmak için koydum.

Mantık dinlemediğim için Logan beni kızdırıyor. Burada polis istemiyorum. Polisler planımı engelliyor. Bunu ona söyleyebileceğimden değil. Beni güvende tutmaya kararlı. Dışarıdaki hüzünden korksun ya da korkmasın bir seri katili doğrayıp doğramaya kararlıyım.

Anthony'yi izleyen monitöre de bakıyorum. Sıradaki kurbanım. Şimdiye kadar sadece iki kameramı taktırabildim. Onun için eve yaklaşıyorum. Sprint zamanı yaklaşıyor. O hastalıklı, çarpık kasabaya ulaştığımda işkenceye devam etmek için yaratıcı olmam gerekecek. FBI her yerimde olacak.

Ve erkek arkadaşım polisleri evimi izliyor. Kullanmak zorunda olduğum tüm cinayet malzemelerimin olduğu ev. Süt aldığımda beni markete kadar takip eden polisler. Belli ki ben insanlara işkence ederken onlar beni takip edip öldürme bölgemi günlerce koruyamazlar.

Aptal Öcü.

Keşke onu hadım edebilseydim. Keşke incittiklerinin hak ettiği gerçek adaleti yerine getirebilseydim. Ama bunu şans eseri gibi göstermeliyim.

İç çekerek gizli odadan çıkıyorum, boş kitaplığı ait olduğu yere geri götürerek gizli kapıyı kapatıyorum. Sonra, odayı bir odanın içinde gizleyerek asıl odanın kapısını kilitledim.

Şu anda hepsi pelerin ve hançer. Seri katilleri avlayan bir FBI profilcisi ile çıkan bir seri katil olduğunda böyle olur.

Her nasılsa, basit hayatım çok karmaşık hale geldi.

Yaklaşık otuz dakika sonra tanıdık bir cipin yanaştığını görüyorum ve Logan dışarı çıkıp eve en yakın polisle konuşurken sırıtıyorum. Sevmediğim şey, yanında bir erkek ve bir kız olması. Çünkü bu, kalmayacağı anlamına gelir.

Ön kapıdan çıkarken, onlarla ilgili iki bilinmeyeni ölçüyorum. Adam bana samimi bir şekilde gülümsüyor, hatta bir zamanlar Logan'a yaptığımdan çok daha az garip olan küçük bir el sallamayı teklif ediyor.

Ancak kız, gördüklerinden pek memnun görünmüyor. En azından pantolon giyiyorum. Boogeyman gidene kadar karar verdim, pantolon iyi bir fikir.

Görünüşe göre ekibindeki tüm kızların benimle bir sorunu var gibi görünüyor, özellikle de bu ikinci tanıştığım ve bana kaşlarını çatarak baktığı için. Bu kadınlar iyi eğitimli bir katili kızdırmanın tehlikeli olduğunu bilmiyorlar mı?

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp, ciddi bir ifadeyle bana doğru yürüyen Logan'a odaklandım. Görevde giydiği standart siyah takım elbisenin aksine saçları daha sarı görünüyor.

Bana ulaşır ulaşmaz elleri saçlarımdaydı ve dudakları dudaklarıma inerken beni şaşırttı. Elini sırtımdan aşağı kaydırıp beni daha yakına çekerken ona yaslanıp onu öptüğümde bahçemdeki seyirciyi unutuyorum.

Yüksek bir ıslık çalana kadar öpücüğü bozar. Geldiği adam tekrar ıslık çalmadan önce kıkırdar ve Logan iç çekerken bize doğru yönelir.

"İçeri girebilir miyiz?" O sorar.

Sadece başımı salladım ve ıslık çalan ve dik dik bakan kaltak evime girip kapıyı arkalarından kapatırken parmaklarını benimkilere geçirdi. Kız, asgari nişanlarıma dayanarak beni okumaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Bunun için çok üzgünüm, dedi Logan alnıma bir öpücük kondururken.

"Sanırım iyi olacağım, Logan. Polisler aşırı ve çok sinir bozucu. Görünür bir yere park ediyorlar, bu yüzden pek iyi durumda değiller."

Bilinmeyen adam, "Kanun yaptırımlarından kaçınacak," diye cıvıldadı. “Şu anda özgür olmak ve alay edebilmek istiyor. Yakalanma riskini göze alamaz. İçeride başka bir polis olup olmadığını bilmiyor.”

Bu yüzden buradayım, diye ekledi Logan, yüzünü buruşturarak bana bakarak.

"Hayır," diyorum inatla. "Evde kimseyi istemiyorum. Tabii gönüllü değilseniz.”

"Biraz minnet göster," diye söze girdi kız, Logan'ın ters ters bakmasına neden oldu. "Bu polisler senin korunman için buradalar. Koridorun sonundaki yatakta birinin olması daha güvenli olur ve bunu sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar.”

Ondan gerçekten hoşlanmıyorum. Onu kesebilir miyim? Biraz mı?

Lisa, çeneni kapatamıyorsan git arabada otur, dedi Logan, daha önce duymadığım bir tonla.

Ona dik dik baktı ve ben parçaları yavaşça birleştirdim. acılık. Bakışlarında çok fazla burukluk var.

Aşağılanan bir kadını tanımak zor değil.

Logan, onunla normal bir iş arkadaşı değil, hüsrana uğradığı eski sevgilisi gibi konuşuyor.

Şu an bu durumu gerçekten sevmiyorum.

Ve aslında onu kesebilirim. Birazdan fazla.

Ayrılmak yerine bir sandalyeye çöktü, bu beni hayal kırıklığına uğrattı ve Logan elimden tutarak beni koridordan yatak odama çekti. Kapıyı kapatır kapatmaz, tüm kıskanç deli kızı üstüne atmamaya çalışarak ona döndüm.

"Ekibinden biriyle çıktığından hiç bahsetmedin," dedim sakince, keskin bir psikopat değil de tamamen mantıklı bir kız gibi.

"Bir yılı aşkın bir süre önceydi ve tamamen önemsizdi."

"Kıskanıyor."

Gözleri mizahla parlıyor.

"Sen de öylesin. Bu ilişkide aklını kaybeden tek kişinin ben olmadığımı görmekten memnunum."

Dudakları seğirdi ve yanıt olarak oluşmaya çalışan kendi aptal sırıtışımı bastırdım. Bunu yapabilir; öfkemi neredeyse hiç çaba harcamadan eritin.

Şimdiye kadar hiç kimse bunu başaramadı.

Kollarımı boynunun arkasına doladım, o da kollarını belime doladı.

"Birinin evin içinde uyumasına izin verin. Her açıdan ilgilendiğimi bilsem daha iyi hissederdim. En fazla birkaç saat ofisimde uyuyacağım. Bu dava şu anda departmanım için her şeyden daha öncelikli ama sen benim önceliğimsin.

"Hayır," diyorum basitçe. Hiçbir şekilde bir polisin evime burnunu sokma riskini almam. “Evimde uyuyan rastgele bir yabancıyla rahat hissetmiyorum. Bir rozet onu asil yapmaz.”

Gülümsemesi soldu ve kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Ne?" sorarım

"Hiç bir şey. Sadece... bir keresinde rozetim olduğu için bana güvendiğini düşünmüştüm. Polis teşkilatıyla bir sorunun olmadığını, yani onlarla hiç kötü bir deneyim yaşamadığını gösteriyorum."

"Ve şimdi ben seni mi atıyorum?" Düşünüyorum, sonra yanlışlıkla görmesini istemediğim duyguların telaşını maskelemeye çalışarak gülümsüyorum. "Bir gün sana hakkımda olan her şeyi anlatacağım. Ama hayır. Erkeklere rozetleri olduğu için güvenmiyorum. Benim büyüdüğüm yerde, rozetler insanların daha fazlasını alması anlamına geliyordu. Yozlaşmış bir kasabaydı.”

Elini yanağıma değdirdi ve Lana ya da Kennedy yerine Victoria olarak hayatım hakkında çok fazla şey söylemiş olmamdan nefret ederek ona doğru eğildim.

"Üzgünüm. Burada seninle bir iki saat uyumak için biraz boş zaman bulmaya çalışacağım. Belki yakında bana bu geçmiş deneyimlerden bazılarını anlatırsın.”

Bileklerini kavrayarak başımı salladım. "İşini yap. Ben büyük bir kızım. Öcü'den korkmayı beş yaşıma geldiğimde bıraktım." Hastalıklı şakayı hafifletmek için gülümsedim ama o kaşlarını çattı.

"Bu ciddi, Lana. Eğer seni ele geçirirse...”

"Kendimi savunma eğitimi aldım. İki silahım var. Ayrıca merdivenlerden yukarı çıkmak yerine arka kapıdan kaçmayı planlıyorum. İyiydi. Bunu halledebilirim.

"Eğer seni ele geçirirse, yapabileceğin hiçbir şey yok."

Böyle bir sonucu düşündükçe midesinin bulandığını söyleyebilirim. Ne kadar az şey biliyor…

Tamam, dedim onu yatıştırmak için. "Birisi içeride kalabilir. Güvendiğin biri. Eminim yerel polisle arkadaşsındır."

Yüzünü kaplayan rahatlama, ters gidebilecek milyonlarca şeye değdiğini gösteriyor. Benimle gerçekten ilgileniyor. Onun için korkuyor çünkü acımasız bir katil peşimde olabilir.

İroni bende kaybolmadı.

"Arkadaş değil, ama kesinlikle güvenilir birkaç saygın adam tanıyorum," dedi sessizce nefes alarak. "Güvenebileceğimi hissetmediğim kimseyi asla içeride bırakmazdım."

Ona, herhangi bir şey denerlerse onları hadım edeceğimi ve siklerini duvara çivileyeceğimi söylemiyorum. Bunun yerine, sanki zayıfmışım ve korunmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmesine izin verdim. Çünkü şu anda, böyle hissetmesi gerekiyor.

Gerçek, üstesinden gelinemeyecek kadar karanlık.

Ve gerçek gün ışığına çıkarsa ne olacağını merak ediyorum.

Beni öpüyor, zihnimin gerisinde kalan tüm endişeleri eritirken beni vücuduna doğru çekiyor. Şimdilik, bu hepsini kaybetmeye değer. Neredeyse intikamımı kaybetmeye değer.

Ama intikam sadece benim için değil. Mezarın ötesindeki ruhlar da hesap sormak için yalvarırlar. O ruhların huzura ihtiyacı var.

Logan geri çekildiğinde çok erken oldu ve hüsrana uğramış inlememi tuttum. "Dikkatli ol. Elimden geldiğince girip

çıkacağım. Gerçekten güvende olduğuna inanmam için seni kendi gözlerimle görmem gerekecek.

"Seninle görüşmeme itiraz etmeyeceğim ama işini yap. Bana odaklandığın için başka birini incitmesine izin verme. Onun istediği bu."

Alt dudağımı başparmağıyla işaret ederek bir süre baktı. "Bugün sana mükemmel olduğunu söylemiş miydim?"

Dokunuşuna ağır gelse de gülümsüyorum. mükemmellik Mükemmel olduğumu düşünüyor. Gerçeklerden çok uzak ama bunu ona daha önce de söyledim.

"O kız?" diye sordum, o gitmeden önce bazı cevaplar almaya karar vererek.

Gülümsemesi büyüyor. "Birkaç ay çıktık. Bir taahhüt istiyordu. İşle evliydim. Benim bölümüme transfer oldu ve ben de bölümün bugüne kadarki kurallarına aykırı olduğu için ondan ayrıldım.

Bu beni sertleştiriyor. Şşş. Ne zaman kız oldum?

"Ama transfer olmasaydı hala birlikte olacak mıydınız?"

Ben bile ne kadar acınası bir şekilde yapıştığımı duyuyorum.

Ama piç Logan daha geniş sırıtıyor. "HAYIR. Bittiğini anlamanın en kolay yolu buydu. İşi asmayı dilememi sağlayan ilk kadınsın, Lana. Önceliklerimi ve tüm bunların gerçekten buna değip değmeyeceğini sorgulamamı sağlıyorsun."

Heyecandan midem bulanıyor.

"Buna değer olduğunu biliyorsun. Katilleri durdurun. Sen bir kahramansın."

Gülümsemesi siliniyor ve boğazını temizliyor. "Onları her zaman zamanında durdurmuyorum. Her birini indirdiğimizde iki tane çıkıyor gibi görünüyor. Ve şimdi bu oluyor. İşim yüzünden seni riske attım. Hayatının buna değmeyeceği kesin."

Onu aşağı çekip tekrar öptüm ve beni sıkıca kavrayarak daha da yakınına çekti. Beni iki eliyle kıçımdan kaldırdı ve o bacaklarımın arasına adımını atarken, hâlâ ağzımı kemirirken şifonyerimin üzerine düştüm.

İnlediğimde sesi yutuyor ve sonra biri kapıya vuruyor.

"Profildeki ayarlamaları yapmak için Elise ve Leonard ile buluşacaksak, yuvarlanmamız gerekiyor!" kız arpıyor.

Kesinlikle onu kesiyorum.

Logan öpücüğü bozmaz. Hatta sanki onun benim kadar önemli olmadığına dair güvence veriyormuş gibi beni daha sert öpüyor. Sanki hiçbir şey benim kadar önemli değilmiş gibi.

Sonunda öpücüğü bozan benim ve ikimiz de sakinleştirici nefesler alırken alnı benimkine dayalı.

Dikkatli ol, dedim ona yumuşak bir sesle. Benim için endişelenme. Ve sen bir fark yaratıyorsun.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmeden önce inledi ve parmaklarımızı birbirine geçirerek beni şifonyerden çekti. Onlara tekrar katıldığımızda eski profilci oturma odamda bekliyor.

Logan adam profilciye, "Şef Harris'i ara ve adamlardan birini listemden çıkarmasını söyle," dedi, sanki benim iznimi bekliyormuş gibi.

Civciv nihayet dönüp dışarı çıkmadan önce bizi izliyor. Logan beni hızla öpmeden ve onları takip etmeden önce parmaklarını bir kez daha yanağımda gezdirdi.

Kız cipin arkasına biniyor ve adam ön koltuğa, sürücü tarafını tutan Logan'ın yanına oturuyor. Şaşırtıcı değil. Onun bir çeşit kontrol manyağı olduğunu fark ettim. Umurumda değil.

Geri çekilirken iki kez kornaya bastı ve yüzümde aptalca bir sırıtış belirdi. Komşumun, sanki karısına son bir geçici veda

ediyormuş gibi, arabayı çekerken her zaman korna çaldığını hatırlıyorum.

Annnnd kıçımdaki o isim dövmesinden iki adım uzakta olmaya geri döndüm.

Kapıyı kapattıktan sonra ona Hadley ile olan ilişkisini hiç sormadığımı fark ederek inledim. Lanet olası kadınlar. Kaç tanesiyle uğraşmak zorundayım?

Yukarı koşuyorum, gizli odama giriyorum ve masamdaki elmaya dokunuyorum. Balmumu bir elma, parlak kırmızı ve içinden yedi çivi çıkıyor. Daha gidecek çok şey var.

Etrafa göz gezdirirken, bir cinayet odasından bir polisle ayrılmanın ne kadar aptalca olduğunu sorguluyorum. Logan özel hayatıma saygı duyar ve asla gözetleme yapmaz. Ama bu adam? Burada kalmaya gelen adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Umarım o gizli kapı gizli kalır. Ayrıca şifreli kilitli metal kapının, kapı gizli kalmıyorsa meraklı bir polisi dışarıda tutmak için yeterli olduğunu umuyorum.

4. Bölüm

Saygı duyguları olmadan, insanları hayvanlardan ayıran ne olabilir?

—Konfüçyüs

LOGAN

Adli tıptan gelen son raporları incelemeye devam eden Elise, "İki gündür sessiz," diyor.

"Dikkatli davranıyor. İlgi istiyor ama benim kazanmamı istemiyor, özellikle de oyunsonuna gelmeden önce."

"Oyununun sonu ne?"

Lana, dedim kalemimi sıkıca kavrayarak.

"Bunu bilmiyoruz," diye tartışıyor Lisa.

Onu görmezden geliyorum. Bir yılı aşkın süredir böyle davranmamasına rağmen kıskanç bir kız arkadaş gibi davranıyor. Birdenbire sorununun ne olduğundan emin değilim, ama önemsiz ve anlamsız, özellikle de her zaman şimdi.

"Bir sorunumuz var," diyor Donny, masama doğru hızlı adımlarla ilerlerken.

Çözülmemiş davaları işaret ederek, "Sorunlarla dolu bir tahtamız var," diye hatırlattım ona.

"Delaney Grove'dan iki adam kayıp."

Cildim karıncalanıyor ve daha dik oturuyorum. “Bu sadece bir tesadüf mü? Şüpheli onları evlerinde öldürüyor.”

Ayrıca inzivada yaşayan bekar erkekleri de hedef alıyor. Lawrence Martin, bir oda arkadaşıyla yaşıyor ve New York'tan yirmi dokuz yaşında bir reklam yöneticisi. Son on veya on bir gün içinde bir ara kayboldu.”

"Lanet olsun," diyor Elise. “Hepsi en geç dört gün içinde bulundu. Özellikle de tüm mağduriyet bilimine uymadığına göre, bir tesadüf olmalı.”

"Fazla rastlantısal," dedim ona, sonra Donny'ye odaklandım. "Oda arkadaşı neden daha önce kayıp olduğunu bildirmedi?"

“Lawrence'ın bir kızla birlikte olup olmadığından veya ofiste mi kaldığından emin değildi. Ayrıca pek umursamadığı izlenimine kapıldım ama kiranın ödenmesi gerekiyor ve Lawrence'ın her zaman kendi payını teslim etmek için orada

olduğunu söyledi. Dün hiç gelmedi, işte kayıp ve kimse onu görmedi.”

"Ve diğer?" Elise sorar.

Donny, "Tyler Shane," diye yanıtlıyor. "Batı Virginia'dan yirmi yedi yaşında bir teknoloji analisti. Liseyi bitirir bitirmez Delaney Grove'dan oraya taşınmış. Kız arkadaşı bugün onun kayıp olduğunu bildirdi.”

"Yani bir kız arkadaşı var mı?" diye soruyorum, kafam karıştı. "Şüphelimiz yalnızca bekar erkekleri hedef alıyor."

Donny kaşlarını kaldırarak, "Onun da bir karısı var," diyor. "Görünüşe göre Tyler ile kız arkadaşı Denise Watkins arasındaki mesajların resimlerini ve ekran görüntülerini isimsiz bir ihbarcıdan almış. O gün gitti ve geri dönmedi. Onun kaybolduğunu bile bilmiyordu ve umursadığını da sanmıyorum.”

"Kaybolmasından onun sorumlu olma ihtimali var mı?" diye soruyor Lisa, içimden hançerler savurarak. "Sonuçta, ihtiras suçları seri cinayetlerden daha olası."

Herkes soru soruyormuş gibi bize bakıyor ama onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Donny, "Ayrıldığından beri Los Angeles'ta," diyor ve tekrar konuya girerken boğazını temizliyor. "İşi çok fazla seyahat gerektiriyor ve bu son sefer gitmeye ve birkaç gününü kendine ayırmaya karar verdi. Ülke genelinde çok iyi bir mazeret var.

"Şuna bak," diyorum ona. “Yasal olduğundan emin ol. Lawrence Martin'in mali durumunu da kontrol edin. Bak bakalım büyük paralar çekmiş mi? Tyler Shane'de aynı. Ayrıca oda arkadaşını ve kız arkadaşını da kontrol et. Adamımız onları evlerinden almıyor ve sadece bekar erkekleri hedef alıyor.”

"Ya bizim adamımızsa?" Leonard bize katılarak soruyor.

"Sonra profili tekrar ziyaret etmemiz ve sonunda hikayeyi medyaya iletmemiz gerekecek. Bir cinsel sadist, başlamak için zordu. Eğer bu ikisi zanlımızla bağlantılıysa o zaman cinsel sadist değildir. O sadece bir sadist. Hayvanlara işkence etmiş olabilecek herkesi araştırın."

Defterimi alıp bazı notlar karalıyorum. İlk kurbanın fotoğraflarını inceleyerek, "Hiçbir zaman tereddüt izi olmadı," dedim sessizce. "Bu adam ölüm ve öldürme konusunda rahat. Hiçbir öfke örneği bulunamadı. Sadece kasabayı terk eden insanları hedef alıyor."

Lisa, "Bu da daha önce öldürmüş olabileceği anlamına geliyor," diye ekliyor.

"İşkence gören hayvanlar bu yüzden ısırdı," dedim fotoğrafları masamın üzerinde kaydırarak. "Bu insanların o kasabayı terk edip başarılı hayatlar sürmesine kızmış olabilir. Cesetleri bulursak profili medyaya veririz."

Hepsi başlarını salladı ve ben de telefonumu alıp Lana'yı aradım. Neredeyse anında cevap veriyor.

"Hey, sen, av nasıl gidiyor?" diye soruyor, sesi nefes nefese ve mutlu çıkıyor.

"Şu anda sessiz. Hadley, onun önüne geçip geçemeyeceğimizi görmek için bazı adli tıp işlerini yürütüyor. Neden nefes nefese geliyorsun?

"Telefonla konuşuyorum. Hemen döneceğim, diye seslendi birine. Üzgünüm, diyor telefona. "Duke ile çalışıyordum. Bana bazı hareketler gösteriyor."

Ayağa kalktığımda kaşlarım saç diplerime çarptı.

"Dük?"

"Dedektif John Duke. Bugün benimle yatmaya başlamak için geldi. Herkesin ona Duke dediğini söyledi. Evime atadığın adam o, unuttun mu?”

Hayır. Hayır hatırlamıyorum. Terfinin eşiğinde olan daha yaşlı bir adam olan Marley St. James olması gerekiyordu. Gitmek zorunda kaldığım günden beri oradaydı. Onu neden çektiler?

John Duke... Adını hiç duymadım.

"Marley'e ne oldu?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Sanırım aklına bir şey geldi. Ayrıntılar için gözetlemedim. Gerçekten hiç konuşmadık. Buradayken çoğunlukla kendini tuttu.”

Ayakta kalarak hızla sandalyeme eğildim ve Lana devam ederken yeni adı bilgisayara yazdım. Ekranımda John Duke'un resmi beliriyor ve neredeyse telefonumu düşürüyorum.

Orospu çocuğu.

Yirmi sekiz. Yerleştirmek. Bekar. Hırslı. Cinayet masası dedektifliğine yeni terfi etti - gıpta edilen bir yer. Kesinlikle çirkin değil - bunu kabul ettiğime inanamıyorum.

Ve kız arkadaşımın evinde. Orada uyumak. Ben buradayken onunla kalıyorum. Birlikte yalnız.

Bütün bunları mahvettiği için birini öldüreceğim.

Logan'ı mı? diye sordu Lana, sesi endişeli geliyordu. "İyi misin?"

Bir cinayet masası dedektifinin bebek bakıcılığı yapmaya nasıl vakti olduğunu merak ediyorum, dedim gelişigüzel bir şekilde, yerden çantamı alıp kapıya doğru yönelirken. Birkaç saat uyumam gerekiyor ve bu birkaç saati nereye harcamak istediğimi biliyorum.

"Şey... patronunun ona buraya gelmesini söylediğini söyledi. Bakanlık bu tehdidi ciddiye alıyor. Duke, ortaya çıkarsa veya geldiğinde Plemmons'a sürpriz yapmanın en iyi olacağını düşündükleri kişiydi.

Sinir krizi geçirmek gündemimde değil. Yerel polis tutuklamayı yapmak istiyor ve bunu bize ayak uydurmak için kullanıyor, çünkü onun koruyucu detayını onlara taşeron olarak veriyoruz. Koruyucu detayını onlara verdiğim için .

Duke'la oraya vardığımda ilgilenirim.

"Onu tanımıyorum Lana. Görünüşe göre herhangi bir tutuklama için kredi almak istedikleri birini göndermişler."

"Bir nevi o kadarını düşündüm," diyor sessizce, ama ses tonunda alaycı bir kıvraklık var.

"Neden öyle?" diye soruyorum, SUV'uma binerek.

o adamı benim evimde kalması için gönderemezsin ."

Alaycı bir şekilde homurdandım, sonra o gülünce rahatladım.

"Endişelenme, Ajan Bennett. Normalde rozet takan erkeklerle oynamam. Sen benim tek istisnamsın."

Sonra bu var. Hala bu konuda kafam karıştı. Sabıka kaydı olmaması, polisle çatışma olmaması anlamına gelir. Mühürlü bir gençlik kaydı olmadığı sürece, ama Hadley onun adını sistemde arattığında hiçbir şey çıkmadı.

Araba sürerken beni uyanık tut, dedim ona, diğerleri hakkında yorum yapmadan.

"Sana bu sabah vibratörümü nasıl kırdığımı anlatmamı ister misin?"

Korna çalar gibi küfrederek arabanın direksiyonunu kırıyorum.

Logan'ı mı? İyi misin?" diye soruyor, sesi gerçekten endişeli çıkıyor.

"Evet," diye homurdandım. "İyi. Vibratörünü nasıl kırdın?”

Bu kız... Yemin ederim beni şaşırtmakla övünüyor. Ne zaman çözdüğümü düşünsem, bana başka bir eğri top atıyor.

Hafifçe gülüyor. "Pekala, onu çekmecemden çıkardım, külotumu yatağımın üzerinde çıkardım ve vızıldayarak beklentiyi artırarak vücudumdan aşağı kaydırdığımda... elimden kaydı, yatakta bir kırışıklığa çarptı. ve yere çarptı. Eğlenceli kısım koptu.”

Kahkahayı durduramadan ağzımdan kaçtı ve gülümsemesini hissettim.

"Ya sana vibratörünün bu gece için kullanımdan kalkabileceğini söylesem?"

“Hah derdim . Çünkü artık değersiz.”

"Yani, oraya geliyorum," diyorum, hâlâ içten içe gülüyorum.

"Gerçekten mi? Kaçabilir misin?” Sesindeki heyecan arabayı biraz daha hızlı sürmeme neden oldu.

"Şu anda yoldayım," dedim, memnunmuş gibi içini çektiğini duyunca gülümseyerek.

"Pekala, güzel, o zaman sen-"

Telefonum gelen bir aramayla bipliyor ve inleyerek cümlesini yarıda kesiyorum.

"Beni bırakmalısın, değil mi?" diye düşündü.

"Evet. Maalesef. Yine de yaklaşık yirmi dakika sonra görüşürüz.”

"Dikkatli ol."

Kim olduğuna bakmadan telefonu kapatıp aramayı cevapladım.

Bennett.

"Bize ipucu verebilecek birkaç şey buldum. Neredesin?" diye soruyor.

"Daha birkaç dakika önce ayrıldı. Bulduklarını Donny'ye götür. Birkaç saatliğine kalacağım ve gerçek bir yatakta biraz uyuyacağım.

"Senin yatağın?" diye soruyor, tonunda bir keskinlik var.

"HAYIR. Bu seni ilgilendirmez.

Logan, bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor, dedi tereddütle.

"Hangisi?"

Birkaç uzun saniyenin ardından nihayet yüksek sesli, hüsrana uğramış bir şekilde nefes verdi. "Hiç bir şey. En azından şimdilik bir şey yok. Bir şey bulursam sana haber veririm."

Garip.

"Sağ. Bu yüzden Donny ile bulduğunuz şey hakkında konuşun ve—"

"Cidden buna kendin bakmak istemiyor musun?" sözünü kesiyor.

"Davayı bozacak mı? Bizi ona götürecek mi?"

"Şey, hayır, ama-"

"O zaman onu Donny'ye ver. Uyumaya ihtiyacım var, Hadley. Gözlerim kendi kendine kapanmaya çalışmadığı anda geri geleceğim."

Sanki önceden belirlenmiş gibi yüksek sesli bir esneme duyuldu ve kadın sert bir şekilde iç çekti.

"Tamam aşkım. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra konuyu kafamda gözden geçirdim ve Lana'nın orada tek bir erkekle yalnız kalması fikrinden nefret ettiğim için onu geri arama dürtüme karşı koydum. "Antrenmanları" nedeniyle ona dokunan bekar bir

adam. Görünüşe göre onunla bağlantı kurmaya çalışan bekar bir adam.

Elim direksiyonu daha da sıkılaştırıyor.

Bu kıskançlık olayına bir çare bulmalıyım.

Bölüm 5

Kötüyü görmek ve dinlemek zaten kötülüğün başlangıcıdır.
—Konfüçyüs

LANA

Duke'un hafif bir yumruk atmasından sıyrıldım ve bunu bana bu kadar kolay yapmasına sırıttım. İşler kontrolden çıkarsa diye bazı becerilere sahip olmamı istiyor. İçeri girdi ve ne üzerinde çalışmam gerektiğini görebilmesi için dövüşmemizi istedi.

Sol tarafında zayıf, kendini sürekli saldırıya açık bırakıyor. Onun formu özensiz, en iyi ihtimalle amatör boks tarzı. Büyük olasılıkla, babasının ona birkaç teknik -eski ve modası geçmiş teknikler- gösterdiği militan bir evde büyümüştü.

Gerçek bir dövüşte, onu iki dakikadan daha kısa sürede sıkıştırıp merhamet dilemesini sağlardım.

Ama normal bir kız olmam gerekiyordu. Biraz yumuşak kalmak için her gün fazla kalori alıyorum, becerimi kadınsılığın arkasına saklıyorum, böylece çok fazla tonlanıp cepheme bir şeffaflık tabakası dökmem.

Sol tarafına zayıf, zavallı bir yumruk attığımda Duke sırıtıyordu. Kolayca bastırdı ve ortaya çıkarmak istediğim sırıtışı ısırarak geri aldım. Küçük sırları severim.

Kuduz kurt yerine kuzu olduğunu düşünerek dünyayı kandırmanın belli bir sarhoşluğu var.

"Peki. Duvarda antrenman yapalım. Plemmons, kadınları her zaman bilinçsizliğin eşiğine getirir. Size bu baskıyı nasıl kıracağınızı göstereceğim ve siz de aynısını yapacaksınız."

Alnındaki teri silerken onu takip ederek başımı salladım. Profil çıkarma konusunda Logan kadar yetenekli olmaması iyi. Terlemediğimi fark ederdi, yani fiziksel olarak ondan daha iyi durumdayım. Ter taklidi yapamazsınız.

Duvara yaslandı ve bana işaret etti.

"Eller boğazımda."

Ellerimle boğucu bir tutuş oluştururken baş parmaklarımı üst üste bindirerek talimat verildiği gibi yapıyorum. Birini boğmanın çok verimsiz bir yolu. Biraz tel, hileyi çok daha iyi yapar.

Tutuşumu sıkılaştırırken bana sırıttı ve kolları benimkilerin arasına girip göz açıp kapayıncaya kadar açtı. Beni döndürdü ve beni duvara çarparken reflekslerime karşı gerçekten büyük bir mücadele vererek ona izin verdim. Ellerini boynuma doladı ve beni kızdıracak kadar sıkarken tek kaşını kaldırdı.

"Az önce yaptığım şeyi yap. Tamam aşkım?" diye soruyor, bir saç telini daha sıkı sıkarak.

Kapının kapandığını ve bir şeyin düştüğünü duyduğumda, onun daha önceki hareketlerini yansıtmaya çalışıyormuş gibi taklit numarası yaptım.

"Ne oluyor?" Logan'ın sesinde sırıttım ama hareket etmeye çalıştığımda Duke beni sabit tuttu ve boynumu daha sıkı kavradı.

"Hazırlanması gerekiyor," diyor Duke daha da sıkılaşarak.

Nefes almak gerçekten zorlaştığında, zihnim reflekslerimi engelleyen küçük fitili kapatıyor ve elim onun bedenlerimiz arasında bıraktığı aptal boşluğun arasından fırlıyor.

Avucumun içi boğazının yumuşak dokusuyla birleşirken acılı bir havlama koptu ve geriye doğru düştü, duyularım bana geri dönerken nefesi tıkanıyordu.

Kahretsin.

Logan sırıtarak kendine gelir ve Duke hava almak için yükselirken tepkiyi ortadan kaldırır. Ona nefes borusunu kıracak kadar sert vurduğumu sanmıyorum.

Umarım.

Üzgünüm, dedim zorla pişmanlık duyarak. "Panikledim."

Duke öksürdü ve ardından yavaşça ayağa kalkarken yüksek bir nefes sesi kulaklarımda yankılandı. Çok şükür nefes alıyor.

Boğazını ovuşturuyor, yanakları kızaran bir renk tonuyla alev alev yanıyor.

Güçlükle yutkunarak, İyi içgüdüler, dedi. "Sana gelirse bunu yap."

Plemmons, bedenlerimiz arasında o kadar büyük boşluk bırakmaz. O deneyimli bir jikle sanatçısı. Dedektif Duke değil. Birini yüz yüze boğacaksanız, ona bedenlerinizin arasında sıfır boşluk bırakmış olursunuz.

Ama açıkçası bunu dile getirmiyorum. İyi, aklı başında, bıçaklamayan bir kız bunu bilemezdi.

Herhangi bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini merak ederek Logan'ın yanına gittim, ama beni vücuduna çekip sahiplenircesine kolunu belime dolarken her şeyden çok eğlenmişe benziyordu.

Arkamdan Duke'un, "SSA Bennett olmalısın," dediğini duydum ama Logan beni kendisine bastırırken arkamı dönmedim.

Bir kolu hâlâ belime sarılıyken, Logan boştaki eliyle uzanıyor ve Duke onu sallarken ben de omzumun üzerinden bakıyorum.

Logan'ın üzerimdeki eli tayt kaplı kıçıma doğru kaydı ve sanki bir şeyi kanıtlıyormuş gibi elini oraya koydu. Kıskandığında tatlı oluyor.

"Cinayetin, kızıma göz kulak olacak birini ayırabileceğinin farkında değildim," diyor Logan, saklamaya çalıştığı keskinliği duysam da.

Duke'un ağzında yavaş, hesaplı bir sırıtış beliriyor.

"Olası tehdidi çok ciddiye alıyoruz, SSA Bennett."

"Bu kadar yüksek profilli bir kişinin tutuklanmasının bir rüyanın gerçekleşmesi olacağına eminim, özellikle de FBI'ın her zaman gölgesinde kaldığı bir alanda, çünkü yolun hemen aşağısındayız."

Logan alay ediyor. Duke kibirli. Ve oturma odamda bir kılıç dövüşü olacağından endişeleniyorum. Ve gerçek kılıçlarla değil.

"DC'ye getirdiğin bir adamı tutuklamaktan mı bahsediyorsun? Adını öğrendikten sonra bile FBI hata yapıp kaçmasına izin verdiği için üst sınıf sakinleri öldüren bir adam mı ?

Logan'ın çenesi tiklendi ve ben Dedektif Dipshit'e lanet okudum.

"Logan, eminim yorgunsundur. Seninle sahip olduğum azıcık zamanı bir sidik maçında yenesin diye boşa harcamamayı tercih ederim.

Duke homurdandı ve ben dönüp ona ters ters baktım. "Kapa çeneni."

Gülümseyip koridorda yürüyor ve misafir odasına gidiyor.

Logan'a, "Onu evimden çıkarın, bu sorunu çözecektir," dedim ama başını sallayıp elini saçlarından geçirdi.

"Donny'nin onu kapsamlı bir şekilde kontrol etmesini sağladım ama dosyasındaki gibi temiz ve süslüyse, seni güvende tutmak için en iyi seçenek o."

Beni güvende tutmak için en iyi seçeneğim. Bence Duke'un benden daha yetenekli olduğuna inanması çok sevimli.

Kolundan çekiştirip onu yatak odama doğru çekmeye başladım. "Bitkin görünüyorsun. Benim için endişelenmeyi bırak ve biraz uyu.

Gözleri ağır ve yorgun olduğunu söyleyebilirim. Güneş birkaç saat önce battı ama muhtemelen yirmi dört saatten fazladır uyumadı.

Tartışmadan beni takip etti ve tamamen giyinik bir halde yatağa düştüğünde uykuya dalmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Sırıtarak kravatını çözmeye başladım ve o da benim gibi sırıttı.

Hiçbir fikir edinme, dedim siyah kumaşı çekip yere fırlatarak. "Önce uyu. Daha sonra."

"Sadece benimle yatarsan."

Ceketini, ayakkabılarını, gömleğini, çoraplarını ve pantolonunu çıkarıp sadece boxerına inmesine yardım ediyorum. Ağzımı yağsız kasın tüm hatlarında gezdirmek çok cazip geliyor ama kendimi tutmuyorum. Gözlerinden yayılan bitkinlik, diğer tüm dürtülerimi frenliyor.

Atletim ve minicik şortumla yanına sokuldum ve kolları etrafıma dolanarak beni kendine yakın tuttu. "O adamın yanında pantolon giy. Artık yok," diye alnıma doğru mırıldandı ve küçük spandeks şortun arasından kıçımı sıktı.

Aptal gibi sırıtarak gözlerimi devirdim. "Sen tam bir mağara adamısın."

"Normalde değil," diyor esneyerek.

Böyle şeyler söylemenin ruhumda nasıl garip şeyler yarattığını, sonsuza dek gittiğini sandığım kayıp parçalarımı geri eklediğini bile bilmiyor. Her geçen gün kendimi daha insan hissediyorum. Kana susamış ruhsuz bir canavara daha az benziyor.

Öldürmeyi bırakmak istediğimden değil; Sadece her şeyi çalmadan önceki kaygısız, mutlu kız gibi hissetmek istiyorum. Onlar beni mahvetmeden önce.

"Bundan daha güvenli bir otelde kalmalısın," diyor, vücudu yavaş yavaş gevşerken yarı uykulu.

"Burada iyiyim. Benim için endişelenmeyi bırakmalısın."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve dokunuşa doğru eğilirken inledi, uykuyla savaşırken daha da rahatladı.

Hadley dolu olduğunu söyledi. Herhangi bir kolluk kuvvetinin sunabileceğinden daha yüksek güvenlikli bir şeyi karşılayabilirsiniz. Ben sadece güvende olmanı istiyorum, Lana. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Tüm vücudum katılaşıyor.

Hadley mi? Sana başka ne söyledi?

"Hm?" Gözleri kapalı ve şu anda burnumu sokmaktan nefret ediyorum. "Senin dolu olduğunu söyledi ve ben de ona burnunu sokmayı bırakmasını söyledim."

Açıkçası merak etmeyi bırakmadı.

"Hım... siz ikiniz de işin içinde miydiniz?"

Kollarını etrafımda sıkılaştırırken tembel bir kahkaha attı. Cevap verirken gözlerini kapalı tutuyor.

"Biz bir çiftiz, değil mi?" diye soruyor yumuşak, uykulu bir ses tonuyla. "Birbirimize güvenmemiz ne kadar sürer?"

Güven…

Evet, bu başka bir gün için başka bir konu.

Ben güvenden bahsetmiyorum. Toplaması gerekenden daha fazla bilgiyle ortaya çıkan çılgın bir kızdan bahsediyorum. Bana bu soruları soracağını tahmin etmeliydim ama ilk birkaç haftadan sonra her şeyin netleştiğini düşündüm.

Geldiğini hiç görmedim.

Sürprizlerden nefret ederim.

"Kuyu?" sorarım

Hala gözlerini kapalı tutarak gülümsüyor.

“O küçük bir kız kardeş gibi. Bölümümüze ilk başladığında onu kanatlarım altına aldım. Hadley çıkmıyor ve çıktığı zaman da erkeklerle çıkmıyor.”

Kadınlardan hoşlanıyor mu? Sadece bayanlar?

Bir sakinlik duygusu üzerimi yıkıyor. Beni gülünç duruma düşürüyor. Beni idam cezasına çarptırabilecek bir mil uzunluğunda bir öldürme listem var - çünkü bazı eyaletlerde hala idam cezası var. Sürekli bir ölüm kalım oyunu oynuyorum.

Bana sarılmakla yetinerek daha da yaklaştı. İçgüdüsel olarak, parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye devam ettim ve o yavaşça uzaklaşırken inledi. Dengeli bir şekilde nefes almaya başladığında, saymak üzere olduğunu biliyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmekten vazgeçmiyorum. İçimde bir şeyler kaynaşıyor gibi görünüyor ve kalbim yıllardır olduğundan daha istikrarlı bir ritimle atıyor.

Kolları etrafımda dolanıyor ve on yılda bir kendimi güvende hissediyorum. Kendimi değerli hissediyorum.

Boşluktan başka bir şey hissediyorum.

Telefonu alarmla çalana kadar ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değilim. Gece yarısının yaklaştığını görmek için gözlerim şifonyere kaydı.

Kolları beni bırakırken inledi ve dokunuşunun bıraktığı her noktayı bir ürperti kapladı. Alarmı kapattı ve geri dönerek beni tekrar kollarının arasına aldı ve boynumun yan tarafını öptü.

Seksi, uykulu sesiyle, "Benimle çıkmak için imza atarken bunu aklından geçirmediğine bahse girerim," dedi.

“Programının çılgınca olduğu konusunda beni uyarmıştın. Umurumda değil.

"Tüm ekstra çılgınlığı kastetmiştim," dedi, dudaklarını yukarı kaldırdı ve benden küçük bir ürperti uyandıracak kadar kulağımı ısırdı.

Eli şortumda gezinmeye başladı ve ben de ona erişim sağlamak için can atarak kalçalarımı kaldırdım.

Sonra o lanet telefon çalıyor.

Küfür ediyor.

Birkaç kelime mırıldanıyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" Duke yatak odamın kapısının dışından soruyor, bana evimde olduğunu hatırlatıyor.

Bir cinayet masası dedektifi ve bir FBI ajanı ile aynı evi paylaşan bir seri katil.

Hayat bundan daha karmaşık olamaz.

Umarım Logan'ın Tyler ve Lawrence'ı bulması sonsuza kadar sürer, böylece onu biraz daha kendime alabilirim. Çok çalışıyor ve yorulduğunu söyleyebilirim.

Erkek arkadaşımın dinlenmesi ve benimle daha fazla zaman geçirebilmesi için şimdi vücudumu saklamak istemem üzücü.

Bir insan ne kadar saptırılabilir ki?

"Sorun değil," diye seslendi Logan, kapıya dik dik bakarak.

Telefonunu aldı, sadece soyadıyla cevap verdi ve o konuşurken omzunu öpmek için oturdum.

"Hayır, Lana'nın evindeyim, neden?"

Kasıldı ve dudaklarımı omzundan çektim. Sert bir nefes verdiğinde elimi sırtında gezdirdim.

"Evet. Gel ve beni al. yolda. Sen gelmeden önce bir duş alıp yiyecek bir şeyler alacağım."

Bana dönmeden önce telefonu kapattı ve dudaklarını zar zor dudaklarıma değdirdi.

"Duşunu kullanmama dikkat et."

gözlerimi deviriyorum. "Sormana bile gerek yok."

Benimle duş almanı isterdim ama başka bir bedenimiz daha var. Craig gelmeden önce hazırlanmam gerekiyor.

Banyoyu işaret ediyorum ve ayağa kalkarken inliyor.

Onu takip ederek lavaboya atladım ve boxerını çıkarıp duşa girerek spreyi açarkenki manzaraya hayran kaldım. yüzümü buruşturdum Bu soğuk olmalı.

Pek kıpırdamıyor.

Suyun sesinin arasından, "Bütün iyi şeylerden sıyrıldığını ve en kötü senaryolara atladığını hissediyorum," diyor.

“Şu anda beceremiyorum. Başka mesaj bıraktı mı?”

Homurdandı ve başını geriye atıp ellerini ıslatmak için saçlarından geçirmesini izledim. Bence bundan sonra duş saatlerine dikkat edilmeli. Bu sıcak. Daha sonra, yeni bir vibratör satın aldıktan sonra daha fazla sapıklık yapabilmek için videoya çekmek istiyorum.

“Sadece medya adı ve 'Yapamazsın' kelimeleri oyulmuştu. İki günde iki ceset hızlı bir yetki devridir. Fazla cesur oluyor.”

Bir günde iki ceset düşürdüm ama şu an müthiş verimliliğimle övünmenin sırası değil gibi hissediyorum.

"Kurbanlarını nasıl seçiyor?"

Aktif bir vakadan bahsetmemeliyiz. Bu kurallara KARŞI. Ama bu, muhtemelen bir hedef olduğumu düşünürsek, aslında beni endişelendiriyor. Yani bu... tamam mı?

"Yirmili yaşlarının ortasındaki esmerleri seçiyor. Hepsi düşük riskli kurbanlardı ama o buraya gelene kadar hiçbiri teşhir edilmedi. Bu sonuncusu arabasının tepesine bağlanmış halde bulundu ve araba sokağın ortasına çekildi. Şimdiye kadar bildiğim tek şey bu."

Cevap vermeden önce bunu düşünüyorum.

"Yüksek hissediyor. Katil yakalanmanın imkansız olduğunu düşündüğünde, kesin bir yenilmezlik duygusu vardır. Herkesin korkudan titrediğini görmek onu muhtemelen işkenceden daha çok tahrik ediyor. Ayrıca medya adını onaylıyor, karakteri benimsiyor. Herkes büyürken Öcü'den korkar. Şimdi yetişkinlerde bu korkuyu yeniden alevlendiriyor."

Onaylayarak bir nefes verdi ve ben de söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Yapamaz mısın? Bu garip bir mesaj."

"Evet. Eminim bu bir alaydır. Belki de bitiremeden sözünü kesti."

Belki…

Ortalık sessizleştiğinde, katilden çok soru soruyormuşum gibi görünmek için söyleyecek başka bir şey düşünüyorum.

"Sana zengin olduğumu söylememiş olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diyor hemen. "Alçakgönüllü olman hoşuma gidiyor. Üvey babam her zaman alçakgönüllü olmaya çalışanların kibirlilerden nefret ettiğini söylerdi."

Bunu sevdim.

"Ve kayıtlara geçsin, geçmişinizin hassas bir konu olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden orada da herhangi bir bilgi için baskı yapmak istemiyorum. Şu anda kim olduğunu tanımaktan zevk alıyorum," diye ekledi ve aynı anda hem gülümsememe hem de yüzümü buruşturmasına neden oldu.

Öldüğümü düşündüğüm parçalarımı geri getiriyor, ruhumu küllerden diriltiyor. Ama içimde pusuda bekleyen, içimdeki canavarı saklayan tüm gölgeler... Bunlar onun asla göremediği kısımlar.

Duşu kapattı ve aynı hızla çıkıp raftan bir havlu aldı. Mutlu yerimi kabarık kumaşla gizlerken suyun karın kaslarının tüm hatlarını havluya kadar takip etmesi dikkatimi dağıtmadı desem yalan olur.

Duyulabilir bir iç çekiş benden hülyalı bir şekilde kaçtı ve Logan tek kaşını kaldırarak sırıttı. Onu süzdüğümden bile utanmıyorum.

istemek iyi hissettiriyor . Bunu hafife almayacağım veya utanmayacağım.

Çantasından bir diş fırçası alıyor -buraya ne zaman girdi?- ve dişlerini fırçalamaya başlamak için yanıma yanaştı.

Şu anda bir Pazar sabahı özel programı gibi görünüyoruz - katil ve kahraman yerine.

Dişlerini fırçalamayı bitirir bitirmez bacaklarımı ayırdı ve aralarına yerleşti. Naneli ve son derece taze bir tatla beni öptüğünde hiç itiraz etmiyorum.

Onu kendime doğru çekerken parmaklarım saçlarına dolandı ve elimden geldiğince bunun tadını çıkardım. Ne zaman döneceği belli değil.

Öpücüğü bozmaya çalıştığında gülüyor ama benim tarafımdan geri çekiliyor. Ne yazık ki, telefonu tekrar çalıyor ve ben de bırakmak zorunda kalıyorum.

Bu sefer bir metin ve ne diyorsa onu okuyor. Onu yerine koydu, yüzü bana bakarken ifadesizdi.

"Yakında seni başka bir randevuya götüreceğim. Ve başka. Ve başka. Bütün bunlara değecek. Ben de yarın burada olacağım. Ve sonraki gün. Ve sonraki. Çok değil, ama şu anda—"

Yetmiyormuşsun gibi davranmayı bırak, dedim onu tekrar öperek.

Ona benim için fazla iyi olduğunu söylemek istiyorum.

Ruhumu lanetlenmekten kurtarması için ona yalvarmak istiyorum.

Beni harekete geçiren acıyı ortadan kaldırması için yukarıdaki bazı güçlere yalvarmak istiyorum…

Karmanın devreye girmesine ve gerisini halletmesine izin vermek.

Ama olacak tek hesap benim.

Benim için bağır, küçük Victoria. Yüksek sesle bağır."

"Senin küçük bir fahişe olduğunu hep biliyordum."

"Tut onu!" Kyle, ben boşuna mücadele ederken, dilimin ucundaki hıçkırıkları bastırarak ve kırıldığımı görmelerine izin vermeyerek gülerek diyor.

"Onu yalnız bırakın!" Marcus arkamdan ağladı ve dayanılmaz bir acı vücudumu dilimlerken kalbim sıkıştı.

"Gözlerini aç güzelim. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Yap, Marcus. Yap yoksa bir daha asla yapmaman için yaparız."

Saatler, saatler ve saatler süren alaylar. Ölmüş olmam gereken gece sonsuza kadar hafızama kazındı. Günahları ruhumu o kadar karanlıkla lekeledi ki, beni arındırmak için onların ölümü gerekiyor.

Kendimi yeniden bütün hissetmem için.

Alaylarını ve şeytani kahkahalarını çığlıklarının sesleriyle değiştirmem gerekiyor.

Eklediğim her yeni çığlıkla daha iyi uyuyorum. Çığlıklar, nefeslerinin kokusunu, ellerinin vuruşlarını ve kirli, iğrenç parmaklarını geçersiz kılar.

Başka kimseyi asla incitmezler. Ölümden dirilseler bile acı aletlerini kaybetmişlerdir.

Geri kalanlar yakında onlara katılacak.

Şimdi duramam.

Logan için bile değil.

Bölüm 6

Üstün insan konuşmasında alçakgönüllü ama eylemlerinde haddini aşıyor.

—Konfüçyüs

LOGAN

Craig, bariz olanı belirterek, "İki gün önceki son cinayetten bu yana her şey sessiz," diyor.

Kafamı salladım, zihnim dakikada bin mil hızla çalışıyordu.

Tüm zamanımı uyuyarak geçirmeme rağmen Lana'yı görmeye geri dönerek sözümü tuttum. Sanki yapacak daha iyi bir

işi yokmuş gibi, yanıma sarılmış, parmaklarını saçlarımda tıngırdatarak duruyor.

"O akıllı. Polis varlığı arttı," diyorum hissizce.

Bir dava hakkında hiç bu kadar kişisel hissetmemiştim.

"'Yapamazsın' ne anlama geliyor?" Diye soruyor, vücut üzerindeki yazının yakın planını incelerken dalgın.

"Bilmiyorum. beni durduramaz mısın? Sanırım sözünü kesti."

"O zaman bir tanık olabilir. Üç saat sonra o basın konferansım var. Birinin öne çıkıp çıkamayacağını göreceğim."

Parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirerek dalgın dalgın başımı salladım. Müdür diğer tüm davalarımızı beklemeye aldı. Bu şu anda tek önceliğimiz ve ona tek vakamızmış gibi davranacağız.

Hadley masama bir dosya bırakarak, "Adli tıp, son kurbanın vücudunda bulduğumuz liflerle geldi," dedi. "Araştırdım ve bu tür şeyleri yalnızca dört yıl önce kapatılan eski bir fabrikada bulabilirsiniz. Evsiz insanlar oldukça düzenli bir şekilde orada yaşarlar. Orada olabilir ve karışabilir. Buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta. Adresi telefonuna göndereceğim."

Bir sonraki nefesimde sandalyemden kalktım ve silahımı kaptım ve ben kapıdan çıkarken Donny bana yetişmek için yarıştı. Hadley geride kalıyor, ama Lisa ve Elise neredeyse koşarak kapıdan içeri daldığımızda bize katılıyor.

Donny destek aramaları yapıyor ve Hadley'nin göndermiş olduğu adresi görmek için telefonumu kaldırıyorum. Oradan buraya gitmek için bir araca ihtiyacı olacaktı, ben de Hadley'i aradım.

"Naber?"

"Sen ve Alan, burasıyla orası arasındaki araba hırsızlığını araştırmaya başlayın. Tekerlekleri var. Kan banyosuna girdikten sonra otobüse bindiğinden şüpheliyim.”

"Üstünde."

Aramayı bitiriyor ve telefonumu cebime atıp adımlarımı hızlandırıyorum. Orospu çocuğunu yakalasak iyi olur.

Lisa ve Elise SUV'lerinde önden gidiyorlar ve ben de Donny yanımda, ikimiz de ışıklarımızı yakarak onların arkasından geliyoruz. "Siktir," diye tısladım, benzin istasyonuna girerken az yakıt ışığım yandığında.

Donny aceleyle depoya biraz benzin doldurmak için zıplarken Elise'i aradım.

Bizden önce varacaksınız ama biz olay yerine gelene kadar içeri girmeyin. Anladım?" Elise ikinci cevap verdiğinde diyorum.

"Anladım. Her halükarda yerel polisin bizi desteklemesini beklememiz gerekecek.”

Donny'yi beklerken parmaklarımı sabırsızca direksiyona vurarak telefonu kapattım. Bir şey yapmam gerektiğine karar vererek Lana'ya mesaj attım.

BEN: İyi misin?

LANA: Çok sıkıldım ama iyiyim. Duke ile iskambil oynamak ve tüm parasını almak. İyi misin?

Duke'ün evde onunla yalnız olmasından gerçekten nefret ettiğimi söylemiş miydim? Koruyucu bir ayrıntıya ihtiyacı olmasaydı, onu benden daha fazla gördüğü için kıçını tekmeliyor olurdum.

ME: Bu adam kelepçeleri taktığında iyi olacağım.

Vur ve öldür emrinden bahsetmiyorum.

LANA: Benim için endişelenmeyi bırak. İyi olacağıma söz veriyorum. Benim hakkımda bunu bilmiyorsun ama ben hayatta kalan biriyim. <3

Onun hakkında pek çok şey bilmiyorum. Ama geçmişi insanı insan yapmaz ve tüm sakladığı da budur. Hazır olduğunda bunu paylaşacağına güveniyorum.

Donny arabaya atlıyor ve telefonumu cebime koyup tekrar çalıştırıp park yerinden ciyaklayarak çıkıyorum.

Donny, özel harekat ekibini organize ediyor ve biz olay yerine varana kadar geri çekilmelerini söylüyor.

Gürültülü bir kamyon kornasını çalarak yanımızdan geçti ve ben asla yavaşlamadan tünel görüşüme devam ederken Donny şoförden uzaklaştı.

Hedefimizden yaklaşık yirmi mil uzaktayız, frene bastığımda, normalde ıssız olan yolun kenarındaki SUV'a bakarken midem bulanıyordu. Arka uç ezildi, cam kırıldı.

Yan döndü ve Donny küfrederek yolcu bölümünden atladı ve hâlâ orada olan ya da olmayan Elise ve Lisa'ya doğru koştu.

Ben de dışarı dalıyorum, telefonumu serbest bırakıyorum ve ambulans çağırıyorum. Zayıf pilime lanet okuyarak onlara hemen yerimizi verdim ve acele etmelerini söyledim. Neredeyse bitmek üzere olan telefonumu bir kenara koyarak öne doğru kaydım, pencereden içeriyi görmeye çalışıyorum.

Bu açıdan bakıldığında, buraya bağlanan yoldan T kemikli olduklarını söyleyebilirim. Elise ve Lisa bilinçsiz ve Elise'in

alnından kan geliyor. Darbenin yükünü onun tarafı aldı ama buradan ne kadar hasar aldığını söyleyemem.

Logan! Donny bağırır.

Donny ön camı kırarken Lisa'nın kapısının yere sıkıştığını ve artık gözetleyecek bir şeyi olduğu için camı soymaya çalıştığını görünce etrafa koşturdum. Levyeyi kullanarak üstünü kaldırıyor ve ben de ceketimi fırlatıp ellerime dolayıp ön camı sonuna kadar soymasına yardımcı oluyorum.

Lisa derin derin nefes alıyor ve gözlerini kırpıştırırken sersemlemiş. Bağırıyor ve kapısına en yakın olan sağ kolunu kaldırıyor.

Sığ kesiklerden akan kanı gördüğümde gözlerim inanamayarak açıldı.

"Oydu," diyor acılı bir nefes alırken. "Bu o idi. Bu o idi."

Panik içindeki nefesi hızlandı ve ben Elise'e bakarken Donny onu sakinleştirmeye çalıştı.

Elis! Cevap vermiyor ama sonunda inliyor.

Hâlâ hayatta olduğu için içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Bunu o yaptı," diyor Lisa, hâlâ paniğe kapılmış halde kanlı kolunu işaret ediyor. "Silahlarımızı aldı. Hepsini aldığını sanıyordu. O... Silahı vardı. Bize vurdu… sonra silahı bize doğrulttu. Biz... o yanıma gelip ellerimizi görebileceği bir yerde tutmamızı söylediğinde hala dimdiktik.

Emniyet kemerini çözmeye çalışırken bağırıyor.

"Sonra... sonra camımı kırdı ve camı kullandı... Bunu yazmak için camı kullandı," diyor kolunu tekrar kaldırırken hıçkırarak.

“Bizi öldürecekti ama silahını almak için kolumu bıraktığında yedek silahımı aldım. Ona ateş ettim. İki kez ateş ettim. Onu otlattım. Ama... o piç. Yanında biri vardı. bir kız Bir kızı vardı. Geleceğimizi biliyordu. Ama bunu o oymuş.”

Cümleleri her yerde, zar zor anlam ifade ediyor.

Kolunda görebildiğim tek şey kan lekeleri ama onu gömleğine sildi ve tekrar kaldırdı. Donny'nin soluğu solgunlaştıkça kesiliyor. Derisine oyulmuş "SAKLA" kelimesidir.

Donny, Lisa yeniden hıçkırıklara boğulurken, "Bizi tanıyor," diye fısıldadı. Elise yerine Lisa'yı seçti. Eski sevgilini hedef almasının bir nedeni var."

Lisa'yı kızdırmamak için sesi boğuktu ve bu sezgiyle vücudum gerilmişti. Neden "SAKLAYIN?" Neden o kelime?

"Kanıyor," dedi Lisa boğularak. "Kanamasına yetecek kadar ateş ettim. En azından dikişe ihtiyacı olacak."

Etrafıma bakıyorum, hafif bir kan izi buluyorum. Yine de ölmesi onun için yeterli değil. Kahretsin!

"Bizi geçen kamyon," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu o idi. O lanet boruyu bile çaldı!"

Yumruğumu arabaya indirdim ve Donny de benim kadar kaskatı kesildi.

Donny, "Umarım öldürerek vur emri devam eder," diye homurdandı.

"Birisi ona haber verdi. Geleceğimizi biliyordu."

"Kız onun suç ortağı mı?"

Şu anda içinde olanlardan nefret ederek başımı salladım. "Profildeki hiçbir şey bir partneri göstermiyor. Profilindeki hiçbir şey de polisle bir ilişkisi olduğunu göstermez. Hayır. O akıllı. Hatta hesaplandı. Kesintisiz bir planı vardı. Bu kasabada saklanıyorsa, kendini güvende hissetmesinin bir nedeni vardı. Yerel PD'lerine bakın. Bu baskından haberdar olan memurlardan herhangi birinin kızı veya karısı olup olmadığını öğrenin. Sonra kapı kapı dolaşın. Birinin kayıp olup olmadığını öğrenin. Bildirilmeyecekti."

Gözleri genişliyor. "Bir rehin aldığını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Ve şimdi yeri yandığına göre, artık ona canlı ihtiyacı yok.

Ve yanımızdan geçmesine izin verdik. O hasta, narsist orospu çocuğu, ona doğru gittiğimizi bile bile bize korna çaldı, alay etti. Ve ben hiç bakmadım bile.

Her zaman çevremi gözlemlemem gerekiyor. Bu davaya kişisel olarak dahil olmam, kafamı kurcalamak, bana tünel görüşü kazandırmak ve beni oyunumdan uzaklaştırmak.

O kazanıyor.

Bölüm 7

Ölüm ve yaşamın belirlenmiş randevuları vardır.
—Konfüçyüs

LOGAN

"Lisa iyi. Donny bana bir fincan kahve uzatırken, biraz şokta ama onun dışında iyi, dedi. Tüm ekibimiz şu anda bir hastanenin bekleme odasında.

Güvenlik detayı beni endişelendiriyor çünkü polis teşkilatından biri bizi sattı.

"Artık Lana'nın evinde çocuğu ya da ailesi olmayan polisler olacak," dedim Donny'ye, o da başını sallayarak. "Yalnızca bir kez toplum içine çıktık. Varlığından haberi bile olmayabilir. Onu gördüğümde çoğunlukla onun evinde kalıyorduk ve takip edilip edilmediğimi anlayabilirdim.

O bir mesaj yazarken kahvemden bir yudum alıyorum, muhtemelen isteğimi iletiyor.

Elis? ona soruyorum

"Geliyor. Sol omzu yerinden çıkmış ve sol bacağında çarpma anında sabitlendiği iki kırık var. Şokta değil ama çok kızgın."

O sırıtıyor, ben de alçak sesle gülüyorum. Elise bunu şimdi benim kadar kişisel olarak alacak. Sonra tekrar, herkesin artık kişisel bir yatırımı var. İkimizin peşinden geldi ve bana ismimle seslendi. Görevimiz -tek odak noktamız- onu devirmek.

Hadley dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazıyor. Adli tıp alanında en iyisi olduğundan beri yıllardır teknisyenlik yapmıyor. Ama şimdi eski becerilerinin tozunu alıyor, Plemmons'ın hangi kızla birlikte olabileceğine dair herhangi bir görüntü bulmaya çalışıyor.

Donny ve ben kamyonu tarif ettik - eski Ford, hırpalanmış, krikoyla kaldırılmış ve önde büyük bir çalı koruyucusu. Onları parçalayacak araç olduğunu söyleyemezdiniz, çünkü kesinlikle bir enkaza dönmüş gibi görünmüyordu.

"Herhangi bir şey?" Hadley'e soruyorum.

Gözleri yarıklara kadar kısıldı.

"Henüz değil. Ama bu orospu çocuğunu bulacağım."

"Hastanede bir yerde olabilir. Bu şovu görmek isteyecektir. Ya da herhangi bir bilgisayar becerisine sahipse, hacklenmiş olabilir," dedim ona.

Başını sallıyor. "Üstünde. Buraya geldiğimizde polislere böyle bir şey hakkında bilgi verdim zaten" diye açıklıyor. "Koridorları falan tarıyorlar."

"Lisa'nın ona ateş etmesi muhtemelen onu kızdırdı. Onlara arkadan vurdu, kaymalarını sağladı ve sonra tekrar çarptı. Onlara avantaj sağlayacak kadar sersemletti," diyor Leonard otururken.

"Sonra Lisa onu vurduktan sonra, kamyonete bindi, o yan yoldan iyi bir kaç-kalk yaptı ve muhtemelen onları öldürmeye çalışırken onları T-kemikledi."

“Kolay bir cinayet arayan bir cinsel sadist mi? Sırf bizi kızdırmak için mi?” Donny başını sallayarak soruyor.

"Tüm dikkatimizi ona vermemizi istiyor. Bizi mahvediyor," dedim dişlerimi sıkarak.

"Çalışıyor," diye homurdandı Leonard.

Bir kadın kafasını içeri uzatıyor. Clifton seni soruyor," dedi, spesifik olmak yerine hepimize bakarak.

Donny, Leonard ve ben ayağa kalktık ve Craig koridorda koşarak geldi ve Elise'i tuttukları odaya doğru yürürken bize katıldı.

Bunu başarmadan önce gözlerim kocaman, dehşete kapılmış yeşil gözleriyle bana doğru koşan tanıdık bir esmere takıldı. Beni görünce tüm vücudu gözle görülür şekilde gevşedi ve kendini kollarıma attı.

Titreyip titreyen Lana'yı tuttum ve kendime tuttum. Dedektif Duke hemen topuklarının üzerinde duruyor, nefes nefese iki büklüm oluyor, ellerini dizlerinin üzerine koyuyor.

"Lanet maraton koşucusu falan mı?" zor nefesler arasında soruyor.

Lana konuşmuyor. Sadece bana sarıldı, kollarını sıkıca boynuma doladı.

Sonunda, "Çok endişelendim," dedi.

"Takımınızın vurulduğunu söylediler," diye açıklıyor Duke, elini saçlarından geçirerek. "O sürdü. Onu gelmekten vazgeçiremezdim. Bize kimin vurulduğunu söylemediler.”

Onu bir saniye daha tutuyorum. Sonunda gerçeğe dönmeden önce ekip üyelerimden üçü kaşlarını kaldırmış bize bakıyor.

Kahretsin!

Onu yere bıraktım ve bembeyaz olmasına aldırış etmeden onu ittim.

"Burada olamazsın!" Bağırdım ve sonra gözlerimi Duke'a çevirdim. "Neden onu getirdin ki?"

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. Bizimle bensiz geleceğini söylediğim kısmı kaçırdın mı? Onu güvende tutmaya geldim."

5'4'lük boyuyla Lana'yı işaret ediyorum. "En fazla 120 ağırlığında. En az 200 yaşındasın ve kanun yaptırımı eğitimi alıyorsun ama onu dizginleyemiyor musun?

Lana hiçbir şey söylemeden geri çekildi ama benim gözlerim Duke'ta, öfkeyle ona dik dik bakıyordum. O da aynı öfkeyle ters ters bakıyor.

"O bir mahkum ya da suçlu değil. Onu yasal olarak lanet olası evine kapatamam, seni kibirli pislik."

Donny sanki kötü giden şeylere hazırlanıyormuş gibi aramızda bir adım attı.

"Muhtemelen burada ya da izliyor ve sen onu buraya mı getirdin? Ben aptal değilim. Onu bulmasını istiyorsun . Özellikle şimdi. Şu anda ülkedeki en yüksek profilli katil için parlak küçük bir tutuklamadan yeni bir terfi istiyorsunuz.

Bana doğru tehditkar bir adım attı ve ben de bir adım atınca Donny aramıza daha çok girdi.

"Bu konuda bir bok veremezdim. Geldim çünkü onu güvende tutmaya çalışıyordum. Masum bir sivili evine hapsetme yetkim yok, senin de yok."

Ona biraz daha bağırmak için ağzımı açtım, Lana sakince konuşmaya dahil oldu, tekin olmayan gözleri buz gibi ve boştu, bu bir süredir görmediğim bir şeydi.

"Bana koruyucu bir ayrıntıya sahip olmamı söyledin ve ben de kabul ettim," dedi sessizce. O devam ederken sözlerimi yuttum. “Evimde bir yabancının kalmasına izin vermemi söyledin; İstemesem de kabul ettim. Giderken yanıma birini alıyorum. İş anlaşmalarımı sizi rahatlatmak için askıya aldım, seyahat edip kendimi riske atmıyorum. Koruyucu bir balonun içinde oturdum, tüm aramalarınıza ve mesajlarınıza anında cevap verdim, böylece benim için endişelenmeyin.

Gözleri parlıyor ama kızgın gözyaşlarından başka bir şey olmadıklarını söyleyebilirim. Ve ciddi anlamda sıçtığımın farkındayım.

Bölüm 8

Öfke yükseldiğinde, sonuçlarını düşünün.
—Konfüçyüs

LANA

Sert. Habersiz. Kibirli.

Karşımdaki adamı tarif etmek için kullanacağımı hiç düşünmediğim üç kelime.

Onun güvende olduğunu bilme seçeneğini bana vermemekle birlikte haksız yere beni evime hapsetmek... Ne kadar sinirlendiğimi kelimelere bile dökemiyorum.

"İyi olduğuna dair bir mesaj atmaya bile zaman ayırmıyorsun," diye devam ettim, sesimi düz tutarak, çok fazla duygu göstermeyi reddederek.

Artık dünya için kan akıtmıyorum.

Herkesten daha fazlasını gördü ve en önemli olduğu zamanlarda umursama zahmetine girmedi.

Lana, kızgın olduğunu anlıyorum ama burada olamazsın, dedi, sesi yumuşamıştı.

"Anlıyorum," diye sert bir şekilde karşılık verdim ve bir adım geri çekildim. Umurumda olduğu için üzgünüm. Bir daha olmayacak."

Kulağa ne kadar yapmacık ve çocukça gelse de, şu anda acı bir kızın ayrıcalığı.

Döndüm ve uzaklaşmaya başladım, ama kolumu yakalayarak takip etti. Onu elinden kurtardım.

Bir kameraya bakarak, "Anlamıyorsun," diye fısıldıyor. "İzliyor olabilir. Şu anda neler yapabileceğini bilmiyoruz ve geçmişi çoğunlukla bir muamma."

"Beni bir balonun içine koydun ve ben de sana gönül rahatlığı verdim. Umursadın. Endişelenmemen için içini rahatlatmak için her şeyi yaparım." Boğazımdaki düğümü yutarak, duygusallaşmayı reddederek, zayıflığımın ya da kırılganlığımın parlamasına izin vermeyerek. "Ben de endişeleniyorum, Logan. Duke ekibinizin vurulduğu haberini aldı ve hepiniz hastanedeydiniz. Telefonuna bile cevap vermiyorsun. Veya bir metin gönderin. Ya da yüzlerce mesajıma cevap ver. Pek çok şeyin üstesinden gelebilirim ama beni ezip geçmene izin vermeyeceğim, sonra da bana aynı gönül rahatlığını sunmanı reddedeceğim. Ve sonra bana kızmak mı? Benimle konuş? Benim kim olduğumu sanıyorsun?

Dönüyorum ve uzaklaşıyorum ve o takip edemediği için bana izin veriyor. Olay çıkaramaz.

Öcü izliyor olabilir.

Hasta piç gelsin.

Bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım var.

"Onunla kal. Serbest kalır kalmaz orada olacağım," dediğini duydum Logan, ben yürümeye devam ederken muhtemelen Duke'a. "Ve biri bana kahrolası bir telefon şarj cihazı bulsun!"

Açık asansöre binip Lobi düğmesine şiddetle bastığımda ilk gözyaşı düşüyor. Üç kat merdiven çıktım, milyonlarca aramama veya mesajıma cevap vermesini sağlayamadığım için Logan'ın incinmiş olmasından endişelenerek.

Görünüşe göre, en kötü senaryolarla aklımı kaçırırken düşünme zahmetine girmediği biriyim.

Ölü telefon iyi bir mazeret değildir. Ekipteki herkes, kullanabileceği telefonlarıyla buradayken olmaz.

Duke, kapılar kapanmadan hemen önce asansörlere giriyor ve duvara yaslanıyor.

Tek kelime etmedi ve lobiye girdiğimiz anda anahtarları ona fırlattım. Sessizce arabaya varıyoruz ve eve uzun bir yolculuk yapıyoruz. ben konuşmam Radyo sessiz. Tek ses caddede yürüyen V8 Mustang'imin sesi.

Telefonum Logan'dan gelen bir mesajla aydınlandı -sanırım şarj aleti ondaydı- ama okumaya zahmet etmiyorum. Tıpkı benimle uğraşmadığı gibi.

Nihayet evime vardığımızda Duke'tan anahtarları alıyorum ama sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Ne yapıyorsun?" O sorar.

"Sana evimden çıkman için zaman veriyorum. Şu anda insanların arasında olmak istemiyorum. Ben dönmeden önce hepiniz mülkümden uzaklaşsanız iyi olur."

Gözleri genişliyor. "Bak Lana, şu an kızgın olmanı anlıyorum. O, düşüncesiz bir pislik gibi davranan, baskıcı bir

ahmak, ama onu cezalandırmak için kendi güvenliğinizi riske atmayın. Kalalım ve sizi koruyalım.”

Kapıyı açık tutuyorum, bir ayağım arabanın içinde. Duke iyi bir adam, ama şu anda etraftaki tek kişi o olduğu için bunu ondan çıkarmamak zor.

"Burada olmaya yasal olarak hakkınız yok. Aynen dediğin gibi Sokakta aylak aylak dolaşmanı engelleyemem ama benim mülkümde kalırsan resmen izinsiz girmiş olursun. Ben dönmeden gidin yoksa ironik bir şekilde polisi ararım.”

Elini zaten darmadağınık olan saçlarının arasından geçirerek inledi ve küfretti. "Nereye gidiyorsun?"

"Nereye istersem," dedim arabaya binerken onu tersleyerek. "Logan'ın bununla bir sorunu varsa, ona buranın özgür bir ülke olduğunu hatırlat," diye ekledim kapıyı kapatmadan önce.

Ona tartışması için daha fazla zaman vermeden, arabayı krankladım ve birinci vitese taktım, garaj yolumda bir on sentlik bir hızla dönüyor, hızla dışarı çıkmaya başladığımda arkamın döndüğünü hissediyorum. Kasabada Jake'in kiraladığı depoya giderken arkama bakmadım. Ayrıca telefonumu kapatıp pili çıkarırken dizlerimle sürüyorum.

Oraya vardığımda, Altima'nın anahtarlarını almadan önce arabamı depoda bırakıyorum. Alacakları tahsil etmeye gittiğimde kullandığım birkaç arabamız var. Bu tarafta kamera yok, yani kimse benim bunu yaptığımı görmez.

Depo en iyi güvenliğe sahiptir ve biri zorla girse bile kime ait olduğunu bilemez. Tabii küçük sevimli Mustang'im çarptığında burada değilse.

Endişelenecek kadar olası değil.

Araçlar, kullanım amaçlarına hizmet ettikten sonra elden çıkarılıyor.

Depodan çıkıp arabadaki kullan-at telefonu açtım ve Jake'i aradım.

"Merhaba?"

"Benim. Öcü hakkında bir şey bulabildin mi?

"HAYIR. Bu adam beni sinirlendiriyor, diye homurdandı. "Logan nasıl?"

"O tek parça ve dokunulmamış. Ayrıca son zamanlarda bekar.

Sessizleşiyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanan gözyaşını görmezden geliyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum, çünkü bir federal ajanla çıkmasaydın ya da polislerle yaşamasaydın kendimi çok daha iyi hissederdim, ama aşırı tepki göstermediğinden emin misin?"

"Sağlam durumum hakkında onu bilgilendirmek için engelleri aşmama rağmen, endişeyle aklımı kaçırdığımı umursamadı."

"Sesler... önemsiz. Fazla bağlanmadan önce çıkmak için bir bahane aramadığına emin misin?

Ben zaten çok bağlıyım. ben ağlamam

Gözyaşlarının akmadığı günden beri ağlamadım.

Yine de Jake'in evine doğru sürerken gözlerimden yaşlar yenilenmiş bir güçle sızıyor.

"Petty arayacağını söylediği halde aramadığı için sinirleniyor. Petty bana hayatta olduğunu söyleme zahmetine girmediği için kızmıyor. Bunu yapamam Jake. Evimde polislerle yaşayamam. O rozetler... Onları söküp tuvalete atmak istiyorum. Onları gururla taşıyorlar."

"Delaney Grove'dan değiller bebeğim. İkisini karıştıramazsınız."

"Değilim. Herhangi bir karışıklık olsaydı ölürlerdi. Sadece... kirli hissediyorum. Onları orada istemiyorum. Artık onu orada istemiyorum - beni kirli hissettirdiği için değil. Onun kurallarına göre oynayarak çok fazla pes ediyorum. İki kamera dışında henüz Anthony'nin evine başlamadım bile.

"Bir polis seni güvende tutmak için seni takip ediyorsa, bir eve daha fazla kamera koymanın zor olacağını bildiğim için, senin için bu konuda bir adım atladım. Bir katile yardım etmek kesinlikle akıllarında olan bir şey değildi."

Hafif ve komik olmaya çalışıyor ama şu anda buna müsait değilim.

"İyi. Odaklanacak bir şeye ihtiyacım var."

"Kendini bitkin mi hissediyorsun?" Hala ruh halimi hafifletmeye çalışarak derin derin düşünür.

"Çok."

"Neredesin?"

"Senin evine doğru gidiyor. Benimkinde bir cinayet planlamak bir süreliğine kolay olmayacak."

"Neden kullan-at telefon? Ve senin Mustang'ini neden duymuyorum?"

"Aldığımız yeni Altima'dayım. Ne kadar uzun zaman olmuş olursa olsun, evimde bir polis vardı - yıllar gibi geliyor. Arkadaşlarımı arayıp arabama bir şey söylemeyeceği konusunda ona güvenmiyorum. Ayrıca, FBI'ın içinde pil varsa bir telefonu açma yeteneği var, bu yüzden GPS'in onlara konumumu vermeyeceğine güvenmiyorum.

"Çok mu paranoyak? Sen bir şüpheli olmadığın sürece bunu yapamazlar."

"Kurallarına göre oynuyorlarmış gibi davranıyorsun. Ajan Hadley Grace'in hastane kayıtlarıma girdiğini unutma. Şey, Kennedy'nin hastane kayıtları."

Uzun bir nefes veriyor. "Geri alıyorum. Bu ilişkinin bittiğine çok memnunum, on yıldan fazla bir süredir seni gülümseten ilk şeyi kaybediyor olmandan nefret etsem de."

Acılık yükseliyor ama taze gözyaşlarını öfkeyle savururken onu yutuyorum. Bir ayrılık için ağlayıp debelenecek vaktim yok. Bir ilişki içinde olabileceğimi düşünmek aptalcaydı.

Geçmişteki yanlışların intikamını almak için hayatta kalıyorum.

Aşık olmak? Benim gibi bir kızın sonu.

Ajan Hadley Grace'den bahsetmişken, dedi Jake, konsantrasyonumu bozarak. "İhtiyacın olan toprağı kazdım."

"Ve?" Şimdi önemli olup olmadığını merak ederek soruyorum.

Ağlarındaki güvenli bir dosyayı hackledikten sonra on altı yaşında FBI tarafından işe alındı. Hapis ya da FBI zamanıydı. Özellikle genç bilgisayar korsanlığı suçluları arasında oldukça yaygın bir şey. Görünüşe göre bir tür adli tıp dahisi oldu ve Logan'ın ekibine yükseldi.

"Bu pislik değil," diye işaret ediyorum.

"Hayır, ama on altı yaşında bir bilgisayar korsanıydı çünkü o bir kaçaktı. O doğduktan kısa bir süre sonra babası Irak'ta öldü. Annesi, Hadley yaklaşık on yaşındayken Kenneth Ferguson ile yeniden evlendi. Hadley, ortaya çıktıktan yaklaşık iki yıl sonra terapiye gönderildi. Annesi büyük bir banka başkanıydı, bu da onun neredeyse evde olmadığı anlamına geliyor. Ve terapist Hadley'e üç hafta içinde patolojik bir yalancı teşhisi koydu."

Yavaşladım, gerçekleri değerlendirdim ve devam etmesini bekledim.

Kenneth'in kendisine dokunduğunu iddia etti. Annesinin çalıştığı geceler onun için geldiğini söyledi. Cinsel travmaya dair hiçbir kanıt bulamadılar ve geçmişinde sübyancı olduğunu gösteren hiçbir kanıt bulamadılar."

"Öyle miydi?"

"Gece altını ıslatıyordu. Bazı erdemler olduğunu söyleyebilirim.

"Patolojik yalancılar yalanlarına inanır," diye hatırlattım ona.

"Patolojik yalancılar FBI tarafından işe alınmaz. Ayrıca asla daha iyi olamazlar. Ona karşı hiçbir kusuru olmadı. Dosyası bozulmamış. Ve üvey babası artık çocuklara sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmet görevlisi, Lana. On üç yaşında kaçtıktan sonra o alanda bir işe girdi. Diğer küçük kızlara erişmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Peki ya ondan önce?

"Teksas'ta bir kadınla evliydi. On yaşında kızı olan bir kadın. Az önce açtığım bu mühürlü dosyaya göre sık sık altını ıslatan ve kabuslar gören bir kız çocuğu. Orada hiçbir suçlama yapılmadı."

Boğazımda bir düğüm düğümleniyor. Başıma gelen onca kötü şeye rağmen, bu asla acı çekmek zorunda kalmadığım bir şeydi.

Jake bir süre sessizlikten sonra, "Ne düşündüğünü biliyorum ve cevabım kesinlikle hayır," dedi.

"Ne kadar uzakta?"

"Lanet olsun Lana! Hayır dedim. Bir listemiz var - belirli bir liste. Bir sistemimiz var. Önce sana ve Marcus'a haksızlık yapan tüm hasta orospu çocuklarını yakalayacağız. Sonra babana

haksızlık edenleri çıkaracağız. Bu kadar. Biz her sapığın peşine düşebilecek intikam melekleri değiliz."

"Çocuklara sınırsız erişime sahip bir sosyal hizmet görevlisi - daha fazla kederli hissetmemek için acılarını sessiz tutma olasılığı çok daha yüksek olan kederli çocuklar. Kendin söyledin. Orada oturup yaptığı şeye devam etmesine izin vermenin sorun olmadığını söyler misin? Bize ne olduğunu bilen ve hiçbir şey yapmayan o pis kasabadan hiçbir farkın olmadığını söyleyebilir misin?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ona sahip olduğumu anladım.

"O çok uzakta değil. Sana adresi mesaj atacağım. MO'nuzu kullanmayın. Bu, Scarlett Slayer ile bağlantılı olamaz."

"Ne?" diye sordum eğlenerek.

"Medyanın sana vermesine izin vereceğim isim bu."

"Medyanın bana bir isim vermesine izin mi vereceksin?"

"Evet. Evet benim. Görünmeyin ve ardından arabayı her zamanki yerine bırakın. O adama onu aldıracağım ve gelip seni alacağım - her zamanki gibi. Hatalar yok. Öldürme malzemeleriniz var mı yanınızda?"

"Çizmemde bir bıçak. İşe yarar. İz bırakmamak için kayalara ve kaldırımlara yapışacağım. Onun aletini ne kadar kesmek istesem de bundan kaçınacağım."

"Masumsa, onu öldüremezsin."

"Endişelenme," diyorum aşırı endişeli arkadaşıma. "Sürekli günahlarını bana itiraf ediyorlar."

Bölüm 9

İhtiyatlı nadiren hata yapar.
—Konfüçyüs

LOGAN

Beş saat önce hastaneden çıkıp gittiğinden beri aramalarıma cevap vermeyen Lana'da değil, hüsrana uğramış bir halde kafamı burada tutmaya çalıştım. Duke da telefonuna cevap vermiyor.

Bunun ciddi sonuçları olacak.

Gözlerim sorgu odasının içindeki Özel Tim komutanına takıldı. Aramızdaki cam tek yönlü bir cam, bunu bilmediğinden değil.

Elleri titriyor. Gergin ve dışarı çıkmaya hazır gibi davranarak ayakta durmaya ve oturmaya devam ediyor.

Donny onu benimle birlikte izleyerek, "Yirmi yaşındaki kızı üniversitedeki derslerine dört gündür gelmedi," diyor. "Oda arkadaşı, ailesini kaybettiği için eve gitmek zorunda kaldığını söylüyor. Plemmons'ın onunla bu şekilde temasa geçip geçmediğini, belki de yoldan geçen birinin hilesiyle yalan söyleyip söylemediğini görmek için telefon görüşmelerini izliyoruz. Anne gerçekten habersiz görünüyordu, ne hakkında bu kadar çok soru sorduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Esmer?" diye sordum ona, odada volta atıp oturan, sonra tekrar ayağa kalkan Lee Norris'i inceleyerek.

Kesinlikle heyecanlı.

O bizim sızıntımız.

"Evet," diye yanıtlıyor Donny. "Plemmons'ın onu alması, onun geçmişine ya da hakkında bildiklerimize uymayan bir organizasyon düzeyi gösteriyor. Bunca zaman bizi

kandırıyormuş gibi hissetti ama onu öğrendiğimizde, bunu bize karşı kişisel bir meydan okuma olarak gördü."

Başımı salladım, kabul ediyorum.

"İçeri gireceğim. Bakalım Dedektif Duke'e ulaşabilecek misin. Devriyeler ne dedi?”

Dudaklarını sıkıyor ve onu inceliyorum.

"Ne?" sorarım

Adamlar, Lana'nın onları mülkünden attığını söylediler. Daha bir çok şey varken sana anlatmak istemedim. O gitti ve temelde herkese kendilerini becermelerini söyledi. Sen dahil.”

Yumruğumu duvara vurdum, etrafındaki alçıpan parçalandı.

"Senin şimdi olduğun gibi soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmedim, Logan. Belki de sen...”

" Cümleni bitirme ," diye ısırdım, kanlı parmaklarımı pantolonuma sürterek, yanığı görmezden gelerek. “Herkes buna duygusal olarak yatırım yapıyor. Sadece ben değil. Leonard'ı bizimle gönder. Norris ilk birkaç dakika içinde bana saldırmak isteyecektir."

"Bunu yapabileceğine emin misin?"

"Hemen dökülecek. Kızını öldürttüğümüz için bizi suçlayacak. Ama aynı zamanda bu hasta orospu çocuğunun yakalanmasına da öncülük edebilir. Kafam gayet iyi çalışıyor. Lana'yı bul. Eğer yaparsan beni ara.

Dönüp odadan çıktım ve doğruca sorgu odasına yöneldim. İçeri adımımı atar atmaz Norris koltuğundan fırlayıp bana ters ters baktı.

"Beni buraya kilitleyerek ne halt ettiğini sanıyorsun?! Ne tür bir alt komite raporu sunabileceğime dair bir fikrin var mı—”

Erica Norris senin kızın ve ailenden birinin ölümü nedeniyle dört gündür üniversitedeki derslerinden yoksun. Ailende ölüm yok," diyorum onu susturarak.

Korkunç bir beyaza dönüşüyor ve sandalyeye düştüğünde tüm vücudu gevşeyerek ayakta durma yeteneğini kaybediyor.

"Onu öldürttün," dedi sert bir fısıltıyla. Sonra yumruğunu masaya vururken gözleri ölümcül bir hal alıyor, enerjisini yenilemek için öfke hücum ediyor. "Seni orospu çocuğu! Onu öldürttün!"

Saldırıyor ama Leonard tam zamanında ortaya çıkıp onu yakasından yakalarken, ben ifademi boş tutarak duvara yaslanmaya devam ediyorum.

Baskını ona sızdırdın, diye devam ettim. "Hangi telefonu kullandın? Sana bir tane verdi mi?"

"Seni p * ç!" Leonard onu dizginlerken hıçkırıklarını bastırarak tükürdü. "Ona sahip olduğunu ve yine de beni içeri aldığını biliyordun?! Seni soğuk katil!"

Duvardan uzaklaşıp bizi ayıran masaya doğru ilerledim ve ellerimi masaya dayadım ve gözleri benimkilerle birleşene kadar eğildim.

Onu yakaladık. Ona haber verdin. Artık ona hiçbir faydası kalmadığında onunla ne yapacağını düşündün?

Hıçkırarak önümde kırılıyor. Onu herhangi bir tehdide karşı uyarırsam ona zarar vermeyeceğine yemin etti. Onu geri alacağıma yemin etti. Çenemi kapalı tuttuğum sürece... küfretti. Şimdi beni buraya çektin ve bunun hiç şansı yok!"

"Onun orada olmasının sebebi sensin. Onu şu anda gözaltında tutmamamızın sebebi sensin," diye hatırlattım ona, bir baba olarak yaşadıklarıyla ilgili tüm duygularımı kapatırken, sesimde buz gibi bir ifade vardı.

"Sen ve o kahrolası ekibin olmasaydı, burada bile olmayacaktı! Eyaletimize bir katil saldın ve şimdi kızım onun elinde!”

Leonard sakince, "Boston'da olurdu," diyor, "başka birinin karısını, kızını, kız kardeşini öldürüyordu... Katili biz yapmadık, Komutan. Onu durdurmaya çalışıyoruz. En iyi şansımızı elimizden aldın. Sonunda ona sahip olduk.”

Norris kendini kaybeder, o kadar çok ağlar ki tutarsız hale gelir. Başı kollarının arasına düşer ve dirseğinin içine doğru ağlar.

Kızının hala hayatta olması mümkün ama pek olası değil. Kendimi içeri girmeye çalışan suçluluk duygusundan ayırmalıyım. Kayıpları kabul etmek asla kolay değildir. Ama bu iş kolunda onlar her zaman oradalar. Kendinizi duyarsızlaştırmazsanız, bu alanda iki ay geçiremezsiniz.

Bilmediği şey, kızının hayatta kalması için en iyi şansın bizim o depoya baskın yapmamız olduğu. O koşacaktı. Kaçmaya çalışacaktı. O zaman onu getirmek çok riskli olurdu.

Büyük olasılıkla hala nefes alıyordur ve büyük ihtimalle onu gözaltında tutacağız.

Bunu ona söylemem. Kendi kızının ölümünün sorumluluğunu üstlenmektense bizi suçlaması daha iyi. En azından ona bu kadar merhamet sunabilirim.

Zayıf bir şekilde cebinden bir telefon fırlattı ve Leonard telefonu aldı. Norris boğuk bir sesle, "Bunu o gönderdi," diye fısıldadı. "Sesini günde iki kez duymama izin vereceğini söyledi."

"Öyle mi?" Leonard sorar.

Norris sertçe başını sallayarak gözlerini sildi. "Her seferinde beş saniye. Onu kurtarmam için bana yalvarmasına yetecek kadar.

Tekrar kırılır ve Leonard telefonla dışarı çıkar. Şimdiye kadar, Erica Norris ya ölmüştür ya da ölmeyi diliyor. Son dört gündür bunu diliyor olabilir.

Bazen evsizler etraflarında olup biten her şeye göz yumarlar. İnsanlık dışı olmaları değil, hayatta kalma mekanizmaları devreye giriyor. Sokakta hayatta kalma. O kadar uzun süre acı çektiler ki, daha fazla acı çekmek çok fazla olurdu. Ama yeterince teşvikle, ihtiyacın olan her kelimeyi ağzından çıkaracaklar.

Şu anda, o depoda yaşayanlar bildiklerini nakit karşılığında anlatıyorlar - etik değil ama yasa dışı değil. Ama bilgi fazla değil.

Plemmons bir arka oda talep etti ve kızı orada zincirledi. Gittiğinde asma kilitle kilitledi. Diğer zamanlarda onu yanına aldı.

O odada kan bulundu. Zaten onunla istediğini yaptı, hatta muhtemelen ihtiyacı olanı elde etmek için onu birkaç kez dilimledi, ama onu öldürecek kadar değil. Orada birkaç dikiş seti bulundu, bu da büyük olasılıkla, kadının çok fazla kanamasını önlemek için yaptığı hasarı kaba yöntemlerle onardığı anlamına geliyor.

Dört gün boyunca ona katlandı. Dört gün boyunca, muhtemelen ölmek için dua etti.

Dört gün boyunca babası çenesini kapalı tuttu ve oynamaya hakkı olmayan tehlikeli bir oyun oynadı.

Derhal bize gelmesi gerekirdi ve Plemmons çoktan gözaltına alınmış olurdu. Kızı şu an olduğu yerde değil, kendi yatağında olacaktı.

O hıçkıra hıçkıra ağlarken onu huzur içinde ağlamaya bırakarak dışarı çıktım.

Koridorda beni karşılayan Donny'ye, "İlk duygu dalgası sona erdiğinde ondan daha fazlasını alıp alamayacağına bak," dedim. "Lana hakkında bir şey var mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "HAYIR. Alan bu adamın görüntülerini ararken kendini gizlediği için, Hadley'den onu alt edip edemeyeceğini sordum.

Dosdoğru Hadley'nin odasına yöneliyorum ve onu klavyeye vururken buluyorum. Ama aradığı Lana değil. Alan'ın yaptığı görüntülerin aynısını arıyor.

"Ne oluyor be? Donny, Lana'yı alt etmeye çalıştığını söyledi.

Lana şu anda önceliğim değil Logan. Masum bir kız bir seri katilin elinde ve ben onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

Başka birinin eline düşmesini engellemeye çalışmak yerine kontrolcü bir hıyarmışım gibi konuşmasına bayılıyorum.

" Hedef olacağını biliyoruz , özellikle şimdi. Daha önce radarında değilse, hastane olayından beridir.

Hadley beni görmezden geliyor, yazmaya devam ediyor.

"Kahretsin, Hadley!"

Döndü, soğuk bir bakışla beni hizaya getirdi. "Başının belada olduğunu bildiğimiz kızı arıyorum. Neredeyse hiç tanımadığınız kız arkadaşınızla tek başınıza ilgilenirsiniz. Muhtemelen hastane yayınlarını hackleyecek kadar yetenekli değil. Yeni çıkmazımız göz önüne alındığında, görünüşe göre ne kadar düzenli ve zeki olduğu göz önüne alındığında, orada olacak kadar aptal olması daha da olası değil. Ayrılmak. Ben. Yalnız."

Arkasını döndü ve ben de uzun bir nefes verdim. "İyi. Erica Norris'i bulun. Onu bul."

"Bunu yapmayı planlıyorum. Onayınız için çok teşekkür ederim, dedi küçümseyici bir şekilde.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama o haklı. Kız arkadaşımı bulmak için başının belada olduğunu bildiğimiz bir kızı aramayı bırakmasını istemeye hakkım yok. Hastanede çılgına dönmeseydim, güvende olacak ve polis korumasıyla evine kapatılacaktı. Ona mesaj atmalıydım. Telefonum kapalıydı ve birinin Duke'a olanları bildireceğini bilmiyordum.

Onu endişelendirmek istemedim, bu yüzden ona daha sonra anlatacaktım. Ellerini üzerime koyup iyi olduğumu bildiğinde, kendi gözleriyle gördü. Duke'a herhangi bir şey hakkında kim haber veriyor?

"Departmanımızdan biri neden Dedektif Duke'u bu saldırıya dahil etsin ki?" Durmadan resimlere baktığı tahtaya katılırken Craig'e soruyorum.

O bile tekrar saldırmadan önce Plemmons'ı durdurmaya çalışıyor.

Ben de aynı şeyi merak ettim, dedi dalgın dalgın. “Şefi onu aradı. Bu vakayı insan gücüne katılmak için yerel kolluk kuvvetleriyle paylaştığımızı düşünürsek, şef davanın ilerleyişi hakkında bilgilendiriliyor. Kız arkadaşına nezaket olsun diye Duke'u aradı ama paylaşacak ayrıntıları olmadığını söyledi." Craig yüzünü bana döndü. "Özellikleri vardı. Paylaşmayı ihmal etti ve adamlarımız ona herhangi bir bilgi vermedi veya aramalarını hiçbir telefonumuza yönlendirmedi. Arama listenizde yok.”

Üzerime bir ürperti çöküyor.

"Oraya gideceğini biliyordu," dedim sertçe.

Craig, "Şef bu tutuklanmayı istediği için bizimle oynuyor," diye katılıyor. "Bölümü en az ilgiyi görüyor çünkü biz onların komşusuyuz. DC'deki tüm yüksek profilli şeyler, tüm uzak

şehirlerle birlikte doğrudan bize gidiyor. Burada genellikle davet beklediğimiz diğer yerlerden daha yaygın.”

"Dolayısıyla, hastaneye koşacağını bile bile, Duke aracılığıyla ona izin veriyor."

"Ona zaten söyledikten sonra, hastaneyi koruyan ve Plemmons'a benzeyen herkesi ve herkesi kontrol eden yerel kanun uygulayıcılarımız vardı. Ona acımızı gözlemlemenin ve neden olduğu korku ya da paniği görmenin bir yolunu bulmak isteyeceğini düşündüğümüzü söyledik.”

"Ve Lana'yı görmesini istedi," diye ısırdım.

"Ve hatta muhtemelen onu evine kadar takip et," diyor Craig çenesi gıdıklayarak. "Lanet olası orospu çocuğu. Devriye çağırdım. Bana ne olduğunu anlattılar. Ama izlemeye yardım etmesi için adamlarımızdan birini de gönderiyorum. Hâlâ kulak arkası ıslanmış olsalar da ayırabileceğimiz bazı şeyler var.

En az bir kişi, Lana'nın da bir hedef olduğunu anlıyor ve bildiğimiz yerde, Lana'nın farkında bile olsa sonunda saldıracağını biliyoruz.

Şimdi kendimi o kadar paranoyak veya deli hissetmiyorum.

"Teşekkürler," dedim ona.

Omuz silkiyor. "İnsanlar bu konuda beni mantıklı görecekler, ama bunu yaparsan bunu gücün kötüye kullanılması olarak görecekler. Benim devreye girmem mantıklıydı. Ama devreye giriyorum çünkü sizin gördüğünüzü görüyorum. Diğer herkes sadece Erica Norris'i görüyor. İfadesi acımasızlaşıyor. "Onu aldığı günden beri ölü, şu anda kalbi hala atıyor olsa bile."

Bunu biliyorum ama bunu başkalarına yüksek sesle söylemek istemiyorum. Akıllarının bir köşesinde bunu onlar da biliyor.

Craig derin bir iç çekerek, "Onu kurtarmak için tek şansımız, babası cinsel sadist bir oyun oynadığında elimizden alındı," diye ekliyor. "Bu kadarını bilmek için profil uzmanı olmam gerekmiyor. Tek avantajımız, Lana'nın büyük ihtimalle onun listesinde olduğunu bilmek. Tüm çabalarımızı orada yoğunlaştırmamız gerekiyor."

"Ama yapamayız," diyorum içimdeki hüsranla.

Craig, "Çünkü bu kızı aramamızı istiyorlar," diye katılıyor. "Ve Lana sana kızgın. Arabasını satın aldıktan kısa bir süre sonra GPS'i devre dışı bırakıldı. Bunu maalesef bulduk. Ve ya telefonu bitmiş ya da onu bu şekilde bulmamızı engellemek için pili çıkarmış. İkincisi ise zekice. Kızınızın izini bu şekilde saklamak için bu kadar çok çalışmasının bir nedeni var mı?

Ben bile bunun garip bir şekilde şüpheli olduğunu kabul ediyorum. "Lana son derece özeldir. Ayrıca başlangıçta düşündüğüm gibi kolluk kuvvetlerine güvenmiyor.

Yavaşça başını salladı. "Mantıklı. Çoğu insan şu anda genel olarak hükümete güvenmiyor. Mahremiyet ve medeni haklar konusunda büyükse, mantıklı olur. Wi-Fi'si bile var mı? Çünkü onu da bulamıyorum."

"Oradayken wifi ile senkronize etmek için tam olarak zaman ayırmıyorum, bu yüzden hiçbir fikrim yok."

"Neyse, onu bulamıyorum. Beyaz yakalı suçlardan Sarah bana yardım etti. Kızın bulunmamayı bildiğini söyledi. Seks suçları çalıştığında bunu çok gördü. İstismara uğrayan kadınlar defalarca şebekeden ayrıldı ve izole ve özel hale geldi. Senin kız arkadaşın için durumun bu olduğundan şüpheliyim, çünkü kendi halinde rahat görünüyor ve korkmuyor, ama mahremiyetindeki uç noktalarda Sarah'nın bana anlattıklarıyla pek çok benzerlik buldum. Her zaman çıkardığı ilk sonuçtur."

midem bulanıyor. Onunla ilgili hiçbir şey onu bir kurban olarak etiketlemedi, ama onunla ilk tanıştığım zamanı düşünüyorum. Daha bağımsızdı, kolayca savunmaya geçiyordu ama dokunuşumdan geri adım atmıyordu.

Hayır. Hayır. Şu anda kafam çok karışık ve sağlıklı düşünemiyorum. Kimseden kaçmıyor. Hatta çok cesur, durumunun ciddiyetini anlamıyor.

“Bu şekilde fiziksel saldırıya uğrayan hiç kimse, cinsel bir sadist için potansiyel bir kurban olduğunu bildiğinde polisleri geri çevirmez. Onun koruyucu gözaltında olmasını istiyorum. Koruyucu detay artık yeterince iyi değil. Beni desteklersen ciddiye alırlar.”

"Bunu zaten denedim," diyor yine ciddi bir ifadeyle. "Müdür, kız arkadaşını FBI kaynaklarını kullanarak kontrol edemeyeceğini söyledi. Ekstra devriye ile üstesinden gelinemeyecek bir tehlike görmüyor. Biriyle ilişkisi olduğunun farkında bile olmadığı için, onun peşinden gittiğini hiç görmüyor.

"Sanki dünyadaki en dikkatli insanmış gibi," diye homurdandım.

Craig, "Şimdilik elimizdekilere odaklanıyoruz," diyor. "Devriyeyi artırıyorlar, ama onları kendi mülküne sokmadıysa yapabilecekleri çok az şey var. Ama az önce Swat komutanıyla olanlardan dolayı, fazladan eller gidebildiği kadar bağlıyız. Yaşayan herhangi bir aile üyesi olan hiç kimsenin, gerçekten olmadan önce neler olduğunu bilmesine izin verilmeyecek. Bu bir sürü özgeçmiş kontrolü ve ardından onun yerini tespit etmek—”

"Anladım. Yönetmen tüm dikkatimizin olası gelecek yerine şimdiye odaklanmasını istiyor. Aptal olduğu kadar da akıllı. Ama önyargılı olduğumdan endişeleniyorum.”

Omzuma vurdu. "Ben de ön yargılı olabilirim, ama sadece benim senden daha güzel olduğumu bilen birkaç kişiden biri olduğun için."

Ufak bir kahkaha atıyorum ve yola çıkmadan önce sırıtıyor. odaklanmam gerek Umarım Lana çok güvenli bir otel bulmak için oradan ayrılmış ve bilgisayar konusunda yetenekli olabileceğini düşündüğüm için telefonunun pilini çıkarmıştır.

"Bu adam özel kuvvet komutanının veya kızının adını nereden biliyordu?" Özellikle kimseye yüksek sesle sormuyorum.

"Çünkü bilgisayar becerileri var," diyor Craig, sanki onun da aklına yeni gelmiş gibi.

Arkamı dönerken odaya, "Aklımızı boşaltmamız ve başka herhangi bir davada yapacağımız gibi düşünmeye başlamamız gerekiyor," dedim. "Şu anda kafamızın içinde, düşünce süreçlerimizi hızlandırıyor ve duygularımızı bize, özellikle de bana karşı çeviriyor."

Donny dışarı çıkarken, "Bizi de birbirimize düşürüyor," dedi ve bana baktı. "Komutan, her zaman temsil ettiği şeyden resmen nefret ediyor. Plemmons, asla tespit edilemeyen dahiyane bir IQ'ya sahip olabilir. Aniden dikkat çekmek istemesinin bir nedeni var. Hiç bir şeye sahip olmayan bir adam, onsuz devam etmekten memnun olabilir."

Elise, "Ama istediğini bilmediği bir şeyin tadına bakan bir adam, daha fazlasını tatmak için daha çok çalışır," diyor ve bir kolu kola girmiş, hırpalanmış ve dövülmüş bir halde topallayarak odaya koltuk değnekleriyle girerken hepimizi şoke ediyor. sapan.

"Kahretsin," diye tısladı Craig, köşedeki acil durum tekerlekli sandalyesini kapmaya giderken.

"Beni o şeyin içine sokmaya çalışırsan, seninle işim bittiğinde onu giyiyor olacaksın," diye hırladı, onu olduğu gibi durdurdu.

Gözleri bana dönüyor.

"Bu orospu çocuğunu bulmak istiyorum. Bir yere bulaşmış. Bu şehirde fazla rahat. Tüm bu durumla fazla rahat. Lisa onu vurana kadar en ufak bir paniğe kapılmadı. O zaman bile paniklemekten çok sinirlenmiş görünüyordu. Ve geçmişine dair bir şey bulamıyorsak, bunun nedeni kendini silmenin bir yolunu bulmuş olmasıdır."

"O zaman işe koyulalım," dedim topallayarak masasına giderken. "Zamanı geldiğinde o piç kurusunu vurmaya ilk ben başlayacağım," diye ekledi alçak sesle, dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

Ne kadar nefret etsem de Lana'ya konsantre olmayı bırakmalıyım. Erica Norris'in hayatta kalması için küçük bir şans var, ama tüm çabamı bu zayıf şansa vermeyi ona borçluyum.

10. Bölüm

Sadece en bilge ve en aptal insanlar asla değişmez.
—Konfüçyüs

LANA

Kenneth Ferguson beklediğimden daha ağır. Bu ayrıntılar genellikle vaktinden önce sıralanır. Bu adam obez bir canavar ve onu su kenarına yuvarlamak zor oluyor, özellikle de toprakta yürümek zorunda kaldığım ve artık izlerimi kapatmam gerekeceği için.

En azından suya yakın yaşıyor - iyi tarafı.

Canavarlar birçok biçimde gelebilir.

Örneğin, kurbanlarının bağışlanmak için yalvarırken kanlarının aktığı kırmızı rengi seven güzel bir kız.

Ayrıca külotları ve eşlerini döven tanklarıyla takılan kel, şişman serseriler gibi görünebilirler. Evet. Stereotipler hakkında konuşun. Hatırlamak istemediğim kadar çok kıç çatlağı gördüm.

Cesedi karanlık pelerininin altına sürükleyerek suya daldım. Karanlıktan korktuğum bir zamanı hatırlıyorum. Artık yılanlar bile korkuyor benden.

İtiraf etti. Günahları sıkıldı ve hepsini itiraf etti.

Tamam, kendi kusmuğumu yutmama neden olan ince ayrıntıyı anlaması için ona ihtiyacım olabilirdi, bu yüzden ona işkence ettim. Sadece biraz. Çabuk kırdı.

Çok daha fazla ölümü hak ediyordu. Günlerce ölmeyi hak etti. Ama bunu şu anda yapamam. Bunu yapmak tamamen riskli.

Soğuk suyun altında yüzdüm, üzerimdeki tüm kanı sildim, yorgun kaslarımın soğuğu protesto etme şeklini görmezden geldim. O canavarı yokuş yukarı itmek bir mücadeleydi. O lanet olası merdivenlerden bahsetmiyorum bile.

Dışarı çıktığımda, suyun üstünde sallandığını görüyorum. Boyuna rağmen onu çok kolay tutuyor.

Vücut yağı ne kadar fazlaysa, o kadar kolay yüzerler.

Akıntı onu yakalar yakalamaz geri dönüyorum, suyun kenarındaki çapayı alıyorum ve onunla izlerimi kazmaya başlıyorum. Görmek için küçük ama parlak el fenerini ağzımda tutarken rotamı tersine çeviriyorum.

Saat sabahın ikisi ama cesedini atmak için şimdiye kadar beklemem gerekti. Piçin duyma mesafesinde komşuları var, bu yüzden ona işkence etmek tam bir baş belasıydı. Neyse ki, bir bodrum katı vardı.

Bahsettiğim lanet olası merdivenler de buradan geliyordu.

Ayrıca kandan kurtulmak için söz konusu bodrumu çamaşır suyu ve suyla hortumlamak zorunda kaldım. Karşı adli tedbirler bir kez gerekliydi.

Listemdeyken öldürmek çok daha kolay. Daha az temizlik.

Listeye girdiklerinde bulunmalarını istiyorum.

Kenneth'in yok edilmesi gereken çok fazla iz kanıtı var, bu yüzden büyük tuzlu su kütlesi işini görecektir. Denizdeki tüm küçük yaratıkların daha önce veya bulunursa bir ısırık alacağından bahsetmiyorum bile .

Komodininde bulduğum resimler hikayeyi ondan önce anlattı. Bu resimlerde çoğu çıplak yetmiş küçük çocuk vardı. Polaroidler korkunç bir yaratımdır ve sübyancılar resimlerine bayılırlar.

Çektiğim tüm fotoğraflardan bir tane vardı. Neden aldığımdan emin değilim. Ama on bir yaşındaki Hadley'di. Onları etiketledi. Yaşlarını da işaretledi.

Her nedense, onun cesedi bulunursa ve o resimler ortaya çıkarsa, iş arkadaşlarının panolarında onun yüzünü görmesinden hoşlanmayacağını biliyorum. O güçlü ve gururlu ve büyük ihtimalle bunca zaman gerçekten aklındaymış gibi hissetti.

Onu deli olduğuna ikna ettiler. Kendi annesi onu uydurduğuna ikna etti. Kadın, kızını taciz eden bir sapıkla evli olma ihtimalini kabullenemediği için, bu konuda bir profesyonele para ödedi.

Hadley kaçtı.

olduğunu düşündüğü için kaçtı .

Bu dünyada pek çok iyi insan var ve bu kadar çok masum çocuğun acısını sona erdirmek için bir canavar gerekti.

Beni devirmek isteyen bir kıza borçlu hissetmem için hiçbir sebep yok ama bir şey beni sanki akrabaymışız gibi hissetmeye zorluyor. Jake olmasaydı çıldırırdım ya da kendimi öldürürdüm.

Hiç Jake'i olmadı.

Belki Logan, sahip olduğu Jake'e en yakın şeydi, bu yüzden onu oynadığını düşündüğü birinin peşine düştü.

Jake için bir kaltağı öldürürdüm.

Hadley kırılmayı hak etmiyor, bu yüzden o resmi asla göremeyecek.

Çakıllı araba yolunda üzerimden düşen her şeyi dikkatlice izleyerek kıyafetlerimi değiştiriyorum. Saçlarım kafama sıkıca bağlı ve bir bere altında plastik bir örtü ile örtülüyor.

Kıyafetlerim özel bir şey değil - herhangi bir yerel mağazadan satın alınan genel marka şeyler. Beni izole eden özel bir şey olmaması için her yerde bulunan her şeyi almaya dikkat ediyorum.

Çivi cebimden düşüyor ve eğilip onu alıyorum. Neden onun evinden çivi çaktığımdan emin değilim. Listede yok. Belki de bu bir alışkanlıktır. Ya da belki de seri ödül toplama yöntemini gerçekten benimsedim.

Öldükleri yerde çivi çakılır.

Çivisi diğerlerinin yanına gidecek, diğer sapık orospu çocuklarının yanında bir yuva bulacaktır.

Temiz, kuru kıyafetlerimin içinde sıcacık ve kızarmış bir halde, bir yoldan saparak, bırakma noktasına geri dönüyorum.

Yolun yirmi mil aşağısında, özel avlanma alanında duran eski bir odunluk. Kapıyı açıyorum ve telaşlı bir hareket duyuyorum.

Köşede büzülmüş çocuğun korkmuş gözleri benimkilerle buluşuyor. Pis, korkmuş ve yapayalnız.

Karanlık barakada usulca, "Seni canavardan kurtarmak için buradayım," diyorum.

Bana baktığında titreme yavaş yavaş duruyor, gözleri iri ve umutlu.

"Sen bir melek misin?" diye soruyor, sanki susuz kalmış gibi boğazı kurumuş ve gıcırdıyor.

"Onunla karşılaştırıldığında, evet," diyorum dürüstçe.

Yavaşça ayağa kalkıyor, ihtiyatla bana bakıyor. Sekizden büyük olamaz.

"Başkasının olup olmadığını biliyor musun?" Sadece o olduğuna yemin ettiğini bildiğim halde ona sordum ama daha fazlası da olabilirdi.

Başını sallıyor. "Diğer kız geri gelmedi."

Kalbim sıkışıyor. "Hadi. Seni güvende olacağın bir yere götüreceğim."

Başını salladı ve korkmuş olmasına rağmen, onun geri gelip daha fazlasını yapabileceği her şeye karşı benim yapabileceğim korkunç her şeyle yüzleşmeye hazır bir şekilde bana geldi.

Tökezlediğinde onu tutuyorum ve kaçmıyor. Cesur Kız.

Arabama binmesine yardım etmeme izin verdi ve gözlerinden yaşlar akarak yolcu tarafına geçti. Bu ana kadar umudu tükenmişti.

Riskli bir plan yaparak sürücü tarafına koştum. Güvende olmak için gidebileceği tek bir yer var.

"Senin bir ailen yok, değil mi?"

Başını sallıyor.

“Bir arkadaşım var - bir kadın - başka bir hayatta tanıyordum. O iyi bir anne olurdu. O seninle ilgilenirdi.

Kirli saçlarını gözünün önünden çekiyor. "Gerçekten mi? Beni ondan koruyacak mı?

"Seni ondan koruyacağım. Asla geri dönmeyeceğine söz verebilirim. Tamam aşkım?"

Beni uzun süre inceliyor, gözlerinde daha fazla yaş birikiyor. Artık onu çok korkuttum. Kahretsin.

"Sen gerçekten bir meleksin," dedi sonunda, kalbimin çarpmasına neden oldu.

Lindy May'in evine doğru giderken başka bir şey söylemedim. O hayalet görebilen ama ürkmeyen tek kişi.

"Adınız ne?" Her geçen dakika daha rahatlayan kıza soruyorum.

"Bana Pup dedi. Ama benim adım Laurel," diyor pencereye yaslanarak esneyerek.

O aleti kesip ağzına dikmeyi dileyerek direksiyon simidini daha sıkı kavradım.

Lindy May'in evi görüş alanıma giriyor ve bunu birkaç dakika tartışıyorum. O iyi bir kadın. Tıpkı Diana gibi. İkisi de benim için adalet aramaya çalıştı. Lindy bu yüzden korkunç bir kadere maruz kaldı. Benden her şeyimi aldıkları gece benden beş yaş büyüktü.

"FBI'ı arayacağım!" Lindy bağırır.

"Devam et amcık. FBI babalarının umurunda değildi, değil mi? Kyle sırıtarak alay eder.

Dev onu tutuyor, o bana ulaşmaya çalışırken yüzü asık.

O kaltağa daha sonra bir ders vereceğim, diye mırıldandı Kyle alçak sesle.

Dev, Lindy benim için bağırırken onu adeta taşıyarak uzaklaştırmaya başladı. Marcus için bağırıyor. Gelmeyen yardım için bağırır.

Müziğin sesi yükselir, sesler havaya nüfuz eder ve bastırmaya çalıştıkları çığlıklara aldırış etmezler.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Kyle çekiliyor. "Kimin sırası?"

Kyle onu susturdu. Onu susturmakla kalmadı; onu mahvetti. Lindy beni kurtarmaya çalışırken bir kayıp yaşadı ama her yıl mezarıma çiçekler koyuyor. Beni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün olduğunu söyleyerek o mezarla konuşuyor.

Hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğü ölü bir kızla konuşmak için o cehenneme geri döner.

O gerçek bir melek.

Bu kadar yakın olması kader. Kader bana Laurel'ın sonsuza kadar Lindy tarafından sevileceğini ve ilgilenileceğini söylüyor. Ve eminim kimse bu çocuğun çektiklerinden sonra kimsesiz bir çocuğu sevgi dolu yuvasından almazdı.

Laurel'ı burada mı bırakıyorsun? Bunun Kenneth'i olduğum katile bağlayacağını bilmek mi? Bu çok büyük bir hata. Ama bu çocuğu öylece bir yere bırakamam.

Garaj yoluna giriyorum ve panjurlardaki bir aralıktan hemen bakan bir çift göz görüyorum. Bunca yıl sonra, hala gergin hissediyor. Muhtemelen şu anda elinde bir silah var.

Bu hissi biliyorum.

Bir canavara acı çekti. Bir kasaba dolusu acı çektim.

Dışarı çıktığımda panjurlardaki çatlak kayboldu ve Laurel'ı uyandırarak yavaşça kapıyı açtım.

"Burada mıyız?" diye soruyor, sesi hâlâ cızırtılı.

Bok. En azından ona biraz su vermeliydim.

Bu yüzden ona kendim bakamam. Bu ve eminim ki bir canavarın çocuk yetiştirmesi akıllıca değildir.

Lindy onu sevdirecek. Onu bıçak fırlatan bir katile çevireceğim.

"Evet," dedim nazikçe, uzanıp narin, hafif vücudunu kollarıma alarak.

Tereddüt etmeden kollarını bana doladı, çektiklerinden sonra bu kadar özgürce vermemesi gereken güveni beni süsledi.

Hayatta kalacak.

Bunun üstesinden gelecek.

Bunu şimdi her zamankinden daha fazla biliyorum, çünkü onun çektiklerinden sonra sadece güçlüler dokunabilirdi.

Ben çocuğu ona doğru taşırken Lindy kapıyı açıp dışarı bakıyor.

"Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

Benim, Lindy. Ve hala hatırladığım kadar iyi olup olmadığınızı görmek için buradayım."

Sadece sesim onun kapıdan tökezlemesine, gözlerinin şokla açılmasına neden oldu. Vücudu sallanırken yere düşmemeye çalışarak kapı çerçevesini kavradı.

"Sen-"

"Biliyorum. Biliyorum. Ben öldüm," dedim bu cümleyi duymaktan bıkarak.

Sen gerçekten bir meleksin, dedi Laurel zayıf bir sesle, başını göğsüme yaslayarak.

Lindy ışığı yakarken gözleri çocuğa dönüyor ve yırtık giysileri, kirli cildi ve keçeleşmiş saçları görünce yüzünün rengi çekiliyor.

"Bu küçük kız çok acı çekti. Ona burada güvende olacağını söyledim, dedim Lindy'ye, gözlerinin yavaşça benimkilere dönmesini izleyerek. "Beni yalancı yapma."

Bizi içeri aldı ve Lindy'yi kollarımdan almasına izin verdim. Lindy hafifçe irkilir ama aynı hızla iyileşir. Lindy onu kanepeye fırlatır, oraya koyar ve üzerini bir battaniyeyle örter.

Sahip olmadığım annelik içgüdülerinin eski dostum için devreye girmesini izliyorum. Buzdolabına koşup bir şişe su aldı ve koşarak geri döndü. Laurel şişeyi neredeyse elinden koparıyor, o kadar susamış ki çok hızlı içiyor.

"Yavaşla. Çok fazla içmek mideni bulandırır, dedi Lindy yatıştırıcı bir sesle, elini Laurel'ın yanağından aşağı kaydırarak.

Laurel, Lindy'ye olan güvenini şimdiden artırarak şefkatli dokunuşa eğilir. Bu kız bende ağlama isteği uyandırıyor. ben çok duygusalım Bu çok riskli. Ama güvende, sevilmiş ve mutlu olma şansını hak ediyor.

"Aç olduğuna bahse girerim."

Laurel kesin bir şekilde başını salladı ve saat sabahın üçüne yaklaşıyor olsa da Lindy ekmek ve fıstık ezmesini kaparak mutfağa koştu.

"PB&J'yi seviyor musun?" Lindy soruyor.

Laurel hala suyu içerek başını salladı.

Lindy bir sandviç hazırlayıp bir şişe daha su alırken sabırla, biraz da hayranlıkla izliyorum.

Küçük kıza yemeğini uzatırken, Lindy bana saygı duyuyor.

"Ona ne oldu?"

Ben cevap veremeden, Laurel benim adıma cevap veriyor. "Melek beni canavardan kurtardı. Beni bir daha asla incitmeyecek. Melek beni güvende tutacak."

Lindy kendi ağzını kapatırken başımla onayladım. Gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Tüm bilmesi gereken bu.

Laurel sandviçi karıştırıyor ve ben de Lindy'ye mutfakta bana katılmasını işaret ediyorum.

İçeri girer girmez Laurel'ın bizi takip edip etmediğini kontrol ettim.

Lindy'ye neredeyse hiç fısıldamadan, "Bu haber çıktığında öne çık," dedim. Onlara kapınıza küçük bir kızın geldiğini ama onu size kimin getirdiğini bilmediğinizi söyleyin. Adamın adı Kenneth Ferguson'du. Bunu sorduğum için üzgünüm ama ben onlara kendim bilgi vermeden gömdüğü cesetleri bulmalarının tek yolu bu."

Ona bir parça kağıt verdim ve sanki hasta olacakmış gibi ağır ağır yutkundu.

"Hâlâ yaşıyor mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Güzel, dedi sessizce, küçük kıza bakarak. Ona bakıyor ve ben sessiz kalıp onu inceliyor, kafasında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Gerçekten buradasın. Canlı. Çok farklı görünüyor."

"Gerçekten benim."

Başını salladı, gözleri hâlâ kayıptı ve benim üzerimde değildi.

"Onların peşinden gidiyorsun, değil mi?" diye sordu kısık bir tonda, gözleri benimkilerle buluşmak için geri geliyor.

Bir kez başımı salladım.

"Bazılarının öldüğüne dair fısıltılar ve söylentiler duydum ama haberlerde bulamadım. Bunun doğru olmasını umuyordum. Bunu yapacak güce sahip olanın ben olmasını diliyordum."

Dudaklarım seğiriyor. "Gücün farklı bir yerden geliyor. Daha saf bir yerde. Bana ait? Benimki oyulmuş ve karanlıkla dolu, Lindy. Buraya gelerek büyük bir risk alıyorum."

"Ama o küçük kızın güvende olmasına ihtiyacın vardı," diyor boşlukları doldurarak. "Ve sen bana güvendin."

"Beni ve kardeşimi adalete teslim etmeye çalışırken çok şey kaybettin."

Yüzü değişir, üzerine bir soğukluk çöker. "Bu senin hatan değil. Herkese anlatmaya çalıştım ama kimse dinlemek istemedi. Kyle beni susturmaya çalıştı. O… O…"

Sesi kısıldı ve dudaklarım gerildi. "Biliyorum. Gününü yaşayacak, Lindy. En kötüsünü o çekecek."

Başını salladı, öfkeyle gözyaşlarını silerken gücü tazelendi.

Antonio, Kyle'a inandığında beni terk etti. Kyle onunla seks yaptığımı söyledi. Kocama tecavüze uğradığımı söyledim. Tecavüzcüme benim yerime inandı. Beni terk etti.

Bunu zaten bildiğim için başımı salladım. Antonio listemde ama ölmek için değil. Kefaret için işaretlendi. Eğlenceli olmalı.

Jake, iflasla başlayarak onu mahvetme sürecini çoktan başlattı. Şans eseri, piç kurusu evsiz, meteliksiz ve anlamsız olduğu yıl içinde kendini öldürecek.

"Kimse umursamadı. Kimse dinlemek istemedi. Kimse bu kadar korkunç, akıl almaz derecede kötü bir şeyle rahatsız edilmek istemezdi. Hiç yokmuş gibi davranmak istediler."

Karanlık bir gülümseme dudaklarımı kaplıyor. "Bir daha asla sessiz kalmayacaklar. Işıklar her söndüğünde korkudan titreyecekler. Bir değişiklik için korkanlar onlar olacak. Kasaba yanacak, Lindy. Yere kadar yanacak. Güven bana. Bir planım var. Ve hiç kimse hedef tahtasına takılmaz."

Titrek bir nefes veriyor. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Taze gözyaşlarını silerek, konuşmamızdan habersiz, minnetle yemek yiyen küçük kıza bakıyor. "Bana ihtiyacın olan her şeyi yapacağım."

Laurel'a benim kadın olduğumu polislere söyleyemeyeceğini anlat. Onlara hiçbir şey söyleyemeyeceğini anlamasını sağla, yoksa diğer canavarları durduramam."

Laurel oturma odasından, "Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim," diyerek düşündüğüm kadar kayıtsız olmadığını kanıtlıyor. Başını çeviriyor, gözlerinde çelik gibi bir kararlılık var. "Bütün canavarları yakalamanı istiyorum."

Belki de düşündüğümden daha çok bana benziyordur.

Arkasını dönüp dikkatini sandviçe verirken Lindy bana fısıldadı, "Senin de tüm canavarları yakalamanı istiyorum. Sırrın bende güvende, Victoria."

Omurgamdan yukarı bir ürperti dolaşıyor. "Artık Lana. O gece Victoria'yı öldürdüler," dedim ona sessizce.

Anlayarak başını salladı. "Ya Diana? O denedi—"

"Biliyorum. Oğlunu tehdit ettiler, diye sözünü kestim, endişesini geçiştirmek için. "Farklı bir rol oynayacak. Ördeklerim üst üste. sabırlı oldum Hepsini düşündüm. Şimdi fişlerin yerine oturmasını bekliyorum ve onlar poker oynarken ben domino oynuyor olacağım."

Gülümseyerek bana bir şişe su almak için arkasına yaslandı. Bana uzatırken, Laurel'a son bir kez bakıyorum.

"O güçlü. Bana değil de senin gibi olduğundan emin ol," dedim gözleri biraz daha solgunlaşan Lindy'ye.

"Zayıfım. Savaşmayı bıraktım ve kaçtım."

"Hayatta kaldın. Tek başına bir savaşa karşı savaştın. Sandığından daha güçlüsün ve tam da onun ihtiyacı olan şeysin." Onun yaşlanmış gözlerine bakarken iç çekiyorum. Keşke daha uzun kalabilseydim. "Gitmek zorundayım."

Başımı çevirmeye başladım ama birdenbire kendini bana doğru fırlattı ve kollarımı ona dolayıp, pek çok uyku halindeki

duyguyla bağlantılı bir kucaklama hissettim. İlk defa kesmek istemediğim bir yüzle geçmişimle yüzleşiyorum.

İyileştirdiği kadar acıtıyor.

Bana sımsıkı sarıldı ve bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin olmasam da sevgisine karşılık verdim.

O uzaklaşırken ona bir kağıt uzattım. Onu inceliyor, yönergeleri okuyor ve yeni rolünü oynamaya hazır olduğunu kanıtlayarak bana başını sallıyor.

Tam gitmek üzereyken, Laurel titreyen bacaklarının üzerinde duruyor ve bana doğru geliyor. Kollarını boynuma dolayıp beni hazırlıksız yakaladığında dizlerimin üzerine çöktüm.

Yavaşça, dikkatlice ona sarıldım.

"Bütün canavarları öldür," diye fısıldıyor. "Böylece başka kimseyi incitmezler."

Lindy'nin nefesi kesildi ve ben kaşlarımı çattım. Umarım uzun vadede onun etkisi benimkini gölgede bırakır.

"Hepsini öldüreceğim, böylece bir daha asla öldürmek zorunda kalmayacaksın," diye fısıldadım, söylenecek doğru şey olma ihtimali çok düşük olsa da.

"İyi."

"Duş ister misin?" Lindy ona sorar.

Başını salladı, sanki daha fazlasını istemiyormuş gibi gözlerinden yaşlar akıyordu.

Lindy, kalbi kırılan küçük kızın önünde ağlamamaya çalışarak tekrar yutkundu.

“Senin için açacağım ve sana mahremiyet vereceğim. Kendini güvende hissetmen için kapıyı kilitlemene bile izin vereceğim.”

Deneyimden konuşuyor.

Banyo kapımı da kilitlerdim.

Çıplak olduğunuzda ve duşta dikkatiniz dağıldığında kendinizi savunmasız hissedersiniz. Çok kolay bir hedef olduğunuzu hissediyorsunuz.

"Melek incinmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Laurel sessizce, "Kilitli kapıları sevmiyorum," diyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve Lindy yine yutkunuyor. "Duşa başlayacağım."

Koridorda ilerliyor ve ben de Laurel'a doğru başımı sallayarak haklı olduğunu anlamasını sağlıyorum; Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.

Kilit altındaydı. Yaraları bizimkinden farklı. Esir tutuldu. Bizim kapalı güvenliğe ihtiyacımız olduğu gibi onun da havaya ihtiyacı var.

Lindy'nin yaraları benimki kadar derin ve acı verici değil. Bir adam onu mahvetti.

Daha niceleri benden bir parça aldı.

Ama acı aynı. Aynı derecede korkutucu. Bir o kadar da acımasız.

Dönüyor ve banyo kapısının açık olduğunu görüyorum. Görünüşe göre Laurel bunu istemiş.

Farklı yara izleri var, dedim sessizce.

"Onun ihtiyacı olan şey olmayı öğreneceğim. Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bunca yıldır kendimi çok anlamsız hissettim, ama onun ihtiyacı olan şey olarak başıma gelenleri uzlaştırabilirsem... belki her şey anlamsızmış gibi gelmez."

Bu hissi biliyorum.

"Delaney Grove'u sorarlarsa ne diyeceğim?" uzaktan duş uğuldarken sessizce soruyor.

"Hiç bir şey söyleme."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Dudaklarımda karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. "Çünkü daha öldürecek çok şey var. Nedenini herkesin bilmesine hazır değilim."

Gözlerinden soğuk bir bakış geçer.

"O zaman benden duymazlar. Neye ihtiyacın olursa yapacağım. Sadece o orospu çocuklarının bir daha kimseyi incitmediğinden emin ol.

Altı parmağımı havaya kaldırıyorum ve o kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıyor.

"Bu kadarı çoktan gitti."

Gözlerinde şaşkınlık uçuşuyor.

"Öyleyse önünüzde uzun bir liste var."

Bölüm 11

Asla senden daha iyi olmayan bir adamla arkadaşlık etme.
—Konfüçyüs

LANA

Teslim noktasına vardığımda, arabayı ve anahtarları, koltuğun altında birkaç bin dolarla birlikte park yerine bırakıyorum. Bırakma noktası her zaman değişir ve ben gitmeden önce yalnızca beş dakikalık bir uyarı alırlar.

Tüm depo arabalarında olduğu gibi, ıslak giysilerle dolu çantamı ve bagajdan en az malzeme bulunan siyah çantayı alıyorum.

Kıyafetleri bir çöp tenekesine attım ve yolda yürümeye başladım, arabaya ihtiyacım olup olmadığını sormak için kenara çekilen arabaları görmezden geldim. Gülümseyip gözlerimi devirdiğim bir motosiklet gelene kadar değil.

"Gerçekten mi? Bir motosikletle evinden nasıl çıktın?" Jake bana bir kask verirken sırt üstü zıplayarak inledim.

"Yapmadım," diyor omuz silkerek. "Arabanızda takip cihazı veya herhangi bir şey olmadığından emin olmak için gittiğimde depodan aldım."

Kollarımı beline doladım, o da elimi okşuyor.

"İtiraf etti mi?"

"Bildiğinden daha fazlası. Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Aslında itiraf ettiği şeyleri size hiç anlatmak istemiyorum. Oradaki her sübyancının listesini alıp onlar için aynı sonu tekrarlamak istememek için onu aklımdan çıkarmak istiyorum. Ancak, sana söylemem gereken bir şey var, ama senin zırvalığınla başa çıkacak enerjim olana kadar bekleyeceğim."

Bisikleti devirirken sert bir şekilde iç çekti ve beni depoya kadar götürdü.

Ben arabama doğru ilerlerken, "Boş zamanlarında Anthony'yi izleyebilmen için sana yeni kameraların bağlantısını göndereceğim," dedi.

"Ben bekliyor olacağım."

Bununla birlikte, garaj yolumun sonundaki devriye arabalarını bile görmeden doğruca eve sürdüm.

Sokakta takılmalarına ne yazık ki engel olamıyorum.

Evim doğal olmayan bir şekilde sessiz, çoğu insan gibi ürkütücü değil huzurlu bulduğum bir şey. Suyun ılık spreyini

sırtımda hissederek, duşa girme hareketlerini aceleyle yapıyorum.

Ayak sesleriyle suyu kapatıp duştan çıktım. Sessiz hareketlerle, bir havluya sarındım ve ihtiyatlı bir gözle izleyerek duşun kapısını açtım.

Aynı sessizce çekmeceyi açtım ve orada sakladığım silahı çıkardım. Banyomda neden gizli bir silah var? Hiç korku filmi gördün mü? Kız her zaman duşta bıçaklanır. Ya da banyoya koşup kapıyı kilitler ama psikopat katil içeri girdiğinde kendini savunamaz.

Kendimi savunabilirdim ve banyoda saklanmak gibi bir planım yoktu ama yedek bir plandan asla zarar gelmez.

Bir elimle havlumu, diğer elimle tabancayı tutarak banyonun kapısını dikkatlice açtım. Hareketle elim sağa doğru sarsıldı ama güçlü bir el bileğimi kavradı ve gözlerim, son derece tanıdık bir blues çiftiyle karşılaşmak için yukarı sallandı.

Logan bana tek kaşını kaldırdı ve onun odamdaki Öcü olmadığını fark ettiğimde tüm vücudum rahatladı.

Şaşırmış gibi, "Gerçekten bir silahın var," dedi.

"Neden benim evimdesin?" diye sordum, o bileğimi tutarken namluyu ondan uzağa doğrultmuş halde hâlâ silahı tutuyordum.

"Bunu alsam sorun olur mu?" Tabancayı işaret etti ve o yavaşça, temkinli bir tavırla silahı alırken ben de elimdeki silahı serbest bıraktım.

Dikkatli bir şekilde komodinin üstüne yerleştirip emniyeti çalıştırdı. Sonra tekrar yüzünü bana döndü.

"Üzgünüm. Gerçekten öyleyim, Lana. Kızmakta sonuna kadar hakkın var."

O yatağıma otururken derin bir nefes verdim ve şimdi iki elimle havluyu biraz daha sıkı kavradım.

Dirseklerini dizlerine dayayarak yatağımda öne doğru eğilerek onları birbirine sürterken ellerine baktı. "Saldırıyı bildiğini bilmiyordum. Ama sen haklısın; Seni hemen aramalıydım. Seni endişelendirmek istemedim ama benden önce başka birinin sana söylemesine hazırlıklı olmalıydım. Bir daha olmayacak."

Artık bir adamı bıçaklayarak öldürdüğüm için öfkemin çoğu gitti, bu da mantığımı tıkayan çok fazla duygu olmadan söylediklerini yavaşça sindirmeme izin veriyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Konuşmak yerine havlumu tutmaya devam ettim ve bakışlarını benimle buluşturmak için gözlerini kaldırmasını izledim.

"Bu iş çözülene kadar buradan gitmiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu anlayana kadar buradan ayrılmıyorum."

Ona inanıyorum.

Ben bir cinayetten yeni döndükten sonra iki kez ortaya çıktı. Çok erken ortaya çıktığında ne olur? Saçlarımda veya kıyafetlerimde kan olmasının gerçek sebebini açıklamam gerektiğinde ne olur? Beni yakaladığında ne olacak?

Gözlerine baktığımda, çekip gitmenin neden bu kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Daha önce beni kollarından uzaklaştıran öfke olmadan, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Yorgun görünüyor, hep yorgun. Kravatı gevşetilmiş, çözdüğü üstteki iki düğmenin altından sarkıyordu. Sıkı, bronz ten, bu açık düğmelerden görülebilir.

Gömleği çözülmüş ve ceketi yatağımın üzerine saçılmış, biz konuşurken kırışıyor.

Ciddiyim Lana, dedi, dikkatimi tekrar yüzüne çekerek. Sarı saçları darmadağınık ve o sıkı, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmış. "İyileşene, kollarıma girene ve ben burada yokken polisin seni korumasına geri dönmesine izin verene kadar gitmiyorum."

Seçeneklerimi düşünürken dudaklarım inceldi. Buradan onsuz ayrılmak göğsümde kocaman bir delik açıyor gibi. Hastaneden ayrıldığımdan beri kaybı hissetmekten kaçınıyorum.

Gözyaşları daha önce beni bunalttı ve beni hazırlıksız yakaladı. Taşan duygularımın yükünü alacak biri olmasaydı, şu anda Jake'in evinde hıçkıra hıçkıra ağlıyor olacaktım.

Odamdaki bu adam için.

Beni yok etme gücüne sahip bir adam.

Bırakamayacağım bir adam.

"Tamam aşkım." Tek başına lanetleme sözcüğü ağzımdan zayıf bir şekilde çıkarken, zihnim bunun ne kadar aptalca olduğunu haykırıyor. Hiç bu kadar çok güce sahip olmamıştı .

"Tamam aşkım?" Gözyaşlarım göz kapaklarımda yeniden oluşmaya başlarken soruyor.

Daha fazlasını söylemeye çalışırsam sesimin çatlamamasına güvenerek başımı salladım. Daha önce duygulardan kurtulduğumu düşünmüştüm ama şimdi yenilenmiş bir canlılıkla geri döndüler.

Ayağa fırladı ve beni beklediğimden daha hızlı bir şekilde belimden kavrarken nefesim hızla kesildi. Beni kendisine çekti, beni kaldırmadan önce kendisine doğru çekti, sahiplenici, umutsuz bir tutuşla bana sarıldı.

Kollarımı boynuna doladığımda dudakları benimkileri buldu ve zihnimin hala mantıklı bulmam için bana yalvaran kısmını kapattı.

Parmaklarım saçlarının arasından geçerken beni yatağa bıraktı ve öpüşme ve dokunma ansızın sona ererken beni sarstı. Başımı kaldırdım, havlum açılırken yüzüm kızardı ve gözlerini aç bir şekilde vücudumun üzerinde gezdirdi.

Elleri dizlerimi kapatıp onları ayırmaya zorladığında içimden bir nefes tısladı.

"Her şeyi yanlış yapıyorum," dedi saygılı bir şekilde nefes alırken, dudaklarını yalarken gözlerini bacaklarımın arasına dikmişti. "Tüm önemli şeyleri atlıyorum, sana her yönden başlangıç yerine ortasını veriyorum."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan, ağzı klitorisimin etrafında dolanmadan saniyeler önce başı eğildi ve sarı saçları bacaklarımı gıdıkladı. Kalçalarım inik ama beni sabit tutuyor, beni yerimde tutmak ve yüzünü tam istediği yere sabitlemek için kalçalarımı tutuyor.

Aynı anda dilini emiyor ve sallıyor, her geçen saniye zevkini artırıyor. Neredeyse çok yoğun. Neredeyse çok fazla.

Kimsenin bana bu şekilde dokunmasına asla izin vermedim ve beni hazırlıksız yakalamasaydı onun da şansı olmayacaktı.

Parmaklarım saçını kavradı, muhtemelen çok sert çekiyordu, ama sadece homurdanarak onayladı, sesinin titreşimleri beni o güçlü kenara çok daha fazla yaklaştırdı. Mükemmel, inanılmaz ve harika hissettiriyor… ve diğer tüm güzel sözler de.

Üzerimde patlayıcı bir şey çatırdadığında haykırdım, orgazmın gücü beni şaşırttı. Aşırı duyarlı ete karşı mükemmel bir uyum içinde emmeye, ısırmaya ve yalamaya devam ettiğinde neredeyse nefesim kesiliyor.

Sonunda bırakarak bana merhamet gösterdi ve ıslak tenimi öpmeye başlayınca tüm vücudum ürperdi ve havluyu altımdan sert bir şekilde çekerek çıkardı. Hâlâ vücudumdan yukarı doğru

öpmeye devam eden dudaklarının altında vücudum gevşeyip gevşediğinde onu fırlatıp attı.

"En azından özür dilemekte iyisin," dedim ona, ama kelimeler ağzımdan çıktığı zaman hâlâ nefesim kesilmişti.

Dudaklarının arasından bir kahkaha uğultusu kaydı ve hâlâ alay ettiği, şimdi yükselişiyle göğüslerimin vadisi arasında hareket eden tenimde oynuyor.

Dudakları nihayet benimkilere ulaştığında, öpücük aç ve en baştan neden kavga ettiğimizi unutuyorum. Beni daha sert öperken kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve ayakta durabileceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde beni altında tuttu.

Ama Logan'la sanki hiç incinmemişim gibi. Ona güvenirim. Geçmişte geri dönülmez bir şekilde incindikten sonra birine bu kadar özgürce güvenmek delilik ama ben güveniyorum. Ona tamamen güveniyorum ve beni asla kasıtlı olarak incitmeyeceğine dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Bunu beni öpme şeklinde hissedebiliyorum. Ruhunu açığa vurduğunda bunu gözlerinde görebiliyorum. Nefes alma şeklinden tadabiliyorum. Ve onun dürüstlüğünü, bir yırtıcı hayvanın avının korkusunu hissedebildiği gibi hissediyorum.

"Sadece benimle misin?" diye sordu, ben gömleğini kafasından sıyırıp kravatını da çekiştirirken öpücüğü bozarak. "Tartıştığımız bir konu değil ama sanırım ben nerede durduğumu açıkça belirttim ve sen de beni başka kimseyle istemediğini açıkça belirttin."

Seks yaptıktan sonra bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Seni başka kimseyle istemediğimi biliyorsun," dedim ona, neden konuyu açmak için en iyi zamanın bu olduğunu düşündüğü konusunda kafası karışmıştı.

Dudaklarımı kıstırıp geri çekilirken sırıttı ve pantolonunu çözmek için aramıza uzandı.

"Benden önce biriyle birlikte olmayalı ne kadar oldu?"

"Yedi ay," diyorum hiç düşünmeden.

Kaşları kalkıyor. Evet, seksi takip ederim. Benim yaşadıklarımı yaşadıktan ve sonunda tekrar samimiyetin tadını çıkardıktan sonra bir tür tesadüfi bir tuhaflık oluyor.

Güzel, dedi yanağıma bir öpücük kondurarak. "Doğum kontrolü?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Çocuk sahibi olamam," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Kafası geriye doğru kalkıyor ve alnı şaşkınlıkla kırışıyor. Sadece yalan söyleyebilirdim. Bunu geçiştirebilir ve hamile kalamayacağıma söz verebilirdim.

Mecbur olmadığım zamanlarda yalan söylemekten bıktım.

"Neden?"

Ona başka bir yalan daha söylemek yerine, yaraları yanımda işaret ettim. O gece çok şey kaybettim, dedim sessizce.

Göğsünü ittim ve üzerimden yuvarlanarak ona sırtımı vermeme yetecek kadar kalktı. Yan tarafımdaki, sağ kalçama en yakın olan yara izlerini işaret ediyorum.

"Ve bir böbrek," diye ekliyorum.

Parmakları yara dokusunun üzerinde geziniyor ama bir kez olsun gerilmiyorum. Asit gibi hissetmek yerine, bana ilk kez dokunan iyileştirici bir merhem gibi geliyor.

Dudakları omzuma değiyor.

"Başka ne?" diye fısıldadı, ellerini kıçımda başka bir uzun yara izinin olduğu yerde gezdirerek.

gözlerimi kapatıyorum "Yüzüm. Şu anda orada kemikten çok metal var. Bir kemik yapısını eski haline getirmek için çok karmaşık, biraz deneysel ameliyatlar yapıldı. Bir mucize yaratan adam, açıkçası bir dahidir. Rusya'da yaşıyor ama Amerika'ya sırf ameliyatım için geldi. Para, birinin hayatının gidişatını değiştirebilir."

Sadece bir yüz. Bu sadece bir yüz. Ama şekli bozulabilirdi. Bir canavar gibi görünebilirdim. O zaman dışım da içim kadar çirkin olurdu.

Yüzümü çevirdim, omzumun üzerinden elini kalçamda gezdirip oradaki pürüzlü yara izini takip etmesine baktım.

"Bu nereden?"

Tamamen yalan söylemek zorunda değilim. "Bardak. O gece içime saplandı, o kadar derine saplandı ki daha fazla kan kaybetmemden korktukları için onu hemen çıkaramadılar - çok fazla kan. Kanım o gece sokakları boyadı."

Ona tüm gerçeği söylemeden gerçeği söylemek tuhaf bir şekilde tedavi edici. Sürekli yalan söylemekten bıktım. Küçük bir gerçek bile bunu daha gerçek hissettiriyor.

Sadece Kyle'ın kırık bir ayna parçasını oraya çarptığından bahsetmiyorum. Kardeşimle alay etmek için kullandıktan sonra kırdıkları aynı ayna.

Kyle için de bir aynam var. Birkaç ayna. Yaptığım her şeyi izleyecek.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle, o kadar yürek burkan bir içtenlik ki, tekrar gözlerimden yaşlar akmakla tehdit ediyor.

"Bu senin hatan değil. Anı mahvetmek istemedim ama yalan söylemek de istemedim.

"Yalan söylemek zorunda değilsin," diyor, bu sözler onun kaldırabileceğinden daha fazla gerçeği ısırmama neden oluyor. "Hayatta kalman inanılmaz."

Hiçbir fikri yok.

"İki kez düz çizgi çizdim. Teknik olarak iki kez öldüm. Sonra yeniden doğdum. En azından ben böyle düşünmeyi seviyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu ve öne doğru eğilirken elini yan tarafıma doğru kaydırdı. Dudakları benimkileri yakaladı ve ağırlığı arkamdan aşağı indi. Bu, rahat edeceğimi hiç düşünmediğim başka bir pozisyon, ama onun yanında çok doğal bir şekilde zahmetsiz.

Öpücük saygılı, duygulu ve aslında şu anda söyleyebileceği her şeyden daha fazlasını ifade ediyor. Açı garip olsa da onu öpmekten vazgeçmedim.

Eli vücudumun önünde kayarak kalçalarımı yeterince kaldırdı. Ten ten tene, içimde ittiğini hissettiğimde ağzının içine doğru inledim. Ne kadar sıkı oturmasına rağmen çok kolay kayıyor. Kalçaları sallanıyor, yavaşça içeri ve dışarı doğru itiyor, sanki bütün gün beni becerebilecekmiş gibi beni içine çekiyor.

Ben de ona izin verirdim.

Telefonu çalıyor çalıyor ama durmuyor. Dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve elleri kalçalarımı kavrayarak biraz daha hızlı hareket ediyor. Sonunda öpücüğü bozan kişi benim, böylece ellerinden biri klitorisimi bularak etrafımda kayarken keskin bir nefes alabilirim.

Adımları hızlanırken ona doğru sallanıyorum. Dizlerini kalçalarımın altına kaydırdı, daha sert ve daha hızlı itmek için kendine daha iyi bir kaldıraç sağladı.

Telefon susmuyor ama birbirimizin içinde duramayacak kadar kaybolduk. Kalçası sendeledi, ritmini kaybetti ve yakında

olduğunu biliyorum. Tam onu takip etmeyeceğimi düşünürken, orgazm birden bire ortaya çıkıyor ve kendime engel olamadan onun adını haykırıyorum.

Bir eliyle kalçamı sıkıca sıkarken, diğer eliyle beni yönetmeye devam ederek orgazmımı durmadan sürdürüyor.

Yere yığıldım ve sonunda vücudumla yatak arasına sıkışan eli hareketsiz kaldı. Üstüme geliyor, dudaklarını omzumun üzerinde gezdirirken vücudu sonrasında ürperiyor.

"Telefonun," dedim bir kez daha nefes nefese.

Nefesim hiç değişmeden beş kat merdiveni koşabiliyorum ama Logan'la sevişmek beni terli, nefessiz bir karmaşaya dönüştürüyor.

“Bırak çalsın. Göreve dönmeden önce üç saatim var.”

Tekrar omzumu öptü ve gözlerimin ağırlaştığını hissederek yastığa sırıttım.

"Mükemmelsin," dedi yanağıma doğru, dudakları oraya da bir öpücük kondururken.

Keşke, dedim usulca, komodinin olduğu yerden telefonunu kaldırarak. "Cevap. Önemli olabilir ve benim yüzümden cevap vermediğini biliyorum. Kızmayacağım.”

Telefonunu alırken hâlâ içimde inliyor. "Cevap vermememin tek nedeni bu değil. Eğer senin içindeysem asla telefonuma cevap vermem. Ben bile o kadar şirket adamı değilim.

Öfkeyle homurdandım, sonra yastığa doğru güldüm, yanağımı tekrar öperken gülümsediğini hissettim.

Benden çekildi ve şimdiden kaybı hissederek bacaklarımı birbirine kenetledim. Ve karışıklık. O zamandan beri hissetmediğim karmaşa…

Mide bulantısı dalgasının üzerimden geçmesini bekliyorum.

Paniğin beni ele geçirmesini bekliyorum.

Gömülü hatıraların yeniden yüzeye çıkmasını ve bu anı çalmasını bekliyorum.

Ama olmuyor.

Bir sırıtış daha dudaklarımı kıvırıyor. Küçük bir parçamı daha iyileştirdi.

Keşke beni tekrar normal bir kız gibi düşündürebilseydi, olmamı istediği mükemmel insan olabilirdim.

Ama şimdilik, sunduğu yanılsamayı alacağım. Yarın yokmuş gibi tadını çıkaracağım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Banyodan çıkarken yerden boxerını alırken şöyle dediğini duydum.

Ne zaman tamamen çıplak oldu? Yemin ederim, bana baskı yaptığında tüm düşünce sürecimi kaybediyorum.

Yatağımın kenarına -hâlâ çıplak- oturduğu için ona mahremiyet vererek banyoya yöneldim. Ama kapıyı kapatıp ortalığı toplamaya başladığımda bile onu duyabiliyorum.

"Hadley takımda ve ofiste uyuyor. İhtiyaç duyarlarsa güvenlik kayıtlarını kontrol edebilirler."

Kahretsin.

"Öyleyse öldürüldüğü pencerenin zaman damgalarını görmeleri için izin alın. Bizimle birlikteydi. O kadar yolu arabayla gelip üvey babasını öldürmesine imkan yok."

O şişko piç çoktan bulundu mu? Lanet olsun ona. Bu anı mahvettiği için onu daha çok bıçaklamalıydım.

"HAYIR. Hayýr. Hayýr. Bizden birini sorguya çekemezler. Onunla konuşmak isterlerse, bizim bölgemizde bizim kurallarımıza göre yapabilirler. Ne sebeple olursa olsun itibarını zedeleyemezler. Anlaşıldı?"

Ağzından sert bir nefes kaçtı ve kapıya yaslanarak dinledim.

"Ne tür resimler?" Alçak sesle sorduğunu duydum ama ses tonunda karanlık bir ton var.

Hemen geliyorum.

O orospu çocuğunu kesinlikle daha çok bıçaklamalıydım. Ve onu taşlarla ağırlaştırdı. Ve köpekbalıkları falan için suyu karıştırdı. Burada köpekbalıkları var mı?

O aşağılık herif için çok fazla köpekbalığı olması gerekirdi.

Ama şeyh. Ben sadece çok güçlüyüm. Ben bile bilim yasalarını çiğneyemiyorum ve tek yapabildiğim onu suya itmekti.

"Hayır," dediğini duyuyorum. "Bunu yapanı bulmalarına yardım etmeyeceğiz. Onu sorgulamak istiyorlar - tamam. Ama onu becer ve Hadley'i içeri çekmeye çalıştıktan sonra bizim yardımımızı almaya çalıştıkları için onları da becer. Ben gelene kadar onları ona yaklaştırmayın. Anlaşıldı?"

Kapıyı açtım ve bacaklarını pantolonunun içine sapladığını, telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdığını gördüm. Güneş bir süredir tepede olmasına rağmen, karanlık perdelerimin arasından zar zor fark edebiliyordum.

Logan bütün gece nerede olduğumu hiç sormadı. Ya da belki gittiğimi bilmiyordu.

Hayır. Hayır. Garaj yolumdaki polisler içeri girdiğimi gördü. Yine de Logan nerede olduğumu asla sorgulamadı.

"Evet, şimdi onun evindeyim. Ve bunu böldüğü için birinin kıçını tekmeleyeceğim. Sonra geri geliyorum ve beş saatlik sağlam bir uyku çekiyorum. Boşa koşarsak hiçbirimiz onu yakalayamayız. Bu Kenneth denen adama gelince, öldüğü için memnunum.

Dudaklarıma küçük bir sırıtış yayılıyor. Az önce yaptığım şeye neden göz yumuyormuş gibi göründüğünü bilmiyorum. Ya da neden gurur duyuyorum.

Yüksek sesle aptalca bir şey söylemeden önce aklımdaki çılgın düşünceleri uzaklaştırarak gülümsememi bir kenara atıyorum. Normal insanlar yeryüzünden bir canlıyı alıp cehenneme göndermekle falan gurur duymazlar.

Şaka yapmıyorsun. Eğer gelirse onu da yanıma alabilirim.”

Ben kapı eşiğinde dururken gözleri yukarı fırladı ve benimkilerle buluştu.

"Evet," diyor, hala telefona konuşuyor. "Fazla kalmayacağım. Sadece bunu Hadley'nin üzerine yıkmaya çalışmadıklarından emin olmak istiyorum. Sonra geri geliyorum.”

Ayakta duruyor, bana geliyor, şimdi tamamen giyinik. Muhtemelen telefonda konuşma ve giyinme konusunda profesyoneldir.

"Hala o kısım üzerinde çalışıyorum ama umarım," diye devam etti bana sırıtarak. "Mümkün olan en kısa sürede orada ol."

Ben duvara yaslanırken gözlerini yavaşça üzerimde gezdirerek çıplak vücudumun uzunluğuna baktı. "Seni ne kadar çıplak tutmak istesem de içeri girmem gerekiyor. Benimle gelmeni istiyorum çünkü hemen geri geleceğiz. Henüz seni yalnız bırakmaya hazır değilim."

gözlerimi deviriyorum. "Polisler yine dışarıda oturabilir. Duke odasını geri alabilir."

Bu çok aptalca bir taviz.

"Duke az önce beni aradıkları bu cinayetle ilgili olarak arandı. Hadley'nin üvey babası öldürüldü. Onu sorgulamak istiyor.”

Bakışlarını tekrar benimle buluşturdu ve Duke'un muhtemelen orada olmasının gerçek sebebini düşünürken bir taş duvar olarak kalmaya çalıştım. Öldürdüğüm canavar hakkında

Hadley'i sorgulamak olduğundan şüpheliyim. Bilakis, canavarın geri kalan sırlarını bilmek istiyor... bana itiraf ettiği en karanlık sırları. Beklemediklerim. Lindy'nin paylaşmak zorunda kalacakları.

Sonra bir ifadenin iyi bir fikir olacağını anlıyorum.

"Yakın mıydılar?" Buz gibi soğuk rutin kaymamdan kurtulmaya çalışırken ağzımdan kaçırdım.

Hayır, dedi dolabımdan bir elbise çıkarıp bana uzatırken.

Kaşlarımı kaldırdım ve önerilen elbisenin yanından geçerek yoga pantolonu ve tişört aldım. Ben bir iç çamaşırı ve sutyen giyerken, biraz kızararak elbiseyi yatağa bıraktı. Makyaj yaptığım ve saçımı atkuyruğu yapmaktan fazlasını yapabileceğim bir gecede elbise giyeceğim.

"O iyi mi?" Normal soruları taklit ederek soruyorum.

Tüm normalliklerim genellikle bir taklittir.

“O… bilmiyorum. Görünüşe göre hasta bir piç. Hadley az önce kaçtığında kafası karışmış bir çocuk olduğunu söyledi. Şimdi acaba...” Sözlerini yarıda kesti ve hüsrana uğramış elini saçlarından geçirdi.

"Hadi gidelim," dedim, kıyafetlerimi giymeyi bitirir bitirmez saçlarımı toplayarak.

Sanki hayatım yeterince karmaşık değilmiş gibi FBI merkezine gitmek üzereyim. Sevimli.

Bölüm 12

Erdem tek başına bırakılmaz. Onu uygulayanın komşuları olacaktır.

—Konfüçyüs

LOGAN

Büyük bir dinlenme odasını işaret ederek Lana'ya, "Sadece burada kal," dedim. "Beklemen için ofisime girmene izin verirdim ama orası kısıtlı."

Elimi sıkıyor, bana küçük, güven verici bir gülümseme veriyor. "Ben iyiyim. Git işini yap."

Kapıyı açık bırakarak dinlenme odasından çıktım ve doğruca Craig'in Hadley ve Duke ile birlikte beklediği ofisine doğru yürüdüm. Kapıdan girer girmez Hadley'nin kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarını aniden kaçırdı.

Gözlerim bana dik dik bakan Duke'a kaydı.

"Ona birkaç basit soru sormam için neden sizin burada olmanız gerekiyor?" Duke sinirlenerek sorar.

"Buna gözlem diyebilirsin ama şefin sırf bir seri katili yakalama şansını artırmak için kızımı tehlikeye attı. Sonra da benim adamlarımdan birini muhtemelen işlememiş olabileceği bir suç için hedef alarak ortaya çıktın.

Kaşları yukarı kalkıyor ve dudaklarında tembel bir gülümseme kıvrılıyor. "Gerçekten mi? Ajan Grace'in o kadar çok mazereti var ki, Kenneth Ferguson'un ölümünü onun üzerine yıkmaya çalışmak aptallık olur.

"O zaman neden buradasın?" Şüpheli bir şekilde soruyorum.

Gülümsemesi soldu ve birkaç poşetli fotoğrafı fırlattı. Onları görünce Hadley'nin nefesi boğazında düğümlendi ve sandalyeyi kavradı.

"Sahip olduğu tüm resimler bunlar değil, ama bu çocuklar? Kayıplar. Bazıları yıllardır kayıp."

Hadley iki büklüm olur ve çöp kutusuna kusar. Duke onu izlerken gerçekten sempatik görünüyor.

Havaya ihtiyacım var, dedi Hadley ayağa kalkarken ağzının arkasını silerek.

Onu dışarı çıkaran ve beni ofiste Duke'la yalnız bırakan Craig'e başımı salladım.

Ben de otururken, "Tepkisini görmek istedin," dedim.

Duke, "Bir nedenle evden kaçtı," diye yanıtlıyor. "Onu çocukken taciz etmekle suçladı."

"Yani sen yapmaya çalışıyorsun-"

Kulağa ne kadar korkunç gelse de, onu hangi 'özel' yerlere götürdüğüne dair cevaplar almaya çalışıyorum. Cesetleri kurtarıyor olsak bile bu çocukları bulmalıyız. Birisi bu adamı öldürdü ama ben onun katilini aradığımdan daha fazla kayıp olan onlarca çocuğu arıyorum."

Telefonunu çıkardı ve masanın üzerindeki resimlere baktım. Çoğu, bir yatağa genişçe yayılmış çıplak küçük kızlardır. Midem bulanıyor ve başka tarafa bakıyorum. Hadley bana geçmişinin bu kısmından hiç bahsetmedi.

"Ferguson, Hadley kaçtıktan kısa bir süre sonra Hadley'nin annesini terk etti. Bu, çocuk gittikten sonra annenin artık değerli olmadığı anlamına gelir. Bir anne böyle bir şeyi nasıl görmezden gelebilir?" O sorar.

"Biri için sevdiği birinin içinde kötülüğün var olamayacağına inanmak, daha önemli olması gereken birini yüzüstü bıraktığını kabul etmekten genellikle daha kolaydır. Çok sık görüyoruz. Biz buna kör göz etkisi diyoruz," dedim dalgın dalgın.

Tam soru soracağım sırada telefonunu bana doğrulttu ve gözlerim inanamayarak açıldı. Resmi işaret ederek, "Birisi bu adamın ne yaptığını biliyordu," diye devam ediyor.

Kenneth Ferguson işkence gördü. Bunda hiç şüphe yok. Derisi birçok yerde soyuldu. Yüzülmüş kısımlarında sanki biri onu yakmış gibi siyah noktalar var.

"Bıçak kullandılar. Kaynak makinesi kullandılar - muhtemelen alt katta kaynak yapmak için kullandığını bile. Ve ayaklarına ve testislerine çivi çaktılar - tamı tamına yetmiş çivi... Altmış dokuz resim ve yetmiş çivi bulduk. Bütün bunları cesedini suya atmadan önce yaptılar."

Neden bu kadar çok katilin cinsel organlara odaklanmak zorunda olduğunu merak ederek yüzümü buruşturdum.

Su vücudu şişirdi, eti daha soluk bir renge dönüştürdü ve mavi damarları gösterdi. Gözler beyaz ve parlatılmış.

"Suya düşmeden önce ölmüş müydü?"

Başını sallıyor.

"Yani su bir karşı önlemdi. İşkence midesi olan organize bir katille karşı karşıyayız. Bir tetikçi olabilirdi. Bu çocukların ebeveynleri neredeydi? Eğer hala yaşıyorlarsa, içlerinden biri bu diğer çocukların nereye gömüldüğünü veya tutulduğunu bilebilir."

"Hepsi sisteme dahildi, evsizdi ve koruyucu aile yanına yerleştirilmemişti. Kaçak olarak etiketlendiler. Ferguson, dosya ve klasörlere sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmet görevlisiydi ve boş zamanlarında sayısız çocuğa bakabilirdi. Yaşları sekiz ile on beş arasında değişiyor."

"Pedofillerin avlandıkları iki ila üç yaş arasında seçici bir yaş aralığı vardır. Hiç bu kadar büyük bir boşluk. Meğer ki…"

"Ne olmazsa?" diye sorar.

"Tabii ki o bir kuaför değilse. Nadirdir, ancak bazı sübyancılar yetiştirebilecekleri ve uzun vadeli ilişkiler

kurabilecekleri çocukları seçerler, bu şekilde, vücutları yeterince büyüdüğünde, onlardan biraz dokunuştan daha fazlasını alabilir.

Bir sesi boğuyor, muhtemelen safrayı yutuyor. "Hasta herif. Neden onları öldürelim?"

"Onları öldürdüyse, bunun nedeni artık fantezideki rollerini oynamamalarıdır. Muhtemelen çok uzaklaştı veya koptu. Hatta belki çok ağlamıştır. Gözyaşlarını çocuk gibi istiyor. Kadınlar olarak onların boyun eğmesini istiyor. Bakımlı çocukların çoğu ya psikolojik olarak çöküyor ya da kendini öldürüyor. Bunlardan bazıları intihar olabilir."

"Onları bulmak istiyorum. En azından onlara lanet bir ses vermek istiyorum," diyor Duke öfkeyle. "Kimse umursamadı. Kimse onları aramadı. Ve hiç kimse bu iblisi bunca yıldır devam etmekten alıkoyamadı."

"Birisi yaptı," diye hatırlattım ona merakla. "Belki biri hat boyunca bir yerden kaçıp intikam için geri dönmüştür."

"Bilgileri medyaya verdim ve daha önceki kurbanların ortaya çıkmasını istedim. Onun katilini yakalamak istememem yanlış mı? Ben sadece ölü ya da diri kayıp çocukları bulmak istiyorum."

Gerçekten parçalanmış görünüyor.

"Ahlaki ikilem sorularına cevap verememem. Medyayı ne zaman uyardın?"

Cesedi üç saat önce bulundu. Şimdiye kadar kimse aramadı veya öne çıkmadı. Bodrumunda öldürüldü, ancak olay yeri çamaşır suyu ile tehlikeye atıldı. Bilinmeyen şüpheli odayı çamaşır suyuyla ıslattı ve ardından hortumla yıkadı. Görünüşe göre bu onun ilk ölümü değil."

"O dedin , " dedim kaşlarımı çatarak.

Adam bir ton ağırlığındaydı. Bir kızın onu suya tek başına taşımasına imkan yok. Suya yuvarlandığına dair işaretler vardı ama yine de bu çok güçlüydü. Bir parça için yokuş yukarıydı. Sonra ayak izlerinin olduğu tüm kiri kazmak için bir çapa kullandılar. Bulduğumuz lastik izleri, bir arabanın markasını veya modelini bulmak için yeterli değildi. Pislik veya kumdan uzak durmaya dikkat ettiler."

Kesinlikle organize. Ellerinin altında sadece bir tane öldüremeyecek kadar organizeydiler.

Resmi işaret ederek, "Tereddüt izi yok," dedim sessizce. "Bir diziyle uğraşıyor olabiliriz."

Gerildi, gözleri kısıldı. "Davanızı elinizden almaya çalışmıyorum, dedektif," diye ekledim, o rahatlarken onu izliyordum. "Sadece polislerin aramadığı bir yerde adalet arayan bir intikamcınız olabileceğini söylüyorum. Şuna bakmak isteyebilirsin—"

Kapı açılıyor ve Craig içeri giriyor. Burada küçük bir kızımız var. Yaralı ve yetersiz beslenmiş durumda ve onu getiren kadın, gece boyunca kapısına bırakıldığını iddia ediyor. Küçük kız, Ferguson'un kurbanı."

Gözlerim genişlerken Duke'ün gözlerine odaklandım ve ikimiz de hızlı adımlarla kapıya doğru fırladık.

Küçük kız, oturdukları odaya girerken Hadley'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Hadley kaşlarını çatarak küçük kızı inceliyor.

"Ne?" Dük sorar.

Küçük kız onun sert ve talepkar sesini duyunca ürperiyor. Duke hatasını anlayarak gerilir.

Kadın kolunu küçük kıza dolarken, "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Daha dün gece mi bulundu? Yine de travma geçirmiş çocuk bu kadına mı tutunuyor?

"Üzgünüm," diyor Duke tekrar, yerine otururken sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Kapıya doğru giderken kolumdan tutarak yanıma yaklaşan Hadley, "Eve gideceğim," dedi. "Bırak o kız Lindy ile kalsın. Onu götürmelerine izin verme . Bir dakikaya ihtiyacım var."

Duke'un Lindy olduğunu tahmin ettiğim kişiyle konuşmasına izin vererek onu takip ettim. Craig, dikkatle dinlerken iPad'iyle oturarak ona katılıyor.

"Bilmiyorum. Kapı çaldı ve ben açtığımda Laurel oradaydı. Onu içeri aldım, besledim, su verdim ve sonra istediği kadar duş almasına izin verdim. İşte o zaman haberleri gördüm ve Laurel bana kendi hikayesini ve ihtiyacın olan bilgileri verdi. Bana söylediği her şeyi sana anlatacağım ama benimle kalacağına söz verirsen. Onu götürmek yok.

"Evet," diye onayladı Laurel inatla.

Laurel ve Lindy düşündüğümden daha fazlasını bilmedikçe, bu kadar derin bir bağ bu kadar çabuk kurulamaz.

Odanın kapısını kapatırken dikkatimi arkadaşıma odaklarken Hadley dikkatimi dağıttı.

"İyi misin?"

Hadley gözlerinde yaşlarla bana döndü. Şu anda etrafta kimse yok, her yer Plemmons'ı bulmak için çabalıyor.

"Hayır, iyi değilim. Her şeyin benim kafamda olduğuna beni ikna etmelerine izin verdim. Hasta ve deli olduğumu düşündüm, Logan. Şimdi... o küçük kız orada. O çocuklar... bunların hepsi benim hatam.

Gözlerini silerek hıçkıra hıçkıra yutkunuyor.

"Bu senin hatan değil, Hadley."

"Daha çok çabalamalıydım. Burada çalışmaya başladığımda daha iyi incelemeliydim. Başka hiçbir rapor dosyalanmadı… Bana ping atmasını ayarladım. Dürüst olmak gerekirse, her şeyin kafamda olduğuna inandım. Şimdi... Sadece eve gitmem gerekiyor. Seni sonra arayacağım."

Bir daha arkasına dönmeden uzaklaştı ve ben de uzun bir nefes verdim. Boşluğa ihtiyacı var ve bunu anlıyorum. Umarım bu onu kırmaz.

Durup Lana'nın bulunduğu dinlenme odasına baktığını görüyorum. Duygu gözlerinden kaçıp daha konsantre bir şeye dönüşürken kafam karıştı, ama Lana'yı göremiyorum.

Sonunda Hadley çekip gidiyor ve bunu daha sonra daha fazla sorgulamak üzere zihnime not alıyorum.

Tam odaya geri adım atmaya başladığımda Craig dışarı çıktı, yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Senin ofisin. Şimdi," diyor, doğruca bana doğru ilerliyor.

Kafam karıştı, onu takip ettim ve Donny ile Leonard'a takip etmelerini işaret ettiğini gördüm. Elise ve Lisa benim yapmam gerektiği gibi uyku molası veriyorlar.

Hepimiz ofisime girer girmez Craig kapıyı kapattı ve iPad'ini bıraktı.

"Ferguson'un katilinin çocuğu bırakmaya karar verdiği kadın Lindy May Wheeler."

Adı hiçbir çanı çalmıyor.

"Ve?" Donny sorar.

"Lindy May Wheeler, Delaney Grove'dan."

Damarlarımdaki kan donuyor, tüylerim diken diken olurken buza dönüyor. Vahyin ağırlığı üzerime çökerken yavaşça sandalyeye doğru ilerledim.

“Dokuz buçuk yıl önce ayrıldı, yeni bir hayata başladı, soyadını bile bıraktı” diye devam ediyor. "Artık Lindy May'i kullanıyor."

"O kasabada neler oluyor?" Donny kısık bir fısıltıyla soruyor.

"Oradaydım. Andy Griffith şovu gibiydi. Biz geçerken herkes gülümsüyor ve mutluydu, bize el sallıyordu. Yanlış bir şey yok. Bilakis doksanlardaymış gibi yaşıyorlar, dünyanın geri kalanıyla birlikte ilerlemeyi reddediyorlar.”

"Birisi işkence gördü ve öldürüldü ve masum bir çocuk, Delaney Grove sakini ile sonuçlandı. Bu bir tesadüf değil," diyor Donny.

Craig, "Hadım etme yok," diyor. “Bu onun tek değişmezi. O olsaydı neden sapardı? Bilakis, bu adam hadım edilmeyi önceki kurbanların hepsinden daha fazla hak ediyordu.”

"Bildiğimiz kadarıyla," dedim alçak sesle, tüm gözler bana çevrilirken yukarı baktım. "Bunun kendisine bağlanmasını istemedi. Bu dürtüsel bir öldürmeydi. Hazır değildi. Ayak sesleri kazılmıştı, yani botlarını giymemiş olabilir. Hatta kilosuyla bizi kandırıyor bile olabilir. Suç mahallinin her yerine çamaşır suyu dökerek delilleri yok etti. Bu onun MO'sunda değil, yani normalde daha hazırlıklı. Bunu ne tetikledi?”

Donny, "Profili ayarlamamız gerekiyor," diyor.

"Neden?" Craig ona sorar.

“Çünkü bir sadist asla listesinden sapıp bir pedofili öldürmeye zaman ayırmaz. Bu motive oldu. Şüphelinin bu adamı öldürme ihtiyacını tetikleyen bir şey vardı,” diye açıkladım. “Bir sadist, bir çocuk bulup onu, çocuğa bakacağını düşündüğü birinin ellerine teslim etmeye zaman ayırmaz. Umurunda olmazdı.”

Bununla nereye varmak istediğimi bilen Donny, "Öfke falan yoktu," diyor. "Öldürmeler acımasızdı, ancak bıçağın her dilimi kontrol edildi ve hesaplandı. Öfke yok, intikam yok demektir."

"Ya bu şüpheli buna beklediğimizden çok daha uzun süredir hazırlanıyorsa? Ya duygularına kendini uyuşturmuşsa? Öfke cinayette bulunmaz. Bu, mümkün olduğu kadar çok acı vermekle ilgili olacaktı, dolayısıyla işkence günleri ve günleri. Kelimeler ağzımdan çıkarken ve işitilebilir nefes hepsinden kaçarken.

"O kasabanın derinliklerine inmemiz gerekiyor. Orada ciddi şekilde berbat bir şey oldu.

Peki ya Plemmons? Şu anda sadece bu dava üzerinde çalışmamız gerekiyor, diye hatırlattı Leonard.

"Teknik olarak benim sadece medya için aracı olmam gerekiyor. Başımızı belaya sokmadan bu konuyu araştırabilirim," diye gönüllü oluyor Craig. "Belki Lindy May o kasabaya biraz ışık tutabilir."

Donny ayağa kalkıp bizi geride bırakarak, Gidip ne bulabileceğime bir bakayım, dedi.

Ben gidip dinleyeceğim, dedim onlara. "Plemmons'ta kalın. Böyle çalışmaya devam et. Bu, öncelik açısından hiçbir şeyi değiştirmez," dedim Leonard'a.

"İntikam, bu adamın medyayla bağlantı kurmasına neden olur," diyor Leonard, düşüncelere dalmış bir halde. "Altı kişiyi öldürdü. Hikayesinin bilinmesini isterdi. Dünyanın bunu neden yaptığını bilmesini isterdi. Mantıklı değil."

"Ve Hadley'nin üvey babasını mı hedef alıyorsun? Bu bir tesadüf olamaz," diye işaret ettim. "Bizi izliyor. Bizi inceliyor, muhtemelen. Henüz medyanın bilmesini istemiyor, çünkü oyunun sonuna hazır olana kadar dünyanın niyetini öğrenmesini istemiyor. Bu listenin ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir

fikrimiz yok, bu yüzden, bir çocuğu güvenli bir kapıya teslim edecek kadar önemseyen görünüşte normal bir insanın acımasız bir işkenceci ve katil haline gelmesine neden olacak kadar kötü olan ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. ”

"Kesinlikle sadist değilim," diye içini çekiyor Leonard. "Bu kesinlikle kesin."

Ayağa kalkıyor, homurdanırken elini karnının üzerinde gezdiriyor.

"O kasaba, yakın geçmişinde bu kadar karanlık bir şey olamayacak kadar parlaktı. Bakalım ne kadar geriye gidebileceğim. Bir şey bulana kadar durmayacağım.”

"Şimdilik Plemmons üzerinde çalışın. O piç kurusunu yakaladıktan sonra, Delaney Grove'u kazacağız.

İsteksizce itaat ediyormuş gibi görünse de başını salladı.

Craig, iPad'ini yanında getirerek ayağa kalkar. "Gidip bir şey bulabilecek miyim bir bakacağım. Bununla sen ilgilen.” Duraksadı, bir an beni inceledi. "Ekibimizin bir üyesine zarar veren birinin peşine düşen bir seri katil ne anlama gelir?"

Leonard ayağa kalkarken dudaklarımı büzdüm. “Bir sübyancının peşine düştüğünde, benzer şekilde travmatik bir şey yaşadığı anlamına gelir… Hatta Hadley ile bir akrabalık hissedebilir. Bizi hedef aldığını düşünmüyorum. Onu anlamamızı istediğini hissediyorum.”

"Ama bunun kendisiyle ilişkilendirilmesini istemedi," diye karşı çıktım. Küçük kızın güvende olmasını istediği için bu zorunluydu. Kendini tüm yeni ilişkilerden soyutlamış, geçmişinden olup bitenlerle lekelenmemiş olanlara geri dönmek zorunda kalmıştır.”

Craig'e bakıyorum. "Lindy May'in dokuz buçuk yıl önce taşındığını söylemiştin?"

Başını sallıyor. “O zaman çerçevesine bakın. Ne bulduğuna bir bak.”

Hemen iPad'inde bir şeyler açmaya başladı ve ben de Leonard'a baktım.

"Hadley'i ara. Ona ne öğrendiğimizi söyle. Tedbiri elden bırakmamak daha iyidir.”

Odadan çıkarken Konfüçyüs'ten alıntı yaparak, "Tedbirli olan nadiren hata yapar," diye alay ediyor.

"Plemmons'la anlaştıktan sonra tüm profili yeniden gözden geçireceğiz, kanıtları yepyeni bir bakış açısıyla inceleyeceğiz," dedim onu takip ederek.

"Bu her şeyi değiştirir," diye katılıyor.

Duke'un hala Lindy ile konuştuğu küçük konferans odasına giriyorum. Donny başını sallayarak henüz bir şey sormadığını anlamamı sağlıyor.

"Sana onu oraya götüren kişiyi hiç görmediğini zaten söyledi," diyor Lindy, Laurel ona yaslanmış, zerre kadar çekingen görünmeden Duke'a dik dik bakıyor.

Bir şeyler biliyor. Ferguson'un öldüğünü biliyor ama bu bile korkmuş bir çocuğu bu kadar rahatlatamaz. O zaten Lindy May ile bağ kurdu. Böyle bir şeyin bir nedeni vardır ve bunun için sadece güvende hissetmekten daha fazlası vardır. Ve neden kendini bu kadar güvende hissediyor?

Lindy, "Gözlerini bile açamayacak kadar bitkindi," diye devam ediyor.

Anlık annelik içgüdülerini gösteren, çocuğun etrafında koruyucu bir kol vardır. Laurel'a, Laurel'in kendisine bağ kurduğu kadar şiddetli bir şekilde bağlanmıştır. Yirmi dört saatten az bir sürede.

Yani senin verandana nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yok? Ve sen hiç bir şey görmedin mi?"

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Size bilgi vermek isteyerek serbestçe geldim. Hâlâ şartlarımı kabul etmedin, yine de sana gerçekten bilmek istediğin şeyler dışında anlatabileceğim her şeyi anlattım. Yine de beni sorguluyorsun. Evde kalmalıydım."

Duke konuşmak için ağzını açtı ama ben elimi omzuna koyarak dikkatini çektim.

"Diğer çocukların nerede olduğunu bilmek istediğini söyledin, öyleyse neden onu çocuğu kimin getirdiği konusunda sorguya çekiyorsun?"

Dudakları kapandı ve başımı iki yana salladım. Sonunda uzun bir nefes verir.

"Bir anlam ifade etmiyor. Bunun kulağa yanlış geldiğini sen bile biliyorsun."

"Hangi bilgilere sahipsiniz?" Lindy'ye soruyorum.

Şimdi bana bakıyor. Laurel'ın evimde benimle kalabileceğine söz verene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Onu kimsenin elinden almayacağına söz vermelisin."

Laurel, Lindy'nin elini tuttu ve hâlâ ona yaslanıyordu.

"Donny, birkaç telefon görüşmesi yap," diyorum başımı sallayarak. "Laurel'in Bayan Wheeler'ın evinden çıkarılmamasına dikkat et."

Mayıs, diye düzeltti Lindy hemen. "Soyadım artık May. Artık Wheeler kullanmıyorum."

"Neden bu, Bayan May?" Bu benim için yeni bir habermiş gibi davranarak soruyorum.

"Bazen sadece yeni bir başlangıca ihtiyaç duyarsın. Laurel'a teklif etmeye çalıştığım gibi. Yardıma geldiğimizde neden suçlu muamelesi görüyoruz?"

Duke yüzünde bir pişmanlık ifadesiyle koltuğuna yığıldı. Şüpheli cevapları sormak için eğitildi. Kesinlikle bir şeyler saklıyor ama ne olduğundan emin değilim.

Donny telefonu kulağında, ihtiyacımız olan aramaları yaparak dışarı çıkıyor.

"Delaney Grove'dan neden ayrıldın?" Ona sorarım.

Gözlerinde şaşkınlık titremiyor ama sırtı kaskatı kesiliyor. Laurel'ın eli onunkini daha sıkı kavradı.

Kesinlikle bir şeyler biliyor ve bahse girerim Laurel da yapbozun bir parçasını biliyordur.

“Boşandım, dünyamı daha iyi hale getirmeye karar verdim. Delaney Grove göründüğü kadar büyük değil.”

Craig bana onunla ilgili tüm bilgileri verdi ve şimdi telefonumdan bakıyorum.

"Antonio Gonzalez ile evliydin, değil mi?"

Gözlerini bir soğukluk kaplayarak sertçe başını salladı.

"Hala Delaney Grove'da yaşıyor," diye devam ediyorum.

Duke, yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyor.

"Polis karakolu yerine neden buraya geldin?" Ona sorarım. "Ferguson hakkındaki bilgilere ihtiyaçları olduğunu yayınlayan yerel polis."

Laurel, gözleri kararırken beni şaşırtarak, "Ona canavar demelisin," diye araya girdi.

Orada bir öfke var. Karanlık, derinden bağlanmış bir öfke. Gözlerinde zerre kadar korku yok, sadece istismara uğramış bir çocuk için karakterine çok aykırı olan kararlı bir nefret var. Kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki morluklar, ona karşı davranışları konusunda nazik olmadığını gösteriyor.

Henüz muayene edildi mi?

Lindy sorumu görmezden geliyor ama ben cevabı zaten biliyorum. Onu buraya gönderdi.

"Bir doktora göründü mü?" Soru sorma tarzımı değiştirerek Lindy'ye soruyorum.

"Bugün birini göreceğiz."

Daha fazlasını söylemiyor.

"Yarası ne kadar ağırdı?"

Ruhunda yaralar bırakacak kadar kötü ama olabileceği kadar değil. Ne demek istediğimi anlıyorsan, Ajan."

Ona tecavüz etmedi. O çok genç. Ama onu başka şeyler yapmaya zorladı ve bu yeterince kötü.

Lindy sanki travmayı farklı bir düzeyde anlıyormuş gibi kendisi de bir kurban gibi konuşuyor. Şüpheli bunu biliyordu çünkü bu bir tesadüf olamazdı.

Onu tanıyor. Ve görünüşe göre, hangi haçlı seferinde olursa olsun, onun yanında. Ondan bana onun kim olduğunu söyleyen bir gram bilgi bile alamayacağım. Her ne olduysa şüpheliden daha fazlasını etkiledi.

Ama neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?

Delaney Grove'da neler oluyor?

"Hanım. May, bunun zor olduğunu biliyorum ama en azından bana Delaney Grove'dan ayrılmana neyin sebep olduğunu söyleyebilir misin? Belki senden daha fazla etkileyen bir şey?"

Gözleri kayar ve üzerine bir sakinlik gelir.

"Yeniden başlamak için ayrıldım Ajan. Delaney Grove hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, belki de orayı ziyaret etmelisiniz.

Bu yüzden ondan söylememesini istedi. Onunla konuştu. Bunda hiç şüphe yok.

Çocuğu kurtardı. Çocuk, ortadan kaybolduğundan beri aylardır peşini bırakmayan canavarı öldüren kara şövalye olduğu için kendini güvende hissediyor. Şüphelimiz, onu güvende tutacağına yemin ettiği bu kadına teslim etti. Ona güvendi. Bakımını Lindy üstlendi ve aralarındaki bağ anında oluştu.

Bu kadarı mantıklı.

İkisi de ona sessiz kalmalarının bir sebebi var. Asla konuşmazlar. Ve yeterince acı çekmiş kurbanlara zorbalık yapma işinde değilim. Başka bir yol bulacağım.

Donny tekrar içeri giriyor ve başını sallarken ona baktım.

Laurel senin, dedim Lindy'ye.

Evrak işleri. Yazılı olarak istiyorum."

Ona bu konuda koçluk yaptı. Bilgiden yararlanarak gözaltına alındığından emin olmasını söyledim.

gerçek dışı.

Onu tamamen yanlış anladık.

Geçmişinde hayvan zulmü olmayacak. Nazik, muhtemelen naif ve güvenen, fazla güvenen biri olacak. Birinin kurbanı olacak kadar güvenmek.

Onu paramparça etmek yerine; soğuk intikam için geri geldi. Ama neden bu kadar çok kişiyi hedefliyoruz? Ne yaptılar?

Donny yazılı bir şeyler almak için tekrar dışarı çıkar. Duke sabırsızca kalemine vuruyor, dizi masanın altında zıplıyor. Karşısındaki Laurel, Lindy'nin kulağına bir şeyler fısıldar. Lindy çocuğun alnına bir öpücük kondurur.

Laurel'ın bu sevgiden dehşete düşmüş gibi görünmemesine hayran kalarak izliyorum. Anlık bir annelik bağı, bir katille bağ kuran iki kurban tarafından ortaya çıkarıldı. Hissettikleri bir katil, kabuslarındaki canavarları öldürür.

Durmayacak bir katil.

Bu adamın ne kadar tehlikeli hale geleceğini anlamıyorlar. İntikam katillerinin kimin öleceği konusunda herhangi bir sınırlaması yoktur. En küçük ihlal ölüm cezasıdır. Adaleti ellerine alırlar, yargıç, jüri ve cellat olurlar, kendi zihinlerinde ölümsüzleşirler.

Donny elinde bir kağıtla geri döner. Lindy'ye verir ve Lindy herhangi bir numara arayarak dikkatlice okur.

Kâğıdı alıp imzalıyorum. Beni değerlendirmesini izleyerek, "Buna gerçek diyen benim," diye açıkladım.

Gözlerimde ne görüyorsa ona güveniyor olmalı çünkü çantasından bir kağıt çıkarıp bana veriyor. Duke ayağa kalkıp omzumun üzerinden okumaya geliyor.

Mezarın haritası, kaligrafiyle kanla yazılmış, büyük olasılıkla şüphelinin el yazısını gizlemek için bir kaligrafi kalemiyle. Kaligrafi biliyor mu?

O kadar organize ki ürkütücü.

Olası her sonuç için ne kadar süredir hazırlanıyor?

Kanla imzalanmış bir isim var: Kenneth Ferguson. Sadece kaligrafide yok. Hâlâ kanla imzalanmış, büyük olasılıkla parmağıyla yazılmış. Vuruşlar titrek, sanki şüpheli ona bunu kendi kanıyla imzalattığında titriyormuş gibi.

Bu, onun bir sadist olarak profilini çıkarmamıza neden olan bir soğukluk seviyesi.

x işareti var , her çocuğun adı hat sanatıyla yazılmış. Haritadaki tek yapı bir tür baraka gibi görünüyor. Etrafında mezarlar var. Harita evinden çıkıyor, yol adları gidilecek her dönüşü işaretliyor. Gidip onları ziyaret etti. O hasta her çocuğu tam olarak nereye gömdüğünü biliyordu.

Altmış dokuz fotoğraf. Yetmiş çivi.

Bu sözler bana geri geliyor, bana onların söylendiğini hatırlatıyor.

Duke'u inanamayarak bir sandalyeye çökmesine neden olan cinayetlerle uğraşmak üzere geride bırakarak odadan fırladım.

Duke'un ofiste bıraktığı, tüm çocukların adlarını listeleyen sayfayı alıyorum. Adamlarımız sistemdeki tüm çocuklara karşı yüz tanıma çalıştırmış olmalı. Kaçak olduktan sonra isimleri ve fotoğrafları ihbar edilir.

Her fotoğraf için bir isim listesi var. Altmış dokuz isim.

Fotoğrafların üzerinde de aynı isimler ve yaşlar yazılı.

Sadece biri listelenmemiş.

Hadley'in.

Fotoğraflarını bunların yanında gören ekibimizin aşağılanmasından onu kurtardı. Lindy'yi polis yerine buraya gönderdi. Bunu daha kişisel algılayacağımızı biliyordu, Lindy'nin Laurel'ın velayetini alma şansının daha yüksek olduğunu biliyordu.

Kesinlikle Hadley ile bir akrabalık hissediyor ve muhtemelen onun tepkisini görmek isteyebilir. Hadley cevap vermiyor, ben de yakında duymasını umarak tüm bunları sesli mesajına söylüyorum.

Sonra Lana'nın kola içtiği dinlenme odasına giriyorum, TV'ye bakarken ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak geriye doğru tekmelendi. Kapı pervazına yaslanıp onun rahat sırıtışını inceledim.

Dünyanın ne kadar hasta olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Şu anda onu eve götürememekten nefret ediyorum. Bunun daha karmaşık hale gelmesinden nefret ediyorum ve şimdi kalmam gerekiyor. Şu anda beni aklı başında tutan tek şey o.

Yatakta biraz daha fazla özür dileyerek vakit geçirmek için çok fazla.

Bölüm 13

Hatalardan utanma ve böylece onları suç haline getirme.
—Konfüçyüs

LANA

Logan kısa bir süreliğine yokken birdenbire Lindy'yi dinlenme odasının önünde Laurel'la birlikte yürürken görüyorum. Sanırım haberleri yakından izliyordu, ona yapmasını söylediğim şeyi yapmaya hazırdı.

de diğer elimi ziyaretçi kartımı işaret etmek için kullanırken evrensel şşşş işareti olarak parmağımı dudaklarımın üzerinde tutarak göz kırptım .

Şaşkınlığını hemen gizledi ve Laurel bana sırıtarak bana küçük bir el salladı. Hadley'nin aniden onlara yaklaşıp bana baktığını görünce biraz endişelendim.

Hadley gözlerini kısarak bana bakarken Laurel dikkatini Hadley'e çevirdi. "Yardımcı olabilir miyim?" o soruyor.

Bir adam yaklaşıyor ve Laurel ile Lindy'ye işaret ediyor. "Ferguson davasıyla ilgili bilgileri var. Onlara eşlik ettim ama SSA Bennett'i bulamıyorum.

Adını duyunca midem bulanıyor. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmaz. Talimatlarım Lindy'ye ekibini bulması yönündeydi ama ismen değil. Benimle bağlantılı olduğu için ona

bir suçlu -ondan sakladığım canavar- muamelesi yapmadan, olduğunu düşündüğüm adamsa, Laurel'ın velayetini alacaktı.

"Onları üçüncü konferansa götüreceğim," dedi Hadley, yine şüpheyle bana bakarak. Laurel bana son bir kez bakıyor ama Lindy taş gibi duruyor ve rolünü mükemmel bir şekilde yerine getiriyor.

Laurel benim bir melek olduğumu düşünüyor. Muhtemelen kimsenin beni göremeyeceğini düşünüyor. Gözlerinde, tıpkı söz verdiğim gibi, güvende olduğundan emin olmak için onu yakından izliyorum.

Artık temiz. Üzerinde Lindy'nin buraya gelirken almış olması gereken yeni kıyafetler de var.

"Hey nasıl gidiyor?" diye soran tanıdık bir ses duyuyorum. Craig mi? Adı Craig mi?

Bence de.

Ondan sonra hiçbir şey duymuyorum çünkü çok uzaklaşıyorlar. Bunun yerine, buradaki otomattan aldığım sodayı içerek televizyonla ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Lindy muhtemelen şu anda burada olduğum için çok cesur olduğumu düşünüyor. Kendime ne kadar bulaştığıma dair hiçbir fikri yok.

Ama bir canavar arıyorlar.

Kırmızıyı seven bir kız değil.

Aşık olan bir kız değil.

On yıl önce ölen bir kız değil.

Gözleri üzerimde hissetmeden önce biraz daha zaman geçti ve kapı aralığına bir göz attığımda Hadley'nin bana baktığını gördüm. Herhangi bir takdir yetkisi olmadan beni değerlendirdiği için gözleri kesinlikle şüpheli.

Elbette Laurel ona söylemedi. Ve kesinlikle Lindy değil.

Sonra tekrar, eğer onlar olsaydı, bir sorgu odasında olurdum. Başından beri benden şüpheleniyor, yani belli ki hâlâ o ölü atı dövüyor.

Emin olmak için ona bir şey söylemesi için meydan okuyormuş gibi tek kaşımı kaldırdım. Konuşmuyor.

Gözleri ağlıyormuş gibi kırmızı çerçeveli. Elbette Ferguson umurunda değildi. Öyleyse neden ağlasın?

Sonunda, bakışlarını kırar ve tek kelime etmeden uzaklaşır. Dikkatimi devam etmekte olan 'kızartma'ya çeviriyorum. Aslında çok komik.

Ayrıca kimse mola odasındaki gülen bir kızın yakın zamanda bir adama işkence etmesini ve kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı karanlık sırları ortaya çıkarmasını beklemiyor.

Biraz daha zaman geçtikten sonra bakışların tekrar üzerimde olduğunu hissettim ve başımı kapı eşiğine doğru çevirdiğimde Logan'ın dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

"Ne?" diye sordum, gülümsediği için rahatlamıştım.

"Sen. Sen sadece... Sanırım mükemmel duymaktan bıktın. Ama gerçek bu."

Yavaşça ona gülümseyerek ayağa kalktım. Şüpheli olmadığım için çok mutluyum. Lindy'nin bunun için ihtiyaç duyduğu cesarete sahip olmayacağından endişelendim ama kendini kanıtlamış olmalı.

Laurel'ın bir evi var.

Bundan eminim.

"İyi misin? Bir süredir yoktun."

Gülümsemesi kayar. Bunun için üzgünüm. Yapacak çok şey vardı. Şu anda seni görmenin yanı sıra tek iyi şey, travma

geçirmiş evsiz bir çocuğun yaşayacak güvenli bir yere sahip olması.

Sessizce nefes verdim, üzerimde bir sakinlik hissediyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bunun için mükemmel olduğunu biliyordum.

"Artık gitmeye hazır mısın?" diye sordum ona doğru ilerleyerek.

Belimden tuttu, beni vücuduna yasladı ve ben ayak parmaklarımın üzerinde yükselirken eğildi ve dudakları benimkini bulunca elimden geldiğince onunla buluştum.

"Hayır," dedi, dudakları benimkilerin üzerinde dururken derin bir iç çekti. "Kalmalıyım."

İsteksizce geri çekilir, pişmanlıkla gözlerini gölgeler. "Sana anahtarlarımı vereceğim. Eve git. Bu biraz zaman alabilir."

Bok. Bu cinayeti kesinlikle bana bağladılar - daha doğrusu adını koyamadıkları bana. Yapacaklarını biliyordum.

Şimdi işini yapmasına, beni bulmaya çalışmasına izin vermeliyim.

"Tamam aşkım."

Lindy ve Laurel'ın yanından geçtiğini görüyorum, Craig onlara eşlik ediyor. Laurel bana tekrar el salladı ve ben ona göz kırptım, bu sırada Logan'ın dikkati dağılmış, dudaklarını alnımda gezdiriyordu.

Neyse ki Craig de elveda dalgasını fark etmiyor.

Evimdeki adam dinlenme odasına girerken, "Bir katilin akıllıca seçim yaptığından emin olmak için bu gece bir kadının geçmişini araştırmak zorunda kaldım," dedi, yolda beni fark etmeden. "Bugün çok boktan."

Onu seçtiğimi biliyorlar. Ama görünüşe göre hiç konuşmuyordu.

İyi kız, Lindy. Teşekkür ederim.

"Donny, kız arkadaşımı hatırlıyorsun değil mi?" Logan soruyor ve kalbim benim bilmediğim nedenlerle küçük taklalar atıyor.

Onun kız arkadaşıyım.

Erkek arkadaşım var.

Bu yeni bir haber değil, ama yine de telefonun başında gezinen on üç yaşındaki bir çocuk gibi içimi boşaltıyor.

Ay ışığı olarak gördüğüm katili yakalamaya çalışan adamın o olduğu gerçeğini düşünmüyorum bile.

Donny beni görünce şaşırarak arkasını döndü.

"Üzgünüm," dedi ve bir fincan kahve doldururken başıyla onayladı. "Seni görmedim bile."

Sadece gülümsüyorum, çok tatlı ve boktan görünüyorum. Burada acımasız katil yok çocuklar. Aşık olan zararsız bir kadın. Bu kadar.

"İşte anahtarlar," dedi Logan, söz konusu anahtarları avucuma koyarak. "Seninle aşağı inerdim ama yapacak çok işim var. Ben çok üzgünüm."

Omuz silktim ve rastgele bir adam bana eşlik etmeye hazır olduğu anlaşılan yanıma geldi.

"Sonra görüşürüz?"

Logan'ın dudakları benimkini buldu ve bu soruyu kelimeler olmadan yanıtladı. Arkamdan bir gırtlak temizleme sesi geliyor - Donny. Ama Logan şov yapmaktan vazgeçmiyor, dili benimkilerle oynuyor ve beni olabildiğince yakınına çekiyor.

Dünyanın ne kadar sırılsıklam olduğumu görmesini umursamadan ona karşı eriyorum. Sonunda öpücüğü kestiğinde başım döndü ve belki biraz sarhoştum.

Yanağımı avuçladı ve uzun bir süre bana baktı. "Daha sonra," dedi ve sonra arkasını dönüp beni geride bırakırken Craig onu yarı yolda karşıladı.

Diğer adamın beni dışarı çıkarmasına izin verirken dönüp Donny'ye bakmadım. Tek kelime etmiyor ve ben de onunla konuşmuyorum. Sanki küçük bir PDA onu şok etmiş ve çok utandırmış gibi şiddetle kızarıyor.

Awww. Çok tatlı bir küçük adam.

Bana Logan'ın SUV'una kadar eşlik etti ve ben de çok ihtiyaç duyduğum uykuyu almak için eve doğru yola çıktım. Artık yorgunluğumu gizlemek zorunda olmadığım için mutluyum.

Garaj yolumun sonundaki devriye arabaları gitti, görünüşe göre birkaç kayıp çocuğun dahil olduğu son cinayet davasıyla ilgilenmek için çağrıldılar.

Korkunç bir kelime oyunu ama o piçin taşaklarını duvara çiviledim.

Aslında o saatlerce ağlarken ben onları bir sandalyeye çiviledim. Eldivenler için teşekkürler. Başka türlü ellerimle çirkin, kırışık, kıllı şeylere dokunamazdım.

Telefonum çalıyor ve üzerinde Jake'in adını görüyorum. Artık beni bu telefondan aramamasını söyledim.

"Sorun nedir?"

"O kız, Erica Norris mi? Öcü onun gitmesine izin verdi."

"Ne? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Oğlunuzla konuşmak istiyor. Logan Bennett dışında kimseyle konuşmayacağını söylüyor. Senden yaklaşık bir buçuk saat uzakta."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"FBI kameralarını hackledim. Merak etme. Ben olduğumu anlamayacaklar. İki yıldır ölü olan bir Rus olduğunu düşünecekler."

"Neden gitmesine izin versin ki?"

"Beni dövüyor. Öğrendiğimde sana haber veririm. Bu belalı hâlâ davada."

Gözlerimi devirerek sırıtıyorum. Sadece Jake.

Telefonu kapatarak evime giden merdivenleri çıkıyorum.

Garip bir şekilde, içeri girdiğimde müzik sesi duyuyorum. Açık bırakmış olmalıyım.

Kapıyı kapattım, kilitledim.

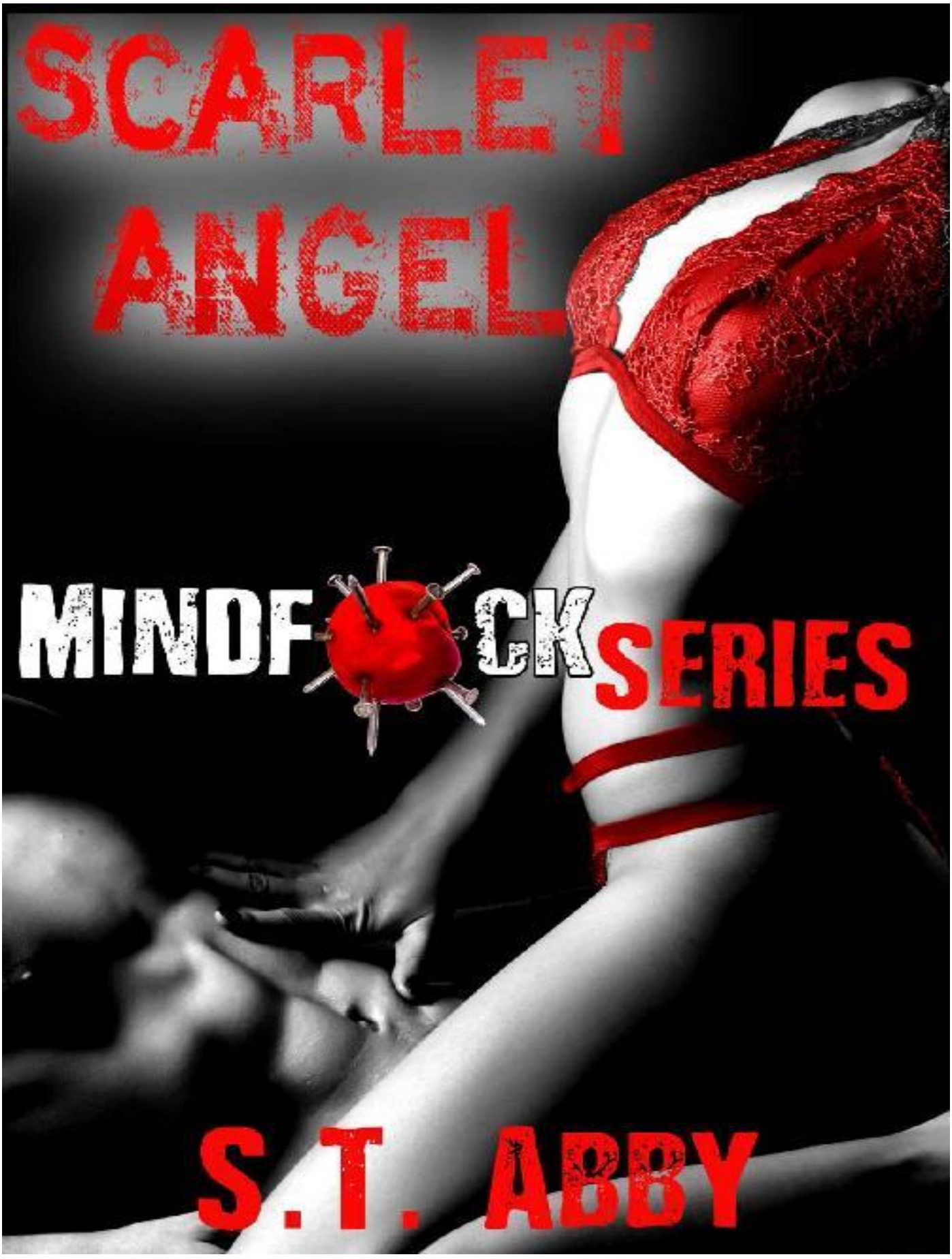
Tam köşeyi dönerken bir şey suratıma çekiç gibi çarpıyor ve bir acı çığlığı ağzımdan kaçarken duvara fırlatılıyorum. Anahtarlarım ve telefonum elimden düştü ve yere çarptı, ancak ses uzak bir yankıdan başka bir şey değildi.

Gözlerim karanlığa alışmadan önce, bir kol boğazıma dayadı ve beni boğarken, sersemlemiş başım hala patlayıcı ağrıdan sersemlemiş halde ona yetişmeye çalıştı.

Elim yukarı fırladı, bir şeye bağlanmaya çalıştı ama güçlü, bir mengene bileğimi sardı ve acı verici bir şekilde burktu.

Alıngan. Bunu sevdim. Ve çok güzel Ajan Bennett onları iyi seçiyor," dedi karanlıktan derin, uğursuz bir ses, kanımı iliklerime kadar donduruyor. Sadece bir ışık parıltısı, bana çok yakın olan kötü niyetli gözleri öne çıkarıyor. "Sonunda seni yalnız bıraktı. Söyle bana prenses, öcüden korkuyor musun?

2. Kitabın Sonu

SCARLET
ANGEL
MINDF CK SERIES
S.T. ABBY

kızıl melek
3. kitap
Mindfuck Serisi
ST Abby

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt
Ben Harris
Tyler Shane
Lawrencemartin
Rastgele sokak adamı
Kenneth Ferguson

Bir canavarı yenmek için iki kat canavar olmalısın.
Bir canavarı sevmek için ruhunu paylaşmalısın.
—Lana Myers

Bölüm 1

Bir dakika geç kalmaktansa erken üç saat daha iyidir.
-William Shakespeare

LOGAN

"Gitmesine neden izin verdiğini anlamıyorum. Profiliyle ciddi şekilde çelişiyor," dedim Craig'e karakola yaklaşırken. "Öldürme çılgınlığına bulaşmış bir cinsel sadist, öylece bir kurbanı salıvermez."

"Ben de bilmiyorum. Kız o kadar travma geçirdi ki onu bize getirmelerine izin vermedi. Buraya gelmemiz gerektiğini ve sadece seninle konuşacağını söyledi. Daha babasına bile izin verilmedi. Seninle konuşana kadar onunla konuşamayacağını söyledi.

Kafam karışmış halde, tanıştırılma işini Craig'e bırakarak hızla karakola girdim. Neden onu bu kasabada bıraktın? Neden gitmesine izin verdin?

Onu tuttukları odaya girerken aklımdan binlerce soru geçiyor. Titriyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde ve üzerine bir battaniye örtülmüş.

İçeride üç erkek ve bir kadın var, hepsi ona geniş bir yatak veriyor. Çok korkmuş, anlaşılır bir şekilde ve birisi çok yaklaşırsa büyük olasılıkla zaten birkaç panik atak geçirmiştir.

"Ben Özel Denetleyici Ajan Bennett," dedim yumuşak bir sesle, sesimi sıcak tutmaya ve gösterişsiz olmaya çalışarak.

Gözleri benimkilere kaydı ve bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Herkes benim kadar kafası karışmış görünüyor.

"O...bana... seninle... sadece seninle bağlantı kurmamı söyledi," diyor hıçkırıklarının arasından. "Kimseye gösteremeyeceğimi söyledi... sen... senden başka kimseye."

Kayboldum, dikkatlice ileriye doğru bir adım atıyorum.

"Bana neyi göster, Erica?" Önünde temkinli bir şekilde çömelerek, kendimi daha küçük ve daha az tehdit edici göstererek ona sordum.

"Bu," diyor, battaniyeyi hareket ettirip eteğini yukarı çekerek bandajlı iç uyluğunu ortaya çıkarıyor. Bandajdan kan sızmış ve bana en yakın kadın memura bakıyorum.

“Onu kontrol etmemize izin vermedi. Sen gelene kadar reddetti," dedi sessiz sorumu yanıtlayarak.

Erica bandajı yırtıp çıkarıyor ve onun derisine kazıdığı kelimeleri görüyorum.

ONUN GÜVENLİĞİ.

Hatta bir dönem var.

Hiç mantıklı değil.

"Sana nereye gittiğini söyledi mi?" Ona sorarım.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, başını sallıyor. "Onun emirlerini yerine getirmezsem beni öldüreceğini söyledi. Benim için geri geleceğini söyledi. Beni bir kez aldı; beni tekrar alabilirdi. Emirlerini harfiyen yerine getirmemi söyledi ve yaşamama izin verdi.”

"Ve bunu bana göstermeni o mu emretti?" Hâlâ onu takip etmeye çalışarak soruyorum.

"Evet. Seni buraya getirmek ve sana bunu göstermek için. Tek yapmam gereken buydu ve yaşamama izin verdi.

O kadar çok ağlıyor ki sözlerini anlamak zor ama sanırım onu daha fazla soru sormayacak kadar iyi anlıyorum. Şu anda röportaj için uygun değil.

Onu paramparça etti.

"Artık babamı görebilir miyim?" ağlıyor. "Bana yapmam söyleneni yaptım. Doğru yaptım, ”diye ağlıyor.

Elbette Erica, dedim ona.

Babasını yaptıkları için nasıl suçlayacağımızı hâlâ çözemedik. Sırf bunun için geçici olarak serbest bırakıldı.

Başımla içeri girmesi için işaret ettim ve kapıyı açtılar. Saniyeler sonra adamın kırık kabuğu içeri girer ve bağıran kızını yakalar. Döndüm ve o göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlarken onlara biraz zaman tanıdım.

"Kasasında," dedim Craig'e çıkarken.

"Mesajın geri kalanı belki? Yapamazsın,” diyor, iPad'inde bir binadan sarkıttığı yargıcın karısının bir fotoğrafını çekerek. Devam ediyor, Lisa'nın kolunun fotoğrafını çekerek. "Güvende," dedi bana bakarak.

Donny onun yanında duruyor ve başını sallıyor. "Ama Erica bizimle. Artık ona sahip olduğumuza göre onu güvende tutamayacağımızı mı söylüyor? Belki oyununu çentik atıyor?

Üzerime buz gibi bir dalga vuruyor.

Logan Bennett, onu güvende tutamazsın. Mesajın ilk kısmıyla birlikte adımı o gövdeye kazıdı.”

Hepsinin gözleri büyüdü ve ben paniğe kapılıp telefonumu serbest bırakıyorum. Lana'nın telefonu doğrudan sesli mesaja gidiyor ve bu gece evine atanan devriye arabasını arayarak küfrediyorum.

"SSA Bennett, ben nasıl-"

Lana nerede? Şu an evinde gözün var mı?”

"Hayır... şey... üzgünüm efendim. Birinin sana söylediğini sanıyordum. Diğer sapkınların gömdüğü çocukları bulmaya yardım etmek için çekildik.

Midem bıçak gibi burkuldu ve telefonu kapatıp çılgınca Duke'ü aradım.

"Dedektif Du-"

"Bana şu anda Lana'yla olduğunu söyle," diye çıkıştım.

“Hayır… Seninle olduğunu sanıyordum. Onu karargâhınızda görmedim mi?”

Onu yalnız mı bıraktın?

"Seninle olduğunu sanıyordum! Memurlarıma göre onu evden sen almışsın, sonra ben onu seninle gördüm!”

"Kahretsin!"

Telefonu kapatıyorum ve buraya geldiğimiz cipe doğru koşmaya başlıyorum. Craig ve Donny peşimde.

"Ben burada kalıp ne bulabileceğime bir bakacağım!" Donny seslenir.

Craig yolcu koltuğuna atlıyor ve ben otoparktan çıkarken hızla kemerini bağlıyor. Telefonumu ona fırlatırım.

"Onu aramaya devam et."

Yapıyor, ama her seferinde küfrederek geri kapatıyor. “Telefonu ya kapalı ya da çalışmıyor. Telefon çalmıyor.”

Pedala sonuna kadar basıp ışıkları yaktım.

"Oraya birini gönderin, hemen!"

"Zaten açık," dedi, telefon kulağında. Birine bağırarak emirler yağdırıyor, onlara Lana'nın adresini söylüyor ve ben frene basmadan trafiğe girip çıkıyorum.

"Yirmi dakika uzakta olduklarını söylediler," dedi telefonu kapatırken. "Ne zamandır evde?"

Midem ters dönüyor ve ters yüz oluyor. Benden bir saat önce ayrıldı. Eve varması otuz dakikasını alacaktı. Buradan çıkmam neredeyse iki saatimi aldı. Bu, onu kendine ayırdığı en az iki buçuk saat demek.

Onu kurtaracak kimse olmadan.

Hiçliğin ortasında.

En yakın komşusu asla bir şey duymazdı.

"Çok uzun," diye fısıldadım boğuk bir sesle, arabaya daha fazla gaz verirken en kötüsünden korkarak, ben bir arabadan kıl payı kurtulurken Craig'in tıslayarak nefes verdiğini duydum. "Çok uzun."

Bölüm 2

Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada.
—William Shakespeare (Fırtına)

HADLEY

Daha erken…

Çocuklar her şeyde bir sihir görür derler. Yanına oturduğumda bana bakan gözler farklı bir hikaye anlatıyor. Bu kadar genç yaşta, dünyanın en kötü ahlaksızlıklarından bazılarını gördü. Bunda sihir yok. Sadece kötülük.

Lindy May'in de gözleri yorgun görünüyor ama şu anda pratik düşünemeyecek kadar duygusalım.

Bu adam bir şeyler yapmaya devam etti çünkü beni her şeyin benim kafamda olduğuna ikna etmelerine izin verdim. Terapist. O. Annem…

Benim yüzümden, bu çocuk şu anda acı çekiyor. Benim yüzümden birçok çocuk daha öldü. Birçok çocuk benim yaşadıklarımı yaşadı.

Çünkü zayıftım. O kadar zayıfım ki beni manipüle etmelerine izin verdim.

Bu dayanamadığım bir suçluluk duygusuydu ve kendimi onun yanına oturmaya zorlarken zar zor nefes alabiliyordum. Kafamı kendi endişelerimden uzaklaştırmak için Lana'yı tanıdığı gerçeğine odaklandım. Başka bir ruha el sallamayan çocuğun Lana'yı tanıdığı için ona el salladığından hiç şüphem yok.

"Lana Myers'ı tanıyor musun?" Ona sorarım.

Gözleri genişledi ve Lindy boğazını temizledi. "HAYIR. Biz yapmıyoruz.

Bu apaçık bir yalan, ama ona bu konuda seslenmekten kaçınıyorum. Lana'dan bahsedildiğinden beri huzursuz ve huzursuz. Craig gidip diğerlerine anlatmak için kaçtı, bu yüzden cevapları almak için fazla vaktim yok.

Laurel, Lindy'ye bakarak kaşlarını çattı.

"Seni inciten bu adam... beni de incitti," dedim, onunla yakınlık kurarak, ona benimle bağ kurabileceği bir konu vererek. Kendimi ayırmak zor… duygusal olmamak. Ama idare ediyorum çünkü yıllarca eğitim aldım.

Laurel uzanıp yenimi çekiştiriyor ve kulağıma fısıldamasına izin vermek için eğiliyorum. Ellerini ağzının etrafında hissettim, sanki sözlerinin tünelden dudaklarından kulağıma kaçmamasını sağlıyormuş gibi.

"Meleğim bizi bir daha asla incitmeyeceğinden emin oldu," diyor ve üzerimi hastalıklı bir soğukluk kaplıyor. "Meleğim beni kurtardı. O her zaman bana göz kulak olacak. O şu anda."

Doğruldum ve Duke'un sözlerinin işlenmesine izin verdim. Sonunda ayrıldığımda ne söylendiğinden bile emin değilim. Logan beni takip ediyor, çok fazla önemsiyor.

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gitti ve tüm bunların içindeki sorumluluğumun ağırlığını alarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Başkalarının zarar görmesini engelleyebilirdim.

Sözcükler ağzımdan kusmuk gibi döküldü, kaçtığım günden beri içimde tuttuğum her şeyi dışarı döktü. Birbirimize ne söylediğimizden bile emin değilim; hepsi bir bulanıklık.

Zihnim otomatik pilotta, suçluluk ve kendinden nefret etme tarafından yönetiliyor.

Sonunda uzaklaştığımda beni durdurmadı ama dinlenme odasının önünde ayaklarım tereddüt etti. Lana gelişigüzel bir şekilde desteklenmiş, sanki dünyadaki en rahat insanmış gibi televizyon izliyor.

Bana baktı, vücudu birinin dikkatinin onun üzerinde yoğunlaşmasına alışmıştı. Bu masum bir insanın tepkisi değil.

Dudaklarında küçük bir sırıtışla beni izliyor, sanki şimdi ve burada bir şey söylemem için beni cüret ediyormuş gibi.

Meleğim bizi bir daha asla incitmeyeceğinden emin oldu. meleğim beni kurtardı O her zaman bana göz kulak olacak. O şu anda.

Laurel'ın sözleri beni tokatladı ve gerçekten uymayan şeyleri yavaş yavaş bir araya getirmeye başladım. O. Laurel söyledi .

Ve Lana'ya el salladı.

Haklı olmama imkan yok.

Lana'nın onu öldürüp işkence yapmasına imkan yok... Yani...değil mi?

Önce konuşmam için bana meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. Bir adamı öldürüp vals yaparak buraya geldiyse... lanet olası bir psikopattır.

Hayýr. Ben sadece çok duygusalým.

Bazı cevaplar almaya karar vererek bakma yarışmasını bitirip uzaklaştım. Logan'la geldi, yani bir süre daha burada olacak. Cevapları alana kadar gitmesine imkan yok.

Ama farklı cevaplar almayı planlıyorum.

Neredeyse arabama koşuyorum ve Leonard'dan gelen bir aramayla telefonum çaldığında yoldayım. Cevap vermemeye başladım ama vermeye karar verdim. FBI ajanı olduktan sonra asla yüzeyden daha derine bakmayarak masum çocukları terörize etmesine izin verdiğim hasta orospu çocuğuyla ilgili olduğuna eminim.

"Neler oluyor?" Ciddiyetle soruyorum, dilimin ucundaki hıçkırık boğazımı temizleyerek.

Çok sakin bir şekilde, "Hadım edici sakatlayıcımız Ferguson'u öldürdü," dedi.

Neredeyse telefonu düşüreceğim.

"Ne?" İnanamayarak soruyorum.

"Ona bağlamamızı istemedi ama çocuğu, sürpriz bir şekilde, bir zamanlar Delaney Grove'da yaşamış olan Lindy May Wheeler'a bıraktı."

"Bu mantıklı değil. Onun profilini sadist olarak çıkardınız ve bir sadist-”

"Profili yeniden gözden geçiriyoruz. O bir intikam katili. Sadist değil. Bildiğimizi sandığımız her şey değişmek üzere. Seninle bir akrabalık hissettiğini düşünüyoruz. Bir şekilde

Ferguson'u ve... senin geçmişini biliyordu," diyor, son bölümde pişmanlık dolu bir tereddütle konuşuyor.

Telefonu daha da sıkıp daha hızlı sürüyorum.

"Tamam aşkım. Beni gelişmelerden haberdar et," dedim metanetle, sesim içimde kıpırdanan duyguların kasırgasına ihanet etmiyordu.

Telefonu kapatırken, aklımı kaçırdığım yolları sayıyorum. O orospu çocuğunu öldürenin Lana olduğundan şüpheleniyordum ama bu delilik. Bu davaya çok yaklaştım, mantıklı düşünemiyorum.

Ama katilin geçmişimi bildiğini, ona odaklandığını söyledi. Şüphelerim konusunda aptalca onu uyardığımda, Lana'ya bana odaklanması için bir sebep vermiş oldum. O çok sakindi. Suçlamalarımdan fazla etkilenmiştim.

Sanki bu sorulara hazırdı.

Kenneth'i öldüren Lana olsaydı, o zaman Lana, psişik tahakkümle kendisinden iki kat daha büyük adamları öldüren seri katilimiz olurdu. Haklı olmama imkan yok.

Öyleyse neden hala onun evine gidiyorum? Laurel'in bahsettiği melek olmadığına neden hala ikna olmadım?

Logan, mükemmel bulduğu kız arkadaşını çok tuhaf bir şekilde imkansız, hatta fena halde iğrenç bir şeyle suçlayacak kadar delirdiğimi öğrenirse benden sonsuza kadar nefret edecek.

Ben onun garaj yoluna girerken polis gitmişti, tüm bunların ne kadar çılgınca olduğu üzerinde durmamaya çalışıyorum. Şu anda bu dava için herkes hazır. Polis öldürmem gereken bir şeytanın geride bıraktığı düzinelerce cesedi arıyor.

Ev karanlık ve kilidin açık olduğunu görünce şaşırarak düğmeyi dikkatlice çevirdim. İçeri girerken kilidi açık bırakıyorum. Logan odasındaydı, o yüzden tüm küçük kirli

sırlarını saklayacak kadar akıllı olduğunu bildiğim için onu atladım.

Ondan şüphelendiğim için aklımın beni deli eden dırdırcı kısmını görmezden geliyorum. Fiziksel olarak bu şeyleri yapabilecek duruma bile yakın değil. Kenneth'i öldürmek harika bir iş olurdu. İlk önce onu bodrumdan çıkarması gerekiyordu. Sonra onu sahile giden tepeye doğru itin. Hiçbir yolu yok.

Ama devam ediyorum, içgüdülerimin zihnimin önüne geçmesine izin veriyorum.

Onda bir şey var... Logan'ın göremediği ürkütücü bir şekilde oluşturulmuş bir şey. Ruhunun içine baktığında gözlerinde karanlık bir şey var.

Ama bir insan bir çocuğu kurtarırsa ne kadar karanlık olabilir?

Kafam çok karıştı.

Kilitli bir kapı buluyorum ve içgüdüsel olarak hemen onu seçiyorum. Becerilerim bunu kolaylaştırıyor ve kapı saniyeler içinde açılıyor. Ama boş.

Neden boş bir odayı kilitleyesiniz?

Sadece dört kitaplık duvarda ve dördü de boş.

Kafam karışmış bir şekilde arkamı dönüyorum ama iri bir vücut aniden üzerime hücum ederken boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Silahımı alıyorum ama artık çok geç. Yaratık benimle çarpıştı, beni duvara çarptı ve ıstıraplı bir çığlık beni tekrar terk ederken sersemletti.

Silahım elimden alındı, yere fırlatıldı ve duvara itilirken başka bir acılı ses daha duymadım, ılık bir nefes naneli bir kokuyla tenimde süzülürken ellerimi arkamda burktu.

"Pekala, bu hoş bir sürpriz değil mi, Ajan Grace?" diye soran bir erkek sesi, omurgamda bir ürperti uyandırarak.

"Bir fiyatına iki tane," diye devam etti, beni hâlâ yerinde tutuyordu. "Ne yazık ki bir tane daha bekliyorum. Sıranızı beklemek zorunda kalacaksınız. Kızıl saçlarını bile görmezden geleceğim."

Farkındalık bana sert ve hızlı bir şekilde çarparken nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Tüm bu kaosa rağmen, Logan muhtemelen polislerin bebek bakıcılığı görevinden alınmasını aklından bile geçirmemişti. Şu anda burada olabilecek tek bir kişi var.

"Söyle bana Ajan Grace," diyor, ben boş yere çırpınırken hareketsiz kalırken ellerimi kendi kelepçelerimle sımsıkı bağlayarak, "Öcü'den korkuyor musun?"

Midem bulandı ve tam beni yere fırlatırken tekrar çığlık atmaya çalıştım. Ben yardım için bağırırken gülerek üzerime indi. Daha yüksek sesle gülüyor.

"Bağırmak! İstediğin kadar bağır!" alay ediyor. "Çığlık atmak için dünyadaki en iyi yer burası çünkü kimse seni duyamaz Ajan."

Ayaklarım sarsıldı ve onları ellerime bağladığını fark ettim, işlemi bitirmek için üzerimden kaldırırken sırtımı kavise zorladı.

"Ama misafirim geldiğinde bağıramazsın," diye devam ediyor karanlıkta sırıtarak. Gözlerim alıştı ve ağzıma bir şey tıkarken kel kafasını gördüm.

Dövüşmeye çalıştım ama parmaklarını çeneme daldırdı ve ağzımı açtı. Tıkacı bağladı, sabitledi, sonra ağzımı kapatmadan saniyeler önce koli bandının belli belirsiz yırtıldığını duydum.

Tekrar mücadele ediyorum, savaşıyorum ama ellerim ve ayaklarım birbirine bağlı. Beni kaldırırken, beni zahmetsizce

merdivenlerden aşağı taşırken ve kasıtlı olarak başımı duvara doğru sürüklerken yine gülüyor.

Bağırdım, sabitlediği öğürme katmanlarının arasından zar zor var olan, boğuk bir ses duydum. Aniden döndüğünde kafam duvarın kenarına çarptı.

"Oops," diyor kıkırdayarak.

Beni yere bıraktı ve sızlandım, dirseğim kalçamla birlikte çok sert çarptığı için ses hiç kaçmıyordu. Kapıların sallanarak açıldığını gördüğümde iki katlanır dolap kapağının gıcırtısı fark edilir hale geldi ve ayağını karnıma öyle bir sert vurdu ki kaburgalarım kırıldı ve beni küçük alana tekmeledi.

Yolun geri kalanında beni kaydırırken dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerime düşen saçları çekmeye çalıştığında başımı çevirdim.

Gösterinin tadını çıkarın, Ajan Grace. En azından sırada ne olduğunu bileceksin."

Bununla birlikte kapıları çarparak kapattı ve küçük, köre benzeyen merkezler, ayakları uzaklaşırken çıtaların arkasını görmeme izin verdi.

Yumuşak, klasik bir şarkı olan müzik evin içinde süzülüyor. Buradan ön kapıyı görebiliyorum ve ondan hiçbir şeyden şüphelenmemiş olmayı dileyerek izliyorum.

Gözümden bir damla yaş akıyor, tenimi yalayan ateş gibi hissediyorum.

Logan onunla olacak. Gözümün önünde ölecek. Ve onu uyaramam bile.

Telefonumun ön cebimde benimle alay ettiğini hissedebiliyorum - çok yakın ama çok uzak. Ne kadar kıvrılsam da ulaşamıyorum.

Görünüşe göre saatler sonra kapı nihayet açılıyor ve ben çığlık atmaya çalışıyorum. Onu uyarmaya çalış. Ama çıkarabildiğim küçük ses, evdeki müzik tarafından bastırılıyor.

Kapıyı kapatırken sadece o var; Logan yok. Kurtulma umudu yok.

Hızlı olur.

Plemmons, yüzünün yan tarafına yumruk atarak onu kör eder. Elinde tuttuğu anahtarları ve telefonu düşürür ve çarpmanın etkisiyle sersemlemiş ve kafası karışmış halde duvara çarpar.

Vücudunu onunkine fırlatıyor ve ona vurmaya çalıştığı elini bükerken aynı anda koluyla onu boğarken haykırıyor. Müziğe rağmen söylediği her kelimeyi duyabiliyorum.

Alıngan. Bunu sevdim. Ve çok güzel Ajan Bennett onları iyi seçiyor," diye sataşıyor. "Sonunda seni yalnız bıraktı. Söyle bana prenses, öcüden korkuyor musun?

Onu kaldırıp karşısındaki duvara fırlatıyor. Yere düşmeden önce sert bir şekilde vurur.

Kulaklarımı çınlatan şey, kendini yavaşça yerden kaldırırkenki kahkaha sesi.

"Öcü," diyor ona bakarak. "Yeterince uzun sürdü."

Yüzünden öfkeyle karışık bir kafa karışıklığı geçerken adımları duraksıyor. Korkudan uzaklaşır. Acı üzerine.

Yine de bağışık davranıyor.

Logan ona nasıl davranacağı konusunda koçluk yaptı mı?

Yoksa gerçekten o kadar aptalca korkmuyor mu?

Karnına tekme atarak saldırıyor, ardından saçından tutup ayağa kaldırıyor.

Boğuk bir acı sesi ağzından kaçtı ve adam onu bir şeyleri çatlatacak kadar büyük bir güçle duvara doğru itti. Yüzü yan tarafta ve adam arkasından girerken gülümsüyor.

"Artık gülmüyorsun, değil mi?" diye soruyor, pantolonunu indirmeye başlamak için bir eliyle uzanarak. "Bu gece artık gülemeyeceksin."

"Bence bu, bunu inandırıcı kılmak için yeterli bir hasar," dedi, o sözünü bitiremeden.

Garip yorum, benim kalp atışım kulaklarımda zonklarken onu duraksattı.

Dirseğiyle onun yüzüyle imkansız bir açıyla birleşiyor. Burnumdan hava çekiyorum, o geriye doğru tökezlediğinde şok oldum.

Ağzını siliyor, diğer eliyle bir ışığı yakıp kanlı parmak uçlarını açığa çıkarırken parmaklarına bakıyor.

Burnu ve alt dudağı kanıyor ve yüzünün ona vurduğu yer şimdiden morarıyor. Yine de acıdan etkilenmemiş görünüyor.

Gözleri kısıldı.

"Öcü ışıkta o kadar korkutucu değil," diyor, dudaklarının kenarlarında kara bir gülümseme beliriyor.

Burnu, kadının dirseğinden aldığı darbe nedeniyle kanıyor ve ona saldırmadan önce bir miktar öfke sesi çıkarıyor. Dönüp yumruğunu eğdi ve dizini kaldırıp sertçe kaburgalarına çarptı.

Adam iki büklüm dönerken kadın tekrar dönüyor, ayağını kaldırıp onun sırtıyla bağlantı kuruyor. Adam duvara tosladı ve o kafası karışmış bir şekilde arkasını dönerken kadın daha geniş sırıttı. Çok öfkeli. Öldürmeye hazır.

“Çok fazla morluk bırakamam. Şimdi şüphelenmelerini istemem, değil mi?”

Kanım vücudumun içinde donuyor ve inanamayarak başımı sallıyorum.

Bir bıçak çıkarıyor, birçok kişiyi öldürdüğü bıçağın aynısı. Dikkatsizce bakıyor.

"Ah, senin bütün o kadınlardan aldığın gibi ben de seni oturtup senden almayı ne kadar çok isterdim. Hissettikleri acıyı ve dehşeti sana da hissettireyim," diyor ona gülümseyerek bakarak. Ama yapamam. Ancak, çok değer verdiğin tüm o gururunu elinden alabilirim. Sahip olduğunu sandığın tüm o güç . O zaman seni öldürebilirim."

Adam ona bıçakla saldırıyor, ayakları hızla koşuyor ama kadın sanki onunla oynuyormuş gibi neredeyse kolayca iki darbeden sıyrılıyor.

Üçüncü vuruşta bileğini tutuyor ve hızla bükülerek, adam bağırırken elinin beceriksizce yuvarlanmasına neden oluyor. Bıçak yere düşer ve kadın dönerek adamın ayaklarını altından tekmeler.

Düştüğünde, bıçağı yana doğru savurarak ulaşamayacağı bir yere düşürür. Ayağa fırlayarak bir masaya doğru koşar ama kadın düşüp bıçağı alır ve çekmeceye o kadar sert fırlatır ki yarı yolda saplanır.

O çekerken çekmece yerinden kıpırdamıyor ve bu sefer ona saldırırken kadın gülüyor. Onu yakalamaya çalışıyor, ama çok hızlı ve dizi kasıklarına o kadar sert çarpıyor ki, büyük olasılıkla taşaklarını geri yutarken geriye doğru devriliyor ve hıçkırarak ağlıyor.

"Mücevherlere iyi bir diz vuruşuna inanacaklar," diyor, bıçağı çekmeceden çekip çıkardıktan sonra çekmeceyi açıp tabancayı çıkarıyor. "Bu arada iyi denemeydi. Kendi silahlarımı nereye sakladığımı bilmem çok kötü, değil mi?

O kedi ve o da fare.

Uzun süredir Boston'da ve şimdi de DC'de terör estiren adam, onun iplerindeki bir oyuncaktan başka bir şey değil.

Lanet olası Lana Myers da kim.

Ses çıkarmıyorum, yepyeni bir nedenden korkuyorum. İçeri girdim ve yerde cinsel sadist ağlayan bir kızı tehdit ettim.

Bıçağı tutarken onun etrafında dönerek, "Koca, kötü Öcü," diye içini çekiyor. “Korku filmlerinden her zaman nefret etmişimdir. Neden biliyormusun?" diye soruyor, kasıklarını kavrarken, hala acı içinde yerde sallanıyor.

"Size nedenini söyleyeyim," diye devam etti ve tekrar oturma odasına doğru yürürken ona sırtını döndü. “Çünkü kadınları her zaman kendilerini kurtaramayan acınası küçük çığlıklar olarak resmediyorlar. Kötü adam her zaman yürüyor. Kız sürekli koşuyor. Yine de bir şekilde büyük kötü Boogeyman, ne olursa olsun onlara yetişiyor.

Plemmons'ın ayağa kalkmayı başarmasını ve sırtının hâlâ dönük olmasını izledim. Gözlerim kocaman açıldı ve kiminle yüzleşmenin daha kötü olacağını bilmiyorum.

Bir odada iki şeytan.

Bu bana nasıl oldu?

"Ayrıca onları şans eseri aptallar olarak göstermelerinden de nefret ediyorum," diye devam ediyor, onun sinsi yaklaşımından habersiz. “Kızlar nasıl son anda bıçağı kapar ve katil bıçağa doğru koşar. Çok eskimiş. Sonunda onlar da yardım çağırmak için koştuğunda genellikle ortadan kaybolur. Sonra onları öldürmek için son bir girişimde bulunuyor.”

Sessizce onun arkasından yaklaşıyor ve son saniyede hücum ediyor.

Sırıttı ve ellerinin üzerine çöküp ayaklarını o kadar hızlı tekmelerken ve onu döndürmeden önce ayak bilekleri adamın boğazını yakaladığında kalbim boğazıma çarptı, bunların hepsi tek bir yumuşak hareketle oluyor.

Kahrolası ninja suikastçısı.

Yere çarptı ve onu boğdu, bacakları şimdi boğazını tutuyor.

"Senin kadınları boğmayı sevdiğin gibi ben de erkekleri boğmayı seviyorum," diye tısladı, ses tonu o kadar karanlık ve uğursuzdu ki midemi bulandırıyor, en büyük korkularımı doğruluyor. "Ama benden daha zayıf olanları avlamam. Ben masumları avlamam."

Onu bırakıyor ve aynı gülünç, neredeyse doğal olmayan hızla ayağa fırlıyor. Sözleri yavaş yavaş zihnime işliyor ve anlamlarıyla ilgili kafam karışıyor.

İntikam katili. Leonard bunun bir intikam katili olduğunu söyledi.

Akrabalık.

Tüm küçük parçalar toplanmaya çalışır.

Plemmons ciğerlerine giren havayı boğarak öksürür. "Sen kimsin?" zor nefes alarak soruyor.

Gülümsemesi derinleşiyor. "Ben erkeklerin en karanlıklarını alan kızım. Karanlık şeyler yapmış ve zayıflara çarpıtmış adamlar. Masumları avlayan adamlar. Zayıf olduğumda beni öldürdüklerini sanan adamlar. Tıpkı öldürdüğün kadınlar gibi."

Hala boynunu tutarak sırtında yüzerken, başının yanında çömeliyor. Bu bir oyun. O korkunç bir aktör. Kahretsin! Numara yapıyor!

Sonunda bir taraf seçerek onu uyarmaya çalıştım ama kelimeler, tıkaç katmanları ve sürekli müzik akışı tarafından boğuldu.

Bıçağı yanağına dayadı ve bıçağın arka tarafını ona dayadı. Çabalamayı bırakır, tamamen hareketsiz kalır.

"Sen de benim gibisin," diyor, ses tonunda korku ya da kötülükten daha çok şaşkınlık var.

"Hayır," diyor sessizce. “Senden çok daha kötü ve daha iyiyim. Karanlıktaki canavarların korktuğu şey benim. Ve şimdi Öcü'nün kabusu bile oldum."

Uzaklaşıyor ve adam ayağa kalkıyor. Onunla yüzleştiğinde, ona göz kırpıyor -lanet göz kırpıyor-. Bunun her saniyesinden zevk alıyor.

Söz verdiği şeyi yapıyor; gururunu ve gücünü elinden alıyor, sahip olduğu ölümsüz dokunulmazlık duygusunu paramparça ediyor.

Bir lamba kapar ve kafasına doğru tutar. Kadın gülerek eğilirken sehpayı kaldırıp ona fırlatıyor.

Kendi avantajına olan bu hızı kullanarak ondan kaçıyor. Sanki bunun olmasını istiyormuş gibi.

"Gerçek bir erkek gibi ayağa bile kalkamıyorsun," diye ısrar ediyor, adamın burun delikleri açılıp öfkesi tüm yüz hatlarını kırıştırdığında sırıtıyor. “Sadece iyi bir gaf elde etmek için kadınları kesmeniz, kanamalarını izlemeniz gerekiyor. Zayıfsın," dedi odanın diğer ucuna doğru yürürken. "Seninle uğraşmamalıyım bile. Öldürdüğüm adamlar, bir kadını zorlamadan düzebilen güçlü, güçlü adamlardır. Sadece bir kadının yerine konması gerektiğini hissettiklerinde tecavüz ediyorlar.”

Onu kışkırtmak, kurduğu cepheyi yıkmak ve hadım etmek için her şeyi söylüyor. Profil çıkarmada çok iyi çünkü üzerinde çalıştı. Tüm kurbanlarını nasıl küçük düşüreceğini ve küçük düşüreceğini öğrendi.

Onu küçük düşürme biçimleri.

O bir kurban. Ya da en azından öyleydi.

Henüz açıklamadığı hikayeyi anlatan sözleri birleşiyor.

Onlardan ne aldığımı biliyor musun? diye sordu, tekrar yüzüne bakmadan önce gözlerini kucağına indirdi. Midem bulanıyor. Ne aldığını biliyorum. "Her şeyi alıyorum," diyor sonunda. "Verecekleri daha çok şey var."

Arkasına dönüp, onun üzerinde hiçbir gücü yokmuş gibi davranarak ona bir tehdit olmadığını gösteriyor. Silah, dolap kapaklarının önünde duruyor ama bir daha üzerine gitmedi.

Silaha yönelmek çok zayıf olur.

Onu çok iyi oynuyor.

Dünyayı oynamış bir adamı oynuyor.

Ve kazanıyor.

Adam kendini kanıtlamaya hazır bir şekilde ona doğru atılır ve kadın ona dönerken bıçağı belinde, döner. Hemen içine giriyor ve ben artık duyulmaktan endişe ederek sesleri tutuyorum.

Adamın gözleri şokla açılırken gözlerini deviriyor, geriye doğru tökezlediğinde yüz hatları solgunlaşıyor ve o bıçağı çekerken dışarı kayıyor.

"Ve şimdi şansım yaver gitti," diye alay ediyor. "Tıpkı korku filmlerindeki gibi. Hiçbir şeyden şüphelenmezler."

Dizlerinin üzerine çöküyor, karnındaki yara bolca kanıyor. Yardım hemen gelmezse hayatta kalamayacağı kadar çok kan var.

Bir sonraki kurbanı ben olurdum. Şimdi her şeyi bildiğimi öğrendiğinde ne olacağını merak ediyorum.

Yine de beni çoktan öldürebilirdi. Kimse ondan şüphelenmezdi.

Bunun yerine üvey babamın izini sürdü, onu öldürdü ve ardından bir çocuğun hayatını kurtardı. Bir şeytanın kahraman olmadığı için yüzüstü bıraktığım bir çocuk.

Lana Myers ya da gerçekte her kimse, o kadar karanlık bir şeyden sağ kurtuldu ki intikam alması gerekiyor.

Ama Logan onunla yatıyor.

Aşık oluyor.

Ve o kahrolası bir psikopat.

Başarısızlıklarım için kendi suçluluğum, onu durdurursam ne olacağını merak etmeme neden oluyor. Kurbanları hakkında, Kenneth'in paçayı sıyırmasına izin verdiğim şekilde başkalarına zarar verip vermediklerini bilecek kadar bilgim yok.

Yalanlara güvenerek pek çok kişiyi hayal kırıklığına uğrattım.

Onun kötülüklerine son verdi.

Bitirmeden onu durdurduğum için diğerleri incinirse ne olur? Henüz yüzleşmediğim suçluluk duygusuyla zar zor yaşıyorum.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben seçenekler konusunda ıstırap çekerken, Lana oturup onun kanamasını izliyor, sanki televizyonun uzaktan kumandasıymış ve en sevdiği programı izliyormuş gibi bıçağı gelişigüzel bir şekilde tutuyor. Boğuluyor ve kan kusuyor, ona inanamayarak bakıyor.

Zayıf bir kadını öldürmeye geldi, ancak aslında aslanın inine koşan avın kendisi olduğunu anladı.

"Bu benim en sevdiğim kısım," dedi ona yumuşak bir sesle. “İstifa bakışı. Umudun uçup gittiği ve kurtarılmayacağını bildiğin an. Ben orada oldum. Korkunç, bu yüzden şu anda ne kadar paniklediğini çok iyi biliyorum. Kendini ne kadar çaresiz

hissediyorsun. Aradaki fark, bir gün kalkıp hepsini öldürmek için yaşamayacaksın.”

Hepsini bir gün öldürmek için yaşa.

Onun kim olduğunu dünyaya neden söyleyip söylememem gerektiğine dair nedenlerin bir listesini yapmaya karar vererek her bir bilgi parçasını dosyaladım.

“Çok fazla aldılar. Çok az kaldı. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu," diye fısıldadı, kelimeler zar zor aklıma geliyordu. "Ona kadar."

Kalbim daha hızlı atıyor. Logan. Logan'dan bahsediyor.

onu öldürmek istedin . O ölmek için çok iyi. O bizim karşımızdaki her şey. Onun ışığı hala parlıyor. Umarım cehennemde seninle eğlenirler. İçimde hala kurtarılması gereken bir ruh varmış gibi hissetmeme neden olan tek şeyi hedef aldığın gün kendini oraya mahkum ettin. İntikamdan daha çok sevdiğim tek şey."

Aynen öyle, cevabım var. Öcü kendi bıçağıyla ölürken ben de onunla birlikte izliyorum. Bir kadının elinde.

Bir kurbanın elleri.

Bir bakıma şiirsel adalet.

Bölüm 3

Gerçek aşkın seyri hiçbir zaman düzgün gitmedi.
-William Shakespeare

LANA

Ağabeyim bir Shakespeare aşığıydı. Kendi kuşağının kanıksadığı bir adamın sözlerini yaşadı ve soludu. O zamanın insanları, gerçek bir aşk kisvesi altında ürettiği her trajediye bağlı olan ıstırap ve eziyete saygı duymadı veya takdir etmedi.

Marcus özünde bir romantikti, ondan yalnızca ışık ve güzellik parlıyordu.

Etrafımızdaki dünya bu ışığı söndürdü.

Onun lütfunu çaldılar.

Adını utandırdı.

Onu öldürdü.

Bizi yok etti.

Öcü'nün son nefesini vermesini büyük bir keyifle izliyorum. Artık kardeşiminki kadar parlak ışıkları çalmayacak.

Öcü artık polise veya FBI'a alay eden ölümsüz olarak görülmeyecek. Artık kadınları terörize eden, hayatlarına musallat olan bir kabus olmayacak. Öldürmeyi başaramadığı zayıf bir kadının ellerinde ölen bir ölümlü olarak saygı görecek.

Önce onu öldürecek kadar şanslı olan bir kadın .

Merakla eldivenimi giyip ceplerini kontrol edip bir uzaktan kumanda buluyorum. Hmmm…

Etrafa bakıyorum ve uzaktan kumandanın nereye gittiğini görüyorum. Şöminemin yanında yerinde olmayan küçük bir mekanizma var. Bunun bir cep telefonu bozucu olduğundan oldukça eminim. Telefonum ben gelmeden önce çalışıyordu, bu yüzden başka bir zamanda kapattı.

Kumandayı tekrar cebine koyarak cep telefonuma gitmek için ayağa kalktım. Beni gafil avladığı ilk beş saniye içinde düştü. Tabii ki, çevirmeye çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Sinyal yok.

İyi. Bu bana neden onu otuz dakikadan fazla kan kaybederken izlediğim konusunda bir mazeret veriyor - tıpkı kurbanlarının ölmesine izin verdiği gibi.

Omzumun üzerinden geriye baktım, aklıma bir korku filmi geri dönüşü geldi ama o hâlâ ölü. Son nefesini veren ölümlü için ortadan kaybolma eylemi yoktur.

Bakışlarımı telefonuma çevirdim ve kanepeye doğru götürdüm. Normal bir kız, travmatik bir adam öldürme deneyiminden sonra cep telefonu bozucusunu bu kadar çabuk fark etmez -hatta ne olduğunu bile bilmez.

Müziği kapatıp iPod'umu yuvadan çıkardım. Pislik.

Eşyalarıma insanların dokunmasından nefret ederim. Şimdi o da gitti ve benim katımın her yerinde kan aktı. Hepsini temizlemek sonsuza kadar sürer.

Ona düşüncesiz derdim ama onu bir nevi bıçaklayan ben olduğum için sanırım bu benim hatam. Halı yerine karo zemindeki bıçağa çarpmasına izin vermeliydim.

Oh iyi. Sonunda düşündüğüm o parkeyi alabilirim. Genelde evlerimi yenilemem ama Logan biraz yakınımda yaşadığından, kalmak için gitmekten daha çok sebebim oldu.

Birinin beni kontrol etmesi ne kadar sürer merak ediyorum. Yoksa sokakta koşup bağırmalı mıyım? Normal bir insan, cinayete meyilli bir manyak tarafından saldırıya uğradıktan ve onu mucizevi bir şekilde şans eseri öldürdükten sonra nasıl davranır?

Bir köşede sallanıyorlar mı? Ağlarlar mı? Umarım değildir. Gözyaşı taklidi yapamam ve sallanmayı da sevmem. Mide bulandırıcı.

Çığlık atıp teselli edilemez veya korkmuş gibi mi davranacağım? Çığlık atmayı sevmiyorum. Boğazım acıyor. Ve

korkmuş gibi davranmak zor olacak, çünkü… nasıl korkacağımı hatırlayamıyorum.

Belli ki bana tecavüz etmek istiyordu. Bundan sonra nasıl hissedeceğimi hatırlıyorum. Hissiz. Kırık. intihara meyilli. Ama beni o noktaya getiren bir adamdan çok daha fazlasıydı.

Beni bu kadar kıran tecavüzden çok daha fazlasıydı.

Yani gerçekten, sanırım hangisinin önemi olmadığını bilmiyorum. O kadar ileri gitmediği kesin.

Sersemlemiş veya şok olmuş gibi mi davranıyorum? Ölmeyi hak ettiği halde pişmanlık duyuyor muyum? O sadist boktan şey için pişmanlık numarası yapmaya çalışırsam gülmeye başlayacağım.

Şaşırmış veya şok olmuş olabilirim. Belki de az önce bir adamı öldürdüğüm gerçeğine gerçekten kafamı toplayamamış gibi oynarım?

Normal kızları anlamak zor çünkü en son ne zaman normal olduğumu hatırlayamıyorum. Normal kızlar eylemlerine tepki vermek için çok fazla zaman harcarlar. Aldıkları havayı doğal kabul ederler çünkü o acısız nefeslerden hiçbir zaman mahrum kalmamışlardır.

Ben? Zaten cehennemden geçtim, bu yüzden diğer her şeye duyarsızlaştım.

Şokla gitmeye karar verdim. Sahte olmak en kolayı.

Bu yüzden, birinin ortaya çıkmasını beklerken -ki eninde sonunda Logan korumasız olduğumu anladığında gelecekler- boş bakışlarımı uyguluyorum. Şoktaki bir kızın da aynısını yapacağından emin olarak bıçağı tutmaya devam ettim ve parmak eklemlerimden tuttum.

Evet.

İndirdim.

Ve bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Şşş.

garaj yolumda gıcırdayan frenlerin, sirenlerin uğultularını ve seslerini duyun . Tanrım. Kurtulmaya ihtiyacım olmadığı için mutluyum. O kadar yüksek sesle bir giriş beni anında öldürürdü ve her tarafım kanayan kahrolasına kaçması için zaman verirdi.

Ahmaklar.

Silahlarını önlerinde havaya doğrulttuklarını görmek için çevre birimimi kullanarak kapılardan fırlayıp çıktıklarında merak ediyorum. Burada olduğunu nereden biliyorlar?

Boş bakış gösterime devam ederek bekliyorum.

şokta kalıyorum , ileriye bakıyorum.

Bunu ne kadar süre yapmam gerekiyor?

Gözlerimi ne kadar açık tuttuğum için yanıyor. Yüksek bir ses, "Plemmons oturma odasında," diye gürledi.

Başımı hareket ettirmiyorum ama başka bir adam öcüye doğrultulmuş bir silah tutarken onun diz çöktüğünü görüyorum.

"Temizlemek."

"Temizlemek."

"Temizlemek."

Sesler evimin her yerinden aynı kelimeyi cıvıldamaya devam ediyor. Ben bir heykel olarak kalıyorum.

Diz çöken adam, "Öldü," diyor ve ardından omzuna asılı olan radyoyu alıyor. Dispatch, Plemmons öldü. Ev temiz."

Radyoyu tıklatıyor, yeniden konuşuyor, sözlerini tekrarlıyor.

"Ne oluyor be?" O sorar.

Anlaşılan o sinyal bozucu cep telefonu sinyallerini devre dışı bırakmaktan daha fazlasını yapıyor.

"Bilmiyorum. Benimki de çalışmıyor. Telefonum da değil. Sahneyi rahatsız etmeyin. Bu bir federal vaka. Onlar gelene kadar evi boşaltın. Yapmamız gerekenden otuz dakika daha uzun sürdüğümüz için şimdiden kıçımızı yiyorlar. Adamın aşırı derecede paranoyak olmadığını nasıl bilebilirdim? Bizi işaretsiz bir mezarlıkta diz boyu tuttular, tüm eller mevcut.

"Kayıp?" Ben şokta üzgün küçük bir kız gibi davranırken, adam somurtkan ahmağa tepki vermeden yaklaşıyor.

Bileğime dikkatlice dokunuyor ve ben sarsılıyorum.

"Şşşt," diye yatıştırdı, bıçağı elimden aldı ve başka bir adama geri verdi, o da onu paketleyip bir kanıt torbasına koydu. "Güvendesiniz Bayan Myers."

Sesi çok nazikti ve samimi ilgisini takdir ettiğim için ona gülümsememek için yüzümü asık tutmam gerekiyordu.

Arkamızdan bir şey tıngırdadı, güm güm güm sesi ve onlar silahlarını çekip odadaki vestiyer dolabına doğrulttuklarında ben düşünmeden arkamı döndüm.

Kapıları aniden açarken kalbim kulaklarımda atıyor ve Hadley muhtemelen kafasıyla kapıya vurarak yerde debelenirken yüzümdeki tüm renk çekildi.

Gözlerim ağzındaki koli bandına takılınca boğuk sesleri kulaklarıma ulaştı.

Geri alıyorum. Şimdi korkmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum, çünkü korku omurgamı aşındırıyor, gitgide yükseliyor. Ben kaçamadan beni mermilerle dolduracaklar. Şu anda evimde en az on beş polis var.

Ayrıca şokta donmuş numarası yapmam da gerekmiyor. Vücudumdaki hiçbir şey çalışmıyor, bu yüzden koşmak istesem bile yapamadım.

Gözleri benimkilere odaklandı ama ayaklarını çözmeye ve ellerini kelepçelerden kurtarmaya başladıklarında bakışlarını kaçırdı. Elleri serbest kalır kalmaz bandı soymaya başlar.

Ve her an daha da sertleşiyorum, tüm bu süre boyunca bilinçsiz olması için dua ediyorum. Yani, bu mümkün. Şimdiye kadar sesini çıkarmadı.

Ağzı serbest kalır kalmaz, ayağa kalkmasına yardımcı olurken bileklerini ovuşturmaya başlar. Sallanıyor ve biri onu kollarının altından tutarak ona destek sunuyor.

Muhtemelen kimliğini öğrenmek için ağızlarını açtıklarında, "Ben Ajan Hadley Grace," diyor kararlı bir şekilde.

Tüm ağızlar aynı anda kapanır ve silahlar indirilir.

"Devriyenin geri çekildiğini öğrendikten sonra Bayan Myers'ı kontrol etmeye geldim," diye yalan söyledi, dilinden zahmetsizce yalanlar döküldü.

Benim hakkımda bir şey bulmaya geldi.

Az önce yaptı.

Filmlerdeki her aptal aptal gibi, kartlarımı gösterdim, kelimelerin ağzımdan asla bir ruha söyleyemeyeceğini bildiğim bir adama çıkmasına izin verdim. Tanrı aşkına, kesinlikle şeytani bir monolog yaptım!

Onu kızdırmak için yaptım.

Gücünü elinden almak için yaptım.

İzlendiğimi bilmiyordum.

Beni uzun ve sert bir şekilde ölçüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor bir memur.

Dikkatini ona yöneltiyor.

“Kapının kilitli olmadığını fark ettikten sonra yukarıda evi temizliyordum. Bana arkadan vurdu ve Bayan Myers'ın eve

dönmesini bekleyebilmek için beni bağladı. İzlememi istedi. Onunla işi bittiğinde bana ne olacağını görmemi istedi.

Gözleri tekrar benimkine döndü ve ne olduğundan emin olamasam da sessizce ondan bana bir şeyler geçti.

"Hanım. Myers karşılık verdi. Şanslıymış. Hatta ona bazı şeyler fırlattı," diyerek içimdeki o şokun büyümesine neden oldu. Lambanın paramparça olmuş kalıntılarını ve bana fırlattığı küçük sehpanın dağınık dağınıklığını işaret etti . "Onu bıçağı düşürmesine yetecek kadar hazırlıksız yakaladı. Her nasılsa onu ondan önce almayı başardı ve tam zamanında döndü. Hemen içine koştu."

Ben onun şu anda gerçekte ne yaptığını anlamaya çalışırken, o beni incelemeye devam ediyor. Neden beni koruyor? Tutuklamayı polislere vermek yerine ekibi için gerçeği kurtarabilmesi için mi?

"Saf. Sersem. Şans," dedi, sözlerimi daha önceki alaylarımdan alıntılayarak.

Sebeplerinden emin değilim, donmuş durumdayım.

"Kesinlikle şanslı," diye katılıyor bir adam.

Uzaklara bakarken Hadley'nin dudakları seğiriyor. "Adamlarımı arayacağım."

Her geçen saniye midem bulanıyor, midem bulanıyordu. Telefonunu kaldırdı, sonra kaşlarını çattı. Ama sonra vücuduna bakar. "Cebinde bir kumanda var. Ben… onu daha önce gördüm."

Daha hasta ve daha hasta.

Şu anda oynadığı bu oyundan nefret ediyorum.

Bir adam, "Federaller gelene kadar olay yerindeki hiçbir şeye dokunamayız," diyor ve tek kaşını kaldırıyor.

"Ben bir federalim."

"Senin..."

"Herkes nerede? Neden kimse lanet telefonlarına cevap vermiyor? Logan'ın sesi başımı kapıya doğru çevirmeme neden oldu.

Lana! diye bağırıyor, ses tonundaki bariz panik duygusu.

"Burada!" Sesim içtenlikle çatlayarak seslendim. Hadley'nin ne yapmak üzere olduğundan emin değilim ve gözlerimdeki yaşlar gerçek.

Ona gerçekte kim olduğumu söylerse, bana korku ve tiksinti dışında bir şeyle baktığı son sefer olabilir.

Vahşi gözleri beni buldu ve odanın diğer ucuna hücum ederken tüm vücudu gözle görülür şekilde gevşedi, beni yakalayıp ona doğru ezmeden önce kanlı bedeni fark bile etmedi.

Okunamaz bir ifadeyle bizi izlediğini görmek için gözlerim Hadley'e kaydı. Polislere saldırı hakkında bir şeyler söyleyerek başka bir yalana bakıyor.

Logan beni ona tutuyor, ben ona yaslanıp hislerini emerken tüm vücudu kaskatı kesildi. Geri çekildi, gözleri yüzümü tararken yüzünü buruşturdu ve hasarı kavradı.

Bende izin vermediğim fiziksel bir sorun yok. İlk vuruş dışında. Geldiğini görmediğim bir şanslı atış yaptı.

"Ne oluyor?" Öcü'yü ilk kez gördüğü için şimdi aşağı bakarak, dediğini duydum.

Sanki beni görüş alanından koruyormuş gibi beni kendine çekiyor.

Şanslıymış, dedi Hadley, dikkatimi yeniden toplayarak.

Ona bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Devriye çektiklerini duyduktan sonra onu kontrol etmeye geldim," diyor tekrar yalan söyleyerek.

"Ayrıntılar hakkında seni bilgilendirmelerine izin vereceğim, ama diyelim ki başım çok ağrıyacak." Yaralı şakağını işaret ediyor. Gözleri onunkine dönmeden önce benimkilere kaydı. "Bu gece hayatımızı kurtardı."

Bununla birlikte dışarı çıkıyor, ama hala açısının ne olduğu konusunda endişeleniyorum.

Pislik istiyordu ve ben ona beklediğinden çok daha fazlasını verdim. Neden ayrılalım? Neden hepsini dökmedin?

Logan yüzümü avuçladı ve yüzümün şişmesine neden olan bere sayesinde çok sıktığında irkildim.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Craig içeri giriyor, gözleri oturma odamdaki ölü adama takılıyor.

"Eh, bu bir davayı kapatmanın bir yolu," diyor, gözleri inanamayarak kocaman açılmış.

"Medyaya davanın kapandığını bildir," dedi Logan, beni kaldırıp sanki kırılgan biriymişim gibi kucağına almadan önce.

ona izin verdim. O etraftayken, kendimi bu kadar yenilmez olmak zorunda hissetmiyorum. O benimleyken, zayıf olmadan da ilgilenilebileceğimi hissediyorum.

Sanki savunmasız olmak sorun değil, çünkü bunu asla bana karşı kullanmazdı.

Beni giderek daha fazla ortaya çıkan, herkesin Öcü'nün ölüsünü kendi gözleriyle görmeye gelen polis kalabalığının arasından geçiriyor.

Lana! Duke koşarak bize doğru gelirken tanıdık ses bana baktı, gözlerinden büyük bir pişmanlık akıyordu. Aradığın anda geldim, dedi Logan'a şok içinde bakarak. "Beni burada nasıl yendin?"

“O kadar hızlı sürdü ki, kıçım hala sıkılı. Biz buraya gelene kadar frene bastığını sanmıyorum," dedi Craig kuru bir sesle. Bizi takip ettiğini bilmiyordum.

"Adamlarını evden çıkar. Olay yerini temizlememiz gerekiyor," diyor Logan.

"Ne oldu?" Duke bize bakarak soruyor. "Gerçekten saldırdı mı?"

"Evet. Ve Lana şanslıydı," dedi Hadley yanımızdan geçerken, Craig'in dirseğini çekiştirerek. "Beyin sarsıntısı geçirme ihtimaline karşı beni eve bırak."

Midem kasıldı ve Logan, evimdeki adamı nasıl öldürdüğüm hakkında herhangi bir soru sormadan, ihtiyatla dudaklarını alnıma dokundurdu. Tek umursadığı, onun ölü olması ve benim hayatta olmam. Tüm detaylar önemsiz görünüyor, sanki her şeyden öncelikliymişim gibi.

Aşağı bakıyor, gözleri suçluluk duygusuyla işkence görüyor.

"Bu senin hatan değil," diyorum, normalde parlak olan gözlerini gölgeleyen bakışın yüzümdeki morluklardan kaynaklandığını biliyordum.

Yaralarım yüzeyselden başka bir şey değil. Çok, çok daha kötüsünden kurtuldum .

"Hepsi benim suçum. Ama sana bir daha kimse dokunamayacak Lana.

Dudakları benimkileri buldu ve onu öptüm, Hadley'le daha sonra ilgilenmeye karar verdim.

Öpücüğü kestiğinde, SUV'dan inmeden yukarı çıkan bir erkek ve kadına bakıyor.

"Bizi şehre bırak. Bu gece için bir oda tutuyorum,” dedi onlara.

"Çantam..."

"Bir otel odasını idare edebilirim," diye sözünü kesti, bana bakma zahmetine girmeden.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmaya çalıştı ama benim yaptıklarıma yeni katlanmış bir kızın şu anda onun bu kadar alfa olduğu konusunda gülümsememesi gerektiğini bildiğim için bunu inkar ettim. Uysal ve çekingen olmam gerekiyor.

"Atla," diyor kadın ona.

Adam, "Muhtemelen olay yerinde birinin çalışması gerekir," diyor.

Meraklarından tamamen etkilenmemiş veya doğal olmayan bir şekilde korunuyor gibi görünüyorlar.

"O öldü. Sahne yok."

"Ölü?" kadın şaşkınlıkla sorar, sonra gözlerini kısar. "Onu dışarı çıkaran kişi ben olmak istedim."

Bir hafta izin alıyorum, dedi Logan rastgele. “Bu dava kapandı. Hadley saldırıya uğradı. Lana...”

Hadley mi? erkek ve kadın hep bir ağızdan sorarlar.

Logan, "Onu parlattı," diye açıklıyor. “Tüm detayları alamadım. Ama şu anda, onları duymayı kaldırabilir miyim bilmiyorum. Şimdilik bununla Donny ilgilensin. Bizi bıraktıktan sonra ikiniz geri gelebilirsiniz.”

Bizi arka koltuğa yüklerken beni kucağında tutuyor. Gözlerimin ağırlaştığını hissederek oturma düzenine karşı koymadım. İçimde pompalanan tüm adrenalinle, uyumayalı yirmi dört saatten fazla olduğunu neredeyse unutmuştum.

Şimdi saati gösteren saate yenilmiş ve yenilmiş hissediyorum. Yirmi dört yerine kırk sekiz saatte yaklaşıyor olabilir. Logan'ın ofisinde biraz zaman geçirdik. O zamanlar öğle vakti çoktan kapanıyordu. Eve geldiğimde hava yeni kararmıştı.

Şimdi... Kahretsin, gözlerim uykusuzluktan o kadar bulanık ki saati göremiyorum. Saatleri sayamıyorum.

Ve umurumda değil.

Adam araba sürerken konuşuyorlar. Bir noktada Logan'ın onlardan Leonard ve Elise olarak bahsettiğini duydum.

"Hadley'nin de bir otel odası var," dedi birisi ve bu beni sarsarak tekrar uyandırdı. Elis. Bu Elise'di. "Eve gidemeyecek kadar bitkin ve çok ürkütücü olduğunu söylüyor."

"Hangisi?" diye soruyor.

Elise, "Bize en yakın yeni olan," dedi. “Masaj yeri var. Eminim bu yüzden onu seçmiştir.”

"Bizi oraya götür. Onu daha sonra kontrol edeceğim.

Hala bir şey söylemedi. Fasulye yığınını dökecek olsaydı, şimdiye kadar yapardı, değil mi? Görünüşe göre onlarla temas halindeymiş.

Leonard beni tekrar uyandırarak, "Diğer dava, yetki alanı cehennemiydi," dedi. Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim bile.

“Polislerin hepsi kendi bölgelerine işiyordu. Duke, katil kendi yetki alanında olduğu için onun olduğunu söyledi. Mezarlık onların yetki alanında olduğu için orası onların olduğunu söyledi.”

Logan, "Evet ve bir sidik yarışması yüzünden onun devriyesini iptal ettiler," diye homurdandı. "Bu gece çok farklı geçebilirdi."

Beni daha sıkı tutuyor ama ben hala uyuyormuş gibi yapıyorum.

“O bıçağı ondan alması bir mucize. Hadley bana olanları anlattı. Hepsini uzun bir mesajla gönderdim, dedi Elise sessizce.

Logan sertleşiyor. "Hala henüz bunu duymaya hazır olduğumu düşünmüyorum."

Kalp atışlarım kulaklarımda.

Savaştı, Logan. Hayatı için savaştı ve karşılığını aldı. Onu bir hata yapacak kadar hazırlıksız yakaladı ve kendi bıçağıyla öldü. Hemen içine koştu. Bunun sadece filmlerde olduğunu sanırdım."

Dudaklarım seğiriyor ama bir şey söylemiyorum. Hadley, yalanı arkadaşlarına yayıyorsa sırrımı saklıyor demektir.

Ama neden?

4. Bölüm

Ölüm korkulacak bir şeydir.
-William Shakespeare.

LOGAN

Neredeyse bir hafta bile yetmeyecek gibi hissediyorum. Aslında bir hafta dayanabileceğimden değil. Kız arkadaşımın bu gece neredeyse ölmesine rağmen birkaç gün bulabilirsem şanslıyım.

Yanlış gidebilecek her şeyi düşünürken midem düğümleniyor.

Lana'yı ilk kez yere indirmeden önce otel odasının içindeyiz. Check-in yapmak tam bir baş belasıydı ama Lana cebimden cüzdanımı çıkardı ve tezgahın arkasındaki çok meraklı kadına sırayla istediği her şeyi verdi.

Durumun ciddiyetinin henüz yerleşmesine izin vermediğini söyleyebilirim. O çok sakin. Araya girdiğinde onun yanında olmak istiyorum.

Bu gece bir adamı öldürdü. Bir adam onu neredeyse öldürüyordu.

Ve hepsi benim hatam.

Yorgunluk gözlerine ağır ağır çökerken yatakta kıvrılıyor.

Boxerlarıma iner inmez ona katıldım, ona dokunmama izin verdiği için minnettardım. Eğer…

Ters gidebilecek her şeyi düşünmeye devam edemem. Hadley eğitimli bir ajan ve yine de eve yalnız gidemezdi. Yardım için bağırırsa birinin onu duyacağı bir otele geldi.

Lana yıkılmanın eşiğinde olmalı. O sadece eğitimi olmayan bir sivil.

Çok üzgünüm, dedim saçlarına doğru.

Mırıldandı ve bana döndü.

Senin hatan değil, diye mırıldandı.

"İşimin ilişkiler için zehirli olduğunu biliyordum, ama safça bunun seni tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim," dedim yumuşak bir sesle, cevap vermeyince uyuyup uyumadığını merak ederek.

Döndü, yüzü bana dönüktü, gözleri açık kalmaya çalışıyordu.

"Öcü'den sağ kurtulduktan sonra benden ayrılmaya çalışırsan, kıçını tekmeleyebilirim."

Sözleri kuru bir mizahla söylüyor ama gözlerindeki savunmasız bakışı görebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapmalıyım. Ama gitmene izin vermeyecek kadar bencilim," dedim ona dürüstçe.

Dudaklarını benimkilere sürttü ve daha yakına sokulurken içini çekti. "Bende aynı şekilde hissediyorum. Hak ettiğini ne kadar iyi hissetsem de gitmene izin veremem."

muyum ? Benim yüzümden bir cinsel sadist tarafından hedef alındı . Yerlerinde olduklarından emin olmak için bir gece devriyeyi aramadığım için saldırıya uğradı . Onu hayal kırıklığına uğrattığım için neredeyse incinecekti .

Hayır. Yaralıydı. Neredeyse değil .

Yüzündeki morluklar ve yarık dudak bu hikayeyi açık ve net bir şekilde anlatıyor.

Lana'nın nefesi düzene girerken telefonum çalıyor ve onun uykusunu dinliyorum, sanki her şeyin bir illüzyon olduğundan endişe ediyormuşum gibi onu kendime çekiyorum. Yarın uyandığımda psikotik bir kriz geçirdiğimi ve şimdi kafamın içinde, Lana'nın hayatta kaldığı bir dünyada yaşadığımı fark edeceğimden endişeleniyorum.

Craig'den gelen metni okudum.

CRAIG: Senin kız arkadaşın, onda da birkaç morluk bırakacak kadar çok mücadele etti. Adli tabip sağlam kaslı olduğu için kolay olamayacağını söyledi. O düşündüğünden daha sert. Kendini hırpalamayı bırak.

ME: Kız arkadaşın seni hedef alan bir seri katil yüzünden neredeyse ölüyorsa, o zaman benimle konuş.

CRAIG: Dokunma. O nasıl?

ME: Henüz battığını sanmıyorum. Şu anda uyuyor.

CRAIG: BTW, izin almak istediğini biliyorum ama… önemli bir şey buldum.

BEN: Siktir. Ne?

Telefonum çalıyor ama Lana kıpırdamıyor bile. İstemeden cevap veriyorum.

"Demek bu küçük kasaba on yıl önce bir seri katil olduğu gerçeğini örtbas ediyor. Merhum Öcü'müze çok benzeyen cinsel sadist."

"Çok erken," diyorum kuru bir sesle.

"Sağ. Üzgünüm. Ancak gazetelerinde bundan tam anlamıyla bir kez bile söz edilmiyor."

"Seri katilin bununla ne ilgisi var?"

"İşte olay bu, görünüşe göre doğru adamı hapse atmışlar."

Lana'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça doğruldum. Normalde başka bir odaya giderdim ama şimdi değil.

"Ne?"

"Baba, onun profilini otuzlu yaşlarının ortasından kırklı yaşlarının başına kadar ve mavi yakalı bir işçi olarak çıkardı. Ama Leonard -evet, önce onu aradım- bunun bir anlam ifade etmediğini söyledi. Adam iyi organize olmuştu ve öldürdüğünde psikopatik eğilimler gösteriyordu. Kadınlar ölüm öncesi, ölüm öncesi ve ölüm sonrası acımasızca saldırıya uğradı. Bu adam ciddi bir şekilde cesedi yok etmeye çalışıyordu."

"Ne yaptı?"

"Kısacası tırtıklı bir bıçakla onları yonttu, sonra alınlarına çivi çaktı. Çoğunlukla öldükten sonra olmaya başladı. Sonra onlar ölmeden önce olmaya başladı. Gerçek bir kalpsiz piç haline geldi."

"Sadist eğilimleri olan bir psikopat. Cinsel sadist değil. Görünüşe göre seks sonradan akla gelen bir şeymiş. Bunun katilimizle ne ilgisi var? O kasabadan başka bir seri katilin olması

kulağa çılgınca geliyor kabul ediyorum ama bu kesinlikle taklitçi bir durum değil. Şüphelimizin motivasyonu intikam."

Ben de öyle diyordum. Bence Godfather yanlış adamı kilitledi. Seri katillerin nadiren çocukları olur. Psikopatların nadiren çocukları olur. Şüphelilerin yüzde doksanı çocuksuz çünkü çocuk sahibi olacak kadar uzun süre sağlıklı ilişkiler kuramıyorlar. Kilitledikleri adam iki çocuklu düşkün bir babaydı. Tek ebeveyn de. Karısı beş yıl önce bir trafik kazasında öldü. Çocukları hiçbir zaman okula geç kalmadı, hiçbir şekilde ihmal edilmedi. Her gece evde onlarla birlikte olduğunu ve bir aile olarak akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım ettiğini iddia ederek onun katil olmasının ne kadar imkansız olduğunu tartıştılar.

"O zaman neden ona takıldı?"

"DNA. Dölünü olay mahallinde bulmuşlar."

"Profesyonel olmanın yolu. Ama bu oldukça suçlayıcı."

"Ya da zekice. Bir durumu kontrol etmeye kim kalkışır?"

"Narsistler. Katilin bir narsist olduğunu mu düşünüyorsun?

"Belki Öcü olayının hâlâ çok taze olmasındandır, ama evet. Sanırım oraya biraz narsisizm katarak söylediğin bir şey vardı. Bence gerçek katil adamımıza tuzak kurdu. Başka neden bu kadar organize biri arkasında açıkça DNA bıraksın ki? Ve şunu anlayın, her kurbanda iki tür spermisit bulmuşlar."

"Ama spermisit prezervatiflerden geliyor. Arkasında sperm bıraktıysa neden prezervatif taksın?"

"Kulağa on yıl önce sorulması gereken sorular gibi geliyor. Neyse, iki çocuğu oldu ama artık Delaney Grove'da değiller. Babalarının ilçe nezarethanesinde ölü bulunmasından kısa bir süre sonra meydana gelen bir kaza oldu."

"Ne?" diye soruyorum, kafam karıştı. "Nezarethanede ne oldu?"

"Evet. Robert Evans hüküm giydiği gün öldü. Adli tabibin raporunda üç kelime vardı: Kendini astı. Yasal, tüm söylediği bu. Sonra çocuklar iki gece sonra kayboldu."

"Siktir. Ne oldu?"

"Raporu bulmak için derine inmek zorunda kaldım çünkü beş kasaba ötedeki bir hastaneye gittiler. Şehirdeyken bir doktora gitmek için uzun bir yol. Güya bir araba kazası olmuş ama on yedi yaşındaki çocuk ciddi cinsel travma belirtileri göstermiş ve şunu anlayın… hadım edilmiş."

Boğazımdaki safrayı yutuyorum. "Bu bizim şüphelimiz."

"Düşünebilirsin. Ama bir zombi gibi öldürmüyorsa bu mümkün değil. Yaralarına rağmen onu ve kız kardeşini bir şekilde oraya götürmeyi başardıktan sonra o gece hastanede öldü. Arabayla Delaney Grove'dan geldiyse... Kahretsin, kan kaybından nasıl ölmediğini bilmiyorum. Kız kardeş cehenneme kadar dövüldü, defalarca bıçaklandı, yüzü çöktü, içinden büyük bir cam parçası çıktı. Onda da ciddi cinsel travma belirtileri vardı ama o da tıpkı onun gibi bir araba kazası olduğunu iddia etti. Konuşamayacak kadar korktukları ve kızın o gece daha sonra komplikasyonlar nedeniyle öldüğü kaydedildi. Yetki belgesi olmadan yardımsever bir hemşireden öğrenebildiğim tek şey bu."

Elim, giysisiyle kaplı olmasına rağmen Lana'nın yan tarafındaki yara izinin üzerinde geziniyor. Lana derin derin uyuyor, ona nasıl dokunduğumu fark etmiyor. Cam kısım sinirlerini bozdu ve şimdi iki kez ölmeye nasıl yaklaştığını hatırlattı.

Onu bir balonun içine koyacağım.

"Bu berbat bir şey. Hepsi berbat. O dava dosyalarını al. Bunu neden daha önce hiç duymadım?"

"Aynı anda devam eden bazı terör tehditleri nedeniyle hiçbir zaman manşetlere çıkmadı. Eğer yanlış adamı tutuklarlarsa—"

"Öyleyse bu, ceset sayısını artırmak için on yılı daha olan başka bir seri katil var demektir. Ayrıca bu intikam öldürme çılgınlığı için domino taşlarını harekete geçirebilirdi. Küçük kasaba adaleti her zaman bir sorundur. Genelde mahkûmları kendimiz nakletmeliyiz, ama….neden çocuklar? O kasaba ne kadar hasta?"

"Kız o sırada sadece on altı yaşındaydı. Çocuğun New York'ta bir tiyatro programı için bursu vardı. Sonunda şehri terk ediyorlardı. O kasabanın onları o hastaneye koyduğunu biliyorum. Bu yüzden ölmek için oradan uzaklaştılar. Adam daha erken dursaydı hayatta kalabilirdi. Ama yapmadı. Onları Delaney Grove'dan uzaklaştırmak için olabildiğince uzağa sürdü. Kanıtlayamam ama içimden bir ses, olanın bu olduğunu söylüyor."

"Kasabayla konuş. Bakalım ne anlayabileceksin."

Sessiz büyüyor. Uzun zamandır.

"Masum seyircileri yere sermeme ihtimali var mı?"

"Şüpheli mi?" Soruyorum.

"Evet."

"İntikam katilleri her zaman çok ileri giderler, en küçük ihlaller için çok fazla insanı öldürürler. Onu bir kahraman yapmaya çalışma. Bazı canavarları öldürebilir ama bazı iyi insanları da alt edecektir. Ve hiç kimsenin kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme hakkı yoktur."

Sözcükler ağzımdan çıkarken bile buna ikna olduğumdan tam olarak emin değilim. Lana, Plemmons'ın elinde ölmüş olsaydı, onu bulup mezara koyana kadar dünyayı takip ederdim.

Bunu sesli söylemiyorum ama.

"Sağ. Haklısın. Ben sadece… Bu davalar her zaman en zor olanlardır.

“Nedenlerini anladığınızda katillerle empati kuruyorsunuz. Anladım. Sadece kanunun bizim olduğumuzu unutma. Eğer herkes onlara yanlış yapan insanları öldürürse, o zaman birdenbire soyu tükenmiş bir tür oluruz. Belli ki onlara yakın biri. Geçmişlerini araştırın. Lindy'nin geçmişini de araştırın. Şüpheliyle arkadaşmış.

"Üstünde. Leonard şimdi de çalışıyor. Elise, kaldığınız otelde. Görünüşe göre Plemmons Lana'nın evine girip Hadley'i bir dolaba kilitlediğinden beri herkes evinden korkuyor.

Elim içgüdüsel olarak Lana'nın kalçasını sıktı ve Lana uykusunda kıpırdandı.

"Ben biraz uyuyorum. En azından birkaç günümü alıyorum ve ciddiyim. Birkaç gün düz bir uykuya ihtiyacım var.”

"Ve düz seks," diye alay ediyor.

Gözlerimi devirerek telefonu kapatıyorum, Lana'nın arkasına kıvrılıyorum ve o bilinçaltında daha da yakınlaşıyor, hala çok uyuyor. Çığlık atmıyor ya da ortalıkta savrulmuyor. Dudaklarında sanki dünyada her şey yolundaymış gibi küçük bir gülümseme var.

Bu küçük mucize için teşekkürler.

O çok güçlü. Kırmasını bekliyordum ama beni her saniye daha çok etkiliyor.

Uyuyan bir kızın itirafı olmasına rağmen, "Seni seviyorum," diyor.

Merkez bölgem hala geriliyor ve vücudum sanki elektrik kabloları derimin üstünden geçiyormuş gibi geliyor.

Eğilip yanağını öptüm, o iç çekerken gülümsedim. Ve bütün gece uyanık kalıp gözlerimi ondan ayırmayı tercih etsem de, uzun günler sonunda beni yakalıyor ve o kollarımda uykuya dalıyorum.

Bölüm 5

Şüphe, suçlu zihni her zaman rahatsız eder.
-William Shakespeare

LANA

Logan başını sallarken sırıtarak, "Sen ciddisin," dedim, kendinden zerre kadar emin değildim.

"Pekala o zaman," dedim iç çekerek, onun iddiasını karşılayarak ve tüm Tootsie Rolls'larımı içeri iterek. "Bana neyin olduğunu göster."

Kartlarını bırakmadan önce sırıtıyor. "Onları oku ve ağla. Yıka bebeğim."

Kaşlarını salladığında gülmeye başladım, çünkü rekabetçi olduğunda oldukça tatlı oluyor.

"Çok heyecanlanmadan önce…"

Kartlarımı koydum ve yüzü anında düştü, bu da benim floş royal'ime inanamayarak bakarken benim daha çok gülmeme neden oldu.

"Ama ama ama…"

Tootsie rulolarını kendime doğru çekiyorum ve ben gülerken birdenbire üzerime atılıp beni yatağa fırlattı. Dudakları boynumun kıvrımını buldu ve orada küçük bir noktayı öptüğünde sırıttım.

"Bir şekilde, hile yapıyorsun," dedi boynuma doğru.

Harika bir poker suratım var, dedim bacaklarımı beline dolayarak.

Üç gündür, onu tamamen kendime aldım. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini duydum ama bu doğru değil. Aşık olmak? Öfkeni unutturan da budur. Abim ve babam olmasaydı intikam arayışım sona erecekti.

Medya endişe verici olan çimlerimin her yerinde. Jake, kimsenin kurcalamadığından emin olmak için gizlice içeri girip gizli ölüm odamı kontrol etmek zorunda kaldı. Neyse ki, hiç kimse bir odanın içinde bir oda olduğunu fark etmez.

Craig evime gitti ve benim için çantamı ve bazı kıyafetlerimi aldı. Onları işe götürmek zorundaydı - Logan, talep ettiği için durmadan şikayet etti, çünkü insanlar hala binaya çanta taşıdığı için Bay Pretty Boy'u cehenneme çeviriyor. Görünüşe göre öfkeli bir şekilde çanta kuyruğunda beklerken arama noktasında bile kontrol ettiler.

Bunu komik buluyorum elbette.

Sonra Elise'e verdi, o da onu spor çantasının içine koydu - Craig bu fikrin aklına gelmemesine kızmıştı- ve medyanın nerede olduğumuzu öğrenmemesi için onu ve benim kıyafetlerimi bize getirdi.

Ayrıca, Craig'in çantamı taşırken çekilmiş birkaç paparazzi fotoğrafı vardı. Bazen haberleri ilgilendiren şeyleri gerçekten çok seviyorum.

Onlardan da nefret ediyorum. Çünkü bu, öldürme listemde ilerlemeyi zorlaştırıyor.

İşler yatıştıktan sonra zaman çizelgesini hızlandırmak zorunda kalacağım. Yaralı yüzüm gazetenin her yerine sıçradı ama herkes, her türlü kanun yaptırımından kaçmayı başaran bir adamı öldüren kızla röportaj yapmak istiyor.

Yani evet. Baştan sona bunu düşünmemiştim. Bir kadının kabusunu alt eden bir kadın olmak beni tesadüfen bir ünlü yaptı. Düşük profile ihtiyaç duyan bir seri katil olduğunuzda ünlü olmak eğlenceli değildir.

Logan, Peter Pan'a dönüştü ve son birkaç gündür kendisini bana hatalı bir gölge gibi dikiyor. Şikayet ettiğimden değil. Onun tek başıma olmasına o kadar çok alışabilirdim ki.

Logan'ın telefonu çalıyor ve hâlâ üzerimdeyken inleyip uzanıp onu alıyor. Bacaklarım beline dolanmış halde, cevap verirken onu olduğu yerde tutuyor.

Bennett.

Kaşları çatıldı ve kaşlarını çatarak beni kaldırdı. Tamamen ayağa kalktığında bacaklarımı belinden kurtardım.

"Ne zaman?" Gözlerini kapattığında, dudakları gergin bir çizgi halinde gerildiğinde, gitmesi gerektiğini biliyorum. "Evet. Onlara hiçbir şeye dokunmamalarını söyleme. Hadley'nin buna hazır olup olmadığını göreceğim ve mümkün olan en kısa sürede orada olacağım."

Telefonunu kapattı ve beni incelerken uzun bir nefes verdi. "Gidip Hadley ile konuşmam ve çalışıp çalışamayacağını görmem gerekiyor. Katillerimizden birinden iki ceset aldık.

Üzerimden buz kayıyor. Lawrence ve Tyler. Sonunda bulundular. Şimdiye kadar çürümüş yığınları buharlaştırıyorlar.

Gidip senin için onunla konuşacağım, dedim ona, yatağa geri kayarak. "Bütün Boogeyman olayıyla bir nevi bağ kurduk."

Beni uzun bir dakika inceliyor. "İyi olduğuna emin misin ? Neler olup bittiği hakkında gerçekten konuşmadık."

Sertçe başımı salladım. "Henüz devam etmeye hazır olduğum bir şey değil, ama düşündüğümden daha iyi idare ediyorum."

Bu yanıltıcı, ama yalan değil. Geleneksel anlamda değil. Daha şüpheci olmasını beklediğimi düşünürsek, 'sonrasını' düşündüğümden daha iyi idare ediyorum. Teselli edilemez bir pislik olmadığım için rahatlamış görünüyor.

"Harikasın," dedi, dudaklarını benimkilere değdirmeden önce başparmağıyla çenemi işaret ederek.

"Ben de Hadley ile bir saniye konuşmak istiyorum," diyorum, o onunla arabada yalnız kalmadan önce onunla havayı temizlemek için zamanım olduğundan emin olarak.

"Tamam aşkım. Evet. Elbette. Çalışmaya hazır olup olmadığını bana bildirin ve hazırsanız bitirdiğinizde bana haber verin.

Ayağa kalkıp kollarımı boynuna dolayıp onu öpmek için aşağı çekiyorum. Dokunuşu çok talepkar ve güçlüydü. Onun kollarında olmayı, basit bir kucaklamada var olan o güvenliği hissetmeyi seviyorum.

Acele edeceğim, dedim dudaklarına doğru.

Beni el yordamıyla kıçımdan tuttu ve banyoya gitmeden önce göz kırptı.

Kapıyı kapattığı an gülümsemem kayboldu.

Oyunu için endişelenerek bunu erteliyordum. Neden kimseye söylemediğini merak ediyorum.

Üzerime bir şeyler giydikten sonra koridoru kontrol ediyorum, her zaman birinin nerede kaldığımızı öğrenmesinden endişeleniyorum. Boş olduğunu görünce hızlı adımlarla koridorun sonuna gittim, derin bir nefes aldım ve kapısını çaldım.

Hemen açılıyor ve bir silahın namlusuna baktığımı fark ettiğimde güçlükle yutkunuyorum.

Seni bekliyordum, dedi Hadley etrafıma bakınarak.

Geri adım attı ama ben içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken silahı bana doğrultulmuş durumda. Tetik parmağının kaşındığını görürsem tepki vermeye hazır olarak tabancayla aramda altmış metrelik bir mesafe bıraktım.

"Aslında seni bundan çok daha erken bekliyordum," diyor, sanki bir mazeret beklermiş gibi gözleriyle beni izliyordu.

Sakinliğimi koruyarak ona en soğuk ifademle bakıyorum.

Logan bir davaya hazır olup olmadığınızı öğrenmek istiyor. Cevabınızı bekliyor."

Sesini yumuşatarak, "Şu anda burada olma nedenin bumuş gibi davranma," diyor.

"Logan'a kim olduğumu neden söylemedin?"

Yavaşça geri çekildi ve kapıya en yakın yatağa oturmamı işaret etti. Silahlı kızın sessizce işaret ettiğini yaptım, oturdum ve geri çekildi, diğer yatakta karşıma oturdu, silahını asla indirmedi.

"Seni incitmek için burada değilim," diyorum ona ve bir kahkaha patlatıyor.

"Ben bunun yargıcı olacağım. Diğer sorunuza gelecek olursak, Öcü'ye onu Logan'ı güvende tutmak için öldürdüğünü söylediğiniz için. Orada olduğumdan haberin yoktu, belli ki bu bir gösteri değildi. Gerçekten aşık olduğunu düşündüğüne inanıyorum."

Aşığım, dedim hemen, sonra yüzümü buruşturdum. Ona söylemeden önce ona söylemek istemedim.

Kaşları kalkıyor. "Psikopatlar sevemez. Sadece taklit edebilirler."

"Benim bir psikopat olduğumu mu düşünüyorsun? Yani, psikopat olduğumla ilgili şaka yapıyorum ama kelimenin gerçek tanımı ben değilim.

"Gerçekten mi? Farklı bir hikaye gördüm."

Öne doğru eğiliyorum ve o başka bir elini silahın kabzasına sarıyor.

Sakin ol, dedim ona elimi kaldırarak. "Sadece rahatlıyorum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeden bana lakap takıyorsun. İyi bir profilci geçmişi araştırır."

"Ben bir profilci değilim. Ben bir adli tıp uzmanı ve bir teknoloji dehasıyım. Gördüğümü gördüm. Ben de Logan'a söylüyorum. Kendi kabusumu öldürüp beni Plemmons'tan kurtardığına göre önce bunu bilmeni istedim. Buna nezaket deyin."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve ilki yanağımdan aşağı akıyor. Hava ciğerlerimden çekildi ve tüm vücudum bir buz fıçısına daldırılmış gibi geliyor.

Başını sallıyor, beni inceliyor ve ben de bir damla gözyaşını siliyorum.

"O zaman bana beş dakika avans ver," dedim sessizce.

Ayağa kalkmaya başladım ve o da silahını başıma doğrultarak benimle birlikte hareket etti.

"Şu anda beni öldürmeni engelleyen tek şey bu silah," dedi rastgele.

O kadar hızlı dönüyorum ki nefesini tıslադığını duydum ve silahı elinden kaptım ve iki saniyeden daha kısa bir sürede

tamamen parçalarına ayırdım. Parçaları yatağa fırlattım, kendimi kırılmış ve yenilmiş hissediyordum.

"HAYIR. Ölmeyi haketmediğin için seni öldürmüyorum," dedim geriye doğru tökezlediğinde. "Silahlar beni korkutmaz."

"Ama Logan'ı kaybetmek öyle," dedi sessizce, boğazı inip kalkıyordu.

"Hayatımda sevdiğim sadece iki kişi var. Biri kardeş gibidir. Diğeri ise aşık olduğum ilk kişi. Yani evet, Logan'ı kaybetmek beni korkutuyor.

"İntikam katilleri psikotik bir kriz geçirdi. Hedeflerini gözden kaçırırlar ve ahlakları bozulur. İntikam onların tek odak noktası haline gelir ve yoluna çıkan herhangi bir şey veya herhangi biri, intikam adına tali hasar haline gelir.

"Benim profilimi çıkarıyorsun ama profil çıkarmadığını iddia ediyorsun. Günlük işine devam etmelisin çünkü benim hakkımda veya neler yapabileceğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Ayrılmak için döndüm ve "Bekle! Bu bir testti."

O ayağa kalkarken kafam karıştı, vücudu biraz titriyordu.

"Silahımı yerine koysam sorun olur mu? Belli ki beni silahsızlandıracak kadar hızlısın ama yine de Plemmons'a yaptığını gördükten sonra ona sahip olmak beni daha iyi hissettiriyor."

"Yastığının altında olanı kullan," dedim ona, solgunluğunu izleyerek.

"Sen nasıl-"

"Geçen hafta çok şey yaşadın. Şu anda güvende hissetmek için ihtiyacınız varsa, yastığınızın altında bir yastıkla uyumak mantıklı olacaktır. Servis silahınızdan daha fazlasına sahip olursunuz. En savunmasız olduğumda kendimi güvende hissetmek için en az iki silaha ihtiyacım var."

Yastığının altından tabancayı çıkarmadan önce sert bir şekilde iç çekti ve ben de tekrar oturdum, yüzüm ona dönük, ihtiyaç olursa onu tekrar silahsızlandırmam gereken doğru mesafede kalarak.

Bu sefer silahı bana doğrultmadı.

“En başından başlayın. Seni buna neyin dönüştürmüş olabileceğini açıkla, dedi eliyle beni işaret ederek.

"Beni buna dönüştürdüler," dedim ona usulca. “Ruhumu elimden aldılar ve beni dünyadaki canavarlara karşı herhangi bir empatiden yoksun bıraktılar. Ben bir psikopat değilim. Gerçeği yalanlardan biliyorum. Gerçeği sanrılardan biliyorum. Aslında sanrılar yoktur.”

"O kasabada bu şiddet düzeyine işaret edecek hiçbir şey bulamadık."

Öne doğru eğiliyorum ama bu sefer tepki vermiyor. "Daha derin kaz."

"Söyle bana. Birisini, Plemmons'ı öldürürken ürkmeyecek kadar soğuk bir katile neyin çevirebileceğini söyleyene kadar ne yapacağıma karar vermeyeceğim. Ona işkence etmek istedin.”

Tıpkı o kadınlara işkence ettiği gibi. Ölümün çok kolay olduğunu düşünmüyor musun?”

Taşıdığını bildiğim yaralara rağmen, bana yarasız bir ruhun gözleriyle bakıyor.

"İyi. Hikayeyi istiyorsun; Sana anlatacağım. Ama ekibine söyleyemezsin. Kendi başlarına öğrenmeleri gerekiyor,” diye ısırdım.

"Neden?" o soruyor. "Neden bilmelerini istemiyorsun?"

"Çünkü kasabanın örtbas ettikleri günahları itiraf etmesini istiyorum," dedim acı acı.

"Bana masum birini incitmeyeceğini kanıtla, ben de o anlaşmayı yapayım. Bana hikayeyi anlat."

"Seni birkaç kez öldürebilirdim, Hadley. Evime gelip Kennedy'nin kimliğini çaldığım için beni aradığın günden beri."

"Kimliğini neden çaldın?"

"Hayatta kalmak için," diyorum sessizce.

Dudakları gerildi ama bana işaret etti, bu da söyleyeceklerimi duymak istediği anlamına geliyordu. Psikotik bir kriz geçirmediğimi bilmesi gerekiyor. Acımasızca öldürmeme rağmen zihnimin kontrolünün bende olduğunu bilmesi gerekiyor.

Ben de ona söylüyorum. Ona babamı anlatarak en baştan başlıyorum. Ona nasıl öldüğünü anlat. Ona küçük kasaba adaletinin nasıl işlediğini anlat. Solgunlaşana ve midesi kontrol savaşını kaybederken çöp kutusunu kapıp içine atlayana kadar ona her hasta, çarpık, çılgın ayrıntıyı anlattım.

Kusmuk beni rahatsız etmiyor, bu yüzden o öğürürken konuşmaya devam ediyorum. Ona Marcus'tan, onun güzelliğinden ve her şeyi nasıl çaldıklarından bahsettim. Hayatının son birkaç saatinde onu nasıl yok ettikleri hakkında.

Yarasına baskı yapmaya çalışırken Delaney Grove'dan bu kadar uzağa araba sürerek kendi hayatını feda edecek kadar benim hayatımı kurtarmak için nasıl bu kadar çaresiz olduğu hakkında.

Ona Jake'ten ve babasının nasıl babamın avukatı ve en iyi arkadaşı olduğundan bahsettim. Babamın suçladıkları seri katil olamayacağını defalarca kanıtladık. Masum bir adamın hayatını kurtarmaya çalıştığı için Christopher Denver'ı nasıl şehirden kovduklarını anlattım.

Jake'in kasaba ona sırt çevirmeden nasıl ayrıldığını anlattım, çünkü benim için masum olması gerekiyordu. Adalet uğruna - sadece intikam için değil.

Ona Lindy'den ve Kyle'ın ona yaptıklarını anlattım. Kocasının bile bir tecavüzcüye kendi korkmuş karısı yerine nasıl inandığı hakkında. Ona Diana'yı ve sessiz kalması için oğluna yönelttikleri tehditleri anlattım. Ona kasabanın örtbas ettiği her karanlık detayı anlattım. Her kirli sır sonunda ortaya çıkıyor.

Artık başka birinin gerçeği bildiğini bildiğim için kendimi özgür hissetsem de, Hadley bir daha asla iyileşemeyecek gibi görünüyor.

En azından onu bir ayrıntıdan kurtardım.

En acı şekilde ölecek adamın adı.

O zamanlar domino taşlarını başlatan adam.

Birkaç uzun dakika sessizce oturduk ve Logan'ın acelesi olmasına rağmen sabır gösterdiğini bilerek telefonumu kontrol ettim. Metin yok.

"Nasıl hayatta kaldın?" Tırtıklı bir fısıltıyla soruyor, ona döndüğümde gözlerinden yaşlar akıyor. Bunun için gözyaşım kalmadı. Hepsini çoktan ağlattım.

"Kimse bilmiyor," diyorum dürüstçe. "Ama annem her zaman meleklerin intikam almasına inanırdı. Marcus'un bana son sözleri, intikam melekleri olarak geri döneceğimiz ve bunu onlara ödeteceğimizdi. Birlikte yapardık. Ama geri gelmedi."

Son kısımda sesim kısıldı ama duyguyu geri çekmeye çalıştım. Jake onun yerini aldı. Kardeşimi bir arkadaştan daha fazlası olarak seviyordu ama her zaman kasabanın ilişkileri hakkında ortaya çıkarlarsa ne söyleyeceği veya ne yapacağı konusunda çok endişeliydi. Bu onun en derin pişmanlığı."

Gözyaşlarını daha sildi ve elini saçlarından geçirdi.

Sonunda, "Ekibe söylemeyeceğim," diyor. "Masum biri hedef tahtasına takılmadığı sürece, sana sessizliğimi borçluyum. Serbest bıraktığım bir canavarı bitirerek sayısız çocuğun hayatını kurtardın. Her yerde kadınları kurtardın, hatta muhtemelen Logan'ı ve beni Plemmons'tan kurtardın. O psikoz krizi geçirene kadar, dilimi tutacağım."

Bu beklediğimden daha fazla. Göğsümün tamamı, üzerinden bir örs kaldırılıyormuş gibi geliyor.

"Psikotik krize karşı eğitim aldım. Beni insan kabuğuna çevirdiler. Şimdi onlara karşı kullanıyorum. Ama aklım? Ruhum olmasa bile zihnim bütün."

"Nasıl?" diye sorar, kafası karışır. "Molaya karşı nasıl antrenman yapıyorsun?"

Brezilya Jiu-Jitsu'sundan Amerikan Karatesine, Kolombiyalı Grima'ya, Taekwando'ya, Bokator'a, Krav Maga'ya kadar her türden dövüş sanatını... Anladınız mı? Bir dizi dövüş sanatında çeşitli siyah kuşaklar kazandım. Ustalaştığım silah eğitiminden bahsetmiyorum bile - bıçak fırlatma bunlardan biri. Her yeni dövüş veya eğitim biçimiyle zihniniz yerine disiplini öğrenirsiniz. Kontrolü öğreniyorsun. Beni zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak daha güçlü yaptı."

Bir gözyaşını daha sildi, sonra keskin bir nefes aldı.

"Öyleyse incitilmeyi hak etmeyen kimseyi incitmeden bitirmek için aklını başında tutmasını umalım. Daha fazla suçluluk duygusunu kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Ayrılmaya başlıyorum, sonra onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Çocukken insanlara anlatmaya çalıştın. O insanlar seni hayal kırıklığına uğrattı. O çocukları hayal kırıklığına uğrattılar ve genç, etkilenebilir zihninizi her şeyi uydurduğunuza inandırdılar. O zamandan beri olan hiçbir şey senin suçun değil.

Onlar hakkında. Başarısızlıkları nedeniyle onun ölümden daha beterini hak ettiği şekilde ölmeyi hak etmeyebilirler ama bu suçluluk duygusunu taşımayı hak ediyorlar. Anneni ara. Ona taşıması gereken yükü ver. O terapisti ara, ona günahlarının tüm iğrenç detaylarını anlat. Acı içindeki bir çocuğun feryatlarını duymazdan gelen karakolu arayın. Bu başarısızlığın ağırlığını sadece onlar hak ediyor. Sen değil."

Ben gitmek için dönerken derin bir nefes aldı.

"O koca piç kurusunu bodrumdan çıkarıp o koca tepeye nasıl çıkardın?"

Soru o kadar rastgele ki beni gülümsetiyor. Göründüğümden daha güçlüyüm, dedim omzumun üzerinden bakarak. "Ama bu hiç de kolay olmadı."

Hastalıklı mizaha karşı kırılgan gülümsemesi neredeyse bir barış antlaşması gibi. Kanka falan olmayacağız ama bir anlayışımız var.

Ben dışarı çıkarken, Logan'a beş dakikaya orada olacağımı söyle, dedi.

Kapıdan çıkar çıkmaz Jake'e mesaj attım.

ME: Yirmide arıyorum. Sürelerimizi ayarlamamız gerekiyor. Yapacak işlerim var.

Bölüm 6

Büyük bir doğru yapmak için, biraz yanlış yapın.
-William Shakespeare

LOGAN

Mahzende zar zor kalabiliyoruz, çünkü hava iki çürüyen cesedin kokusuyla dolu.

Elise yukarıdan temiz havayı içinize çekerken bile öğürerek, "Her seferinde ikisini öldürerek daha da cüretkar oluyor," diyor. "Birbirlerini izleterek işkencesini tırmandırıyor."

Biz varıp olay yerini gördükten sonra cesetleri zincirlerinden kestikleri için çoktan gitmiştir. Ama aşağısı hâlâ zehirli. Hadley, adli tıp görevlisiyle birlikte, muhtemelen kusmak için bir çöp tenekesi taşıyor.

Koku çok baskın.

“Diğerlerinin hepsini çabucak keşfedilsinler diye evlerinde bıraktı. Neden vardiya? Birini kaçırıp ta New York'tan Batı Virginia'ya kadar götürmek bir risk," diyor Leonard, mide bulantısıyla savaşırken.

Katlanılabilir hale gelmesi için birkaç gün boyunca yayınlanması gerektiğini düşünürsek, oradaki sahneyi çekmek zor.

“Oyun sonunu kovalıyor ama bu ikisinin onu gerçekten kızdırdığı açık. Yine de hâlâ en ufak bir öfke belirtisi yoktu," dedim dalgın dalgın.

Ekranımda Hadley'nin adı yanıp sönüyor ve telefonu hoparlöre alarak cevaplıyorum.

"Neye sahipsin?" Ona sorarım.

"Bildiğin gibi ağızları dikilmişti ama açtığımızda eksik penisleri bulduk."

Leonard öğürüyor ve arkasını dönüyor ve benim de midem bulanıyor.

"Bu...kesinlikle bir tırmanma," diyor Elise, bacağına askı ve koluna askı takılı halde, koltuk değnekleriyle mücadele ederken tekerlekli sandalyeye binmeyi hâlâ reddediyor.

"En kötü kısım bu değil," diye devam ediyor Hadley. "Ağızlarından kan örnekleri aldım ve... Tyler 0 pozitif çıktı. Lawrence AB pozitifti. Lawrence'ın ağzında O pozitif kan ve Tyler'ın ağzında AB pozitif kan buldum."

"Bekle, bekle, bana Tyler'ın aletini Lawrence'ın ağzına diktiğini mi söylüyorsun ve tam tersi?" Donny, endişe verici bir şekilde solgunlaşarak soruyor.

"Evet. Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Elise, "Gelişiyor mu yoksa geriliyor mu anlayamıyorum," diye yakınıyor.

Leonard yüzünü buruşturarak, "Eğer işkenceye daha fazla takılıp kalıyorsa kesinlikle psikotik bir kriz geçiriyordur," diyor.

"Hayır," diyorum düşünceli bir şekilde. "Bu ikisi son zamanlarda şüpheliyi kızdıran bir şey yaptılar. Şüphelinin herhangi bir görüntüsünü bulamadık ama Tyler'ın kredi kartı yakın zamanda New York'a gittiğini gösteriyor. Belki de haber olmamasına rağmen diğerlerinin ölümlerini tartışmak için buluşmuşlardır. Şüpheli onları takip ettiyse, belki konuşmalarını duyduysa, bu çifte cinayete ve ekstra işkence katmanına yol açabilirdi."

Donny, "Bu hala psikotik bir kırılma," diye tartışıyor.

"Hayır değil. Aşırıya kaçma ile henüz herhangi bir öfke bulunamadı. İşkence cezadır. Ölümleri uzatmak içindir. Bu zanlı kendisine haksızlık edenleri hedef alıyor ve onları buna göre cezalandırıyor, en azından kendi zihninde. Eğer bir çizgiyi aşarlarsa, onları diğerlerine verdiği cezadan daha sert bir şekilde cezalandırırdı."

Durakladım ve ben kendi düşüncelerimde kaybolurken onların bunu özümsemesine izin verdim.

"Şu seri katil Robert Evans hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim Donny'ye.

Hadley boğuk bir ses çıkararak bana hâlâ telefonda olduğunu hatırlattı.

"İyi misin, Had?"

"Evet. Evet. İyi," diyor hızla.

"Cesetlerden başka neler bulabileceğine bir bak. Nihai raporu bana e-posta ile gönder, ancak öne çıkan başka bir şey olursa hemen beni ara."

"Yapacak."

Telefonu kapatıyor ve Donny kaşlarını çatıyor. "Garip davranıyor."

“Üvey babası onu çocukken taciz etti, her şeyin kendi kafasında olduğuna ikna oldu ve kaçtıktan sonra diğer çocuklar öldü. Bunu, neredeyse Plemmons'ın kurbanı olduğu gerçeğiyle birleştirin ve tuhaf olmaya hakkı var," diye hatırlattım ona.

"Lana nasıl gidiyor?" Telefonuma bir mesaj yazmaya başladığımda Craig bana sordu.

“Umduğumdan çok daha iyi. O, sandığımdan çok daha sert biri.”

"Bu iyi. Aslında endişelendim. İlk kez birini vurmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Bu alana girmemin nedeni bu; şiddete daha az ihtiyaç var.”

Anlayarak başımı salladım. O iki canavarı yenerek birçok kişiyi kurtarmış olmama rağmen, ilk iki sefer benim için zordu. Kabusları hafifletmedi. Neyse ki, Lana'nın rüyaları bu anılarla dolu görünmüyor. İnanılmaz derecede güçlü.

Ve onu daha çok sevmeme neden oluyor.

“Delaney Grove'a bir gezi planla. Öldürülen iki Evans çocuğunun resmini yapsaydık bu zanlı hatırlanırdı."

Craig sessizce, "Polis raporlarında bundan hiç bahsedilmedi," diyor. "Bu kasaba, Evans ailesi hiç var olmamış gibi davranmaya çalışıyor. Robert Evans hakkında o saçma sapan raporu yazan adli tabip ya öldü ya da ölü taklidi yaptı. Hiçbir telefona geri dönüş yapılmadı.”

"Şahsen ziyaret etmek için daha fazla neden."

Başını sallıyor.

"Ve profili medyaya iletin. Evans çocuklarının başına, yakın bir arkadaş ya da aile üyesiyle pek uyuşmayan travmatik bir şey geldiğinden bahsedin.”

“Aile kalmadı. Sadece üçüydü. Ve tek arkadaşlar avukat baba ve oğluydu," diye belirtiyor Donny.

"Onları ziyaret edeceğiz ama aramaya devam edeceğiz. Lindy May bir arkadaştı. Eminim bizim bilmediğimiz başkaları da vardır.”

Başını salladı ve ben giderken Lana'ya mesaj atarak arabama doğru yürüdüm.

ME: Bu gece dönene kadar geç kalabilirim.

LANA: Bugün bir iş gezisine çıkmam gerekebilir. Her şeyi erteliyordum ve hepsini partnerime yüklüyordum. Boogeyman gitti ve şimdi hayatıma yönelik tehdit de öyle.

ME: Peki ya gazeteciler?

LANA: Oteli bilmiyorlar ve benim işim Kentucky'de. Güvende olmak için oraya kiralık bir arabayla gidiyorum.

BEN: O zaman seni özleyeceğim. :(

LANA: Yarın ilk iş döneceğim. <3

Ne kadar sahiplenici hissettiğimden nefret ederek telefonumu kaldırdım. Onu her fırsatta kilitli ve altımda tutmak istiyorum. Bu bencilce. Bu saçmalık. Aynı zamanda biraz suçlu.

Donny sertçe içini çekerek, "Gece takip eden katilimizden bir ceset daha geldi," diyor. "Bence bu adamlar kaynaklarımızı zayıflatmak için aynı anda öldürmek için bir araya geliyorlar."

Bana fotoğrafların olduğu iPad'i verdi ve gözüme bir şey takıldı. Resim değil, notlar. Sibirya kaplanı kürkünün izleri. "Katilin kim olduğunu biliyorum," dedim telefonumu kaparken. "Yerel polisi ara ve ilk kurbanın erkek kardeşini almalarını söyle. Profilini o olarak çıkardım ama onu dışladılar. Artık o olduğunu biliyorum. Egzotik hayvanlar için tahnitçidir."

"Kahretsin," diye tısladı Donny, ben jipime doğru koşarken telefonunu kaptı.

İşimi kolaylaştırdıklarında hoşuma gidiyor ve ben de Delaney Grove katilimi yakalamaya bir adım daha yaklaştım.

Tam cipe vardığım sırada Hadley aradı ve ben de telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırarak cevap verdim ve arabayı çalıştırıp Donny'nin yolcu koltuğuna oturmasına izin verdim.

"Bir şey mi buldun?"

"Bir nevi. Adli tabip Lawrence'ın midesinde bir çivi buldu. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama bahsetmeye değer olduğunu düşündüm" diyor.

"Evet, gerçi ben de önemini henüz anlamış değilim. Gece takip eden katili yeni bulduk ve şu anda Pensilvanya'ya gidiyoruz.

"Lana ile normalde gitmediğin bir kafede tanıştığını nasıl söylediğini hatırlıyor musun?" rastgele soruyor.

Konuşmada garip değişiklik. "Evet. Neden?"

"Bütün bunların nasıl olduğunu bir daha anlat bana."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Tamam... Craig ona asılmaya gitti ve onu vurdu. Onun haberi olmadan yemeğinin ve kahvesinin parasını ödedim ve sonra beni eğlendirdiği gerçeğinden başka hiçbir sebep olmadan güzel bir şey yaptığım için sinirlendiğinde ona kartımı verdim. Bundan fazlasını aramıyordum ama yine de ona beni aramasını söyledim çünkü onunla o beş dakikayı geçirdikten sonra daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Sonunda aradığında, o… istediğimi fark etmediğim her şeydi."

"Yani ona yaklaştın ve bir nevi onu kovaladın."

"Hepsi bendim," dedim ona, bununla nereye varacağını şaşırarak.

"Ve olay... Ona öcü ayrıntılarını anlattın. Vaka ayrıntılarını her zaman paylaşır mısınız?"

"İlk paylaşım bir kazaydı ama kimliğini belirlememize yardım etti. Herhangi bir hedef için yapacağımız gibi, o bir hedef olduğu için onu daha sonra döngüde tuttum. Onun için kuralları çiğnememden hoşlanmadığı için vakaların ayrıntılarını paylaşmamı istemiyor. Konumuma saygı duyuyor ve başımın belaya girmesini istemiyor."

"Yani başka vaka ayrıntılarını hiç istemiyor?" diye soruyor, beni hâlâ kafa karıştırıcı bir yola sürüklüyor.

"HAYIR. Bu ne hakkında?"

"Hiçbir şey," diyor derin bir iç çekişle. "Çıktığın her kızdan ve onların amaçlarından şüphelendiğimi biliyorsun. Lisa terfi almak için senin adını kullandı. Onu hâlâ sevmiyorum."

Buna gülmemek elde değil.

Bak, Lana harika, Hadley. Merhametli, anlayışlı, düşünceli ve gerçekten umurunda. Bu kariyer seçiminde sahip olacağımı

düşündüğümden daha fazlası. Aynı zamanda delicesine bağımsız ve zeki. Ama beni kullanıyor olsaydı, bunun farkında olurdum. Harika bir profilci olacağını düşünmeme rağmen, bir kariyer yolu olarak FBI'a hiç ilgisi yok.

"Sağ. Haklısın. Üzgünüm. Biraz daha laboratuvar malzemesini gözden geçirmem gerekiyor. Sonra konuşmak?"

"Evet. Mide içeriğinde çivi gibi tuhaf bir şey bulursan bana haber ver."

Midede çivi mi? Donny yanımdan soruyor.

"Lawrence Martin'de bir tane vardı. Neden?" ona soruyorum

Başını sallıyor. "Tanıdık geliyor hepsi bu. Nereden duyduğumu hatırlayamıyorum."

Donny de benim gibi üniversiteden mezun olduktan sonra işe alındı. Sadece altı yıldır bizim birimimizde ama toplam on bir yıldır FBI'da çalışıyor.

"Sizinle sonra konuşuruz," dedim Hadley'e.

"Barış dışarı."

Gözlerimi devirerek telefonu kapatıyorum. En azından daha çok kendisi gibi konuşmaya başladı. Karışık ve tuhaf.

Donny düşüncelere dalmış görünüyor ve tekrar tekrar çivi çakmaya devam ederek kafamı karıştırıyor. Ama bir anıyı canlandırmaya çalışırken bu onun düşünce sürecidir.

"Daha önce öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" ona soruyorum

"Hayır," diyor hemen. "Sanırım bunu daha önce duymuştum. Midede çivi. Aslında acımasız bir işkence tekniğidir. Onları yuttukça sizi parçalıyor, sonra mide astarınızı deliyor. Onları geçmeyi başarırsan ne olacağından bahsetmiyorum bile. Ama sadece bir çivi? Bir anlamı var."

Lawrence, Delaney Grove'da bir polisin oğluydu. Ama orayı bizim on yıllık zaman çerçevemizde terk etti. Birçoğu yaptı. Başarılı olmaya devam ettiler. Hayatlarında hiçbir zaman şiddet belirtisi göstermediler ve hepsinin sağlıklı bir vicdanı var gibi görünüyor. Suçluluktan bunalmış zihinlerin kendi kendini yok eden sarmalını asla."

"Yani hedef alındıklarını ama o gece olanlarda rol oynamadıklarını düşünüyorsunuz?" diye düşünür.

"Bilmiyorum. Ben sadece onların profilini çıkarıyorum. Ben öyle yapıyorum."

Aşağıya bakıyor, tekrar çiviyi çiziyor, çizgileri defalarca takip ediyor.

Onu bulacağız ve onu durduracağız. Biz böyle yaparız.

Sonunda iyilik kötülüğü yener, çünkü kötülük tek başına çalışır.

Bölüm 7

Şeytan kendi amacı için Kutsal Yazılardan alıntı yapabilir.
-William Shakespeare

LANA

Bir hafta içinde listemden iki ismi işaretledim. Yaklaşıyoruz. Jake mermi terliyor.

Zaman çizelgesini hızlandırdım ve cesetleri saklamaya başladım. MO'mu değiştirdim. Ayrıca çivileri eklemeye başladım, bu oyunun ilerleyen zamanlarına kadar yapmayı planlamadığım bir şeydi.

Balmumu elmamın da tahsil ettiğim yeni borçları işaretlemek için çok daha fazla çivisi var ama cinayet odamı Jake'in evine taşıdık.

Craig, Scarlet Slayer'ın profilini sunduğundan beri medya artık benimle ilgilenmiyor. Evet, medya benim adımı verdi. Bir şekilde, Jake bana istediği ismi verdi.

Medyanın benim kahraman tarafıma olan ilgisini karanlık tarafım lehine kaybetmesi ironik. Bu dünyanın ne kadar çarpık ve çirkin olabileceğini göstermeye gider.

Ben son kurbanın adını işaretlerken Jake, "İsimler arasında bu kadar hızlı gezinmenden nefret ediyorum," diye homurdandı.

“Haftada iki tane çok hızlı değil. Sürüklemek istedim, ama bundan bıktım. Bitmesi için hazırım.”

"Logan yüzünden mi?" diye sordu oturduğu yerden beni inceleyerek.

"Evet ve hayır. Geçmişe bağlı kalmaktan ve onu bırakamamaktan bıktım. değil mi?”

Eğilip dirseklerini sandalyenin korkuluklarına dayadı. "Bana bir şey söyle Lana, sence her şey bittiğinde ne olur - hayatta kalsak bile. Öğrenmediğini mi sanıyorsun? Gün batımına mı gidiyorsunuz - ajan ve katil? Gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bunu bulunduğumuz yerde bitirmekte ve elimizden gelenin en iyisini yapmakta iyiyim. Eğer gerçek oyunsonun buysa, bence onu elinde tutabilmenin tek yolu bu."

Dudaklarım titriyor ve boğazımı temizliyorum. "Şimdi durmak yanlış olur. Marcus ve babam...onlar hâlâ ölüler ve ölüm şekilleri onların peşini bırakmıyor.”

Arkasına yaslandı, gözleri üzerimde. "Bazen Marcus'u hissettiğimi düşünüyorum. Sanırım o burada, yanımızda,

keşfedilmemizi engelliyor. Bazen bunun saçma olduğunu ve sonunda şansımızın tükeneceğini anlıyorum.”

"Durmak istiyor musun?" diye sessizce soruyorum masasının kenarına oturarak.

"Açıkçası? Hayýr. Yaptýklarý için hepsini öldürmek istiyorum. acı çekmelerini istiyorum. Ama sonunda iyileşiyor gibi görünürken senden bunu beklemem hiç adil değil. Ve Logan sayesinde iyileşiyorsun. Sana kaybettiğin bir şeyi geri verdi.”

"Ne?" diye sordum odanın diğer tarafına geçip mini buzdolabından bir içecek alırken.

"Kalbin," dedi bana gözlerinde hüzünle bakarak.

Devam edebilirsin, dedim ona omuz silkerek. "Marcus bunu isterdi."

"Şimdilik hiçbir duygusal bağım olmadan hararetli ilişkilerime bağlı kalacağım," diye yanıtladı kırılgan bir sırıtışla.

"Ne zaman çekip gidebileceğimi düşünsem... gözlerimi kapattığım ve her şeyin yeniden olduğunu gördüğüm tek an bu," dedim ona, uzun ve derin bir iç çekerek. "Bazen gerçekten öldüğümü ve gerçekten de kardeşimin birlikte olacağımızı söylediği intikam meleği olduğumu düşünüyorum."

Hayatta tek bir amacım varmış gibi hissediyorum.

"Belki de öylesindir," diye onayladı. "Ama belki de umut için intikamdan vazgeçmene izin verilir."

"Öyleyse durmayı düşündüğümde neden kabuslar görüyorum?"

Dudakları gergin.

"Kesinlikle," dedim ona odayı işaret ederek. "Eğer hayatım o zamanın yanlışlarını düzeltmek için bağışlandıysa, o zaman hepsi ölene kadar huzurlu olmayacağım. O kasabadaki diğerleri acı çekiyor. Biliyorsun. Tıpkı Lindy gibi yaptıkları 'adalete' karşı

çıkan insanlar. Diana gibi son on yılını oğlunun bir gün ölü ya da kayıp olacağı endişesiyle geçiren kadınlar. İşlemediği suçlar yüzünden öldürülen babam gibi insanlar."

Haklı olduğumu bildiğinden donuk bir şekilde başını salladı.

"Senin seçimin Lana. Sadece, neyi seçersen seç, seninleyim diyorum."

Göz yaşları. Gözyaşlarından nefret ederim. Ama gözümde rastgele belirmeye devam ediyorlar.

Kucağına çökmek için gidiyorum ve kollarını bana dolayıp ben ona sarılırken beni kendine çekiyor. "En sevdiğim ikinci kardeşim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Çocukluğumuzdan beri yaptığım bir şakayla ona sordum.

Yüzümün yan tarafına gülüyor. "Evet. Biliyorum. Tıpkı en sevdiğim kız kardeşim olduğun gibi, ama sadece sen sahip olduğum tek kişi olduğun için.

İkimiz de tutunduğumuz küçük geçmişe gülerken, aklım son birkaç günün geçmiş olaylarına dönüyor. Öldürme dizime en yeni eklemeler.

"Benim için çığlık at," dedim Anthony'ye, kanlar içindeyken gülümseyerek, ıstırap dolu çığlıkları kulaklarımda tatlı bir müzik gibi. Ancak melodi bozuk, genellikle yaptığı gibi aynı notalara vurmuyor.

Bu normalde çok daha iyi hissettiriyor.

"Seni lanet amcık! Kötü olduğunu biliyordum. Tıpkı baban gibi.

"HAYIR. Tatlıydım," dedim ona, bıçağı yavaşça göğsüne kaydırarak orada sığ bir kesik bırakarak. Bana ürkmekten başka bir şey vermiyor. "Saftım. Bakire değildim ama beni etiketlediğin fahişe de değildim. Vücudum benim tapınağımdı ve hepsi,

hepiniz beni tutana, sıranızı alana ve beni ölüme terk edene kadar. Marcus'u öldürdün. Ve geri gelip seni teker teker alabilmem için canını verdi."

Bıçak aşağı kaydığında çığlık attı ve ben de bir zamanlar bana karşı kullandığı sözlerle onu tekrar alay ettim.

Benim için bağır, Anthony. Yüksek sesle bağır. Kimse seni duyamaz. Kimsenin umrunda değil."

Çığlık atıyor. Tamamen yer altında olan bodrumun uçsuz bucaksız hiçliğine doğru bağırır. Gerçekten, bazen çok kolaylaştırıyorlar.

Ama onu burada bırakmayacağım. Hiç kimse burada olduğumu asla bilmeyecek.

"Cehennemde yanacaksın. Yaptığımız şey dünyadaki kötülüğü yok etmeye çalışmaktı. Kötülüğü öldürmek zordur," diye tükürür.

"Yaptığın şeyi bir adalet eylemi olarak haklı çıkarmak mı istiyorsun? Şiddet eylemlerinizden ve günahlarınızdan sonra bile doğruluğu mu iddia ediyorsunuz?"

Sırıtıyor, ağzı kan içinde. "Şeytana karşı günah işleyemezsin. Sen de onun soyundan geliyorsun, tıpkı baban gibi. Seni durduracaklar. İyi her zaman kötülüğe galip gelir. İntikam alacağım."

Dudaklarım, onun gerçekte ne kadar yanılgı içinde olduğunu görünce eğlenerek seğirdi. "Bu iyinin kötüyü yenmesi," dedim sessizce, gözlerinin kısılıp yarık halini almasını izleyerek. Kendimi intikam meleği olarak görmemden nefret ediyor ve ben bunu kendi avantajıma kullanıyorum. "Bu senin cezan. İyilik galip geliyor."

"Sen ve ibne kardeşin zaten cehenneme gidiyordunuz. Biz sadece işleri hızlandırdık.

"Eğer haklı olan sizseniz, neden sizi kurtaran ilahi bir müdahale yok?" Yavaşça ayağa kalkarak sordum. “Küllerimden dirildim, her şeye rağmen hayatta kaldım. Yine de buradasın, geçmişindeki suçların acısını çekiyorsun. Ben değilim."

Ağzını açıyor ama kapatıyor. "Görmek?" Düşünüyorum, sırıtıyorum. “Şeytan bile kendi amacı için Kutsal Yazılardan alıntı yapabilir. William Shakespeare, merak ediyorsan söyleyeyim. Ama ben şeytan değilim, Anthony. Ben hepinizi cehenneme götürmeye gelen meleğim.”

Sonunda, sahip olduğu son güç parçasını da alıp tabanından kesip çöp gibi tekmelediğimde eskisinden daha yüksek sesle çığlık attı.

"Asla kimseyi incitmeyeceksin," diye fısıldadım karanlık bir sesle, acısının sesini içime çekerek ve hayatımda ilk kez hissettiğim boşluğu görmezden gelerek.

durmayacağım

Yapamam.

Şimdi Kentucky'ye geri dönelim.

"Bir sonrakine merhaba dediğini söyleyeceğim," diye devam ettim, hıçkırıklarının arasından konuşarak. "Sırada en iyi arkadaşın var."

Birinin Jake'in kapısını yumruklama sesiyle hafızamdan sarsıldım.

"Kahretsin," diye tısladı, yanımızdaki monitöre bakarak.

Logan'ın tekrar kapıyı çaldığını gördüğümde kalbim göğsümde acıyla gümbür gümbür atarken kucağından indim. Bu olamaz .

"Bay. Denver," diyor Logan, Jake'in ön verandasında saklanma zahmetine katlanmadığı kameraya bakarak. "Eğer oradaysan, seninle konuşmak isteriz."

Donny onun yanında, gözlükleriyle tüm MIB'e bakıyor. Logan eşyasını açar ve kimlik bilgilerini kameraya gösterir.

Ben panikle titrerken, "Bunun olacağını biliyorduk," dedi Jake.

Bir adamın beni mahvetme gücü var ve beni burada bulursa her şeyle ilişkilendirmek üzere.

"Ben SSA Logan Bennett," diye devam etti Logan, sesi bir kez olsun üzerimde sakinleştirici bir etki yaratmadı. Azıcık bile değil. Şimdi deli gibi panikledim.

Sakin ol, dedi Jake eğlenerek. Çok eğlendim. Bu hiç eğlenceli değil . "Burada kal ve kapıyı kilitle. Arama izinleri olmayacak. Ve beni sorgulamak anlamsız olmak üzere. Biz buna hazırız. Bunu hatırla."

Başımı salladım, sonra sertçe yutkundum, mantığımı bana geri vermeye çalıştım ve kocaman bir soğuk algınlığı hapı yuttum. Geldiğimde görünmemem için her zaman dikkatli oluruz. Kiralık bir araba kullanarak şehre park ediyorum ve beni kamerası olmayan bir yerden alıyor. Adam kaçıranın minibüsü dediğim minibüsüyle geri dönüyorum ve o garajına park ediyor. Beni kimse görmüyor.

Burada olduğumu bilmeyecekler.

Öyleyse neden panikliyorum?

Sakin ve kendine hakim olan Jake, öldürme listesindeki birkaç şeyi yerdeki sahte panelin altına koydu, sonra lambayı tekrar üzerine getirerek gözden sakladı. Bir düğmeyi çeviriyor ve duvarlardaki monitörlerden beşi, sahte panel aşağı inerken duvarlara gömülüyor ve onları da gözden gizliyor.

"Burada kal," diye tekrarladı ve hızla odadan çıktı.

Hemen gidip kapıyı kilitliyorum ve sonra tam bir sarmaşık gibi duvarların ardından dinliyorum. Tek ihtiyacım kulağıma yapıştırılmış bir bardak.

Hayır. Hiç suçlu görünmüyorum.

Bölüm 8

Eylem değil, girişim bizi şaşırtıyor.
-William Shakespeare

LOGAN

"Sadece evde olmadığını mı düşünüyorsun?" Kapıyı tekrar yumruklarken Donny soruyor.

Gözlerim boş garaj yolunda geziniyor ama kapalı bir garaj var. Aracı orada olabilir.

"Komşu nadiren bir yere gittiğini ve hiç ziyaretçisi olmadığını söyledi. Bu sabah ayrıldığını ama geri döndüğünü ve o zamandan beri içeride olduğunu söyledi.

Kapıyı tekrar çalamadan kapı açıldı ve aşağı baktığımda gerçekten beklemediğim bir şey gördüm.

Jacob Denver tekerlekli sandalyede.

"Üzgünüm," dedi bize şaşkın gözlerle bakarak. “Bazen sandalyeme geçmem bir dakikamı alıyor. Size nasıl yardımcı olabilirim çocuklar?”

Tüm perdeler çekilmiş, ama kesinlikle birisinin ondan tekerlekli sandalyede bahsetmesi gerekirdi. Sürprizlerden nefret ederim ve nadiren onlarla uğraşmak zorunda kalırım.

Donny'nin kaşları saç çizgisinde, olayların bu gidişatına en az benim kadar şaşırmış durumda.

"Um... sana bazı sorular sorabilir miyiz?" Sonunda dışarı çıkmayı başarıyorum.

Artık tamamen yeni bir sorgulama hattı.

"Elbette. İçeri girmek ister misin? Yer dağınık ama eskisi kadar kolay temizlenmiyor."

Bok.

Bok.

Bok.

"Teşekkürler," diyorum, sandalyesini geri çekerken yanından geçerek.

Donny telefonuna bir şeyler yazarken profil çıkarma zihnim çalışmaya başlıyor. Sağdaki mutfağa baktım. Tüm tezgahlar standarttan daha alçaktır ve bu da onu engelli erişimine daha uygun hale getirir. Verandanın yanındaki rampayı şüpheli bulmadım ama şimdi fark etmem gerektiğini anladım. Katları tamamen düz ve kesintisiz, odalara bağlantıların üzerindeki eşik plakaları bile yok.

Mutfakta üstteki dolapların kapıları yok ama hepsi dekoratif şeyler. Birinin mutfakta çalışması için ihtiyaç duyacağı hiçbir şey yok.

Gözlerim oturma odasını taradı ve sanki tekerlekli sandalyesine kaymak için oradan kaldırmak için yardım alması gerekiyormuş gibi, köşede duran bir uzaktan kumandalı sandalyeyi buldum.

"Hile yapıyor," dedi ve az önce baktığım koltuğu işaret ederken dikkatimi ona çekti. "Ama hayatı kolaylaştırıyor."

Tonlu ve biraz formda ama eşofman altında bacaklarını pek iyi göremiyorum. Böyle olmasından nefret ediyorum, ihtiyatlı bir

şekilde dizlerimin üstüne çökerek ayakkabımı düzeltiyormuş gibi yapıyorum ve gözlerim tamamen temiz tabanlarını görmek için ayakkabılarının altını tarıyor. Asla yere değmezler.

Kahretsin. O gerçekten engelli.

Ayağa kalkıyorum ve o oturma odasına giriyor.

"Ne oluyor?" Donny'ye tısladım.

"Bilsem ne olur. Öğrenmek için Alan'a mesaj attım.

Jake dönüp bize aptalmışız gibi baktığında birbirimizden ayrıldık. Görünüşe göre biz aptalız. Biri bana bunu gelmeden önce neden bilmediğimizi söylese iyi olur.

"Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?" Bunun Delaney Grove gizemiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Birkaç yıl önce motosiklet kazası. Belden aşağımı felç etti. Alışmak biraz zaman aldı ama hayatıma devam etmeyi başardım.

Kesinlikle şüphelimiz değil. Ve babası, öldürme zamanlarının birçoğunda, bu yolu bahane ederek devam eden mahkeme davaları gördü. Tek umudumuz onlardı ve çok kolay görünüyordu. Görünüşe göre çok kolay.

Tekerlekli sandalyedeki bir adamın bu adamları alt etmesinin ve yapılan her şeyi yapmasının hiçbir yolu yok.

"Öyleyse neden FBI kapımı çalıyor ve eski enkazım hakkında sorular soruyor?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış görünerek.

"Haberleri izleme şansın var mı?" diye soruyor Donny telefonunu cebine koyarak.

Pek sayılmaz, dedi Jacob omuz silkerek. "Oldukça iç karartıcı ve üzerinde düşünmek istemediğim kadar çok şey yaşadım."

Ellerini kucağında kavuşturuyor. Bir kez bile bacakları seğirmedi.

İnsan felç gibi bir şey uydururken seğirmek, kendini ele vermek bir alışkanlıktır. Bacaklarını çizmedi ya da başka bir şey .

Donny'nin de benimle aynı işaretleri izlediğini biliyorum.

Fazla sakin, bizimle fazla ilgisiz.

"Yani, bana haberleri izleyip izlemediğimi sormaya mı geldin?" diye soruyor Jacob, aramıza bakarak.

Sahip olduğumuz dengesiz duruştan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Hayır, diye mırıldandı Donny.

"Aslında, Evans ailesine biraz ışık tutabilir misin diye merak ediyordum."

Bakışlarından bir soğukluk geçer ve bakışlarını kaçırır.

"İstediğin zaman gidebilirsin."

Donny'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. Bakıyoruz, ikimizin de kafası karışmış durumda.

"Bay. Denver, sen onlarla arkadaştın ve bizce bir seri katil onların intikamını almaya çalışıyor. Raporlar bir araba kazası nedeniyle öldüklerini gösterse de."

Bize bakıyor. "Bir araba kazası genellikle bir erkeği hadım eder mi?" inanamayarak sorar. "Bir kız ve erkek çocuğu, tıbbi yardım almak için kasaba ve kasabaları dolaşacak kadar kırık mı bırakıyor?"

"Demek bir şeyler biliyorsun?" diye soruyorum, yaklaşarak.

"Biliyorum, eğer birisi ölümünün intikamını alıyorsa, elini sıkmak isterim. Marcus benim erkek arkadaşımdı, ama o zamanlar bunu itiraf edecek cesaretim yoktu. Ve Victoria benim küçük kız kardeşim gibiydi. Onlar öldüklerinde ben de Marcus gibi on yedi yaşındaydım.

Dudaklarım gergin. Bir şeyi geride tutuyor.

"Gerçekten nasıl öldürüldüklerini takip etmemize yardımcı olacak herhangi bir şey verebilir misiniz?" diye soruyor.

"Şimdi bilmek mi istiyorsun? Çünkü o zamanlar, Robert Evans'ın profilini yanlış bir şekilde seri katil olarak çıkaran ve ona arkadaşlarımın - gelmiş geçmiş en tatlı iki lanet olası insanın- kasaba tarafından öldürüldüğünü söyleyen FBI ahbabına gittiğimde, bana bunun kendi davası olmadığını söyledi. . Polislerin işlerini yapmasına izin vermek ve bu bir araba kazasından fazlasıysa onlar hallederdi."

Sesindeki burukluk gerçekti ve kesinlikle buna olan öfkesini saklıyor gibi görünmüyordu. Bu da onu daha az şüpheli yapar. Yine de... içimden bir ses onun bir şekilde işin içinde olduğunu söylüyor.

"O kimdi?" diye soruyor.

"Soyadı Bag'dı ve ilk adı Douche'du. Bazen SSA Johnson'ı kullanırdı."

Donny kahkahasını bastırıyor ama ben gülmüyorum. Johnson korkunç bir profil uzmanıydı, birimin itibarını o kadar kötü bir şekilde lekeledi ki terfi etti. Kahrolası siyaseti sevmelisin. Ne kadar boktan olsa da, sahip olduğu bilgi nedeniyle paha biçilmezdi, bu yüzden onu saçma bir konuma "terfi ettirdiler" ve onu parmaklarının altında tutmak için ona saçma görevler verdiler.

Aynı zamanda bölümün vaftiz babasıdır, çünkü profil oluşturmayı bugün geldiği yöne doğru götürdü, ön sonuçlar ne kadar kusurlu olursa olsun, onu gerçek sonuçlarla gerçek bir şey haline getirdi.

"Ölen iki çocuğu görmezden geldiğini mi söylüyorsun?" diye soruyor Donny, kelimeler ona yetişirken artık gülmüyor.

"Umurunda olmadığını söylüyorum. Ve şimdi geçmişten uzak durmak için bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum - mecazi olarak söylüyorum tabii ki. Şimdi, benimle konuşacak acil bir şeyin yoksa, lütfen git. Yapacak işlerim var."

Donny, gerçekte ne olduğunu anlamak için ondan daha fazla bilgi almaya çalışırken telefonum çaldı.

Alan'ın aradığını görüyorum ve ayağa kalkıp cevap vermek için koridorda biraz yürüyorum.

"Ne oluyor be?" tısladım.

"Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Nasıl kaçırdım bilmiyorum ama Donny'nin mesajını aldım ve evet, Jacob Denver kesinlikle belden aşağısı felçli. Kesin olmak gerekirse dört yıl önce oldu. Sarhoş bir sürücü onu yandan kaydırdı - vurup kaçtı. Bir motosikletin üzerindeydi. O zamandan beri tekerlekli sandalyede."

Bu neden hala kötü hissettiriyor?

"Teşekkürler. Bir daha bu kadar büyük bir şeyi kaçırmayın. Şüphelimizi yakaladık sanmıştık."

"Biliyorum. Üzgünüm. Kayıtlarında sadece küçük bir söz. Hastane dosyalarını açabileceğim gibi değil ve aramasaydım onu hiç göremeyecektim.

"Sağ. Tamam aşkım. Geçmişten Evans ailesiyle paylaşmış olabileceği diğer arkadaşlarını bulabilecek misin bir bak. Onda kesinlikle bir şeyler ters gidiyor. Kimin öldürüldüğünü hiç sormadı."

Önünde durduğum odadan bir şey yere yuvarlanıyor ve neden kilitli olduğunu merak ederek kilitli kapıyı açmaya çalışıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor Jacob, kapı kolunu salladığım yere doğru dönüyor.

"Bu neden kilitli?" diye soruyorum telefonumu uzağa koyarak.

"Hmm...çünkü orası benim evim ve insanların ofisime girmesini sevmem. Anlaşman ne?"

Gerçekten özel görünüyor, ama bir şey saklamıyorsan, yalnız yaşıyorsan neden bir kapıyı kilitleyesin?

"Etrafa bakmamız senin için sorun olur mu?" Donny, kulağa heybetli gelmemeye çalışarak soruyor.

Sonunda bir nefes verip gözlerini devirmeden önce bizi eleştirel bir şekilde inceliyor.

"İyi. İyi. Ama sonra gidiyorsun ve beni rahat bırakıyorsun. Hayatıma dalmana ve anıları didiklemene ihtiyacım yok, unutulması daha iyi.

Oturma odasına geri dönüyor, bir dizi anahtar alıyor, bunu yapmak için zaman harcıyor ve geri dönüp kapının kilidini açıyor. Geri çekildi ve ben açıp etrafa baktım. Bilgisayar ekranının boş olduğunu görüyorum ve gözlerim, yere dağılmış bir parça raptiyenin bulunduğu yerin önündeki çatlak pencereye takılıyor.

"Kahretsin. Bir daha olmaz, diye homurdandı, raptiye karmaşasına doğru yanımdan geçerek. "Şimdi gidebilirsin. Bunu temizlemem gerekiyor."

Donny'ye başımla selam verdim ve onu göreviyle baş başa bırakarak dışarı çıktık. Dışarı çıktığımızda ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, etrafa baktım ve kırık pencereyi gördüm.

Sokağa vardığımızda sessizce, "İçeride onunla birlikte biri var," diyorum.

"Görünüşe göre rüzgar perdeyi yakaladı ve perde bana çivileri devirdi."

"Yukarı çıktığımızda o pencere panjurlarla birlikte kapalıydı. Orada bir dolap var. Orada biri vardı."

"Neden dolabı açmadın?"

"Çünkü o her kimse, şüphelimiz olabilir."

Jacob pencereyi ve panjurları bir kez daha kapatırken, arabaya binmek için zaman harcıyormuşuz gibi davrandım. Ben Lisa'yı ararken sokakta oyalanıyoruz.

"Jacob Denver'ın adresine ne kadar yakınsınız?"

Elise ve ben yaklaşık beş dakika uzaktayız. Neden?"

"Uğra ve evin üstüne otur. Sizi yerinde görür görmez yola çıkacağız. Eğer giderse, beni aramanı istiyorum. Eğer kalırsa, ona göz kulak olmanı istiyorum. İçeride biri var ve bu bizim şüphelimiz olabilir. Son derece dikkatli olun."

"Bok. Anladım. Sen de dikkatli ol."

Kapatmaya başladım, "Bu arada, güller için teşekkürler. Onlar güzeldi."

Kaşlarım şaşkınlıkla kırıştı.

"Ben hiç gül göndermedim."

"Hastaneden bahsediyorum. Onları aldım ve onlar için sana asla teşekkür etmediğimi fark ettim.

"Lisa, ben hiç gül göndermedim. Hiç."

Ölümcül sessizliğe bürünüyor. "Yani o muydu? Elmalar mı?

Ölen bir adamın amaçları hakkında soru soracak vaktim yok. Olabilir. Çiçek şirketini ara ve öğren."

"Evet. Tamam aşkım. Bakalım Hadley bunu araştırabilecek mi," diyor şimdi mesafeli bir tavırla.

Telefonu kapatırken, Donny sırıtıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor, daha çok sırıtarak.

ona ters ters bakıyorum

"Sadece Lisa onu ele geçirirse Lana'ya ne yapacağını merak ediyorum. O tipik bir küçümsenen eski sevgilidir - sonunda aşık göründüğünüz yeni bir kız arkadaş bulana kadar ayrılmaya

tamamen uygundur. Lisa bir sürtük. Onu yeni kız arkadaşından uzak tut yoksa Lana'nın gözlerini oyabilir.

Unuttuysan Lana çoktan ona maruz kaldı. Lisa onu rahatsız etmedi. Küçümsüyor gibiyim ama bu konuşmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu gizliyorum.

Lisa'nın ne kadar kaltak olabileceğini hepimiz biliyoruz ve şu anda çoğu eski sevgilinin sonunda hayatına devam edip gerçek mutluluk belirtileri gösterdiğinde hissettiği kıskançlığı hissediyor. Ağzı bozuk ve sonunda ikinizin arasını bozmak için Lana'yı arayabilir. Sadece profilleme. Ben öyle yapıyorum."

Kahretsin.

"Onları ayrı tutacağım. Lisa eninde sonunda unutacak."

"Onu mutlu eden birini bulduğunda," diye alaycı bir sırıtışla aynı fikirde. "Yalnızca birkaç yaşam sürmeli."

Kıkırdarken onu geçiştirdim ve tekrar kapalı pencereye doğru baktım. Lisa ve Elise sokağın aşağısında, kaldırıma park etmiş olarak görünürler.

Donny ve ben cipe biniyoruz ve oradan uzaklaşıyoruz. Elise'in bize mesaj atıp Jacob'ın beyaz bir minibüsle bize doğru gelmekte olduğunu söylemesi çok uzun sürmedi. Doğru plakayı takip ettiğimizi bilelim diye plakaları da gönderiyor.

Beyaz minibüs yanımızdan geçer geçmez tek kaşımı kaldırdım. İyi bir adam kaçıran minibüsü gibi görünüyor.

Sürücü tarafı ve yolcu tarafının camları var ama minibüsün geri kalanı bir iş minibüsü gibi görünüyor. Dosyasına göre bazı teknik işler yapıyor, bu yüzden muhtemelen iş minibüsü olabilir.

Elise ve Lisa evi izlerken Donny ve ben ihtiyatlı bir şekilde takip ediyoruz.

Donny, Lisa'yı hoparlöre alırken, Bak bakalım içine bakabilecek misin, dedim.

"İçeri girmek için arama izni çıkarmaya çalışıyorum ama yargıç elimizde yeterli olmadığını söylüyor."

"Etrafına bir bak," dedim belli belirsiz, bazı kuralları çiğnemesini ima ederek. Peşinde olduğumuz kahrolası bir seri katil. Bazen kuralların çiğnenmesi gerekir.

"Anladım."

Donny telefona, "Açık olma," dedi.

"Ben aptal değilim," diye sözünü kesiyor Lisa.

Telefonu kapatıyor ve ben de Jacob'a güvenli bir kuyruk mesafesi bırakıyorum. O bir park yerine girerken biz de kaldırıma yanaştık. Yan minibüs kapısının açılması birkaç dakika sürdü ve tekerlekli sandalyeyle motorlu platforma indirilmesini izledim.

"Bu minibüsü açıklıyor. Engelli erişimine uygun, ”diye belirtiyor Donny.

Kaşlarımı çatarak kucağında bir basketbol topuyla oturmasını izliyorum ve sonra minibüsünü kilitleyip kaldırımda yuvarlanmaya başlamasını izliyoruz.

Donny çocuklarla dolu bir basketbol sahasına vardığında tıslayarak nefes verdi. Çocukların çoğu bir tür engellilik çekiyor. Birkaçı ampute, bazıları tekerlekli sandalyede ve bazıları diğer fiziksel sorunlarla mücadele ediyor gibi görünüyor.

Çocuklar tezahürat yaparken Donny, "Cehenneme gidiyoruz," diye inledi ve Jacob bir düdük çalarak topu onlara fırlattı.

Basketbol oynamaya başlarlar ve o da onlarla oynar, yanlarında güler ve günlerinde bir fark yaratır.

Elise beni arar ve ben cevap veririm. "Bu evde hiçbir şey yok. Ofis dolabı da boş. Burada olduğumuzu bilmemesi için tekrar mühürlüyorum.”

"Yani boş ve bu adam belden aşağısı felçli bir koç engelli çocuklara yardım ediyor. Küçük yaşta annesini, gençken en yakın arkadaşını ve erkek arkadaşını kaybetmeyi atlattı ve şimdi felçli. Yine de o, Rahibe Teresa'nın erkek versiyonu," dedi Donny kuru bir sesle. "Biz de onu bir katile yardım etmekle suçluyoruz. Tekrar ediyorum: Cehenneme gidiyoruz."

"Minibüsünü kontrol et," dedim hayal kırıklığına uğramış bir halde. İçimden bir ses bir şeylerin döndüğünü söylüyor. O evde biri vardı ve şu anda orada değilse, o zaman minibüstedir.

Donny dışarı çıkmadan önce küfrediyor ve minibüsün arkasına giderken silahını çekiyor. Bakışlarımı onunla Jacob arasında kaydırırken, bir eliyle uzanıp kapıyı yokladı.

Kilitli olmayan kapıyı açtı ve ben kaşlarımı çattım. Jacob'ın minibüsü kilitlediğine yemin edebilirdim.

Minibüsün arkasında sadece MEDIA yazan bir kutu var. Onun dışında gerisi boş.

Donny bana tek kaşını kaldırdı ve ben de gözlerimi devirerek ona karşılık verdim. Kapıları kapatıp tekrar biniyor ve biz de uzaklaşıyoruz.

"Onu unut. Katilin kim olduğunu bilse bile, işin içinde olmasına imkan yok, dedi Donny içini çekerek.

Uzaklaştım, sinirlendim. Sezgilerim her zaman itici güç olmuştur ve nadiren bir şey hakkında bu kadar güçlü hissederim ve sonunda yanılırım.

Jacob yanından geçerken bizi fark etmiyor bile. Topu havaya atıyor ve diğer uçta gol atan tek kollu küçük bir çocuğa götürüyor.

Ofise geri döndüğümde, Hadley saldırmaya hazırdı ama Leonard'a doğru ilerlemek için onu görmezden geldim. Hey, Robert Evans davasıyla ilgili bulabildiğin her şeyi bulmanı

istiyorum. Bakalım oradan başlayıp o lanet kasabanın ne sakladığını öğrenebilecek miyiz? Her nasılsa, hepsi bununla bağlantılı. Diğerlerini yerli yerine oturtan ilk domino taşı.”

Başını sallayarak dizüstü bilgisayarını işaret ediyor.

"Zaten bunun üzerinde çalışıyor. O dosyada o kadar çok tutarsızlık var ki bu çok saçma. Esasen onu mahkûm eden tek şey, suç mahallindeki DNA'ydı ve bu bile, delillerin geçtiği zayıf gözaltı zinciri nedeniyle riske atılmış görünüyor. Yargıcın her şeyi adil ve dürüst tutmak için konulan tüm yasaları hemen hemen görmezden gelmesi dışında nasıl mahkum edildiğinden emin değilim.

"Ve Godfather'ın işleri nasıl yürüttüğünü biliyoruz," diye ekliyorum. “Ne kazabileceğini gör. Cinayetlerin neden durduğunu, hatta durup durmadığını öğrenin. Şüpheli, Evans'a başarılı bir şekilde iftira attıysa, başka birini suçlayacak kadar şehir değiştirmiş ve MO'sunu değiştirmiş olabilir.

Çalışıyor, dedi Leonard, işine geri dönerken.

Arkamı döndüğümde neredeyse Hadley'i eziyordum.

“Neden bu bakış? Jacob Denver hakkında ne buldun? bana soruyor

Bilgi için can atıyor, ellerini ovuşturuyor. Sanırım hepimiz düğüm içindeyiz.

"Hiç bir şey. İçimden bir ses onda daha fazlası olduğunu söylüyordu ama görünüşe göre yanılmışım.”

Kaşlarını çatarak, "Bu bağırsak işi zorlaşıyor," diyor. "Ne oldu?"

"Hiç bir şey. Hey, Lisa benden gül gönderen birine bakmanı sağlayacağını söyledi.

"Senden değillerdi," diyor hemen.

Farkındayım, dedim ona, ne kadar tuhaf davrandığına şaşırarak.

“Yani, senden olduğunu belirten hiçbir şey olmadı. Kartsız gönderilen sadece bir düzine gül. Sanırım sen olduğunu sandı.

Başımı sallayarak önümdeki dosyaya baktım.

"Gidebilir miyim? Yorgunum ve yeni ipucu gelmedi. Ayrıca gözden geçirebildiğim tüm adli tıpı gönderdim. Geri kalanının bir kısmının laboratuvardan geçmesi için birkaç güne ihtiyacı olacak.”

Başımı salladım, ona el salladım ve neredeyse koşarak dışarı çıktı.

Onu suçladığımı söyleyemem. Ben de burada çok vakit geçirmekten hoşlanmıyorum. Lana haftanın büyük bir bölümünde iş için uzaktaydı ama sonunda bu gece onunla kendime biraz zaman ayırabildim.

Bu davaya gelince, Delaney Grove insanları benim sonum olacak.

Bölüm 9

Şerefe göz dikmek günahsa, en küstah ruh benim.
-William Shakespeare

LANA

Aptalca bir kase raptiye döktükten sonra erkek arkadaşımdan bir dolaba saklandım. Daha sonra Jake'in minibüsünde küçük bir medya kutusuna girdim ve o, özel bir program için fon sağladığım çocuklarıyla haftalık basketbol

gezisini yaparken orada bir saat saklandım. Kutu içeriden açılmayacağı için orada mahsur kaldım.

Pislik bunu bana bir ders vermek için bilerek yaptı ve bunun için kıçını daha sonra tekmeleyeceğim.

Yorgundum ve Logan kaçana kadar yatakta kıvrılmaya hazırdım ki otel koridorunu dönüp Hadley'nin kapımda beklerken bana hançerler diktiğini gördüm.

Keşke bu oteli terk etse.

"Sen!" tıslıyor.

"Ben ne yaptım?" diye soruyorum, kafam karıştı.

"Güller bir çağrışım yapar mı?"

Kapıyı açarken sırıttım ve yanımdan hızla geçip giderken omzunu benimkine çarptı.

"İçeri gelmek ister misin?" Kuru bir şekilde soruyorum.

Kapı kapanıyor ve arkasını dönüp beni suçlayıcı bir parmakla işaret ediyor.

"Şirinleşme, Lana. Lisa'ya gül gönderdin. Sen olduğunu biliyorum. Logan'ın yaptığını düşünmesine izin verdin ve şimdi onun yapmadığını öğrendiğine göre midesi bulandı, Plemmons olduğundan emin."

Sanırım Hadley'nin mizahı havada, çünkü bu bok komik.

"Öcü öldü ve ben olduğumu ya da bunların benim niyetim olduğunu nereden çıkardın?" Gülümsememi saklayarak düşünürüm.

"Sen olduğunu biliyorum. Güllerin bedeli ön ödemeli Visa ile ödendi. Plemmons'ın Lisa ile işi bitmişti ama o Logan'ın eski sevgilisi ve sen onunla düzüşmek için kötü bir yol seçtin."

"Aslında önce benimle yattı. Ona biraz gül gönderdim, dedim nazlı bir sırıtışla.

Yüzü daha da kızarıyor. "Takımıma bulaşma Lana. Bizimle oyun oynamak için kaybedecek çok şeyin var."

"Biz? Ondan başka kimseyle oyun oynamıyorum ve o başlattı. Logan'a işemek dışında her şeyi yaptı. Ve güller asırlar önceydi. Adam hayattayken anlamıyorsa bu iyi bir şaka bile değil. Unuttuysan diye söylüyorum, onu bir nevi öldürdüm, yani korkması için bir sebep yok... tabii seri katil hayaletlerden korkmuyorsa."

Bir el feneri alıp çenemin altına tuttum ve Hadley'nin gözleri yarık gibi kısıldı. Cidden bir mizah anlayışına ihtiyacı var.

"Bu çılgınca bir şey. Doğru olduğunu biliyorsun?" tersledi.

El fenerini kapatarak gözlerimi devirdim. "Hayır, çılgınlık onun eski hali olmak ve bana karşı şirretlik yapmaktır. Ve gerçekten ölmeyi hak etmeyen birini öldüremeyeceğimi söyledin. Benim için tam bir orospu olan bir kıza gül gönderemeyeceğimi asla söylemedin.

"Bunu küçümseme," diye tıslıyor. "O gülleri ona korku salmak için gönderdin. Hatta onu becer. Adam bilinci yerindeyken koluna gerçek bir kelime kazıdı ve Lisa birkaç el ateş etmeden önce onu ve Elise'i neredeyse öldürüyordu.

"Ve onu özledim," diye hatırlattım ona. Kim o boyutta bir adamı vuramaz ki?

"Onu sıyırdım," diye düzeltiyor.

"Onu özledim," dedim tekrar, dönmeye devam ettiği kırmızının komik küçük gölgesine sırıtarak. "Onu özlemedim. Ve yine, adam öldü. Şaka şimdi komik değil. Küstahça Logan'ın gönderdiğini varsaydığı çiçekler için teşekkür etmesi ne kadar nankör?

Ağzı açılıp kapanıyor ve çizgi filmlerdeki gibi kafatasının uçup uçmayacağını merak ediyorum.

“Hiç komik değil! Bu acımasız. Ve kötü. Ve-"

"En iyi arkadaşın Lisa mı?"

"Hayır," diyor kaşlarını çatarak.

"Hayatını falan mı kurtardın?"

Başını sallıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözleri kısılıyor ama bu soruya cevap vermiyor.

"Bunu "hayır" olarak kabul edeceğim. O halde kabadayı bir sürtükle biraz dalga geçmemle ilgili kendini beğenmiş, öfkeli tavrın neden? Onu tam olarak yerine koyamadım, bu yüzden evet, kafasını biraz düzdüm. Ve iyi bir kafa sikişi bile değildi çünkü şakayı çok geç anladı. Zarar yok. Faul yok.”

şakanızın ne kadar hasta ve çarpık olduğunun farkında bile değilsiniz ."

Gülüşüm kayboluyor. "Eğer hasta ve sapkın olmak istiyorsan, ona bir domuz kalbi falan gönderebilirdim. SAKLA yazan bir buket gönderebilirdim . Ona Boogeyman'ın çarpık Rus şarkısını gönderebilirdim. Ona gül gönderdim, Hadley. Senin dediğin gibi küçük bir akıl sikişi. Bu kadar. Gerçekten düşünürsen, onu bağışladım. İkimiz de çok daha soğuk olabileceğimi biliyoruz.

Görünümü biraz solgun.

"Hayır," diye inledim gözlerimi devirerek. "Onu öldürmekle tehdit eden ben değildim."

Elini saçlarından geçirerek yatağa düşüyor. "Bu çok fazla. sen çok fazlasın.”

"Bazı güllere aşırı tepki veriyorsun. Sakin ol Hadley. Gerçeği istemiyorsan, cevapları aramamalıydın.”

Yukarı bakıyor ve gözlerinde gerçek bir yorgunluk parlıyor.

"Logan'ın ahlakı benimki kadar çarpık değil, Lana. Onu gerçekten seviyorsan, bu intikam arayışını durduracaksın. Diğerlerini alt etmenin bir yolunu bulmaya çalışalım. Yapabiliriz-
"

“Bütün bir polis gücünü devirmek mi? Sözü benimkine karşı olacak tecavüzcüleri devirmek mi? İçinizden biri tarafından yanlış bir şekilde profili çizilen hüküm giymiş bir seri katilin kızı mı?” bayıldım.

Logan profilin yanlış olduğunu biliyor, dedi beni şok ederek.

Yüzümü inceliyor.

"Bunu ilk kez duyuyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve kendimi yavaşça koltuğa indirdim.

"Ona gerçekten davanla ilgili herhangi bir soru sormuyorsun, değil mi?"

Bu sefer ona ters ters bakıyorum. "Sizin ne bildiğinizi öğrenmek isteseydim, Jake'e kameraları hacklettirirdim. Erkek arkadaşımı kullanmaya ya da ona bu şekilde ihanet etmeye ihtiyacım yok. Ona bu haliyle yalan söylemekten nefret ediyorum.”

"Ekip üyelerimde artık oyun yok," diyor hüsrana uğramış bir şekilde.

Sadece beni rahat bırakırsa, dedim ona, bunu düşünürken onu izleyerek.

"Bu kadar hastalıklı bir şey yok."

Omuz silkiyorum, sırıtıyorum. "Hastalıklı bir mizah anlayışım var. Ve ben bölgeselim. En azından gülleri göndermeden önce işemedim.”

Beni inceliyor; ona sırıtıyorum.

Kafan çok karışık ve aptalca onu gerçekten sevdiğini düşünüyorum.

Onu seviyorum, dedim ona derin bir iç çekerek.

"Bilmek güzel." Logan'ın sesi ikimizin de çığlık atmasına neden oldu ve Hadley gerçekten de yere düştü.

Logan ayağa kalkarken ona sırıtıyor. Eğer sırıtıyorsa, öldürücü bir psikopat olmamla ilgili tüm önemli şeyleri kaçırmış demektir, değil mi?

"Ne zamandır orada duruyorsun?!" Hadley, kendisi de bir katil kadar suçlu görünerek talep ediyor.

"Duymam gerektiğini düşündüğüm bir itirafı duyacak kadar uzun," diyor, gözlerinde hararetle bana bakarken gülümsemesi sırıtışa dönüşüyor.

Evet, benim bir katil olduğum kısmı tamamen kaçırdı. Daha dikkatli olmalıyım.

"İtiraf mı?" Hadley, yüzünün tüm rengi çekilerek sordu.

Bu kız asla bir katil olamaz.

Evet, dedi Logan, öne doğru yürürken tüm dikkatini bana verdi.

Logan, göründüğü gibi değil. O-"

Logan beni belimden kavrayıp kendine çektiğinde ve dudaklarını benimkilere bastırdığında minnetle sözleri öldü. Neredeyse ona tırmanıyorum, çok fazla parmak ucuna basıp eğilmeden onu öpmeyi kolaylaştırıyorum. Hadley boğulmuş gibi bir ses çıkardı ve Logan'ı olduğu sızdıran lavabodan uzaklaştırmak için daha sert öptüm.

Boogeyman kanalının ağzını bantlamış olmasına şaşmamalı.

"Doğru," dedi Hadley, Logan beni öpmeye devam ederken. "Şimdi gideceğim."

Beni daha sert öpüp şehre bakan pencereye doğru geri iterken onu tanımadı bile. Ağzım onunkine yapışık kaldı, bir haftalık kısa yüz yüze zamandan sonra buna çok ihtiyacım var.

"Seni çok özledim," dedi dudaklarıma doğru, beni aptalca öpmeye devam ediyor.

Cevap bile veremiyorum çünkü karşılık vermek için ağzımı parçalamama izin vermiyor. Bunun yerine pantolonumu aşağı çekmeye başladı ve beni cama doğru daha çok itti.

Parmaklarım mutlu olduğu yeri bulup saçlarına daldı ve pantolonumu yere ittiğinde beklentiyle ürperdim. Kabaca öpücüğü bozarak gömleğimi başımdan yırttı, sanki beni olabildiğince çıplak hale getirmek için acele ediyormuş gibi.

Fırsatım varken, "Ben de seni özledim," dedim ama o tamamen ciddiydi ve o hararetli bakış, daha az hazırlıklı bir kadını kavurabilirdi.

Ben sutyenimi fırlatıp iç çamaşırımı çıkarırken o da kıyafetlerini çıkarıyor. Bunu yapmam için geçen süre içinde tamamen çıplaktı ve beni o kadar hızlı kaldırdı ki nefesim kesildi.

Sırtım cama çarpıyor ve bacaklarım onun omuzlarına dolanıyor. Yüzünü tam istediğim yere koyduğunda ve nasıl manipüle edeceğini çok iyi bildiği o sinir demetine tutunduğunda gözlerim kapandı.

Her zamankinden daha agresif, neredeyse beni cezalandırıyormuş gibi, ben sızlanıp kıvranıp saçlarından tutarak onu kel yapmaya çalıştığımda bana hiç acımıyor.

Sahip olduğu ustaca ağzın hislerini çoktan kaybetmiş bir halde, haykırırken başım cama geri düşüyor. Beni yumuşak bir hareketle yere bıraktı ve cama bakmam için döndürdü.

Avuçlarım yukarı fırladı, çarpmadan önce beni yakaladı ve alt tarafımı kaldırıp güçlü bir şekilde itebilmek için hizaladı.

Çok iyi hissettiriyor ve eğilerek boynumu vücudumu aldığı kadar sert bir şekilde öpüyor. "Önce bana söylemeliydin," diyerek

bunun neden inanılmaz bir sikişme cezası gibi hissettirdiği konusunda bana fikir veriyor.

Bunlar onu hayal kırıklığına uğratmanın sonuçlarıysa, bir daha asla iyi olmayacağım.

Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde ya da öğrendiğinde beni böyle cezalandırması güzel olurdu.

Umarım o gün hiç gelmez. Neyi seçtiğini bilmemeyi tercih ederim.

Ellerimi pencereye daha çok bastırıyorum ve o, içimde olduğum her saniyeyi kontrol edebilmek için beni arkadan kaldırıyor. Ben bağırana kadar durmadı ve kalçasını son bir kez daha sertçe bastırıp yavaş bir daire çizerek sallandı, eğilip alnını omzuma yaslarken nefesi zorlandı. Beni hâlâ yerinde tutuyor ve pencereye sırıtıyorum.

Hadley'e söylemek istemedim, dedim nefes nefese ve sırıtarak. “Kendi başına anladı.”

Öne eğilip omzumu öpüyor.

Ama geri söylemiyor.

Bunun beni neden biraz çekingen hissettirdiğinden emin değilim ama ekilen şüphe tohumunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bir daha o kadar uzun süre ayrı kalamazsın. Bu hafta kasabaya sadece bir gün geldin," dedi boğazımı öperek ve ellerini vücudumda gezdirerek.

"Aldığım ödül buysa, kendime hakim olamayabilirim," diye espri yaptım, o bir kahkaha patlatınca gülümseyerek.

Benden çıkıp kıçıma bir tokat attı ve o göz kırparken arkamı döndüm. "Güzel bir şeyler giy. Bu gece seni gerçek bir randevuya çıkarıyorum.”

Kız gibi sırıtarak duşa koştum. Ama spreyin altına girer girmez Logan yanıma geliyor, dudakları beni duvara iterken dudaklarımı buluyor.

"Yarın dışarı çıkabiliriz," diye mırıldandım dudaklarına doğru, yeniden içime girerken sırıttığını hissettim.

Tam sabit bir ritme başladığı sırada dudakları benimkilerden ayrıldı ve kulağıma doğru öpmeye başladı.

Ben de seni seviyorum Lana Myers, dedi çok yumuşak bir sesle.

Ve o anda tamamen onun oldum. İntikam yok; ellerimi lekeleyen ölümler yok. Ben sadece gerçeği öğrendiğinde benden nefret etmeye mahkum olan bir adama aşık bir kızım.

Ve bu yıkıcı derecede trajik; şimdiye kadarki herhangi bir Shakespeare oyunundan daha fazla.

10. Bölüm

Beklenti, tüm gönül yaralarının köküdür.
-William Shakespeare

LOGAN

Lana etrafıma sarılmış, huzur içinde uyuyor, telefonum bir dizi hızlı mesajla çaldığında.

İnleyerek döndüm ve telefonumu aldım. Lana yanıma kıvrılırken uykusunda içini çekerek benimle birlikte döndü.

Mesajları okumaya başlamadan önce başını öpüyorum.

AD COLLINS: Bir durumumuz var. Hemen benimle iletişime geçin.

CRAIG: Kahrolası Müdür Yardımcısı az önce bana seni bulmamı ve getirmemi söyledi.

HADLEY: İşe yeni geldim ve Baba burada. Çabuk buraya gelsen iyi olur.

Küfür ederek yataktan fırlıyorum ve Lana'yı bensiz uyumaya bırakıyorum. Bundan bıktım. Programım her zaman yoğun olmuştur, ancak pek çok yüksek profilli katilin cümbüş yapmaya karar vermesiyle daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor.

Johnson'ın birimimizin katında ne halt ettiğini merak ederek hemen giyindim. Lana'ya bir not yazdım, ona elimden geldiğince çabuk döneceğime söz verdim ve fanatiği vurduğu varsayılan pislikle başa çıkmak için sabahın dördünde kapıdan dışarı fırladım.

Geldiğimde, Johnson lanet olası ofisimde lanet olası masamda oturuyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Ben girmelerine izin vermediğim sürece kimsenin buraya girmesine izin verilmiyor," diye çıkıştım.

"Üstlerine karşı ses tonunu alçalt," diye homurdandı, bana dik dik bakarak.

Belli olmama ihtimaline karşı, birbirimizden hiç hoşlanmadık.

"Ofisimden defol ve üstüm değilsin, SSA Johnson. Fark etmediysen, aynı başlığa sahibim. Ve senin Büro'daki pozisyonuna gelince, onun benim üzerimde hiçbir yetkisi yok."

Yavaşça ayağa kalktı ve yaptığı gibi ceketini düzeltti.

"Sadece davama kapılmıştım."

"Senin durumun?" diye sordum.

Her zamankinden daha kibirli ve kesinlikle gözlerindeki o tehditkar parıltıyla uyum sağlamak için biraz gölge satıyor.

"Evet. Benim olayım. Görünüşe göre benim dava dosyalarımı araştırıyorsun ve görünüşe göre müdür gelip eski davamla bağlantılı olduğunu düşündüğün bu yeni davayı araştırmam gerektiğine karar verdi."

"Yani, yönetmen boyun eğdi ve siz ikiniz gündüzleri golf arkadaşı, geceleri ise swing dostları olduğunuz için her istediğinizi yapmanıza izin verdi," diye yeniden söylüyorum, yapması gerekeni söylüyorum.

Çene tikleri. Profilcilerle dolu bir odanın sırlarınızın ölmesine asla izin vermemesinden nefret ediyor.

"Bu benim davam."

"Burası benim bölümüm. Unuttuysan."

"Pekala, bir sorunun varsa yönetmenle konuş."

Parmağımı ona doğrultuyorum. Ofisimden defol. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Sırıtıyor ama sanki bir şey kazanmış gibi yanımda geziniyor. Müdür Yardımcısı Collins indiğinde hemen asansöre doğru yürüdüm.

Sana beni aramanı söylemiştim, dedi sessizce, boş ofislerden birine taşınırken gözleri Johnson'a kaydı.

"Neler oluyor?" tekrar soruyorum

Uzun ve sert bir şekilde iç çekiyor. "Bilmiyorum. Johnson birinden bir telefon aldı ve beni aradı, neden onun çözülmüş eski davalarından biri üzerinde çalıştığınızı öğrenmek istedi. Ona mevcut davalarınızdan biriyle örtüştüğünü söyledim. Sonra bildiğim bir şey var ki, yönetmen Johnson'ın Scarlet Slayer davasını yürüteceğini söyleyen bir telefonla beni uyandırıyor.

"Aslında ne oluyor?" tısladım.

Ofisimi işaret etti ve Johnson'a dik dik bakarken öfkeli görünen Hadley'nin yanından geçtim. Onunla daha önce hiç tanışmadı ama birkaç dakika içinde herkesi yanlış anlıyor.

İçeri girer girmez Collins kapıyı kapatıyor.

“Bütün bunlarla bir şeyler oluyor. Birincisi, adli tabibin raporu, Johnson'ın profilini çıkardığı ölü 'sözde' seri katil hakkında anlamsızdı. Profil, tıpkı Evans'a karşı açılan davada olduğu gibi boşluklar ve tutarsızlıklarla dolu. Sonra bir zamanlar bu kasabada yaşayan erkekler için ölüm cezaları dağıtan bir intikam katili var. Şimdiye kadar bildiğimiz kadarıyla en yaşlı kurban on dokuz, en küçüğü de on beş yaşındaydı," dedim ona şu anda öfkeyle.

Bir sandalyeye çöker, yüzü gömleği kadar beyazdır. Ama bitirmedim.

"Sonra Johnson ortaya çıktı ve bu soruşturmayı engellemek için zorbalık yaptı. Burada gerçekten neler oluyor, Collins? Masum bir adamın öldürülmesiyle bir ilgisi var mıydı? Profili Robert Evans'a uydurmak için kasıtlı olarak mı bozdu? Burada bu davayla ilgili pek bir şey bulamıyorum. Elimizden geleni bir araya getiriyoruz.”

Başını sallıyor. Evans davasını hatırlıyorum. Aynı anda devam eden terör tehditleri veya buna benzer bir şey yüzünden en az reklamı aldı. Vakayı hatırlıyorum çünkü birlik üyelerinden birkaçı işlerinin bittiğini söylediğinde o kasabaya gitmiştim; yarısı istifa etti, emekli oldu veya transfer oldu, bu yüzden aynı anda bu kadar çok yuva açıldı. Johnson, davayı bitirmek için tek başına geride kaldı. Sonra eve geldi. O duruşma çok hızlı oldu. Bundan daha hızlı gelip giden bir dava görmedim.”

Hiçbir şeye bakmadan durup derin bir nefes aldı. Sonunda devam ediyor.

“Bildiğim bir sonraki şey, birimin ne kadar küçük parçasının öylece kaldığı ve istifa ettiği. Johnson, nedenini bilmesem de, bundan sonra değiştirilmek üzere piyasadaydı. Bir grup işe aldılar ama en uzun süre baktıkları kişi sendin. O karmaşadan üç yıl sonra geldin. Sonunda doğru kişiyi buldular ve siz hazır olur olmaz ondan kurtuldular.”

"Yine de şimdi yönetmen onu geri mi gönderiyor?"

"Bir pisliği temizlemek için onu geri gönderiyor, kulağa öyle geliyor."

Kıçını korumaya çalışan biri için fazlasıyla kendini beğenmiş, diye ısırdım.

"Kıçını korumuyor. Yönetmeni koruyor. Müdür McEvoy, altı aydır değiştirilmenin eşiğinde. Çok yüksek rütbeli yetkililer bu konuda bana birkaç kez başvurdu. Beni o sandalyede istiyorlar ve o gitti.

O kapının yanındaki iki sandalyeden birine otururken ben de masama yaslandım.

"Peki ne yapıyoruz?"

"Profilci sensin. Bizi bu durumdan çıkaran ama çok tehlikeli bir seri katil için mümkün olan en iyi çözümü sunan şeyin ne olduğunu söyle bana."

Gerçekleri ve muhtemelen sonuçları tartarak bir kez daha düşünüyorum.

"Johnson, keşfettiğimiz tüm yeni bilgilerden bağımsız olarak bu adamın profilini sadist olarak çıkaracak. Oyunu değiştirecek, kanıtları kendi profiline uyacak şekilde yeniden yazacak. Sonra gerçek profile hiç uymayan birini seçecektir. Davalarının yarısı bu yüzden bozuldu.”

Collins kuru bir tavırla, "Onun eksikliklerinin gayet iyi farkındayım," diyor.

"DNA kanıtını tahrif ettiyse..." Sözcüklerin susmasına izin verdim.

Collins, "O zaman kilit altında kalacak," diye söz veriyor.

Ona güvenirim. Her zaman var. Siyasete karışmıyor. O eski usul bir FBI'dır; hakikat ve adalet arayışında Büro'ya katılan türdendir.

“Bu yüzden, davayı ekibim aracılığıyla yürüterek yandan çalışıyorum. Hala onların patronuyum. Her türlü tepki bana düşer, anlaşıldı mı? Bunların hiçbiri yüzünden kariyerlerinin tehlikeye girmesini istemiyorum.”

“Siz bunu yaparken, ben de bu gülünç kararı bozup bozamayacağımı görmek için bir komite toplantısı yapacağım. Bir hafta veya daha fazla sürebilir, ama mümkünse onu başınızdan alacağım," diye teklif ediyor.

"Bana ekibimin değil, benim yüzümden olduğunu söyle," diye tekrarladım, ona tepeden bakarak.

"Nasıl istersen," diyor iç çekerek. "Umarım hiçbir zaman o noktaya gelmez."

"Ertesi gün Delaney Grove'a gitmemizi isteyecek," diye devam ettim. “Şu anda söz konusu kasaba yerine ölümlerin etrafımızı sarmış gibi görünmesine rağmen, oyunsonunun önüne geçmek isteyecektir. Yine de lehimize sonuçlanabilir, çünkü sonunda orada ne olduğuna dair bazı cevaplar alabiliriz.”

Yukarı baktım ve penceremden Johnson'ın odanın ortasına doğru yürüdüğünü, kahrolası tahtama dokunduğunu ve önemli profil oluşturma bilgilerini sildiğini gördüm.

"O orospu çocuğundan nefret ediyorum," dedim alçak sesle.

Collins, hüsrana uğramış bir nefes vererek döndü. "Hepimiz değil mi?"

Johnson'ın ekibimin yarısına ne yapması talimatını verdiğini dinleyerek dışarı çıktım. Elise ve Lisa henüz burada değiller ama Donny'nin gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyormuş gibi.

"İki gün içinde Delaney Grove'a gideceğiz. Çanta topla. Şerifi aradım ve bu konuda kendisine yardım etmemiz için bizi davet etti," diyor Johnson.

Craig ağır ağır, "Komik," dedi. "Onunla konuştuğumuzda hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi davranmak istedi."

Johnson, Craig'e bakıyor. "Siz sadece kameralara gülümseyin, asıl işi bize bırakın."

Craig'in çenesi tiklendi ve bana dik dik baktı. Kötü bir şey peşinde olmadığımı anlamasına izin vererek sırıttım ve o da karşılık olarak kendi sırıtışını tuttu.

Johnson, tahmin edilebileceği gibi, "Bir sadistin var," diyor. "Bu sadist alfa erkekleri hedefliyor."

Donny, muhtemelen bu profilin ne kadar yanlış olduğunu anlayarak arkasını dönüyor. Kimse tartışmıyor. Herkes Johnson'ın itibarını duymuştur. Dinleyen ve hatta uyum sağlayan bir takım oyuncusu değil. Sözünün müjde olduğunu sanan otoriter bir hıyar.

Gerçek bir narsist.

"Kyle Davenport yerel polis tarafından koruma altına alındı," diye devam etti ve sonunda beni şaşırtan bir şey söyledi.

"Kim bu?" diye soruyor.

Hadley, onun için fazla sessiz görünerek koltuğuna doğru alçaldı.

"O, şerifin oğlu. Mağdurolojiyi daralttım ve o, diğer birkaç kişiyle birlikte profile uyuyor. Ama diğerlerinden daha alfa, bu yüzden sıradaki hedefin o olduğuna inanıyoruz."

Johnson, kaç tane sadisti yakaladığı ve belirli bir kurban tipine sahip olduklarında onları yakalamanın ne kadar kolay olduğu konusunda kendi övgülerini kusarken Donny yanıma geliyor.

"Bu saçmalık," diye homurdandı. "Devam etmek zorunda kaldığımız kadar az şeyle kurban bilimini mümkün olan tek bir olasılığa indirgemesine imkan yok."

Çenemi ovuşturuyorum, ileriye bakıyorum. "On yıl önce ne olduğunu bilmiyorsa."

Başını bana doğru sallıyor. "O zaman bunun bir sadist değil, bir intikam katili olduğunu anlar."

Başımla onayladım. "Ama bir şeyi o kadar berbat ettiysen ki direktör seni mevcut soruşturmaya dahil ettiyse, yapmak isteyeceğin en son şey bir intikam katilinin profilini çıkarmaktır."

Gözleri genişliyor, ardından bir sonraki saniyede yarıklara dönüşüyor. "O orospu çocuğu gerçekten ne olduğunu biliyor. Böyle bir soruşturmayı engellediği için kovulabilir ve hatta hapis yatabilir."

"Farkındayım," dedim ona. "Bu yüzden söylediği her şeyi dinliyorum. Kendi alt komite davamı oluşturuyorum. Şimdilik, durumumuz üzerinde çalışın. Ben senin patronunum. O değil. Emirlerimi takip et. Hayır bu. Ve iş ona geldiğinde, işler kötüye giderse bana geri dönecek.

"Bu pislik yüzünden beni kovsalar bile umurumda değil, Logan. Onu tek başınıza almayın. Çok fazla yüksek rütbeli arkadaşı var."

Evet, ama ben kanıtlarla uğraşmayı tercih ederim, dedim, ofisime dönerken omzunu sıvazlayarak.

Hadley içeri girene kadar birkaç dakikalığına oturdum.

Lana'yı bizimle Delaney Grove'a getirmelisin, dedi duygusuz bir şekilde.

Kaşlarım saç çizgime değdi. "Ne? Bunu neden yapayım ki?

"Öncelikle, bu adam oyunun sonuna daha yakın değilse, bir süreliğine yok olacağız. Ve iki kişilik, Lana hala geceleri yalnız kalmak için mücadele ediyor. Bana söyledi," diyor omuz silkerek.

gerginim. Lana bana böyle bir şey söylemedi.

"Bunu bana neden söylemedi?"

Omuz silkiyor, oturuyor. “O sert. Mücadele ettiğini bilmeni istemiyor çünkü onun ne kadar güçlü olduğuyla gurur duyuyorsun.

Elimi saçlarımdan geçirerek inledim. Elbette zorlanıyor. Bir adam evine girdi ve onu öldürmeye çalıştı. Olay olduğundan beri bir otelde kalıyoruz.

"Bir arkadaşında kalmalı. Onu Delaney Grove'a götürmek çok tehlikeli. Bahsetmiyorum bile, kurallara aykırı.”

"Bunların hepsine katılırdım ama dışarıdaki o sik kafalı aksini söylese de biz bir intikam katili arıyoruz. Bir intikam katilinin, yoluna çıkmadıkça birini hedef almadığını biliyorsun. Güvende olacak. Kurallara gelince, Büro'nun sivillerin nereye gidip gitmeyeceği konusunda söz hakkı yok. Ne de olsa burası özgür bir ülke.”

Dudakları keyifle seğiriyor.

"Ve onu getirip o sözü kullanman o deliyi çok kızdırır," diye ekliyor.

Lana'yı bir seri katilin eninde sonunda ortaya çıkmayı planladığı bir kasabaya bilerek götürmek... delicesine sorumsuzca ve tehlikelidir.

"Lütfen, Logan. İnsanların yanında olmaya kesinlikle dayanabilirdi ve gerçekten sahip olduğu tek şey sensin.

Küfür ederek bir elimi saçlarımdan geçirdim.

"Şüpheli çok yaklaştığımızı düşünürse, bana ulaşmak için onu hedef alabilir. Bu çok riskli."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun," diye hemen ateşlendi. "Bu adam senin peşine düşmek istiyorsa, senin peşine düşecektir . Plemmons gibi zayıfları avlayan korkak ya da korkak değil. Güzel esmerlere ilgi duyan bir cinsel sadist değil. Mantıklı düşünmüyorsun."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Mantıklı düşünemiyorum?" İnanamayarak soruyorum. "Yakın zamanda işim nedeniyle bir kez saldırıya uğramış eğitimsiz bir sivili sahaya getirmemi istiyorsunuz."

Öne doğru eğiliyor, gözlerinde kararlılık var. Lana kendini Plemmons'tan kurtardı. Beni kurtardı. Onu sahaya getirmiyorsun; Delaney Grove'da hiç otel yok, bu yüzden tam olarak nerede sıkışıp kalacağımızı öğrenmek için Craig'le konuşmak üzereyim. "

Sanki ipucu verilmiş gibi, kapı çalındı ve ben onu davet edemeden Craig içeri girdi.

"Hey, bana neler döndüğünü açıklamak ister misin?" Craig içeri girip kapıyı kapatırken soruyor.

"Şu anda ona Lana'yı da getirmesini söylüyorum çünkü o tek başına güvende hissetmiyor. Açıkta hissettiği için şu anda seyahat etmekten bile nefret ediyor. Onunla kendim konuştum, diye söze girdi Hadley hemen.

Kaşları kalkıyor. “Çektiklerinden sonra bu tamamen anlaşılır bir şey. Gelmeli.”

Hadley, şekeri kimin alacağı konusundaki tartışmayı yeni kazanmış bir çocuk gibi bana gülümsüyor. "Sen de? Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındasın.”

Elini vuruyor. "Güçlü, zinde erkekleri hedef alan bir intikam katili, çaresiz bir kadının peşine düşmez. Ekibimizde birini istiyorsa, doğrudan peşimizden gelir. O korkmuyor.”

Hadley keyifle, "Tam da dediğim gibi," dedi.

"İkiniz de profilci değilsiniz," diye belirtiyorum.

"İşte bu yüzden bu işte senden çok daha iyi olmamamız gerekiyor," dedi Hadley uzun, derin bir iç çekerek, gözleriyle benimle alay ederek.

"Bu senin için neden bu kadar önemli? Önce ona güvenmiyorsun, şimdi de onu bizimle mi istiyorsun?

Dudakları gergin. “İşler değişir. Resimler olur. Sonra her şey çok hızlı değişiyor ve işler çığırından çıkıyor ve aniden SSA Prick Meister devreye giriyor ve sanki bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi kontrolü ele alıyor.”

"Bu ne anlama geliyor?" inledim.

Craig, "Lana şu anda bizimle olduğundan daha güvende olacak," dedi, ikisi ikiye katlandı.

Donny içeri giriyor ve kapıyı kapatırken ona ters ters bakıyorum.

"Neler olduğundan emin değilim, ancak bir sonraki adımımızı bir an önce belirlememiz gerekiyor. Şu anda şerifle telefonda konuşuyor ama profili açıkta vermek yerine kapıyı kapattı ve bunun özel bir mesele olduğunu söyledi.”

Üçümüzün arasına baktı.

"Ne?" diye soruyor, gerginlikten kafası karışıyor.

"Lana'nın bizimle gelmesi gerektiğini düşünüyorlar çünkü şu anda tek başına kendini güvende hissetmiyor."

"Bu çok anlaşılır. Onu getirmelisin. Donny, Craig ve Hadley'nin bana muzaffer bir şekilde sırıtmasına neden olarak, "Yoluna çıktığımızı düşünürse içimizden birinin peşine düşeceğini düşünürsek, tehlikede olacak gibi değil," dedi.

"Kahretsin-inanılmaz."

"Ayrıca," diye devam ediyor Donny, yorumumu görmezden gelerek, "Kaptan Douchew'u sert bir şey yüzünden kızdıracak."

Bölüm 11

Bize iğne batırsan, biz de kanamaz mıyız? Bizi gıdıklarsanız gülmez miyiz? Bizi zehirlersen ölmez miyiz? Ve eğer bize zulmederseniz, intikam almaz mıyız?

-William Shakespeare

LANA

Shakespeare, intikama inanan birkaç filozoftan biriydi. Sonra tekrar, o bir romantikti. Romantikler her zaman intikama inanırlar, çünkü romantikler daha çok sever, kayıpları daha acı bir şekilde yaşar ve kalplerini paramparça eden bir kin beslerler. Kalpleri her şeyden daha önemlidir - beden, ruh veya zihin.

Kalbimin intikamını almak için ruhumu kaybettiğimde bedenim güçlendi ve aklım hesaplı hale geldi.

Sanırım bu beni romantik yapıyor.

Aynı zamanda romantik olan Jake'e mesaj atıyordum ki kapı çalındı ve sözümü kestim.

Logan kapıyı çalmazdı.

İhtiyatla gözetleme deliğine gidiyorum ve sırtı dönük çok belirgin bir kızıl görüyorum.

Bu sefer ne söylemeye geldiğini merak ederek kapıyı açtım. Ama döndüğünde gözlerinde yaşlar var.

Yanımda yürüyor, omuz silkerek içeri giriyor.

Sırrımın yükü görünüşe göre ona çok fazla yüklenmiş. Kahretsin.

Şimdi çok yakınım.

Sessizce kapıyı kapattım ve ben kapıya yaslanırken o yatağa oturdu.

"Altmış dokuz resim ve yetmiş çivi," dedi, bir an için kafamı karıştırdı. "Bir şey bana senin yanlış sayılacak biri olmadığını söylüyor."

Ne demek istediğini anlayarak köşeye oturdum.

"Bu Ferguson'la mı ilgili?"

“Nihayet bugün dosyaya bakma cesaretini buldum. İçeri girip bakmak için erken kalktım, sonra konuşmamız gereken bazı şeyler oldu. Mesele şu ki, yetmiş çivi ve altmış dokuz resim vardı. Diğer resmi ne yaptın Lana?”

Dudaklarım gergin. Çektiğim resmin onun olduğunu biliyor. Şimdi nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"Yaktım."

"Neden?" en ufak bir duygu belirtisi göstermeden soruyor.

“Çünkü zihin kırılgan bir şeydir. Arkadaşların bunu görürdü; sen de görmüş olurdun Seni kıran şey o olurdu. Var olduğunu duymak, kendinizi savunmasız ve savunmasız olan o çocuk olarak görmek ve ardından kanıtın başından beri var

olduğunu bilmek kadar kritik değildir . Duymak, görmekten farklı işlenir. Zihin, sesten çok görme konusunda daha hassastır. Senin kırılmanı istemedim. Mezardan kazanmasını istemedim. Ben de yaktım."

Yüzünden aşağı süzülmeyi başaran birkaç gözyaşını sildi.

"Seninleyim," diyor sessizce. "Neye ihtiyacın olursa, ben yanındayım."

Bu… kafamı daha da karıştırıyor.

"Neden?"

"Çünkü bir psikopat, benim itirafıma göre planlarınızı çok daha zorlaştıran birini umursamaz. Gerçek bir şefkat gösteriyorsun. Bu, psikopatik bir kişilikle apaçık bir çelişki."

"Psikopatik eğilimlerim var ama psikopat değilim," diyorum iç çekerek. "Sana bunu söyledim."

"Evet, ama altmış dokuz resim ve yetmiş çivi görene kadar buna inanmadım. Artık sadece yanlışların intikamını alan biri olduğuna dair güvenim var. Ve dünyada başka türlü ölmeyecek iblisleri öldürme ihtiyacıyla ilgili olabilecek biri varsa, ben yapabilirim.

Kararsızlığının beni ne kadar etkilediğini o ana kadar fark etmemiştim.

İp şimdi yerine yapıştırıldı, artık tüm bu şeyi çözmekle tehdit etmiyor.

"Sonra SSA Miller Johnson, sanki daha fazla işarete ihtiyaç varmış gibi bugün ortaya çıktı."

Sadece onun adı sırtımı kasıyor ve o bunu fark ediyor.

"Bunun üstünü örttü, değil mi?" diye soruyor tepkimi çok iyi şifreleyerek.

"Gizlemekten fazlasını yaptı"

"Bana söylemediğin başka ne var?"

"Sana daha önce olan her şeyi anlattım. Daha sonra olan hiçbir şeyi sana söylemedim. Ekibinizin geri kalanıyla birlikte öğrenmeniz gerekecek."

"Neden? Neden onlara hikayeyi bir not veya başka bir şeyle anlatmıyorsun?

öne eğiliyorum "Akıl kırılgan ve narin bir şeydir," diye tekrarlıyorum. "Bunu bir mektuptan ya da bir katilden duymak, sır tutmaktan içten içe ölmekte olan birinden duymaktan daha az etkilidir. Birkaç kişi hikayeyi biliyor, Hadley. Söyleyecek birini bul. Bahsetmiyorum bile, lanetli hissetmek için o kasabaya ihtiyacım var. Hikayenin anlatılması ne kadar uzun sürerse siz ve ekibiniz o kadar çok soru soracaktır. Ve daha çok insan korku içinde titremeye başlayacak."

O korkuyu istiyorsun, dedi beni inceleyerek.

Hepsini öldüremem, dedim omuz silkerek. "Ama onları terörize etmek, masumlar yardım için çığlık atarken bir daha asla sessiz kalmamalarını hatırlatacaktır."

Bu düşüncenin onu ne kadar tedirgin ettiğini belli etmemeye çalışarak bir kez başını salladı. Sonunda Delaney Grove'a vardıklarında fikrini değiştirecek.

Logan'ı senden bizimle Delaney Grove'a gelmeni istemeye ikna ettim, dedi beni şok ederek.

"Ne?"

"Bir kasabada öylece dolaşıp ekibimiz tarafından fark edilmeden gidemezsiniz. Boogeyman'la olan fırçalamadan sonra tüm haberlerde yüzün vardı. İnsanlar seni tanıyacak ve eğer kasabadaysan ve onunla birlikte değilsen şüphe uyandıracak."

Bunu düşünmüştüm ama gelip Logan'a sürpriz yapacaktım.

"Dava üzerinde çalışırken sık sık dışarıda olacak. Görünüşe göre şerifin kiraladığı kulübelerde kalıyoruz."

Midem bulanıyor. "O kulübeler şehrin ucunda, ormanın tam karşısında. Onların yaptıklarını ortaya çıkarmaya çok yaklaştığınızı düşünürse, birinizin peşine düşecek ve suçu benim üzerime yıkmaya çalışacak. Peki, öteki ben," dedim ona.

"Biz bundan daha akıllıyız. Scarlett Slayer olup olmadığını öğreneceğiz. Ve ekibimizden kimse ölmeyecek. Kasabanın kameralarından gelen tüm yayınları kırmak ve uyanık kalmak için sürekli kahve içmek zorunda kalsam bile bir şekilde bundan emin olacağım.

"Hiç kamera yok."

Başını sallıyor. "Biraz olmalı."

"Haklısın. Biraz var. Hepsi otoparklara ve mağaza içlerine bakmaktadır. Başka hiçbir yerde kamera yok. Sokaklar, bu birkaç kamera açısından sıfır görünürlüğe sahiptir. Güven bana. Ne yapmam gerektiğine karar verdiğimden beri bu kasabayı inceledim."

Geri çekildi.

"Neden kamera yok?"

"Çünkü zihin kırılgan bir şeydir," diyorum bir kez daha. "Duyduğun kelimelerin sadece söylenti ya da yalan olduğunu düşünmek daha kolay. Görebildiğin bir şeyi görmezden gelmek o kadar kolay değil. Ve şerifin kimsenin görmesini istemediği pek çok şeyi var."

Titrek bir nefes veriyor.

O kadınları öldüren adam şerif miydi? Babanın üzerine kurulanlar mı?" diye soruyor ve midem kasılıyor.

Cevap veremeden Logan devreye girdi ve bizi görünce duraksadı. "Ona zaten söyledin mi?" diye sordu gözlerini Hadley'e dikerek.

Bu durumda olduğumuz son seferin aksine, Hadley geveze bir aptala dönüşmüyor. Ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Belki."

Logan gözlerini devirdi, sonra yüzünü bana döndü ve bir bakış, bakışlarını yumuşattı.

"Birkaç şeyi halletmek için yola çıkıyorum ama sen gitmekte sorun yok, değil mi? Geceleri evde kalman gerekecek. Kendini daha çok tutsak gibi hissedeceksin ama ben seni daha sık görmeye geleceğim."

Neden benim için bu kadar endişelenmiş gibi görünüyor?

Hadley'e bir bakış attım ama masumca bana göz kırptı. Bakışlarım Logan'a döndü.

"Sensiz burada olmaktansa seninle olmayı tercih ederim. Bir süreliğine gitmiş olabilirsin ya da Hadley öyle diyor."

Sert bir şekilde başını salladı ve bana doğru yürümeye başladığında ayağa kalktım. Yanıma varır varmaz kollarını etrafıma doladı ve sanki teselliye ihtiyacım varmış gibi beni tuttu. Ona sarıldım, pazısının ötesine baktığımda Hadley'nin bana sırıttığını gördüm.

Neler oluyor?

"Bana şu anda yalnız kalmaktan hoşlanmadığını söylemeliydin. Yine de orada da yalnız kalacaksın. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, sesi gerçekten suçlu ve bitkin geliyordu.

Bana sadece gülümseyerek bakan Hadley'e ters ters bakıyorum.

İyi olacağım, diye onu temin ederim, ona daha sıkı sarılır, Hadley'i nasıl inciteceğimi düşünürüm. "Söz."

Geri çekildi, gözlerimin içini görebilmesi için çenemi kaldırdı. Onu oynuyormuşum gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Toplanın. Yarın ayrılıyoruz.”

"Yarın?" Hadley gözlerim büyürken sordu. "Birkaç günümüz var sanıyordum."

"SSA Johnson, şerifle telefon görüşmesini yaptıktan sonra ayrılmamız gerektiğine karar verdi. Belki oraya vardığımızda bazı yanıtlar alırız," dedi Logan ona. “Git topla. Bize bir dakika ver.

Hadley yataktan kalkıyor ve bu rolü oynadığı güne lanet etmemeye çalışıyorum. Kasabaya dönmeden önce nasıl sıvışıp iki kişiyi daha öldüreceğim?

Hala Kevin veya Anthony'yi bulamamışlar.

Sanırım birini seçip diğerini başka bir güne saklamam gerekecek. Morgan, Jason'dan daha kötüydü. Jason zamanı geldiğinde ölecek. Sadece planladığım sırayla değil.

"Yarın gidiyorsak, gidip evimden ihtiyacım olan bazı şeyleri almalıyım. Ayrıca ortağımla konuşmam ve bazı işleri yoluna koymam gerekiyor. Bu gece geri dönmeliyim," dedim, beni daha yakın tutmasına izin vererek.

"Bana gerçekten mücadele ettiğini söylemeliydin. Ve fark etmeliydim. Tanrı aşkına, ben bir profil uzmanıyım. Böyle şeyleri görmek benim işim.”

Hadley'i öldürüyorum. Hayır, kelimenin tam anlamıyla değil. Şey, belki biraz.

Ona daha sıkı sarıldım, gömleğinin içinden göğsünü öptüm. Çok güzel kokuyor.

Sarı saçları bugünlerde hep dağınık, çoğunlukla da hüsrana uğradığında elini saçlarında gezdirmesi yüzünden. Kendisi hakkında dikkatimi çeken bir söz.

Logan, ben iyiyim. Gerçekten öyleyim," dedim suçluluğunu yatıştırmak için. Niyeti ne olursa olsun, Hadley'nin onu suçlu hissettirmeye hakkı yoktu ve bu beni gerçekten sinirlendiriyor.

Dudaklarını alnımda gezdirdi ve ona yaslanarak yaydığı sıcaklığı içime çektim. Bana ne zaman bu şekilde sarılsa, her zaman ruhunu benimkiyle paylaşıyor, geri kazanmasına yardım ediyormuş gibi geliyor.

On yıldır kimsenin yapamadığı şeyi yaptı - iyileşmeye başlamamı sağladı.

Ona bir şey olmasına izin vermeden öleceğim ve onu o kasabada varlığından haberdar olmadığı tehlikelere karşı korumasız bırakmayacağım. Henüz ahlaksızlığı görmedi ve buna inanmayacak. Henüz değil. Cevaplar için umutsuz olma noktasına gelene kadar değil.

En çok o zaman kayıt olur. İşte o zaman mideye basit bir yumruk yerine nakavt bir vuruşla eve çarpacak.

“Gerçekten geri dönmem gerekiyor ama toplanın. Muhtemelen geç döneceğim, ama bana ihtiyacın olursa beni ara, olabildiğince çabuk burada olacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Onu susturmak için öptüm, bana ne kadar iyi hissettirdiğini hissetmesine izin verdim. Onu o kadar çok nedenden ötürü öpüyorum ki, hepsi basit, zararsız, hayal ettiğimden daha fazla güce sahip dört harfli küçük bir kelimenin etrafında dolanıyor.

Annemin ölümünden sonra babamın neden hayatına devam edemediğini şimdi anlıyorum.

O bir romantikti.

Ve gerçek bir romantik, aşkını kaybetmekten asla kurtulamaz.

Logan'ın elleri kıçıma doğru kaydı ama biz daha işleri yoluna koyamadan telefonu çaldı. İnleyerek ekrana bakıyor ve gözlerini deviriyor.

"Bu orospu çocuğundan nefret etmek için bir neden daha," dedi, telefonunu açıp cevap vermeden önce kafamı karıştırdı. "SSA Johnson, beni şimdiden özledin mi?"

Bu ismi duyunca bedenimi gerilmemeye zorluyorum. Beni ele verebilecek herhangi bir mikro ifadeyi saklamak için kendimi yüzümü gizli tutmaya zorluyorum. Göğsünü öpmeye devam ediyorum ve boştaki eli şefkatle sırtımı okşuyor, düşüncesiz ve duygu dolu bir hareket.

İhtiyacım olmadığında bile bana dokunması, beni tutması, beni rahatlatması doğal hale geldi. Birinin yanında bu kadar rahat olacağımı hiç düşünmemiştim. Onun gibi birinin var olduğunu hiç düşünmemiştim.

Logan sertçe, "Yaptıklarım seni ilgilendirmiyor, SSA Johnson," dedi, dudaklarında bir sırıtış var. "Artık patronum olmadığını unutma."

Midem bulanıyor ama sonra onun sadece yedi yıldır FBI'da çalıştığını hatırlıyorum. O dahil değildi.

tekrar rahatlıyorum.

"Geri döndüğümde sana haber veririm. Kirli-sarı saçlı, senden beş santim daha uzunum. Özlemek zor.

Görmesine izin vermeyerek göğsüne doğru sırıttım. Diğerleri gibi koyun olmamasını seviyorum.

Hala birinin konuştuğunu duysam da telefonunu kapatıyor ve ben de gülümsememi saklamaya devam ediyorum. Logan'ın kolları tekrar beni kucaklamaya başladı ve beni bir an daha tuttu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor sessizce.

"Evet."

"Geçmişinden neden hiç bahsetmiyorsun? Senin açılmanı bekliyorum ama bırakırsam beni dışlamaya devam edeceğinden endişeleniyorum."

Kanım damarlarımda donuyor. "Şimdi değil. Bugün değil. Böyle değil," dedim boğuk bir sesle. "Ama bir gün, her şeyi öğreneceğine söz verebilirim."

Ve keskin ihtimallere rağmen, beni sevdiği zaman da seveceğini umuyorum.

Beni daha sıkı sıktı ve göğsümdeki sancıyı görmezden geldim.

"Geri dönmem gerekiyor. Müdahale etmeye gelmezsem adamlardan biri Johnson'ı öldürebilir.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmek ve şüpheli görünmek için soru sormam gerekebileceğinin farkındayım.

"Johnson?" O iç çekip geri çekilirken çekingen davranarak düşündüm.

Beni hızlı bir şekilde öpüyor, oyalanmamaya dikkat ediyor, yaparsa bunun hızla artacağını biliyor. Kapıya doğru geri dönerken, "Uzun hikaye. Bu dava bittiğinde nihayet seninle geçirecek daha fazla zamanım olabilir.

"Bu ne anlama gelir?" diye soruyorum, gerçekten kafam karıştı.

Döndü ve bana buruk bir gülümseme gönderdi. "Bir şeyi örtbas etmesini engellemek için Johnson'a karşı çıkmak muhtemelen kariyerime mal olacak."

Bununla birlikte, kapıdan kaybolur ve o uçurum askısını, sanki sorun yokmuş gibi geride bırakır.

Planladığımdan çok daha çabuk öldürmem gereken biri var, bu yüzden acele edip üzerimi değiştirdim ve birazdan -gerekirse- büyük botlarımla değiştireceğim tenis ayakkabılarını giydim.

Hadley'nin odasına koşup kapıyı çalıyorum, o da bana gülümseyerek kapıyı açıyor.

"Logan'a ne söyledin?" diye tısladım, odasına girerken.

"Bütün Boogeyman travmasıyla mücadele ettiğini. Seninle gelmeni istemesini sağlamanın en kolay yolu buydu.

ona ters ters bakıyorum "Mücadele etmiyorum."

"Evet ve normal bir kız olur. Kahretsin, hala eve gidip evimde uyumaya korkuyorum ve zorla girdiği benim evim bile değildi. Hala ihlal edilmiş hissediyorum.

"Artık kendini suçlu hissediyor. Kendini suçlu hissetmesini istemediğim için mücadele ediyor numarası yapmadım. Ona gereksiz bir yük bindirerek onu incitmektense şüpheye katlanmayı tercih ederim."

Gülüşü düşüyor. "Bunu yapmak istemedim," diyor ciddi bir şekilde. "Bok."

Omuzlarımı geriye atıp telefonumdan saate baktım. Yapacak bir işim var ve döndüğümde Logan'ın kariyerinin neden tehlikede olabileceğini açıklayacaksın.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, bu da bildiği anlamına geliyor.

Morgan'ı öldürmenin birkaç dakika daha bekleyebileceğine karar verdim.

"Ne?"

"Miller Johnson, birimin vaftiz babasıdır. Bu tür bir rezillik, ona bazı yükseltmelerle biraz ekstra meyve suyu verdi. Bu kadar çuvalladığında onu kovmazlardı ama onu başka bir departmana naklettiler. Yönetmen, kasabanızda olanları örtbas etmeye devam etmesi için bariz bir şekilde tonlarca protokolü atlıyor. Ama Logan top oynamazsa FBI'daki kariyerini mahvedecek çok sayıda üst düzey yetkiliyle karşı karşıya gelecek."

Yolsuzluktan her zaman nefret etmişimdir. Bu yolculuğa bu yüzden başladım. Kimse bir şey yapmazdı.

benden başka kimse yok

Hadley yüzümü inceledikten hemen sonra, "Ona karşı çıkacak her FBI üyesini öldüremezsin," dedi.

Ben neden görmüyorum.

"Elbette yapamam," diyorum kibirli bir şekilde.

Ayrılmaya başlıyorum ama dirseğimi tutuyor. Gözlerim temasa kaydı ve beni hemen bıraktı, benden duyduğu korkunun bir kısmı hâlâ mevcuttu.

Gözlerim onunla buluşuyor. “Her şey bittiğinde ne olacak?” çekingen bir şekilde soruyor.

"Mükemmel bir dünyada, Logan benim bu tarafımı asla bilmez. Daha mükemmel bir dünyada, Logan gerçeği öğreniyor ama ahlaki pusulası benimki kadar çarpık olmasa da tüm bunları anlıyor. Ama gerçekte, beni hapse atan o olabilir, çünkü onu asla incitmedim, Hadley.

Sanki özel bir şey arıyormuş gibi gözleri benimkileri aramaya devam ediyor.

"Araştırmalar, neredeyse tüm intikam dizilerinin haçlı seferinin sonunda öldüğünü gösteriyor, Lana. Genellikle polis tarafından intihar veya hayat kurtarmak için polisler tarafından yere serilir, çünkü tek odaklandıkları şey intikamdır.”

"İstatistiklerin farkındayım," dedim ona, ses tonumu ve ifademi tüm duygulardan uzak tutarak.

“Oyununun sonu buysa, onu bunu yapması gereken kişi yapmaya cüret etme. Beni duyuyor musun? Onu bununla yaşamak zorunda bırakmadan önce kendim yapacağım, ”diye uyarıyor, bana kanunun hangi tarafında durduğunu hatırlatıyor.

"Ona yaptırmadan önce kendimi öldürürdüm," dedim gizleyemediğim sert bir ses tonuyla.

Boğazını temizliyor.

"Ama amacın bu değil mi? Ölmek ve mesajını ölümsüzleştirmek için mi?”

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı yavaşça salladım.

Gözle görülür şekilde rahatlıyor.

"Cehennemin çukurlarına girmeden önce bir şey bilmelisin," diyorum ona bakarak, sadakatinin gerçekten bana kaymasını izliyorum.

"Ne?"

"Şerif? Tüm ilçedeki her şeyin sahibi . Kablo ister misin? Bunu yalnızca yerel sağlayıcıdan, yani onun işletmesinden alabilirsiniz. İnternet ister misin? Tek yerel tedarikçinin sahibi ve hiçbir "yabancının" orada iş yapmasına izin verilmiyor. Denediklerinde çirkinleşiyor. Su istersin? Bunu sağlayan onun rezervuarı ; şehrin değil. İlçenin de değil. Yemek ister misin? İlçedeki bütün bakkalların sahibi. Gaz ister misin? Peki, fikri anladın. Ayrıca ilçedeki hastanelerin de sahibi. Ağabeyimin, çok uzun sürerse öleceğimizi ya da Delaney County'de kalırsak öleceğimizi bile bile bizi o ilçeden siktirip göndermesinin nedeni buydu. İlçenin adı Delaney Grove'dan gelmektedir . Göreve geldiği gün değiştirtmiş, resmiyet kazanması için tüm uygun kanalları denemiş.”

"Yani hava dışında temelde her şeyin tekeline sahip olduğunu ve kimsenin bunu durdurmadığını mı söylüyorsunuz?" inanılmaz bir şekilde soruyor.

"Diyorum ki, onun da yüksek mevkilerde arkadaşları var ve o arkadaşlara çok para kazandırıyor. Sadece Delaney değil, Hadley. Bunu şahsen biliyorum. Elleri var olan her küçük kapta.

O onların patronu ve şerifi. Onlara göre o dokunulmaz. Bu yüzden ona karşı dönecek çok kişi bulamayacaksın. Özellikle de günahlarını örtmek için doğruluğuyla övünürken."

"Neden Delaney?" diye sorar, kafası karışır.

"Ataları oradaki asıl yerleşimcilerdi. Soyadı Cannon olabilir ama var olan en etkili orijinallerden geliyordu. Ve bunu kendi avantajına kullanıyor, kendisine karşı duran herkese köklerinin ne kadar derin olduğunu hatırlatmak istiyor. Ve Kyle? Kyle, kendi suretinde yarattığı canavar."

Bir an düşünceli görünüyor. "Kyle'ın soyadı neden Cannon yerine Davenport?"

Başımı eğiyorum. "Çünkü şerif, Kyle'a adını asla vermezdi . Oğlu bile yeterince iyi değildi. Şimdiye kadar sadece bir kişi vardı.

"DSÖ?" diye sordu ben kapıya doğru yönelirken.

Bir kız, dedim, ayaklarım duraksadığında geriye baktım. "Onun kızı. Babamın mahkum edilmesinin nedeni o."

"Neden?"

"Görmeniz gerekecek, Ajan Hadley."

Tekrar döndüm ve sonunda o hüsrana uğramış bir şekilde nefes verirken oradan ayrıldım.

"Nereye gidiyorsun?" Ben kapıyı açarken soruyor.

"Biraz madeni yağ almak için."

Ben dışarı çıkarken, "Çok fazla bilgi var," diye homurdandı.

Bölüm 12

O küçük olsa da, o vahşi.
-William Shakespeare

LANA

Ne kadar kasvetli olduğunu bildiğim için geleceğime bakıyorum. Ve endişeleniyorum. Çocuklarım için endişeleniyorum. Onlara ne oldu? Annelerini çoktan kaybettiler ve şimdi bir başkasının günahları kucağıma indi, tüm kara yalanlar ve imalarla ailemizden geriye kalanları yok etti.

Dışlanmış olacaklar. Korkarım benim adım onlara zarar verecek. Kızım şiddetli, sürekli benim için savaşıyor. Oğlum şu anda kırılgan, zar zor bir arada tutuyor.

En çok Victoria için endişeleniyorum. Oğlum beni üzecek ama iyileşecek. Kızım benim için savaşmaktan asla vazgeçmeyecek. Bu onu tehlikeye atabilir. Bunun için suçu üstlenmem gerektiği açık; Nedenini anlamıyorum.

Bunlardan herhangi biri neden oluyor? Bu neden bize oluyor? Yeterince acı çekmedik mi?

Hayatıma son verebilseydim ve onları bu davanın geri kalanından kurtarabilseydim, yapardım.

Ama bunu yaparsam, onlara pes etmeyi öğretmiş olurum. Karımın asla onaylamayacağı bir emsal oluşturuyorum.

Bu yüzden savaşacağım. Dua edeceğim. Ve tüm umutlara rağmen gerçeğin galip geleceğini umacağım.

Çocuklarımın iyiliği için savaşacağım.

Günlüğü kaldırıp tam güneş batarken çantama koydum. Ne zaman sürekli savaşmanın neden önemli olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duysam, savaşmaktan başka seçeneği olmayan bir adamın günlüğünü okurum. Çocukları için savaşmak.

Bizim için savaşmak için.

"Lana, orada mısın?" Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırırken sinirlenen Jake sordu.

"Hala burada," dedim ona.

“Bu hoşuma gitmedi. Morgan'ın evine kamera bile koymadım ve o lanet olsun ki MMA dersi veriyor. Nasıl dövüşeceğini bilen bir adamla kör olacaksın.

"Hepsi dövüşmeyi biliyor," dedim umursamazca.

Onun gibi değil. Biliyorsun. Acele ediyorsun, fazla cesur oluyorsun. Yok edilemez olduğunu düşündüğün bir noktaya ulaştın. Bunun hakkında konuştuk. O kompleksi geliştirmeye başlarsan seni biraz geri çekmeme izin vereceğin konusunda anlaşmıştık.

O hayal kırıklığına uğradı ve anlıyorum. Logan'a aşık olduğum an tüm planlarımız beş kat daha karmaşık ve yedi kat daha berbat hale geldi. Aceleci ve özensizden bahsetmiyorum bile.

"Yarın orada olmalıyım. Morgan bu gece ölmeli. O kasabaya yaptıklarımı duyunca kaçmaları için arkamda iki kişi bırakmayacağım. Daha sonra onları öldürmek zor olacak. Eh, ikisini birden öldürmek ve FBI'ın hemen ilgisini çekmemek zor."

Lanet olsun Lana. Bırak ben halledeyim.”

"Hayır," diyorum hemen. "Kızıl Avcı -adını verdiğin gibi- aynı anda iki yerde olamaz, yoksa bir ortağım olduğunu anlarlar. Her şeyi mahvedecek. O kasaba bir keresinde bana şeytanın yumurtası dedi - ve ciddiydiler, Jake. Buna gerçekten inanıyorlar. İşim bittiğinde ruhların ve iblislerin ruhlarını biçmek için geri geleceğine inanacaklar. Senin itaatin olmadan onları korkutamam.”

Küfür ediyor, inliyor. "İyi. Kahretsin. İyi. Yirmi dakika içinde orada olacağım. Telefonunuzu açık bırakın. Başın belaya girerse, bunu duyar ve silahlı olarak gelirim."

Onu alt edebilirim, diye söz veriyorum.

"Fazla kendini beğenmişsin."

"Bana olan inancını çok kaybettin," dedim gülümseyerek.

"Asla. Dikkatsiz davrandığı için kız kardeşimi onlardan birine kaptırmak istemiyorum," diye karşılık veriyor.

"En azından kameraları bu şekilde kaldırmak için evde zaman geçirme riskini almak zorunda değiliz."

"Onları izlediğini anlamadıklarına hâlâ inanamıyorum. FBI'ı kastediyorum."

"Bu teknolojiye sahip olması gereken tek kişinin NSA olduğu düşünüldüğünde, duvarlarda rastgele iki küçük delik, mini kameralarınızın kurulduğundan şüphelenmeleri için yeterli değil."

"Bu teknolojiyi bir sır olarak saklamak istiyorlarsa, hacklemeleri bu kadar kolay olmamalı."

Gözlerimi devirip sırıtıyorum. "Şimdi kim kibirli?"

Beni tarif etmek için çok aşağılayıcı bir kelime mırıldandı ve ben daha geniş sırıttım.

"Olabilecek en kötü şeyin burada sadece ölüm olmadığını biliyorsun, Lana. Eğer sana üstün gelirse… Sen de benim gibi onun geçmişini inceledin. Onun incittiği tek kız sen değilsin."

Buz gibi bir öfke üzerime çökerken gülümsemem kayboldu. "Farkındayım. Tıpkı babasının vali ile arkadaş olduğunu ve kadınların yalancı orospulara dönüşünce tüm suçlamaların ortadan kalktığını bildiğim gibi. Sağ?"

Sadece dikkatli ol, dedi iç çekerek. "Ve önce onu tuzağa düşür. O zaman onunla biraz eğlen.

Bu gülümsememin geri gelmesine neden oldu.

"İçeri giriyorum."

"Telefonu açık bırak."

"Evet efendim!" dedim sahte bir militan tonla.

"Efendim, evet, efendim. Fakat herneyse."

Yavaşça telefonu cebime soktum ve daha fazlasını katletmek için eve gitmeden önce son bir kez öldürmek için içeri girdim.

Şehri kırmızıya boyayacağım. Tıpkı sokakları kanımıza boyadıkları gibi.

Çantamı kapıp dışarı çıktım, caddede koşarak.

Bluetooth kulaklığa, "Birinci aşamaya başlamak için Delaney Grove'a gitmen gerektiğini unutma," dedim.

"Evet. Yapacağım. Jake kulağıma çok yüksek bir sesle, pervasız davranarak kendini öldürtmediğinden emin olur olmaz, dedi.

Sesi kıstım ve adımlarımı yavaşlatarak Morgan'ın evine yaklaştım. Pencereden izliyorum, evin içinde sadece boxerıyla zerre kadar utanmadan dolaştığını görüyorum.

Neyse ki, herhangi birinden yaklaşık bir mil uzakta yaşıyor, bu yüzden kimse bize yaklaşmadığı sürece, bunu çabucak bitirebilirim. Öldürmek için acele etmekten nefret ediyorum. Onunla günlerce işkence yapmayı planladım.

Hayır, doğaçlama yapmam ve işkence günlerini tek bir yönteme sıkıştırmam gerekiyor. Bunu yapmanın tek yolu var.

"İçeri giriyorum," diye fısıldadım ön kapıdan içeri girmeden önce.

Kilidin açık olmasına şaşırmayarak düğmeyi çevirdim. Morgan, incinemeyecek bir baş belası olduğunu düşünüyor. Yenilmez hissetmek hakkında konuşun…

Kapı gıcırdadığında yüzümü buruşturarak ittim. Durup onu dinliyorum ama bu tarafa geldiği konusunda beni uyaracak bir ses duymuyorum.

Ev çoğunlukla sessiz, bu yüzden tekrar gıcırdamasına izin vermemek için kapıyı biraz aralık bırakarak ittim.

Jake kulağımda sessiz kaldı ve şatafatlı kulaklığı kapatmak için saçımı topladım. Olabilecek her şeyi düşündüm ve her senaryo için farklı planlarım var.

Köşeyi döndüğümde kalbim göğsümü tekmeliyor ve gözlerim hiç beklemediğim bir silahın namlusuna açılıyor .

"Bok!" diye bağırdı Morgan, silahı yanına bırakarak, hala elinde olmasına rağmen, bana şaşkınlıkla bakarken. "Lanet kız. Bir adamın evine girerken ne halt düşünüyorsun?”

Morgan bana tam bir şaşkınlıkla bakarken Jake'in ne kadar haklı olabileceğini fark ederek şaşkınlığımı bastırdım. Şu anda kim olduğumu öğrenirse o silah beynimi uçuracak.

"Üzgünüm," diyorum kelimeyi kasten gıcırdatarak.

Ne de olsa Morgan bir kadından korkmaz. Zararsızım, en azından onun gözünde. Bu onun zihniyeti. Kadınlar, onları emri altına aldığında kolayca alt edilir.

"Arabam bozuldu ve bu gördüğüm ilk ev," diye devam ettim, sanki çok hızlı atıyormuş gibi kalbimi tutuyordum.

Dekolteme baktı ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. Evet, bunu sadece senin için yaptım koca adam. Ne sevdiğini biliyorum. Ben seksiyim, tehlikeli değilim. Böyle düşünmeye devam et ve o lanet silahı indir.

"Ah?" diye sordu, silahının emniyetini yavaşça yerine oturtarak.

"Evet. Bir ışığın yandığını gördüm.” Saçımı geriye çekiyorum ve Bluetooth kulaklığı işaret ediyorum. "Telefonum öldü, ben de

bir tane ödünç almayı umuyordum. Tabii arabalar hakkında bir şey bilmiyorsan.”

Dudaklarını yaladı, gözleri hala göğüs dekoltemdeydi.

Yüzüme bir yumruk indi ve bu kez gözyaşlarımı tutamayacak şekilde acı içinde haykırdım. Yüzümün önünden sıcaklık akıyor ve bunun kan olduğunu biliyorum. Bir şeyi kırdığını bilin.

"Kahretsin Morgan, onun yüzünü henüz mahvetme!" Kyle tısladı. “Hala bir parça daha istiyorum ve kurtulmak için kana bakamıyorum. Ben onun hasta babası gibi değilim. Ve yine sıra sende değil zaten.”

Morgan üzerime çökerken gözlerimden daha fazla yaş aktı. "Ağabeyinin kıçı için biraz daha endişelen. Sikinin olması gereken yer orası.”

"Ne dedin?" Kyle homurdandı.

"Beni duydun. Belki siklerinin herhangi bir şeyle ovuşturulmasından hoşlanırlar ama benimkini nereye koyacağımı bana sen söyleyemezsin. Her gün kıç yerine am tercih ederim. Özellikle de bir adamın kıçı, ibne.”

Kyle bir adım daha yaklaşıyor ama Morgan ona cüretkar bir şekilde sırıtıyor. Şovu Kyle yönetiyor olabilir, ancak sürü zihniyetinden muzdarip olmayan tek kişi Morgan. Kyle bunu biliyor ve haddini bilmediği için hastayı benim yüzümden öldürmek istese de, bırakıyor.

Morgan sadece beni becermek için burada. Diğerleri gibi beni cezalandırmak için burada değil.

Bunu yapabileceği bir günü bekliyordu.

Elleri göğüslerimi yoğurdu ve minnettar bir şekilde inledi. "Bunları hep tatmak istemişimdir," diyor dudaklarını üzerlerine indirerek.

Bunu hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. En azından zihnim bana bunu söylüyor. hissetmekten bıktım. Sonsuza dek uyuşmuş olmak istiyorum.

Güçlü eller zayıf olanlarımı yakalıyor, beni zaptediyor, ama dövüşmeyi bıraktım, bu yüzden artık beni dizginlemene gerek yok. Yüzüme aldığım darbe savaşımın çoğunu öldürdü, beni sersemletti.

"En azından madeni yağ getirdim," diyor Morgan kulağıma doğru, içeri ve dışarı iterek, ben başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalışırken. "Bunu iyi hissettirdim ve sen beni ısırdın mı?" kulağıma asitli bir şekilde tısladı. "Bunun senin için iyi hissetmesini istiyorum bebeğim. Beni ısırmaya çalışmak yerine sadece öpseydin sana vurmak zorunda kalmazdım," diyor, darbeleri hızlanarak. "Gelmeni istiyorum. Seni buraya getirenin ben olduğumu bilmeni istiyorum. Gecenin geri kalanında gözlerini kapatmanı ve benim sıram olmasa bile sana girip çıktığımı görmeni istiyorum."

Midem bulanıyor ve kusmuğu geri yutuyorum.

"İçinde olduğum her saniyeyi seveceksin." Saçımı iki yana sallıyor. "Uzun zaman önce benimle dövüşmeyi bıraksaydın tüm bunları durdurabileceğimi unutma."

Hala içimde, salıverilmesiyle ürperiyor. Dudaklarını boynumda gezdirirken boş boş yan tarafa baktım. Yağdan sırılsıklam oldum ve acı daha katlanılabilir ama ağlamamak için birinin bizi kurtarmak için geldiğini hayal ediyorum. O benim içimdeyken kafasını uçurmakla başlayacaklar.

Böylece gözlerimi her kapattığımda onun öldüğünü göreceğim ve geceleri daha iyi uyuyacağım.

"Kim giriyor?" diye soruyor Morgan, göğüslerimi son bir kez kavrarken gülerek.

Bir sonraki kanlı yüzümü görmesin diye betonda ters düştüğümde bile kavga etmiyorum. görmekten bıktım. Nefes almaktan yoruldum.

Sadece durmasını istiyorum.

"Demek burada yalnızsın?" diye sordu Morgan, gözlerini yavaşça vücudumun üzerinde gezdirerek ve başımı salladığımda çıt diye bir ses çıkararak. "O zaman bizi bir araya getiren kader olmalı."

Silahı umduğum gibi bırakmayarak bana doğru bir adım attı. Onu etkisiz hale getirmek zor olacak. Hadley kadar eğitimsiz değil.

Boğazımdan tutmasına izin verdim. Beni duvara ittiğinde şaşırmış numarası yaptım. Ve bir dizini bacaklarımın arasına sıkıştırdığında acı çekiyormuş gibi haykırdım. Ama silahın yere düştüğünü duyana kadar hamlemi yapmıyorum.

Sonra dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor ve az önce çıkardığı ts cıklama sesini çıkarıyorum. Kollarım aramıza atılmadan saniyeler önce kaşları şaşkınlıkla kırıştı ve avucumun içi burnunu yakalayıp geriye doğru tökezlediğinde her yere kan fışkırttı.

Bu iyiliğin karşılığını vermek için uzun zamandır bekliyordum, dedim kulaklığı bir kenara atarak.

Bana bakıyor ve öfke hakim olduğunda bunu görüyorum. Kızgın insanların hepsi hamle yapıyor ve incelik yok.

Beklendiği gibi hamle yaptı ve dirseğimi sertçe boynunun arkasına indirmeden önce dizimi gövdesine çarptım. Duvara çarptı, sersemledi ve düşmeden önce bir adım sendeledi.

O kendine gelemeden çantamdan teli alıp boğazına doladım ve onu arkadan boğdum. Mücadele etti, ben hala arkasındayken ayağa kalktı, ben tutunurken beni bir maymun gibi sırtına binmeye zorladı, onu daha çok boğdum.

Beni duvara çarptı ama tutuşum asla gevşemedi ve acı asla gelmedi. Benim toleransım onunkinden çok daha yüksek.

Beni bu hale sen getirdin, diye fısıldadım.

Bunu karşımızdaki aynada görüyorum - gözlerindeki kafa karışıklığı.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Tamamen bilincini yitirmeden ama karşılık verecek kadar da uyanık olmadan yere düştüğünde onu serbest bırakıyorum.

Hızlı hareketlerle ellerini kelepçeledim ve kelepçelere bağlı olan kabloyu oturma odasındaki bir kirişe bağlamak için sürükledim. Sonra ayaklarını birbirine bağladım ve büyük boy çantamdan elektrikli çivi tabancasını çıkardım.

Ayaklarındaki küçük - ama güçlü - çivi tabancasını kullanıp onları hızla arka arkaya yere sabitlediğim zaman gırtlağından tüyler ürpertici bir çığlık yükseldi. Sonra o hıçkırmaya devam ederken ben de yağı çıkardım.

"Sen de kimsin?" diye bağırıyor.

Ayaklarını hareket ettirmeye çalıştığında boğazından ıstıraplı bir hıçkırık kopuyor. Bu tırnaklar, ayaklarını paramparça etmeden yerden çıkaramayacağı kadar uzun.

Yağı çıplak göğsüne sürerken sırıtarak, "Endişelenme, Morgan," dedim. "Yağ getirdim. Bunun tadını çıkarmanı istiyorum. Senin içindeyken iyi hissettirecek."

Sert bir itişle bıçağı böğrüne sapladım ve tüyler ürpertici bir çığlık daha koptu ama kim olduğumu anladığı anda bunu gördüm.

"Bu iyi hissettirmiyor mu?" alay ediyorum.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Mümkün değil. Sen değilsin."

Eğilip tam kulağına geliyorum. "Yıllar önce beni kurtarmalıydın. O zaman seni kurtarabilirdim."

Bu son alayla, boxerını aşağı çekiyorum ve aletini yağlamadan önce eldivenlerini giyiyorum. Hasta aslında zor. Bu bir ilk.

Muhtemelen bununla başka bir yere gideceğimi düşünerek beni izliyor. Yan yaralanma ölümcül değil. Acı vermek için nereyi bıçaklayacağımı biliyorum ama hayatı bağışlıyorum.

Çok acı çekiyor ama o kadar cinsel sapkın ki umurunda bile değil. En azından diğer bıçağı çıkarıp yavaşça yağlanmış gövdesinden aşağı kaydırıp etini sıyırıp dilimlemeden geçirene kadar.

En değerli varlığına ulaştığımda nefesi kesildi.

"Yapma," diye fısıldadı, ne yapacağımı görünce yüzündeki panik soldu. "Marcus'a yaptıklarıyla benim hiçbir ilgim yok. Yemin ederim o ben değildim."

"Aynayı tuttun. Kyle dilimi alırken güldün. Kyle'ı senin gözünde kefaret ödemeye teşvik eden sendin. Bunun olmasının sebebi sensin. Bunu neden saklamalısın?" diye sordum, yan tarafını sıyırdığımda korkunç çığlığını duyarak.

"Yapma! Lütfen! Sana yalvarıyorum.

Dudaklarımda nefis, kara bir gülümseme kıvrılıyor. "Yalvardığımızda verdiğin cevabı hatırlıyorum. Siktir et onları. İkisini de öldür ."

Bununla birlikte, geçmişte çalıştığımdan daha sert uzantıyı kesmek için mücadele ederek dilimi alıyorum.

Çığlıkları havayı delip geçiyor ve yalvarışları sağır kulaklara ulaşıyor. Tıpkı bizimki gibi.

Kan akmaya başladı ve üç şişe madeni sıkarak, o inlemeye devam ederken üzerine yığılmasına izin verdim, kan kaybettiği kadar çabuk rengini de kaybediyordu. Sert olduklarında daha fazla ve daha hızlı kanarlar. İlginç.

Tam bir hasta ucube olmak için yere bir bıçak fırlattım ve yüzünün yanına düşürdüğüm kopmuş uzantıya sapladım. Çığlık atıyor ve bağırıyor ve ben dışarıda yürürken gülüyorum.

İki benzin bidonu şimdiden bekliyor. Jake söz verdiği gibi yaptı. Şimdi ne yaptığımı duyduğuna göre, muhtemelen planımızın ilk bölümünü gerçekleştirmek için Delaney Grove'a gidiyordur.

Morgan ağlayıp kendi kusmuğuyla boğulurken şarkı söylüyorum, etrafa benzin sıkıyorum, sonra vücudunu söndürüyorum.

"En acılı ölüm şeklinin ateş olduğunu söylüyorlar. Bu bilgiyi öğrenmek için kimin gönüllü olduğunu merak ediyorum," diye neşeyle cıvıldadım.

Morgan kelimeleri oluşturmaya çalışarak başını sallıyor ama çok fazla acı çekiyor, ıstırap ve şoktan bunalmış durumda.

Kibriti çakıyorum ve gözleri son bir kez genişliyor.

"Günahlarını itiraf ettiğini duymaya ihtiyacım bile olmadı," dedim sessizce.

Vücuduna düşürmeden önce alevin kibriti yavaşça yakıp yok etmesini, neredeyse parmaklarıma ulaşmasını izledim. Alevler yükselmeye başlar ve hızla benzin izlerini yalar. Her bir gaz

şeridini kovalayarak yayılan ateşin kükremesini duyarak yavaşça dışarı çıkmaya başladım.

"Çok yakında hepsi yanacak," dedim kapıdan çıkarken.

Bölüm 13

İradelerini kanun yapanlar kanunsuzdur.
-William Shakespeare

LOGAN

"Bu ormanın ötesinde ne var?" Beni pervasızca görmezden gelmeye çalışırken şerife soruyorum.

En az 6'3, boyu neredeyse benimle bile. Spor salonunda şimdiye kadar gördüğüm tüm ilçe şeriflerinden daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyor. Aktif vekilleri, geçmişte bulunduğum küçük kasaba şerif departmanlarından daha fazla.

Bir belediye binası/şerif departmanı, tüm milletvekillerini de barındıracak kadar büyük ve tabiri caizse, Delaney Grove onların merkez karargahı gibi görünüyor. Polis departmanının kendi başına beş memuru var, peki ilçe? Çok daha fazlası.

23 milletvekili mi? Bu kadar küçük bir ilçede bu kadar çok kişiye kimin ihtiyacı var?

"Bir soru sordum," dedim otoriter bir tavırla, kırlaşmış saçları ve ölü gözleriyle adama tepeden bakarak.

Daha erken gelmeliydim. Beklediğimden fazlasını görmüş olurdum. Şimdiden Leonard ve Elise'in buradaki ziyaretlerini kaçırdıklarını görüyorum.

"Dört beş avcı kulübesi ve siz şehirli çocukların karışmak istemeyeceği bir sürü vahşi yaşam," dedi kısaca, küçümsemeyle kalın bir ses tonuyla.

Bir yardımcıya bakmadan önce Johnson'a döndü. "Bu insanlara etrafı gezdiriyorsun. SSA Johnson ile kaleye geri döneceğim.

"Kale?" diye soruyor.

Milletvekillerinden biri ona onun tipiymiş gibi sırıtarak, "Belediye binamıza böyle diyor," diyor.

Craig kıkırdadığında ona ters ters bakıyor.

Şerifi ve Johnson'ı başımızdan çektiğim için mutluyum, bu yüzden bizi geride bırakmalarına itirazım yok.

Elise hâlâ ona gülen yardımcıya, Tamam, diye mırıldandı. Çocuğun neredeyse gözlerinde kalpler var. "Cidden burada kadınları yok, değil mi?" o ekler.

"Üniformalı değil hanımefendi," dedi adam, ormana bakmaya giderken bizi takip ederek.

Katilimiz için bir avcı kulübesi idealdir. Göz önünde olmadan gelip gidebilirdi. “Üniformalı çalışan kadınlar sadece sevkiyatta. Sadece iki. Tonya ve Tasha. Yine de farklı bir ofisleri var.”

En azından Elise yeni hayranından biraz bilgi alabilir.

Hadley, Lana geldiğinde yanında getirmesi gerekiyordu. Hadley bu sabah ilk iş olarak ayrılamadı çünkü dün gece Delaney Grove ile ilgili bir cinayet işlendi. Aslında iki kasaba ötede. Gerçi burada kimse Morgan Jones'un ölümü hakkında konuşmak istemiyor.

Aslında kimse ölenler ya da ölenler hakkında konuşmak istemiyor.

Tıpkı tüm kurbanlarımız olduğu gibi, onun geçmişini araştırmalı ve ailesiyle görüşmeliyiz, ancak bugün buraya gelme planlarını değiştirmeyi reddettiği için SSA pislikleri bunu zorlaştırıyor. Neden acele?

Ve zanlı neden diğerlerine kıyasla onu çabucak öldürdü? Ateşe vermek kesinlikle bir işkenceydi ve büyük olasılıkla hadım edilmişti - hala kavrulmuş kalıntılar nedeniyle penisin ne zaman çıkarıldığını belirlemeye çalışıyorlar.

Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler.

"Bunlar sizin kamaralarınız," diyor şerif yardımcısı, sanki Barney Fyffe'miş gibi ellerini silah kemerine koyarak. Onun gibi sırıtarak.

Tamam, dedi Elise ona bakarak. "Kulübeleri zaten gördük."

"Kasaba toplantısı sırasında sana eşlik etmem ve bir şeye ihtiyacın olursa diye gitmen gereken her yere gitmen için sana eşlik etmem gerekiyor."

Elise pusuya yatmış adama, "Etrafta dolaşıp kasaba halkını biraz sorgulayacağız," dedi.

Gözleri genişliyor ve kesin bir şekilde başını sallıyor.

“Bunu yapamazsın. Şerif Cannon sizi burada tutmamı ve gitmeniz gereken yere götürmemi söyledi. Ama insanlarımızın bu karanlık sorundan korkmasını istemiyor.”

Karanlık konu? Cidden böyle mi söylüyordu?

“İnsanlarınızı hedef alan bir seri katil var. Ülke çapında bir basın toplantısı düzenledim. Nasıl bilmezler?” diye soruyor.

"Daha da iyisi, neden onların bilmesini istemiyorsun?" Elise ekler.

Milletvekili kendini çeteleşmiş hissederek bir adım geri çekilir. O gergin küçük bir adam.

"Şerif, aldığımız haber istasyonlarını kontrol ediyor. İnsanların bir şeyi hemen öğrenmesine ihtiyacımız varsa, kendi yayın ağımız var. Acil durum yayını için normal hizmetlerini kesintiye uğratacak."

Başımı çevirerek Craig'e bakıyorum. "Bu adam hayatlarının her alanına hükmediyor. Burası neredeyse bir okült gibi."

"Ve narsist eğilimleri olan bir psikopat için çok uygun olurdu," diyor Donny sessizce, Elise ise Barney'nin - ya da adı her neyse - dikkatini dağıtıyor.

Asıl katil bu kasabanın kusurlarını kendi lehine kullandı.

"Şerif, kasabasında hiçbir yetkimiz yokmuş gibi davranarak bize hükmetmeye çalışıyor," diye devam ediyorum.

"Biz ne yaptık?" diye soruyor.

"Yetkinin bizde olduğunu kanıtlayın. Profilimizin bilgilerini içeren el ilanları yazdırın ve şehirdeki herkese dağıtmaya başlayın. Soru sormak için takımlara ayrılacağız."

Craig başını salladı ve geçici karargahımızı kurduğumuz kamarasına girdi - çünkü şerif, evinde ihtiyacımız olan odanın bulunmadığına dair güvence verdi.

Ne kadar da cömert.

Donny, "Şehirde senin de kiralayabileceğin tek yerin sahibi," dedi.

"Toplam hakimiyet için bir adım daha. Kontrol altında olması gerekiyor . "

"Yine de bir psikopattan çok aşırı bir alfa kişiliği vakası gibi görünüyor."

"Yüzeyde," dedim dalgınlıkla, sonra şerif yardımcısına bakmak için döndüm. "Milletvekili…"

Önemsiz adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını açıkça belirtmek için, kelimenin etkisini yitirmesine izin verdim.

Ancak adam salak, masum bir şekilde sırıtıyor ve ben meraklanmaya başlıyorum.

"Ben Şerif Yardımcısı Charles Howser," diyor gururla, topuklarının üzerinde sallanarak, ince iğneden tamamen habersiz ve gücenmemiş.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun ya da şerif için çalışıyorsun?"

"Altı aydır buradayım ve üç haftadır polis teşkilatındayım."

Gözlerini kısan Donny'ye bakıyorum. "Bizi en yeni subayına yerleştiriyor. Tesadüf? Bence değil."

"Herkesin yaydığı yolsuzluğun ezici kokusuna bakılırsa, muhtemelen onun en masumu. Leonard nerede?

Leonard sanki adını yeni duymuş gibi etrafta dolanıp bize bakıyor. Elise şerif yardımcısının dikkatini dağıtarak rolüne devam ederken, o da hemen bize katılıyor. Ama sözünü kesiyorum.

"Şerif, bir seri katilin kasabayı hedef aldığı gerçeğini saklıyorsa neden kasaba toplantısı düzenliyor?"

Ah, çünkü dün gece garip şeyler yaşadık. Bu sabah evlere açılan pek çok rasgele kapı bulundu - en az elli kadar. Bazı aynalar kayıp bulundu, ama hepsi bu. Tuhaf, ha?" diye soruyor ama cevap vermemiz için bize zaman vermiyor. "Şerif kimin yaptığını öğrenmek için bir toplantı düzenliyor."

Bu hiç mantıklı değil.

"Şimdi eskisinden çok daha kötü," diyor Leonard sessizce. "Şehre geldiğimizde şerif bir gösteri yaptı. Çok şey saklıyor. Ve şimdi nedense kontrolün kendisinde olduğunu hissediyor, sanki bizi de kontrol edebiliyormuş gibi davranıyor."

"Baba yüzünden," diyor Donny, aklımı okuyarak.

Elise ve yardımcının sözünü tekrar keserek arkamı döndüm. Craig'in kabinden çıkışıyla mükemmel bir zamanlama yaparak, "Şimdi gidip o turları yapacağız," dedim.

Elinde büyük bir broşür yığını var ve Howser'ın gözleri korkuyla açılıyor.

"Ama şerif dedi ki-"

"Şerif benim patronum olduğunda, onu dinleyeceğim. Ama bizim üzerimizde veya bu soruşturma üzerinde hiçbir yetkisi yok. Bu noktada, onun dahil edilmesi sadece halkımdan gelen bir nezaket. Onu geçtik. Anlıyor musunuz?"

anlamıyor. Acınası bir şekilde parçalanmış bakışından bunu anlayabiliyorum.

Açıklamak yerine, Craig'le çekip gittik ve Elise topallayarak kulübeye dükkan açmaya gitti. Donny ve Leonard el ilanlarının yarısını alır ve onlar da yola çıkar.

"Lana ne zaman geliyor?" Craig, Howser'ın 'lütfen yürümeyi bırakın' diye seslenmesini görmezden gelirken soruyor.

"En fazla iki gün içinde. Muhtemelen daha erken. Hadley'nin tek başına binmek zorunda kalmasını istemiyordu. Lisa her an burada olabilir.

"Hadley'nin onay mührü mü? Günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Şaşırtıcı bir şekilde ani ama ikisinin de çektiklerinden sonra birbirlerine bağlanmış görünüyorlar."

"Hiçbir şey, bir cinsel sadistin ikinizi de neredeyse öldürüp şans eseri kaçmasından daha hızlı bir bağ kuramaz."

Midem bulanıyor ve ona ters ters bakıyorum.

"Çok erken?"

Ağzımın içinde onun için birkaç isim mırıldanarak zımba tabancasını elinden kaptım ve broşürü bir direğe astım.

Bakkaldan çocuğunun elini çekiştirerek çıkan bir kadın gördük ve birkaç kişi koşarak hızla dışarı çıkarken başımı salladım. Hatta birkaçı hızla uzaklaşırken paniğe kapılır.

Arkadaki duvarı gördüğümde Craig ve ben ellerimizde silahlarla sokağın karşısına fırlıyoruz.

Su kırmızı akacak. Tıpkı senin günahların gibi. Gerçeğin üzeri artık boyanmayacak.

Ne oluyor?

Arka duvara büyük harflerle yazılmış ve tezgahın arkasındaki adam onu içeri çağırıyor.

"Ne oldu?" diye sordum ona doğru ilerleyerek.

"Bilmiyorum. Aniden ortaya çıktı. Sanki orada değildi ve sonra oradaydı. Herkes gördü!" diye bağırıyor.

Siktir mi?

Sözcükler kuru ve ben bir numune almaya gidiyorum, içine biraz pul kazımak için bir kanıt torbası çıkartıyorum. Hadley'e şimdiden burada ihtiyacım var.

Etrafta dolaşacak kadar cesur birkaç kişiden ruhların fısıltıları etrafımızda tıslıyor.

"Kuru ama yeni mi ortaya çıktı? Bunu yapan herhangi bir boya türü biliyor musun?"

"Eminim oralarda bir şeyler vardır ya da yeterince zeki birinin yapabileceği bir şeyler vardır," dedim ona, insanların bazı kelimeler yüzünden paniğe kapılmalarını seyrederek. "Bu o."

"Ne? Sihirli bir şekilde görünen sözcükleri resmetmeye mi geldi?" Craig inanılmaz bir şekilde soruyor.

"Bu kasabayı dindar ama kült bir zihniyetle profillendirdik. Etrafa bak. Hepsi bu kadar küçük bir şeyden korkuyor. DC'de bu, insanların fotoğraf çekmesine ve gözlerini devirmesine neden

olurdu - ve bu, en başta bunu fark etselerdi bile. Ama burada? Bu onları şimdiden korkutuyor."

Profil uzmanı olmasa da durumu değerlendiriyor, benimle aynı şeyi işliyor.

"Kafalarıyla dalga geçiyor."

"Onun oyunsonu sadece cinayet değil. Kasabada terör estirmek istiyor," diyorum sadece teorisini detaylandırarak.

Beni takip etti ve ben de öne çıkan birini bulmak için caddeye yöneldim. Ama kimseyi görmüyorum. Bu boya analiz edilene kadar bunu nasıl başardığını bilemeyeceğiz.

Duraklıyoruz, insanlarla konuşuyoruz, onlara şerifin onları hakkında hiç uyarmadığı seri katilden bahsettiğimizde yüzlerine korkunun vurduğunu izliyoruz. Çoğu insan böyle bir şeyin var olduğunu duymak istemeyerek yanımızdan aceleyle geçiyor.

Bir adam kalbini tutar. "Öyleyse doğru," diye fısıldıyor. "Aramızda karanlık bir ruh mu var?"

Craig'in kaşları kalkıyor.

"HAYIR. On yıl önce Victoria ve Marcus Evans'ın başına gelen bir şeyin intikamını almak isteyen etten kemikten bir insan var."

Yüzünün rengi çekiliyor.

"Şeytanın çocuklarından bahsediyorsun," diye tısladı, sonra dönüp kötülüğe davet etmişiz gibi kaldırımda topallayarak uzaklaştı.

Craig bıkkınlıkla, "Sizi bilmem ama bu şimdiye kadarki en berbat vaka," dedi.

Telefonu bip sesi çıkarır ve yere bakar. "Leonard'a o mesajın bir resmini gönderdim ve o da bana bunu gönderdi..." Kaşlarını çattı ve görmem için telefonunu kaldırdı.

LEONARD: İnsanlar bu mesajı kapıları açık evlerde buluyor. Şimdi şehrin her yerinde patlıyor. Kelimenin tam anlamıyla sanki yazılıyormuş gibi havadan göründüğünü gördük.

“Yani o bir bilim ustası olduğu kadar organize bir katil. Sevimli. Gün bitmeden tüm kasabayı hayaletlere inandıracak, dedi Craig kuru bir sesle.

"Ama neden bir hayalet?" Soruyorum.

Biz daha uzun süre düşünemeden her yerden çığlıklar yükseliyor ve elleri havada çığlıklar atarak parktan dışarı fırlayan insanlara bakıyoruz.

Yine dümdüz ilerliyoruz, birilerinin onları kurtarması için çığlıklar atarak kaçan insanların arasına doğru koşuyoruz.

Parkın ortasındaki çeşmeden kırmızı su akıyor. Yerden çıkan fıskiyeler de öyle. Bir kadının kırmızı fışkıran bahçe hortumunu düşürdüğünü gördüğümde daha fazla çığlık atarken arkamı döndüm.

Bir kız yüzünden ince kan gibi akan kırmızı suyu tokatlıyor. İnsanlar onunla kaplıdır. Sanki kanın çok kırmızı ve ince gösterildiği yetmişlerden kötü bir katliam korku filmi gibi.

"Siktir," diye tısladı Craig. "Bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum, ama başarmak istediği şey işe yarıyor gibi görünüyor. Bu kasaba, onun akıl oyunlarıyla bir gün içinde çöküyor.”

Bölüm 14

İnsanların karada yaptığı gibi balıklar da denizde yaşar; büyükler küçükleri yer.

-William Shakespeare

LANA

Çığlıklar müzik gibi geliyor ve Hadley yanımda titriyor. "Bunu boyayla nasıl yaptı?"

"Buna cevap verememem. Senden bu gizemi çözmeni isteyecekler. Çok erken anlamanı istemem.” Gözlerini devirirken ona gülümsedim.

Benim gibi Jake'in de bunu planlamak için uzun yılları oldu. Birkaç zanaatta ustalaştı ve akıl oyunları daha yeni başlıyor.

Üç yıl önce buna kendimizi adadık ve her şeyi planlamaya başladık. Ama bunun hayalini kuruyor ve varsayımsal intikam planları yapıyorduk. Büyük bir planı bir araya getirmek benim için yeterince kolaydı ve bunu Jake'e götürdüğümde, tüm fikirlerini aşılayarak çok daha iyi hale getirdi.

"Sanırım bana kameralardan ya da kırmızı fıskiyelerden de bahsetmeyeceksin, değil mi?" Arabayı sürerken soruyor.

"Daha çabuk ayrılabilmemiz için Morgan'la ilgili adli tıpta sana yardım ettim. Logan'ı o kadar uzun süre yalnız bırakmayacağım. Ama sana yardıma ihtiyacın olduğundan daha fazla yardım etmiyorum."

İnliyor.

"Yağlama, bana söylediğin şey, sebebinin vücudundaki daha az yanık yerler olmasıydı. Bana devam edecek fazla bir şey bırakmadın. Neden onu yakıyorsun?”

"Cehennemin nasıl bir yer olduğuna dair erken bir doz alması gerektiğini düşündüm," dedim dalgın dalgın.

“Çeşmeyi neden kırmızıya çevirelim? Bunu bana söyleyebilir misin?”

“Sadece çeşme değil. Tüm kasabanın su kaynağı. Merak etme. Zehirli değil. Bunun için çocukları ve Logan'ı riske atamam.”

O inliyor ve ben sırıtıyorum, şu anda benimle bir aşk/nefret ilişkisi olduğunu biliyorum. Tuhaf bir şekilde, Lindy dışında sahip olduğum tek kadın arkadaş. Lindy çok daha yaşlı olduğu için çok yakın değildik. Ama ben büyürken o benim bakıcımdı ve konuştuk.

Boş ver. Hiç gerçek bir kadın arkadaşım olmadı.

"Monroe'nun olay mahallinden öğrendiğin ama benim sana söylemediğim şeyi bana anlatmak ister misin?" Ben kullanıyorum.

"Yumuşak zeminde çizme izlenimi bırakmak için yürümediğini öğrendim."

“O ağır botları atladığımda her zaman bir bonus. İyi bir kaldırımı seviyorum.”

İçini çekerek, "Seni suçlayacak hiçbir şey yoktu," dedi.

"Bunun için fazla iyiyim. Sadece ne öğrendiğini merak ettim.”

"Normal bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye soruyor bıkkınlıkla.

Onunla biraz daha iyi yüzleşmek için döndüm. "Kız sohbeti gibi mi? Kızlar penislerden bahsediyor, değil mi?

Yüzünü buruşturuyor. "Onları vücutlarından ayırdığını düşünürsek, seninle penisleri tartışmamayı tercih ederim."

"Logan'ın penisi güvende, haberin olsun."

"Söylediğimi unut," diye homurdandı.

"Oh aldırma. Logan senin kızlardan hoşlandığından bahsetmişti, bu yüzden sanırım penisler sana pek çekici gelmiyor.

Sonunda, "Logan'ın ağzı kocamış," demeden önce bir dakika sessiz kaldı.

İnsanların tam da yapacaklarını bildiğim gibi çığlık atıp kaçmalarını izlerken omuz silktim ve tekrar yerime oturdum. Teknolojiyi seviyorum. Delaney'nin dehşeti, uygun bir şekilde telefonuma bağlandı.

Boogeyman'ın bana bir boku yok.

Kim olduğundan utanmamalısın, dedim ona sessizce.

"Değilim. İnsanların benim işimi söylemesinden hoşlanmıyorum. Ayrıca, kendimi gerçekten bir kutuya koymuyorum. Cinsiyetimden yüzde yüz emin değilim. Sadece… erkekler çekici ama güvenmek kadınlardan daha zor," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle.

Jake'in bulduğu tüm güzel kamera yerleşimlerini kontrol ederek ekranları karıştırıyorum. Dün gece ben Morgan'ı bitirirken meşgul bir çocuktu.

"Ağabeyim eşcinseldi. Jake biseksüel. Jake, ağabeyimle birbirlerine aşık olduklarını kimseye söyleyemeyecek kadar korkmuştu. İnsanlar onu öldürmeden birkaç ay önce ortaya çıktığında kardeşime yürüyen bir günah ya da iğrenç bir şeymiş gibi hissettirdi." Duygusuzca söylemeye çalışıyorum ama bu çok çaba gerektiriyor.

Derin bir nefes aldı ve ben de kardeşimin anılarına her zaman eşlik eden acının oluşmaya başladığı göğsümü ovaladım.

"Jake her zaman en büyük pişmanlığının, Marcus'a onun için ne kadar önemli olduğunu göstermekten korkmak olduğunu söyler. Marcus ondan utanmadığını biliyordu. O kasabanın ne kadar zehirli olduğunu biliyordu. Jake'e olan sevgisini kanıtlamak için cinselliğini itiraf etmedi. Kendine karşı dürüst

olmak için yaptı. Jake'in onu sevdiğinden bir kez bile şüphe duymadı.

"Ama Jake bunu aşkını kanıtlamak için mi yapıyor?" üzgün bir şekilde soruyor.

"HAYIR. Bunu bir romantik olduğu için yapıyor."

Yüzündeki kafa karışıklığı beni şaşırtmadı ama detaylandırmam için baskı yapmıyor. Bundan sonra, Delaney Grove'a yaklaşana kadar göreceli bir sessizlik içinde ilerliyoruz. Daha sonra konuşma çoğunlukla ekibin üzerinde çalıştığı diğer birkaç vakaya yönelir.

Biz konuşurken Jake bir mesaj attı ve ben de okudum.

JAKE: Olivia aradı ve babasının ilaçları konusunda onu zor durumda bıraktığını söyledi. Gidip bununla ilgileneceğim ama birazdan döneceğim. Planımızın birinci adımı halihazırda faaliyette.

BEN: Yardıma ihtiyacın olursa beni ara.

JAKE: Benim için endişelenme. Sadece birkaç saat sürmeli. Sadece eğlenceli şeyleri izleyin. Size takdir edeceğiniz bazı resimler göndermek üzereyim.

Hadley bu vakalardan bazıları hakkında benim fikrimi soruyor, beni Jake'in mesajlarından uzaklaştırıyor ve ben de veriyorum. Sonra sesli not notları yapar.

"Bu gerçekleri ağzımdan kaçırırsam, Logan benim zaten düşündüğünden iki kat daha dahi olduğumu düşünecek," diyor gülerek.

Ama gülmüyorum çünkü dikkatim dağılıyor. Jake bana bir sokağın resmini gönderdi. Sokaktan . _ Kırmızıyla yazılmış kelimelerden.

Melekler gelecek ve kötüleri doğruların arasından ayıracak ve onları ateş fırınına atacaklar. Ağlama ve diş gıcırtısı olacaktır.

"Ne?" diye soruyor.

Jake ayrıca bana Logan'ın mesajı incelerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi ve ben de sevdiğim adamın etrafındaki insanları gözlemlerken izlediğim video görüntülerini açıyorum. Çoğu solgun ve korkmuş.

O noktada ne olduğunu biliyorlar. Üstünü boyadılar. Tekrar siyah yaptı. Sırf siz göremediğiniz için kırmızı lekeler yokmuş gibi davrandınız.

Yapmayacağını bildiğim gibi, Logan rahatsız veya dehşete kapılmış görünmüyordu. Sonuçta mantıklı bir adam. O hayaletlere inanmaz.

Ama Delaney Grove… yakında dizlerinin üzerine çökecekler.

Hadley, "Neden hepsinin buna kandığını anlamıyorum," diyor.

“Buna koşullanma denir. Koyun olmaya şartlanmışlar. Koyun koyunları takip eder," dedim ona.

"Anlamıyorum," diye tartışıyor.

İlham almak için baktığın biri var mı? Ona sorarım.

"Kraliçe Latifah. Neden?"

kendi kendime gülümsüyorum “Babam bir Einstein adamıydı. Annem Konfüçyüs'ü severdi. Çabuk duygulanan umutsuz romantik ağabeyim, Shakespeare'i yaşadı ve soludu."

"Bunun koyunla ne ilgisi var?"

Gülümseyerek onunla yüzleşiyorum. "Şahsen, Voltaire'in sözlerine her zaman aşık oldum."

“Bütün bunlar bana biraz iddialı geliyor. Ama senin ailen, insanların okuma ihtiyacı hissettiğini söyleyecek bir şeyleri olan ölü insanları severdi. İlerlemek."

Hala gülümseyerek, “Voltaire, 'Sizi saçmalıklara inandırabilenler, size vahşetler yaptırabilir' dedi. Çok uzun süredir, Şerif Cannon ilçeyi yönetiyor ve çok azı onun aşıladığı yolsuzluktan kurtuldu. Kadınlar erkeklerin altındadır. Ve onun sözü müjdedir.”

Ağlayan, paniğe kapılan ve şimdiden şerife karşı topyekun bir isyanın eşiğine gelmiş olan sürüyü işaret ediyorum. Bir tek günlük akıl tutulmasından sonra.

"Koyun," diye tekrarlıyorum sessizce. "Lanet olsun."

Kasabaya giden yolun geri kalanını sürerken titrek bir nefes verdi ve birine mesaj attı. Etrafıma bakıyorum, pek çok kişiyi yoran ve daha fazlasını kıran yeri görüyorum.

"Geri döndüm, orospu çocukları," diyorum sessizce belediye binasının yanından geçerken. "Ve kasabanı kırmızıya boyamadan önce hayatını cehenneme çevireceğim."

İlk cinayetten önce Jake'in benim için yüklediği uygulamayı kullanarak kameralarda Logan'ı bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Görünüşe göre bazı kör noktalarda.

Hadley motoru durdurana kadar park ettiğimizi fark etmiyorum bile.

"Logan'a burada olduğunu bildiriyorum, ne olur ki-"

Kapım hızla açılınca, sözleri tiz bir çığlıkla son buluyor ve Logan uzanıp beni tek çekişte arabadan indiriyor. Beni öptüğü an dudaklarına sırıttım ve kollarımı boynuna dolayıp vücudunun benimkine baskı yapmasının keyfini çıkardım.

“Şşş! Lanet Madhouse Hollow'un ortasında, ormanın kenarındayız ve sen bir kıza kalp krizi mi geçiriyorsun?! Hiç hoş değil, Bennett. Hiç havalı değil," diyor katili bilerek kasabaya getiren kızıl saçlı kız.

Logan, bu sabah erkenden geldiğinden beri katlanmak zorunda kaldığı çılgınlığa rağmen dudaklarıma doğru gülümsüyor. Hadley'nin bizi almaya gelen katilmiş gibi çığlık atıp çıldırması ironisine gülmemeye çalışıyordum... o zaman... evet...

Beni kaldırırken, bacaklarım yerlerini bilerek beline dolandı. Kulübemiz olduğunu tahmin ettiğim bir yere taşırken beni kendine tutuyor. Kyle'ın beni götürdüğü kulübe olacağından endişe ederek etrafa bakmıyorum.

Onun canavar olduğunu bilmeden önce.

Bilmeden çok karanlık birine güvendiğim zamanlar.

Aynı sürüde sıkışıp kalmış bir koyunken parçalamaya niyetlendim.

Eğildi ve ben bir an düşerken, bir yatak sırtıma çarpmadan önce bir ağırlıksızlık hissi geldi. O tişörtünü çıkarırken ona gülümsedim.

"Beni özlüyormuşsun gibi davranıyorsun," diyorum, onunla geçirdiğim her anı hafızama kaydederek.

Tutmak için ona ihtiyacım olacak. Hatırlamak için ona ihtiyacım olacak. Bunun geri kalanını atlatmam için ona ihtiyacım olacak. Umarım hayattadır.

O zaman sadece ben ve Jake yarattığımız kaosa baktığımız zaman ihtiyacım olacak; iki katilin intikam melekleri kisvesi altında elde ettiği adalet.

"Sana olan bu akılsız saplantımla ilgili olarak bir psikiyatrla görüşmeyi ciddi ciddi düşünüyorum," diye mırıldandı ama pantolonunu indirmeden önce dudakları bir gülümsemeyle seğirdi.

Geliş zamanımız mükemmel. Cadılar Bayramı hemen köşede.

Myers'ı soyadı olarak seçmemin bir nedeni var .

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünmüyorum. Sadece biz varken başka hiçbir şey yok çünkü benim zamanım sınırlı. Biliyorum ki. O yapmaz.

Üstüme gelip elbisemi kalçalarıma kadar ittiğinde beni hâlâ son günüymüş gibi seviyor.

"Beni çıldırtmak için kırmızı bir elbise giydin, değil mi?" O sorar.

Ben cevap veremeden Hadley'nin kapıdan sesini duyduk. "Çantalarınızı buraya koydum, sizi azgın herifler. Rica ederim."

Logan boynuma doğru güldü ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek cennette kafayı buldum. O benim için öyle.

"Bazen senin bir illüzyon olduğunu ve bunların hiçbirinin gerçekte olmadığını düşünüyorum. Kazadan on yıl önce gerçekten öldüğümü," dedim ona yumuşak bir sesle, o iç çamaşırımı yırtmaya başlarken.

"Ben gerçeğim Lana," diye mırıldandı en sonunda son giysilerimi de çıkarırken.

Beni soyarken vücudunun benimkine sürtündüğünü hissetmek bile beni ona hazır hale getirdi.

"Ve ben seninim," dedi beni öpmeden önce, karşılık vermeye çalıştığım kelimeleri yutarak.

benim _

Tıpkı onun olduğum gibi.

Beni elinde tuttuğu sürece.

"Seni seviyorum," dedim içime girerken, sanki beni hissetmek tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi ürpererek.

Bu hissi biliyorum.

Sözler benim için onun bildiğinden daha çok şey ifade ediyor, çünkü onlar o bağlamda asla söylemeyeceğimi

düşündüğüm sözlerdi. Asla o bağlantıyı hissedecek kadar iyileşemeyeceğimi düşündüm.

"Seni seviyorum," diyor, benimkilere bakmak için gözlerini açarak, bir girip bir çıkarken beni izliyor.

İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası.

O, olmayı dilediğim her şey.

Kahraman.

Bir canavar tarafından sevilen bir kahraman.

Bölüm 15

Gözyaşlarınız varsa, şimdi onları dökmeye hazırlanın.
-William Shakespeare

LOGAN

"Bir yer. Gidebileceğin herhangi bir yer. Nerede olurdu?" Lana bana soruyor.

"Hmmm," diyorum teninde mırıldanarak. "Yunanistan."

"Neden Yunanistan?" diye soruyor, birbirine dolanmış çıplak uzuvlar.

Keşke günlerimi Yunanistan'da bir kumsalda o bana böyle sarılmış halde yatarak geçirebilseydim. Bu iş çok fazla alıp çok az geri vermeye başlıyor.

Ayrıca bu davadan sonra bir kariyerim olmayabilir. Ama boyun eğip on yıl önce burada olanları örtbas etmelerine izin vermeyeceğim.

“Çünkü üvey babam her zaman, bir seçeneği olsaydı, Yunanistan'da sarhoş ve aşık olacağını söylerdi. Ama bütün seksi yıllarını annem için harcadı."

Gülüyor ve o sürpriz patlamasından dolayı gözlerinden akan birkaç yaşı silerken ona sırıtıyorum.

"Harika biriymiş gibi geliyor."

Öyleydi, dedim ona.

"Babam da harikaydı. Kardeşim ve benim ihtiyacımız olan şeye sahip olduğumuzdan emin olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. O bizim dünyamızdı ve biz de onunduk.”

"Peki ya annen?" diye sordum, o geçmişten söz ederken saldırmaya karar vererek.

"İnanılmaz," diyor özlemle. Fırında pişirdi. Pişmesine bayılıyordum. Babam her zaman, eğer o bir cadıysa, sırf her zaman güzel koktukları için çocukların isteyerek fırına atlayacağını söylerdi.” Tek kaşımı kaldırırken yukarı bakıyor. “Biraz hastalıklı bir mizah anlayışı olan bir adamdı. Ama annem onu sevdi. Onu sevdi. Ben gençken bu aşkın ne kadar nadir olduğunu asla anlamadım. Her gün gördüğünüz çoğu şey gibi, ben de bunu kanıksadım."

Gözlerine bir hüzün dokunuyor ve ben daha da yaklaşarak dudaklarımı göz kapaklarının üzerine sürtüyorum ve her birini öpüyorum.

"Nereye giderdin?" Onu üzgün görmek istemediğime karar vererek sordum.

"Dünyanın herhangi bir yerinde mi?" o soruyor.

"Herhangi bir yer."

"Seninle Yunanistan'a giderdim."

İşte bu yüzden ona bu kadar takıntılıyım.

Dudaklarım tekrar onunkileri buldu ve onu son kezmiş gibi öptüm. Onu her zaman böyle öpeceğim çünkü o bir kez sevgisini kaybetmişti - ailesinin sevgisini. Bizim hakkımızda onda kalıcı bir güvensizlik yaşamasını asla istemiyorum.

Kollarımda olduğu her an tam olarak nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum.

Öpücüğü bozduğunda, üzerine kaymamaya ve onu tekrar tutmamaya çalışıyorum. Onu bir elbise içinde gördüğümde onun içinde olmak için fazlasıyla hevesliydim. Onu korkutacaktım ama Hadley çığlık attı; Lana gülümsedi. Beni her zaman şaşırtıyor.

Ve aynen böyle, ona sahip olmalıydım.

Ben de Yunanistan'da olmanı istiyorum, dedim yanağından öperek.

"Sarhoş olacağız ve çok fazla seks yapacağız," diye katılıyor. "Ve tabii ki ye. Yunanistan'da her zaman yemek için harika bir şeyler vardır. Bu sadece yanlış bir klişe değilse.

Gülümseyerek dudaklarımı yanağına bastırıyorum. "Bir gün öğreneceğiz."

Nefesi kesildi ve geri çekildim, çok uzun zaman önce beni büyüsüne çeken o tekin olmayan gözlere baktım.

"Ne?" Parmağımı yanağından aşağı kaydırarak sordum, bu bakış için endişeleniyordum.

Bana doğru biraz daha dönüyor. "Olmamı istediğin mükemmel kız olmadığımı öğrenseydin, beni yine de sever miydin?"

Bunu sorma şekli mideye bir yumruk gibi. Lana, senden mükemmel olmanı beklemiyorum. bence sen mükemmelsin En azından benim için mükemmel.”

Dudağı titriyor ve zorla gülümsemeye çalışıyor. Neyi yanlış söyledim?

"Ama ya mükemmel değilsem?" tekrar soruyor, bu konuda gerçekten sıkıntılı.

"O zaman seni yine de seveceğim. Bu kelimeyi özgürce kullanmıyorum. En azından liseden beri değil. Ama lisede birisini sevmenin gerçekten ne anlama geldiğini bilmeden herkes bunu kullanır."

Gözlerindeki o bakış biraz ürperti veriyor. Onu okumaya çalışıyorum ama o her zaman bir muamma. Sürekli olarak bir şeyi beklerken başka bir şey yapmak.

"Ama evet," diyorum tekrar. "Ne olursa olsun seni seveceğim. Fark etmediysen, seni görmeyeli çok uzun zaman geçtiğinde biraz deliriyorum ve sen bana sadece var olmak yerine yaşamayı istemek için bir sebep veriyorsun. Her parçamı kabul ettin ve sunabileceğim kırıntılarla uğraştın. Ve asla şikayet etmedim."

O konuşmaya başlıyor ama ben devam ediyorum.

"Bir odaya girdiğinde o gözler beni buluyor, sanki aradığın tek kişi benmişim gibi. Diğerleri korkacakken sen başını dik tutuyorsun. Başkaları kendi üzerine kapandığında dik durursun. Gücün inanılmazın ötesinde. Ve her zaman senin hakkında en sevdiğim yanının ne olduğunu tahmin etmemi sağlıyorsun, sinir bozucu olduğu kadar."

Alçak sesle gülüyor ve devam etmeden önce ağzının kenarını öpüyorum.

"Ve başka hiç kimseye gülümsemediğin kadar benim için gülüyorsun. Bu, bir erkeğe kendini güçlü hissettirir. Ve seninleyken, daha önce hiç olmadığı kadar gülümsüyorum. Bu bir eşitlik duygusu, hatta bir ortaklık. Adım adım sizinle eşleşen birini bulmak nadirdir ve siz de bulursunuz. Senin hakkında bunu seviyorum. seni seviyorum "

Ben daha lafa karışmadan beni öptü ve ona, hissettiklerimi hiçbir şeyin değiştiremeyeceğine dair mümkün olan her şekilde güvence verdi. Tam bunu biraz daha etraflıca kanıtlamak için zamanım olduğuna karar verdiğimde, kapı yüksek sesle çalınıyor.

Logan! Ara veriyoruz!" Donny bağırır.

Korkunç bir zamanlaması var, dedi Lana içini çekerek.

"Hep yaparlar. Bir gün telefonu bir kenara atıp onlardan saklanacağım."

"Yunanistan'a gittiğimizde," diyor, gülümsemesi gözlerine değmeden.

Bana söylediğinden daha çok yanlış varmış gibi hissediyorum. Bunu bakışlarının gitgide uzaklaştığı şekilde görebiliyorum. Bunu düzelteceğim. Buna neyin sebep olduğunu anladığım an.

"Evet," dedim sırıtarak ve gözlerindeki üzüntüyü fark etmemiş gibi davranarak.

Çabucak giyiniyorum ve dışarıda Donny ile buluşuyorum. Sonra, Lana çarşafa dolanmış halde dururken içeri girdim ve onu kendime çekip uzun ve sert bir şekilde öptüm.

Dudaklarıma doğru inledi ve Donny yüksek sesle boğazını temizledi.

"Yakında döneceğim," dedim ona, sonra ben dışarı çıkarken Donny'nin gülmesine aldırış etmeden dışarı çıktım.

"Söylemeliyim, bu kadar sert düşeceğini hiç düşünmemiştim," diye alay ediyor. "Senin gibi şirket adamları genellikle atla ve öl bekâr tipine bürünürler."

"İşler değişiyor," dedim sürücü koltuğuna otururken. "Nereye gidiyoruz?"

Craig aradı ve bir adamın yanına gelip Diana Barnes ile konuşmamız gerektiğini söylediğini söyledi. Başka bir şey söylemedi ama Johnson öfkeden kudurdu. O el ilanlarını asarak terörü kışkırttığımızı söylüyor ve hepsini yıkmamızı talep ediyor. Yardımcılar onları yerle bir ederken Elise ve Lisa daha fazlasını yapıyor."

Gerçek dışı, dedim derin bir nefes alarak. "Bu konuda sağduyulu olmaya çalışmıyor bile."

"Sadece ne bulacağımızı merak etmeme neden oluyor."

"Şüphelinin kasabayı terörize etmemiz için bize bıraktığı şifreli mesajlar meseleye yardımcı olmuyor. Hepsi bir ruhun yükseldiğinden emin, ama kimse bir ismi yüksek sesle söylemeyecek," diye işaret ettim.

Evans çocukları mı? Yoksa Evans'ın kendisi mi? Kesinlikle bundan bahsetmiyorlar," diyor Donny kendine özgü bir şekilde hemfikir olarak.

"İstediği bu. Terörü körüklemek istiyor. Onları bir köşeye sıkıştırmak istiyor. Soru neden? Tecavüze uğradıklarını biliyoruz ama hastane bize bundan fazlasını veremedi. Çocuklar konuşamayacak kadar korkmuştu." Çoğunlukla sadece yüksek sesle konuşuyorum, kelimeleri duymanın onları bilmekten daha fazlasını sunacağını umuyorum.

"Bütün kasaba konuşmaktan çok korkuyor," diyor Donny, sokaktaki insanların mesajı okuyup uzaklaşmalarını, çok uzun süre oyalanırlarsa eve bir şeytan parçası götürecekmiş gibi hızlı adımlarla uzaklaşmalarını izlerken.

Donny gitmemiz gereken yolu işaret etti ve küçük, beyaz bir evin önüne geldiğimizde beni durdurdu. Hatta beyaz bir çiti bile var.

Donny dışarı çıkarken, "Ellerine sağlık, bu seferki kapıyı yüzümüze çarpmaz," diyor.

Ben de kravatımı düzelterek dışarı çıktım ve çatlak kaldırımdan eve doğru yürüdük. Ön camın panjurları gıcırdayarak açılıyor ve tek görebildiğim, tekrar kapanmadan önce bir göz anım.

Donny kapıyı çalmak için elini kaldırıyor ama kadın kapıyı açıyor ve sanki bütün gün bizi bekliyormuş gibi bize bakıyor.

"Sen FBI mısın?"

"Evet hanımefendi. Biz burada..."

"Ne için burada olduğunu biliyorum. O Johnson denen adam için mi çalışıyorsun?

Dudaklarım seğiriyor. "Farklı gündemlerimiz var. Benimki, on yıl önce burada olanlarla ilgili gerçeği öğrenmeyi içeriyor. Daha fazlasını bilirsek hayat kurtarabiliriz."

Dudakları gergin. "Kurtarılması gereken bir hayat, kurtarabileceğin bir hayat değildir," diyor acı acı. "Bütün bu kasabanın yanması gerekiyor. Hâlâ burada olmamın tek nedeni, bu günün eninde sonunda geleceğini bilmemdi. Bir gün birileri o bebeklerin hikâyesini dinlemek ve sonunda adaleti yerine getirmek ister."

Kadın gözyaşlarını silerken Donny güçlükle yutkunuyor.

"Haydi," diyor bizi içeri buyur ederek.

Donny kapıyı arkasından kapatıyor ve Diana oturmamızı istediği anlaşılan kanepeyi işaret ediyor.

"Sana her şeyi anlatamam. Tüm bu detayları bilen birinden Robert'ı öğrenmen gerekecek. Ama size bebeklerimden bahsedebilirim. Oğluma iyi davrandılar. Her zaman iyi."

Koltuğa oturur ve telefonunu çıkarır.

"Bize vereceğin herhangi bir bilgi işimize yarayabilir," dedim ona, sonunda yanıtlar alma ihtimaliyle içim geriliyor ve işlerin ne kadar kötüye gideceğini merak ediyordum.

Birini aradığında sabırla bekleriz.

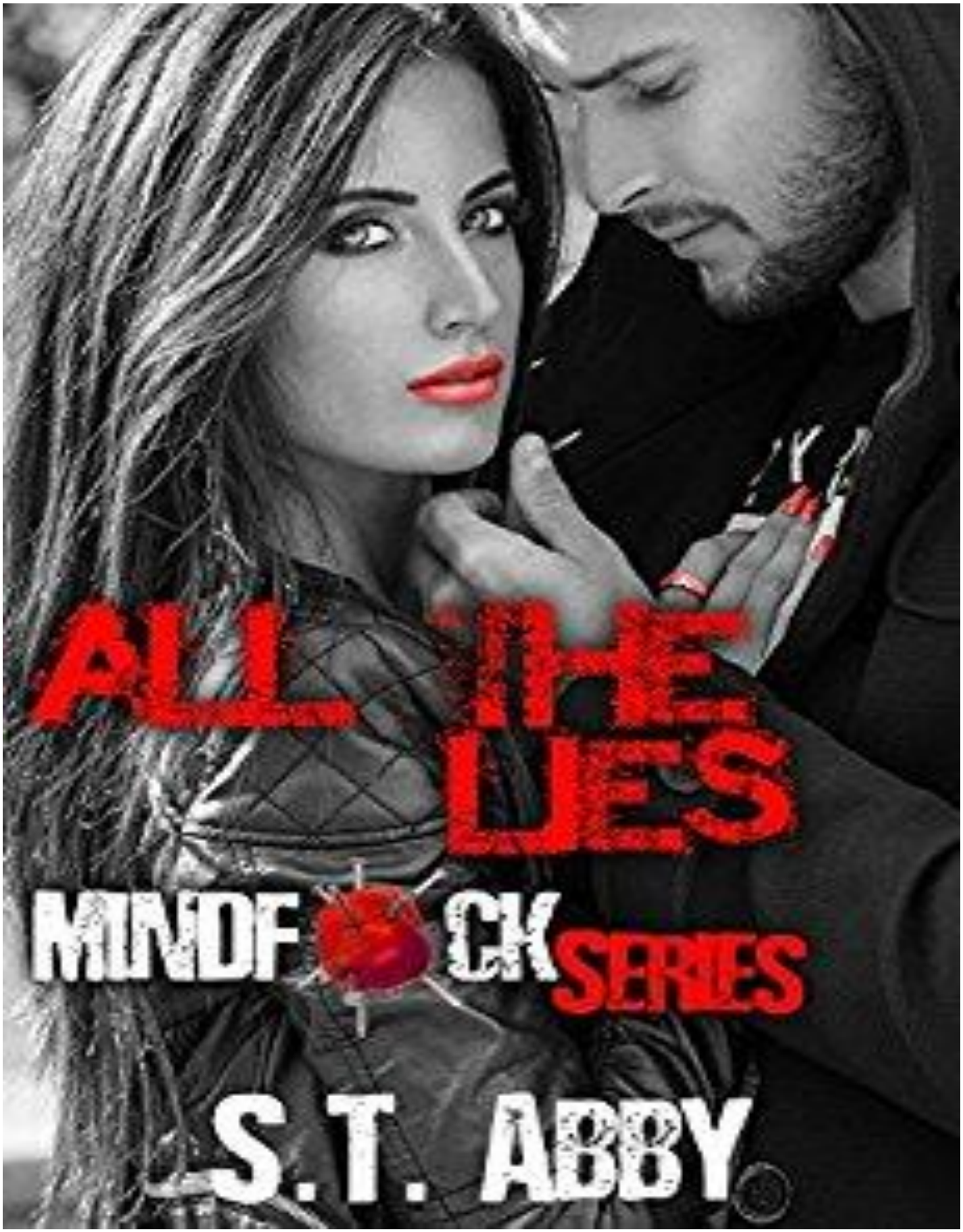
Merhaba bebeğim. Hayır, ben iyiyim, diyor… erkek arkadaşına? Çocuğu mu? Etrafta alyans veya erkek eşyası yok, yani koca yok.

"Hala o güzel avukat hanımla mı çıkıyorsun? Apartmanında tüm güvenliği olan mı?

Diğer hattaki kişiyi dinlerken bize bakıyor.

"İyi. Ben aksini söyleyene kadar git onunla kal. Annem on yılı aşkın süredir ortalığı karıştıran bir hikaye anlatmak üzere."

3. Kitabın Sonu

ALL THE LIES
MINDF CK SERIES
S.T. ABBY

Tüm Yalanlar
4. kitap
Mindfuck Serisi
ST Abby

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt
Ben Harris
Rastgele Sokak Adamı
Tyler Shane
Lawrencemartin
Kenneth Ferguson
Öcü (Gerald Plemmons)
Anthony Smith
kevin taylor
morgan jones

Hükümetlerin hem çobanları hem de kasapları olması gerekir.
—Voltaire

Logan ve ben dünyayı birlikte yönetseydik, Voltaire bizi mükemmel bir karışım olarak görürdü.

Listem uzayabilir ama isimler hızla azalıyor. Bitiş çizgisine koşmanın neredeyse zamanı geldi. Nasıl zayıf olunacağını unutan ölü bir kızın ellerinde ölmelerinin zamanı geldi.

Yanmalarını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 1

Yaşayanlara saygı borçluyuz ama ölülere sadece gerçeği borçluyuz.

—Voltaire

LOGAN

"Marcus Evans... o çocuk çocukken bir avuçtu ama çok tatlıydı. Ve Victoria...o her zaman onun gölgesiydi. Marcus ve Jacob nereye giderse, o da onu takip etti. Ona izin verdiler. Oğlanlardan sadece bir yaş ayrı . VictoriaVe Robert, o çocukların sevildiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Jacob kendi evinde geçirdiğinden daha fazla zamanını evinde geçirdi, çünkü Robert hiçbir yerde bulamayacağınız türden bir güç ve merhametten yapılmıştı."

Diana Barnes boğazını temizliyor ve bir bardak su almak için ayağa kalkmasını izliyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz çocuklar?"

"Hayır hanımefendi," dedik ikimiz de bir ağızdan.

Çikolata derisi, dizlerine kadar sarkan fildişi elbisesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Perili gözlerle, muhteşem, zamansız bir kadın. Lana'm gibi perili gözler.

Lana'nınkinden farklı olarak orada da bir suçluluk duygusu var. Kendini taşıma biçiminde bitkin bir sertlik var, sanki her günü atlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Çocuğunuz var mı?" diye soruyor bize dönerken elinde suyuyla oturup merakı gideriyor.

Hayır, hanımefendi, dedik ikimiz de tekrar.

"Bahse girerim ikiniz de bekar olmaktan keyif alıyorsunuz ve zamanın size asla yetişemeyeceğini düşünüyorsunuz."

Donny rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı ama ben sadece gülümsedim.

"Evli değilim ama bekar da değilim."

Bir an dikkatle beni inceledi. " Victoriasenden hoşlanırdım. On yaşındayken annesi öldükten sonra çoğunlukla babası tarafından büyütüldü. Aynı evi iki erkekle paylaşıyordu, bu yüzden erkeklerle arkadaş olmak kızlardan daha rahattı. Erkek arkadaşlarından çok arkadaşları konusunda seçiciydi. Kimsenin bileceği bir şey değil."

İleri gidiyorum. "Neyi biliyor?"

"Hayır. Kendimden geçiyorum. Öncelikle, Robert'ın işlemediği suçlardan hüküm giydiği gece hücrede öldüğünü bilmelisiniz . Sanki bu, cinayetleri bir şekilde ortadan kaldıracak ve herkes hayatına devam edebilecekmiş gibi, onu katil yapmak için her ayakkabıyı ve mutfak lavabosunu ona fırlattılar.

Suyunu tekrar yudumluyor ve ben ondan asıl konuya gelmesini istemekten kaçınıyorum.

Robert her gece çocuklarıyla birlikteydi. Hatta oğlum o gecelerin çoğunda oradaydı. Elbette Jacob Denver da çoğu gece

oradaydı. Robert yemek pişirir, temizlik yapar, çocuklarına bakar ve genellikle başkalarının da gelip vakit geçirmesini sağlardı. O kadar iyi bir ruh ve iyi bir yuva ki, insanlar uzak kalamazdı. Oğlumun babası küçücük bir şeyken terk etti. Robert her zaman oğlumla sanki kendi oğluymuş gibi konuşurdu ve çalışan bekar bir anne olarak alabildiğim tüm yardımları takdir ettim. Yapabileceğim zaman iyiliğe karşılık verdim.

Sesinde fark edemediğim duyguyu bastırarak durakladı. Gözleri kararıyor.

“O kadınlara asla tecavüz edip öldüremezdi. Kendi çocuklarına el bile kaldıramadı. Oğlum onu gördü. Yakup onu gördü. O gecelerin birçoğunda çocukları ve fazladan iki çocuğuyla evdeydi. önemli değil Görgü tanıklarının ifadelerine izin vermiyorlar veya mahkeme salonunda onları mazeret olarak kabul etmiyorlar.”

"Ne? Neden?" Donny kafası karışmış bir halde sorar.

"Çünkü o zaman onu işlemediği cinayetlerden mahkûm edemezlerdi," diyor sanki her şey apaçıkmış ve adam bunu sorduğu için bile aptalmış gibi.

Donny sinirlenerek arkasına yaslandı. Ona değil, duruma göre. Johnson'ın nasıl olduğunu biliyor. Yapıştıracak bir şey yapacak ve şüphelisini kilitlemek için tüm köşeleri kesecek .

"Mahkeme de bunu onayladı mı?"

"Mahkeme. Şerif. Herkes. Onu beş gün boyunca sorguda tuttular. Haksız yere onu o kutuya kilitledi. Avukatını içeri almadı. Sonra yalan söyledi ve konseyi hiç çağırmadığını söyledi. Başından beri bir cadı avıydı. Bu kasabada çocuklarından başka ailesi olmayan okul hademesine suçlamak daha kolaydı. O Johnson denen adam, onun kendisi olduğunu tespit etti ve o andan itibaren, bunu gerçekleştirdiler. Şerif hemen yanındaydı.”

Orijinal profil cinsel sadistti. Çok sık çocukları olmaz ve yaparlarsa da o çocuklardan uzak dururlar. Sevmemek ve tapmamak. Şüphelinin profilini yalnız biri olarak çıkarmış ama öyle olmayacaktı.

Zorla girildiğine dair hiçbir iz olmaması, onun çekici ve yaklaşılabilir olduğu, muhtemelen güvendikleri biri olduğu anlamına gelir. Bunu yapanın kasabadan biri olmasının nedeni de bu. Bir erkeğe iftira atma yeteneği onu bir narsist yapıyor ve bu kasaba onun işine yarayarak onu gerçekten kurtaran gücü ona veriyor.

Ve dünyayı kandırmak en uç noktaydı.

"O geceden önce Evans'a kin besleyen var mıydı?"

"Hayır," diyor, alçak sesle gülerek. "O adam bir azizdi. Bir çocuk okulda bir kaza geçirirse, temizledi ve biri görmeden gitmelerini söyledi. Utanmalarını istemiyordu ve çocukların zalim olabileceğini biliyordu. Kendi çocukları, kapıcının çocukları oldukları için acımasızca alay edildi."

Arkama yaslanıp Johnson'ı bu adamı zanlı olarak belirlemede bu kadar ısrarcı yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onun bile bir kalbi var.

Peki ya şerif? Onunla bir sorunu var mıydı?"

Dudakları gergin. "Şerif, ödeme yapamayacak birini - herhangi birini - bulmaya duygusal olarak çok bağlıydı. Kızı ilk kurbanlardan biriydi. Onu öldüren gerçek hasta, şeytani adam… ertesi sabah herkesin bulması için onu sokağın ortasına koydu. Çıplaktı ve tecavüze uğradı. Derisi parçalara ayrılmıştı ve bir gecede kan kaybetmişti."

Donny güçlükle yutkunuyor ve arkama yaslanıp bunun nasıl olup da vaka raporlarında yer almadığını merak ediyorum. Şerifin soruşturmadan uzaklaşması gerekecekti. Ayrıca, benim de

eğilimli olduğum yön olan birincil şüpheli olma olasılığını azaltıyor.

On sekiz yaşındaydı, diye devam etti Diana, hıçkırıklarını tutamayarak. “Şerif bundan sonra aklı başında değildi. Bunu gördükten sonra. O zamanlar bu kasabanın yaşadığı en zor şeydi. Ve oradan, daha da kötüye gittiler. Hatta bir pazar sabahı kilise başlamadan önce kilisenin merdivenlerinde bir ceset vardı. Biri okulun merdivenlerinde, çocukların görmesi için oradaydı. Ilene Darvis'ti. O bir anaokulu öğretmeniydi. Sadece yirmi üç.”

Durup burnunu sümkürmesi gerekiyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor.

Her neyse, Robert'ın mahkûm edildiği gece onu hapishaneye götürmeleri gerekiyordu. Eskortlar ve her şey buradaydı. Transferi erteledikten sonra ertesi sabah hücresinde asılı halde bulundu. Hiçbir aptal, temyize gitmek için çaresiz kaldığında, adamın gerçekten kendini astığına inanmaz. Gerçek adaleti arayacakmış. Böyle aşağı inme. Gerçekte ne olduğunu asla öğrenemedim. Umarım yaparsın."

Donny'nin yumrukları sıkılır. Yanlış adamın hayatının başka bir adamın egosu yüzünden mahvolduğunu duymak her zaman acı vericidir. Johnson birçok hayatı paramparça etti.

"Birkaç gün sonra bebekler eve yürüyorlardı ve Victoria buraya uğradı. Telefonu çaldığında yanındaydım. Kyle, Victoria'yı aradı ve onu bırakamayacaklarını söyledikleri için babasının cesedini görmesini sağlayabileceğini söyledi. Şerif onların on sekiz yaşında olmadıklarını ve cesede sahip çıkacak yaşta kimse olmadığı için belediyenin onu elden çıkarma hakkının olduğunu söyledi. Bunu daha sonra hallettim - çok sonra.

Kendini geri kalanı için hazırlıyormuş gibi titrek bir nefes verdi.

Victoria, Kyle'la çıkmıştı ve o çocuğa olması gerekenden fazlasını vermişti. Ayrıldıklarında pek mutlu değildi ama içindeki iblisi hemen göstermedi. Manipülatif ve böyle hesaplıydı. Onunla sadece birkaç ay çıkmıştı, sahip olduğu birkaç erkek arkadaştan biriydi. Babası, Kyle'ın onunla nasıl aşağılandığını duyduğunda ona mantıklı konuştu. Kyle'dan neden ayrıldığını hiç söylemedi. Ama Kyle, ona güvenmemesi için hiçbir zaman bir sebep vermemişti. O geceye kadar değil."

Donny'nin telefonu bip sesi çıkarır ama o buna aldırmaz. Telefonum çalmaya başlayınca sessize alıyorum. Cevaplarımızı alana kadar ikimiz de bir adım öteye gitmiyoruz. Sadece Johnson, neyin peşinde olduğumuzu öğrenmeye çalışıyor.

Victoria onunla buluşmaya gitti ve Marcus da babasını görmek isteyerek ona yetişti. Cevaplara ihtiyaçları vardı. Not bırakılmadı. Veda edilmedi. Az önce öldü ve orada intihar ettiler. Jacob bir kez olsun yanlarında değildi ve şükürler olsun ki oğlum da yoktu.

Kırılır, hıçkırarak ağlayan bir karmaşaya dönüşür. "Bebekler acı çektiğinde minnettar olmamalıydım ama oğlumu da almadıkları için çok mutluydum."

Artık neredeyse tutarsız, gözyaşları çok hızlı düşüyor ve hıçkırıkları vücudunu harap ediyor. Donny gözlerinde korkuyla bana bakıyor.

Saldırı olduğunu biliyorduk. Cinsel olduğunu biliyorduk.

Ama şimdi tüm cinayetleri bir araya getirmeye başlıyorum.

Diana bir mucize eseri hıçkırarak sakinleşiyor.

"Ve Kyle, ah o çocuk tam anlamıyla kötüydü," diyor, ses tonu şimdi kızgın bir hal alıyor. "Belker Sokağı'nın sonunda onunla

karşılaştılar ve o yalnız değildi. Çocukları aracılığıyla 'katili' cezalandırmasına yardım etmesi için yanında birkaç gönüllü getirdi .”

Belker Sokağı, meleklerle ilgili mesajın, kulağa gelecek şeylerin bir kehaneti gibi gelmesi için yazıldığı yerdir.

"Üzerlerine atladılar. Onları yere indirdim. Onları sokak ortasında çıplak bıraktı. Ondan sonra sırayla ikisine de saldırdılar.”

Öğürdüğünde durmak zorunda kalıyor ve başını çeviriyor.

Donny beyaz ve yumrukları daha sıkı. Şu anda tüm vücudum kaskatı.

"Kaç tane?" Donny sessizce soruyor.

Hıçkırarak, "Toplam on üç," diyor. “Yalnızca...Dev bunu...yapamadı. Yine de orada durdu. Ve bana hikayeyi bittikten sonra anlattı. Çocuğun kafası o kadar burkuldu ki bir yıldan fazla bir süre terapiye gönderildi. Daha sonra, ülkeyi dolaşarak Tanrı'nın sözünü yayan bir kilise hizmet grubuna katıldı. Ben böyle biliyorum.”

Donny, "Yani on iki tanesi sırayla onlara tecavüz etti," dedi, sakin ses tonu benimkiyle eşleşen kaynayan öfkeyi ele veriyordu.

"Üzerinde. Ve bitti. Ve bitti," diye homurdanıyor, gözyaşları öfkeyle düşüyor. “Durmadılar. O sokakta saatlerce yatan o bebekler, kanlar içinde, yardım çığlıkları atıyorlardı. Ve kimse gelmedi. Ama en kötüsü bu bile değil.”

Daha ne kadar kötüye gidebilir bilmiyorum.

Lawrence, Morgan ve Kyle en kötü suçlulardı; etraftaki en karanlık ruhlar. Onlara tecavüz etmekten sıkıldıktan sonra, Kyle birinin evine girdi ve bir boy aynası ödünç aldı. Whisenantlar, evlerinin önünde neler olup bittiğini bilmiyorlarmış gibi aynayı

teslim ettiler. Kyle döndü, aynayı Morgan'a verdi ve Lawrence, Marcus'u ayağa kaldırdı.

Telefonum tekrar çalıyor ama ekrana bakmadan bir kez daha sessize alıyorum.

Kyle bir bıçak çıkardı ve Morgan'a aynayı Victoria'nın arkasına tutmasını söyledi. Marcus'un bundan sonra ne olacağını görebilmesini istiyordu. Sonra Kyle, Marcus'a kız kardeşini 'sikmesini' söyledi. Kendi etine ve kanına tecavüz etmek. Ya da bir daha kullanmamak için aletini keserdi."

Midem bulanıyor ve Donny boğuk bir sesle boğuluyor.

"Marcus reddetti, hepsine cehennemde yanmalarını ve ne varsa almalarını söyledi. Kyle bıçağı Marcus'un beline kaydırdı, onu kesti ve bunun son şansı olduğunu söyledi. Kızından hoşlanacak kadar sapıksa, kız kardeşini becerecek kadar da sapık olduğunu söyledi. Marcus yüzüne tükürdü. Ve Kyle tehdidini yerine getirdi. Onu orada, sokağın ortasında hadım etti."

Dışarı çıkmamak için yapabileceğim tek şey bu. Artık duymak istemiyorum. Kahretsin, bu kasabadaki herhangi birine bunu saklamaya yardım ettikleri için onlardan nefret etmeden bakabileceğimden emin değilim.

Diana neden daha erken ortaya çıkmadı?

Diana tekrar iyileştiğinde devam eder. "Ayna düştü ve paramparça oldu. Victoria çoktan dövülerek hamur haline getirilmişti, yüzü tanınmaz haldeydi. Yüzünü yere vurmuşlar, yumruklarıyla vurmuşlar ve çok daha fazlasını yapmışlardı. Cam kırıldığında, onu içinden sürüklediler, ardından Kyle bıçakla onu belinden kesti. Sonra aynadan bir parça aldı, ona neye benzediğini gösterdi ve ayna parçasını ona çarptı. Ona veda sözleri, onun bir canavar ve bir fahişe olarak öleceğiydi. Sokaklarda kanlar içinde bıraktılar."

"Sonra Marcus hayatta kalma şansı vermek için onları ilçeden kovdu," dedim derin bir nefes alarak. "Çünkü Delaney County'deki her şey şerife ait."

Yavaşça başını sallıyor, sonra başını sallıyor. "Marcus bir kez bile hayatta kalacağını düşünmemişti. O sadece kardeşinin hayatını kurtarmak istiyordu. İkisi de hastaneden çıkmadı. Ve bu kasaba ruhunu kaybetti. Hepimiz kim olduğumuzun içi boş kabukları haline geldik, çünkü korku bizi yönetti.

"Neden birine daha önce söylemiyorsun?" Donny, suçlayıcı görünmemeye çalışarak sordu.

Bize acımasız, ciddi bir bakış attı. "Deneyenler kayıp ya da ölü oldu. Lindy May Wheeler o gece onları durdurmaya çalıştı. Koştu ama Dev onu geri çekti, onu bir arabaya attı ve bitene kadar onu içinde kilitledi. O evliydi. Bildiğim bir sonraki şey, Kyle'ın kocasına karısıyla yattığını... karısının onu baştan çıkardığını söylediği. Antonio onu terk etti ve Kyle tarafından defalarca tecavüze uğradığını söylediğinde kimse ona inanmadı. Babası, öldürüleceğinden endişe ettiği için onu şehir dışına çıkarmak zorunda kaldı."

Kanım dondu ve Donny'nin gözleri benimkilerle buluştu. Lindy May Wheeler. Şüphelimiz, kırık bir çocuğa bakmak için seçtiği kadını gerçek bir canavardan kurtarmak için zaman harcamış.

Diana bakışımızı fark etmiyor.

"Oğlumu tehdit ettiler. Bir yıldan kısa bir süre içinde üniversiteye gidiyordu. Sorun çıkarırsam liseden asla mezun olamayacağını söylediler. Onlara inandım. Yine de yap. Bu yüzden onu kız arkadaşının evine gönderdim. O kız çok para kazanıyor ve New York'taki en iyi güvenliğe sahip."

Donny, "Bu şüphelilerin çoğu kasabayı terk etti," dedi.

Yapmak zorundaydılar, diye araya girdi Diana. "Şerifin hala burada yaşayan insanları korkutmasının tek yolu, oğlu hariç herkesi bu kasabadan sürmekti. Oğlu içlerinde en kötüsü ama kovulmayacak. Ama endişelenme. Oğlanlara gerçekten iyi para ödedi.

“Kyle Davenport, şerifin oğlu. Bunu örtbas etmesine şaşmamalı," dedi Donny, nefesi kesilerek.

"Bunu örtbas mı ettin?" inanamayarak sorar. "Şerif yönetti. Milletvekillerine her eve gidip bir şey duyarlarsa içeride kalmalarını söyledi. Uymadıkları takdirde, sonuçları olacaktır. Hatta televizyonlarımıza acil bir sokağa çıkma yasağı olduğunu söyleyen bir yayın bile gönderdi - aksi söylenene kadar kimse gün batımından önce dışarı çıkmadı. Oğlunun bunu planlamasına yardım etti, sonra kendisinin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapmasına izin verdi.”

"Neden?" diye soruyor.

Ama cevabını duymadan nedenini biliyorum.

“Kızı, ölümünden sonra bile tecavüze uğradı, işkence gördü, küçük düşürüldü ve utandırıldı. Şerife göre, bunu yapan adam Robert Evans'tı. Adamı öldürmek ona yetmedi. Çocuklarını da öldürmeden önce gidip paramparça etmesi gerekiyordu. Dünyanın taşıdığı şeytanlardan arındırılması gerektiğini söyledi. Yine de kendi oğlunun gözündeki kötülüğü asla görmez. O çocuğun annesi bile onun iyi olmadığını biliyordu.”

Yine telefonum çalıyor ama burada işim bitmedi, bu yüzden bir kez daha görmezden geliyorum.

Kyle serbest bırakılmayı bekleyen bir canavardı. Bu tür bir kötülük bir kutudan bir kez çıktı mı, bir daha içeri girmez.”

Bu konuda ona tüm kalbimle katılıyorum. Tanıdığımız en az üç kişiye tecavüz etti ve bunlardan biri erkekti.

"Siz çocuklar bir katilin bu kasabaya zarar vermesini engellemek istiyorsunuz. Ama ben sadece o bebeklerin sonunda bir seslerinin olmasını istiyorum. İnsanlar bu sırları bu kadar uzun süre saklamaktan ölüyor."

Dev kim?

Devin Thomas. O yargıcın oğlu," diyor otomatik pilotta.

Ayağa kalkarken ona bakıyorum ve bildiğimiz, ikisi belirsiz olan isimleri ezbere okuyorum. "Tim Hoover. Chuck Cosby. Nathan Malone. Jeremy Hoyt. Ben Harris. Tyler Shane. Lawrence Martin. Anthony Smith. Kevin Taylor. Morgan Jones. Kyle Davenport."

Bakışlarımla buluşuyor. Jason Martin. Lawrence'ın kuzeni. Bugünlerde Güney Carolina'da yaşıyor. Orada bir emlak geliştiricisi olarak çalışıyor. O on ikinciydi."

"Bunu paylaştığın için teşekkür ederim."

"Bana sadece duymaktan fazlasını yapacağını söyle."

"Planlıyorum," dedim ona dürüstçe.

Donny beni kapıya kadar takip ediyor ve onunla son bir kez yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Victoria ve Marcus'un annesi nasıl öldü?"

"Araba kazası," diyor iç çekerek. "Birkaç kasabadan zengin bir çift, bir partide sarhoş olduktan sonra onunla çarpıştı. Sanırım soyadları Carlyle'dı. O enkazla kendi kızlarını yetim bıraktılar ve hastanede geçen uzun bir günün ardından evine, çocuklarına dönmeye çalışan lanet olası iyi bir kadını öldürdüler."

Bu aile bir türlü rahatını bulamamış gibi.

"Hemşire?" Neden bilmek istediğimi bilmesem de soruyorum.

"HAYIR. Aslında çocukların öldüğü aynı hastanede adli tıp görevlisiydi. Onu seçmelerinin bir nedeninin de bu olduğunu

düşündüm. Anneleri, oradan pek çok arkadaşı olan sevilen bir kadındı.

Anlayışla başımı salladım ve gitmek için döndük.

Donny, biz dışarı çıkıp kapıyı kapatırken, "O gece sürü halinde çalıştılar," diye fısıldıyor.

"Kyle onların en baskın alfası. Garip olan olmamak için bir araya gelmek daha çok hapishane paketi zihniyetiydi.

Donny, "Bazıları daha on beş yaşında," diye homurdandı.

“Ergenlerin manipüle edilmesi ve kontrol edilmesi daha kolaydır. Üçüne, Lawrence, Morgan ve Kyle'a saygı duydular. Ama Kyle çoğunlukla kararları verdi. O gece biri, bu kadar çok alfa oldukları için kafalarını toslardı.

"Bileceğimizden değil. Morgan ve Lawrence çoktan öldüler.”

Devin. Onu bulmalıyız.

Lindy May'i kilitlemek için yolun bir kısmını terk etti. Ya geri gelip izleseydi? Diana hikayenin geri kalanını başka nasıl bilebilirdi?

dudaklarımı büzüyorum. Bunu da not ettim. Ama Diana asla açıklamadı.

"Çocukların geldiği gece hastanede görevli olanlarla hiç görüşebildik mi?" Donny'ye soruyorum.

"HAYIR. Üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. Bize sahip olduklarını verebildikleri için şanslıydık.”

"Neden oradaki birine yaralandığını söylemiyorsun?" ona soruyorum

Omuz silkiyor, enerjisinin her zerresi birdenbire ondan gitti. Aynı duygusal boşluktan geçmiş gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum ama Johnson'ın bunu bildiğini biliyorum. Kyle koruyucu gözaltına alındı.”

“Bütün bunlar oldu birden fazla kadının sözüne ihtiyacımız var. Görgü tanığı bile değildi. Ve eğer Johnson'ı alıyorsak, aynı zamanda Direktör McEvoy'u da alıyoruz. Somut kanıtlara ihtiyacımız olacak. Bu arada, başka kimlerin hedef olduğunu ve Robert Evans'ı gerçekten neyin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor."

“Kariyerim boyunca bir kez bile kanunun doğru tarafında olup olmadığımı merak etmedim. Bugüne kadar,” dedi sessizce.

İntikam cinayetleri her zaman duruşumuzu sorgulamamıza neden olur. "Sadece çocukları öldürenlerle yetinmeyecek," diye hatırlattım ona.

“Bazı kapıları açtı ama kimseye dokunmadı. Birkaç ayna çaldı, biraz suya biraz mürekkep koydu ve biraz boyayla oynadı. Zaten çok sayıda insanı öldürebilirdi. Ama yapmadı.”

"Onları korkutuyor. Bu onun tüm kasabadan intikam alma biçimi. Akıllarının nasıl çalıştığını biliyor. Bunu bildikleri ve hiçbir şey yapmadıkları için on yıl boyunca suçluluk duygusuyla sırılsıklam oldular. Şu anda gerçekten doğaüstü bir şeylerin döndüğüne inanıyorlar.”

"Neden onun daha yeni başladığını hissediyorum?" Donny, cipe binerken soruyor.

"Kyle Davenport neden babasıyla aynı soyadına sahip değil?" Soruyorum.

iPad'ini çıkarıp üzerinde bir şeyler okuyor. "Annenin Jane Davenport olduğunu söylüyor. Şerif, Kyle'ın varlığından bile haberdar değildi, ta ki Jane bir gün yanında Kyle'la birlikte kasabaya gelene ve o velayeti teslim edene kadar.”

Kaşlarım kalkıyor. "Ne?"

Alçak sesle ıslık çalarak başını sallıyor. "Hadley bir şekilde tüm bunları ortaya çıkardı. Kyle hasta bir pislik. Beş yaşında

hayvanlara işkence etmeye ve onları öldürmeye başladı. Yedi yaşında annesi onunla baş edemeyeceğine karar verdi. Bir öfke nöbeti geçirdi ve onu bıçakla kesti. Onu, tüm velayet haklarını elinden almaktan çok mutlu olan şerife götürdü ve kasabada kalarak oğlunun büyümesini uzaktan izledi. Bahse girerim hayatı tam bir cehennemdi.

"O şimdi nerede?"

Kaşları çatıldı. "Ölü. On yıl önce, Robert Evans davası başladıktan kısa bir süre sonra öldü."

"Neden bunun bir tesadüf olmadığını hissediyorum?" inledim.

"Çünkü bu tanrının unuttuğu kasabadaki her şey bir şekilde o kabusa bağlı."

Tam arabayı çalıştırırken, yukarı baktım ve kırmızı bir ışık gördüm. Çabucak dışarı çıktım ve uzaktaki binaların tepelerini okuyarak cipin kaportasına çıktım. Buradan gördüğüm belediye binası.

Çatının yan tarafında kırmızıyla yazılmış bir mesaj var: Aptalları taptıkları zincirlerden kurtarmak zordur.

Donny yanıma tırmanıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Önce İncil'den alıntı yapıyor, şimdi de Voltaire? Amaç nedir?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim aşağı inerken. "Ayrı mesajların ne anlama geldiğinin oldukça açık olduğunu düşünmeme rağmen."

Tam o sırada kafam direğin üzerindeki hoparlöre takıldı çünkü müzik içinden süzülmeye başladı. "Sus, küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana alaycı bir kuş alacak. Ve eğer o alaycı kuş şarkı söylemezse, annen sana bir elmas yüzük alacak..."

Çocuk şarkısı bir kadın sesiyle çalarken Donny ürpererek, "Bu hiç de ürkütücü değil," diyor.

Sokaktaki herkes dönüp en yakınındaki konuşmacıya bakıyor, hepsinin rengi atıyor.

"Kasabayı temizleyeceğini mi düşünüyorsun?"

dudaklarımı sıkıyorum. "Çok fazla kontrol gösteriyor. Arınmak istediğini sanmıyorum ama sanırım onların itiraf etmelerini istiyor. O burada çünkü biz varız. Aksi takdirde, listede bu kasabada olmayan soyadını öldürürdü. Biz geldiğimizde geldi."

"Ama neden?"

"Öğrendiğimde sana haber veririm," dedim, hazırlıklı olmadığım bir bombanın üzerimize düştüğü evden uzaklaşırken.

Bölüm 2

Kötüler için her şey bir bahanedir.
—Voltaire

LANA

"Baban nasıl?" diye sordum Jake odanın içinde dolaşıp son bir monitör kurarken.

"İlaçları tekrar alıyor. Hasta olduğu için egosunu ne kadar incittiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama halledildi. Artık buna odaklanabiliriz."

Diana'nın evinden dışarı adımını atan Logan'ın yüzündeki ifadeyi izliyorum ve ona bildiği her şeyi anlattığını biliyorum.

"Harekete geçmeleri ihtimaline karşı Diana'nın evini izleyeceğim," dedi Jake, yanıma otururken omzuma hafifçe

dokunarak, gözleri yaşlı avcının duvarlarına yaydığı sayısız monitöre kaydı. kabin.

FBI geldi, tüm bunları taradı ve sonra Jake, babasının yıllardır boş olan kamarasında geçici karargahımızı kurdu.

Minnettar bir şekilde başımı salladım ama gözlerindeki acıyı görünce gözlerimi Logan'dan alamıyorum. Hiç tanımadığı bir kız için acı. Asla tanımayacağı bir çocuk için acı. On yıldır peşimi bırakmayan bir geçmişin acısı.

Ve henüz tüm ayrıntılarını almayı bitirmedi bile. Daha öğrenecek çok şey var.

"İhtiyacı olan kanıtı bulacaktır, Lana. Onun hakkında haklısın. O gerçek anlaşma.

Dönüştüğüm karanlık şey tarafından lekelenemeyecek kadar iyi bir adam.

"Yapacağını biliyorum. O zaman babamın adı temize çıkarılacak - en azından bu kasabada onu mahkum eden insanlar için."

"Ve Marcus mezardan intikamını alacak," diye ekliyor sessizce, kasabadaki herkesin neredeyse anında durmasına neden olan müziği başlatarak.

Sadece kilise sahnesinde o şarkıyı söyleyen annemin sesini hatırlayamayacak kadar küçük olanlar onu umursamayabilir. Ancak diğer herkes giderek daha fazla korkmaya başlıyor.

Ölülerin onlara musallat olmak için geri gelmesinden korkuyor.

"Babam o cinayetlerden hüküm giymemiş olsaydı, biz ne olurduk hiç merak ettin mi?" Ona yumuşakça soruyorum.

"HAYIR. Çünkü merak etmeye başlarsam asla vazgeçmem" diyor tereddüt etmeden.

Ayrılmadan önce kabinin küf kokusunun üzerimden yıkanması gerekecek.

Şerif konuşurken monitörün sesini açarken Jake'e, "Bu yumurta avına çıkmasına izin vererek onu tehlikeye atıyorum," dedim.

Şerifin tehlikeli bir beyaza döndüğünü ve hoparlörlerden çalan müziği duyduğunu gördüğümüzde Jake, "Arkasındasın," diyor ve dudakları seğiriyor.

O geceyi hatırlıyor. Annemin kilise sahnesinde çok önemli bir oyun için o şarkıyı söylediği gece. Neredeyse tüm kasaba oradaydı.

"Yeterli olsa iyi olur, Jake. Eğer benim yüzümden incinirse, o sınırın üzerinden atlar, tüm bunların neyle ilgili olduğunu unutur ve önyargısız öldürürüm."

Tüm ruhumu kaybedersem dönüşeceğim canavarı düşündükçe ellerim titriyordu.

Jake'in eli titreyen elimi tuttu ve bana doğru eğildi. "Seni geri saracağım."

Ona acımasızca bakıyorum. "Logan benim yüzümden -ya da herhangi bir nedenle- incinirse, yeterli olmayacaksın."

Gözyaşım firar ettiğinde bunu hissettim ve Jake bir adam yüzünden ne kadar savunmasız olduğumun tek bir ıslak kanıtını görerek gerildi. Dudakları gerildi.

"O zaman ikimiz de onun güvende olduğundan emin olacağız."

Gözyaşını sildim ve belediye binasının kapısını kapatıp kilitleyen ve SSA Johnson'a bakan paniğe kapılmış şerife döndüm.

Şerif Cannon, "Şerifte Jasmine Evans şarkı söylüyor," diye tısladı. "Ölümden bir hayalet dönmediyse, bir şeyi kaçırıyorsun."

Sonra şerif yardımcılarından birine döner. "Kes şu lanet olası müziği! Kasaba konuşmacılarımıza nasıl girdiğini öğrenin!"

Jake gülümser. "Bununla iyi şanslar, Şerif. Beni hacklemeye cesaret ediyorum, dedi Jake kendini beğenmiş bir şekilde.

İşte beklediği bölüm. Onlara gerçekte ne tür koyunlar olduklarını gösterdiğimiz kısım. Onlara zihinlerinin ne kadar zayıf olduğunu gösterdiğimiz kısım.

Bütün kasabayı becereceğimiz kısım.

Şerif ona bakmak için arkasını dönerken Johnson, Sana bunun kolay olmayacağını söylemiştim, diye homurdandı.

"Ah? Çünkü bu takımı kontrol edebileceğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdiye kadar çok fazla soru sordular ve kasabamın her yerine el ilanları astılar. Birinin konuşma cesaretini bulması an meselesi."

Yakaladım, seni aptal piç kurusu.

"Logan Bennett senin sorunun. Takımın geri kalanıyla ben başa çıkabilirim."

İçimdeki korku ortaya çıkarken midem kasılıyor. Logan'ın peşine düşerse onu vaktinden önce öldürürüm. Ve gönderdiği herhangi birinden bir örnek yapacağım.

"Kimsenin haberi olmadan Kyle'a ulaşabileceğinden emin misin?" diye sordu Jake, gözleri de ekrana odaklanmıştı.

Cevap vermiyorum çünkü söylenenleri dinlemekle meşgulüm.

"Eğer beni alt ederse, benimle geliyorsun. Bunu unutma Johnson," diye hırlıyor şerif, ofisinin kapısını kapatarak onları yalnız bırakıyor.

Johnson gözlerini kısıyor. "Sana o çocukların peşinden git demedim. Bu psikopat onlar yüzünden seni hedef alıyor. Evans yüzünden seni hedef almıyor. Bir tasmaya ihtiyacın olan o hasta

pisliğin oğlu ve bunun yerine onu serbest bıraktın, elinden gelenin en iyisini yapmasını söyledin. O takım burada çünkü sen o canavara özgür saltanat verdin."

Şerifin yüzü ıstırapla buruştu ve Jake diğer tüm ekranların sesini kapatarak benimle birlikte buna odaklandı. Şerifin asıl katil olmadığını biliyorduk ama hiçbir zaman pişmanlık görmeyi beklemiyorduk çünkü onun profilini bir sosyopat olarak çıkardık.

"O hasta değil. Canı acıyordu. Kız kardeşinin böyle dağıldığını, vahşice tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü gördü."

Johnson parmağıyla yüzünü işaret ediyor. "Evans'la aynı fikirdeydim, çünkü New York'lu o amcık avukat onun davasından haberdardı ve davanın taraflılığın da ötesinde olduğunu kanıtlama yolundaydı. Duruşmanın asla burada olmaması gerekiyordu ve çok fazla jüri üyesi sizinle bağlantılıydı. Serbest kalacaktı ve çektiğim tüm ipler için kariyerim sona erecekti. Bu pisliği temizlemek için bu davaya girmek için ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrin yok. Sana gerçek profili verdim. Bennett neleri gömdüğümüzü öğrenmeden önce senin insanlarını öldüren herifi bul.

Jake'e bakıyorum ve ben konuşurken gözlerini ekrana dikiyor. "Sınırdalar."

Jake sessizce, Tam istediğimiz yerde, dedi.

Otobüsün Tekerlekleri hoparlörlerde çalmaya başlar ve annemin sesi kasabada yankılanmaya devam ederken bir kadın takılıp yere düşer. Sesine pek çok çocuğun sesi eşlik ediyor ve bu da onu tüyler ürpertici yapıyor. Müzik aniden kesildi ve Jake dizüstü bilgisayarında bir şeyler okurken dudakları seğirdi.

"Sunucudan fişini çektiler."

"Tıpkı yapacaklarını bildiğimiz gibi," katılıyorum.

“Onları tekrar prize taktıklarında, beni uyaracak. Baştan başlayacağım.”

"Onları fişten çekmekten başka çareleri kalmayana ve perili ev açıldığında kasabaya neler olup bittiğini anlatmanın hiçbir yolu kalmayana kadar."

Yavaşça başını salladı. "Buna hazır mısın?"

Dudaklarımın kenarlarında karanlık bir sırıtış beliriyor. "Çok fazla."

Şerifin ofisine giren biri dikkatimi çekiyor. Chad Briggs, yardımcısının üniformasını giyerek içeri girer ve kapıyı arkasından mühürler. Gözleri Johnson'a kaydı, ardından şerife seslendi.

"Bazı bilgiler ortaya çıktı"

Şerif Cannon, "Öyleyse dök," diye homurdandı.

Gözleri tekrar Johnson'a kaydı. "Bazı hassas bilgiler."

Küçümseyerek Johnson'a el sallıyor. "O gruptan endişelenecek kişi o değil. Hangi bilgi?”

Briggs'in tereddüt ettiğini söyleyebilirim ama sonunda cevap verdi. "SSA Bennett ve başka bir ajan, Diana Barnes'ın evinden çıkarken görüldü. Bir süre oradaydılar Şerif ve oğlunun şu anda dokunulmaz olduğunu öğrendim. New York'ta bir avukatın yanında kalıyorum. Sanırım onlara her şeyi anlattı.”

Şerif Cannon, şapkasını odanın diğer ucuna fırlatırken elini saçlarından geçirerek küfretti.

Sakin ol, dedi Johnson, kendini toparlayarak. "Bu sadece yaşlı bir kadının saçmalıkları. Kanıta ihtiyacı olacak. hiç yok Ve olaya karışan zanlıların çoğu zaten ölü, bu yüzden onaylayabilecekleri veya reddedebilecekleri bir şey yok. Evans'a ne yaptığımızı gösterecek hiçbir şeyin kalmadığından emin olmaya daha fazla odaklanmalıyız."

Şerif Cannon, "Hiçbir şey yok," diyor ama dudaklarım seğiriyor.

"Pek çok şey var," dedi Jake genişçe sırıtarak. "Bunu bilemeyecek kadar aptalsın Şerif."

Ve paylaşacak çok şeyimiz var. Zamanı geldiğinde

Şerifin Johnson'a, "Diana Barnes, hikayeyi doğrulayacak birini bulursa sorun olabilir," dediğini duydum, ardından bakışları Chad Briggs'e kaydı. "Öyle olmadığına emin ol."

Chad başını sallayıp odadan çıkarken Jake, "Diana'nın peşinden gidiyorlar," dedi.

"Akşama kadar olmaz."

Gözlerim tekrar Logan'ın olduğu ekrana kaydı. Adam kameradan neredeyse duyamayacağım kadar uzakta olmasına rağmen sesi açtım.

Adli tabip iki yıl önce öldü, yani bu bir fiyasko, diyor Donny ona.

Çocukların gittiği hastaneyi ziyaret etmemiz gerekiyor, dedi Logan ve midem bulandı.

Jake, "Siktir," diye tısladı. "Sana odaklanmamalı. Yolsuzluğa odaklanmalı."

"Hadley'nin yaptığı gibi oraya gidip parçaları bir araya getirirse, o zaman işimiz biter," dedim sessizce.

Jake sessizce, "Kennedy'nin senin hayatta kalmaya ihtiyaç duyduğun gece ölmesi kaderdi," dedi. "Ya Kennedy Carlyle? Anneni mahveden sarhoş sürücülerin kızı olan aynı kız mı? Her şeyin boşuna olmasına imkan yok. Bunun bir işaret olmaması mümkün değil. Bunu yapmak için yaratılmışız. Yolun ortasında yakalanmak için değil."

Birinin konuşup babam hakkında konuşmasına ihtiyacımız var, diye mırıldandım dalgın dalgın, Logan'ın hüsrana uğramış bir halde kırmızı kravatını yırtmasını izledim.

Jake ayağa kalkar ve odanın kenarına gider, boyayı serbest bırakan harika zaman yaratımını çıkarır. Hepsi farklı şekilde etiketlenmiştir, her birinin boyanın ne zaman görüneceği için farklı bir zaman çerçevesi vardır.

Jake kapüşonunu çekip kapıya doğru yürümeden önce, "O zaman onları biraz teşvik edelim," dedi. "Birinin bana yalan söylediğini görürsen beni ara. Okula gidiyorum. Oraya vardığımda okul kameralarını devre dışı bırakacağım."

"Seni korudum," dedim ona.

Bizi çevreleyen monitörler tüm kasabayı kapsıyor. Bütün gün cehenneme bakmak gibi.

"Lana'nın eve dönmesi gerekiyor." Logan'ın duyurusu bakışlarımı ekranına çevirmeme neden oldu.

Donny sırıtarak, "Bunu Hadley'e söylerken iyi şanslar," dedi.

"Bu hiç eğlenceli değil. Gerçekten tehlikede olabilir. Onu getirmemem gerektiğini biliyordum.

Bunun için acı çekiyormuş gibi görünüyor.

Alınma ama onun gerçekten güvende olduğunu göremeyecek kadar duygusal olarak onun güvenliğine bağlısın. Tek bir kadın hedef alınmadı. Sadece erkekler. Hatta o senden daha güvende."

"Şu anda şerife veya Johnson'a güvenmiyorum. Bunun Scarlet Slayer ile hiçbir ilgisi yok."

Donny'nin gözleri genişliyor, benimki de öyle.

Sesim çok berbat. Lanet olası bir seri katil olduğumdan çok iki kanun görevlisi için endişeleniyorum. Bu kasaba tamamen zehirli, dedi Logan içini çekerek.

"Johnson sapkın ama aptal değil. Sana elini uzatıp yanına kalamayacağını biliyor. Alt komiteye verebilmesi için Collins'e verecek sağlam kanıtlar bulmalıyız.

Logan düşünceli bir şekilde, "Yeni kanıtlar elde ettiğimizden beri konuşmadığımız belli biri var," dedi. "Buradan sadece bir saat uzakta yaşıyor."

"Christopher Denver," diyor Donny nefes verirken. "Elbette."

Jake'in babası. Babamın avukatı. Hainlerle dolu bir kasabada babamın tek arkadaşı.

Bir ara onunla konuşacaklarını biliyorduk.

Gözlerimi okul ekranına çevirdiğimde Jake'in kukuletasını takmış, hızlı vuruşlar yapıp boya işini aceleye getirdiğini görüyorum. Herkes okulun içinde ve pencereler başının üstünde olduğundan dışarı bakıp onu görmek imkansız.

Yine de bunu gün ışığında yaptığına inanamıyorum. Neyse ki sokaklar çoğunlukla sessiz ve bir araba sesi duyduğunda çobanpüskülü çalılarının arkasına sığınıyor.

Sonunda, Jake'in yan tarafta koştuğunu, ormana doğru ilerlediğini görüyorum ve bu onu tam buraya fırlatacak. Dikkatim tekrar Logan'da ve sadece ona odaklanıyorum.

"Kim arıyor?" Logan telefonunu tekrar sessize alırken Donny ona soruyor.

Johnson. Eminim bizi bu soruşturmadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordur. Diana Barnes ile özel olarak konuştuğumuzu şimdiye kadar muhtemelen duymuştur. Ne bildiğimizi öğrenmek istiyor olabilir."

"Ne yaptığımızı öğrenmeden önce gidip Denver'la konuşalım."

Logan telefonundaki saate baktı. Tamam, ama çok geç olmadan geri dönüp Lana'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Donny, Logan arabanın sürücü koltuğuna otururken gözlerini devirerek, "Onu yoldan ara, aşık çocuk," diyor. Logan buna gülüyor gibi görünüyor.

Kapıları kapattıklarında ne dediklerini duyamıyorum ama telefonum çaldığında her şeyi sessize alıyorum.

Hey, dedim aşık olmuş küçük bir kız gibi gülümseyerek.

“Bir ipucu üzerinde çalışmak için şehir dışına çıkmam gerekiyor. Eve dönme ihtimalin var mı? Burada olmandan hoşlanmıyorum.”

Gülümsüyorum, onun umursadığı yolu seviyorum. Gözlerim, okulun önünden geçen, boya göründükçe yavaş yavaş toplanan insanların olduğu ekrana kaydı.

"Delaney Grove'un üzerimde büyüdüğünü düşünüyorum."

Korkunç şakaya inliyor.

Logan, endişelenmeyi bırak. Etrafta oturup seni ve güvende olup olmadığını merak etmektense seninle olmayı ya da en azından sana yakın olmayı tercih ederim."

"Endişelendiğim ben değilim bebeğim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Seninle daha iyi ilgilenebilirim.

Elise ve Leonard olay yerine gelip yeni mesajın fotoğraflarını çekerken gözlerim yukarı kaydı.

"Benim için endişelenmeyi bırak. Bu adamın kim olduğumu umursadığından bile şüpheliyim.

Uzun bir süre sessizleşir.

Logan'ı mı?

"Üzgünüm. Sadece psikolojini nasıl tamamen mahvettiğini düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü işim nedeniyle bilinen bir seri katilin saldırısına uğradın ama yine de inatla kalmak istiyorsun, sanki senden sonra başka birinin geleceği düşüncesi seni korkutmuyormuş gibi davranıyorsun."

Güçlükle yutkunuyorum. Sesi bir kez bile şüpheli çıkmamıştı. Şimdi bile şüpheliden çok kafası karışmış gibi konuşuyor.

Silahım var, dedim ona yumuşak bir sesle. "Ve ben evimde olmak istemiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, yalanın onu suçlu hissettireceği gerçeğinden nefret ediyorum.

"Otele geri dön."

"Hayır," diyorum iç çekerek.

"Bok. Bu sohbete daha sonra devam edeceğiz. Elise bana bip sesi çıkarıyor."

Tereddüt etmeden, "Seni seviyorum," dedim, sözcüklerin doğal bir rahatlıkla dilimden döküldüğünü fark ederek.

"Seni seviyorum." Birisi arka planda öğürme sesleri çıkarsa bile sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Telefonu kapattığım sırada Jake içeri girdi ve ben yüzümdeki aptal ifadeyi silmeye çalışırken bana baktı.

"Bu iş biter bitmez, kendi şapşal sırıtışımı bulacağım," diye homurdandı ama gözlerindeki gülümseme Grinch'in Noel'i çaldığı tonunu ele veriyor. "Özledim mi?"

Okulun duvarını işaret ederek, "Daha yeni başlıyorum," dedim.

Söylediğimiz yalanlar onları etkiliyor. Şimdiki zaman geleceğe gebedir.

Mesaj, sihir gibi görünmeyi bitirirken çok sayıda solgun yüz alıyor .

Logan şehirden ayrılıyor ve güneş batmaktan çok uzakta değil. Diana'ya gidiyorum."

Ayağa kalktığımda Jake bıçağımı fırlattı ve o monitörlerin önünde yerime otururken ben de bıçağı sapından yakaladım.

“Kaldırımlara sadık kalın. Çizmeler yalan söylemez," dedi, tamamen kan kırmızısı bağcıklarla donatılmış kız gibi dövüş botlarıma bakarak.

Ağırlıklı çantalarım ve erkek botlarımla dolaşmak biraz şüphe uyandırabilir.

Soğuk iyice bastırdı ki bu mükemmel. Kapşonlu giymeyi daha az göze çarpar hale getirir. Elbisemin içinde neredeyse donarak ölüyordum.

Ama eve şık bir şekilde, kırmızı rengi giyerek dönmek istedim.

Ben dışarı çıkarken, "Bayılırsa diye yastıkları ser," dedi ve ben hızlı yürüyüşe çıkıp binaların arasındaki kestirme yollardan manevralar yaparken sırıttım. Kasaba dairesel bir labirent gibi inşa edilmiş, yollar şehri çevreledikçe genişliyor. Belediye binası doğrudan merkezdedir.

Gökyüzünden, inanılmaz derecede güzel.

Sadece ortasındayken ve gerçeği görebildiğinizde çirkindir.

Önden kimsenin beni görmemesi için arkadan dolaştım ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden iki kez kapıyı kontrol ettim.

Diana kapıyı açtığında, kalbim beklenmedik bir şekilde tekledi. Buraya geldiğimde hissedebileceğim her türlü duyguya karşı kendimi hazırladığımı sanıyordum.

Logan'ı suçluyorum. Yerine koyduğum buzu yırtıyor.

"Sana yardım edebilir miyim, tatlım?" tatlı tatlı soruyor

Kaputu geri itiyorum. Beni içeri alabilirsin.

Gözleri kısılır ve gülümsemesi kayar.

Onu korkuttuğum için kendimi pislik gibi hissediyorum.

Diana, seninle konuşmam gerek ve bugün onlara ne söylediğini biliyorsun.

"Üzgünüm canım. Bence gitmelisin, dedi kapıyı kapatarak.

Elim dışarı fırladı ve omzumla içeri girdim, nefesi kesilip tökezleyip titrediğinde daha kötü hissettim.

Kimsenin cesaret edemediği hikayeyi anlattığı için gergin.

Diana, oturmanı istiyorum. Senin incinmeni istemiyorum ve ben sadece seni güvende tutmak için buradayım."

"Beni güvende tut?" diye sordu, bana bakarken kafası karışmıştı, kimseye uygun olmadığıma ikna olmuştu.

Kapşonum bıçağımı saklıyor ama ona bıçağı göstermemeye karar verdim. Aslında bayılabilir.

"Bir zamanlar küçük bir kızı seviyordun. Oğlunu kurtarmak için ona ihanet ettin. Bugün nihayet onun için ayağa kalktın ve sesini duyurması için ona bir şans verdin."

Bir adım daha geri çekilirken gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Sen kimsin?" diye fısıldıyor, duygu sesini karıştırıyor.

Kapşonlumun altındaki bıçağı pantolonumun arkasına gelecek şekilde ayarlayarak gömleğimin ön tarafını yukarı çekerek çok uzun süredir sakladığım yara izlerini ortaya çıkardım.

Gözleri karnıma indi ve bir adım daha geri çekildi.

"Ben o küçük kızım."

Yere çarptığında, tam zamanında kafasını yakaladım. Jake haklıydı. Yastıkları indirmeliydim.

"Kahretsin," diyorum bayılan kadına.

Jake'in kafamın içinde "Sana söylemiştim" dediğini neredeyse duyabiliyorum.

Bölüm 3

Her insan yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur.
—Voltaire

LOGAN

Bizimle görüştüğünüz için teşekkürler Bay Denver, dedim ikimize de birer fincan kahve veren adama.

"Elimden gelen her şekilde yardım etmek için buradayım." Sanki onu kandırmamızı bekliyormuş gibi, kanunun yanlış tarafında olmamızı beklermiş gibi bizi inceliyor.

Johnson'dan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

"Robert Evans'ın başına gelenlere biraz ışık tutabileceğinizi umuyoruz."

Yüzünü buruşturuyor. "Her şey kayıt altında olmalı. Eminim FBI'ın tüm bunlara erişimi vardır."

"Bütün cinayet davaları genellikle bantlanır ama bu değildi."

"Öyleydi," diye tartışıyor. Ayağa kalkıp kitaplığına gidiyor ve içinden bir kitap çıkarıyor. Kitabı açıp bir DVD aldığında, Donny bana kaşlarını kaldırdı.

Christopher Denver bize DVD'yi getiriyor ve bana veriyor.

"Bunu sende tutabilirsin. Bende başkaları var.

"Dosya, filmin çekilmediğini belirtiyordu."

"Öyleydi," diyor basitçe.

Uzun bir nefes veriyorum. "FBI'ın muhtemelen güveneceğin kişiler listende olmadığının farkındayım ama seni temin ederim ki ikimiz de gerçek yanıtlar arıyoruz."

"Kızıl Avcı yüzünden," dedi basitçe.

Başımı kaldırıp onu inceliyorum. Tanıkları var, bu yüzden bizim adamımız olamaz.

“Bizi oraya götüren şeyin bir parçası da buydu, evet. Ama aynı zamanda davanın yanlış yönetilmiş olabileceğini düşündüğümüz için.”

Alaycı bir şekilde homurdandı ve ona tek kaşımı kaldırdım.

"Üzgünüm. Sadece gerçek samimiyetle yapılan bu tür yetersiz ifadelere alışkın değilim.

Donny arkasına yaslandı ve ben de eve bakarak kahvemi yudumluyorum. Oğlundan ve ondan elde ettiği birkaç başarı dışında duvarları çoğunlukla çıplak.

Jacob ile de konuştuk. Bize herhangi bir bilgi vermedi,” dedim yüzüne bakarak.

Yıllarca süren mahkeme salonu eğitimi ona yüz hatlarını geliştirmeyi öğrettiği için kayıtsız kalmaya devam ediyor.

“Oğlum o gece kırılmıştı. Sevdiği çocuk öldürüldü ve öz kardeşi olarak taptığı kız da öldü. Ve bir araba kazası olarak bildirildi. O geceden sonra dünyadan tamamen çekildi. Şimdi onu tatil için buraya getirmek için bile mücadele ediyorum. Geçenlerde kişisel bir mesele nedeniyle ziyarete gelmesine rağmen.”

Burnunu sokmak istiyorum ama bize Jacob'ın neden ziyarete geldiğini söyleyeceğinden şüpheliyim.

"Madem biliyordun, neden bize Victoria ve Marcus'tan bahsetmedin?" onun yerine soruyorum

“Çünkü oğlumun peşine düşecektin elbette. Barnes'ın oğlu dışında onlara en yakın olan oydu. Ancak bir NFL futbol yıldızının şüpheli olma olasılığı daha düşük.”

Bize oğlunun felçli olduğunu söylemek yeterli olurdu. Ama neredeyse bunu söylemek istemiyor gibi.

"Bize bu bilgiyi vermeyi düşünmüyorsun bile, değil mi?" Donny ona sorar.

“Oğlumun, yapılmasına yardım ettikleri pisliği temizleyen yozlaşmış bürokratlardan korumak istediğimi mi? Hiç de bile. Bu hikayeyi oğlum anlatmaya çalıştığında içinizden biri tarafından bastırıldığı düşünülürse, adalete engel bir durum yoktu. Sessizliğim, senin bu Kızıl Avcı hakkındaki araştırmanı hiçbir şekilde engellemedi."

"Sadece yaptı," dedim ona.

Tıpkı Jacob'a benziyor, sadece onun eski bir versiyonu. Zamanla zar zor dökülen siyah saçlar ve kasıtlı görünen ince kırışıklıklar.

"Bu nasıl, SSA Bennett?"

"Aradığımız şüpheli, o gece olaya karışan tecavüzcülerin bir listesi üzerinde çalışıyor."

Gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Bu itirafa gerçekten hazırlıksız yakalandı.

“Robert Evans hakkında bize ne söyleyebilirsin? Ve bu sefer hiçbir şeyi geride tut.”

Muhtemelen şaşırmaya alışık olmadığı için boğazını temizledi.

"Robert Evans, bir kapıcıdan fazlası olma hırsı olmayan parlak bir adamdı. Maaş yeterince iyiydi ve çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmesini sağladığı için saatlerden keyif aldı.

Uzun ve sert bir şekilde iç çekiyor.

"Çok çalıştım. Jacob evde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdi. Çocuğun ölümünden yıllar sonrasına kadar onun Marcus'a aşık olduğunu bile bilmiyordum. Bir gece bana her şeyi anlattı, tam orada, o kanepede kendinden geçti, bütün kasabadan ne kadar nefret ettiğini anlattı. Sonra tekerlekli sandalyeye oturtulduğunda cezalandırılıyormuş gibi hissetti."

Bize Robert'tan değil, Jacob'tan bahsediyor, eksikliklerinden bahsediyor. Bu, çocuklarını kaybettikleri durumlarda çok sık duyduğum pişman bir babanın anlatımı. Asla oğlunun hala hayatta olduğu bir durum yok.

"Robert asla sorun çıkarmayan basit bir adamdı. Ama kızının ölümünün bedelini birinin ödemesini isteyen şerif için kendini kolay bir hedef olarak resmetti. Suçsuz olması önemli değildi. Bir mazereti olup olmaması önemli değildi. Bir adamın intikamı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Robert Evans tanıdığım en şanssız insandı."

"Neden öyle diyorsun?" Donny, bariz olması gerekse de soruyor.

"Hayatının aşkını iki zengin sarhoşa kaptırdı. Hem ebeveynleri hem de ebeveynleri çoktan ölmüştü ve onu çocuklarına bakacak hiçbir yardımdan mahrum bırakmıştı. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için hayatını kaybetti. Ve çocukları, hiç işlemediği suçlar yüzünden öldürüldü. Bundan daha şanssız nasıl olabileceğini anlama.

Donny boğazını temizleyip kravatını gevşetiyor. Evans ailesi hakkında ne zaman daha fazla şey duysak, biraz daha yatırım yapıyoruz. Muhtemelen duyduğum en yürek burkan şey.

"Davadan sonra ne oldu?"

"Delaney Grove kadar küçük bir kasabada yapılmaması gereken duruşma mı?" acı acı sorar. “Önyargılı bir yargıç kararıyla yapılmaması gereken bir duruşma mı? Çok az çabayla temyiz başvurusunda bulunabileceğinin farkında mısın?”

O öfkesini dizginlerken sessizliğimizi korumaya karar vererek ikimiz de başımızı salladık.

"Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, kendini asmadığından kesinlikle emin olduğu. Hannah Monroe'nun kendisiyle temasa geçmesini sağlamıştı, davasını temyize götürmeyi ve ücretini sallamayı teklif etmişti. Delaney Grove'u mahvedecekti.

"Ona ne oldu?" Soruyorum.

“O, Manhattan'da hâlâ çok sevilen biri. O öldükten sonra, o şehirdeki köpek balıklarının yaptığı gibi, o da yoluna devam etti.

Telefonumu alıyorum ve yaptığım kaydı oynat tuşuna basıyorum.

"Sus, küçük bebek" yüksek sesle çalan ilk sözcüklerdir. Kapanması sonsuza kadar süren hoparlörlerden gelen aynı kayıt.

Nefesi kesildi ve neredeyse okunamaz bir ifadeyle telefona baktı. Sonunda, dudakları gergin bir şekilde tekrar yukarı baktı.

"Yasemin bu."

"Yasemin?" diye soruyor.

"Yasemin Evans."

Ayağa kalkıyor ve başka bir DVD alıyor, bu herkesin görebileceği bir yerde duruyor. Evde yanmış gibi görünen birkaç tane var, hepsi etiketli.

Döndüğünde, bana verir.

"Ölmeden önceki yılki oyundan. Kasabadaki herkes oradaydı. Her iki Evans çocuğu da içindeydi. Robert da. Kurucu Günü oyunu olduğu için kasaba için büyük bir olaydı. Kasabanın bunu kutladığı son yıldı."

"Neden?"

"Şerif, yardımcılarından bazılarının başına gelen bir şey yüzünden ertesi yıl iptal etti. Ondan sonraki yıl, onu eski durumuna getirmedi. Bir sonraki için aynı. Kısa sürede unutulan bir gelenek haline geldi."

"Ne oldu?" Sormak zorunda olmamama rağmen soruyorum.

Öne eğilip tam gözlerimin içine bakıyor. "Güce çok yakın bir grup adama sahip olduğunuzda her zaman olan aynı şey. Şerifin yenilmez olduğunu düşünüyorlar ve vekaleten onlar da öyle. Size bir mil uzunluğundaki düşüncesizliklerin bir listesini verebilirdim, ama o gün çıkan bir yangındı. Milletvekilleri, şerifin zamansız ölümlerinden sonra açtığı restoran olan yeni kasaba restoranı için mülklerini satmadıkları için içinde iki kişinin olduğu bir evi yaktılar."

"Milletvekillerine ne oldu?" diye soruyor.

"Chad Briggs ve erkek kardeşi hala orada çalışıyor. Kurucular günü iptal edildi. Milletvekilleri kınanmadı. Yangın kaza olarak değerlendirildi. Daha da kötüleşen yolsuzluğun katalizörüydü. İnsanlar emredildiği gibi yapmak zorunda olduklarını ya da sonuçlarına katlanmak zorunda olduklarını anladılar. Çok geçmeden insanlar, Delaney Grove dünyanın geri kalanının öyle sandığı şirin küçük memleketiymiş gibi davranmayı öğrendiler."

"İşte bu yüzden şüphelimiz o müziği kullanıyor," dedim sessizce Donny'ye.

"Üzgünüm, o neydi?" diye sordu Christopher Denver, biraz daha yüksek sesle söylememi bekleyerek.

"Robert Evans'a ne yaptılar?" Ona cevap vermek yerine soruyorum.

"Bu cevapları istiyorsan, bilen biriyle konuşmalısın. O kasaba, onu savunmaya çalışan tek adamla tam olarak kirli sırlar paylaşmıyordu."

Sandalyesine yaslanıp bizi inceliyor.

"En azından bizi doğru yöne yönlendirebilir misin?" diye soruyor. "Bize konuşacak birinin adını söyler misin?"

"Sana, ona yaslanırsan kolayca kırılacak birini söyleyebilirim. Ama bilmek ne işe yarayacak?"

"Affedersin?" Soruyorum.

Geriye doğru eğiliyor, gözleri kısılıyor. "İstediğiniz tüm hikayeleri duyabilirsiniz. Görgü tanığı ifadeleri, tüm bir polis teşkilatına ve bir hakime karşı pislik anlamına gelir. Bu tanıklar ortadan kaybolduğunda veya ifadelerini geri almaya karar verdiğinde daha da az anlam ifade ediyorlar."

Kanıt bulacağız, dedim buna bir son vermeye kararlı olarak.

Collins'i aradım. Bana, tüm yolsuzluğu ilk elden görmemiş yaşlı bir kadının sözlerinin, yönetmeni veya Johnson'ı bu davadan uzaklaştırmaya yetmeyeceğini söyledi. Sonra tekrar, bunu zaten biliyordum.

Gözlerim pencerenin yanındaki konsol masasına kaydı. Orada bir tepsi ilaç var ve dönüp Denver'a bakıyorum. "İyi misin?"

Dudakları gerildi ve tepsiye bir göz attı. "Birkaç aydır hastayım. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Beni iyi bir günde yakalıyorsun, dedi ve yüzünü buruşturdu. "Her zaman en iyi arkadaşıma biraz adalet sağlama şansım olacağını umdum.

Doktorlar bende tam olarak neyin yanlış olduğundan bile emin değiller. Bazen Robert'ın hikayesini daha iyi duyulabilecek bir yere yaymadığım için bunun benim cezam olduğunu düşünüyorum."

Hasta bir adamın suçluluk duygusunu ona karşı kullanmaktan nefret ederek, ama yine de bunu yapacak kadar çaresizdim.

Gözlerindeki tavizi görmeden önce uzun bir süre beni inceledi, bana güvenmekten ve en iyisini ummaktan başka çaresi olmadığına karar verdi.

Carl Burrows. Eskiden adli tabibin ofisinde çalışıyordu."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Denver," dedim Donny ve ben ayağa kalkarken, sonra ona kartımı uzattım ve kartı aldı. Aklınıza başka bir şey gelirse bizi arayın.

Tam kapıya vardığımızda, "Scarlet Slayer'ın bir duvarı kırmızıya boyadığını söylüyorlar," diyor.

Dönüp yavaşça bize bakarken ona baktım.

"Bu halkla paylaştığımız bir şey değil," dedim gözlerimi kısarak.

"Paylaşmak zorunda değilsin. Ben Delaney Grove'danım. Daha siz katilin varlığını duyurmadan önce, bu ölümlerin söylentileri ateş gibi yayılıyordu."

Ona doğru bir adım atıyorum. Daha önce öldürme listesine şaşırmış görünüyordu, ama şimdi elinde bilgi varmış gibi mi konuşuyor?

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Yavaşça başını salladı. Victoria ölmeden önce oğlumla konuştu. Sokakları kanlarıyla boyadıklarını söyledim. Marcus dünyayı onlarınkiyle boyamak istedi."

"Oğlunuz bunu başka kime söyledi?"

Omuz silkiyor. "Dinleyen herkes, SSA Bennett. Victoria yaşasaydı geri dönerdi. Aradığınız bu Scarlet Slayer olurdu. O kızın ateşi her zaman diğerlerininkinden daha sıcak ve şiddetli yandı."

Ama Victoria Evans öldü, dedim ona dudaklarımı büzerek. "Ve bu katil kesinlikle bir erkek."

Başını sallıyor. "Farkındayım. Victoria bile bu adamları fiziksel olarak alt edemezdi."

O zaman neden bahsediyorsun?

Dışarı çıkarken bizi durdurmadı ve Donny yanıma geldi.

Donny, Elise'den bir metin okuyarak, "Kyle dışında, Victoria hiçbir zaman gerçek anlamda biriyle çıkmadı ve Jacob'ın Marcus'la çıktığını kimse bilmiyordu bile," dedi.

"Jacob, Delaney Grove'da yaşarken biseksüel olmayı düşünmüyordu, bu yüzden bu son kısım şaşırtıcı değil," dedim dalgın dalgın. "Nerede olduğuyla ilgili neler oluyor?" Soruyorum.

"Kameralar beklendiği gibi bizi yanılttı. Düşük top şapkası - tahmin edilebileceği gibi. Görünüşe göre özel bir tekneyle ayrılmış. Daha biz oraya polis bulamadan. Otele işi olduğunu söyledi ama nerede olduğunu söylemedi. O burada değilken ve tekerlekli sandalyedeyken yetkili birinin onu şüpheli olarak ciddiye almasını sağlamak zor."

Uygun.

"Carl Burrows'u görecek miyiz?" O sorar.

"Evet. Önce kulübelere uğrayıp Lana'yı kontrol etmek istiyorum."

4. Bölüm

Tarih sadece suçların ve talihsizliklerin kaydıdır.
—Voltaire

LANA

Diana uyandığından beri son bir buçuk saattir boş boş bakıyor, hala bir ruhum var mı diye gözlerime bakıyor. Orada karanlık bir uçurumdan başka ne gördüğünü merak ediyorum.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle, ama ben etrafımızı saran hastalıklı gerçeği açıkladığımdan beri tek söylediği buydu.

"Senin için gelecekler," dedim ona, telefonumdan kameraları izleyerek, bize en yakın olan farklı kameralar arasında gezinerek.

Akşam olur olmaz gelmelerini bekliyordum. Uzmanlıkları boğucu veya boğucudur. Sonra biri Diana'nın yaşındayken kalp krizi geçirdiğini söyleyerek yalan söylüyorlar. Daha gençken buna nöbet falan diyorlar.

"Ve onları öylece öldürecek misin?" inanamayarak sorar, sesi kırılır. "Bebeğim. Ruhunu onların kanıyla yaralamamalısın. Neredeyse sahip olmadığın hayatı yaşıyor olmalısın."

Soğukça, yaşlanmış gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırdım. " Her şeyi aldılar , Diana. Ağabeyim ve babamın hâlâ barışa ihtiyacı var. Marcus'u hatırlıyor musun? Sırf evrene daha iyi hisler yaymak için her zaman bir yabancının gülümsemesini sağlamaya çalışan nazik, parlak ruhu hatırlıyor musunuz? Ona ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Çünkü onu asla unutamam."

Gözyaşlarını siliyor. "Ben hatırlıyorum." Sesi şimdiye kadar zar zor gıcırdıyordu ama boğazımı tıkayan hiçbir duygu hissetmiyorum. Buna karşı eğitim aldım. Onu gördüğümdeki

beklenmedik duyguların bir anı geçti ve kontrolü yeniden elime aldım.

Üşüyorum.

ben ayrıyım

Şu anda katil benim.

"Konfüçyüs, intikam almak istiyorsan iki mezar kazmanla ilgili bir şeyler söyledi. Annenin hep o adamdan alıntı yaptığını biliyorum."

"Konfüçyüs hiçbir zaman vahşice tecavüze uğramadı, bıçaklanmadı ve kardeşinin daha da kötü acı çekmesini izlemeye zorlanmadı. Eminim bakış açıları değişmiş olabilir. Ayrıca, o bir romantik değildi."

Boğulmuş gibi bir ses çıkarıyor ve çizdiğim görüntü çok fazlaymış gibi hıçkırıklarını bastırdığını görmek için arkama baktım. Ayrıntıları biliyor ama beni görmek... hikayeyi doğruladığımı duymak ... Onu incitiyor.

Ancak, ahlakı hala bozulmamış.

Şimdilik.

"Marcus'u beni becermesi için zorlamaya çalıştılar," dedim ölümcül bir tavırla. "Ve reddettiğinde, sesini kestiler..."

Telefonumdan bir bip sesi duyuldu ve sözlerimi yarıda keserken, kulübelerimizin yakınında birinin olduğuna dair sessiz uyarı öttü. Yine ekip üyelerinden biri olabilir ama yine de kontrol ediyorum.

Gözlerim, listemdeki yardımcılardan biri olan ve arka taraftaki basketbol sahasına doğru hızlı adımlarla yürüyen Justin Hollis'e takıldı. Bizim kabine yakın.

Gölgelerin arasına girdiğinde başımı kaldırdım.

Jake'i aradım, uygulamayı kullanmaya devam edebilmem için onu hoparlöre aldım ve ekranı geri sarmaya başladım, o

gözden kaybolduğunda bir sonrakine geçtim ve birkaç kameradan geçerek yolunu takip ettim.

"Naber?" Jake sorar. Diana bayıldı mı?

Diana'nın gözleri onun sesini duyunca büyüdü. "Evet ama o iyi. Justin Hollis kulübemin yanında çömelmiş. Bunun nesi var?”

Bir dakikalığına sessizleşiyor. "Bilmiyorum. Daha önce her şeyi susturmak zorunda kaldım. Kabinleri tekrar kontrol etmeye geldiler ama bu kez gelmediler. Sadece saklandım ve pencereleri kapalı tuttum. Mutfağı gösteren tek pencereden baktılar ama diğer her şeyi görmediler.”

"Geri adımlarını takip etmeye çalışıyorum ama telefonumdan çok uzun sürüyor."

"Haydi," dediğini duydum ve sabırsızlıkla bekledim, gözlerimi tekrar Diana'ya çevirdim.

Sanki dünyası alt üst olmuş gibi görünüyor ve İncil'i elinde tutuyor. Onun zihninde, beni kurtaracak, ellerimde ki kanla ruhumun geri kalanını lekelememe engel olacak zaman var.

"Buldum," dedi, sonra arka planda sesin açıldığını duydum.

Telefon hala hoparlörde olduğundan Diana da duyabiliyor.

"Şerif Diana dedi, onlar değil," diye homurdandı Justin.

Chad Briggs'in ses tonunda sırıtış var. "Diana'yı öldürmek bir karıncayı öldürmek gibidir. Evinize daha fazla karınca gelecek. Ama kraliçeyi öldürürsen..."

Justin heyecanlı görünmüyor. "Kraliçeyi öldürürsen karıncalar yok olur."

Kraliçe kim?

Diana'nın geniş, dehşete düşmüş bakışlarını görmek için gözlerim yukarı fırladı. Onun ölmesini istediklerini benim dudaklarımdan duymak, doğrudan şeytanların ağzından duymaktan daha az etkili görünüyor.

"Şerif bundan pek memnun olmayacak," diye homurdandı Justin.

Burada söz konusu olan tek kişi Şerif değil. Bu adamların gerçeği öğrenmesinden hepimizin endişelenmesi gerekiyor. Hapishaneye hazır olduğunu düşünüyorsun."

"Şerif bunu halledebilir. Diğer her şeyi halletti," diye tartışıyor Justin.

Keşke videoyu görebilseydim, yüz ifadelerini inceleyebilseydim ama Jake'in şu anda benimle yüz yüze görüşmesini istemiyorum çünkü tüm bunlara ara vermesi gerekecekti.

"Ondan korkmayan biriyle hiç uğraşmadı. Ama liderlerini alt edersek diğerleri hizaya gelir. Her zaman yaparlar. Bitirmek için bir yılanın kafasını kesersiniz. Tek bir fareyi yiyecek kaynağından kesmezsiniz."

Yavaşça ayağa kalkarken midem bir roket gibi düşüyor.

"Bunu nasıl yapabiliriz?" diye soruyor Justin, Chad onu bunun tüm sorunlarının çözümü olduğuna ikna ettiği için sesi artık daha kararlı.

"Basit. Kabinlere giden yolu kapatın. Mahkemelerde bekleyin. Size sürpriz unsuru verecek ve siz bitirmeden geri gelirlerse diğerlerinin sizi asla duymayacağı veya görmeyeceği kadar uzakta."

Kalp atışım boğazıma çarptı ve uzun, hızlı adımlar atarak arka kapıya doğru ilerlerken kapşonumu kapıp başımın üzerine çektim. "Logan'ın peşinden gidiyorlar," dedim Jake'e, felç edici bir güçle panik omurgama işliyordu.

"On üçüncü kameraya bak," dedi sessizce.

Uygulamayı açtım ve Logan'ın barikatlar tarafından yoldan çıkarıldığını gördüğümde ayaklarım yerine kilitlendi.

Neredeyse anında, içimdeki her hız patlamasını kullanırken telefonumu arka cebime atarak bir depar atıyorum, adrenalinim beni daha da hızlı koşturuyor.

Geç kalırsam bütün kasaba kana bulanır.

Bütün kahrolası kasaba benim için bağıracak.

Bölüm 5

Görünen flaştır; yıldırım takip edecek.
—Voltaire

LOGAN

"Sen kontrol ederken ben gidip Craig'in bir şeyi var mı diye bakacağım..."

Donny'nin sözleri bir homurtuyla bitiyor ve neden konuşmayı kestiği konusunda kafam karışmış halde arkamı döndüm. Onu sert kortta, bilinçsizce yatarken ağzından biraz kan aktığını gördüğümde, çok geç silahımı kaptım.

Kafama sert bir şey çarptı ve altımdaki affetmeyen kaldırıma çarparken, yönüm şaşırmış ve başım dönmüş bir şekilde öne doğru düştüm. Midem kasılıyor ve bayılmaya çalışırken başım otuz kilo alıyor, bilincimi kaybetmemek için büyük çaba harcıyorum.

Bir adamın silüeti bulanık bir şekilde görüş alanıma giriyor, ay ışığı bana onun yüzünü gösterecek kadar iyilik yapmıyor. En azından diz çöküp bana gülümseyene kadar.

Yardımcı Justin Hollis.

"Siz çocuklar yalnız kalmayı yeterince iyi öğrenemiyorsunuz, değil mi?" alay ediyor, silahımı kalçamdan kapıyor.

Zayıf bir şekilde bunun için savaşmaya çalışıyorum ama ellerim işbirliği yapmıyor ve dünya hâlâ etrafımda dönüyor. Yerçekimi vücuduma karşı bir savaş başlatmış, beni sıkıştırmış gibi geliyor.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde doğrulmaya çabalarken, Hollis gülüyor, mideme bir tekme atıyor ve midem bulanırken beni sırt üstü yere düşürüyor.

Kahkahası zihnimde bir ileri bir geri yankılanırken, aynı anda her yerden geliyormuş gibi ses çıkardığında başımı salladım.

"Kocaman kötü Denetleyici Özel Ajan Bennett. Bana o kadar tehditkar görünmüyorsun. Şerif bile senin için endişelendi."

Silahımın doğrultulduğu belirgin sesi, onun kahkahası gibi her yerde yankılanıyor. Ama daha silah sesi gelmeden, keskin bir hava girişi ve ondan kaçan acılı bir havlama duydum.

Silah düşüyor, uzakta bir yerde takırdayarak düşüyor ve bulanık gözlerim, Hollis'in başının geriye doğru fırladığını ve tamamen siyahlara bürünmüş bir figürün bulanık bir hareket öfkesine dönüştüğünü görmek için yukarı bakıyor.

Kafam çok sersemlemiş, sahneyi önümde çarpıtılmış bir filmden başka bir şey yapmıyor. Siyahlara bürünmüş figür dönerek bir ayağını şerif yardımcısının göğsüne doğru fırlatıyor. Hollis bağırarak yere çarpıyor. Ve figür, yüzüne yumruklar yağdırarak üstüne gelir.

Elleri bile tamamen siyah kaplı, bu yüzden ne yaptığını zar zor görebiliyorum.

Ta ki bir bıçak çekip yanında tutana kadar.

Öne doğru eğildi ve başının Hollis'inkinin yanına eğilmesini izledim. Bıçak yan tarafına saplanırken Hollis haykırıyor. Figürün geriye doğru eğildiğini ve bıçağı Hollis'in üzerine binerken göğsüne saplarken ona baktığını görüyorum.

Hollis çığlık atarken bıçağı çeviriyor ve ben havada süzülen neredeyse narin, kadınsı bir kahkaha duyuyorum.

Figür ayağa kalkarken bıçak, Hollis'in göğsünde kalıyor ve Hollis konuşmaya çalışarak kan içinde gürlüyor. O benim için gelmeden önce kendimi geri itmeye çalışarak yan tarafımda sallandım.

Ama eğildiğini görüyorum. O küçük. Çok küçük. Ve görüşüm zar zor netleşirken, küçük omuz setini ve çok küçük çerçeveyi fark ettim.

Küçük. Küçük. Küçük.

Figür eğilip parmağını Hollis'in göğsünden fışkıran kanına daldırırken bu kelime tekrar etmeye devam ediyor. Figürün çömelmiş halde ne yaptığını göremiyorum ama ayağa kalktığında bıçağı Hollis'in göğsünden alıyor ve sonra tam kasıklarına saplıyor.

Hollis'in ağzından son bir acılı ses çıktı ve şüpheli bıçağı alıp uzaklaşmadan önce görüş alanımdan kayboldu.

Gevşek bir şekilde telefonumu kaptım, sonunda bulduğumda onu kavramaya çalıştım. İşbirlikçi olmayan parmaklarımdan yuvarlanarak yere düşüyor. Gözlerim kim bilir ne kadar süre açılıp kapandı ve birdenbire önümde tanıdık bir yüz belirdi.

Logan! O burada!” Bana seslendiğini duydum, yüzümü avuçladı.

"Koş," diye fısıldıyorum. "Koşmak."

Bulanıklığın içinden yüzü zar zor görülebiliyor ama onun kokusunu alabiliyor, hissedebiliyor ve bana dokunma şeklinden onun o olduğunu anlayabiliyorum.

Lana kafamdaki bir şeyi kontrol ederek, Hiçbir yere gitmiyorum, dedi.

"Burada!" uzaktan bir yankıya tekrar bağırır.

Logan! Craig'in sesi, etrafımı saran beyaz gürültü perdesinden zar zor tanınabiliyor. "Hemen buraya bir ambulans gönderin."

"Donny!" diye bağırıyor ama Lana yanımdan hiç ayrılmıyor.

Başım kucağında ve emirler yağdırıyor, bana cevaplayamayacağım kadar hızlı sorular soruyor.

Adımı son kez haykırdığında gözlerim kapandı.

Sahneyi tekrar tekrar oynatırken, hepsini bir araya getirmeye çalışırken aklımdan çok fazla düşünce geçiyor.

Az önce hayatımı kurtaran bir adam değil.

Hiç de canavar değildi.

Bir kadındı.

Bölüm 6

Şüphe hoş bir durum değildir, ancak kesinlik saçmadır.
—Voltaire

LOGAN

Donny, ben acil servis yatağından doğrulurken, "Bir kadın olamazdı," diye tartışıyor.

Oturuyor, kendi çenesine bir buz torbası tutuyor. Hollis'in bize saldırmak için kullandığı sopayla yüzünün yan tarafına vurulmuş.

Elise içini çekerek, "Ona katılıyorum," dedi. “Bir kadın silaha giderdi. Bıçağı kullanmadım. Ve bu arada, şerif bunu sanki Hollis kendi isteğiyle hareket ediyormuş gibi oynuyor ve Johnson, senin burada olmanla olası anlaşmazlığını çoktan tartıştıklarını söyleyerek onu destekliyor. Yönetmen, elbette, bunun bir adamın eylemleri olduğunu ve güvende olduğumuzu söylüyor. Canımız pahasına da olsa bunu örtbas etmeye çalışıyor.”

Öfkeli ve öyle olmalı.

Lisa yatağımın başucundaki kolumu kavradı ve parmaklarını yanağıma değdirirken daha da yakınlaştı. "Bunun doğru olup olmadığını öğreneceğiz," diye söz veriyor.

Dokunuşundan sıyrıldım ve Lana'nın Craig'le birlikte durduğu kapı aralığına baktım. Lana ona buz gibi hançerler dikerken Lisa'nın eli tamamen çekildi, sonra bakışları benimle buluştuğunda yumuşadı.

O odanın diğer tarafında kalıyor ve midem kasılıyor. Bütün bunları görmesi gerekiyordu. Muhtemelen aklını kaçıracak kadar korkmuştur.

Craig sessizliğimizi ölçer ve onu bozmaya karar verir. Craig, damarlarımdaki kanı dondurarak, "Seni kurtaran bizim Scarlet Slayer'ımız," dedi.

Kız arkadaşımın bakışları Lisa'ya dönerken Hadley ayağa kalkıp Lana'ya dönüyor. Hâlâ sersemlemiş olan kafam, olup biten her şeye ayak uydurmak için mücadele ediyor.

Hadley, Lana'nın kulağına fısıldarken Craig'in sözleri kayda geçti.

"Ne?"

Başını sallıyor. "Doğrulandı. Hatta bir mesaj bile bıraktı."

Bana telefonunu verdi ve benim için görüntüyü yakınlaştırdı.

Ona bir daha dokunursan kasabayı, içinde hâlâ herkes varken yerle bir ederim.

"Yazmak için Justin Hollis'in kanını kullandı," diyor köşeden Leonard, beni inceleyerek, gözleri Lana'ya, sonra tekrar bana dönüyor.

"Lanet olası mı?" diye soruyorum, kafam karıştı.

Craig iç çekerek, "Bizi koruyor," diyor. "Önce Hadley, şimdi sen ve Donny."

Elise, "Kısacası, milletvekillerinden biri size saldırdı ve siz bıçakçılık yapan acımasız bir seri katil tarafından kurtarıldınız," diye alay ediyor.

Lana'ya dönüp bana gelmesini işaret ettim. Önce tereddütlü görünse de sonunda ağır, ölçülü adımlarla bana doğru geliyor. Yeterince yakınına gelir gelmez kollarımı beline doladım ve kollarımda titriyor, yüzünü boynuma gömerken vücudu titriyordu.

"Eve gitmelisin," dedim yumuşak bir sesle, onu daha sıkı sıkarak. "Şerif benim peşime düşecek kadar cesursa senin de peşine düşecektir."

"Pek olası değil," diyor Leonard, bizi meraklı bir ifadeyle izleyerek. "Aslında muhtemelen burada, Johnson'ın onu sana karşı kullanabileceği evinde olduğundan daha güvende. Zeki değil ama şimdiye kadar aranızdaki derin bağı anlayacak kadar akıllı."

Ve yine, işim onu riske atmak.

Lana kollarını bana doluyor ve yüzünü boynumda tutuyor, sımsıkı sırtıma saplanıyor.

Hayatına hiç girmeseydim çok daha iyi durumda olurdu.

Sanki en başından beri lanetlenmişiz gibi.

"Gidip bir şeye bakmam gerekiyor," dedi Leonard odadan çıkarken.

Geri kalanınız bize bir dakika verebilir mi? diye soruyorum, herkese bakarak.

Hayır, dedi Hadley omuz silkerek. "Bu çok tehlikeli. Müdür Yardımcısı Collins işlerin nasıl kızıştığını göremeyebilir ama biz görüyoruz. Sırayla sizi izliyoruz."

"Leonard az önce dışarı çıktı," diye işaret ettim. "Tek hedefin ben olduğumdan şüpheliyim."

"Sen birincilsin," diyor Hadley hemen. "Johnson'a karşı koyma gücüne sahip olan sensin. Rütbe olarak hepimizden üstün ama seninle bile. Collins'in seni yollamak ve yönetmenin bu davayı tamamen alt üst etmesine izin vermemek için çok iyi bir dava bulması gerekiyordu.

Hadley kızdı. Lana titriyor. Buradaki herkes gergin ve huzursuz.

Bir seri katil beni bir şerif yardımcısından kurtarmak zorunda kaldı. Dünya resmen tersine döndü.

Lana uzun bir nefes verirken iffetli bir şefkat gösterisi olarak boynumun yan tarafını öptü.

Lana sessizce, "Ve şerifin hastanesindeyiz," dedi.

Hadley çarpık bir sırıtışla, "Hiçbir hemşire veya doktorun gerçekten aptalca bir şey yapmaya çalışmadığından emin olmak için, yaptıkları her şeyi onlar yapmadan önce kontrol ettim," diyor.

Başım ağrıyor.

Çok fazla.

Lana geri çekildi ve ben orada bir damla yaş olup olmadığına bakmadan önce gözlerini hızla sildi. Öcü'nün saldırısının ertesi günü ağlamadı bile.

Leonard tekrar içeri girerken boğazını temizledi ve gözleri onun gözyaşlarından kesinlikle lekelenmiş yüzüne odaklandı. Buradan çıkıp onunla yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ayağa kalktım, hala biraz kararsız hissediyorum. Lana ve Donny yanıma çarptılar ve Leonard dışarı çıkıp tekerlekli sandalyeyle geri döndüğünde dik durmama yardımcı oldular.

"Sen arabaya binene kadar," dedi Leonard ona ters ters baktığımda gülümseyerek.

Tartışmak ya da kız arkadaşıma sonuna kadar yaslanmak için pek havam olmadığından isteksizce sandalyeyi kabul ediyorum. Leonard beni asansöre götürdü. Lobiye girer girmez, direksiyon başında Hadley ile bir SUV yanaştı.

O kadar çılgınım ki buraya gelmesinin ne kadar sürdüğünü veya yanımızdan nasıl geçtiğini bilmiyorum.

Göreceli bir sessizlik içinde kulübelere geri dönüyoruz ve Leonard hastaneden çok erken ayrılmamızla ilgili aramalarla ilgileniyor. Beni dışarı çıkarıp bir kaza süsü vermelerinin an meselesi olabileceğini düşünerek kimse ayrılmayı tartışmadı.

“Kabin başına iki tane. Uyanık kalarak vardiyaları al," diyor Donny, kabine vardığımızda ve SUV'dan boşaltmaya başladığımızda, ben onun içindeyken ve dışındayken sorumluluğu üstleniyor.

Leonard, "Ben Lana ve Logan'la kalacağım," diye ekliyor.

Hadley, "Ben onlarla kalacağım," diye tartışıyor.

Leonard parmağıyla Hadley'i gösteriyor. "Sen Elise'le kal. Onlarla kalacağım. Ayık olan Logan, kendini riske atmanı istemez ve senin de belirttiğin gibi birincil hedef o.

Tartışmaya başladı ama sözünü kestim. Elise ile git, dedim ona.

Dudaklarını kapatıp Lana'ya baktı. Aralarından sessiz bir şey geçer ve Hadley, yanından geçen Leonard'a ters ters bakarak uzaklaşır.

Leonard içeri girmeme yardım ediyor ve Lana ona yardım etmeye çalışıyor. Ağırlığımın çoğunu Leonard'a verdim.

Beni bir bebek gibi yatağa yatırırlarken Leonard, Lana'ya, "Hastalanırsa veya komik konuşmaya başlarsa, hemen gel beni bul," dedi.

Yapacağım, dedi yumuşak bir sesle, elini yanağımda gezdirirken bakışları dalgındı.

“Gün doğana kadar uyanık kalacağım, sonra biraz uyuyacağım. Burada onunla kal ve yardıma ihtiyacın olursa bağır. Odadaki pencereleri işaret ediyor. “Dışarıdan iki giriş noktası. Çok cesur olmaları durumunda onlara dikkat edin. Logan'ın silahını kullanmaktan korkma."

Silahımı komodinin üzerine koydu ve Lana silahı inceledi.

Sanki ortadan kaybolmadığıma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi eli hâlâ üzerimdeyken dalgın dalgın başını salladı.

Dışarı çıkmadan önce Leonard'a, "Yeni bir bilgi ortaya çıkarsa beni haberdar et," dedim.

Lana bana kıvrılıp kolunu belime doladı. O da bacağını etrafımda kaydırırken Leonard'ın gözleri ona kaydı. Bu gece onu neden bu kadar büyüleyici bulduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Yapacağım. Nasıl olsa yarın. Bu aksam olmaz. Kafanın biraz dinlenmeye ihtiyacı var.”

Kapıyı kapatır kapatmaz Lana derin bir nefes verdi ve ben de üzerine atıldım.

"Bütün bunlara tekrar bulaşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Güvenli bir yere gitmeni istiyorum," dedim ona, daha da yakınına sokulurken başının tepesini öperek.

"Hayır," diyor kısaca. "Seni bırakmıyorum."

"Yapmalısın. Eğer sen-"

Ya burada seninle kalırım ya da şehirde kalacak başka bir yer bulurum. Seçim senin," dedi sertçe, ses tonunda bir miktar öfkeyle.

"Lana, ben sadece-"

"Güvenli diye bir şey yoktur, Logan," dedi yumuşak bir nefesle. "Öyle bir şey yok."

Tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgunum ve iznim olmadan gözlerim kapanıyor. Yarın tartışacağım.

Bölüm 7

Hayatım bir mücadele.
—Voltaire

LANA

Leonard'ın gözleri dün geceden beri olduğu gibi üzerimde. İki fincan kahve yapmamı izliyor ve fincanları krema ile hazırlamamı izliyor.

"Bir fincan ister misin?" İzleyene soruyorum.

"Zaten yaptım, ama teklifin için teşekkürler."

İlk başta şüphelendiğini düşündüm, sonra beni odada Logan'la yalnız bıraktı ve ayrıca bana bir silah verdi. Sonra onun

bir sapık olduğunu düşündüm ama bu sabah Logan'ı kontrol etmek için odaya girdiğinde ve beni külotumla görünce aniden arkasını döndü.

Yani neden izlediğini bilmiyorum.

O kadar ilginç olmadığım sürece.

"Demek sen ve Logan oldukça ciddisiniz, öyle mi?" diye soruyor, içtiği kahve fincanını kaldırarak. Neden çarpmadığından emin değilim. Güneş yeni çıktı ve o bütün gece ayaktaydı.

"Bence de. En azından ben ciddiyim."

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ne zaman susmam gerektiğini öğrenmeliyim.

"Sanırım öyle," dedim gergin bir gülümsemeyle, Bay Beni İzle.

Dalgın bir tavırla parmağını dudağında gezdiriyor. "DC bölgesinde herhangi bir aile var mı?"

Başımı salladım ve iki kahveyi karıştırarak işime döndüm.

Ailen var mı?

Tekrar başımı sallıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"HAYIR. Son derece özel biri olarak, zayıf ve kötü insanlarla dolu bir kasabada erkek arkadaşım saldırıya uğradıktan sonra sabah ilk işim bir yabancıyla geçmişim hakkında konuşmaya bayılıyorum," dedim bakışlarını tutarak.

Gözleri marjinal olarak büyüyor. "Üzgünüm. Sadece sohbet etmek. Hiçbirimiz harika konuşma becerilerine sahip değiliz. İş tehlikesi."

Omuz silktim. "İlk tanıştığımızda Logan da aynıydı."

"Geçmişin için baskı yapmayı bıraktı mı? Dediğim gibi, bu mesleki bir tehlike."

Meraklı insanlardan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

“Ona önemli kısımları anlattım. Herkes geçmişten bahsetmekten hoşlanmaz," dedim tekrar omuz silkerek. "Yıllardır ona herkesten çok ben söyledim. Ama benim verdiğimden fazlasını istemiyor. Bu onun hakkında sevdiğim şeylerden biri.”

Birkaç rahatsız dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Ne görmeye çalıştığından emin değilim.

"Hey." Logan'ın sesi, ikimizin de başımızı üstsüz olduğu yatak odasının kapısına doğru çekip bana doğru ilerlemesine neden oldu. Gözleri Leonard'a kayıyor. "Biz dışarıdayken bir şey oldu mu?"

Leonard başını sallıyor. “Her şey hayalet kasaba sessizliğindeydi. Şerif, Hollis'in tek başına hareket eden kötü bir tohum olduğuna ve onu neyin harekete geçirdiğine dair hiçbir fikri olmadığına dair sözünün arkasında duruyor. Johnson, hiçbirinin ekibimize karşı düşmanca davranmadığından emin olmak için geri kalan adamları zaten incelediğini söylüyor. Leonard gözlerini deviriyor.

"İnanılmaz. Dün geceden bu yana yirmiden fazla milletvekilini incelemeyi başardı, fazladan beş polis memurundan bahsetmiyorum bile," dedi Logan duygu olmadan, ama kesin bir şüpheci kıvraklıkla.

Leonard, "Bu, dahil olduğum en boktan şey," diyor çenesi gıdıklayarak.

"Bugün Donny'yi Lisa'yla bırakın. Benimle biniyorsun. Bugün gidip Carl Burrows'u bulacağım ve Robert Evans hakkında bazı cevaplar alacağım."

Elimdeki bardak neredeyse kayıyor ve kahve dökülüp parmaklarımı haşlarken küfrediyorum.

Logan birkaç kağıt havlu aldı ve yaralı elimi yüzüne götürerek inceledi. Leonard'ın gözlerini üzerimizde hissediyorum

ama görmezden geliyorum. Kusurunun ne olduğunu bilmiyorum ya da umursamıyorum.

Dikkatlice Jake'e tek elle ve telefonuma bakmadan kısa bir mesaj gönderdim.

Dün gece kasabada hiç olmadığım kadar hızlı koşarken kalbim neredeyse güm güm atıyordu. Hollis'in Logan'ın kendi silahını ona doğrulttuğunu gördüğümde içimde bir şeyler koptu. Katil ortaya çıktı ve kanını dökmekten benim Lawrence ve Tyler'ı öldürmekten daha çok keyif aldı.

Logan yaralanmamış olsaydı, cinayeti günlerce uzatırdım.

"Perili Ev bu gece kasabada," dedi rastgele, Logan kahve yanığının çoktan azaldığı yeri parmaklarımdan öperken.

"Ve?" diye soruyor Logan, bakarak.

"Ve Kyle Davenport da orada olacak. "Bazı korkak boktan katiller yüzünden bu lanet kasabadaki tek iyi şeyi kaçırmadığını" söylüyor. Onun sözleri."

Leonard omuzlarını silkti, şimdi gözleri bir değişiklik olsun diye benim üzerimde değil.

Kyle'ın Perili Ev'i kaçırmayacağını biliyordum. Her zaman bir kızı -orada olmak istese de istemese de- oraya götürür ve onu oradan çıkaran çığlıkların sesiyle bir köşede becerir.

O böyle hasta. Onu uzun zaman önce ele vermesi gereken şeylerden biri bu ama çok geç olana kadar görmedim ve bir kurban oldum. İnsanlar, o birini incitirken, bunun Perili Ev'in 'yetişkinlere uygun' gösterisinin bir parçası olduğunu düşünerek yanından geçip gidiyor. Ne de olsa orası 'Günah Evi'. Delaney Grove'un hemen dışındaki karanlık, çılgın dünyadaki tüm günahları göstermek için kuruldu.

Çocukları erken ayrılmaktan korkmaları için şartlandırıyorlar. Yetişkin evi on altı yaş ve üstü içindir,

etkilenebilir zihinleri erkenden korkutmak yeterli değildir. Asi gençleri teröre on kat boyun eğdirmeleri, Perili Ev'i abartılı hale getirmeleri gerekiyor. Tecavüz sahneleri bile canlandırılıyor. Bazen gerçeklerdi.

Lindy, Perili Ev'de tecavüze uğradı.

Lindy'den bahsetmişken, Antonio zaten iflas etti ve bu söz verilenden daha hızlıydı. Şu anda tüm mal varlığını kaybettiğini bilmekten mutlu olacak. Daha dün arabası götürüldü. Telefonumdan canlı izlemem lazım.

Kyle'ın söylediği her şeyin yalan olduğunu bildiği halde karısına fahişe diyen adam, sonunda adalet pastasından payını alıyor. Sadece bu kasabanın "çok saygı duyulan" bir hamisi olmaya devam etmek istiyordu ve karısını tek başına acı çekmesi için bir kenara attı.

Şimdi hayatını kendini öldürecek kadar perişan hale getirmek için bir bekleme oyunu.

O aptalın teki, diye mırıldandı Logan, dudaklarını alnımda gezdirerek. Kyle hakkında konuştuğunu anlamam bir saniyemi aldı.

"Kabul ediyorum. Ama şerif, yanında dört vekil gönderiyor. Sadece bilmeni istedim," dedi Leonard ama gözleri ürkütücü bir şekilde uzun bir saniyeliğine bana kaydı.

Bütün sabah yaptığım gibi gözlerini görmezden geldim.

Dört milletvekili mi? Onunla birlikte sadece iki kişi girecek. Bu ikisi benim öldürme listemde olduğu sürece kolayca gönderilebilirler. Şimdiye kadar on yıl önce işlenen suçlardan masum olan tek bir milletvekili var, o da iki sevk memuru.

Diğer iki milletvekili dışarıda olacak ve herhangi bir şüpheli adama göz kulak olacak. Asla bilemeyecekler.

"Biraz uyu. Sen biraz dinlendikten sonra Carl'ı görmeye gideriz," dedi Logan, Leonard'a beni düşüncelerimden ayırarak.

"Yalnızca üç saate ihtiyacım olacak," diye homurdandı Leonard ayağa kalkarken.

O bizden ayrılırken, Logan'ın dört dikiş attığı şakağını inceliyorum.

Logan başka bir şey söylemeden dudaklarıma indi ve yoğun, derin, kemikleri parçalayan bir öpücükle beni şaşırttı. Beni kaldırıp tezgahın üzerine koyduğunda ona yaslandım. Bacaklarımın arasına girdiğinde, onları davet edercesine daha geniş açtım.

Biri kapıyı çalıyor ve ben alnımı göğsüne yaslarken ikimizi de nefes nefese bırakarak öpüşmemiz yarıda kaldı.

"Evet?" diye seslendi Logan, olduğu yerde kalarak.

Sadece iyi olduğundan emin olmak için, dedi Lisa kapıdan. "Kapıyı açmak istersen kahvem var."

Gerçekten kesilmek istiyor.

"Kahvem var ve iyiyim. Teşekkürler, dedi Logan, beni tekrar öpmeden kısa bir süre önce, beni kalçalarımdan kendine doğru çekerek.

Lisa tekrar kapıyı çaldığında öpücüğü bozdum ama onun adını söylemesini görmezden geldim.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum ona, çok geç kalmaya ne kadar yaklaştığımın yarattığı paniğin verdiği sancıyı görmezden gelerek.

Evet, dedi usulca, dudaklarını benimkilere değdirirken. Git başımdan Lisa, diye ekledi daha yüksek sesle.

Duyulacak kadar yüksek sesle ofluyor ama Logan beni kaldırıp tekrar yatak odasına taşıyor. Odamız, Leonard'ın

uyumaya çalıştığı yerin hemen yanında, bu yüzden Logan beni yatağa yatırdığında sessizliği hedefliyorum.

Şortumu üstümden çekmeye başladığında tıslayarak nefes verdim.

"Leonard-"

"Şimdiden horlamaya başladı bile. Ölü gibi uyuyor ve hiçbir şey duymuyor."

Beni tekrar öptüğünde dudaklarına sırıttım ve şortum bacaklarımdan düştü. Külotumu temelde yırtarken bile onu öpmeye devam ediyorum. Ve nihayet içeri girip beni yavaşça, özlemle kabul ettiğinde ve onu ne kadar sevdiğimi hatırlattığında dudaklarımız birbirine kaynaşmış halde kaldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım havaya o kadar sessizce ki duyacağını sanmıyordum.

Umarım aşkımız gerçekten her şeyi fethedecek kadar güçlüdür.

Terli ve nefessiz, tekrar tekrar itti ve derisini tırmaladım, ona tutundum, çekip çıkarabileceğim her saniyeye ihtiyacım var. Pürüzsüz bir öpücük için bir ritim bulamayınca dudaklarımız çarpıştı ve kalçalarını daha çok pompalayarak içimdeki o noktaya vurarak beni döndürdü ve onun adını haykırmamı sağladı.

Kalçaları hareketsizken burnunu yüzümün yan tarafına sürttü ve kendini salıverirken titredi.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," dedi usulca, dudaklarını çeneme bastırırken.

Sırıtarak temizlenmek için banyoya koştum ve yolumun üzerinde kıçıma bir tokat attı. Şimdi iyi göründüğü için yavaş yavaş sakinleşiyorum.

Banyodan çıkarken, tanıdık bir şarkının hafif müziği ve çok tanıdık bir kadının belirgin sesi beni bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Sus, küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana alaycı bir kuş alacak.

Logan televizyonu incelerken köşeyi döndüm ve oturma odasına baktım ve kalbim parmak uçlarımda atarken gözlerim yaşlarla doldu. Annemin gülen yüzü ekranda. Mutlu, önündeki zorlu gelecekten habersiz.

Bu geceyi çok net hatırlıyorum. Bu kasabanın ne kadar kötüye gittiğini göremeden öldü.

Ve eğer o alaycı kuş şarkı söylemezse, annen sana bir elmas yüzük alacak.

Elmas yüzüğü andıran şatafatlı bir kostüm takısı çıkarır ve yanındaki genç kıza verir. Parlak yeşil gözlü genç kız, sahnede olduğu için elinde biraz titriyor ve korkuyor. Ancak kızın annesi çenesini avuçlayarak onu yatıştırır ve çocuğun seyircilere değil yalnızca kendisine odaklanmasını sağlar.

Ve eğer o elmas yüzük parlamıyorsa—

Logan bakışlarını bana çevirdiğinde video duraklıyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak beni inceleyerek.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Evet," dedim boğuk bir sesle, sesimdeki gerginliği duyarak. "Kim o?"

Annemin gülen yüzüyle donmuş ekranı işaret ediyorum.

"Yasemin Evans. Şüpheli bu geceyi kasabada terör estirmek için kullandığına göre, seyirciler arasında herkesten daha fazla âşık olabilecek birini görmeye çalışıyorum.

Tekrar ekrana bakıyor, oynat düğmesine basıyor ve ben annemin eskiden olduğum genç, masum çocuğa şarkı söylemesini izliyorum. Şimdi ekranda ona gülümsüyorum, artık seyircilerin tüm bakışlarının farkında değilim. Bunu yapabilirdi - beni sadece gözleriyle yatıştırabilirdi.

Eski filmde eğilip alnımı öptüğünde yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bu rolün en iyisiydi. Her yıl aynı oyundu ve annem o yılın üç yılını o sahnede geçirdi çünkü insanlar onun sesinden ve duygularından büyülenmişti.

Bir aktris olmalı ve sadece gülümsemesiyle aynı sevgiyi ve neşeyi tüm dünyaya yaymalıydı.

Eskiden tıpkı onun gibi olmak isterdim.

Onlara kadar.

Ta ki beni mahvedip bu hale getirene kadar.

Ayna hala aynı gözleri gösteriyor ama diğer her şey farklı. Farklı bir insanı görmek gibi. Hayatını gerçek adalete adamış bir insan.

“Film sadece ona odaklanmış durumda. Seyirciyi göremiyorum," dedi Logan, daha iyi anılarımın görüntülerini hızla ileri sararken düşüncelerimi yarıda keserek.

"Kimse gözlerini ondan ayıramaz," dedim kendi kendime, gözümden akan yaşı silerken.

Beni duymuyor ve annemin ne kadar inanılmaz olduğunu görmesi için her şeyi izlemesi için içimden gelen yalvarışı bastırıyorum. Kim olabileceğime bir göz atmak için.

Ama DVD'yi çıkarıp yenisini taktığında dilimi ısırdım. Ekranda annemin tatlı anılarının yerini babamın mahkemesine ait görüntüleri görünce midem bulanıyor.

O izlerken ben yatak odasına dönüyorum. Hadley'e söylediğim gibi zihin bazı görsel uyarıcılar için çok kırılgan ve ben sınırlarımı biliyorum.

Bölüm 8

Sıkıcı olmanın sırrı… her şeyi anlatmaktır.
—Voltaire

LOGAN

"Craig nerede?" diye sordu Leonard, arabadaki sessizliği bozarak.

"Yönetmen uygun bir şekilde onu taşradaki bir medya olayına yardım etmesi için çağırdı. Johnson şu anda bu dava için tüm medyayı yönetiyor."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra ekledi: "Yaptıklarının bu kadar bariz olması beni sinirlendiriyor ama kimse bunu durdurmamıza yardım etmiyor."

"Sadece kanıta ihtiyacımız var. Ayrıca tüm hikayeye ihtiyacımız var."

"Katilimiz bizim için her şeyi heceleseydi, bu yapbozun parçalarını bir araya getirmek çok daha kolay olurdu. Gerçeği bilmemizi istediği açık," diye homurdandı Leonard.

Bu yolculuğun çoğunda düşüncelere daldı.

"Gerçeği kendimiz bulmamızı istiyor. Bizi kurtardığını düşünürsek, onun tarafında olacağımızı düşünüyor."

Leonard yüzünü bana döndü. Çelişki içinde misin?

Başımı sallıyorum. "HAYIR. On yıl önce olanların berbat ötesi olduğunu anlıyorum ve şimdiye kadar bulduğumuz kurbanlara hiç sempati duymuyorum ama yargıç, jüri ve cellat oynamak mazur görülemez. Bu davaların nasıl yürüdüğünü de biliyorum. İntikam olarak başlar, bireyler hedef alınır. Ama zanlı

hızla devrilince ve tehdit olarak algılanan her şey tali hasar olarak öldürüldüğünde bu bir katliama dönüşüyor."

Pencereden dışarı bakıyor. Bu vakaları da gördü.

"Ya bu farklıysa?"

"Ne?" diye soruyorum, kafam karıştı.

Yine karşıma çıkıyor. "İntikam katillerinin aslında sadece kendilerine haksızlık edenleri öldürdüğü ender vakalar vardı. Hedefte başka kimse yakalanmadı.

"Çok az," diye hatırlattım ona. "Ve neredeyse hepsi, kolluk kuvvetleri ve zanlı arasındaki çatışmayla sona eriyor. Yine de ne olursa olsun yargıç, jüri ve cellat rolünü oynayamıyor."

"İntikam peşinde koşanların çoğu, kendileri için intikam peşindedir. Psikotik kırılmaya neden olan şey budur - duygular nihayet kontrolü ele aldığında tetikleyicilere çok yakın olmak," diye devam ediyor. "Bu zanlının profilini başka birinin intikamını alacak biri olarak belirledik. Diğer intikam katillerinin aksine ayrılık yaşayabilir ve hatta bağlılıklar kurabilir, çünkü sanrısal bir paradigmadan muzdarip olanın bir vekil katil olduğundan şüpheliyim.

Uzun, yorgun bir nefes verdim. "Uğraştığınız çelişkiyi anlıyorum. Özellikle bu durumda, zaten öğrendiklerimizi ve şimdi gördüklerimizi göz önünde bulundurursak. Ama onu durdurmazsak masum insanlar ölecek. Hiç kimsenin kanunu kendi eline almaya hakkı yok," dedim sakince, aklımdaki sessiz bir tartışma kendi sözlerime karşı çıksa da.

Cevap vermeden önce bakışlarını kaçırdı, "Yardım almaya çalıştılar. Adalet aramaya çalıştılar. Reddedildiler."

"Onlar?" Merakla soruyorum.

"Şüpheli," diyor düz bir sesle. " Kadın olduğunu hissettiğini söylediğine göre şüpheliden o olarak bahsetmeye devam etmeli miyim bilmiyorum ."

"Bana inan?" Başka kimse yok.

Hollis'i gördün. Lana'yı gördün. Hiç yüz görmediğin halde zanlının kadın olduğuna seni inandıran şey neydi? Erkekler de küçük olabilir ve bu organize bir şüphelinin olduğu tüm vakalarda karşı adli tıpa kuvvetle inanıyorum. Doğru karşı önlemlerle gerçek boyutlarını ve ağırlıklarını kolayca maskeleyebilirdi."

Sessizleşiyorum, üzerime bir ürpertinin girmesine izin veriyorum. Hiç kimse bana inanmayı aklından bile geçirmedi.

"Erkekler küçük olabilir," dedim aynı fikirde olarak.

"Ne kadar küçük konuşuyoruz?"

"Lana kadar kısa biri."

Boğazını temizliyor. "Bu özel," dedi alçak sesle. "Hala onun neden bir kadın olduğunu düşündüğünü açıklamıyor."

Aklım, küçük çerçevenin Hollis'i devirdiği ve üzerine düştüğü bulanık görüntülere geri dönüyor.

"Yemin ederim bir kadın gülüşü duydum. Soğuktu, alaycıydı ve neredeyse öldürme kısmından keyif alıyordu."

Yanımda kıpırdanıyor, biraz solgunlaşıyor.

"Gerçekten mi?"

"Bu zanlı bir şekilde Victoria ya da Marcus Evans'ı takıntılı bir şekilde yansıtıyor olabilir, ya onlar olma ya da onlarla ilişki içinde olma yanılsaması yaratıyor olabilir. Bu kasabada sahip oldukları birkaç arkadaşı elediğimizi düşünürsek, en mantıklısı bu olurdu. Bu yüzden bir vekili ekarte etmeyin."

"Adli tıpla savaşabilen, öldürebilen ve titizlikle cinayet planlayabilen bir zanlı, vekil olarak öldürmek için fazla organize.

Bir vekil olarak öldürmek, psikotik bir kırılmaya işaret eder," diye tartışıyor Leonard. "Açıkça görülüyor ki, sabır ve kontrol gösterecek kadar mantıklı, ki bu da herhangi bir psikoz krizini hemen ortadan kaldıracaktır."

Bu zanlının bizde bıraktığı tüm çelişkileri düşünerek sessizleşiyorum. Hepsi uyuyor ve hiçbiri aynı anda uymuyor.

Sanki kendi profiline ihtiyacı varmış gibi. Kadın olduğunu düşünmek bile işkence nedeniyle kadın seri katil profiliyle doğrudan çelişiyor.

"Altı yıl önce San Antonio'da çalıştığımız davayı hatırlıyor musun?" Sonunda Leonard pencereden dışarı bakarken düşünceli bir ses tonuyla sordu.

Zihnimi tazelemek için ayrıntıları sormama bile gerek yok. "Bir kardeşlik partisinde kızına tecavüz eden beş adamı öldüren baba."

Hâlâ kendi zihninde kaybolmuş halde başını salladı.

"Kampüs polisine de gitti," diye hatırlattım ona. "Biz onu yakalamadan önce ikisini öldürdü."

“Kampüs polisi hiçbir zaman bir rapor sunmadı. Onlarla röportaj yaptığımızda, zavallı kızların kardeşlik partilerinde zengin adamlardan hesaplaşmaya çalışarak sarhoş olduklarını ve sürekli tecavüz çağrısı yaptıklarını söylediler," dedi Leonard, ellerini yumruk haline getirerek. "Benim bir kız kardeşim var. Ne zaman böyle bir şey olsa aklıma o geliyor.”

"Caroline kendi başının çaresine bakabilir," diye hatırlattım ona. "Ona dokunmaya çalışan her erkeği yok ederdi."

"İşte bu yüzden, bunların hepsinin fiziksel olarak yere serilmiş formda erkekler olduğu gerçeğine dayanarak bir kadın katili dışlamak aptalcaydı. Ablam yirmi farklı yarışmaya katıldı ve birçoğunu kazandı. Bu adamlardan herhangi birini kolayca alt

edebilir," dedi düşünceli bir şekilde. "Bir kadın neyle karşı karşıya olduğunu bilseydi ve karşı adli tıp hazırlama öngörüsüne sahip olsaydı, profilimizin bir kadını dışlayacak kadar cinsiyetçi olacağını bilirdi."

Dudak çantam. Küçük şüphelimizi görmeseydim bunu tartışırdım. Onun kadınsı kahkahasını duydum.

"Lindy May Wheeler, bazı öldürme zamanlarında anaokulu sınıflarındaydı," diye devam ediyor. "Dün gece kontrol ettim."

Lindy May hesaplı bir katil olamayacak kadar çekingendi. Onu hiç düşünmedim bile.

"Eğer biri Caroline'ı böyle incitseydi ve adaleti göremeseydi, yakalamaya çalıştığımız katilden daha iyi olabilir miydim bilemiyorum," dedi sessizce. "Albert Rawlings işini bitirdiğinde öldürülmesine izin verdi. Onu köşeye sıkıştıran polise doğrulttuğunda silahı boştu. İşi bitmişti. Asla başka birini öldürmeyi planlamadı. Ve yapacak ya da uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmadığı için polisi onu öldürmeye zorladı."

Yorgun bir nefes vererek, o davaya geri dönelim. Katliamın olmadığı ender bir olaydı.

"Caroline daha küçük bedenini ve ağırlığını daha büyük bir rakibe karşı kendi avantajına nasıl kullanacağını ve bir vücuttaki tüm zayıflıkları istismar edebileceğini öğrendi. Ayrıca dövüş sanatlarının çeşitli biçimlerini öğrenirken çok fazla kontrol öğrendi," diye devam ediyor Leonard. "Bu sadece vücudun güçlendirilmesi değil; aynı zamanda zihnin güçlenmesidir. Bu şüpheli dövüş için vücudunu eğitiyor olabilirdi ama aynı zamanda zihnini yaklaşan psikotik krize karşı da eğitiyor olabilirdi. Tüm araştırmasını yaptığı açık, bu yüzden mantıklı.

Eğer durum buysa, şüpheli sandığımızdan on kat daha organize.

"Şu anda kayıp olan iki kişi, Kevin ve Anthony, eğer şüpheli burada bizimleyse muhtemelen çoktan ölmüşlerdir," diye devam ediyor. "Zamanı geldiğinde burada bizimle birlikte olabilmek için ölümlerin arasından koşmaya başladı."

"Dönmek için bir tanesini bile canlı bıraktım," diye ekledim.

"Yani sırf bu kasabada bize katılmak, hatta muhtemelen bizi gözetmek için gündemine bir iğne koyacak kadar kontrole sahip."

Bizi izleyin…

Bu da profille bir başka çelişki, dedim derin bir iç çekişle.

"Kesinlikle. İntikam daha önemlidir ve intikam katilleri için birincil odak noktasıdır, yine de kızımız, bir FBI ajanını öldürmeye çalışacak kadar yozlaşmış olduğunu bildiği bir kasaba tarafından hazırlıksız yakalanmamamızı sağlamaya geliyor."

"Yani gerçek intikamdan daha önemli," dedim yüksek sesle, teorileri birbirimizden sektirirken.

"Ya da zanlı gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı ve bu kasabanın ellerinde başka masumların ölmesine izin vermek istemiyor."

Sözleri, eğer intikam buysa şüphelinin yapamayacağı bir zihniyete hitap ediyor. Yine, profil nasıl olursa olsun çelişkilerden başka bir şey yok.

"Elimizdekilere odaklanalım. Zanlı bizim kadar uzun süredir şehirde ama sadece bir kez öldürdü," dedi Leonard ben arabayı sürerken. "Ve bu seni kurtarmak içindi."

"Ve Donny," diye hatırlattım ona.

Boğazını temizliyor. "Şüpheli, bilmemiz gerekenleri öğrenmemize ve daha fazlasını öldürmeye devam etmemize izin verecek kadar kontrole sahip," diye ekliyor.

"Sıradaki muhtemelen Kyle olduğu ve günün her saati koruması olduğu için. Bu başladığından beri evinden bile çıkmadı."

Yavaşça başını salladı.

"Şüphelimiz kasabayla alay etmek için mesajlar bırakıyor ve yolsuzluğun nasıl başladığını onlara hatırlatmak için Jasmine Evans'ın sesini kullanıyor."

Ben dönüyorum, o devam ediyor.

Beni şaşırtarak, Dün gece Lindy May ile konuştum, dedi. Ona geçmiş hakkında öğrendiklerimizi anlattığımda, bana Kyle Davenport'un kurbanlarından sadece üç tanesini tanıdığımı söyledi. Onun bir seri tecavüzcü ve muhtemelen bir sosyopat olduğunu."

Kaldırıma yanaştım ve onunla yüzleşmek için döndüğümde motoru durdurdum.

"O şerifin oğlu ve bizim bir görüşme yapmamızı engellediler."

Kaşını kaldırdı. "Biz onun içini görebilen profilcileriz. Kadınlara tecavüz etmekten kurtulan biriyse…"

Kelimelerin peşini bırakmasına izin veriyor.

"O zaman asıl katil o olabilir," diye inledim ve direksiyonu yumruklamadan önce küfrettim.

"Belki de bu yüzden şüphelimiz onu öldürmeyi erteledi."

Gözlerim iki beyaz evin arasında boş boş duran zararsız mavi eve kaydı. Bu kasaba şerifin yetki alanı dışında. İçimden bir ses Carl Burrows'un buraya bir nedenle taşındığını söylüyor.

Leonard'a, "Kyle'ı derinlemesine incelemeden önce bunu halledelim," dedim.

"Şerif Cannon ve Johnson, Kyle ile konuşmamızı engelleyecekler. Johnson'ın neden gerçek bir katili örtbas ettiğini anlamıyorum. En kötü halinde bile, o hala lanet olası bir ajan."

"Çünkü sıçtı. Onun egosu, adaletin olabileceğinden çok daha önemli," dedim dışarı çıkarken.

Kyle o zamanlar on dokuz yaşında olmalıydı. On dokuz, o zamanki katil olamayacak kadar dağınık görünüyor, ancak profile her yönden uyuyor.

Lindy May haklı değilse ve o bir sosyopat değilse. Bir psikopat arıyoruz. Sosyopatlar empatiyi veya başka bir şeyi taklit edemezler. Psikopatlar yapabilir.

Kaldırımda yürürken, birinin pencereden dışarı baktığını ve kapıya yaklaşırken bizi izlediğini fark ettim. Perdeler gürültüyle kapanıp sallanıyor ve biz daha merdivene varamadan kapı açılıyor.

Kısa boyluydu, gözlerinin ve elmacık kemiklerinin şekli göz önüne alındığında, soyu Doğulu bir dokunuş taşıyor. Saçları koyu renkli ve uzun, arkadan atkuyruğu yapılmış. Kırış kırış giysilerinin dağınıklığı ve buradan aldığım keskin vücut kokusu göz önüne alındığında, dışarı da pek çıkmıyor gibi görünüyor.

"Siz SSA Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard mısınız?" diye soruyor küçük verandasına adım atarken.

Şaşkınlığımı gizlemek için dudaklarımı kıvırarak kimliğimi kaldırdım, Leonard da öyle.

Burrows isimlerimizi okurken gözlüğünü burnunun üzerine yerleştiriyor, sonra yukarı bakıyor ve aceleyle içeri girmemizi işaret ediyor. İçeri girdiğimizde burnumu kapatma dürtüsüne direniyorum. Eski yiyecekler gelişigüzel bir şekilde ortalıkta duruyor, sineklerle kaplı ve akvaryumlarda kapalı. Diğer çeşitli akvaryumların içinde başka şeyler var, ancak midem ona odaklanamayacak kadar çok bulanıyor.

Leonard öksürüyor ve burnunu kapatıyor.

"Senin koku alma duyun en zayıf duyun. Birkaç dakika ver, bir daha koklamayacaksın," diye temin ediyor Burrows, bizi evinin içinden geçirirken.

"Tüm bunlar ne?" diye sordu Leonard, öğürerek.

"Çürüme sürecini ve bunu takip eden böcek faaliyetlerini inceliyorum. Bu, tarihi zor vakalarda ölüm zamanını belirlemeye yardımcı olmak için yürüttüğüm adli tıp programının bir parçası."

"Evinde?" diye sordu Leonard, yine öğürerek.

"Laboratuvarımda devam eden başka deneyler var ve ben her şeyi evden daha iyi izleyebilirim."

"Geleceğimizi nasıl bildin?" diye sordum ona, birkaç 'deneyin' daha devam ettiği mutfağından geçerken.

Sanki ölüm pis bir pislikle tanışmış ve beş kusmuş bebeği olmuş gibi kokuyor.

Burrows ürperiyor, bir parça nikotin sakızı patlatıyor ve çılgınca çiğniyor.

"Hayaletlere inanır mısın?" bize ciddi ciddi soruyor, gergin bir şekilde etrafına bakıyor.

Leonard başını eğiyor. "Hayır neden?"

"Çünkü ben yapıyorum. Ben bir bilim adamıyım, ama bir ömür boyunca açıklanamayacak kadar çok değişken olduğuna inanıyorum ki, her şeyin bilimin ima ettiği kadar kesin ve kuru olduğuna inanamıyorum. Bir psişik, bir keresinde dahil olduğum bir vakayı gerçekten çözdü.

Şaşkınlıkla duvara yaslanıp onun saçmalamasına izin verdim.

Katilin tek gözü olduğunu söyledi. Katili ölen kurbanın gözünden görmüş, onu gözüne kadar tarif etmiş ve boynundaki yılan dövmesi. Polis adamı buldu ve bir sonraki kurbanını da arabanın bagajında buldu. Hâlâ hayattaydı. Ve hayır, psişik onunla hiçbir şekilde bağlantılı değildi. Aslında birçok davanın çözülmesine yardımcı oldu. Kendisine medyum dedi, ama ben

ona hala medyum diyorum. Çünkü medyumlar normal insanın göremediği boku görüyor, değil mi?”

Leonard'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

Bakışlarımız, görünüşe göre çürüyen yiyeceklerle yalnızlık içinde çok fazla zaman geçirmiş olan çılgın çizgi film doktoruna dönüyor. Böyle bir ortamda uzun süre kalmanın kişinin ruhuna ne yapacağından emin değilim. Ama bahse girerim bu cevabın ürününe bakıyoruz.

"Neden medyumlardan bahsediyoruz?" Düşünce sürecini takip etmeye çalışıp başarısızlığa uğrayarak ona temkinli bir şekilde sordum.

"Bugün onu aramayı denedim. Dokunacak bir kurbana ya da katille ilgili bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu ezdim ve duvarıma dokundu. Bana katil hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, bana SSA Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard'ın yolda olacaklarını söyledi. On dakika içinde burada olacağını söyledi. Sana Robert Evans hakkında bildiğim her şeyi anlatmamı söyledi.

Leonard hemen telefonunu çıkarır. "Onun adı ne?" Talep ediyor.

Neil Mullins. O temiz. O senin adamın değil. O gerçek bir medyum ve başka türlü çözülemeyecek vakaların çözülmesine yardımcı oluyor. Ama bu olaya karışmayı reddettiğini çünkü katilin kurtaramayacağı kadar karanlık ruhların peşinde olduğunu söyledi. Katile yardım etmesi için ona yalvaran ruhlar olduğunu ve daha karanlık ruhların daha hafif olanlar tarafından tuzağa düşürüldüğünü, bastırıldığını söyledi. Bunu çok nadir bir durumda yaşadı.

Leonard telefonu indirerek Burrows'a aklını kaçırmış gibi baktı.

"Onu kontrol edebilirsin. Gerçekten uzun bir süredir FBI'a yardım ediyor," diye ekliyor Burrows.

Leonard uzaklaşıyor, muhtemelen tam da bunu yapacak ve bu adamın Delaney Grove veya kurbanlarımızla herhangi bir bağı olup olmadığını öğrenecek.

Buraya geleceğimizi ekibimiz dışında kimseye söylemedik.

"Neden senin duvarın?" Burrows'a soruyorum.

Başımın üstünü işaret etti ve arkama saklanan kırmızı kelimeleri görmek için geri çekilip döndüm.

Titrek bir fısıltıyla, "Bu sabah gözlerimin önünde harf harf belirmeye başladı," dedi.

Sırların zamanı bitti. hikayemi anlat Ruhunu Kurtar.

“Robert Evans'ın ölüm ayrıntılarını hiçbir zaman bir sır olarak saklamak istemedim. Şerif ve Doc Barrontine'in hepsi bu kadardı. Ben değilim. Ben değil,” dedi hızla, korkusu, kafein ve nikotin, sözlerinin bir araya gelmesine neden oldu.

"Hangi ayrıntılar?" diye sordum.

"Hiçbir kanıtım yok. Davayı hatırlıyorum. İhtisasımı orada yapıyordum. Bu dava, adli tabip olma tutkumu rayından çıkardı ve beni bir adli tıp uzmanına dönüştürdü. Bilim siyaset değildir. Organik olarak kirli, insanlar tarafından lekelenmiyor. Bu basit matematik ve gerçek ve tek yapmam gereken gerçekleri iletmek. Asla yalan söylemek istemedim, SSA Bennett. Sana yemin ederim ki gerçek bu.”

"Kontrol ediyor," diyor Leonard, içeri girerken kafası karışmış gibi. "Kahretsin, son iki aydır Meksika'da sınıra yakın bir dizi cinayeti çözmeye yardım ediyor."

Bir medyum. Onlarla daha önce çalıştım ve onlar her zaman, soruşturmayı raydan çıkaran veya saptıran asılsız gerçekleri

dosyalayarak yarardan çok zarar veren dolandırıcılar veya ilgi arayan kişilerdir.

Yine de bu adam bizi ismen tanıyor muydu? Elise, Leonard'ın adını bile bilmiyor. Bu konuda bir sır saklıyor çünkü adı babasından geliyor ve orada çok fazla sığır eti var.

Üstümüzdeki mesajı işaret ederek, "Onu daha sonra inceleyeceğiz," dedim.

Leonard'ın nefesi kesilir.

Katilimiz buraya geleceğimizi biliyordu. İsmimizi vermemiş olabilir ama bugün geleceğimizi biliyordu.

Bizi izliyor.

Donny ve benim saldırıya uğradığımızı bu şekilde biliyordu.

Bu mesajları böyle görünmeden bırakıyor.

"Onun Evans'ın hayaleti olduğunu biliyorum. Bunun daha bu sabah ortaya çıkmasını izledim," diye devam ediyor Burrows. "Bunları bırakmış," dedi bir paket küçük çiviyi alırken.

Bir nefes tıslıyorum. "Bunları o mu bıraktı? Sen bir adli tıp bilimcisisin! Kanıta dokunmaman gerektiğini bilmelisin," diye homurdandım, bir eldiven ve bir kanıt çantası kaptım.

Kollarını gergin bir şekilde kaşıyarak onları dikkatsizce mikrodalga fırının tepesine fırlattı. "Hayaletler iz bırakmaz," diyor o sakızı hiç durmadan çiğnerken.

Ağzına bir parça daha nikotin sakızı atan kıpır kıpır bilim adamına, "Robert Evans hakkında bildiklerinizi bize anlatın," diyorum.

Çantayı etiketledim ve Leonard kapının üzerinde onun ve sözcüklerin bir fotoğrafını çekti.

"Bunlar onun üzerinde kullandıkları çivilerin tıpatıp aynısı."

Yapbozun bir parçası yerine oturuyor. "Ne?" diye soruyorum, kafam karıştı.

Torbada sadece küçük çivilerin değil, karışık çiviler olduğunun da farkındayım. Bir kurbanın midesinde bulduğumuz gibi daha uzun olanlar da burada.

“Ona çivi yedirdiler. Onları yutmasını sağladım," diyor Burrows, sanki tırnakların tadını alıyormuş gibi yutkunarak. "Şerif Cannon çivileri Robert'ın ağzına kendisi sapladı. Robert ağlıyor, durmaları için yalvarıyor, hâlâ masum olduğunu savunuyordu. Denedim, dedi çabucak, gözlerimin içine bakarak. "Onları durdurmaya çalıştım. Yardımcılarından biri tabancasıyla beni kırbaçladı ve kanlar içinde köşede bıraktı.”

Sakızı yuttu ve iki parçaya daha ayırdı, tıpkı Leonard'ın kendini yavaşça bir sandalyeye indirmesi gibi şiddetli bir şekilde çiğniyor.

“Çiviler yemek borusunu kesti. Kan kusuyor ve acı içinde bağırıyordu. Sonra coplarını çıkarıp kıçına korkunç şeyler yaptılar. Ona defalarca tecavüz etmek için copları kullandılar, her iki ucundan da kanlar akarken yüzünü masaya tuttular. Şerif daha sonra, herkesin ahlaksızlık sırası geldiğinde onu ölümüne kadar dövdü.

Sakızını yuttu ve eline tükürdü ve çöpe atana kadar salyalı, yapışkan bir pislik bıraktı.

“O zamanlar önde gelen ajana söyledim. Adı Johnson'dı. Miller Johnson. Bunun küçük bir kasaba adaleti olduğunu ve izini sürmesi gereken gerçek katiller olduğunu söyledi.

Leonard ve ben birbirimize baktık ve ifadesi öfkeyle kırıştı. Bu , Miller'ın haber yaptığı şey.

"Biliyordu," diye devam ediyor Burrows, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken tırnaklarını yiyor. "Olmadan önce biliyordu. Bunu ona söylediğimde yüzünde herhangi bir şaşkınlık yoktu. O gece daha sonra yanıma geldiler ve gördüklerimi tekrar

anlatmak istersem performansı benim üzerimde tekrar edeceklerini söylediler. Şehirden ayrıldım, ihtisasımı başka bir yerde bitirdim ve adli tıp alanına girdim. Böcekler insanlardan daha güvenlidir."

Leonard uzun bir nefes verdi ve ben Johnson'ı bulup asıl siktirip gitme dürtümü bastırdım.

"O masumdu, biliyor musun?" Burrows tekrar bana bakarak, dedi. Evans, demek istiyorum. O kadınları öldürmedi. Yapamazdım. Seri katil solaktı ve Evans sağ elini kullanıyordu. Bir çocuğun şaka olsun diye elini dolaba çarpması sonucu sol eli kırıldı. Daha spesifik olmak gerekirse, Kyle Davenport."

Kanım daha çok üşüyor.

Victoria Evans bu yüzden Kyle'dan ayrıldı. Okulun önünde ona bağırdı. Üç ay sonra, Robert Evans bu cinayetlerden suçlu bulundu. Cinayet davaları tarihindeki en hızlı yargılama süreci. Ve sol eli kırıldıktan hemen sonraki hafta iki kişi öldü. Katil o olamazdı. Ama bu önemli değildi. Bilimi dinlemezler. Sadece o kendini beğenmiş hıyar Ajan Johnson'ı dinlediler. Şerif Cannon sadece birinin zulmetmesini istedi."

Yeni bir sakız parçası atıyor ve ellerini kırış kırış kokulu gömleğine siliyor.

"Evans'a ne olduğunu başka kim bilebilir ki?" ona soruyorum

"Konuşacak kimse yok. Milletvekillerinin çoğu katıldı. Ve tabii ki Kyle Davenport. Oradaydı. Çocuklara temelde aynı şeyi yaptığına dair söylentiler duydum ama o gece için çivileri getirmemişti."

Kyle Davenport her sorunun kökünde gibi görünüyor.

"Solak olma ihtimali var mı?"

Kyle mı? diye soruyor Burrows, yüzü solgun. Başımı salladığımda zar zor "Evet" diye fısıldadı.

19. On dokuz, asıl katil kadar metodik olmak için çok genç bir yaş. Raporlara göre her cinayet öfkeyle doluydu. Lindy haklıysa ve onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi kötüye kullanmıyorsa, bir öfke nöbeti bir sosyopatı cinayete meyilli bir öfkeye sevk edebilirdi.

On ila yirmi yaş daha büyük olsaydı, profile mükemmel şekilde uyardı.

Leonard sertçe, "Kyle Davenport'la konuşmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi.

"Şu anda," diye ekliyorum.

Kapıya doğru ilerlerken, "Delaney Grove'a dönerken o medyumu arayacağım," diyor. "Ben de evden bir şey alıp alamayacağını görmesi için Hadley'i buraya göndereceğim," dedim iç çekerek, Burrows'un evinin kapısını arkamdan kapatırken.

"Şüpheli. Şüphelimiz asla iz bırakmaz."

"Hepsi bu?" Burrow arkamızdan bağırıyor ve döndüğümde kafasını kapıdan içeri uzattığını görüyorum.

"Şimdilik."

"Bir otel odası alabilir miyim? Şu anda kendimi güvende hissetmiyorum."

Bir bilim adamına bir hayalet hikayesini saçma sapan göstermek içimden gelmediği için sadece başımı salladım.

Leonard mesafeli, hatta düşünceli görünüyor.

"Ne?" Arabaya binerken ona soruyorum.

Krank yapmıyorum çünkü iPad'imi kaldırıp önceki suç mahallinden fotoğrafları getiriyorum.

Yüzünü bana çeviriyor. "Uzun zamandır buraya geldiğimizi bilmiyorduk. Şüphelimiz, kararımız ile bugün eve varmamız arasında bir zaman geçmek zorunda kalacaktı.

Yavaşça başımı salladım. "Bir şeyi çözdüğümü sanıyordum ama görünüşe göre bu yanlıştı, çünkü artık bu imkansız," diye iç çekiyor.

"Ne?" Merakla soruyorum, parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor.

“Artık kulağa mantıklı gelen hiçbir şey yok. Sanırım hepsi sadece kafamın içindeydi. Ne arıyorsun?" iPad'imi işaret ediyor.

Şüpheli, Donny ve benim saldırıya uğradığımızı biliyordu. Şüpheli bugün geleceğimizi biliyordu. Şüpheli, kurbanlarının her hareketini biliyor. Bu şüpheli bir gözlemci. Bir yerlerde gözler üzerimizde ve—”

Küçük delikleri fark ettiğimde sözlerim kesildi. Onları zar zor hatırlıyordum çünkü çok önemsiz görünüyorlardı.

Leonard'a, "Her evin hemen hemen her odasında bunlardan var," dedim. "Sonraki bazı ölümler hariç, zanlı hızla içinden geçti." Çivi başı büyüklüğündeki küçük delikleri işaret ediyorum.

“Kamera olamayacak kadar küçük” diyor.

"Şüpheliden çok daha yüksek bir zekaya sahip olduğundan şüphelendik zaten. Ya bu tür bir teknolojiye sahipse? Dün gece beni nasıl zamanında kurtarmayı başardığını açıklar."

şimdi söylüyorsun ," diye belirtiyor.

"İçimdeki her şey onun bir kadın olduğunu söylüyor."

Sana inanıyorum, dedi dalgın dalgın.

"Ses tonunda buraya gelirken sahip olduğun inançtan yoksunsun."

Arabayı çalıştırdım ve iPad'imi ittim. Şüphelinin bizi izlediğini bilmek aslında iyi bir şey. Hadley sinyali bulabilirse video akışına girebilir ve hatta onu bulmak için şüpheliyi hackleyebilir.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Leonard alçak sesle, "başka bir şey bildiğimi sanıyordum."

Bölüm 9

Tüm insanlar için veya tüm zamanlar için geçerli olmayan gerçekler vardır.
—Voltaire

LOGAN

Kyle Davenport'un evinin ön verandasına çıktığımız anda iki vekil bizi engelliyor.

Önümdeki, "Üzgünüm Ajanlar, ama kimse şerifin izni olmadan içeri giremez," diyor.

Çad Briggs. Onu hatırlıyorum.

sadece gülümsüyorum

"Federal bir soruşturmayı engellediğiniz için diğer adamlarımı çağırmamı istemiyorsanız, yoldan çekilmenizi öneririm."

Briggs, gözlerinde karanlık bir meydan okumayla bana doğru bir adım attı. “SSA Johnson sizin tarafınızdan lider. Kyle'la sohbet etmek isterse istifa ederim. Ama hayatına yönelik tehdidi ciddiye alıyoruz ve sen adım atmıyorsun-”

Bileğini tutup çevirdiğimde sözleri bir homurtuyla bitiyor ve yüzünü ilk önce evin yan tarafına gönderiyorum. Diğer yardımcı aptalca kendi silahını almaya çalışırken Leonard silahını çeker.

Briggs'e, "Burada çok açık konuşayım," diyorum, kolunu arkasından daha sıkı çekip bağırmasına neden oluyorum. "Dün gece senin adamların beni dışarı çıkarmaya çalıştıklarını düşünürsek, kiminle konuşmak istersem onunla konuşurum. Ve eğer akıllıysan, ben gidene kadar çeneni kapalı tutarsın. Ya da bu kasabadaki koca bir ajan ordusunu görevlendirmek için FBI içinde borçlu olduğum her iyiliği arayacağım ve onlara yozlaşmış küçük sikik ilçe milletvekillerinin bir federal ajanı devirmeye çalıştıklarını anlatacağım. Şimdi, geri adım atmak ister misin yoksa tüm o telefon görüşmelerini yapmaya başlayayım mı?

Mücadele etmeyi bıraktı ve kaskatı kesildiğini hissettim.

"Evet. Adamlarınızdan biri bir yabancı tarafından hedef alınırsa ne yapacağınızı bir düşünün. Benim de öyle arkadaşlarım var vekil."

Küfür ediyor ve diğer adam dönüp içeri girerek Leonard silahını kılıfına koyarken Kyle'ı çağırıyor.

Briggs yeni yaralanan bileğini ovuşturdu ve ben onu dürterek onu önümüzde içeri girmeye zorladım. Kyle'la yalnız konuşmayı tercih ederim ama ben birkaç kelime etmeden şerifi saldırgan bir köpek gibi çağırmalarını istemiyorum.

"Kyle!" diğer milletvekili tekrar bağırır.

"Evet. Evet. Geliyor," dedi koridorun sonundan bir ses.

Kyle Davenport, sadece bir havlu ve kemerli bir kaşla ortaya çıkıyor. "Sen misin?"

Diğer kurbanlardan daha zayıf, ama yine de sağlam, sanki çalışıyor ama hacim istemiyormuş gibi. Saçları koyu renklidir ve neredeyse koyu renkli gözlerinin üzerinde sarkmaktadır. Uzun boylu, bana çok benziyor.

"Sana bazı sorular sormaya ne dersin?" dedim gülümseyerek.

Diğer yardımcı, "Bunlar FBI'daki adamlardan bazıları," diye homurdandı.

Varlığımızdan hiç etkilenmeyen Kyle, "Babam o kahrolası çubukları benden uzak tut dedi sanıyordum," dedi ağır ağır.

Bir sandalyeye düşüyor, hâlâ üzerinde bir havlu var.

"Benden ne istiyorsun?" kayıtsızca soruyor.

"Aslında senin hakkında epey bir şey biliyoruz. Henüz on dokuz yaşındayken iki çocuğa tecavüz edip öldüren adam hakkında bilgi almak istedim. Birkaç gece önce vahşi bir saldırıya da katılmış bir adam," diye fırlattım.

Kyle'ın dudakları seğiriyor ama iki yardımcı da nefesini tutuyor.

"Asla! Sadece konuşmak istediğini söyledin. Briggs telefonunu kaldırarak, buraya gelip onu cinayetle suçlamayın, diye bağırıyor.

Kyle, başını umursamazca yana eğerek sadece bana bakıyor. Dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yok. O bir sosyopat. Psikopat değil.

O bizim adamımız değil.

Ayağa kalkarken, "İhtiyacım olan her şeye sahibim, Şerif Yardımcısı," diyorum.

Hemen polisi aramaya başladılar ama ben tam kapıya vardığımda Kyle konuşuyor.

"Şehirdeki tatlı küçük esmer... Senin kızın mı, Ajan?" diye soruyor Kyle, arkamı döndüğümde bana sırıtıyor.

"Evet." Sözcük kolaylıkla söylenir, yüzeye yakın kaynayan öfkeyi görmesine izin vermez.

Hala sırıtarak dudaklarını yalıyor. "Onu yakınında tutsan iyi olur. Böyle bir kız, bekarlarla dolu bir kasabada kapılıp gidebilir."

Saldırmamı bekliyor, muhtemelen yapmamı istiyor. Örtülü tehdidin amacı onun zevki için beni rahatsız etmek. Onun kazanmasına izin vermemek için harcadığım her zerre çaba gerekiyor.

"Eğlenceli. Ben de Lana'nın sana hiç doğmamış olmayı nasıl dile getireceğini düşünüyordum," dedim umursamazca.

Leonard, duruşunu bir sakinlik sergilemeye zorlarken, benim liderliğimi izleyerek yanımda rahatlıyor.

Kyle, "Kadınlar beni seviyor," diye ısrar ediyor. “Onlara yaptığım her şeyi seviyorlar. Bahse girerim o da bundan hoşlanırdı.”

Ben daha sakinliğimi kaybetmeden Leonard devreye girdi.

"Sanırım haberleri izlemiyorsun, değil mi?" diye sordu Leonard, çıkmamız için kapıyı açık tutarak.

Haberler için fazla zaman yok, dedi Kyle ağır ağır.

"Anladım," diye devam etti Leonard. "Ya da Boogeyman olarak bilinen Boston seri katilini öldürenin Lana olduğunu bilirdin."

Kyle'ın sırıtışı kayboldu ve muhtemelen bir yalan arayarak bizi inceledi.

"Kendi bıçağıyla," diye ekledim, hissetmeye alışık olmadığım bir karanlığı yansıtan bir gülümsemeyle.

"Ona saldırdıktan sonra," diye devam etti Leonard. “Onun iki katıydı ve birkaç kadına tecavüz edip öldürmüştü. Onu dövdü ve bıçakladı, onun için geldiğinde hayatına son verdi.

Bununla birlikte, Leonard çekip gidiyor ve ben de kendimi aynısını yapmaya zorluyorum. Evet, hikayeyi abarttı ama arkamı döndüğümde Kyle sırıtmıyordu.

Leonard sessizce, Artık ona dokunmayacak, dedi.

Arkamıza bakmadan araca binerken, "Onu bu kasabadan defolup götürmeliyim," dedim fısıltıyı biraz aşan bir ses tonuyla.

Tüm sürüşle, şimdiden geç olmaya başladı. Güneşin batmasına az kaldı ve tek yapmak istediğim Lana'yı kendime yakın tutmak ve onun güvende olduğunu hissetmek.

"Kyle Davenport o zamanlar bizim seri katilimiz olabilir ya da olmayabilir, ama sizi temin ederim ki henüz değilse bile yakında bir katil olacak," dedi Leonard, arabayı kulübelere doğru sürerken.

"Ve az önce kız arkadaşımı tehdit etti."

"Dediğim gibi, hiçbir şey yapmayacak. Ona hükmedebileceği zayıf bir kız olmadığını söylemek, onunla pek anlaşamadı.

"Ya bunu bir meydan okuma olarak algılarsa?" işaret ediyorum.

“Bir meydan okumayla ilgilenmiyor. Kolay istiyor," dedi içini çekerek. "Lana şu anda başka bir yerde yalnız olmaktansa bizimle daha güvende."

Koltuğumda yer değiştirip kasabada daha hızlı sürüyorum. "İşim onu sürekli riske atıyor."

"Mesleki tehlike," dedi sertçe. "Bunun üstesinden gelebilir, Logan. Yapabilecek birkaç kişiden biri olabilir.

"Ama ondan halletmesini istemem ne kadar bencilce?"

Cevap vermiyor, çünkü şerif ve Johnson'ın dışarıda durup beni bekledikleri kabine yanaşıyoruz. Lana kapıyı koruyor, dışarı çıktığımızda onlara sırıtırken kalçasını kaldırdı.

"Şerif, istediğin her şeyi söyleyebilirsin ama bana elini sürmeden yanımdan geçemezsin. Bunu yaparsan, saldırıdan dava açarım. Senin kulüben olması umurumda değil. Yasa diye bir şey var, misafirler izin vermediği sürece burayı misafirler doluyken arayamazsınız. İstersen senin için telefonumdan açabilirim.”

O hazır, onlara bakıyor ve Johnson'ın çenesi gergin.

"Hiç hakkın yok..."

"Burada ne oluyor yahu?" Sundurmaya çıkarak talep ediyorum.

Lana, yanından geçmeye çalışan şerife parmağını sallıyor. Her nasılsa, cüssesine rağmen yolunu kapatmayı başarır.

"Bana dokunma şerif. Telefonum bunun her bir parçasını kaydediyor ve canlı yayına sokacağım."

Etrafına bakıyor ve gülümsüyor. "Göz önünde bırakacak kadar aptal değilim."

"Neler oluyor dedim!"

Lana'yı korumak için şerifin önüne geçtim. Şerif, "Bugün çizgiyi aştın," diye homurdandı. "Ve senin yerel satıcı Lenny Tolls'tan uyuşturucu alırken görüldüğüne dair bir telefon aldım. Odanı aramak için buradayım. Bir şey bulduğumda, halletmeniz için kıçınızı üstlerinize göndereceğim."

"Bu konuda benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Leonard tersledi.

Inanılmaz. Artık oğluyla konuştuğum için çaresizleşiyorlar ve aşırıya kaçıyorlar.

"Onlara Elise ve adamlarını aramalarına izin verirlerse içeri girip bakabileceklerini zaten söyledim," dedi Lana tatlı bir gülümsemeyle ama cüretkar gözlerle.

Şerif ona dik dik baktı ve elim kalçasına gidip onu geri çekmeye çalıştım. Onu bir hedef olarak görmesini istemiyorum, kahretsin.

"Neden beni aramana izin vereyim ki?" şerif havlıyor.

"Çünkü buraya dikmeyi planladığın bir şey varsa, araman akıllıca olur. Saklayacak bir şeyin yoksa neden seni aramalarına

izin vermiyorsun?" Lana susmayı reddederek devam etti ve yeniden omuz omuza yanıma geldi.

Ona bir tasma takmalısın, Bennett. Şimdi saklayacak bir şeyin yoksa kenara çekil, diye havlıyor Johnson.

Lana ağzını açmaya başlayınca elimi ağzının üzerinden geçirerek onu daha yakına çektim. Benimle dövüşmüyor ama serseri bir çocuk gibi elimi yalıyor.

Üzerini aramalarına izin ver, ben ararım, dedim omuz silkerek.

Lana yanımda rahatlıyor. Çok zeki ve ciddi anlamda gözlemci.

Leonard sırıtmasını engelliyor.

Şerif, "Beni aramanıza izin vermeyeceğim," diye homurdandı.

"O zaman seni buraya almayacağım."

"Bu benim kahrolası kulübem."

"Büro bu dava çözülene kadar parasını ödedi ve kiraladı. Benim adım altında listeleniyor. Erişim elde etmek için benim iznime veya bir arama iznine ihtiyacın var, bu kasabada yolsuzluğu içeren aktif bir davada olduğum düşünülürse, birkaç kanaldan geçmesi gerekecek. Bu tür suçlamalar bu kadar uygun bir şekilde ortaya çıktığında kaç kişinin ziyarete geldiğine şaşıracaksınız."

Şerif bir adım geri çekilir, gözleri kısılır. Bana parmağını gösteriyor. "Oğlumdan uzak dur. Bu daha bitmedi. Seni kasabamdan çıkaracağım, oğlum."

"Size SSA Bennett, Şerif. İyi şanslar. Sen beni çıkarmaya çalışırken, ben senin yozlaşmış, cani, yalancı bir orospu çocuğu olduğunu kanıtlamakla meşgul olacağım.

Biraz sarardı ve Lana elime sırıttı; Ben hissediyorum. Görünüşe göre gurur duyuyor.

O olmalı.

Buraya yanlış saçmalıkların yerleştirilmesi ve onun tarafından 'bulunması' ile bir ton soruna neden olabilirdi.

Johnson bana hançer gibi bakıyor.

"Bu benim kahrolası davam! Sadece nezaketen buradasın!" Johnson hırlıyor.

"Bu benim kahrolası takımım. Sadece kıçını koruduğun için buradasın. Yönetmen senin için ancak bu kadarını yapabilir, Johnson. İnsanların onun sana ve bu davaya gösterdiği ilgiyi fark etmesi an meselesi. Şansını zorlama."

Küfür ediyor ve ben de o ve şerifin dönüp uzaklaşmasını izliyorum. Leonard gözle görülür şekilde rahatlar, sonra Lana'ya bakar.

"Ne yapacağını nereden biliyordun?" ona sorar.

Ben ağzını tamamen serbest bırakıp ıslak elimi kot pantolonumun paçasına silerken omuz silkti.

"Bir keresinde bir suç bölümünde görmüştüm. Kötü polis, iyi polisi uyuşturucuyla suçlayarak ondan kurtuldu. Böyle bir kasabada bunun iyi bir olasılık olduğunu düşündüm ve bunu riske atmak istemedim.

Elise verandaya çıkar. "Hadley bir kamerayla içeride. Her şeyi kaydetti. Lana da burada kaldığı için onların girişini engelleme hakkına sahipti. İyi iş çıkardı."

Elise bunu sanki şaşırmış gibi söylüyor.

Lana'nın çenesini kavradım ve gözlerine bakmadan önce başını kaldırdım. "İkisiyle de dalga geçme. İhtiyacım olan son şey sırtına çizilmiş bir hedef."

"Onlarla dalga geçmiyordum. Ben sadece bir Birleşik Devletler vatandaşı olarak haklarımı belirtiyordum," dedi masumca. Kirpiklerini bile kırpıştırıyor ve Leonard homurdanıyor, bedeni sessiz bir kahkahayla sallanırken başını çeviriyor.

Ciddiyim, dedim ona sertçe.

O kirpikleri sahte masum gözlere vurmaya devam ediyor. “Asla öylece eğilip onu almayacağım, SSA Bennett. Tabii senin için eğilmediğim sürece.”

Leonard uzaklaşırken gülerek şimdi kendini kaybediyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken inledim. Lisa bir şeyler mırıldanarak kabinin yanından uzaklaşırken varlığıyla beni şaşırttı.

Lana başarısız bir şekilde gülümsemeye çalışıyor ve gözlerimi deviriyorum.

Hadley, bu gece burada kalıyorsun. Geri kalanımızın olması gereken başka bir yeri var. Gözlerini dört aç,” dedim ona, Lana'yı bana doğru çekerken.

Hadley ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, "Gözlerimi her zaman açık tuttum, Bennett," diye alay ediyor.

Dışarı çıkarken Lana'yı duvara ittim ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp daha fazla konuşamadan onu susturdum. Ağzımın içine doğru inledi ve beni daha yakına çekmek için gömleğimi kavradı.

Ve planlarımın bekleyebileceğine karar verdim.

10. Bölüm

Şans, anlamsız bir kelimedir; hiçbir şey sebepsiz var olamaz.
—Voltaire

LANA

"Tesadüflere inanır mısın?" Ayaklarımı arabasının ön paneline dayayarak Jake'e sordum.

Arabada pusuya yatmış, gölgelerin arasına park etmiş ve sadece bir gecelik Sin House için uzun kuyrukların oluşmasını izliyoruz. İnsanların bu küçük tek gecelik şovun tüm yıl boyunca şehirdeki her şeyden daha fazla aksiyon aldığını anlayacağını düşünürsünüz. Bu, buradaki hastaların karanlık ve yıllarca süren baskıdan dolayı aklını yitirmiş olduğu gerçeğini kanıtlamalı.

"Tesadüf? Evet."

"Bizimki kadar büyük tesadüfler mi?"

Güçlükle iç çekti. "Bu ne hakkında Lana? Cidden beni endişelendirmeye başladın."

Saçımın uçlarıyla oynuyorum, beklerken aşağıya bakıyorum.

"Marcus her zaman hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanırdı. Her şeyin kaderin planıyla iç içe olduğunu ve her şeyin bir amacı olduğunu."

"On yıl önce tüm ailenize ve sevdiğim tek erkeğe olanların ne anlamı var?" Soruyu sakince sorar ama öfkesini saklamakta iyidir.

İyi bir amaç olduğunu söylemedim, dedim ona usulca, uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Elimi sıkıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Bizim ailemiz olmasaydı, başka bir aile olurdu," diye devam ediyorum.

Başını arkaya yaslıyor, burnunun ucuyla Günah Evi'ne giden sürekli uzayan sıraya bakıyor.

"Marcus sebebin ne olduğunu söylerdi?" diye sorar, sesi hırıltılı olsa da.

"Onu en az benim kadar iyi tanıyordun. Daha iyi değilse. Sen söyle bana," diye devam ettim, bu sefer elini sıkarak.

Dudakları bir an gerildi ve sonunda konuştu. "Hayatta kalsaydı, sen ve ben karanlığa gömülecek ve intikam almak için ne gerekiyorsa yapacak öfkeye sahip olmayacaktık. Baban hedef alınmasaydı başka bir adam ve ailesi hedef alınacaktı."

"Ayrıca herkes, insanların penislerini birkaç kez kesecek ve onlara insanlık duygusunu kaybetmeden günlerce işkence edecek kadar karanlığa gitme yeteneğine sahip değil," diye ekledim omuz silkerek.

Alçak sesle gülerek başını sallıyor.

"Evet. Bunu kesinlikle işaret ederdi ve neredeyse aynen böyle söylerdi. Ayrıca kimsenin senin ve benim gibi sonuna kadar gitme kararlılığına sahip olmayacağını da söylerdi. Kodu tam da bu nedenle öğrendiğime işaret ederdi. Teknolojiyi tam da bu nedenle öğrendiğimi.

Gözlerim yanımdan geçen Logan'a takıldı, sanki birini ya da bir şeyi arıyormuş gibi sıranın etrafına bakındı. Burada diğer arabaların arasında mükemmel bir şekilde gizlendik ve birisi çok yaklaşırsa bizi uyaran bir sensör var.

En iyi arkadaşım böyle müthiş paranoyak.

"Hayatta kalan ve borcunu tahsil etmek için geri dönen ben olmasaydım, bize Kyle Davenport'un dünyadaki en kötü insan olabileceğini ve bundan paçayı sıyıracağını söylerdi," diyorum daha ciddi bir şekilde.

Aynı ciddi ses tonuyla, "Ve o da şerifin bir o kadarını paçayı sıyıracağını ve kimsenin ona karşı çıkmayacağını söylerdi," diye ekliyor.

"Logan hakkında ne derdi?" diye sordum Logan muhtemelen bir takım arkadaşı bulmaya çalışarak telefonunu kaldırırken.

Kyle'ı bekliyorlar, muhtemelen onu izlemeyi ve kimsenin ona ilgi gösterip göstermediğini görmeyi planlıyorlar. Onu çoktan gördüm. Sıranın tam ortasında, sırasını bekliyor.

Yüzünü her gördüğümde midem bulanıyor, bu yüzden bakmaya devam etmeyi reddediyorum. Kontrolü bulması en zor olan bu olacak. Vücudundan etini tekrar tekrar dilimlemek isteyeceğim... Öfke belirgin olacak.

Herifin derisini tamamen soymazsam.

Perili ev aslında bir ev değildir. Önlerinde ve arkalarında delikler bulunan dört büyük treyler ve bunlar, altlarındaki bloklarla desteklenerek sokakta birbirine kenetlenmiş durumda. Yarın geri alınacaklar, gelecek yıla kadar saklanacaklar.

Gelecek yıl olacağından şüpheliyim.

Kyle elini siyah saçlarının arasından geçirerek, onunla olmaktan mutlu görünmeyen kızın kıçını sıktı. Yıllar önce onunla aptalca çıktığımda çok kabaydı. Gözünün parıldadığı göz önüne alındığında, onun şimdi daha kötü olduğunu ancak hayal edebiliyorum.

Gözlerimi kaçırmaya çalışarak Jake'e döndüm ve cevap vermesini bekledim. Düşüncelere dalmış görünüyor ve beni hiç duymadığını düşünmeye başlıyorum.

"Bir şey kastetmemek için çok rastlantısal olduğunu söylerdi," diye yanıtladı sonunda, sözcükler neredeyse saygılı geliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, davanda baş FBI ajanıyla karşılaşma ihtimalin nedir? Ve ona aşık olmak? Ve o sana aşık mı? Yollarınızın kesişmesi gerekiyordu ama sizi durdurması gerekmiyordu, yoksa çoktan

durdururdu. Saf bir bilim adamı olan ben bile, sahip olduklarınızı tesadüf olarak etiketleyerek küçümseyemem. Belki de en çok ihtiyaç duyduğun anda insanlığını çekip çıkarması gerekiyordu.”

Bana baktığında gözleri yumuşadı.

"Üzgünüm. Her öldürmenin seni daha çok sıktığını biliyorum. Bu işin en kötü tarafı sensin. Sahip olduğum zerre kadarına yardım etmek, ruhumun geri alamayacağım parçalarını yaktı.

Logan'ı izlemeye devam ederken dudaklarımı büzdüm. "Bana hissettiriyor," diyorum, gerçi bu daha önce defalarca söylediğim bir şeydi. "Ruhum, daha sonra ona sahip olduğum sürece öldürmelerle aslında iyileşmiş hissediyor."

"Sizi yere sağlam basıyor ve gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı tutuyor, böylece sonunuz profil gibi olmasın." Yanağımı öpmeden önce uzanıp dizimi sıktı.

Alnını benimkine bastırdığında ona kırılgan bir gülümseme verdim.

"Sana bir gelecek istemek için bir neden veriyor," diye ekliyor sessizce. "Ve onun aracılığıyla, kaybettiğini sandığın bir parçanı buldun. Bu bana da bir gün gelecek için umut verdi, Lana. Yani belki de Marcus haklıydı. Kader çok soğuk kalpli bir orospu ama her şeyin bir amacı var."

Sırıtıp dümdüz ileri bakarak benden uzağa eğilirken, burnumu çektim ve bir gözyaşı sildim. Bakışlarındaki kayıp, acılı bakış, bunu hiç düşünmediğini söylese de kendisinin ve Marcus'un olabilecek her şeyi düşündüğünü anlamamı sağlıyor.

Başka bir gözyaşının akmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettikten sonra çok fazla gözyaşı aktı. Sanırım Jake, Logan'ın insanlığımı geri getirmesi konusunda haklı.

Yine de bir canavar olmamı engelleyemez.

Beni durdurmak isteseydi, tıpkı Jake'in dediği gibi çoktan yapardı.

Kyle sıranın önüne yaklaşıyor ve Chad Briggs de onunla birlikte hareket ediyor. Yanındaki ikinci yardımcısı ise Trevor Byron. Günah Evi'nin bittiği cepheye yakın iki kişi daha konuşlanmış durumda.

O ikisi hayatta kalacak.

En azından bu gece için.

Öldürme listemdeler ama bence bir gecede beş tanesini öldürmeye çalışmak biraz fazla iddialı olur. Ne de olsa ben sadece küçük bir kızım.

Gülümseyerek yaklaştıklarını izliyorum.

"Gösteri zamanı," dedi Jake, peruğu/maskeyi bana uzatarak.

Zaten tulumumu giydim. Dolgu, yapımı ve kilomu gizleyecek. Şırıngayı kontrol etmek için cebimi yokladım. Hala orada.

Jake ve ben, Logan'ın beni dirseğine kadar kanına bulamamasını sağlamak için Kyle ekibini etiketlememiz gerekecek.

"Arabanı kimse görmeden oraya götürebileceğini mi sanıyorsun?" ona soruyorum

Tek kaşını kaldırarak, "Sanırım kimse tek kelime etmeyecek," diye alay etti.

“Koyunlar çoban değiştirsin” diyorum arabadan inerken maskemi takıyorum.

Herkes o kadar çok kostüm giymiş ki, geçerken sadece birkaçı beni fark ediyor. Boyumu saklayamam ama dün gece Logan'ı kurtardıktan sonra artık bunun pek önemi kalmadı.

O beni gördü.

Çoğumu gördü. Daha fazlasını gördüğünden endişelendim ama o kadar beyin sarsıntısı geçirmişti ki iyi bakamadı. Onu kurtardığımdan emin olmak için her şeyi riske attım.

Savaşmak ve yüzünü saklamak zor ama belli ki başardım.

Beni görseydi ve birinin kabuslarının katilinin, onu sevdiği için onu kurtaran kişi olduğunu bilseydi, ne söyler ya da ne yapardı hala merak ediyorum.

Yan kapıyı alıyorum ve kimse beni kostümümü bile sorgulamıyor. Bu kasabada kimse soru sormaz. Koşullanmalarının onlara yapmalarını söylediği gibi, sadece akışa devam ederler.

İnsan kalabalıkları benim için bölünüyor, ben onların arasından yarılırken çığlıklar atıyor. Herkes güzel bir çığlığı sever ve ben gölgelerin arasından fırladığımda, bu çığlıklardan daha fazlası kulaklarımı buluyor.

Jake'in kurduğu köşeyi bulmam biraz zaman aldı ve bir kızı dürterek planın bir parçası olarak görevi devraldığımı düşünmesine izin verdim. Dağınıklığı sevmeliyim. Her ne kadar popüler olsa da, hala lise tarafından yeni uygulanıyor ve orijinal kurulumun ötesine geçen bir organizasyonu yok.

Yanında sahte baltasını taşıyarak gidiyor ve elektrikli testeremi prize takıyorum.

Trevor'ı ilk gördüğüm kişi ve testereyi çevirdiğimde önündekilerden bazılarının, her şeyin sahte olduğunu düşünmelerine rağmen dehşet içinde çığlıklarını dinliyorum.

Pis oda, sis makineleri ve arka plandaki kırmızı ışıklar arasında titreşen bir flaş ışığıyla aydınlatılıyor. Trevor kenara çekilerek Kyle ve diğerlerinin yetişmesini bekledi. Onu yakalamadan önce maskenin arkasından sırıtıyorum.

"Bırak, pislik!" diye tersledi. "İnsanlara elini sürmemelisin."

Ah, gülümsediğimi görmesini ne kadar isterdim.

Göğsüne bir bıçak saplayıp onu köşeye fırlattığımda her yerden çığlıklar yükseliyor. O kanlar içinde gürlerken insanlar kahkahalara boğuldu.

"Bu çok sahte!" diye bağırıyor bir genç. "İyi deneme, Şerif Yardımcısı Byron. Günlük işine bağlı kal."

Şerif yardımcısı kan kaybetmeye devam ederken, Kyle'ın arkada, şaşırtıcı bir şekilde yan taraftaki 'genelev' standının yanında oyalandığını görüyorum. Mevcut kutum 'yalancı' kutusu olarak etiketlendi.

Onu bilerek seçtik.

Kan birikip göğsüne yayılmaya devam ederken Trevor'ın üzerine bir çarşaf fırlattım. Ben başını örtüp onu uzun bir uyku için yatırırken şok içinde bana baktı.

Herkesin önünde kan kaybedecek.

Ama bu benim ana olayım değil.

Elektrikli testeremi çalıştırdığım anda Chad Briggs görüş alanıma giriyor ve ben insan sırasına çok yaklaşıyormuş gibi davranırken etrafımda daha fazla çığlık yükseliyor. Ürkütücü bir aşırı yük ile başımı bir yandan diğer yana salladım.

Briggs yaklaşırken, Kyle'ı biraz daha genelev locasında oyalanmaya bırakarak -iki kızın beyaz gömleklerinin arasından meme uçlarından sahte kan damlarken sevişmesini izlerken- testereyi yeniden çalıştırıyorum.

Briggs, bu özel kostümün neden oyunda olduğu konusunda kafası karışmış halde bana baktı. Ona doğru yürüyorum ve daha fazla insan deli bir seri katilmişim gibi çığlıklar atarak yanından geçerken o kendini beğenmiş bir şekilde yerini koruyor.

Kuyu…

Hızlı, beklenmedik bir çekişle Chad'i yere fırlattım ve etrafımızdaki herkes çılgınca çığlıklar attı. Chad'in gözleri genişledi ve saniyeler içinde farkına vardığında dudaklarından bir küfür döküldü.

"Beni göremezsin," dedim ona, testereyi tam güçte çalıştırırken.

Testere göğsünü boydan boya geçip etini kesip sıradaki insanlara sıçrayan kanı püskürtürken dudaklarından tüyler ürperten bir çığlık yükseldi.

"Vay be! Bu çok gerçek görünüyor! bir adam ötüyor.

Gülümsedim, testereyi daha derine sapladım, karnında kestim, herkesin görmesi için bağırsaklarını döktüm.

İşaret edip fotoğraf çekerken herkes bağırarak yanımızdan koşmaya başladı. Dünyanın görsel efektlerin bu kadar iyi olduğunu düşünmesi üzücü. Bir cinayete tanık olduklarının farkında değiller.

Chad kanıyla boğulurken Kyle yaklaştı ve en sevdiğim kısmı fısıldamak için eğildim.

“Ben Victoria Evans'ım. Öldürdüğün adamın kızı. Ölmesine izin verdiğin çocuğun kardeşi. Bir canavara dönüştürdüğün kurban. Ve hepinizi öldüreceğim."

Kelimeler oluşturmaya çalışıyor, ama ben onun bağırsaklarını vücudunun içinde tutmak için acıklı bir girişimde bulunmasını hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Kyle'ın rengi soldu, kolundaki kız tökezledi ve ben ona doğru yürüdüm.

Gerçek şeyleri gördü. Bunun sahte olmadığını biliyor.

Dönüp kaçmaya çalıştı ama ben testereyi fırlattım ve onu ensesinden yakaladım.

Yazık ki açık değil.

Onu yere düşürecek kadar sert vurur ve kız arkadaşı çığlık atarak katliamın içinden koşar.

Kyle'ı ayağından kapıya doğru sürüklerken bir şişe soda alıyorum.

"En iyi. yalancı kutusu Durmadan! Vay be! Gelecek yıl bunu asla zirveye çıkaramayacağız!" Chad sessizce yardım için ağzını açmaya devam ederken bir genç tam bir huşu içinde bağırıyor.

Kapının yanındaki çarşafın üzerine getirdiğim sodalı suyu Trevor'a buladım.

Çürüyen et ve sodalı suyun kokusu çarpışıp havaya nüfuz ederken, o çarşafın altından daha fazla çığlık yükseldi.

Gözlerim yanmaya başlıyor ama maskenin altına taktığım maske -evet, maskenin altındaki maske- dumanların çoğunun solunmasını engelliyor.

Ancak diğerleri, yanmayı hissettiklerinde gerçek bir korku içinde çığlık atarak dışarı fırlamaya başlarlar.

Bütün bu kargaşa içinde, baygın haldeki Kyle'ı yerde bir delik olan kutuya sürüklediğimi kimse fark etmedi. Trevor'dan çığlıklar devam ederken kimse benim onu aşağı ittiğimi görmedi.

Maskeli kişinin gezici dehşet evinin altına sürüklenenin kim olduğunu kimse fark etmez.

Kimsenin ayaklarının koşarak uzaklaşmadığını görünce deliğe düştüm. Henüz. Tekerlekler arkadan dönüyor ve Logan Leonard'la konuşurken kameraları izleyerek telefonumu kontrol ediyorum.

Sondaki iki vekil kız arkadaşı tek başına dışarı çıkınca birdenbire eve dalarlar. Ya şimdi ya da asla.

Hızlı bir şekilde karavanın altından çıkıyorum ve Kyle'ı da yanımda sürüklüyorum. Bir arabanın arka kapısının açıldığını gördüğümde bayılıyor. Birkaç göz bize doğru döndü ve

parmağımı evrensel sus işareti olarak dudaklarımın üzerine koydum.

Bir kadın solgunlaşır ve arkasını döner, tüm vücudu donar. Ne bir hareket yapıyor ne de bir kelime söylüyor.

Jake'in maskesi takılı ve koltuğunda döndü, Kyle'ın kolunu tuttu ve onu araca itmeme yardım etti. Şırıngayı kalçasına sokup dışarıda kalmasını sağladım.

Konuşmuyoruz ve sanki şerifin oğlunun kaçırılmasına yardım etmemiş gibi arkamı dönüp uzaklaşırken gitmesine izin verdim. Onunla beş dakika yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

Sirenler çalarken ve çılgınlık daha da çılgın bir hal alırken, Logan'ın biri için bağırdığını duyuyorum ve anladıklarını biliyorum.

Şimdi eğlence başlıyor.

Filmlerdeki katillerin yaptığı gibi, sakince ormanda kayboluyorum ve kimse beni takip etmiyor.

İçimden bir ses, Delaney Grove'un bir Perili Ev'i bir daha asla eskisi gibi izlemeyeceğini söylüyor.

Bölüm 11

Sağduyu o kadar yaygın değil.
—Voltaire

LOGAN

"Lanet olası bir katil nasıl olur da şerifin oğlunu çalmadan önce yanımızdan geçip içeri girip iki memuru öldürür, ama kimse bir şey görmez?" Donny burnunu kapatarak tısladı.

Şüphelimiz olay mahallini mahvetmek istiyorsa, bir küvet sodalı su dökerek çok iyi iş çıkarmış.

Kyle Davenport aptalca içeri girmeden önce burada ne olduğundan ve katilin yanında ne getirdiğinden emin değilim.

"Siz orospu çocukları, bugün oğlumu görmeye gidin ve şimdi kayıp!" Ben korkunç saldırının parçalarını bir araya getirmeye çalışırken şerif böğürdü.

Çad Briggs. Onunla daha önce konuştum. Trevor Byron da - öyleydi - tanıdık.

Chad, gösterinin bir parçası olduğunu varsayarak, büyük bir dikkatle izleyen kalabalığın önünde testereyle açıldı. Trevor bıçaklandı ve ardından sodalı su ile ıslatıldı.

Lisa, eldivenini çıkarırken, Chad Briggs'in vücudunun geri alabildiğimiz kısımlarına tiksintiyle bakarak, "Artık yoluna çıkan herkesi hedefliyor," diyor. Tehlikeli madde giysileri gelene kadar Trevor'ın vücuduna dokunulamaz.

Chad Briggs'in içini boşalttık, uygun inceleme için onu dışarı taşımak zorunda kaldığımızda tüm iç organları döküldü. Burada bir ME yok ama onların kendi adli tabipleri var - ki ona güvenmem.

Şerif çoktan bir köpek birimini çağırdı ve yardımcılarının çoğu ormanda şüphelinin geride bıraktığı kan izini takip etmeye çalışıyor.

Bence bu planlıydı, diye araya girdi Leonard. "Chad Briggs on yıl önce bir subaydı. Trevor Byron da öyleydi. Robert Evans'ın başına gelenlerin bir parçasıydılar."

"Sadece bir tesadüf," dedi Lisa küçümseyerek.

Diğer ikisini neler olup bittiği konusunda uyaran Kyle'la olan kızı incitebilirdi. Yapmadı. Yani öldürmelerin kontrolü onda," diye tartışıyor Leonard.

"O? Şimdi de onun bir kız olduğunu mu düşünüyorsun? ” Lisa inliyor. "Bunu profilimize yapamayız ya da profil çıkarmanın ne anlamı var."

"Profili ayarlamamak onu anlamsız kılıyor ve sen de Johnson gibi düşünmeye başlıyorsun," diye belirtiyorum.

Bana dik dik baktı ve ben de dikkatimi Elise'e verdim. "Herhangi bir şey?"

Başını sallıyor. "Hiçbir işe yaramaz. İnsanlar 'yalancı' bölümünde Michael Myers maskeli bir adam gördü ve Trevor Byron'ın gösterinin bir parçası olduğunu düşündü. Chad Briggs için de aynısı. Hatta bazıları, Trevor'ın ölmekte olduğunun farkında bile olmadan korkunç bir aktör olduğunu düşündü. Diğerleri, Briggs'in 'özel efektlerinin' harika olduğunu düşündü.”

"Michael Myers?" Leonard yaklaşarak, diyor.

Başını sallıyor.

"Eğer şüpheli maskeliyse bir erkek olduğunu nereden bildiler? Peki ya boy ve kilo? Ona sorarım.

Adam tam bir Michael Myers kıyafeti giymişti. Maske, saç, kıyafet… her şey. Sanırım bir erkek olduğunu düşündüler. Ve kimse boy tahmini alacak kadar dikkat etmiyordu. Beş fitten altı buçuk fite kadar her şeyi aldım. Bazıları onun büyük bir adam olduğunu söyledi. Bazıları onun sıska olduğunu söyledi.”

Leonard sessizce, "Böyle küstahça bir plan yapmak için taş yumakları gerekir," dedi.

"Lanet olası yeterince uzun sürdü!" Şerif'in kıkırdadığını duyuyorum.

Köpek birimleri geldiğinde ona baktım ve onları yönetmeye başladı. Kyle'ı bulurlarsa bu küçük bir mucize olur. Şimdiye kadar, şüpheli çoktan oyuna girmiştir.

Dikkat bandının arkasında duran herkesin yüzlerini inceleyerek etrafa baktım. Kız arkadaşı biraz yaralı görünüyor ama o morluklar şüpheli gelmeden önce de vardı.

Yardım alması gerekenden daha uzun sürdü. Şüphelinin Kyle'ı bu yerden çıkaracak zamanı varmış. Büyük olasılıkla zemine açılan deliği kullanmıştır.

Bunların hepsi düşünülmüş ve şüpheli bir şekilde kız arkadaşını gözden mi kaçırmış? Şüpheli.

Leonard, omuzlarında bir battaniyeyle bir o yana bir bu yana sallanan, tırnaklarını kemiren kıza doğru ilerlerken beni takip etti.

"Hanım. Boşluklar mı? İsmini duyunca kafasını kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Gelip bizimle konuşmak ister misin?"

Donuk bir şekilde başını salladı ve bandın altına girerek bize yaklaştı. Gördüklerine rağmen şokta değil.

"Hanım. Blanks, şerifin seninle zaten konuştuğunu biliyorum ama gördüğün herhangi bir şeyi bize anlatırsan çok makbule geçer," dedim bunu yönetmemesi gereken delinin aksine sakin ve cana yakın görünmeye çalışarak. insan avı

"Karanlıktı. Az önce kan ve bağırsak gördüm ve o deli adam testeresini Kyle'a fırlattı. Kafasına taktı. Sırada beni yakalayacağını sanıyordum."

"Ama bu olmadı," diyor Leonard yatıştırıcı bir şekilde. "Sonra ne oldu?"

Dudağını ısırıyor. "Kaçtım ama arkamı döndüm ve onun Kyle'ı sürüklediğini gördüm. İnsanlar onun üzerinden atlıyor falan, gülüyor ya da bağırıyordu. Gerçek olduğunu kimse

bilmiyordu ama ben biliyordum. Bazı insanlar Chad'i görünce paniğe kapıldı, çünkü iğrençti. Bunu sorgulamaya başladılar ama yine de yüksek sesle bir şey söylemediler. Sonunda Kyle'ı çekmeye devam ettiğini görünce dışarı çıktım ve diğer iki yardımcıya içeride olduklarını söyledim."

"Kaçış deliğini görmedin mi? Örtülü falan değildi," diye işaret ettim.

Odaklanamayacak kadar korkmuştum, dedi, gözlerime bakmadan.

Leonard'la bakıştım. Onlara delikten bahsetmemesi, tüm yolu geri geri gitmelerine ve onları yavaşlatacak bir sürü insanla savaşmalarına yol açacaktı. Deliği gördü. Bundan bahsetmemeyi seçti, ama yine de şerif söz konusu olduğunda yaptığı yanlışlardan kendini aklamak için neler olup bittiğini anlattı.

Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bayan Blanks, dedim Leonard benimle birlikte uzaklaşırken.

Leonard alçak sesle, Neredeyse kız arkadaşının Kyle'ın gitmesini istediğini düşüneceğim, dedi.

Etrafıma bakıyorum, en ufak bir şekilde üzgün görünmeyen tüm yüzleri inceliyorum.

"Burada biri bir şey görmüş," dedim ona, kendi aralarında fısıldaşan ama bize ya da şerifin adamlarına bir şey söylemeden tüm insanlara bakarak.

Bağlılıklar değişiyor, dedi Leonard sessizce.

"Ne?" Aynı kısık ses tonuyla soruyorum.

Etrafı işaret ediyor. "Bu insanlar yıllarca konuşmaya, ödül yerine ceza bulmaya şartlandırılmışlar. Gurur yerine korku bulmak. Şimdi bu maskeli haçlı geliyor ve onlara bu kadar uzun süre baskı yapan yozlaşmışları öldürerek onların yalanlarını haykırıyor. Sadakatleri, kendilerini ezenlere değil, bizim

katilimize kayıyor. Çok geçmeden bir kahramana tapma kompleksi geliştirecekler ve katili adaletsizliğe karşı çıkan bir kanunsuz olarak görecekler.”

"Katilimiz adaletsizliğe karşı konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyor," dedim iç çekerek.

Başını sallıyor. "Kızımız için tek seçenek öldürmekti. Çünkü konuşmak sadece bu insanları öldürdü ya da daha kötüsüne neden oldu, ”diyor uzaklaşmadan önce.

Sadakatini sorgulamaya başlıyorum . Herkes içinde, katilimiz için fazla empati kuracağını düşündüğüm son kişi Leonard'dı.

şeyimiz demeyi bırakmalıyız .

bizim kızımız ya da katilimiz olarak söz ediyor . Tecavüzcülere karşı savaşan bir kadın olduğunu bilmek de daha fazla sempati ve empati gerektiriyor. Kafalarımızı sikiyor, benden çok o.

Ama ben bile çok geç olmadan Kyle'ı bulmayı umursamıyorum. Daha adli tıp araştırması için Hadley'i aramadım bile.

Sorunu zorlamaya karar vererek, ona mesaj atıp bize katılmasını istedim ve hemen yolda olduğuna dair bir mesaj aldım. Lana'ya da mesaj atıyorum.

BEN: İyi misin? Hadley'nin buraya gelmesi gerekiyor, böylece başka birini gönderebilirim.

LANA: Her şey yolunda. Gerek yok. Eve gitmeliyim, bu gece bir şeyler halletmeliyim, sonra geri döneceğim. Evime zorla girildi ve Duke gelip bir şey çalınmış mı diye bakmamı istedi.

Siktir mi?

ME: Bir cinayet masası dedektifi sizi olası bir hırsızlık hakkında mı arıyor?

LANA: Polisler telefonumdan bana ulaşamadı çünkü ev numaram güvenlik şirketinin elindeydi. Duke cep telefonuma sahipti ve şehir dışında olduğumu biliyordu. Hızlı bir yolculuk olacak. Söz. Seni seviyorum. <3

Ona gitmesini söylemek istiyorum ama şerif gerçekten aptalca bir şey yapabilir, izinsiz girip onun peşine düşebilir. Tek bildiğim bu, dört saat önce kaybolan oğluna yaptığı misillemenin bir parçası.

Onun dengesiz zihni benim bir şekilde işin içinde olduğuma inanıyor. Ya bunların hepsi bir tuzaksa?

BEN: Kal. gitme İçimde kötü bir his var.

LANA: Zaten yolda. Kötü hislerini sakla. Duke orada olacak ve tüm sigorta işleriyle ben ilgileneceğim. Bana odaklanma. Davan için endişelen.

"Her şey yolunda?" Leonard bana soruyor.

"HAYIR. Lana çok inatçı," diye inledim, telefonumu uzaklaştırarak. Duke'u sonra ararım.

"Sadece merak ediyorum, Lana hakkında ne biliyorsun?"

Kaşımı kaldırdım. "Neden soruyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sebep yok." Topraktaki bir şeye baktığında yüzü değişiyor ve diz çöküyor.

"Bu gece buraya park etmiş arabalar var mıydı?" O sorar.

"Bu tarafı bantladık, arabaların geçmesine izin vermedik."

Gözleri ağaçların arasındaki patikaya kaydı. Küçük bir araba için yeterince büyük ama…

Kan izi ormana çıkıyor, dedi Elise, düşüncemi yarıda keserek. "Hepsi öldürdüğü iki kurbanın kanıydı, ama bir adamı parçalara ayırıp diğerini bıçaklarken böyle olur."

"Kyle Perkins ormana gitmedi. Sürüklenme izleri olurdu," dedim sonunda kafamı toparlayarak.

Elise kafası karışmış bir halde, "Katil ormana girdi ama Kyle girmedi," diyor. "Nasıl?"

O ve ben birbirimize bakarken Leonard'ın rengi soldu.

"Çünkü şüphelimizin bir ortağı var."

Bölüm 12

Zeki zorbalar asla cezalandırılmaz.
—Voltaire

LANA

"Buna katılabileceğinden emin misin?" İçeri girip eşofmanımı çıkarırken Jake'e sordum.

"Çok uzun süre bekledim ve bu geceki vahşeti kaldıracak kadar sinirlendim Lana. Ona bakmak bile onu öldürmek istememe neden oluyor. İyi olacağım."

"En kötüsü olacak," diye hatırlattım ona.

Omuzlarını geriye atıyor. "Molaya ihtiyacım olursa sana haber veririm. Ama bunun için yapacağımdan şüpheliyim. Çenesi tikledi ve ben de kırmızıya dönmeyi bekleyen parlak bıçaklara boş boş bakarak başımı salladım.

"Hangi aracı sürdün?" Jake rastgele soruyor.

"Lindy'nin eski evine park ettiğin Lexus."

"Seni kimse görmedi mi?"

Sorusuna cevap vermek için başımı salladım.

Logan'ı mı? O sorar.

"Taksi çağırana kadar otobüse bindiğimi söyleyeceğim."

Gözlerim ona doğru kalktı. "Neden üçüncü derece?"

Dudaklarını büzüyor. “Artık bir ortağın olduğunu biliyorlar. Her şeyi çözmeleri an meselesi, Lana.

Kameralar hepsini sık ormana doğru giderken yakalarken telefonunu kaldırdı. Köpekler çıldırıyor ama hiçbir şey bulamayacaklar. Giysiyi ve maskeyi çamaşır suyuna batırdıktan sonra her şey suya atıldı.

"Arkamızda yeni sürüklenme izleri bırakacak zamanı karşılayamayacağımızı biliyorduk. Bir ortaklığı öğrenmeleri kaçınılmazdı," dedim gelişigüzel bir şekilde, gözetleme penceresine doğru ilerlerken.

Kyle, kendi bakış açısından ayna görevi gören tek yönlü cama çarpıyor. Aslında, içinde çığlık attığı tüm kutu, aslında bir ayna olan tavan dışında bu camla dolu. Duvarlar kurşun geçirmez, çılgınca yumruk ve tekmelerine rağmen kırılması neredeyse imkansız.

Yumruk atmaya çalışmaktan eli kanlı bir haldeydi ve sırıttım. Belki de küçük alanlardan nefret ettiğini ve bu güzel ölüm noktasını iki yıl önce planladığını biliyorum. Belki de aynalarla dolu bu yeraltı mezarını sırf onun için yaptım.

Sadece ölümü için.

Jake çoktan onun giysilerini çıkarmış, onu tamamen çıplak ve savunmasız bırakmıştı. Kyle'ın çıplak vücudunu görmek midemi bulandırıyor.

"Duke şüpheli miydi?" diye soruyor Jake, ben interkom anahtarını açarken bir sonraki kurbanımın dudaklarından dökülen sonsuz tehditleri duymamızı sağlıyor.

Bu tehditlerin ne kadar boş olduğunun farkında değil.

"HAYIR. Polis, bana hemen ulaşamayınca onu aradı, çünkü Öcü'nün daha büyük, daha iyi bir dava arayışında gardını indirdikten sonra saldırdığını kişisel olarak anladı. Suçluluk duygusuyla bu işe karışması aslında bize yardımcı oluyor, çünkü onu görmem gerekiyordu ve benim nerede olduğum konusunda herhangi bir sıradan polisten çok daha güvenilir bir tanık. Evimi izliyor, şu anda içeride olduğuma inanıyor."

"Ya seni kapıp kontrol etmeye karar verirse?"

Jake'e dönerek, "İkimizden biri bundan muzdarip olursa, tartışmaya söz verdiğimiz paranoyanın belirtilerini gösteriyorsun," dedim. "Paranoya pervasızlığı çağrıştırır."

Bu mantıklı bir soru, dedi Jake, yüzündeki tüm duyguları temizleyerek, orada olduğunu bildiğim içsel paniği gizleyerek.

Kyle bir omurgayı yırtmakla tehdit ederken dahili telefonu kapatıyorum.

"Kapıyı çalarsa ve ben cevap vermezsem, arayacaktır." Telefonumu ona sallıyorum. "Ve cevap vereceğim. Nerede olduğumu sorarsa kafamı dağıtmak için koşuya çıktığımı söylerim. Ormanın arkasındaki patikaların arasından koştum. Evimden iki mil uzaktayız. Kolayca hemen geri koşabilirim. Çok uzun zaman önce taşınmama rağmen o evi bu nedenle satın

aldım. Bunların hepsini zaten biliyorsun, öyleyse neden çıldırıyorsun?

Kyle camı kırmak için çaresizce kendini cama atmaya başlayınca sert bir nefes verdi. Esnek yüzeyde bir çatlak bile oluşturmadan sekiyor.

"Üzgünüm," dedi sonunda Jake. "Sadece, işler ters gitmeye başlıyor. Önce, Logan seni görüyor ama bir mucize eseri yüzünü görmüyor. O zaman onu bulamamanız gerekirken bile bile bulup bir ambulans çağırırsınız. Bir kadından şüpheleniyor, Lana. Bunu bana sen söyledin. Ve artık bir ortağın olduğunu biliyorlar. Biz hazır olmadan önce her şey bitecekmiş gibi geliyor."

Elimi omzuna koydum ve ona sempatik bir yarım gülümseme verdim. "Anladım. Ama onu kurtarmasaydım ölebilirdi ve biz de sürüklenme izi olmadan ortak olma riskini göze aldık. Yine de Kyle'ı elde etmenin tek yolu buydu. Dört milletvekili de içerideyken evine girmek iki kat daha zor olurdu."

Sertçe iç çekiyor.

Hayatın risk altında olsaydı ve benim için intikam alan Marcus olsaydı, seni kurtarmak için her şeyi feda ederdi. Tıpkı senin onun için yapacağın gibi.

Bakışları yumuşadı ve öne doğru eğilip başımın tepesini öptü. Kardeşçe bir sevgi gösterisi. "Bunu yapan Marcus olsaydı, hâlâ onun yanında olurdum," diye fısıldadı usulca. "Ona yardım edecektim. Logan için de aynısını söyleyebilir misin?

Kalbim göğsümde sıkıştı ve arkamı dönüp cama yapılan bir başka başarısız saldırıdan sonra sendeleyerek geri çekilen Kyle'ı izlerken su yüzüne çıkmaya çalışan duyguyla savaştım.

"O kendini öldürmeden oraya gidip başlamalıyım. Bu işin tüm eğlencesini kaçırır," dedim sakince.

Kapıya doğru yöneldiğimde, Jake arkamdan seslendi. "Zamanı geldiğinde, Logan'ın seni, senin onu seçmeye devam ettiğin gibi seçmeyeceğinden endişeleniyorum, Lana."

Kapı eşiğinde dururken, kelimelerin içime girmesine izin vermemeye çalışarak sırtımı ona dönük tuttum.

"Hiçbir zaman anlayamayacağından ve iyiyi değil sadece hatayı göreceğinden endişeleniyorum. Benim Marcus'a vereceklerimi sana verecek kadar seni gerçekten sevmediğinden endişeleniyorum. Ve hayatta kalmak için savaşmadan önce onun seni öldürmesine izin vereceğinden endişeleniyorum. Her gün daha çok endişeleniyorum. Çünkü seni Marcus'un seni sevdiği gibi seviyorum. Sen benim tek ailemsin, Lana. Sen sahip olduğum her şeysin. Ve bunun olduğunu görürsem ve bu konuda hiçbir şey yapmazsam, Marcus gerçekten mezardan çıkıp beni öldürebilir.

Bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken küçük bir gülümseme oluşmaya çalışıyor.

"Marcus benim yerime seni seçerdi," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Bundan şüpheliyim Lana. Ve ben zaten seni bir kez yüzüstü bıraktım. Seni hayal bile edemeyeceğim kadar yüzüstü bıraktım."

Beni yüzüstü bırakmadın, Jake, dedim arkamı dönmeden. "Diğer herkes tarafından başarısız olduk."

Başımı çevirerek gözlerimizin buluşmasını sağladım ve ekledim, "Ya sen? Tüm peri masallarında, kadın kahramanın söndürmesini beklemeyen kahraman sensin."

Bir kahkaha patlattı ve ben de uzaklaşmadan önce bir gülümseme gönderdim. Gözden kaybolduğum an gülümsemem soldu ve görmesini istemediğim acıyla savaşarak elimi göğsüme koydum.

Çok şey öğrendik. Bu kadarını biliyoruz. Aynı anda o kadar çok şey yaşıyoruz ki.

Ve tek düşünebildiğim, Logan'ın gerçeği öğrenirse ne yapacağı.

Bir kez daha soğukkanlı bir görünüm sergileyerek kapıyı itiyorum ve içimdeki katil ortaya çıkıyor, kalbimi buza, sinirlerimi çeliğe çeviriyor.

Kapı kapanıp kilitleninceye ve ses etrafımızda yankılanana kadar Kyle beni fark etmedi bile.

Öldürücü bakışları bana döndü ama sonra duraksadı, kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Lanet federaller mi? Bundan lanet olası federaller mi sorumlu?!" diye bağırıyor. "Babam bunu öğrendiğinde hepinizi lanet olası bir tepside yiyeceğim."

Dudaklarımda bir yılanın uğursuz gülümsemesi gibi karanlık bir sırıtış geziniyor.

Ah, federallerin bununla hiçbir ilgisi yok, Kyle. Beni hatırlamıyor musun? diye sordum, sesim hafif ama alaycıydı, sağa doğru bir adım atıp aynalı odada tembel tembel ilerliyordum.

Başını iki yana sallıyor.

"Sen o federalin kız arkadaşısın. Elbette beni kızdıracak ve beni bu kadar kırılgan biriyle yapayalnız bırakacak kadar aptal değil.

Bakışları üzerimde gezinirken bakışları fazlasıyla tanıdıktı, alaycı, düşünceli ve hesaplıydı. "Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun, SSA Bennett! Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok!" diye seslenir. "Benimle oyun oynamanın sonu kötü olacak," diye devam ediyor.

Jake bir rol oynamaya karar verirken iletişimden bir ses gelir.

"Aslında federaller saatler uzakta, Davenport. Umarım bu gece babanın seni kurtarmasını beklemiyorsundur.”

Kyle geriliyor, etrafına bakıyor. Jake'in sesini tanıyor ama benimkini çıkaramadı. Bu sadece aşağılayıcı.

Jacob Denver mı? Kyle, etrafına bakınırken kafası karışmış bir halde soruyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye soruyor yumruğunu cama vurarak.

"Vadesi çoktan geçmiş bir borcu biçmeme yardım ediyor," diye yanıtladım, karanlık bakışları bana döndüğünde sırıtarak.

Başını yana yatırdı ve bana doğru gelmeye başladı. "Lanet olsun oynamak mı istiyorsun? İzin ver sana bunun nasıl bir hata olduğunu göstereyim," diye homurdandı.

"Lütfen dene," diye alay ettim.

Aniden hamle yaptı ve ben de yana doğru fırlayarak ayağımı tam zamanında midesiyle bağlantı kurmak için kaldırdım. Tekrar benim için boğuşmadan önce kendine zar zor toparlanacak zaman tanıyor, ama bu bir çocuğun ergen bir zorbayla kavga etmesini izlemek gibi - ergen zorba ben oluyorum.

Hızlı bir şekilde birbiri ardına yumruk atıyorum, yumruğum burnuna çarpıyor; dizim onun kaburgalarına temas ediyor. Onun acı dolu feryadı, çılgın kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

Dönerken ayağım ona dolanıyor ve yüzünün yan tarafından ağzından kan fışkırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yakalıyor. Vücudu kendi etrafında dönüyor ve camla çarpışıyor ve yere düşmeden önce kanlı bir leke bırakıyor.

Kanını tükürürken bana ters ters baktı.

"Sen de kimsin?"

Müzik com üzerinden çalmaya başlar; annemin sesi, gözlerinin irileşmesine ve yüz hatlarının solmasına neden olan geçmiş anılarla bu ana serenat ederek üzerimizden esiyor.

Bu şarkı, Scarlet Slayer'ın kasabaya eziyet ettiği şey. Yavaş yavaş bazı şeyleri anlamaya başlıyor.

Geriye doğru çabalıyor, yengeç gibi yürüyerek doğruca kaçacak yeri kalmayan duvara doğru ilerliyor.

"Ben kırdığını sandığın kızım," dedim sessizce, bedeni enfes bir korkuyla kasılırken ona doğru bir adım attım. "Benden çok şey aldığın kızım." Benden bir adım daha ve ayağa kalkmaya çalışırken ondan acılı bir ses, ama aceleyle geri düşüyor. "Öldürdüğünü sandığın kız benim."

Sonunda ayağa kalktı ve o zayıf bir şekilde kendini korumaya çalışırken, yumruğum fırladı ve yüzüyle tekrar tekrar birleşti.

Sonunda saçını tuttum ve yüzünü cama çarptım, Jake'in diğer tarafta olduğunu biliyordum ve bundan benim gibi zevk alıyordum.

"Ben senin terör saltanatını sonunda sona erdiren kızım."

"Hayır," diye inledi, yüzünü tekrar duvara çarptığımda yüzünü buruşturdu. Sonra saçını tuttum, başını geriye doğru çektim ve ona bakan yüzünün kanlı yansımasını görmesini sağladım.

Tıpkı Marcus için yaptığın gibi her saniyesini izlemene izin vereceğim.

Kolunu tam doğru açıyla yuvasından çıkaracak kadar sert bir şekilde geri çektiğimde acı içinde haykırdı.

Döndü ve sağlam eliyle bana vurmaya çalıştı ama bu zavallı bir vuruştu ve kolaylıkla savuşturdum.

"Çok zayıf," diye alay ettim. "Bütün o kadınlar böylesine zayıf bir adam tarafından incitildi."

Gözleri karardı ve bir bıçak ayağıma kayarken, kapının tekrar kapanıp kapanma sesiyle birlikte dudaklarıma hastalıklı bir gülümseme yayıldı.

Jake yaklaşırken, "Sanırım bu sefer sana katılacağım," dedi.

Kyle bıçağa doğru atıldı ama ben bıçağı alıp onu tekmeledim ve gözlerime hücum etmeye çalışan yanan yaşları görmezden geldim. Bu anı çok uzun zamandır kafamda canlandırıyordum ama o hatırladığımdan çok daha zayıf.

Bizi bastırdığı gücü hatırlıyorum. Jake, bağıran Kyle'la güreşirken, tıpkı bizi tuttuğu gibi kollarını da tutarak yere indirirken, sözleri bana geri döndü.

"Ah, buna bayılacaksın bebeğim. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Bıçağı alıyorum ve ardından gelen olgun çığlıkları dinleyerek tek parmağıma vuruyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor, intikamın doruğu damarlarımda somut bir varlıkla sızıyor.

Biraz çaba gerektiriyor ama bıçak sonunda kırılgan kemiği yarıp geçiyor ve kutudan kan donduran bir çığlık daha çıkıyor.

Ben işaret parmağını kaldırırken Jake sırıtıyor.

Tut onu! Marcus'u da basılı tut. Eğlenceli olacak."

"Bu eğlenceli olacak," dedim, parmağımı ağzına sokup burnunu tutarken elimi aşağıda tutarken, geçmişteki sözlerini tekrarlayarak. Onu daha sabit tutmak için vücudunun üzerine bindim ve parmak boğumunun ortasını kestiğim kendi parmağında öksürüp boğulmasını dinledim.

Zorlukla mücadele ediyor ama yutkunma içgüdüsü sonunda diğer her şeyi geçersiz kılıyor ve boğazı parmağını aşağı çekmek için acı verici bir şekilde çalıştıktan sonra onu serbest bırakıyorum.

Onu bırakır bırakmaz kustu ve gözyaşları yüzünden aşağı akarken başını yana çevirdi.

Ben öğürürken Kyle, "Hastalanma, Victoria," diye alay etti, bağırsaklarımı kaldırıma döktüm, sonra Lawrence'ın sırasını alması için beni yerde tutarken orada yuvarlanmak zorunda kaldı. "Daha yeni başlıyoruz."

"Hastalanma, Kyle. Daha yeni başlıyoruz, dedim, başka bir parmağımı keserek ve bir zamanlar beni yerinde tutan bir rakamı daha alarak.

Bağırdıkça, daha fazla anı üzerime hücum ediyor ve beklenmedik bir şekilde saf nefret gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Bir fahişenin ve lanet olası bir amın kızı. Babanın o kadınları öldürecek cesareti olmadığını biliyorum. umurumda değil. Şimdi al, Victoria. Al ve kapa çeneni."

"Al onu!" diye bağırdım, başka bir parmağımı keserek. "Al ve kapa çeneni!"

Ben on parmağımı da çalıştırıp hasarı bağlayarak çok fazla kanamasını engellerken Jake onu daha sıkı tuttu.

Kyle hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama yalan söylemiyordum. Yeni başlıyoruz.

"Sıra sende Tyler. Eyerlemek. Bu gece eyersiz ve eğlenceli," dedi Kyle, çıplak kasığımdan tutup tokatlayarak. "Biraz eskimeye başladı."

"Bu benim için," diye tısladım, bıçağı gövdesinden aşağı doğru kesip acı içinde çığlıklar atarken geri çekildim. Kesik, ateş gibi yanacak kadar sığ ama çok fazla kanayacak kadar derin değil.

Kalbimin boğulmasına ve ölümüne sıkışmasına neden olan başka bir hatıra su yüzüne çıkıyor.

Üzgünüm, Bayan Carlyle. Ama sanki iç organlarına verdiğin hasar ve hastanede aldıkları hayat kurtarıcı önlemler senin çocuk

sahibi olmanı engellemiş. Acil histerektomi yapmak zorunda kaldılar."

Onu yana doğru dilimlerken ve dönüştüğüm korkunç profesyonel gibi vücudundan bir et parçasını yavaşça yüzerken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

"Bu babam için," dedim ona başka bir bölüm çizerek.

"Baban zayıftı. Babamın adamları sırayla giderken ağladı. Oh, sana yaptıkları her şeyi ve babanın nasıl küçük bir orospu gibi ağladığını anlatayım.

Bir kare eti soyarak vücudundan ayırdım. Mükemmel uygulandığı için neredeyse hiç kan akmıyor, ama yine de çığlık atıyor ve ağlıyor çünkü cehennem gibi yanıyor.

İşim bitmeden canlı canlı derisi yüzülecek.

"Kıçını değiştirmek isteyen varsa, kıçı onun amından daha sıkı. O lanet bir ibne, bu yüzden bundan zevk alıyor," diyor Kyle gülerken.

"Aletine bir şey mi bulaştı?" Morgan alay eder.

"Hayır. Sadece yıpranmış fahişenin sağlayamayacağı bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Sikimi ona ilk soktuğumda sıkı olmayı bıraktı.

Bir et parçası daha yontuldu ve gözyaşlarım daha hararetli ve hararetli bir hal alıp kendi etimi yakarken, Jake Kyle'ı dizginlemeye devam etti.

"Bekaretini uzun zaman önce aldım. Bunu da almam doğru," diyor Kyle, ben bağırırken beni mideme doğru çevirerek, beni dizlerimin üzerine doğru iterken ve popo yanaklarımı açarken gözyaşlarımı geri çekmeye zorluyor.

"Lütfen yapma!" çığlık atıyorum.

Yalvar, fahişe. Sana bir faydası olmaz. Kimsenin umrunda değil."

"Lütfen dur!" Gözlerinin önünde başka bir kare et salladığımda Kyle haykırıyor.

Yalvar, fahişe. Sana bir faydası olmayacak," diye fısıldadım karanlık bir sesle. "Kimsenin umrunda değil."

Gözleri kapanmaya çalıştı ama çenesini kavradım ve onları açıp başımızın üzerindeki aynaya bakmaya zorladım.

"Gidecek çok yolumuz var," dedim sakince. "Ve göz kapaklarını dikmek zorunda kalsam bile, tüm bunlar için uyanık olacaksın. Yani bunun gerekli olup olmadığına siz karar verirsiniz."

Onun gözlerinden yaşlar benimkinden farklı bir nedenle akıyor. Benimki bastırdığım on yıllık ıstıraptan düşüyor. On yıllık nefreti sınırladım. Görmezden geldiğim on yıllık acı.

Saldırıyı yöneten canavar bu ve benim ellerimle ölecek.

Gözyaşlarım özgürlüğe akıyor.

Düşüyorlar çünkü artık kabuslarıma musallat olmayacak. Özgürce paylaştığı çığlıkların anılarıyla uyuyacağım.

"Endişelenme Victoria. Henüz ölmeyeceksin," dedi Kyle, küçük bıçağı vücudumun üzerinde kaydırarak arkasında hafif bir kan izi bırakarak. "Hala bütün gecemiz var."

Vücudundan inerken bıçağım aşağı kaydı ve bacaklarının arasındaki gevşek etini sıyırdı. Morgan'ın aksine o bir cinsel sapkın değil. O sadece sosyopatik eğilimleri olan hasta bir orospu çocuğu.

Ne olacağını bildiği için gözleri korkuyla büyüyerek donakaldı.

"Endişelenme Kyle. Henüz büyük final için hazır değilim. Hala bütün gecemiz var.

"Artık herkes fahişenin sen olduğunu bilecek. Bütün kasaba senin gerçekte ne olduğunu görecek."

"Bundan asla kurtulamayacaksın!" diye bağırıyor ama Kyle onu görmezden geliyor ve sanki o sözleri ben paylaşıyormuşum gibi konuşuyor.

"Bu hiç olmamış gibi olacak, Victoria. Çünkü önemli değilsin. Ve sen ibne kardeşin ve korkak babanla mezarında çürürken, hepsinin korktuğu kişi yine babam olacak."

Hâlâ amansız yaşlarla akan geniş, korkmuş gözlerine bakarken sesimi alçalttım.

"Ama yarın? Bütün kasaba senin gerçekte ne olduğunu görecek. Bir zamanlar korktukları zayıf, anlamsız bir adam. Şimdi korktukları şey olacağım. Ve babanın sırası geliyor. Sonra ben savaşı daha iyi olan canavarın kazandığını bile bile tüm bunlardan uzaklaşırken ikiniz mezarlarınızda çürüyeceksiniz."

Başka bir çığlık havayı delerken, gözyaşlarım yavaşlıyor, anılar çekiliyor ve yalnızca Logan'ın çözebildiği soğukluk, beni boğucu bir tutuşla kaplıyor.

Kyle Davenport bütün gece dayanamaz.

Ama deneyeceğimden ve mümkün olduğu kadar uzun süreceğinden eminim.

Bölüm 13

Adaletsizlik sonunda bağımsızlığı doğurur.
—Voltaire

LOGAN

Bir vücudun üzerimden kaydığını ve dudaklarımın yanağımı tıngırdattığını hissettiğimde yarı uykuluydum. İlk başta, diğer kişinin sıcaklığını hissederek öylece yattım ama sonra gözlerim aniden açıldı ve elim dışarı fırladı, çarpmaya hazır-

Lana, yapabileceğini düşündüğümden daha güçlü bir şekilde bileğimi yakaladığında ve başını geriye doğru çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kahretsin!" diye bağırdım, o üzerime oturduğunda doğruldum. "Ben çok üzgünüm! Ne oluyor be? Ben-"

Gülmeye başladı, benim kafamı karıştırıyor.

Sanırım bu, bensiz uyumadığında seni uyandırmanın aptalca bir yoluydu, dedi, şimdi gülümseyerek bileğimi indirip kollarını boynuma doluyor.

Neredeyse ona vurmaya bu kadar yaklaştığım için neredeyse titriyordum. Çok şükür iyi refleksleri var.

"Kahretsin, Lana, çok üzgünüm."

"Olma," diyor, dudaklarını benimkilere değdirirken sırıtıyor. "En azından ben yokken başka bir kadının seni baştan çıkarması konusunda endişelenmeme gerek yok."

Vücudum titremeye devam ederken öpücüğüne karşılık vererek inledim. "Zaten bunun için asla endişelenmene gerek kalmayacak. Sana kolay kolay sevmediğimi söylemiştim, diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Beni daha sert öpüyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Tam bana karşı gıcırdamaya başladığında kapım açıldı ve bir kadın laneti kustu.

"Üzgünüm!" Lisa'nın sesi iki libidomuzun üzerine ıslak bir örtü gibi indi.

"Bahse girerim," diye homurdandı Lana, ben iç geçirip onu kendime çekerken omzunun üzerinden bakıyordu. Üzerimden

çıkmak için bir hareket bile yapmıyor ki bu benim için sorun değil.

"Ne?" Utanmış görünme nezaketini gösteren Lisa'ya soruyorum.

"Gerçekten üzgünüm. Lana'nın burada olduğunu bilmiyordum.

"Yani ben burada değilsem erkek arkadaşımın odasına kapıyı çalmadan girmen senin için sorun değil mi?" Lana ona ürkütücü bir soğuklukla soruyor.

Kaşlarımı çatarak Lana'nın yüzüne baktım. Tüm duygulardan yoksun ve sanki hissettiği öfkeyi çok kolay saklıyormuş gibi. Ne oluyor be?

Lisa omuzlarını geriye attığında dikkatimi çekiyor, dudaklarından bir sırıtış çıkıyor.

Kahretsin.

"Sürekli odasına girdiğimi düşünürsek, eski alışkanlıklar çabuk ölüyor sanırım. Bazen artık birlikte olmadığımızı unutuyoruz."

Olgunlaşmamış saçmalık.

" Asla unutmam ," diye belirtmeye karar verdim, sadece Lana'nın aksini düşünmesini engellemek için, çünkü Lisa ile asla bir şey yapmayacağımı dürüstçe bilmeli.

Lana hareket etmiyor, duruşu asla değişmiyor ve nedense ağzının bir köşesinde çarpık bir sırıtış beliriyor.

"Biliyor musun?" Lana sessizce soruyor. "Sanırım sana bir ara hatırlatabilirim."

Hadley boğazını temizliyor, Lisa'ya omuz verip odaya girerken Lana'ya dik dik bakıyor. Ben yatakta sadece bir boxer ile yatarken herkesin Lana'yı kucağımda gördüğü için gerçekten çok mutluyum.

Büyük profesyonellik.

Hadley, "Lisa, Logan'a karşı gerçek bir ilgin bile yokken onu kızdırmaya çalışmamalısın," diye iç çekiyor.

Nedense Lana'ya uyarıcı bir bakış atıyor, sonra dikkatini bana veriyor.

"Şerif, parkta bir kasaba toplantısı düzenledi. Herkesin orada olmasını istediğini söyledi. Artık gün ışığı olduğuna göre, kasabadaki her bir vatandaşı Kyle'ı aramaya göndermek üzereler.

Kyle dün gün batımından hemen sonra bir araçta çekildi. Onu ormanda bulma şansımız yok ama şerif bir arabanın olaya karıştığına inanmayı reddediyor çünkü kimse bir araç gördüğünü söylemiyor.

Bence bu kasabanın korkusunu hafife alıyor.

Ayrıca oğlunun bu kasaba için değerini abarttığını düşünüyorum.

"O halde, siz ikinizin buradan çıkıp üzerime bir şeyler giyebileceğimi düşünüyor musunuz?"

Lisa homurdandı. "Seni daha az görmemiş gibiyim."

Lana'nın gülümsemesi sadece büyüyor, ama aslında biraz ürkütücü, sanki Lisa için hain bir şey planlıyormuş gibi.

Hadley, Lana'ya, "Onu buradan çıkaracağım," dedi ve ardından parmağıyla işaret etti. "Hiçbir şey olmuyor."

Hadley, Lisa'yı azarlarken Lana omuz silkip yüzünü bana döndü. Sesleri kısılırken, Lana kucağımda daha rahat oluyor ve o bir şey söyleyemeden onu öpüyorum.

Özür dilerim, diye mırıldandım dudaklarına doğru öpücüğü bozarken. "Lisa bir orospu."

ve erkeklerin hiçbir sonuç vermeden istediğini söylemesine izin vermesine alıştı . Daha önce kötü kız tipleriyle uğraşmıştım. Hepsi havlıyor. Isırık yok. Ama çok gözyaşı."

Başımı eğerek onu inceliyorum. O... kapalı görünüyor. Sanki bir şekilde kendini uzaklaştırmış gibi.

İyi misin? Gözlerine bakarak ciddi bir şekilde sordum.

Sanki daha soğuklar. Neredeyse ürkütücü.

"Uzun geceler," dedi içini çekerek, parmağını yanağımda gezdirerek. "Ama her saniye daha iyi hissediyorum. Sanki büyülü falansın, bana insan olduğumu hatırlatıyorsun.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda canının yandığı ve kendini kapatmaya çalıştığı çok açık.

"Ne oldu?" diye soruyorum yüzünü avuçlayarak.

Gözleri ısındıkça anında parlıyor ve gözyaşlarını tutuyormuş gibi hızla kırpıştırıyor.

"Hiçbir şey," diyor kırılgan bir gülümsemeyle. "Sadece fazla uyuma. Bir an önce size geri dönmek istedim."

Onu tekrar öptüm, kollarımda yavaşça gevşediğini hissettim, sanki bir an için aramızdaki tuhaf duvar her ne ise onu yıkıyormuş gibi. Sanki sadece benim sağlayabileceğim bir şeye ihtiyacı varmış gibi öpücüğü arıyor. Ama daha derine inemeden telefonum çalarak bana bugün çok iş olduğunu ve sadece iki saat kadar uyuduğumu hatırlattı.

İnleyerek öpücüğü kestim ve alnımı onunkine yasladım. "Bugün biter bitmez, o öpücüğe devam edeceğiz. Hadley'nin bugün uzak kabinde incelemesi gereken çok adli tıp var. Onunla kal."

Yumuşak bir sesle, "Bu kadar korumacı olmana bayılıyorum," diyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kafasında neler döndüğünü yeniden çözmeye çalıştım. Sanki kendi kendisiyle savaş açmış ama nedenini söylemiyor. Neredeyse bu günü bir

kenara atıp onunla yatakta geçirmek, bana sık sık yaptığı kaçışın aynısını ona sunabilmeyi dileyerek geçirmek istiyordum.

"Git," dedi iç çekerek kırmızı gömleğini düzeltirken. Buraya geldiğimizden beri neredeyse her gün kırmızı giyiyor. Ya da belki her gün olmuştur.

"Neden bu kadar kırmızı?" diye sordum, ayağa kalkarken gömleğinin eteğine dokunarak.

"Çantama bir sürü kıyafet attım. Görünüşe göre kırmızı bölümümden bir şeyler seçtim.

Gözlerini devirerek gülümser.

"Kırmızı bölgeniz var mı?"

“Büyük bir dolabım var. Bir şekilde organize edilmeli.”

Odadan fırladı ve ben ayağa kalkıp elimi saçlarımdan geçirdim. Telefonum susmadığı için beni uyandırmak için duş almaya bile vaktim yok.

Kulübeden çıkarken aşağı baktım ve geçici karargahımızın içinde gözden kaybolan Lana'yı gördüm.

Dışarı çıktığımda Leonard beni bekliyordu.

"Sorunlar mı?" diye soruyor, gözleri Lana ve Hadley'nin içeride olduğu uzaktaki kulübede.

Lisa.

Homurdandı ve içeri girdi, ben de dışarı çıkmaya başladım.

"Lisa gittiğinde kendinden memnun görünüyordu."

"O tam bir baş belası." Çabucak, ona zaten geçirdiğim harika sabahın ayrıntılarını da anlattım.

"Lana ne yaptı?"

"Ona gülümsedi ve küçümseyici bir söz söyledi ama ses tonunda keskin bir ifade yoktu. Aslında biraz tuhaftı. Saldırganlık yoktu. Eski sevgilim Lisa'nın yaptığı gibi içeri girip ortalığı

karıştırsaydı, hemen hemen her kadın yoldan çıkıp uçardı. Öte yandan, Lana tepkileriyle beni her zaman şaşırtıyor.”

Leonard, "Anın hararetinde tepki vermemek çok fazla kontrol gerektiriyor," diyor, ama bunu benden çok kendine söylüyormuş gibi geliyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

omuz silkiyorum

"Katilimiz hakkında gerçekten ne düşünüyorsun? Bugün onun kimliğini öğrenip onu duysaydınız, onsuz adaletin asla olmayacağını bile bile onu gerçekten hapse atabilir miydiniz?

Kaşlarım çatıldı. "Adalet bir grup insana işkence edip onları öldürmek değildir, Leonard."

"Bir dakikalığına FBI'dan değilmişsin gibi davran. İnsanlığın en kötüsüne tanık olmuş ve canavarlardaki iyiliği görmüş biri gibi davran.”

"Takip etmiyorum," diyorum ona, trafiğe kapatılmış sokağa yaklaşırken. Arabalar her yerde, bu yüzden arkaya park etmek zorunda kalıyoruz.

"Kız kardeşimin en iyi arkadaşı Katie, bir zamanlar bir uyuşturucu satıcısıyla çıkmıştı," dedi gelişigüzel bir şekilde ve ben de tek kaşımı kaldırıp ona bakarak koltuğumda döndüm.

Devam ederken gözlerimin içine bakıyor. "Asla çocuklara satış yapmadı, evdeyken uyuşturucu hayatından her zaman uzak durdu ve adamlarından herhangi biri bir çocuğa satış yaparsa, cesetleri nehirde yüzerken, başları, elleri ve ayakları olmadan bulunurdu. ”

"Erkekler için harika bir seçim," dedim kafam karışarak.

Gözlerini deviriyor. “İlk bakışta, herhangi biri bunu söylerdi. Ama onun şehrinde tek bir çocuk bile uyuşturucu alamazdı. Hiçbir yabancı, onlara yapacaklarından korktuğu için o şehirdeki bir çocuğa satış bile yapmazdı. Ama Katie? Ona hiç dokunmadı.

Aslında, ona tapıyordu, ona bir kraliçe gibi davranıyordu ve her gün eve, onun onu şeytanlarından kurtardığına yemin ederek yanına geliyordu.

"Bununla nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, hala kafam karışık.

“Şehrin çoğu bilmesine rağmen, Katie onun geçimini sağlamak için yaptığı işten habersizdi. O her zaman güvendeydi. Polisler başlarını çevirdiler, çünkü bir satıcı parmaklıkların arkasına geçerse, bir başkası ortaya çıkıyor ve bu adam çocuklarla iş yapmıyor. Bildiğin şeytan falan daha iyi.”

Ağır bir nefes veriyor.

“Sonunda bir kabahatten yakalandı, çünkü tüm polisler 'bildiğin şeytan' mantığına inanmıyordu. Hapse girmesinden iki hafta sonra Katie gerçeği öğrendi. İhanete uğramış hissetti. Çok kızmıştı. İşleri bozdu ve kasabaya yeni bir satıcı taşındı. Üç hafta içinde on iki ile on beş yaşları arasındaki on çocuk aşırı dozdan öldü.”

"Yani, çocuklara satış yapmadığı sürece bir satıcının yasa dışı şeyler yapmasına izin vermenin daha iyi olduğunu mu söylüyorsunuz?" Hâlâ bunların nereden geldiğini merak ederek soruyorum.

“Dünyada kötü şeyler var diyorum. Ancak canavarlardan bazılarının ahlaki değerleri varken, diğerleri saf kötüdür. Katie birkaç ay sonra yoluna devam etti, normal bir işi ve hayatı olan bir adam buldu. Muhasebe firmasında çalışmaya gitti ama eve geldiğinde onu fena dövdü. Onu iki kez terk etti ve iki kez de onun peşine düştü ve bedelini ödedi. Suç duyurusunda bulundu ve polisler, sabıka kaydı olmadığı ve Katie'nin bilinen bir uyuşturucu satıcısıyla ilişkisi olduğu için olayı geçiştirdi.

Dudakları gerildi ve ben kıllandım.

“Kız kardeşim aradığında devreye girmek zorunda kaldım. Bok parçasını tehdit ettim, hatta durumumu koz olarak kullandım. Onu durdurmadım. Ve onu yarım düzine kırık kemikle hastaneye kaldırdıktan sonra bile polisler onu tutuklamadı.”

"Ne oldu?" diye soruyorum öne doğru eğilerek.

“Eski uyuşturucu satıcısı bir yıl sonra hapisten çıktı. O Katie'yi buldu ve polisler tacizci muhasebeciyi buldu. Cesedini kafası, elleri ve ayakları olmadan yüzer halde bulmuşlar. Bundan birkaç hafta sonra şehirde yeni satıcıyı da buldular - aynı şekilde, ne demek istediğimi anlıyorsan. Katie, onunla evli ve üç çocuk babasıdır ve en çok öfkelendiren bir işi yürütürken ona hala altın gibi davranır. Katie, hayatını kazanmak için yaptığın şeyin bir canavar olup olmadığını belirlemediğini öğrendi. Ve bir katil bazen daha önce hiç öldürmemiş bir adamdan daha nazik olabilir. Sanırım katilimizi suçlamayacağımı söylüyorum, çünkü o daha kötü olabilirdi ve bu insanlar, Logan... Bu insanlar kafayı yemiş. Ve bütün bir kolluk kuvvetini nasıl tutuklarsınız?”

Koltuğuma geri yerleşip penceremden dışarı baktım ve sözlerinin yavaşça kaydedilmesine izin verdim.

"Neden bana bütün bunları anlattın?"

Kapısını iterek açıyor. “Katie, adamı severek ve her şeyiyle kabul ederek gerçek canavara boyun eğdirdi. Umarım kızımızın da aynısını onun için yapan biri vardır, yoksa tüm bunlara kendini kaptırabilir diyorum. Ve hak ettiği son olmayacak.

Bunu kabul ettiği için onu bu davadan atmalıyım. Ondan kurtulmasını istiyor.

Nedense onun yerine arabadan indim ve çenemi kapalı tuttum.

Donny yaklaşıyor ve Leonard kaskatı kesiliyor, muhtemelen onun taviz verdiğini ve bu davada olmaması gerektiğini duyuracağımdan endişeleniyor.

"Neye sahipsin?" ona soruyorum

Donny cevap verirken Leonard rahatlar. Donny alçak sesle, Kyle Davenport tam bir orospu çocuğu, dedi.

"Ben gayet farkındayım. Yani, şerif neden bahsediyor?" Kuru bir şekilde soruyorum.

"Oğlunu bulmak istiyor ve kasabaya buradaki her şeyin sahibi olduğunu hatırlatıyor, bu yüzden biri katilin saklanmasına yardım ediyorsa, pişman olacaklar. Otoritesini kötüye kullanarak tüm kasabayı pervasızca tehdit ediyor ve Johnson işi bırakıyor. Bunu işleyemiyorum bile."

"Kyle Davenport gerçekten hasta," diyor Lisa bize katılırken, gözleri benimkileri bulup bakışlarını bana dikiyor.

"Sen de öylesin," diye homurdandım. "Bir daha Lana'nın üzerinde böyle bir saçmalık yapmaya kalkışırsan, seni çoğunlukla evrak işleri ve izolasyonla uğraşan saçma sapan bir birime indireceklerinden emin olurum."

Gözleri genişledi ve etrafımızdaki herkes beceriksizce kıpırdandı.

Peki ya Kyle? Gözlerimi Lisa'dan uzaklaştırarak Donny'ye sordum.

Siktir et. Ne olursa olsun kıçını başka bir birime göndereceğim.

"Havada kaybolması dışında mı demek istiyorsun? Bir bakalım, beşten fazla kadın bize bu sabah onun Perili Ev'de yıllar boyunca onlara neler yaptığını anlattı bile. Kız arkadaşı bizimle özel olarak görüştü ve gerçekten sarhoş olduğu gecelerde

genellikle ikinci bir kızı aralarına kattığını söyledi. Ondan üç kez ayrıldı ve üç kez acil serviste kaldı.

Leonard'ın bakışları benimkilere kaydı ve dudaklarım gerildi. Bir şey bana bunu zaten bildiğini söylüyor.

“Yani o, kadınlara tecavüz etme fetişi olan tacizci bir piç. Temiz hava solumayı hak etmediği konusunda hepimiz hemfikiriz. Şimdi ondan haber var mı diye soruyorum.”

Hepsi başlarını sallayınca, ekipten herhangi birinin bu kızı bulmayı başarırsak parmaklıkların arkasına tıkmaya istekli olup olmadığını merak ederek etrafta dolaşıyorum.

Kendim bile sorguluyorum.

Ama bu bir vekil katil. Olmalı. Hiç kimse kişisel düzeyde intikam alacak kadar kişisel olarak bu insanlara yatırım yapmadı. Bu onu iki kat daha tehlikeli yapıyor, çünkü saplantılı olacak başka bir hedef bulacak ve sonunda küçük ihlaller için masum insanları öldürecek.

Berbat.

Gerçekten berbat.

Ama bundan öylece çekip gidemez.

Muhtemelen hapishane yerine bir akıl hastanesine gidecek, ama kesinlikle sokaklarda bırakılmak için çok tehlikeli, bu konuda hepimiz ne tür kişisel ikilemler çekiyor olursak olalım.

Bu noktada tüm ekip tehlikeye girer çünkü kurbanlar şefkatli olmayı zorlaştırır. En çok endişelendiğim gelecek.

"Şimdi oraya git ve kahrolası oğlumu bul, yoksa yemin ederim bu kasaba bir daha asla uyumaz!" diye bağırıyor şerif, yüzü patlamak üzere olan şişmiş bir domates kadar kıpkırmızı.

"Profilimizi civar bölgelerdeki psikiyatri hastanelerine ulaştırmamız gerekiyor," diyorum, insanlar birkaç dakika daha şerifin rantını dinlerken.

Leonard, "Eğer şüphelimiz akli dengesi bozuk olsaydı, bunu yapacak kontrole sahip olmayacaklardı," diye tartışıyor Leonard.

“Bir ortak her şeyi değiştirir. Ortaklıkta her zaman bir baskın vardır. Ancak bu sefer, baskın figür gerçek katil değil.”

"Öyleyse kim?" diye soruyor.

"Birini Jacob Denver'ın evine geri gönderin. Onu ziyaret ettiğimizde bir terslik vardı,” dedim onlara.

"O olamaz," diye iç çekiyor Leonard. "Bu ortak, bu mesajların ve diğer tüm çılgınlıkların resmedilmesine yardım edebilmeliydi. Jacob fiziksel olarak bunların hiçbirini yapamaz. Tıbbi kayıtları gördünüz.”

Bizim... yani katilin bunun için Jacob'ın yardımına ihtiyacı olmazdı. Bütün bunları o planlamış olabilirdi," diye işaret ettim.

Leonard hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallamadan önce bana ters bir bakış attı. Sonra uzaklaşıyor.

"Onun işi ne?" Donny kafası karışmış bir halde sorar.

Neden yalan söylediğimden bile emin olamayarak, "Zor bir gün geçiriyor," diye yalan söyledim.

Kalabalık, Kyle'ı aramak için ormanda sonuçsuz bir yolculuğa çıkmak üzereyken, kilise çanları onların şarkısını çalar.

Kaşlarım çatıldı ve çanların sabah altıyı on beşte neden çaldığını merak ederek başımı eğdim. Genellikle sadece saat başı çalarlar.

Kilisenin çan kulesinden sarkan muşambaya benzeyen büyük, tuhaf görünümlü bir çanta var.

Kulenin üzerindeki saat kollarından birine bağlı şüpheli görünen bir ip var ve saatin altıyı on altıya inmesini ve aniden çantadan bir şeyin fırlamasını izliyorum.

Parkın dört bir yanından çığlıklar kopmadan saniyeler önce toplu bir iç çekiş duyuluyor. İnsanlar havaya kalkar, görüş

alanından uzaklaşır ve birkaçı sanki arkalarında ateş varmış gibi koşmaya başlar.

Şerif sendeliyor, gözleri kocaman, teni solgun ve bacakları zayıf. Sakinleşmesine yardımcı olan bir yardımcıya çarpıyor. Yerlerine şaşırmayan milletvekilleri, Lisa ve Donny ile birlikte kiliseye doğru koşuyor.

Kuleye tam bir dehşet içinde bakarken midem bile bulanıyor.

Asılı olduğunu gördüğüm kişinin Kyle Davenport olup olmadığından emin değilim, onu teşhis edecek bir et parçası olmadığı düşünülürse, ama buradaki herkes aynı sonuca varıyor.

Kimliğini belirleyemesek bile, hepimiz o olduğunu biliyoruz.

İp boynunu tutuyor ve çanlar çalarken çıplak, etsiz bedeni kuleden sarkıyor. Tam bir paniğe yol açacak bir açıklama yapmak isterse, o savaşı kazandı.

Sonra tekrar, beyni muhtemelen bunu planladı.

Toplantı doğaçlama olmasına rağmen bu parkın bu saatte insanlarla dolup taşacağını biliyorlardı. Şerifi tanıyorlar. Daha o yapmadan ne yapacağını biliyorlardı.

Hadım edilmiş ceset ara sıra tuğlaya çarparak sallanır. Ve uzağa bakamıyorum.

Kim bu kadar ahlaksız ve karanlık bir şeyi psikotik olmadan yapabilir?

"Hala mutlu bir hayatı olması gerektiğini düşünüyor musun?" Leonard sesli bir şekilde yutkunurken sessizce soruyorum.

"Onun en kötü durumda bulunmasını bekliyordum," diyor bir nefeste. "Her şeyi o ayarladı."

Başımı sallıyorum. "Bu kişi o kadar derin bir psikoza sahip ki, kişisel olarak hiçbir zaman haksızlığa uğramamış olmalarına rağmen bunu yapmaya hakları olduğunu düşünüyorlar."

"Kız kardeşin Kyle Davenport'a maruz kalsaydı, bunun çok fazla olduğunu düşünür müydün?" diye sordu Leonard, sesinde sert bir tonla.

Benim bir kız kardeşim yok, dedim kaosa doğru yürümeden önce.

Elise topallayarak yanıma geldi ve ona yetişmek için çabalamasın diye yavaşladım. "Bunun oyunun sonu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Elise, bakışlarını bana çevirmeden önce korkunç manzaraya bakarak.

Şüphelinin her zamanki yetki devri belirtilerini göstermediği düşünülürse, bunun son olması pek olası görünmüyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

Lisa koşarak yanımıza geliyor, rengi merakla koyulaşıyor. Hasta olmanın eşiğinde gibi görünüyor.

"Derisi yüzülmüş ve hadım edilmiş mi?" Ona sorarım.

Güçlükle yutkunarak başını salladı. "On parmağın tümü de kayıp."

Bu verilmiş olmalıydı.

Yüzünün tamamen soyulmasının yanı sıra yeni bir şey daha vardı, dedi yüzünü buruşturarak.

"Ne?"

"Gözler dikilerek açıldı."

Bölüm 14

Hükümet hatalıyken haklı olmak tehlikelidir.
—Voltaire

LANA

"Lisa'yı incitemezsin," dedi Hadley, bahsettiği saldırgan orospunun resmine bir bıçak daha fırlatırken.

Tam gözlerinin arasına çarpıyor ve onu çıkarmaya gidiyorum.

"Öfkemi çıkarıyorum. Onun cinayetini planlamıyorum," dedim donuk bir sesle.

"Yüzüne bıçak fırlatıyorsun."

"Onun resmi," diye düzelttim.

Bakışlarını hissediyorum ama görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Bıçaklarla nasıl bu kadar iyi olduğunu bilmek ister miyim?"

Sıradaki atışımı ayarlayıp, bıçağı Lisa'nın gırtlağına dayadım. Ah, ne kadar isterdim. Bunun olmayacak olması çok kötü. Ne de olsa, beni kızdırdığı için birini öldüremem.

Maalesef.

"Hadi. Logan yalnız kalmanı istemiyor ve görünüşe göre araştırmam gereken bir olay yeri var," dedi Hadley derin bir iç çekerek.

"Ben Kyle Davenport ve ölmeden önce canlı canlı derisi yüzüldü. Orada. İşiniz artık daha kolaylaştı," dedim kuru bir sesle.

Bir sesle boğuluyor ve ben ona bakmak için dönüyorum.

"Yüzündeki o dehşeti silmek için yaptığı onca korkunç şeyin bazı ayrıntılarını anlatmama gerek var mı?" Soruyorum.

Başını şiddetle sallıyor. "O psikopatın yaptığı başka hiçbir şeyi duymayı midem kaldırmıyor. Ben sadece... Canlı canlı derisini yüzdün mü?

Başımla onayladım. "Evet. Derisini parça parça ve sadece üst katmanlarını çıkarmaya özen gösterdim ki eğlencem sırasında fazla kanamasın."

Bıçağımı Lisa'nın resminden kurtardım, sonra Hadley'nin bilgisayarından çıktısını aldığım resmini aldım ve yok edilen fotoğrafı çöpe atıp üzerini başka bir çöple kapladım.

Hadley, "Bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldandı.

"İnsanlara işkence edip öldürüyorum. Tüyler ürpertici olmak verilen bir şey olmalı.

Beni inceliyor ve kaşlarını çatıp dudaklarını kırıştırıyor.

"Her zamankinden daha soğuksun."

"Yapılması gerekeni yapmak için en kötü yanımla yüzleştikten sonra genellikle Logan'la daha çok zamanım oluyor. Lisa bu sabah bunu bölmeye hevesliydi ve şanslıyım ki katilim tasmalı. Yanlış zamanlarda itti. O kadar karanlığa gittikten sonra soğuma dönemlerine ihtiyacım var. Akıl sağlığımı böyle koruyorum. Her öldürmede kendimden bir parça kaybederek zaman çizelgelerini yükseltmek zorunda kaldım.

Onu takip ettim ve sıkışık sokakları göz önünde bulundurarak kaldırımda hızlı adımlarla yürümeyi seçtik.

"Senin için endişeleniyorum Lana. Bana kendini kaybettiğini ve Lisa'yı öldürmemek için mücadele ettiğini söylüyorsun."

gözlerimi deviriyorum. "Onu öldürecek olsaydım, bunu herkesin dikkati Kyle'ın derisi yüzülmüş bedeniyle dağılmışken çoktan yapardım."

O öğürüyor ve ben sırıtıyorum.

"Cidden. Normalde bu kadar soğuk ve bağımsız değilsin," diyor, benim yarattığım kaosun tamamen iş başında olduğu kasabaya doğru yürürken.

Kyle'ı keşfettiklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek istedim ama orada bulunmanın akıllıca olmadığını biliyordum. Jake ve ben cesedi asmak için zamanında geri dönebilmek için deli gibi araba kullandık ve ben hala uyumadım.

"Neredeyse bitirdim," dedim elimdeki titremeyi görmezden gelirken.

Kyle'ı benim yaptığım gibi öldürmek... Ona hak ettiği gerçek işkenceyi bu kadar kısa bir süre içinde verecek kadar derine inmek... Benden çok şey alındı. Acele hissettim ve ona bunun bedelini ödettim.

Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum ama onun acısını çekmek için daha fazla zamanım yok.

"O bir kaltak, biliyorum. Ama senin iğneleyici dürtülerinin hiçbirini hak etmiyor."

Ellerimi masumca havaya kaldırmış, ömür boyu yaralamış olabileceğim ya da etmemiş olabileceğim insanların hıçkırıklarını dalgın dalgın dinliyorum. Bu sabah itibariyle, oğlunu her zaman koruyan şeriften artık korkmuyorlar . Artık dokunulmazı kırabilecek tek kişiden korkuyorlar.

Artık bana aitler.

Sürünün korkacak yeni bir çobanı var. Vay sürtükler.

"Onu bıçaklamayacağım. Söz."

Duygularım normalde olduğu gibi kontrol altında değil. Her yerdeler ve her öldürmede kontrol ettiğim anılar ters gitti, çok uzun zaman önce dondurduğum tüm duyguları harekete geçirdi. Şimdi oyunsonuna gitmemek beni öldürüyor. Oğlunun şoku geçmeden şerife vurmamak.

Yine de birkaç dakikadan daha uzun süre kederinde marine etmesini istiyorum. Bir sonraki aşamaya gelmeden önce onun kırılmasını istiyorum.

"Adli tıp konusunda özensizsin. Onu sürüklemeliydin."

"Yakalanırdım."

"Bir ortağın olduğunu biliyorlar."

"Farkındayım."

Gözlerini devirirken ona sırıttım ve normalde çok kolay gelen soğukkanlılığımı zorladım. Şu anda parçalandı ve cephaneliği çıkarma zamanı gelmeden önce yeniden bir araya gelmek için zamanım yok.

Yakında saldırmam gerekiyor, ama çok erken değil.

Ağzıma bir parça sakız atıyorum ve Hadley Lisa'nın Logan ve Leonard'la konuştuğunu görünce inliyor.

"Lütfen davran. Burası bir suç mahalli ve bana başka bir tane veremezsin." Ses tonu şakacı ama aynı zamanda ciddi.

"İyi olacağım," diyorum karanlık bir gülümsemeyle, çığlıklarının nasıl olacağını hayal ederken gözlerim Lisa'da.

Onu biraz kırmadan önce gerçekten kontrolümü geri almam gerekiyor.

Bu kötü olurdu.

Hadley şarkı söyler gibi bir sesle, "Tanıklar her yerde," dedi.

Logan'a dokunmaya çalışırken Lisa'ya bakıp duruyorum. Onun dokunuşunun koluyla birleşmesine izin vermeyerek akıllıca geri çekildi. Sırtı bana dönük ama Lisa beni fark ediyor ve dudaklarında sinsi bir gülümseme kıvrılıyor.

Ah, ona bir ders verebilirdim.

Hadley tekrar endişelenmeye başladı ve görüşümü kesmek için önüme geçti.

Yapma Lana. Haçlı seferine katılıyorum, ama küçük kediciklerden hoşlanmıyorum.

Kaşlarımı kaldırdım ama ben konuşamadan Lisa'nın sesi araya girdi.

Lisa, "Sürekli bir bebek bakıcısına ihtiyaç duyarak ekibe zarar vermek zorunda kalması üzücü," diyor çünkü kıçını saatlerce tekmeleyebilecek ve asla yorulmayacak birini kışkırtacak kadar aptal.

"Gitmek. Uzağa," diye tersledi Hadley, Lisa'ya dik dik bakarak.

Lisa yanından geçerken kıs kıs gülüyor ve sakızımı tükürüyorum. Harika bir nişan aldığım için, saçının tam arkasına iniyor ve oraya iyice saplanacak kadar sert vuruyor .

Lisa nefesini tuttu ve saçının arkasını tuttu, o açık ağızla gülünç görünen kocaman gözleriyle etrafında döndü.

Tekrar yürümeden ve Logan'a doğru ilerlemeden önce ona sırıtıp parmaklarımı salladım.

Hadley bana yetişmek için koşarken inliyor.

"Şimdi bu önemsizdi," diye alay ettim.

Garip bir şekilde, artık kendimi o kadar bıçak gibi hissetmiyorum. Yaklaşan tüm kurbanlarıma sakız tükürebileceğimden ve kendimi özgür hissedebileceğimden şüpheliyim, ama Lisa söz konusu olduğunda, bu işe yarıyor gibi görünüyor.

Daha fazla sakız almalıyım.

Hadley, "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye tısladı ama benim olgunlaşmamış gülümsememe uyan gülümsemesini geri çektiğini görebiliyordum.

"Ona bir seri katilden gül göndermekten iyidir." Omuz silkiyorum ve Hadley'nin gülümsemesi yok oluyor.

"Çok erken?" diye soruyorum çekingen davranarak.

Logan yanımıza gelip aramızdaki etkileşime bakarken, beni başından savdı ve uzaklaştı.

"Seni en az iki kez tersleyene kadar Hadley'nin arkadaşı değilsin," dedi çenemi avuçlayıp başımı arkaya eğerek.

"O halde kanka olmalıyız çünkü bu hareketi benimle oldukça sık yapıyor."

Gülümsüyor ama gözlerindeki ağırlığı ve ne kadar ağır hissettiğini görüyorum. Kyle'ın bedeni onun için çok fazlaydı ve bunu kasabaya teslim etmeden önce biliyordum.

anlamıyor.

Jake'in sözleri kafamın içine girmeye çalışıyor ama onları görmezden gelerek kendimi buraya ve şimdiye odaklanmaya zorluyorum.

“Bu dava biter bitmez uzun, gecikmiş bir tatile çıkıyorum ve en az bir hafta telefonumu kapatıyorum. Bizi bulamayacakları bir yere gideceğiz," dedi dudaklarını dudaklarımda gezdirerek.

Peşinde olduğu kız değil, sevdiği Lana Myers olarak kaldığım için kendimi gerçeklikten uzaklaştırarak illüzyonu eğlendiriyorum.

"Seni bu konuda bilgilendireceğim, SSA Bennett."

Dudaklarıma doğru sırıttı ama yüksek bir bağırış bizi ayırdı.

"Oğlum öldü ve kız arkadaşın onun cesedini kestikten sonra onunla sevişiyorsun!" diye bağırıyor şerif, Logan'a tam gaz saldırırken öfkeyle.

İki yardımcı da bize saldırıyor, ancak Logan'ın yumruğu bir suratla birleşerek şerifin midesine bir darbe indiriyor ve sik kafalı adam iki büklüm olurken saldırıyı durduruyor.

Ben daha kendimi tutamadan içgüdülerim kontrolü ele aldı ve elim havaya fırlayarak üçüncü adamın yumruğu bana inmeden önce boğazına indi. Öksürüyor ve gözleri dışarı fırlıyor ve Leonard onu yere yatırırken, Donny diğeriyle boğuşuyor.

Leonard'ın gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir an için paniğe kapıldım. Hareketlerim kesindi ve Lana Myers'ın sahip olması gerekenden çok daha fazla deneyim gösteriyordu.

"Güzel refleksler," diyor ve adamı yere kelepçelerken bana gergin bir şekilde gülümsüyor.

Logan şerifi döndürür, onu bir ağaca doğru iter ve ellerini arkasından kelepçeler.

Çek ellerini onlardan! Johnson bize doğru hücum ederek bağırıyor. "Şerifi tutuklayamazsınız!"

Leonard, "Bir federal ajana saldırdı," diyor. Tıpkı onların yaptığı gibi.

"Yapmadım," diye inledi altındaki kişi.

Leonard, kelepçeleri daha da sıkarken onu acı içinde ağlatıyor. "Hayır, savunmasız bir kadına saldırmaya çalıştın ."

Böyle çağrılmasından gerçekten hoşlanmıyorum. Oldukça aşağılayıcı.

Arkamı döndüm ve Johnson beni fazla kızdırmadan uzaklaştım. Logan benim için müthiş bir tetikleyici, çünkü Johnson'la Logan'ın sesleri yükselerek tartışırken bile onun kafasını uçurmak istiyorum.

Savaş başladı ve Logan'ın gönderilmesi çok uzun sürmedi. Her hareketlerini tahmin ettik. Biz zaten mat yaptık ama onlar hala oyunun ortası olduğunu düşünüyorlar.

Rozetler ve tanıklarla dolu parkın ortasında Johnson'ı gözlerinin arasından bıçaklayarak her şeyi mahvedemem.

Ben de uzaklaşırım. Ben ona kadar sayarım. Sonra iki bine. koşarım Koşarım. Meditasyon yapıyorum.

Ama o orospu çocuklarını öldürme dürtüsü içimde hâlâ ham ve öfkeli. Oyunun sonuna kadar dürtülerimi bastırmak için savaşıyorum. Şu anda neredeyse imkansız geliyor.

Bir kez olsun, akıl sağlığım için endişeleniyorum.

Bu yüzden beni ikna etmeye yardım edecek kadar umursayan tek kişiyi aradım.

Kalbim güm güm güm güm atarken Jake'e, "Beni sakinleştir," dedim. "Beni şimdi konuş."

Ayak seslerim dururken, "Ördeklerin tirbuşon gibi penisleri var," dedi. "Gel. Sana bazı resimler göstereceğim. Pis küçük herifler."

Gözlerimi devirdim, kendimi sebepsiz yere gülümserken buldum. "Bunu neden bildiğini bilmek istiyor muyum?"

"Bunun gibi amaçlar için çok miktarda işe yaramaz, bazen rahatsız edici bilgiye sahibim. Ne kadar rastgele olursa, seni oyundan atmak o kadar iyi olur canım."

"Tirbuşon penis görmek istemiyorum."

"O zaman senin için mavi bir gözleme yapacağım. Gel. Şimdi. Aptalca bir şey yapmadan önce."

"Mavi gözleme nedir?"

Alaycı sırıtışını neredeyse duyabiliyorum. "Göreceksin. Bir süre öldürmeyi düşünmeyeceğinizi garanti ederim. Zihninizin ağartılması gerekecek."

"Aklımı korumak için yaptığım şeyler," diye homurdandım, bu mavi gözleme olayını araştırmaya giderken rotamı değiştirdim.

Bölüm 15

Öldürmek yasaktır; bu nedenle, çok sayıda ve trompet sesiyle öldürmedikçe tüm katiller cezalandırılır.

—Voltaire

LOGAN

Hey, dedim, Lana telefonu açtığında rahatlayarak.

Şerifin sebepsiz yere yaptığı saldırının ardından gelen çılgınlığa kapıldığı için onu suçlamıyorum ama son birkaç saattir telefonuna cevap vermediği için endişeleniyorum.

Şerif ve yardımcıları karakollarında serinliyorlar. Johnson, tutuklamalarla savaşı kazandı, ancak gücü tükeniyor. Bu, Collins'in şu anda hazırladığı dosyada ona karşı bir darbe daha.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle, sesi yatıştırıcı bir merhem gibi.

"Neredesin?"

Kulübeye bakıyorum, geri döndüğüne dair hiçbir işaret bulamıyorum.

"Koşuya çıktım. Ben... sinirlenmeye başlamıştım. Sinirlenmekten hoşlanmıyorum," dedi üzgün bir şekilde. "Umarım iyisin. Hiçbirinin etrafında olmadığından emin olana kadar aramak istemedim.

Ben iyiyim Lana, dedim sırıtarak. "Güven bana, birkaç taşra polisiyle ve üstünlük kompleksleri olan modası geçmiş bir ajanla başa çıkabilirim."

"Onları hafife almayın."

Sesi arkamdan geliyor ve telefonumu yatağa fırlattığımda onun kapı eşiğinde durduğunu, göğsü alnında küçük bir ter damlası gibi hızla inip kalktığını gördüğümde.

"Kuleden bir ceset düşer ve koşmaya başlarsın," dedim iç çekerek, o ana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

"Sana saldırıyorlardı. Bir şey söylersem durumu daha da kötüleştireceğimi biliyordum," dedi ceketini çıkarıp odaya doğru ilerlerken. "Ve dilimi ısırmakta berbatım."

Yaklaşıp onu belinden tutup kendime çektiğimde sırıtışım arttı.

"Ben kendi savaşlarımı halledebilirim, sen de dilini daha iyi şeyler için kullanabilesin diye," diye mırıldandım kulağına, göremesem de gülümsemesini hissederek.

Boynundan aşağı bir iz öpmeye başladım ve vücudunu bana bastırdı.

"Buna ihtiyacım vardı," diyor, kolları beni kucaklayarak sıkıyor.

Sarılmaktan daha fazlasını yapmayı ne kadar çok istesem de, şu anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunun farkındayım. Çoğunlukla, bir adamın canlı canlı derisinin yüzüldüğü bir kasabada dolaşacak kadar gülünç derecede cesur olduğu için. Neden normal olup kendini bu kulübeye kilitlemiyor?

Onun yüzünden ülser oluyorum.

"Bu dava biter bitmez kaçıyoruz. Sadece sen, ben ve çok çok uzakta bir kumsal."

"Bir hafta dediğini biliyorum ama... belki bir haftadan uzun olabilir?" diye sorar, başını geriye yaslar. "Benim ikramım mı?"

"Mevcut iş yükümüz göz önüne alındığında, bir seferde bir haftadan fazla dayanamam. Ama belki yakında. Ve bunun bedelini ödeyeceğim."

Başı göğsümü bulmadan önce gözlerini devirdi ve beni tutmaya devam etti.

"Seni seviyorum," diyorum yavaşça.

Pencerenin dışındaki gevezelik giderek artarken, herkes beni beklerken, kolları beni daha da sıktı.

Ben de seni seviyorum, dedi uzun bir iç çekişle. "Gidecek bir yerin var sanırım?"

"Yetişkin bir adamın derisini canlı canlı yüzen adamı bulmamız gerekiyor."

Başıyla onaylayıp geri adım attı ve gözündeki bir şeyi sildi. "Sağ. Üzgünüm."

"İyi misin?" diye sordum, çenesinden hafifçe tutup yüzünü bana çevirerek.

Bana bakıyor, gözleri tereddütlü. Asla bir şey istemez ama her zaman çok şey verir. Yine de gözlerinde bir soru görüyorum ve o ne isterse yapmaya hazırım. Buradan defolup gitmek ve bu davayı terk etmek olsa bile.

Öte yandan, yalnızca şu anki katile odaklanmış gibi davranırken, son derece adaletsiz bir kasabada bulmam gereken çok fazla adalet var. Yine de, Johnson ve şerifin şimdiden ölümümü planladıklarını düşünürsek, sanırım numara yapmaktan vazgeçebilirim. Şimdiye kadar, katilimizi işaret edebilecek bazı geçmiş bilgileri toplamaktan daha fazlasını yaptığımı biliyorlar. Kahretsin, temelde duyurdum.

Onlara karşı koca bir dava oluşturuyorum.

Herhangi bir fiziksel kanıt olmadan yapmak gerçekten zor.

"Ne istiyorsun?" Sustuğunda ona soruyorum.

"Bu öğleden sonra, eğer fırsatın olursa, birlikte birkaç saat geçirebilir miyiz sence?"

Bunu ilk kez soruyor. Genellikle ondan hayatını benim çılgın programıma göre şekillendirmesini, olası ölüm tehditlerine katlanmasını isteyen ben oluyorum.

"Bütün öğleden sonrayı boş geçirebilirim," dedim parmak uçlarımla yanağını tıngırdatarak.

Johnson, ben konuşurken yönetmenle entrikalar kurarken, şu anda bunu gerçekten karşılayamam. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

Sadece birkaç saat, dedi küçük bir gülümsemeyle. "Yapacağın çok şey olduğunu biliyorum."

Dışarıdaki gevezelikler artmaya devam ediyor ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

"Yedide döneceğim ve sonra gecenin geri kalanında tamamen seninim."

Ona dokunduğumda, elimin yanağında bıraktığı hissi emiyormuş gibi gözlerini kapadı.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, sonsuza dek hafızama kazınmış olan o akıldan çıkmayan yeşil gözleri ortaya çıkarmak için gözlerini açarak.

Onu çabucak öptüm ve yanlış bir şey yapıyormuşum gibi kapıya yöneldim. Şimdiye kadar hiç bu kadar savunmasız görünmemişti.

Dışarıya çıktığımda, her yerde sıralanmış insanlar var, herkes aynı anda konuşuyor. Ne oluyor be? Ne kadar süre içerideydim? Ben geldiğimde böyle değildi.

"Neler oluyor?" Elise'e soruyorum.

Sabırlı bir ifadeyle bana dönüyor.

“Görünüşe göre hafıza kaybı geçmiş ve birdenbire herkes on yıl önce olanları, daha önce ve o zamandan beri olup bitenleri anlatmak istiyor. Gecenin geri kalanında ifadeleri alacağız.”

İnsanlar sokağın aşağısında sıraya girmişler ve elimi saçımdan geçiriyorum. Döndüğümde Lana'nın verandada durduğunu, gözlerinin çok uzun süredir sakladıkları sırları açıklamaya hazır uzun bir insan kuyruğuna takıldığını görüyorum.

Gözlerindeki o soğukluk geri gelmişti.

Sanki şu anda onlara kızıyor.

Korku, insanları dürüst kılmak için her zaman iyi bir motivasyon kaynağıdır.

Leonard'a döndüm ve bana onu işaret etti.

"Davenport'la ilgili raporu almak için Donny ile ME'ye gitmem gerekiyor," dedim ona.

"Ben onun yerini alıyorum. Bu karmaşaya yardım edecek ve sürekli ortaya çıkan ve çizgiyi ezmeye çalışan milletvekilleriyle ilgilenecek. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse geri adım atmıyor. Sanırım bir canavarın derisini yüzebilecek güce sahip bir katilden, onları kim bilir ne kadar süredir korkutan adamlardan daha çok korkuyorlar."

Başımı sallayarak dağınıklığı geride bıraktım.

Arabaya biner binmez, marşa basıyorum ve sürmeye başlıyorum.

"Jacob Denver'ı bulabildin mi?" Soruyorum.

"Telesekreterine göre iş için Kaliforniya'da."

"Söylemiyorsun," diye mırıldandım. "Ne kadar uygun. Araştırın ve kanıt olup olmadığına bakın."

"Alan, uçak biletinin kullanıldığını ve birisinin Kaliforniya'da onun adına bir otele giriş yaptığını doğruladı. Güvenlik görüntülerini çekiyor ama ikimiz de biliyoruz ki bir şapka tekerlekli sandalyedeki bir adam için görünenin çoğunu engelleyebilir. İşin içindeyse, bunu dikkatlice planladığını tahmin ediyorum. Gerçekte o olmasa bile mazereti doğrulanacaktır."

Gerginmiş gibi parmaklarını gösterge paneline vurdu ve ona yan yan baktım.

"Sorun nedir?" Merakla soruyorum.

"Sana anlatacağım bir sonraki bölümü beğenmeyeceksin gibi bir his var içimde."

"Hangi kısım?"

Yüzünü bana çeviriyor ve bir trafik ışığında duruyorum.

Alan, yönetmen tarafından yakından izleniyor, bu yüzden eski bir arkadaşıma ekstra araştırma yaptırdım. Jacob Denver'ın temelde sessiz bir ortak olduğu başka bir işi olduğunu öğrendim.

"Tamam aşkım…"

"Sana bir teorim olduğunu ama yanıldığımı düşündüğümü nasıl söylediğimi hatırlıyor musun? Ama sonra zanlımızın bir ortağı olduğunu öğrendik?"

"Elbette. Bu seni neden bu kadar tedirgin ediyor?" diye soruyorum, kafam karıştı.

"Kennedy Carlyle adı herhangi bir nedenle tanıdık geliyor mu?"

Düşünüyorum, kafa yormaya çalışıyorum. Carlyle ismi... Kahretsin. Jasmine Evans'ı öldüren arabanın direksiyonundaki sarhoş sürücülerin adı buydu.

Yavaşça başını salladı. "Genç bir kızı yetim bıraktılar. Aslında Victoria ile aynı yaşta. Doğum günleri bile birbirine yakındı. Adı Kennedy'ydi.

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Parmaklarıyla daha sert vuruyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar gergin davranıyor.

"İlk başta bunun sadece şans eseri olduğunu düşündüm. Victoria Evans'ı sormak için hastaneyi ziyaret ettim ama o tarihte on altı yaşında bir kız çocuğunun araba kazası geçirdiğini söylediğimde, onun hakkında bir FBI ajanıyla çoktan konuştuklarını söylediler. Bana Victoria Evans yerine Kennedy

Carlyle hakkında bir dosya verene kadar kafam karışmıştı. Bana fazla bir şey gösteremediler ama öne çıkanları vurdular.”

"Beni kaybettin Leonard," diye inledim.

Hadley Grace onları Kennedy hakkında aradı. Onun için oldukça tipik.”

"Neden?"

Aniden ortadan tırmandı, arka koltuğa giderken kalçası omzuma çarptı.

"Aslında ne oluyor?" Omzuma tekrar vurunca yön değiştirerek arpıyorum.

"Üzgünüm!" arka koltuğa yerleşirken sesleniyor. "Sadece menzil dışında olduğumdan emin olmak istedim."

Kaşlarım saç çizgime değdi.

"Bak, kulağa kesinlikle saçma geliyordu, ama ben tesadüflere inanmakta zorlanıyorum," diye lafını sürdürüyor.

"Leonard, yemin ederim, sabrımı kaybetmek üzereyim." Ona tam olarak ne kadar az sabrımın kaldığını göstermek için parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Hadley, birlikte olduğun her kızı her zaman araştırır," dedi sonunda.

"Herkesin benim çok dolaştığımı düşündüğünün farkındayım ama Kennedy Carlyle'ı hiç duymadım," dedim ona kuru bir sesle. "Ve söylentilerin söylediği kadar, hiçbir yere yaklaşmıyorum."

"Victoria Evans'la aynı gece hastanedeydi - o ve Marcus Evans'ın öldüğü gece."

"Ve?"

"Ve Jasmine Evans'ın ölüm sebebinin ailesi olduğunu düşünürsek, bunu gerçekten tesadüfi buldum. Bu yüzden biraz kazdım. Kennedy Carlyle uzun zaman önce adını değiştirdi. Tam

olarak on yıl önce. O da hayat kurtaran ameliyatının ertesi günü doktorun talimatına rağmen hastaneden ayrıldı.”

"Kahretsin, Leonard!" bağırırım.

"İyi! İyi." Uzun bir nefes alıyor. "Sana bunu söylemeden önce, başka hiçbir erkekle romantik bir ilişkinin olmadığını bilmelisin. Bunu çok ama çok araştırdım . Aslında, yıllar boyunca çok az romantik ilişkisi oldu.”

"Neden umurumda olsun ki?" inledim.

Ben dikiz aynasından ona ters ters bakarken gözleri arabada geziniyor.

"Jacob Denver'la birlikte ayrıldı. İkisinin bir çevrimiçi satın alma, satış ve ticaret mağazası var. Ve Kennedy Carlyle artık Lana Myers'ı kullanıyor.

Tüm oksijen ciğerlerimden acı bir şekilde çıkarken kanım damarlarımda sıkışıyor. Araba aniden durur ve Leonard kendisini önündeki koltuğun arkasında yakalar.

"Emniyet kemeri," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak. "Emniyet kemeri neden aklıma gelmedi?"

Ama aşırı uyarılmış kalbimin gümbürtüsüyle kulaklarım çılgınca gümbürdüyor. Önüme bakıp hiçbir şey göremediğim için ellerim direksiyonu çok sıkı kavradı.

Seni seviyor Logan. Bence tepki vermeden önce bunu bilmelisin.”

Bir ateş yüksek sesle tutuşuyor ve belediye binasında bir ateş yanarak duvarın üzerinden kayarken, bir ateş tıslaması beni kısa bir süreliğine kafamdan çekip çıkarıyor. İnsanlar tökezliyor ve bakıyor -aslında aval aval bakıyorlar- bu sefer ateşle yazılmış kelimeler göründüğünde.

Koşmak. Kasaba yerle bir olmadan önce. Koşmak. Koşmak. Koşmak.

"Hayır," diyorum sessizce, başımı sallayarak. "HAYIR. Lana olmasına imkan yok."

"İlk başta ben de öyle düşünmüştüm," dedi çok alçak sesle. Sonra otopsiden Plemmons hakkındaki raporları okudum. Lana'nın birkaç morluğu vardı. Plemmons onlarla birlikte yüklendi. Geçmişte bu kadar çok kadını kolaylıkla boyun eğdirmiş bir adam dayak yedikten sonra bıçağın üzerinden mi geçmişti? Bunu hiç araştırmadık, çünkü—"

Hadley, dedim tiz bir fısıltıyla.

"Evet. Hadley. Ve sonra canını yakan sübyancı vardı—"

"Hadley," dedim tekrar, ihanetin bağlarının gitgide daha da sıkılaştığını hissederek, sanki boynumda elle tutulur bir ilmik haline geliyormuş gibi.

"Evet," diye fısıldadı, sesinde çok acıma vardı. Belli ki Lana ona bu haçlı seferi hakkında ne anlattıysa ona inanıyor. Hadley'nin yaşadıklarından sonra, bu şaşırtıcı değil. Ben de anlıyorum, ama… Nasıl vekil olabiliyor ama herhangi bir psikotik kriz belirtisi göstermiyor anlamıyorum. Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

Gerçek yavaş yavaş her kemiğime işleyip motor fonksiyonlarımı kullanma yeteneğimi elimden alırken göğsüm gitgide ağırlaşıyor.

"Seni gerçekten seviyor," dedi sessizce arka koltuktan. "Gördüm, Logan. Her şeyi riske attı..."

" Konuşmayı kes ," dedim hırıltılı bir sesle, boğazım düğümlendiğinde daha fazlasını söyleyemem.

Caddenin ortasında boş boş dururken arabalar yanımızdan geçiyor ve ben amaçsızca bakmaya devam ediyorum.

Her sabah uyandım ve günü onun güvenliği için endişelenerek, her saniyeden korkarak geçirdim. Ve her gece sırlarıyla yattı, muhtemelen bana gülüyordu.

Sen bir profil uzmanısın, dedi Leonard, sessizlik talebimi görmezden gelerek. “Hissettiklerinin taklit olmadığını biliyorsun. Aptalca bir şey yapma, Logan. Onu gerçeğe bağlayan tek şey sen olabilirsin ve eğer onu seviyorsan... Katie hakkındaki hikayeyi hatırla yeter."

Kalbim göğsümü tekmelerken alaycı bir şekilde homurdandım.

"Durmak. Konuşmak.

ME'ye gitmek yerine arkamı dönüp kabinlere geri dönüyorum.

"Henüz kimseye söyleme. Bir itiraf istiyorum," dedim ölümcül bir sakinlikle.

Aptalca bir şey yapma dedim Logan.

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavrıyor, ihanet acı damarlarımda akmaya devam ediyor.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir katili sevdim. Ölü bir aileyi öldürecek kadar takıntılı olan ya da psikozunu besleyen bir adam tarafından manipüle edilen bir kızı sevdim.

Öyle ya da böyle, bu gece öğreniyorum.

Bölüm 16

Gözyaşları kederin sessiz dilidir.
—Voltaire

LANA

Banyodan çıkıp havlumu düzeltiyordum ki Logan yatak odasının kapısından içeri girip beni korkuttu.

"Bana kalp krizi geçirdin," diye inledim, göğsümü tutarak. Ama sonra onun çok ciddi ifadesine rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Dışarıdaki sirk için geri mi geldin?" diye soruyorum havluyu düzelterek.

“Herkes gitti. Yangında bu kez yeni bir mesaj vardı. Eminim kasabadaki herkes başka birine bir şeyler söylemiştir. Küçük bir kasabada işler çabuk dönüyor.”

"Her yerdeki küçük kasabaların o iğrenç küçük alışkanlığı var," diye cıvıldadım, bu konuda söylemek isteyebileceğim diğer her şeyi yutarak.

Bana bakmaya devam ediyor, ciddi ifadesi önseziyle büyüyor.

"İyi misin?" diye soruyorum endişelenerek.

"Evet," diyor, bana doğru geliyor.

Daha fazlasını sorma şansım yok, çünkü aniden üstümde, dudakları acı dolu bir öpücükle benimkileri eziyor. Genellikle olduğu gibi incelik veya hassasiyet yoktur.

Zor, talepkar, neredeyse cezalandırıcı ama ben de ona yapışarak onu öpüyorum. Nasıl boş vakti olduğundan emin değilim, ama buna tamamen katılıyorum.

Dudaklarına, "Seni seviyorum," dedim, beni kaldırıp yatağa bırakırken ve üzerime inerken, bu bana daha da sert, çekingen ve acılı bir öpücük kazandırdı.

Muhtemelen kıyafetlerini yırtmakla çok meşgul olduğu ve bana sahip olamayacak kadar çılgın olduğu için kelimeleri

yanıtlamıyor. Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda, daha nazik değil.

Aynı kaba kuvvetle bacaklarımı ayırdı ve sonra içeri girdi. Onun yanında kolayca ıslandığım için şükrederek şaşkınlıkla haykırdım. Başka türlü zarar verebilirdi.

Ve daha sert, daha sert ve daha sert bir şekilde itiyor... Sadece devam ediyor, kalçaları ritimsiz bir şekilde öfkeyle çarpıyor.

Seni seviyorum, dedim kulağına, öpücüğü yarıda kesip başını benimkinin yanına koyduğunda.

Yine duyguya karşılık vermiyor ve beni çılgınca, şiddetle, öfkeyle becermeye devam ediyor. Ne kadar iyi hissettirse de göğsümde bir boşluk oluşuyor, üzerimde büyüyen ve yayılan donuk bir ağrı.

Bir gözyaşı düşerken ona daha sıkı sarıldım, farkındalığım yavaşça içime çöktü.

Başka bir gözyaşı. Ve başka. Herhangi bir fiziksel acıdan değil çünkü sadece yoğun bir zevk var. Çünkü kızgın olmadıkça kızgın seks yapmıyorsun ve Logan da öfkeli.

Ve beni kullanıyor.

Son bir kez.

Beni cezalandırmak

Çünkü biliyor.

Ama yine de tüm gerçeği bilmiyor.

Gözyaşları daha hızlı akıyor ve ben alıyorum. Keşke bu kadar inanılmaz hissettirmeseydi, ama altında kalp paramparça olsa bile et bundan zevk alıyor.

Bir orgazm içimi delip geçtiğinde kendime engel olamayarak haykırıyorum. Duygusal ıstıraptan ağlasam bile, fiziksel zevk bedenimi arzuyla titremeye zorluyor.

O içimde dururken, kalbim her geçen atışla daha da parçalanarak güm güm atıyor. Acıtacağını biliyordum.

Beni mahvedeceğini biliyordum.

Her geçen saniye beni daha ağır bir elle boğacağını düşünmemiştim.

"Biliyor musun," diye fısıldadım kısık sesle, sesimin bozuk sesi neredeyse kendi kulaklarımı tırmalıyordu.

Her şey başlar başlamaz beni aniden çekti ve ellerimi başımın üzerine kaldırdı. Ellerim onun kelepçeleriyle dövme demir başlığa bağlanırken bana bakmayı reddetmesini izlerken ona bakarken savaşmıyorum bile.

Gözyaşlarım acımasızca akıyor, beni utandırıyor, küçük düşürüyor, şu anda bulabileceğim tüm haysiyetimi çalıyor.

Ve ayağa kalkıp kıyafetlerini giyerken beni çıplak bıraktı, tamamen giyinene kadar tek kelime etmedi.

Hala bana bakmıyor.

Bunu yapmamalıydım, dedi acı bir şekilde. "Öte yandan, son birkaç aydır bir katille yattığımı da bilmeliydim."

Sonunda, bir gram sıcaklıktan yoksun soğuk mavi gözleriyle beni aynı hizaya getirdi.

Acı var ve sonra ıstırap var.

Kurbanlarıma saldığım ıstırabı hissetmeyeli uzun zaman oldu.

Ama şimdi hissediyorum.

İliklerinize kadar işliyor, mide bulandırıcı ve sizi içeriden paramparça edecek kadar güçlü. Çıplak ve bir yatağa kelepçeli halde acı veren sıcak gözyaşlarımı akıtırken, amansız bir güçle içimi parçalamaya devam eden ıstırabı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramaz.

Dün gece açtığım yaralar yüzünden hâlâ çok tazeyim.

Umursamıyormuş gibi davranamayacak kadar aşığım.

Ve gönül yarası, onu varlığımın her hücresinde hissetmemek için çok gerçek.

Artık romantik olmak istemiyorum. Çünkü çok fena acıyor.

"Logan, ben..."

"Hemen çeneni kapatacaksın, Lana," diye tersledi, gözleri kendi akmayan yaşlarıyla parlıyordu. "Seni sevdim. seni önemsiyordum Ve sen? Tek yaptığın yalan söylemekti! Beni kullandın!"

Tekrar konuşmaya başladım ama ağzımı tuttu ve acıyla iterek kapattı. Yapabileceği en kötü şey şu an yaptığı şey.

Beni susturmak

Her şeyin en kötü yanı buydu.

Kimse duymak istemediği için susturuluyor.

Şimdi kendimi sevecek kadar açtığım tek kişi beni susturuyor.

Öfkeyi kavrıyorum; Soğuğu arıyorum; ama çok fazla özgürlükle art arda aktıkça daha fazla sefalet ve gözyaşından başka bir şeyle karşılanmıyorum.

Ama o soğuk. O buz gibi. Yine de hissettiğim şeyin bir yalan olduğunu söylüyor.

"Sen hastasın. Yardıma ihtiyacın var. Ve gerçekten şu anda seninle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, çünkü... Biliyor musun? Nedenini anladın. Bu pisliği sen yarattın, beni nasıl etkileyeceği hiç umurunda olmadan beni içine attın ve burada kalıp birazdan olacakları düşünebilirsin.

Aniden döndü ve ben sözlerimi dizginledim.

"Kennedy Carlyle," dedi alçak sesle. "Kahretsin-inanılmaz."

Her şeyi açıklamak dilimin ucunda ama o soğukluk sonunda üzerime çöküyor, gözlerimi kapatıp onu ararken... yalvarırken acının bir kısmını çalıyor.

Jake haklıydı. Logan asla beni seçmezdi.

Sadece kanıtladı.

Sormadı bile.

Umurunda bile değildi.

O kapıyı çarparak uzaklaşırken, gözlerimi yavaşça açtım, bileklerimi direğe kaydırırken hiçbir şeye bakmadan. Vücudum otomatik pilotta çalışıyor, ayağım çantamı buluyor ve yukarı doğru sürüklüyor.

Damarlarımda yenilenen bir amaçla hızla dolaşan soğukluğun daha fazlası içeri sızarken, gözlerimi duvardan hiç ayırmadım. Uyuşmak istiyorum ama bu biraz zaman alacak. Bugün için ayırabileceğimden daha fazla öldürmem gerekecek.

Yeni dönmüş olmam ruhumdan daha fazlasını alacak.

Kilit açma kitini bulup uygun aletleri bulmak için elime aldığımda, hiçbir şey için gözlerime ihtiyaç duymadan ileriye bakmaya devam ediyorum. Normalde kilit açmada pek iyi değilimdir ama görünüşe göre kalbini yerinden sökmek, onu düzeltmek için fazladan bir teşvik.

Serbest kalır kalmaz, yavaşça yataktan kalktım, giyindim, eşyalarımı aldım, çantamı topladım ve acele etmem için hiçbir sebep yokmuş gibi kabinden gelişigüzel çıktım. Zihnim neredeyse boş. Taze gözyaşları dökülse bile, soğukluk daha da güçleniyor.

Jake'in babasının avcı kulübesini terk ettiğinden beri kurduğu en yeni yere varır varmaz en iyi arkadaşımı buluyorum.

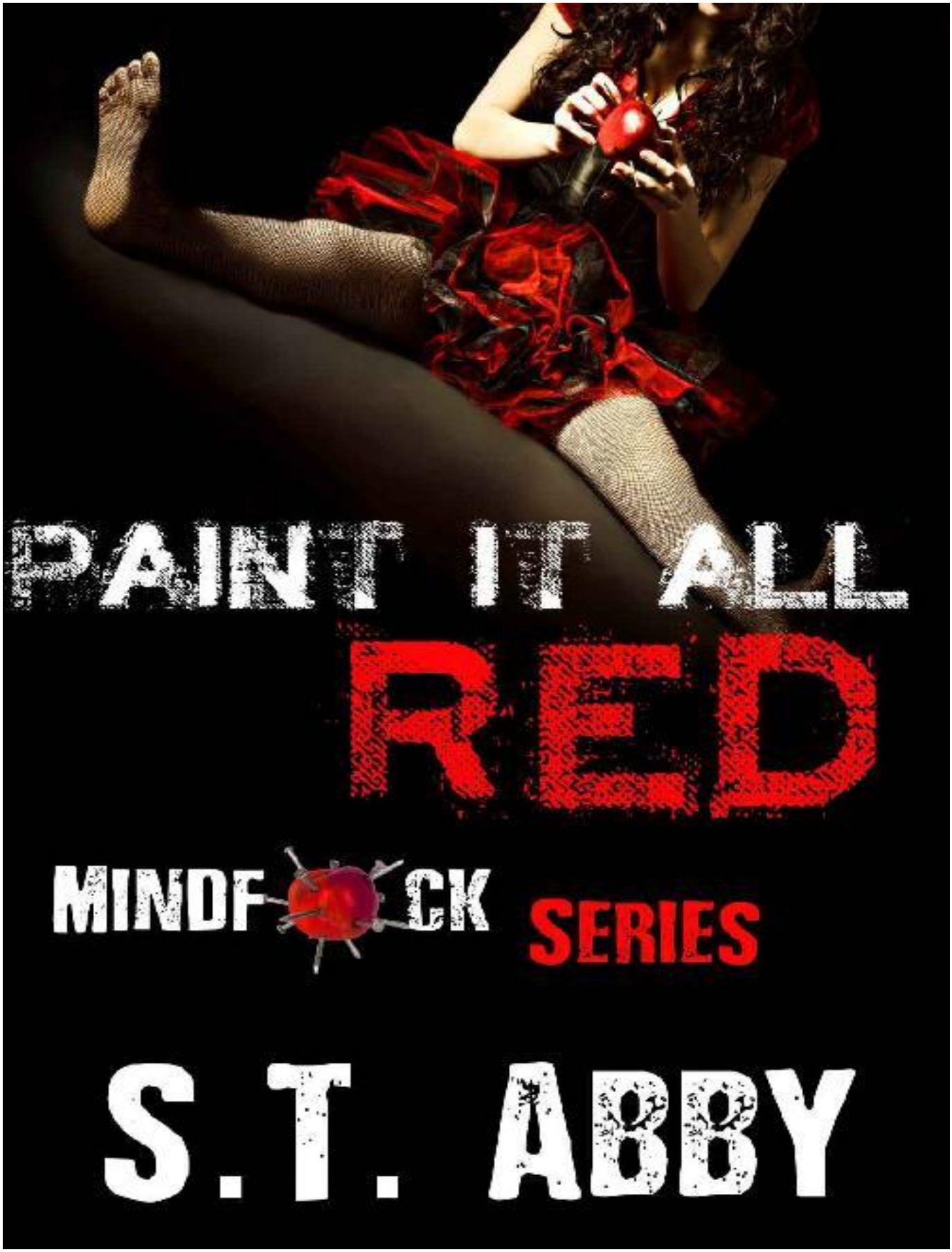
Gözleri yukarı kalktı ve ben dizlerimin üzerine çöktüğümde yüz hatları soldu, bastırmak için çok çalıştığım sessiz acıyla titremeye başlayan vücudum pes etti.

Aşkın kalbimi yerinden sökeceğini düşündüm.

Beni ateşe vereceğini düşündüm.

Bunun yerine, beni buza çevirdi.

4. kitabın sonu

PAINT IT ALL
RED
MINDF CK
SERIES
S.T. ABBY

Hepsini Kırmızıya Boya
5. kitap
Mindfuck Serisi
ST Abby

Aşkın güzel olması gerekmiyor. Bunun, sizi kendinizin en savunmasız taraflarıyla yüzleşmeye zorlayan ham, çetin bir mücadele olması gerekiyor, böylece iyi zamanlar geldiğinde bunların tadına varabilir ve değerlerini tam olarak anlayabilirsiniz. Aksi takdirde, her şeyi olduğu gibi kabul edersiniz.

—Lana Myers

Listenin canı cehenneme. Oyunsonu zamanı.

Bölüm 1

Yalnızken nadiren gurur duyarız.
—Voltaire

LOGAN

Odasının kapısını asarak açtığımda Hadley sıçradı. Boştaki eliyle göğsünü tutarak kulaklıklarını kapattı.

"Peynir ve pirinç, seni deli. Kelimenin tam anlamıyla arka bahçemizde bir seri katil varken birini böyle korkutma."

"Ya da birkaç kulübe aşağıda yaşamak, değil mi?" diye sordum kuru bir tonla, ama sesimde onun tüm vücudunun kasılmasına neden olan bir yan var.

Sözleri söylemesine bile gerek yok ama ben onları duymak istiyorum.

"Biliyordun?" Sessizce sordum, ses tonum inançsızlık ve kalp kırıklığıyla doluydu.

Şu anda duyguların saldırısıyla savaşırken bile her şey acıyor. Bu ünitede, ne pahasına olursa olsun duygu göstermeye karşı eğitim alırsınız. Bunu yapmanın bugün olduğundan daha zor olduğunu hiç görmedim.

Kelimeler ağzından çıkmaya başlamadan önce dudakları birkaç saniye hareket etti.

" Logan, üzgünüm ama—"

"Biliyordun!" Yumruğum duvara çarparken suçlarcasına bağırdım ve tüm vücudum kurşunla kaplıymış gibi hissettirmeyen bir nefes almak için çırpındı.

" Logan!" diye bağırıyor ama arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum, yavaş yavaş sakinliğimi geri kazanıyorum. "Dinlemek. Karmaşıktı ve o...”

"Bittik, Hadley. Sen ve ben. Seninle işim bitti," dedim tutulmamış bir sözle.

Gözlerinden hemen yaşlar fışkırır.

"Ciddi misin?" Bunu ses tonunda şüpheyle soracak cesareti var.

"Evet. Benim böyle birine âşık olmamı izleyip de bana gerçeği söylemeyen biriyle arkadaş olamam .”

Gözleri kısılıyor ve dudakları titriyor. “ Böyle biri mi ? Seni güvende tutmak için öldürecek ya da ölecek birini mi? Seni o kadar çok seven biri ki neredeyse intikamından vazgeçiyordu?

İntikamı mı? diye sordum acı acı, arkamı dönüp uzaklaşırken başımı sallayarak. "Bu onun intikamı değil!"

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve yan kapıya doğru yürüdüm, içeri daldığımda Leonard neredeyse sandalyeden düşüyordu. Kolay adam. Ken hakkında biraz daha bilgi bulmaya çalışıyorum—”

Yüzümü görünce sözleri ölüyor. Ah kahretsin, diyor bir nefes verirken.

"Evet," diyorum, bir sandalyeye çöküp çantasından sarkıttığı viski şişesini alıyorum. "Kabul etti."

"O ne?" diye sorar, şok olur.

“Temelde kabul etti. Tam bir itirafta bulunamazdım.”

"Hangi cehennemde o?"

Yenimi gözlerimden geçirip şişeyi açtım.

"Yatağıma kelepçeli," diyorum şişeyi indirirken.

Gözleri daha da büyüyor.

"Şu an ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Kafamı o kadar karıştırdı ki, onu bu kasabadan ya da FBI'dan kimseye teslim etmeye dayanamıyorum. Ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Ne olduğunu bilmediğim için onu yerine kelepçeledim.

Oyalamak için berbat bir yol ama şu anda sahip olduğum tek çözüm bu.

Bana bir dosya atmadan önce yüzünü ovuşturdu.

"Geçmişinde -uyuşturucu kullanımı dışında- onu böyle bir şey yapmaya istekli kılacak hiçbir şey bulamıyorum. Yine de yıllardır temizdi ve herhangi bir iz izi fark etmedim. Ve sanrılı ya da psikozlu değil..."

"İşte bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum," diye homurdandım. Aklı başında, çevresinin farkında, aptal olamayacak kadar zeki ve kesinlikle kimse tarafından - Jacob Denver bile - kolayca manipüle edilebilecek bir tip değil.

Bir hatıra yüzeye çıkarken mizahsızca gülüyorum. Ona Jake dedi, hatta bana Jake'in biseksüel iş ortağı olduğunu bile söyledi. Hiçbir zaman parçaları bir araya getirmedim. Çünkü ona karşı hissettiğim her şey, böyle bir olasılığı düşünemeyecek kadar kör etmişti .

"İşte dosya," dedi sessizce. "Şuna bir göz at. Belki anlamana yardımcı olur."

Dosyayı masanın üstünden alıp ters çevirerek açıyorum. Boz resimler yüzünden klasörü gördüğümde hemen yüzümü buruşturuyorum. Ama mantıklı olmayan bir şey var.

"Ne oluyor be?" sessizce soruyorum

Mavi gözlü. Kazadan önce dosyalarında bulunan fotoğrafta Kennedy Carlyle, Lana Myers'a hiç benzemiyor. Ve göz rengi maviydi - temassızdı.

Fotoğrafları çeviriyorum ve Kennedy'nin hasarına ilişkin polis raporu için çekilmiş fotoğrafları buluyorum. Lana'nın vücudunu çok iyi tanıyorum ve resimdeki izler biraz benzer olsa da kesin değil.

Mide bulandırıcı olasılıklar ortaya çıkmaya başlarken tüyler ürpertici bir his omurgamdan yukarı tırmanıyor.

"Victoria Evans'ın dosyasının sende olma ihtimali var mı?" Sesimi sabit tutarak sakince soruyorum.

Hemen bana uzattı.

"Neden?"

Dosyayı açmadan önce hızlı, sakin bir nefes alıyorum ve bir çift lanetli yeşil göz, Lana'nınkine benzemeyen ama yine de biraz benzerlik taşıyan bir yüzle bana bakıyor.

Fotoğrafları açıp polise gönderdiklerini görünce yüreğim ağzıma geldi. Ezbere bildiğim yara izleriyle mükemmel şekilde hizalanan izleri gördüğümde mide bulantısı beni neredeyse alt ediyor.

Ah kahretsin, dedim tıslayarak.

"Ne?" Leonard talep ediyor.

Pişmanlık kuyuları gibi gözlerim açılıyor ve içimde patlayarak beni iliklerime kadar sarsıyor.

"Lana Myers, Kennedy Carlyle değil."

Kafası gerçekten karışmış görünüyor ve ona aynı klasörü veriyorum.

"Lana Myers, Victoria Evans'tır."

Şoktan fal taşı gibi açılmış gözleri benimkilerle buluşurken dosyayı alev almış gibi yere bıraktı.

Her nasılsa, muhtemelen Jake'in yardımıyla Victoria Evans olarak girdi ve Kennedy Carlyle olarak ayrıldı. O fotoğraflardaki

kötü ezilmiş suratlarından birine bakmaya midem kalktığı düşünülürse, bunu bu kadar kolaylıkla yapması şaşırtıcı değil.

"Bu her şeyi değiştirir," diyor yorgun nefesiyle.

Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve ben arkama yaslandım, zihnim çalışmaya başlarken öfkem yavaşça azaldı. Her zamanki yerimiz çok kalabalık olduğu için tesadüfen o kafeye uğradım. Onun peşine düştüm, güvenini kazanmak istedim, hatta onda kendim için ihtiyacım olan bir şey gördüm.

Karşımdaki her gülümseme muhtemelen enderdi. Benimle olan her gülümseme, içtenlikle özgürce verildi. Her dokunuş aç ve göstermek için mücadele ettiği duygu doluydu.

Bana güvendi.

"Ara vermemesinin lanet olası nedeni sen olabilirsin," diye tısladı Leonard, diz üstü bilgisayarına yazmaya devam ederken.

Sıvı cesaretten bir yudum daha alıp ayağa kalktım ama Leonard bileğimi yakaladı.

"Bu görüntüler bilgisayarda eşleşmiyor."

"Ne?"

Dosyaları işaret ediyor. "Kağıt dosyalarının kopyalarını aldım. Eski kafalı olduğumu biliyorsun. Ancak bilgisayarda görüntüler değiş tokuş ediliyor."

Ekrana bakıyorum ve gerçekten de Victoria Evans'ta Kennedy Carlyle'ın yaraları var ve tam tersi. Yeşil gözler Kennedy'nin dosyasındaki benimkilerle buluştu.

"Jake bilgisayarlardakileri değiştirebilirdi ama fiziksel bir dosyaya başlamadan önce değil," diye fısıldadım kendi kendime.

Asla bilemezdim.

"Ne yapacaksın?" Leonard bana soruyor.

"Hadley'e bir şey söylememesini söyle. Şu anda onunla konuşamam. Ve sen de bir şey söylemiyorsun."

Neredeyse gülümsüyor ama kendini durduruyor. Kenardan onu savunuyordu ve ben de onu bu davadan almanın eşiğindeydim.

Bu kasabanın ölmesini isteyen kıza başından beri aşıktım.

Kulübeme geri dönüyorum, kapıyı hızla açıyorum ve resmen yatak odasına koşuyorum. İşte o zaman kalbim sıkışıyor.

Kelepçeler çarşafla birlikte yere atılır. Ve Lana'nın getirdiği her şey gitti.

Boğazımdaki düğüme karşı yutkunup kendimi yavaşça yatağa bıraktım.

O benim hayatımı kurtardı.

Onu bir kenara attım.

Sadece birkaç dakika gibi gelse de, bir saatten fazla süredir yok olduğumu fark etmem bir dakikamı alıyor. Ortadan kaybolması için ona çok fazla zaman verdim.

Dışarı çıkarken telefonumu alıp Leonard'ı aradım.

"Bu kasabayla hâlâ sahip oldukları bağları öğrenmem gerekiyor."

Arka planda çıngıraklar yazmak. Hadley'e sormak istiyorum ama ona az önce söylediklerimden sonra yardım edeceğini sanmıyorum.

"Christopher Denver, ormandaki av kulübelerinden birinin sahibi. Sana konumu mesaj atacağım."

Telefonu kapatıyorum ve hemen kıyafet ve ayakkabı değiştiriyorum. Takım elbiseyle ormanda çok iyi koşamazsın.

Saniyeler sonra, konumun yazılı olduğu metni okuyarak evden fırladım. Koşarken daha fazla anı kafamda uçuşuyor.

Lisa onunla alay etti, resmen Lana'yı kışkırtmaya çalıştı. Lana onu yok edebilirdi.

Ya da daha doğrusu Victoria.

Onu kızdırdıkları için Johnson ve şerifle tartışmayı daha önce bıraktı ve ne söyleyeceğinden değil, ne yapacağından korkuyordu.

Şerifi görmek onun için zor olmalı ve sanki bana ihtiyacı varmış gibi iki lanet saat istedi. Ve geri döndüm, onu becerdim, sonra kargaşayı boşalttım, sanki ona gerçek yüzünü göstermesi için meydan okuyormuşum gibi.

Sadece ağladığında dışarı çıktım. Geçmişindeki canavarlara işkence edip katleden soğuk kalpli katil... Onu ağlattım. Hiç kızmadı bile.

Onunla ilgili pek çok öngörülemeyen değişken var ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Kulübeye varır varmaz, bileğimdeki kılıftan tabancamı çıkardım ve yanımda tuttum. İki hızlı nefes aldıktan sonra kapıya tekme attım ama hareket etmeyi bıraktım, silahım hâlâ yanımdaydı ve hiçbir şeye nişan almamıştım.

Jacob Denver sanki beni bekliyormuş gibi bir kanepede oturuyor.

Başımı kaldırdım, gözlerim kısıldı ve o rahatça oturdu, tamamen gevşemişti.

Gözlerim etrafta geziniyor, boş kabini ve çıplak duvarları görüyor. Bana bir sebep verirse ona nişan almaya hazır bir şekilde iki elimle silahı kavrarken konuşuyor.

"Geleceğini biliyordum," dedi ağır ağır eğilerek. "Öyleyse silahını bırak. Ben bir tehdit olsaydım, çoktan ölmüş olurdun. Neyse ki senin için nefes almaktan zevk alıyorum ve sana elimi uzatırsam Lana'nın oksijen tutmamı kabul edeceğinden emin değilim.

Bakışlarımı ona çevirdim, bir elimle silahı bırakırken diğer elimle tuttum.

"O nerede?"

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Yalnız geldiniz, yani ekibinize henüz söylemediniz. Pekala, kamarasına daldığınız Leonard denen adam bir süre sonra koşarak dışarı çıktı.

"Bizi izliyorsun. Büyük sürpriz. Bunu zaten biliyordum. Victoria nerede ?”

Gözleri marjinal olarak büyüyor. "Oh, demek onu suçlamalarla suçlamak ve susturmak yerine gerçeği anladın. Biraz geç değil mi sence de?”

Ses tonunda sert bir burukluk var, sanki benden nefret ediyor ve haklı çıkmayı bekliyormuş gibi.

"Adı Lana'ymış. Victoria Evans bu kasaba tarafından öldürüldü. Victoria Evans olamaz . Devam etme iradesini bulmak için kendini yeniden keşfetmesi gerekiyordu. Ona hasta dedin ama neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Ne yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok.

Sözleri her yeni cümleyle daha da sinirleniyor ve yavaşça ayağa kalkıyor.

Bir elimle silahı daha sıkı kavradım ve onu ihtiyatla izledim.

"Bacakların gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor," diye espri yaptım, dünyayı oynamış adama bakarak.

Bacaklarına dokunuyor. "Aklından daha iyi çalışıyorlar."

“Onun Kennedy Carlyle olduğunu ve tesadüfen yollarının ölümle kesiştiği iki zaman nedeniyle Evans ailesine karşı sağlıksız bir saplantı geliştirdiğini düşünmüştüm. Ve-"

"Kennedy Carlyle bencil bir uyuşturucu bağımlısıydı ve açıkçası toplum için lanet olası bir tehditti. Ailesi sarhoş olup birini öldürecek kadar sarhoş olması an meselesiydi. Kaderin sahip olacağı gibi, bir ağacı yalnızca kendini de öldürdüğü gece

öldürdü. Hayatta kalması gereken biri için mükemmel bir kimlik ve fon israfı gibi görünüyordu.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim," dedim sakince. "Dünyasını değiştiren kişi."

"Nereden başlayacağınızı bildiğiniz sürece hastane kayıtlarında tahrifat yapmak aslında çok kolay," diyor, dünyayı yararsız olduğuna inandırdığı bacaklarının kenarlarına bir kez daha vurarak. “Meşru bir kimliğe ihtiyacı vardı; paraya ihtiyacı vardı; bir şansa ihtiyacı vardı. Hayatta kaldığını bilselerdi, gelirlerdi. Ve o zamanlar? Neredeyse hiç çaba harcamadan onu öldürürlerdi.”

Öfkesini yatıştırmaya çalışarak bir nefes verdi. Bakmaya devam ettim, konuşmasına izin verdim ve onun yaptığı gibi tüm bunları anlamaya çalıştım.

"Bana bir FBI ajanıyla dalga geçtiğini söylediğinde, neredeyse beyin anevrizması geçiriyordum," diyor, mizahsız bir şekilde gülerken gözlerini kaçırıyor. "Kimsenin onun kim olduğunu anlamadığından emin olmaya çalışırken kendimi öldürmüştüm."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Sonra yüz yüze konuştuk ve senin adını söylediğinde lanet olası gülümsedi. Bir umut varmış gibi gülümsedi.” Bir düğüm yutar. "Onu cinayetleri bir ay arayla ayırmaya zorladım, ona daha temkinli olduğunu söyledim, o zaman gerçekten-"

"Her şey bittiğinde endişelendin, artık hayatta kalmak için bir amacı olmayacaktı."

Gözleri parlıyor ve boğazını temizleyerek metanetle başını sallıyor.

Oyalıyordum, dedi sessizce. "Ama seninle tanıştıktan sonra mı? Kahrolası bir umut gördüm. Bugün itibariyle boş bir kabuk gördüm. Senin hakkında yanılmış olmak istedim, SSA Bennett.

Planlarımızdaki tüm değişikliklerine uydum. Hikayeyi Lindy'den dinlemene neden izin vermediğini biliyor musun?

Silahımı pantolonumun arkasına koymadan önce başımı eğdim.

Buraya geldiğimizde hikayeyi dinlememizi istedi. Maksimum etkiye sahip olmasını istedi.

Gözlerimin içine sertçe bakıyor. "Senin üzerinde maksimum etkiyi yaratmasını istedi . Diğerlerinin canı cehenneme. Hâlâ intikam istiyor olabilir ama geri kalan her şey senin etrafında şekillendi. Öcü'nün peşine düşmesi için adeta dua etti, sırf onu öldürebilmek ve senin hayatına yönelik oluşturduğu tehdide son verebilmek için. Ve sen ona bir canavar gibi davranıyorsun. Neden? Öldürdüğü için mi? Orduna canavar gibi mi davranıyorsun? Kendi yansımanıza bu kadar küçümseyerek mi bakıyorsunuz? Çünkü dosyanı gördüm. Kariyeriniz başladığından beri on üç seri katili vurup öldürdünüz. Onlar gerçek canavarlardı, tıpkı Lana'nın gönderdiği tüm adamlar gibi.

Delilik ve akıl sağlığı arasındaki o ince çizgiyle mücadele ederek ayaklarımın üzerinde sendeledim.

“Ama ne yapması gerekiyordu? Sadece devam et ve olanları unut?” devam ediyor. "Yasa, bir rozetiniz veya bir hükümet kararnameniz yoksa canavarlardan intikam almanın yanlış olduğunu söylediği için mi?" Parmağını benim yönüme doğru tutarak bana doğru bir adım attı. “Bu, yıllarca eğitim alarak, zihnini sağlam tutmak için kontrolü öğrenerek geçiren bir kız. Ordumuzun veya kolluk kuvvetlerimizin bile gerektirmediği bir şey. Bu adamlar? Bütün ailesini yok ettiler. Onu yok ettiler. İki kahrolası çocuk!” Sesi kısıldı ve duyguları onu yendiğinde sırtını bana vererek arkasını döndü.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Anlaşmadan başka herhangi bir şey, ondan olası bir şiddetli patlamaya neden olur ve nedense, kendimi yüksek sesle tam olarak aynı fikirde olmaya da ikna edemiyorum.

Her zaman hukukun bir tarafında oldum, tüm uygun kanallardan yorulmadan adalet için çalıştım.

Ama Lana denedi. Jake denedi. Reddedildiler.

"Onu sevdim," diyor arkasını dönerken, dökmediği yaşlar gözlerinden akmak için mücadele ediyor. “Onu sevdim ve ona kapalı kapılar ardında sahip olduğum her şeyle severken, toplum içinde küçük kirli sırrım gibi davrandım. Marcus teklif ettiğim hurdaları kabul etti çünkü beni o kadar çok seviyordu ki daha iyisini hak etmesine rağmen gitmeme izin veremezdi.

Gözlerinden yaşlar akıyor ve onları öfkeyle savuruyor.

“Bunca yıl boyunca, o hala hayattayken onu bu kadar korkunç bir şekilde yüzüstü bıraktığımdan beri, onun için ne yapacağımı sorguladığım bir an bile olmadı. Onu hafife aldım. Sahip olduğumuz şeyi hafife aldım. Her şeyin ne kadar ender olduğunu ya da ne kadar çabuk yok olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Yavaşça tekrar kanepeye düşüyor, dizleri gevşemiş gibi görünüyor.

Lana... Onun kimseyi benim Marcus'u sevdiğim gibi seveceğini hiç düşünmemiştim. Onu kırdıklarını düşündüm. Kalbinin her bir parçasını çaldıklarını düşündüm. Onu hayatta tutan tek şey, içindeki saf, katıksız nefretle yanan ateşti.”

Başını kaldırdı ve bir kez daha bakışlarımla buluştu. "Seni seviyordu. Tüm bunların nasıl gideceğine dair iki vizyonu vardı. Biri onun seni sevdiği kadar senin de onu sevmenle sona erdi ve sen ne olursa olsun onun yanında olacak, onun acısını kendi

acınmış gibi hissedecektin. Ne yazık ki, beni haksız çıkarmanı umutsuzca istememe rağmen, sen ikinci seçeneği seçtin ve beni haklı çıkardın."

Hâlâ doğru kelimeleri bulamıyorum ve bana aşağılamadan başka bir şeyle bakmadan ara sıra gözyaşı dökmeye devam ediyor.

"Gerçek aşk? Lana'nın sana verdiği türden mi? Kişinin başkalarına karşı suçlarının ötesine bakan ve sadece ruhu çağıran türden bir aşktır. Lana bir çocuğu kurtardı. Lana seni kurtarmak için her şeyi riske attı. Lana, Plemmons'ı öldürerek sayısız kadını kurtardı. Yine de, genelleştirilmiş kalabalık ahlak anlayışınıza uymayarak onu bir canavar olarak görüyorsunuz. Senin gözünde, sonsuza dek kurban olmak, yeniden huzur hissetmekten daha iyidir, çünkü gerçek bir canavar, merhamet etmeyen birinin ellerinde ölebilir."

Lana nerede? diye sordum onu daha fazla kızdırmamaya çalışarak.

"Lana bulunmak istiyorsa, onu bulmana izin verir. Kimliğini bilmek onu durdurmayacak. Bencil olmayan, sevgi dolu, inanılmaz bir insan olarak hayatında, Marcus sadece bir bencil istekte bulundu. Bu isteğini reddetmeden önce mezara gideceğim, Lana da gidecek. İntikam, ondan tek istediği buydu. Ve alacağı intikam."

"O nerede?" tekrar soruyorum

"Hikayenin yerli yerine oturmasına izin verdi, sizi yavaşça gerçeğe yönlendirdi, onun içine sinmesine izin verdi… katlandığı onca işkence. Ailesinin çektiği tüm acılar. Sana olan umutlarını karşılamak için kesinlikle her şeyi değiştirdi. Her şeyi mahvetmenin yolu.

"O nerede, Jacob?" homurdandım.

Bana bakıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Jake'i tercih ederim," diye alay ediyor. "Ve sen zaten kaybettin. Lana ve ben, kilit oyuncuların izleyeceği her olası yola karar vererek tüm bu kasabanın profilini çıkarmak için uzun süre yorulmadan çalıştık. Her sonuca hazırlandık ve on adım öndeyiz. Kimliğimizi bilmenin sana bir faydası olmaz. Hatta onlara Victoria'nın benim yardımımla mezardan döndüğünü söyle? Bütün kasaba paniğe kapılacak."

Ona bakarken çenem tikliyor.

"Nerede. Dır-dir. O?"

"Artık seni ilgilendirmiyor," dedi umursamaz bir tavırla. Buraya sadece onun sözlerinin söylendiğinden emin olmak için geldim, çünkü sen yapabileceğin en kötü şeyi yaptın. Onu susturdun. Dinlemeyi reddettin. Şimdi onun yaşamak istemesi için yeterli bir sebep olduğum için dua etmeliyim."

Aslında tetiği çekmeye hiç niyetim olmasa da silahımı kaldırıp ona doğrultuyorum.

"O nerede? Bir daha sormayacağım."

Gözleri daha da soğuyor. "Dediğim gibi, her durumun olası her sonucuna hazırlandık."

Ellerini başının arkasına koyacakmış gibi yavaşça kaldırıyor ama onun yerine kulaklarına bir şey tıkıyor.

"Bu konuşmanın ne kadar süreceğini bile tahmin ettiğimi söylemeliyim."

Daha bunu sorgulayamadan, tiz, delici bir ses kulaklarıma çarptı ve saldırı altındaki bir davul gibi sallanan kafamı kavramak için tabancayı düşürdüm. Ses kulaklarıma dayanılmaz hale gelirken dizlerimin üzerine çökmek zorunda kaldım ve ayağa kalkmaya çalışırken gözlerim kapandı.

Gürültü başladığı gibi birdenbire kesildi ve işitmemin düzelmesi birkaç dakika sürse de anında rahatladım. Jake'in çoktan gitmiş olduğunu görmek için gözlerim hızla açıldı ve duvardaki beni az önce dizlerimin üstüne çökerten kutuya baktım.

Tıpkı Lana gibi o da her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış. Sadece o farklı bir sonuç ummuştu.

Zihnim bir akıl karıştırıcı karıştırıcıdan geçmiş gibi geliyor. Yukarı aşağı. Sağ soldur. İyi kötü.

Kendimi durduramadan, parmaklarım affetmeyen tahtaya çarptığında koluma yayılan yakıcı acıyı görmezden gelerek yumruğumu duvara vurdum.

FBI'a katılmadan çok önce tüm duygularımı kontrol etmeyi öğrendim. Öfkemi saklamayı öğrendim. Stoacı olmayı öğrendim. Çok güçlü olan her türlü duyguyu azaltmayı öğrendim.

Ama bugün değil.

Kalbim göğsümden fırlayıp çıkarken kabindeki her şeyi savurarak parçalara ayrıldım ve on beş yılı aşkın bir süredir ilk kez saldırıyorum.

Bölüm 2

O günah yüzünden melekler düştü.
-William Shakespeare

LANA

Alyssa Murdock içkisinden bir yudum alırken ağaçların arasından onu izlediğimin farkında olmadan yüzünü buruşturuyor. Gömleği her kalktığında sırtındaki morlukları görüyorum.

Onu duymak ve görmek iki farklı şeydir.

Kurbanlarımdan çok azının çocuğu var. Alyssa, yetişkin olmayan tek yavrudur.

Sekiz yaşında, o hâlâ bir çocuk, geçmişinde çok fazla morluk ve kalbinde çok fazla yara izi var. Hayatın bana yaptığı boktan şeylere rağmen, babamın öfkesinin darbesini bir kez bile hissetmedim. Bana hiç vurmadı. Noktalandım ve sevildim. Bir çocuk olması gerektiği gibi.

Ama Greg Murdock kızına çok fazla vurdu.

Bu yüzden listede üst sıralara çıkıyor.

Arkamı dönüp onunla ağaç evde oynayan arkadaşlarının önünde morluklarını saklaması için onu baş başa bırakarak kapüşonumu tekrar yukarı çekiyorum ve pusuya yatmış gölgelerimi bırakıyorum.

Hadley'nin numarası yine sessizce ekranımda yanıp sönüyor ve aramasını bir kez daha görmezden geliyorum. Gözlerim mesajının üzerinde geziniyor ve şu anda yerleştirdiğim bariyere başka hiçbir duygu sızmasa da içimi bir suçluluk sancısı sardı.

HADLEY: Logan biliyor!

Endişelendiğini biliyorum, bu yüzden arayıp duruyor. Ama şu anda, şu anda, kimseyle konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Jake daha önce gittiğinden beri gözyaşlarım kurudu ve kalbim her geçen an yeni bir buz tabakası toplamaya devam ediyor.

Hayatta kalma moduna geri döndüm, acı içinde boğulmamak için her şeyi kapatıyorum. Şu anda hissetmeme izin verirsem, ağlamayı asla bırakmayacağım.

Ve gözyaşı için zaman yok.

BEN: Biliyorum. Kendine dikkat et. Benim için endişelenme.

ME: Ve beni kabul ettiğiniz ve anladığınız için teşekkür ederim.

Parmağım o son mesajı gönderme seçeneğinin üzerinde geziniyor ama sonunda ona basıp telefonumu kapatıp pili çıkartıyorum. Sonra, burada sadece Noel mevsimi ve yaz aylarında yaşayan Dalia ailesinin sayesinde, el koyduğumuz eve geri dönüyorum.

Tenha bir ev, kalın ağaçlardan oluşan bir örtüyle ana yoldan gizlenmiş. Eve sadece ince bir araba yolu çıkıyor ve üzerlerinden biri geçerse bizi uyaran sensörlerimiz var.

Son yaklaşıyor.

Ama neredeyse artık umurumda bile değil.

Tutkusuzluğum, hayatta kalmak için uyuşmuş olmanın sadece bir yansıması.

Uzun garaj yolunda yürürken yanımdan bir araba geçiyor ve pencereden Jake'in gözlerinin benimkilerle buluştuğunu görüyorum. Bakışlarımı kaçırdım çünkü beni arıyor, izliyor ve ışık resmen söndüğüne göre niyetim hakkında endişeleniyor.

Kardeşim benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda etti. Logan yanımda olmasa bile, ruhsuz, boş bir varoluş olsa da hayatta kalmayı kardeşime borçluyum. Artık bunu nihai hedefim yapacak güce sahip değilim.

Asıl önceliğim, bunu halletmek, ağabeyimin son arzusunu yerine getirmek ve sonunda geçmişten gelen tüm sefaleti dindirmek.

Jake arabayı garaj yolunun sonuna park ederek sürmeye devam etti ve arabadan inerek doğruca bana doğru yöneldi.

"Yani yine ormanda mı kayboldun?" Jake sorar.

"Biraz keşif yaptım. Bu gece Murdock'a vuracağım."

"Bu akşam?" diye soruyor, ses tonunda endişeli bir nota var.

“Bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım var ve onun da bıçaklanması gerekiyor. Birbirimize yardımcı olabiliriz gibi görünüyor, dedim kuru bir sesle.

Kolumu tuttu, yürümemi engelledi ve endişeli gözlerine baktım.

"Lana, bir dakikanı ayır ve toplanın. Logan-”

Soğuk bir şekilde, "Logan, hayatımda asla olmaması gereken bir adam," diye yanıtladım, yavaş yavaş kalbimde kıvılcımlar saçmaya başlayan acıyı görmezden gelerek.

Beni ele vereceğini bildiğim için göğsümü ovma dürtümü bastırdım ve Jake beni takip ederek evin içine girdim. Arkamı döndüğümde gördüğüm şeyden nefret ediyorum.

Şu anda en iyi arkadaşımın gözlerinden bana çok fazla acıma bakıyor.

"Bunu görmelisin," dedi telefonunu çıkarırken. "Logan'la konuştum."

Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor. "Ne?! Bunu neden riske atıyorsun?

"Hiçbir şeyi riske atmadım ve senin için hiçbir şey çok büyük bir risk değil. Sözlerini duymadı, ben de onu dinlettim." Döndü ve uzaklaştı ama ben de peşinden gittim.

Bütün gün zar zor tuttuğum gözyaşlarımı geri kırpıştırdım. "Hiç hakkın yoktu," diye homurdandım.

Geri geri yürürken yüzünü bana dönerek döndü.

"Beni bulduğunda tüm iyi kısımları kendi başına anladı. Endişelenme Lana. Oyunu senin istediğin gibi oynuyorum."

Ayaklarım oldukları yerde donuyor ve bu soğukluk geri geliyor, neredeyse akacak olan gözyaşlarımı alıp götürüyor. Sanki Jake görüyor, çünkü yüzü düşüyor.

"Oyun oynamıyorum ve artık bir ödül yok."

Yanından geçerken inliyor. Lanet olsun Lana. Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bir deneme daha yapmam gerekiyor, sonra bu geceki cinayet hakkında konuşuruz.

Bileğimi tuttu ve ben de tepki vererek onu savurdum ve oturma odasının zeminine çarparken üzerine çöktüm. Ben onu sabitlerken homurdandı, onu yerinde tutmak için tüm kaslarımı çalıştırdım.

"Nasıl oluyor da ikimiz de o lanet dersleri aldık, ama sen lanet olası ustasın ve ben hala orta seviyede hissediyorum."

Tüm çabalarıma rağmen, etrafımdaki kalkan bir parçayı çözerken dudaklarım seğirdi.

"Aynı nedenden ötürü, aynı teknik dersleri aldım ve siz sanal imparatorluklar yaratırken akıllı telefonumu zorlukla çalıştırabiliyorum."

Bana gülümsüyor ve ben de üzerinden atlayıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Gülümsemesi kaymaya başladığında, ciddiyetin geri gelmek üzere olduğunu biliyorum.

"Görmen gereken bir şey var."

Merakla, indirirken düştüğü yerden telefonunu alırken onu takip ettim. O kaldırıp parmaklarını ekranda hızla hareket ettirip bir şey ararken, ben boş boş pencereden dışarı bakıyorum.

Delaney Grove bir zamanlar benim evimdi. Sonra benim cehennemim oldu.

Şimdi buradan gitmek istiyorum çünkü artık benim için hiçbir şey değil.

Ama bu Marcus için bir şeydi.

Anneme.

Babama.

Cesetlerinin hepsi buraya gömüldü, tıpkı Kennedy Carlyle gibi. Mezar taşı aslında Victoria Evans yazmasına rağmen.

Ne berbat bir karmaşa, çok hassas bir şekilde dokuduk.

Aptalca bir plandı. Yapabileceğim en kötü şeyin, ulaşmak zorunda olduğum karanlık derinliklerden delirmek olduğunu düşündüm. Görünüşe göre aşık olmak gerçekten en kötüsüydü. Karanlık sadece benim sapkın küçük arkadaşım.

"İşte," dedi Jake, telefonunda oynat düğmesine basarak.

Ben ekranı incelerken oturdu ve videodaki zaman damgasının neredeyse bir saatlik olduğunu gördü. Logan'ı görmek kalbimin çarpmasını engellemiyor.

Yumruğunu duvara indirdi ve akmak için işaret eden gözyaşlarımın sıcaklığını görmezden gelerek yüzümü buruşturdum. Oradan, odanın karşısına bir sandalye fırlatarak kaybeder. Hiçbir şeye ve hiç kimseye bağırmadığı için birbiri ardına paramparça oluyor.

Köşeden bir sopa alıyor ve onu pencereye çarparak dışarı atıyor. Sonra sopayı odanın geri kalanına götürür ve tüm kontrolünü kaybettiği için kırabileceği her şeyi parçalar.

Yavaşça duvara yaslandım ve kıçım yere değene kadar vücudum duvardan aşağı kaydı. Ve izliyorum. Kontrolünü asla kaybetmeyen adamın erimesini izliyorum.

Bu benim hatam.

Uzaklaşmalıydım.

"Seni seviyor," dedi Jake, artık yanıma çömelirken oturmayarak omzumu tutarak.

Logan odayı yok etmeye, kırılabilecek her şeyi yok etmeye devam ederken dokunuşundan uzaklaştım.

"O beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyor," dedim boğuk bir sesle. "Onu, onun adına dünyayı yakacak kadar seviyorum."

Logan'ın savaş yolu sona ererken ekrana dokunuyorum ve başını geriye atıp tavana bakarken göğsü inip kalkıyor. Sonunda kabinden dışarı çıktı, soğukkanlılık maskesini yerine taktı ve kapıyı arkasından o kadar sert çarptı ki bir anda tekrar açıldı.

"Beni ihanete uğramış hissedecek kadar seviyor," diye ekledim sert bir fısıltıyla.

Jake yanımda kaskatı kesildi ve akan bir gözyaşını silerken ona telefonunu verdim.

Ona zaman tanımadın, Lana. Belki şimdi-”

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Onunla birlikte gün batımına gitmek istemez miyim sanıyorsun? İnatçı değilim, Jake. Tüm bu öldürmeleri bitirmek için gitmem gereken karanlık yerler yüzünden sürekli olarak gerçekliğe tutunmam konusunda endişeleniyorsun. Ama şu anda mantıksız olan sensin. Logan gerçeği öğrendi. Beni becerdi ve beni bir yatağa kelepçeli bıraktı ve gittiğinde… gözlerinde tiksinti ve acıdan başka bir şey yoktu.”

Hıçkırıklarımı bastırdım, şu anda tekrar dağılmayı reddediyorum.

Dudağım titrerken Jake'in gözleri yaşla doldu ama devam ettim. "O çok saf. Çok iyi. Çok dürüst ve gerçek. Çok nazik ve kibar. Beni âşık eden tüm bu nitelikler, çünkü o her şeydi - her şey! - Her zaman birini istemiştim. Ve beni sevdi. Yine de, sırf bencilce onu benimle karanlığa götürüp elimde tutabilmek için, onun hakkında beni aşık eden şeyleri lekelemek istiyordum. Bu yanlıştı."

Bencilce değil Lana, dedi Jake ihtiyatla.

"Marcus'tan beri aşkı bulamamışsın, her ne kadar Marcus bunu sadece senin için istemiş olsa da. Notu, hayatına devam etmen ve aşkı bulman için yalvarıyordu. Sözleri bana bu kahrolası kasabayı yakmam için yalvardı. Onun son isteğini yerine getirmek için üzerine düşeni yapmadın çünkü benimkinde bana yardım etmekle meşgulsün. Belki de artık bu şansı elde edebilmek için bu ortaklığı bozmanın zamanı gelmiştir."

Gözlerinde öfke parladı ve ayağa kalkıp yüzüme doğru gelmeye başladı.

Bunu birbirimize asla yapmayacağımıza yemin etmiştik, Lana. Etrafımızdaki dünya ne kadar yoğun olursa olsun asla diğerini uzaklaştırmayın. Canın yanıyor diye beni gönderemezsin. Anladım? Marcus'u bir daha bana karşı kullanamazsın . Anlaşıldı?"

Gözlerimden ardı ardına yaşlar süzülürken boğazımdaki düğümü yuttum ve bunu yaptığım için kendimden nefret ederek zayıfça başımı salladım. Jake'in kolları bana dolandı ve ben de karşılık olarak hemen kollarımı ona doladım.

Orada birbirimize sarılmış bir şekilde duruyoruz ve kısa bir an için tıpkı Marcus'un her zaman yaptığı gibi hissediyor ve kokuyor. Gözlerimi kapatıyorum, bir an için kardeşim geri gelmiş

gibi davranarak, beni ona sımsıkı sararak, omuzlarıma yüklediği ağırlıktan pişmanlık duyuyorum.

Jake için mutluluk istiyordu. Benden gazap istiyordu.

Jake'in böyle bir görev için fazla nazik olduğunu düşündü.

Kırılan kalbimde öfkenin şiddetle yanacağını biliyordu.

Benden önce bir canavar olduğumu biliyordu.

Onun Marcus olduğu yanılsaması yavaş yavaş solmaya başlarken yüzüm göğsüne bastırıldı. Onun Jake olduğunu bilmek de bir o kadar rahatlatıcı. O benim on yıllık kardeşim.

Başımı yanağımı göğsüne yaslayacak şekilde çevirerek ekranda Logan'la birlikte monitöre bakıyorum. Artık kasaba meydanında, artık ihanete uğramış bir adam gibi görünmüyor.

Ekibiyle konuşuyor ama ses kısık, bu yüzden ne dediğini bilmiyorum. Erimesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti. Şimdiye kadar onları beni bulmaları için gönderiyor olabilirdi.

"Bazen, tüm bunları yapabileceğimi bilmek için kardeşimin benim hakkımda ne düşünmüş olabileceğini merak ediyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

Jake'in kolları etrafımı sarıyor. "Senin tanıdığı en güçlü insan olduğunu düşündü ve her zaman senin ateşinden övgüyle söz etti, Victoria," dedi bana.

Başımı sallıyorum. Bana bir daha asla öyle deme, diye fısıldadım.

Başımın tepesini öpüyor, sert bir şekilde içini çekiyor. "Bunu istediğin zaman durdurabiliriz. Verdiğin sözü fazlasıyla yerine getirdin."

Gözlerim Şerif Cannon'ın yardımcılarıyla özel bir toplantı yaptığı başka bir ekrana kaydı. Gözlerim kısıldı çünkü plan yaptıklarını biliyordum.

"HAYIR. Yapamam. Bunu bugün bitirmezsem, bizim çektiğimiz acıyla başka biri yüzleşebilir. Asla durmayacaklar ve kimse onları durduramayacak. Şimdi durursam, her şey boşunaydı. Bunun bizim başımıza gelmesinin bir nedeni olmalı, bu sebep basit bir şekilde bunu bir kez ve sonsuza kadar bitirecek kadar hasta olma yeteneğine sahip tek kişi olmam olsa bile.

Ondan uzaklaşırken, Jake bileğimi tuttu ve beni ona doğru döndürdü. Gözlerimiz çarpıştığında, bakışlarındaki çelik gibi parıltıyı görüyorum.

“ Sen hasta değilsin. Marcus haklıydı, sen tanıdığım en güçlü insansın. Sen hasta değilsin, Lana. Sen dünyayı bu hastalıklı kasabadan kurtarabilecek kahrolası bir kara meleksin .”

Ona, sözlerinin bana yardımcı olduğu yanılsamasını vererek, kırılgan bir gülümseme sundum. Ne olduğum önemli değil. Kim olduğum önemli değil.

Tek önemli olan görevimi bitirmem.

Ailemin intikamını al.

Ve bu kasabayı yerle bir edin.

Bir canavar olmak için aşkı hissetmeme gerek yok.

Sadece hatırlamaya ihtiyacım var.

Güneş batmak üzereyken yapmak zor değil. Karanlık gökyüzü izin verirsem hep anıları çağırır. Bir kez olsun onları içeri aldım.

"HAYIR!" diye bağırdım ve babama uzandım, Şerif Yardımcısı Murdock beni zaptediyor ve beni geri çekmek için neredeyse sol kolumu yuvasından çıkarıyordu. “Bunu o yapmadı! Yapamadı!”

“Geceleri hep bizimle!” diye bağıran Marcus, Yardımcı Briggs'le kendi kavgasını verirken, Marcus'un kolunu arkasından burkuyor ve onu duvara çarpıyor.

Sorun yok çocuklar, dedi babam, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Onlarla savaşma. İyiyim. Her şey yoluna girecek. İşlemediğim suçlardan dolayı beni mahkum etmelerinin hiçbir yolu yok.”

Şerif Cannon, "İşlediğin suçlardan dolayı seni mahkûm edebilmemiz iyi oldu, seni kötü orospu çocuğu," diye homurdandı, yumruğunu babamın karnına o kadar sert vurdu ki, babam belinden büküldü ve elleri kelepçeli olarak yere yığıldı. onun arkasında.

Marcus ve ben, yerdeyken babamızın suratına tekme attığında, şerifi durdurmaları için yalvararak boşuna bağırıyoruz. Babam sırtına döndü, darbeden sonra ağzından kanlar akıyordu.

Önümüzde güçlü olmaya çalışıyor ama şerif onu bu sefer tam yanından tekrar tekmelediğinde küçük bir hıçkırık kaçtı ağzından.

"Kolay gelsin, burada olmaz," diyor SSA Johnson, biz tutunduğumuz zincirlerden kurtulmaya çalışırken bize sırıtarak. "Ama bilmelisin ki, babanın işlediği suçlara dair kanıtlar var."

Eğilip babamın yanına çömeldi.

Johnson yüzünde uğursuz bir sırıtışla, "Bir daha asla özgürlüğü göremeyeceksin ve ne yapmam gerekse de, bundan emin olacağım," diyor.

Tekrar kurtulmaya çalıştığımda Murdock beni duvara fırlatıyor ve ağırlığı üzerime çöktüğünde haykırıyorum. "Belki de ona bir ders vermeli ve kadınlarımıza yaptığı tüm iğrenç şeyleri izlemesine izin vermeliyim..." Saçımı yana doğru tararken sözleri yarıda kesildi ve ben ona karşı kaskatı kesildim. "Kızını kullanarak," diye ekliyor, sesinde ürkütücü bir söz var.

"HAYIR!" Babam bağırır ve şeriften bir tekme daha kazanır.

Johnson, "Bunu yaparsan seni kendim tutuklarım," diye homurdanıyor. Evans'ın peşindeyiz. Bunlar sadece çocuklar. Hadi ama. Bizim adamımız var. Daha önümüzde uzun bir yol var."

"Ya da şimdi bitirebiliriz," diyor Briggs, Marcus'u hâlâ tutarken.

Murdock iğrenç vücudunu hâlâ benimkine bastırarak beni dizginlemeye devam ediyor.

Johnson, "İşleri benim yöntemimle yapıyoruz," diye homurdandı. "İntikamını alacaksın. Ama şimdilik işleri benim yöntemimle yapıyoruz.

Babam dövüldü ve onu ayağa kaldırırken neredeyse tutarsızdı. Ben ağlarken, gerçeği dinlemeleri için bir kez daha yalvarırken, başı öne eğildi. Beni DUYMAK için. Ama kimse dinlemiyor.

Kimsenin umrunda değil.

Johnson ve şerif babamı kapıdan dışarı sürükledi ve ben hayatımın paramparça olmasını izledim.

Murdock beni geri çekerek duvarla aramda küçük bir ayrım oluşturdu, sonra sertçe tekrar duvarın içine itti. Başım dönüyor ve ağzımda kan tadı alıyorum.

"Bu ikiniz için bitmedi," diyor gözlerinde koyu bir parıltıyla.

Briggs kardeşimi yere fırlattı ve o yavaşça kalkarken ben de yanına koştum. Briggs ve Murdock çıkarken gülüyorlar, ben de Marcus'un elini tutuyorum.

"Onu mahkum edemezler. Bunların hepsi yakında bir kabus olacak," diye söz veriyor ağabeyim, bana bakarken sert ve kararlı gözleriyle doğrulurken. Söz veriyorum Victoria. Onun masum olduğunu kanıtlayacağız."

Masumiyet sonunda önemli değildi. DNA kanıtıyla değil.

"Kahretsin," dedi Jake, uzaktaki monitörün önüne otururken beni kendi kafamdan çekerek.

Dev Thomas küçük bir Honda'dan inip tüm yüksekliğiyle önündeki kiliseye bakarken gözlerim inanamayarak fal taşı gibi açıldı. Hiç şüphe yok ki Kyle'ı duymuştur.

"Burada ne işi var?" Jake sorar.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, dedim sırıtarak.

Lawrence ve Tyler'dan duyduklarım ve Dev'in geceki şenliklere hiç katılmadığı gerçeği göz önüne alındığında onu bağışladım. Ama insan avına katılmak istemiyorsa neden şehre gelsin ki?

"Ona mı gidiyorsun?" Dev, kameramızın olmadığı kiliseye girerken soruyor.

Buna cevap vermek zorunda değilim. Murdock'un ölmesi için birkaç saat beklemesi gerekecek.

"Dikkat olmak. Logan'ın diğerlerine ne söylediğini görmek için görüntüleri yedeklemem gerekiyor.

"Hadley'i ara," dedim onun yerine omzumun üzerinden bakarak.

"Ona güvenebileceğimizden emin misin?" diye sorar, dudakları gerilir.

"Ona güvenmek zorunda değilsin. Sadece güvenliğini tehlikeye atmayacağıma güven."

Başını sallarken içini çekti ve bir telefon aldı.

"Her ihtimale karşı kasabanın kenarına kadar gideceğim."

O işini yaparken dışarı çıktım ve camları karartılmış arabaya atladım. Ormandan hızla çıkıyorum ve kasaba sınırlarına ulaşana kadar yavaşlamıyorum. Şerif oğlunun ölümünün intikamını almak için savaş yolunda olduğundan, polisler şu anda hız konusunda endişeli değil.

Kızı öldürüldüğünde onu kırdı. Sokaklarda tecavüze uğramamıza ve dövülmemize neden olan şey, halka teşhir edilmesiydi.

Umarım oğlunu kaybetmek onu öldürür. Onu kasabaya göstermek, daha önce bahsedilen kederini tanımak için hoş bir dokunuştu. Kızı bir sürtük ve züppeydi ama ölmeyi hak etmiyordu.

Kyle mı? Kyle, aldığından daha fazlasını hak etti.

Eczanenin yakınına park ettim ve tuzağa düşmediğimden emin olmak için çevremi dikkatle inceleyerek kiliseye giden iki blok yürüdüm.

Kimsenin kiliseye odaklanmadığından emin olduğumda arkadan içeri girip sessizce içeri girdim. Kyle'ın derisiz bedeniyle kilisenin çan kulesine saygısızlık etmiş olmama rağmen, alevler içinde patlamadığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum, bu yüzden belki de henüz kötülük tarafından tamamen tüketilmedim.

Kilisenin ana bölümüne geldiğimde, annemin bir zamanlar kasaba oyunları için oynadığı sahneye giden perdenin arkasında duruyorum.

Dev dizlerinin üzerinde, dua edercesine ellerini kavuşturmuş ve gözlerinden yaşlar sızarken gözleri kapalıdır.

Pekala… bu beklenmedik bir şey.

Dev boğuk bir sesle, "Lütfen bu kasabaya son geldiğimde işlediğim günahları bağışla," diyor. "Ben bunu hak etmesem de. Bana şimdi yapılması gerekeni yapma gücü ver ve kız kardeşimi herhangi bir zarardan veya misillemeden koru."

Başımı kaldırıp onu inceliyorum. Gözlerim yan odada geziniyor, hâlâ bir tuzak bekliyordu. Böyle bir şey yerinde görünmüyor.

Kesinlikle emin olmak için, değiştirdiğim kullan-at telefonumdan Jake'e mesaj attım.

ME: Kilisede gözünüz var mı?

JAKE: Oraya giden kimse yok. Federallerin hepsi meydanda ve asıl katil hakkında yeni kanıtlar ortaya çıkarmak için kapı kapı dolaşmaktan bahsediyorlar. Johnson, Cannon ve milletvekilleri belediye binasında kim olabileceğiniz ve sizi nasıl dışarı çekecekleri hakkında konuşuyorlar. Sahil temiz.

ME: Orijinal katil mi? Neden?

JAKE: Gerçekte kim olduğunu bulmak istiyorlar. Şimdilik odak noktaları değişti. Görünüşe göre Logan senin sırrını saklamış... Hadley bana yalan söylemediği ve bir oyun kurmadıkları sürece.

BEN: Ne soruyorlar?

JAKE: İlk cinayetin anne babanın ilk randevusunun yıldönümünde olduğunu öğrendiler. Ayrıca kadınların annenle aynı özelliklere sahip olduğunu da öğrendiler.

Telefonu elimde daha sıkı tuttum ve sorgulamamaya karar vererek yorgun bir nefes verdim. Şu anda dikkat dağıtmaya ihtiyacım yok.

Soğuk kalpli bir katilin maskesini çıkarıyorum ve tanıdık bir rahatlıkla rolüme alışıyorum. Benim bu versiyonum olmak daha kolay. Umursamayan veya çekinmeyen versiyon.

Dev'in gözleri kapalıydı ve sahnenin kenarındaki yerime oturmak için aşağı atladım, kürsünün hemen yanında oturdum - hala alev yok - ve Dev'in yaklaşık yedi fit önünde.

Bir dakika daha dua etmeye devam eder ve gözleri açıldığında, önünde birini görünce şok olarak tökezleyerek kıçına geri döner.

"Merhaba Dev. Uzun zamandır görüşemedik."

Yüzünün rengi çekiliyor. Victoria, diye fısıldadı beni şaşırtarak.

Şaşkınlığımı saklıyorum. "Beni ilk tanıyan sensin."

Yavaşça başını sallarken sesli bir şekilde yutkunur. "Cinayetleri duyduğumda sen olduğunu biliyordum," diye devam etti, yavaşça dizlerinin üzerine doğruldu ama ayağa kalkmaya çalışmadı. "Marcus o gece ölümden bir melek olarak dirileceğine yemin etti. Bu günün geleceğini her zaman biliyordu. Ve gözlerin… Gözlerin seni ele veriyor."

Gözlerimi devirdim ve öne doğru eğilerek onu umursamaz bir soğuklukla inceledim.

"Seni bağışladım ve Kyle'ın derisi yüzülmüş ve tam da bu kilisenin kulesine asılmışken sen bu kasabaya geldin. Neden buradasın?"

Dudağı titriyor ve elleri korkudan titremeye başlıyor. Bu korku hoşuma gitti.

"Doğru olanı yapmaya geldim. Onlara şöyle-"

"Onlara ölü bir kızın intikam almak için mezardan kalktığını söylemek için mi?" Dudaklarımda karanlık, alaycı bir gülümseme kıvrılırken.

"HAYIR!" diyor biraz panikleyerek. "Hayır," diyor tekrar, bu kez etrafına bakarken daha sessiz.

Dev iyileşirken ekrandan ekrana geçiş yapan kameraları bana göstermek için uygulamayı kullanarak telefonuma baktım. Yanımda kimsenin olmadığını görünce tekrar dikkatimi ona verdim.

"Federallere olanları anlatmaya geldim," diye devam ediyor. "Bir bölünme olduğunu ve Johnson'ın diğer federallerden aleyhinde çalıştığını duydum."

Dudaklarım seğiriyor. "Ah, anlıyorum. Eh, ne olduğunu biliyorlar."

Diana bana onları aradığını söyledi.

Küçük gülümsemem düşüyor. Diana mı? Onunla iletişim halinde mi kaldı?

İhanetin acısını görmezden gelerek Dev'e odaklanmaya devam ettim.

"Yani onlara zaten duydukları hikayeyi anlatmaya mı geldin?"

Yavaşça başını sallıyor. "HAYIR. Onlara gerisini anlatmaya geldim. Bilmedikleri kısımlar. Kyle'ın annesiyle ilgili kısım."

Nefesim kesiliyor.

Onlara gerçek katilin kim olduğunu da söylemeyi planlıyorum, Victoria. Babanın adını temize çıkarmalarını ve ailene hak ettiği geri kalanı vermelerini istiyorum. O zaman ruhunuz huzura kavuşabilir."

Şakasız gülüyorum. "Benim gerçekten mezardan dirilen bir hayalet olduğumu mu düşünüyorsun?" alay ediyorum.

Başını sallıyor. "Bence intikam için ruhunu şeytana satıyorsun ve ben de ruhun tamamen kaybolmadan sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni kurtarmak istiyorum.

Bu sefer onunla alay ederek, benden daha fazla kahkaha kaçtı. "Beni kurtarmak isteseydin, bunu on yıl önce yapmalıydın."

Sahneden iniyorum ve ben bıçağı çekerken geriliyor. "Artık çok ileri gittim, Dev. Şansın vardı. Bunun yerine, ruhumu bedenimden ayırırken kenardan izledin. Öfke ya da kırıklıktı. Sizce hangi yolu seçtim?”

Dudakları çanta. "Hiçbir ruh kurtarmaktan üstün değildir, Victoria. HAYIR-"

Bıçağı fırlattım ve kaçmaya çalışmasına rağmen, yanındaki duvara çarparak uzaklaşırken çığlık attı. Bunu biraz komik buluyorum.

Bıçak, Şerif Cannon'ın resmine ve kiliseye bu kadar cömert bağış yaptığı için onu öven plakete saplanmış. Tam gözlerinin arasında ve ona bu kadar iyi nişan almak için hiç bakmam gerekmedi.

Bir kez daha Dev'in yüzünün rengi çekildi çünkü benim artık sokaklarda kan kaybetmesine izin verdikleri zayıf küçük kız olmadığımın kanıtını görüyor.

"Ben daha güçlüyüm. Daha hızlı. Daha akıllı. Ve bu kasabadaki herkesten çok daha ölümcül. Ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun. Kyle, şerifin sevgisine ve korumasına sahipti. Yine de onun derisini yüzdüm ve tüm kasabanın ölümüne tanık olması için onu kuleden sarkıttım. Beni kızdırma Dev. Ben on yıl önce sırtını döndüğün kız değilim. Sırtını tekrar bana çevirirsem, bu kız senin omurganı oyacak.

Ben şerifin kafasından bıçağı çıkarmak için yürürken yutkundu ve omzumun üzerinden ona baktım.

Ve bir daha bana Victoria deme, yoksa neredeyse yapmaya karar verdiğim gibi dilini keserim. Hala temiz olduğundan emin değilim, o yüzden bana bir daha kendini hatırlatma. Anlaşıldı?"

Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar düşüyor.

Yanından geçiyorum ve buz gibi esinti beni takip ederken o ürperiyor.

"Üzgünüm," dedi yanından geçerken. "Ben çok üzgünüm."

Ayak seslerim durdu ve bıçağı daha sıkı kavradım, kontrolümü kaybetmemeye ve gereksiz yere onu öldürmemeye karar verdim. Bu kadar yakınken o gecedeki rolünü unutmak zor.

Durdurulamayacağımı unutma, dedim arkamı dönmeden. "Başkalarından esirgediğim halde sana merhamet gösterdiğime pişman etme. Jason'ın da zamanı geliyor. Beni de senin için geri döndürme. Ve baban hâlâ listemde."

"Annem ve kız kardeşim masum," diye patladı hemen.

Kapıya dönük kalıyorum. "Annenin masumiyeti tartışılabilir ama o benim listemde yok. Kız kardeşin üniversiteye gittiğinde her zaman söylentilerden korunmuştur . Kendi iyiliği için, onu daha az saf yap, Dev. Böyle kötülüklerin var olduğuna inanmayanlar için acımasız bir dünya. Bilebilirdim."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım ve kimse beni görmeden bıçağı çizmeme geri soktum.

İhtiyacım olan bu değildi.

Ruhumun bu kadar hasar görmesinin nedeni onlarken, birinin ruhumu kurtarmaya çalışmasını istemiyorum . Onlardan birinin bana vaaz vermeye çalışmasını istemiyorum . İkiyüzlülük üzerinde durulmayacak kadar gülünç.

Sırtımda bir ürperti hissederek arkamı döndüm ve Dev'in peşimden geldiğini gördüm ve kaldırımda durdum, ışıksız bu bölümde karanlığa bürünmüştüm.

"Federallere gideceğim ama bunun doğru nedenlerle olduğunu bilmeni istedim. Nereye gittiğini sorabilir miyim?" aslanın pençesine karşı çıkan bir kuzu gibi yumuşak, çekingen bir sesle soruyor.

Birini öldürmek için, dedim küstahça.

Bembeyaz oluyor, sonra yere bakıyor. "Bildiğimi söylediğimde asıl katilin kim olduğunu sormadın."

Tekrar arkamı dönüp, "Çünkü zaten biliyorum," diye seslenmeden önce hızla gecenin karanlığına doğru yürümeye başladım.

Bölüm 3

Onu hatırlamaya devam etmedikçe, haksızlığa uğramak bir hiçtir.

—Konfüçyüs

LOGAN

Kendimden nefret ediyorum. Bu lanet davadan nefret ediyorum. Ve şu anda Lana ile aramda duran her şeyden nefret ediyorum.

Kulübesindeki bir sandalyeye çökerken Hadley'e sessizce, "Berbat ettim," dedim.

"Diyeceğim," diye mırıldandı.

"Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum ama yaptığım şeyi yapmamalıydım. O zaman Victoria olduğunu bilmiyordum…"

Sözcüklerin bitmesine izin vererek, bitiremeyerek uzun bir nefes verdim.

"Ne zaman ne?" Hadley eğilerek sorar.

"Onu öfkeyle becerdim ve sonra onu yatağa kelepçeledim, çıplak ve açıkta bıraktım ve konuşmasına izin vermedim."

Hadley yanımda kaskatı kesildi.

"Yapmadın," diyor sert bir fısıltıyla, dişlerini gıcırdatıyor.

Ellerimi birbirine kenetledim ve parmaklarımı acıya neden olacak kadar birbirine kenetledim. "Kennedy olduğunu ve Victoria Evans'a takıntılı olduğunu sanıyordum. Onun Victoria Evans olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu . Her şeyi farklı hallederdim . Daha az kafam karışmazdı ama kesinlikle ona bunu yapmazdım. Benimle oynadığını sanmıştım. Yaralanmıştım. Kendimi kandırılmış hissettim. Ve-"

Hadley sertçe, "Ve takıntılı vekiller kararsızdır ve saplantı olmadan sevemezler," diye belirtiyor. “Ama takıntılı bir vekil değil. Hayatında herhangi bir insanın katlanması gerekenden daha fazla boku olan yaralı bir kız. Ve sen ona sıçma sıranı aldın. Harika iş, Bennett. Harika bir iş.

Ayağa kalkıyor ve yanında dururken küfrediyorum. "Sıçtığımın farkındayım. Düzeltmeye çalışıyorum, Hadley. Ama onu bulamıyorum. Bu yüzden buradayım.”

Bana şüpheyle bakarak, Düzeltme biçimini tanımla, dedi.

Henüz hiçbir fikrim yok. Yaptığı her şeye göz yumabileceğim söylenemez. Yalan söyleyip de anlamadığımı söyleyemem. Kendimi... mahvolmuş hissediyorum," diye inledim, başımı ellerimin arasına alarak.

Eğildi, gözleri benimkilerde. "Senin izci olmadığımın farkındayım ama..."

"Bunu yapma, Hadley," diye sözünü kestim, çenem tik taklarla. "İşkence ve cinayet konusunda çelişiyormuş gibi davranma, kıçıma bir sopa sokacağım anlamına gelmez."

Sandalyeye yaslanarak işkence dolu bir nefes verdi.

"Üvey babam bir canavardı ve annem ve psikiyatristi, onu böyle gördüğüm için beni patolojik bir yalancı olduğuma ikna

ettiler." Rastgele ama acılı yorumu beni geriyor. "Hakkında bilgi sahibi olduğumuz yetmiş çocuk var, Logan."

Gözleri yaşarıyor ve boğazını temizliyor.

“Ben de çelişkiye düştüm. Sonra sadece altmış dokuz resim olduğunu fark ettim.”

"Resmin kayıptı," diyorum sessizce ama bunu zaten biliyordum. Kız arkadaşımın Hadley'i diğerlerinin onu görmesinden koruduğu sırada kendimi toparlayamadım.

“Beni kıracağından korktuğu için savunmasız küçük kızı görmemi istemedi. Lana, çoğu insanın dayanabileceğinden daha fazla acı yaşadı. Yüz yapısını yeniden inşa etmek için ihtiyaç duyduğu sayısız ameliyattan kaynaklanan fiziksel acı bile yeterince kötüydü. Üzerindeki psikolojik bedeli bir düşünün. Ailesini kaybetti. Evini kaybetti. Elinden alınmasın diye kimliğinden vazgeçti. O senin sandığından daha güçlü ve evet. Belki hasta bir orospu çocuğuyum ama onun tarafındayım.

Yüzümü iki elimle ovaladım, etrafımdaki her şeyi işlemeye çalışırken hiçbir şeye bakmadan.

"Kafamı toparlamam bir dakikamı aldı, bu yüzden aynısını yaptığın için sana yumruk atmıyorum. Benimle işin bittiğini söyledikten sonra seni buraya almamın nedeni de bu,” diye ekliyor.

Dudakları kıpırdıyor ve elimi çenemdeki sakalın üzerinde gezdirerek Lana'nın ilk uyandığında bunu bana nasıl yapacağını düşünüyorum. Hâlâ gerçek olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi sürekli bana dokunuyordu.

Hadley sessizce, Sen onun için her şeydin, dedi. "Ben hiç böyle sevilmedim. O senin hayatını kurtardı, Logan. Bu kasaba seni öldürmeye çalıştı ve seni kurtardı. Şahsen, sevdiğin adam

için bir adamı bıçaklamanın abartılı olduğunu düşünüyorum, ama yine de mükemmel derecede etkili.

Genellikle kuru mizahını takdir ederim. Bugün pek değil.

Gülümsememe rağmen gözlerini deviriyor. Yakında bir taraf seçmelisin, Logan. Arafta takılamazsın. Benimkini seçtim ve bu o.

"Yani tüm adli tıp raporlarını tahrif ediyorsun..."

"Zorunda olmadım. Lana iz bırakamayacak kadar iyi. Ayağa kalkarken içini çekiyor. Ama yapardım. Evet. Riskler söz konusu olduğunda, onun aldığı tek kişi sensin. Onu ve erkek kardeşini paramparça ettikleri geceden beri uğraştığı her şeyi çözecek tek ip sensin. Bunu elinden alacak mısın?"

Jake'e göre, ne seçersem seçeyim bu mümkün değil, dedim acı bir şekilde, Lana'ya ne kadar yakın olduğunu merak ederek. Cinsel bir şey olmadığını söylediğinde sözlerinden şüphe duymuyorum - nedense bu konuda ona güveniyorum, daha ben bilmeden önce onun geçmişinden gelen hayaletleri katletmesine yardım ettiğini söylemesine rağmen.

"Seni ya da ne kadar iyi olduğunu bilmiyor," diyor Hadley dizüstü bilgisayarını almaya başlarken.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Bir önsezim var. Doğru tarafı seçersen seninle paylaşacağım. Ne karar verdiğini öğreneyim."

Bir adam yanıma geldiğinde onu gözümün önünden ayırmamaya kararlı bir şekilde onu takip ettim. Nedense tanıdık geliyor ve ceplerinde iç içe geçmiş ellerini izliyorum. Öne doğru eğilmiş omuzları ve gözlerindeki korkuyla, bir tehdit olamayacak kadar uysal görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"SSA Bennett'i arıyorum. Kız kardeşim sizin burada kamp kurduğunuzu söyledi." Etrafa şöyle bir göz gezdiriyor.

"Ben SSA Bennett," dedim temkinli bir şekilde, elim yavaşça kılıfımdan sarkarken, parmaklarım yavaşça silahımı koyan kayışı açarken.

Ellerini cebinden çıkarıp iki yanında sallanmasına izin verdi.

"Ben Devin Thomas."

Adı bana yüzünün neden tanıdık geldiğini söylüyor.

"Şu anda gerçekten bu kasabada olmamalısın," dedim çenemi gıdıklayarak.

İçimdeki her bir lif, yüzünü unutulmaya yüz tutma dürtüsünü dizginlemek için savaşıyor; tesadüfen ortaya çıkan ve beni şaşırtan karanlık, koruyucu bir taraf. Lana'nın Victoria olduğunu bilmek, bu davayla ilgili her şeyi değiştiriyor, onu kişiselleştiriyor. Bu ana kadar ne kadar aşırı olduğunu bilmiyordum.

Sert bir tavırla, "Bu almaya hazır olduğum bir risk," dedi. "İhtiyacın olan bilgilere sahibim."

Gözlerim kısılıyor. "Çok geç kaldın. On üçünüzün o gece ne yaptığıyla ilgili tonlarca ifademiz var.

Elini saçlarından geçirmeden önce yüzünü buruşturdu. “O gece, son on yıldır her uyanma ve uyku anımda beni rahatsız etti. Aynı günahları işlememiş olabilirim ama bir o kadar da suçluydum. Ve Scarlet Slayer ölmem gerektiğine karar verirse onu hiçbir şekilde suçlamayacağım.

"O?" O solgunlaştığında dudaklarım seğiriyor.

Görünüşe göre Lana onu çoktan ziyaret etmiş.

Yani onu . O. Her neyse. Her neyse, sana Jane Davenport'tan bahsetmeye geldim. O geceyi zaten bildiğini biliyorum.”

Kaşlarım çatıldı. Kyle'ın annesi, dedim düz bir sesle.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor, etrafımızı saran ormana temkinli bir şekilde bakarak.

Ona Hadley'nin kulübesine girmesini işaret ediyorum ve etrafa bakındığımda Leonard'ı görüyorum. Bana katılması için başımı salladım ve ayağa kalktı.

"O adam kim?"

"Devin Thomas."

Derin bir nefes aldı ve Devin gergin bir şekilde ellerini ovuşturarak koltuğa otururken ikimiz de kabine girdik. "Neden kimseyi tutuklamadınız? Ne yaptığımızı bilseydin, demek istiyorum."

"Kelimeler, herhangi bir fiziksel kanıt olmadan hiçbir şey ifade etmez. Ama bir itirafname imzalarsan, seni seve seve içeri alırım."

Karanlıkça gülümsedim ve o yutkunarak başını salladı.

"Hayatımı tersine çevirdim, ama Tanrı'nın yapmamı istediği şeyin bu olduğunu hissediyorsam, öyle olsun. Şimdilik size Jane'den bahsetmeme izin verin.

"Ya ona?" Leonard oturarak sorar.

Devin ona baktı ama sonunda tekrar benimle yüz yüze geldi. "Orijinal cinayetlerde bulunan ilk birkaç kadının vücutlarında DNA kanıtı yoktu. Johnson bunların ortasında geldi ve Evans'ın katil olduğuna hemen hemen karar verdikten sonra, birdenbire tüm yeni sahnelerde DNA kanıtları ortaya çıkmaya başladı.

"Kanıtları tahrif ettiğini mi söylüyorsun?" Açıkça soruyorum, şaşırmadım. Zaten şüphelerim vardı. "Robert'ın menisini cesetlerin içine nasıl almış?"

"Jane Davenport," diye yanıtlıyor hemen. Şerif pençelerini onun derinlerine saplamıştı. O kadından nefret ediyordu ve oğlunu bunca yıl saklamanın cezası olarak onu burada tuttu. Eğer ayrılırsa onu öldürmekle tehdit etti. Ve bunun bir blöf olmadığını kesinlikle biliyordu."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor," diye belirtiyor Leonard.

Devin başını salladı. “Jane kasabanın dışlanmışıydı. Ona iyi davranan tek kişi Robert Evans'tı. Herkese karşı iyiydi. Karısını o kadar çok seviyordu ki, onun ölümünden sonra bir daha hayatına devam edemeyecekti. Ama bir hayaleti seven bir adamın bile hala ihtiyaçları vardır, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

Leonard eğildi ve ben de geriye yaslandım.

"Cinsel bir ilişkileri olduğunu söylüyorsun - Robert ve Jane," diye tahmin ediyorum.

"Victoria ve Marcus da dahil olmak üzere bütün kasaba bunu biliyordu. Victoria onun yeniden mutlu olmasını istiyordu. Marcus, babasının ilişkiyi saklamayı bırakması konusunda kararlıydı. Kyle mı? Kyle öfkeliydi. Robert'tan zaten nefret ediyordu çünkü burada ona karşı çıkacak birkaç kişiden biriydi. Victoria, Kyle'ı küçük düşürdükten kısa bir süre sonra. Hiçbir kızın geri çeviremeyeceği bir adam olduğunu düşündü ve Robert'a olan muamelesi nedeniyle herkesin önünde ondan ayrıldı.

Sert bir şekilde iç çekerek başını sallıyor.

“O zamanlar uyum sağlamak için çok çaresizdim. Ufak tefek şeyler olduğunu, kimsenin zarar görmeyeceğini düşündüm. Kyle her zaman zorbaydı, bu yüzden ya arkadaşı olacaktı ya da düşmanı olacaktı. Kimse onun düşmanı olmak istemezdi. Kyle'a karşı çıkarlarsa babası onları ve ailelerini mahvederdi. Sadece Lindy Wheeler ve Robert Evans'a bakın. Bunlar sadece iki örnek.”

Bize acınası bir gülümseme veriyor.

"Peki Jane hangi rolü oynadı?" Leonard sorar.

"Kyle o gece böbürlendi," diye devam etti, konuya atlamadan. Kyle, Marcus ve Victoria ile işini bitirmeden önce Lindy'yi kaçmaya ikna ettikten sonra geri döndüm. Kyle'ın

Victoria'ya sonunda Robert'ı alt eden kişinin 'amcık annesi' olduğunu söylediğini duydum. Şerif Cannon hayatını tehdit ettikten sonra Jane, Johnson'a içinde Robert'ın meni bulunan kullanılmış prezervatifleri verdi. Victoria o zamana kadar kanlı bir hamurdu ama konuşmayı başardı. Kyle'a bunu kanıtlayacağını ve babasının adının temize çıkacağını söyledi. Ve işini bitirdiğinde hepimiz cehennemde yanardık.

Şakasızca gülüyor.

“O geceden beri cehennemde yaşıyorum, bu yüzden sözünü tuttu. En azından benim açımdan. Kyle güldü ve ona kendi annesinin mezarın yanında susturulduğunu söyledi ve sokaklarda kanlar içinde kalan kızın onu korkutabileceğini düşünmesini komik buldu.

Aramızda görünüyor.

"Sanırım şimdi gülmüyor."

Leonard bana bakıyor, ben de ona. Devin, hepsini öldürmek için geri gelenin Victoria olduğunu bildiğini söyledi.

Ama kasabada kimse bunun mümkün olduğuna inanmazken neden ölü bir kızdan şüpheleniyor?

Siz Kyle'ı araştırmalısınız, diye devam etti. "Önce gerçekten öldüğünden emin ol ve..."

"Kesinlikle öldü," diyor Leonard ürpererek.

"İçten içe, onun asıl katil olduğunu her zaman biliyordum. Ona Gece Katili diyorlardı, diye devam etti.

Bakışlarımı Dev'e çevirmeden önce Leonard'la tekrar birbirimize baktık.

"O olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Eğer ölümü hakkında duyduklarım doğruysa, görünüşe göre başka biri de öldürmüş."

Biraz daha vahşice öldürüldü, ama çünkü Marcus ve Victoria'nın öldüğü geceyi yöneten oydu. Neden onun katil olduğunu düşünüyorsun?”

Gözlerini devirerek homurdanıyor. "Belli değil mi?" diye sordu yüksek sesle, etrafımızı işaret ederek. “Kyle için dünya iplerdeki bir kuklaydı. Babası, onun içindeki saf kötülüğü asla görmeden, en kötü düşüncesizliğini örtbas etti. Kyle, herkesi en iyiyi görmeye ikna edebilirdi ama karanlık tarafını serbest bıraktığında, bu tüketici, boğucu ve düpedüz yara izi bırakıyordu.

Gözünden bir damla yaş akar ve onu hızla uzaklaştırır.

“Durup çaresiz bir kız ve erkeğin tecavüze uğramasını ve vahşice dövülerek öldürülmesini izledim. Hepsi Kyle'ın kolayca aşıladığı korku yüzünden. Cannon gibi biri onun her hareketini desteklerken bu kasabadaki hiç kimse onun peşine düşecek cesarete sahip değildi.

Ama katilin kendisi olduğunu söylemek, kendi kız kardeşine tecavüz edip öldürdüğünü söylemektir. Duyduğuma göre, şerifin kızına olan sevgisi, sırf suçlayacak birini bulması için masum bir adama iftira atmasına neden olacak kadar derinmiş," diye belirtiyorum.

"Kyle'ın kendi kız kardeşine tecavüz edip onu öldürebileceğini düşünmüyorsan, hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Rebecca Cannon, Mary Beth Cannon'ın kızıydı. Mary, Rebecca sadece beş yaşındayken yumurtalık kanserinden öldü. Şerifin henüz varlığından haberdar olmadığı Kyle'dan sadece bir yaş büyüktü.

"Bu da şerifin sadık olmadığı anlamına geliyor," diye belirtiyor Leonard.

Dev, "Bu da Rebecca'nın Kyle'dan nefret etmesine neden oldu," diye devam etti Dev. “Şerif, bariz sebeplerden dolayı ondan yanaydı ve Kyle'ın kasabada parmağını bile sürmesine izin verilmeyen tek kişi oydu. Rebecca'yı bu kadar tehdit etmiş olsaydı, şerif hiç duraksamadan onun işini bitirirdi. Yine de Rebecca, şerifi sinirlendirecek kadar trajik ve yaralayıcı bir şekilde sergilendi. Tüm bunları sadist bir zihin bulmuş gibi görünüyor ve Kyle'ın IQ'su, eninde sonunda Robert'ı suçlayacaklarını bile bile yapbozun her bir parçasını yönetmeye muktedir olduğunu size gösterecek."

"Neden Robert?" Bununla nereye varacağını anlayarak soruyorum. "Ve neden ilk cinayet, Robert ve Jasmine'in ilk randevularının yıl dönümüyle birlikte? Ve neden kızların çoğu Jasmine'e benziyordu?"

"Şey, birincisi, o Johnson denen adam, kısmen o gün ve mağduriyet nedeniyle, Robert olduğundan emin olarak soruşturmayı rayından çıkardı. Bu, Robert'a tuzak kurmanın sadece bir adımıydı. İkincisi, Victoria her zaman Kyle ve Morgan'ın radarındaydı - bu ikisi arasındaki sürekli savaş. Victoria, Jasmine'e çok benziyordu, bu yüzden kurban biliminiz anneden çok kızı merkeze almalı. Son olarak, Rebecca tipik bir kötü kızdı ve kötü kızlar daha az ayrıcalıklı olanı seçme eğilimindedir. Rebecca düzenli olarak Victoria'nın peşine düştü, ağzını oynattı, ailesi ve temizlikçi babasıyla alay etti.

Sanki bir şey hatırlamış gibi gülümseyerek duraksadı.

Bir gün Victoria'nın ölmüş annesi hakkında bir şeyler söyleyerek çok ileri gitti. Victoria, Rebecca'yı saçından yakaladı ve yüzünü dolaba çarptı. Rebecca'nın burnu patladı. Şerif, Victoria'nın peşine düşmeye çalıştı ama Robert'ın üzerinde bir tür pislik vardı ve bu onu geri adım attı. Şerif Cannon köşeye

sıkıştırılmaktan hoşlanmaz. O halde Victoria'ya sık sık zorbalık yapan kız Rebecca en çok rezil olan kişi mi? Şerif gemiye bindi ve bundan sonra sahip oldukları her şeyle Evans'ın peşine düştüler.

O sustu ve ben kafamda gerçekleri gözden geçirdim.

"Evans'ın şerif hakkındaki pisliği neydi?" Leonard sorar.

"Vergilerden falan elde etmek için kullandığı bazı finansal şeyler. Şerif bunu duruşmadan önce kapattı, bu yüzden bunun için yeterince ağır bir kaldıraç değildi.

Katilin Kyle olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, onun düşüncesine kapılmak çok kolay olurdu. O davayı kapanmaya hazır hale getirirdi.

Sonunda ona, "Katil Kyle değildi," dedim.

Gözleri öfkeleniyor. "O halde onu hafife alıyorsun."

Başımı sallıyorum. "Hiç şüphesiz bir seri katil olma yolunda hızla ilerliyordu ama o zamanlar o değildi. Katil aynı bilgiye sahipti ve kesinlikle Robert'ı suçlamalarına izin verecek kadar güçlü bir nefrete sahipti, hatta profilini ve şüphelerini ikna etmesine bile yardım etti. Hesaplanan her adımı yönetecek kadar yüksek bir IQ'ya sahip veya tutuyor. Ama Kyle asla duruşmaya gitmedi.

Kaşlarını çattı. "Bunun bununla ne ilgisi var?"

Leonard açıklamayı üstlenir. "Yalnızca acil yargılama grupları yerine duruşma odasındaki herkes dahil olmak üzere, duruşmanın görüntülerine sahibiz. Kyle hiçbir zaman orada olmadı çünkü gerçekten umurunda değildi," diyor Leonard açıkça. "Katil planladığı gibi gelişen her olayı izlemek ve Evans'ın düşüşünden bizzat zevk almak isterdi."

Devin, bunu düşünüyormuş gibi havası sönük bir halde arkasına yaslanır. "Yani Kyle değil miydi?"

Başımı sallıyorum.

"Öyleyse kimdi?" Talep ediyor.

"Hala çözmeye çalışıyoruz," diyorum DVD yığınını işaret ederek. "Günlük olarak orada olan her yüze sahibiz ve muhtemelen yapabileceğimiz tüm gerçeklere ve profil oluşturmaya dayanarak onları tek tek ekarte ediyoruz. Anonim ihbarcılar tarafından her dakika bu disklerden daha fazlasının gelmesi tuhaf."

Tiksinti içinde başını sallıyor. "Hala o olduğunu düşünüyorum ve siz aksini kanıtlayana kadar şimdiki katilin de aynı şeye inandığını düşünüyorum."

"Şüpheli," diyor Leonard hemen. "Şimdi öldüren mi? Tüm kanıtları incelemek için on yıl harcadılar ve şimdi bizim bildiğimizden çok daha fazla ayrıntı biliyorlar."

Gözleri bizimkilerle buluşuyor. "Umarım bunu asla yakalamazsın. Umarım bu, bu kasabanın içinde bıraktığı tüm kötülükleri bitirir. Meleklerin intikamına inanıyorum, Ajanlar. Ve bence bu katile, bu dünyayı bu kasabanın sunduğu yozlaşmadan kurtarmak için karanlık bir hediye verildi. Kurtarılacak bir ruh kaldığını düşünmüştüm ama şimdi olduğunu sanmıyorum. Sanırım meleklerin gazabı burada."

Aniden ayağa kalkar.

"Nereye gidiyorsun?" Leonard sorar.

Yüzünü bize çeviriyor. "Eğer beni tutuklamıyorsan, gidip küçük kız kardeşimi alıp bu yerden çok çok uzağa götüreceğim."

Başımı eğiyorum. "Neden?"

Kapıya yönelir ve açılana kadar arkasını dönmez. "Çünkü burası yanacak. Sana bunun sözünü verebilirim."

4. Bölüm

Davranışlardaki zayıflık karakter zayıflığına dönüşür.
-Albert Einstein

LANA

Ben Murdock'un iplerine son düğümü atıp onu sandalyeye bağlamayı bitirirken Jake telefona, "Sadece Murdock'un peşinden gittiğini sanıyordum," diye tısladı.

Sandalyede kıvranıyor, ağzındaki tıkaç tehditlerini boğuyor.

“Son ziyaretçimiz nedeniyle, kimsenin listeden kaçmamasını sağlıyorum. Sadece güvenli oynuyorum," diye cıvıldadım ve geri çekilip Murdock'un yüzüme hançerler diktiğini gördüğümde sırıttım.

Onu dövüp bağlamak neredeyse çok kolaydı. İşin zor kısmı onu sandığıma yüklemek ve görünmeden mahkeme salonunun merdivenlerinden yukarı sürüklemekti.

Neyse ki, Kyle'ın ölümünden sonraki onca kaosa rağmen kimse arka girişi korumuyordu. Bizi içeri sokmak için Murdock'un anahtarına ihtiyacım vardı.

Tokmağı alıp inceliyorum. Sapta Yargıç Henry Thomas oyulmuştur.

"Bu çok riskli."

"Hiç de değil," diye söz veriyorum Jake.

"Kahretsin," diye tıslıyor.

"Ne?"

Kızıl saçlının biri garaj yolumuzda bir arabadan iniyor.

Vücudum gergin. "Hadley bizi buldu," diye inledim.

"Bok. Bok. Bok. Onunla ne yapacağım?

"Ona zarar verme," diye uyardım onu.

"Yani onu çaya davet et?" o donuyor.

"Orada yalnızsa, bu bize yardım etmek için orada olduğu anlamına gelir. Sadece ne istediğine bak. Ve ciddiyim; ona zarar verme."

"Harika. Sen bir milletvekilini ve bir yargıcı öldürürken ben FBI'a iyi davranacağım," dedi kuru bir sesle.

"Kesinlikle," dedim telefonu yüzüne kapatmadan önce.

Telefonumu bir kenara koydum ve terlerken Murdock'u inceledim, hâlâ o sert bakışıyla beni cehenneme mahkûm edebilecekmiş gibi dik dik bakıyordu.

"Endişelenme ihtimaline karşı, kızınız ve karınız bu gece sağ salim evde olacaklar. Eminim dönmezsen seni özlemeyeceklerdir." Önünde çömeldim ve o öfke yavaş yavaş yerini isteksiz bir korkuya bırakırken gözlerimi ondan ayırmadım. "Biraz ağlayacaklarından neredeyse eminim, ama gizlice, kimse onlara bakmadığında, artık onları incitemeyeceğiniz için sahip oldukları o küçük huzurun kıymetini bilecekler."

Aniden ayağa kalktım ve o çığlık attı, ses tıkaç tarafından boğuldu.

Rastgele, Yargıç Thomas'ın oynatıcıdaki eski plağını açıyorum ve babamın davasından kalan kanıtları saklayarak veya yakarak geçen uzun bir günün ardından odasına dönmesini bekliyorum. İzini sürmekte on yıl geç kalmış olması çok kötü.

Kibir hakkında ne derler bilirsin...

On yıl boyunca, bu davanın bittiğini ve fazla temizliğe gerek olmadığını düşünerek tembelleştiler, olaya karışan herkesi öldürdüklerini ve bir FBI ajanının yanlarında olduğunu düşünürsek.

Mozart'ın Requiem'i, tutku ve heyecanla dolu dramatik bir kompozisyon olan odalardan akıyor.

Müziğin etkisinde kalıyorum, gözlerim kapalı dinliyorum. Babam her zaman bir Bach adamıydı, ama bence Mozart'ın tüm bestelerinde çok daha fazla duygu vardı.

Yargıç Thomas kapıyı arkasından kapatırken kapının açılma sesiyle arkama döndüm ve dudaklarımda bir gülümseme dans etti. Uzaktan kumandamdaki düğmeye basıyorum ve yeni taktığım kilidim yerine oturuyor. Açmanın tek yolu uzaktan kumandayı benden almak.

İyi şanslar.

Yargıç şaşkınlıkla kapıya bakarak geri çekilir. Müziğin çaldığını anlaması sonsuza dek sürmüş gibi görünüyor ve ben gölgelerin arasında pusuya yatarken o hızla dönüp pikapa bakıyor.

Murdock, yargıcın dikkatini ona çekecek kadar yüksek sesle şakanın üzerine bağırır. Yargıç Thomas, zaptedilmiş yardımcıyı görünce neredeyse kendi üzerine düşüyor.

"Greg!" Ben gölgelerden çıkarken Yargıç Thomas'ın nefesi kesildi.

Yardımcıyı çözmeye çabalıyor ve Murdock daha çok kıvranıyor, bağırıyor ve yargıcın dikkatini çekmeye çalışıyor. Murdock gözlerini kırpıştırarak yargıcı süzdü, ardından aptalı uyarmak için göz iletişimi ile elinden gelen her şeyi yaparak bana doğru panikli bakışlar fırlattı.

Bu yiğit bir çaba ama anlamsız. Korku filmlerinde en sevdiğim kısım, kendini tutan arkadaşın onları tehlikeye karşı uyarmak için elinden geleni yaparken aptalın arkasını dönmemesidir.

"Kahretsin, Greg, kıpırdama. Bu düğümler-”

Harika, dedim onun için bu cümleyi bitirerek.

Henry Thomas tökezledi, dizlerinin üzerine çöktü ve kocaman, dehşete düşmüş gözleriyle bana baktı.

Ne kadar uygun.

"Oradayken son sözlerini söyleyebilirsin," dedim bıçağı kaldırarak. "Ve belki hazır gelmişken günahlarını itiraf et."

Titriyor, dudakları kıpırdıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Sonunda ağzından üç kelime çıkıyor. "Sen kimsin?"

Eminim isteyebileceği en az önemli şey buydu.

"Belli değil mi?" Müzik çalarken ve Murdock bağlarına karşı mücadele ederken soruyorum. "Ben hayatını mahvettiğin kızım. Senin ve Şerif Cannon'ın eskisini ezip geçmemizden sonra gönderdiğiniz linç çetesini düşününce benim yüzüm farklı.

Zorla yutkunuyor, rengi soluyor.

“Diğerlerinin sergilediği barbarca gösteriye uymadığı için oğlunu bile dışladın. On altı yaşındaki bir kıza ya da on yedi yaşındaki bir erkeğe tecavüz edemediği için onu daha az erkek mi sandın? diye soruyorum, sesim eğleniyormuş gibi çıkarken, yapabileceğim tek şey şimdi onun boğazını kesmemek olduğunda.

"Hayır," diyor sert bir fısıltıyla. "Sen öldün-"

“Ben de duydum. Tekrar ve tekrar. Ölümle ilgili komik olan şey - birinin benim gibi bir kızı öldürmekte çok iyi bir iş çıkarması gerekiyor. Şimdiye kadar herkes bu görevde berbattı.”

Ayağa kalktı ve silah sakladığını sandığı masasına doğru geri geri gitti. Çekmeceyi ani bir hareketle açtığında, her yere bok savurduğunda ve amaçsızca benim çoktan çıkarma cüretini gösterdiğim bir silahı aradığında sırıtıyorum.

"Bulamayacaksın," dedim ona, tekrar kapıya koşması için zaman kazanmak için çaresizce çekmeceyi çekip bana fırlatırken.

Çekmeceden kolaylıkla sıyrıldım ve onun kapının kulpunu tekrar tekrar çekiştirişini hayranlıkla izledim.

Einstein, deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek olduğuna inanıyordu. Bu tanıma göre, yargıç, kapının sihirli bir şekilde açılacağını düşündüğü için açıkça delirmiştir.

Yardım için bağırmaya başlayınca müziği açtım. Salonların boş olduğunu biliyorum. Geç oldu, küçük kasaba mahkeme salonumuzda saatler geçti. Burada sadece birkaç kişi var ve hepsi de altımızda.

Kanıtları nasıl bastırdığınızı anlatın, Yargıç Thomas. Görgü tanıklarının ifadelerini nasıl görmezden geldiğinizi ve onların kabul edilemez olduğuna nasıl karar verdiğinizi anlatın."

Sırtı kapıya dönük, müzik çalarken göğsü inip kalkarak dönüyor ve bir Yargıcın öldürülmesi için mükemmel bir ortam yaratıyor.

"Mecburdum," diye homurdandı. "Zorundaydım, yoksa Şerif Cannon..."

"Suçlamayalım," diye homurdandım. "Bana rolünü söyle Yargıç. Belki de seni Kyle'a yaptığım gibi kilise kulesinde asılı bırakmam.

Panik onu olduğu yerde dondururken Murdock'un kavgası onu terk eder. Yargıç öne doğru sendelediğinde dudaklarımda ağır bir gülümseme beliriyor, şimdi tüm vücudu macunsu bir beyaza bürünmüş ve bana inanamayarak bakıyor.

Kyle gibi bir canavarı bu kadar vahşice öldürebilirsem ve bunu anlatacak kadar yaşarsam, o zaman gerçek kabuslar olduğumu biliyorlar. Onu seviyorum.

Bıçağı fırlatıyorum ve o çığlık atarak duvardaki resmine yapışırken yere dalıyor. O resimde cüppesini giyiyor, göze

çarpıyor ve kendini beğenmiş görünüyor. Gerçek adam korkudan titrerken yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Söyle bana!" Dışarıdan kontrolden çıkmış deli kadını oynarken içimden gülümseyerek bağırdım.

Kendi içine kıvrılıyor, daha çok ağlıyor. "Ben yaptım," diyor daha çok ağlayarak. "Yaptım. Robert Evans'ı temize çıkaran tüm kanıtları yok saydım. Ama o an yemin ederim ki o sandım. Johnson bize o olduğuna söz verdi."

Çömeldim, botumdan bir bıçak daha çıkardım ve küçük, hoş bir psikotik gösteri için sapıyla oynadım.

Gerisini bana anlat, dedim sessizce. "Sen ve şerif, tüm yardımcılarıyla birlikte, haksız yere hapse attığınız adamın çocuklarına tecavüz etmeleri için bir grup çocuğu nasıl gönderdiniz anlatın."

Hıçkırıkları içinde boğuluyor, sonraki kelimeleri hıçkırarak söylüyor. "Hiçbir zaman tecavüzü kastetmedim-"

"Saçmalık!" Bıçağı önümde tutarak çıkıştım. "Gerçek, Yargıç. Ben onu çoktan biliyorum. Sadece duymak istiyorum.

Nefesi zorlaşıyor ve ağlaması güçleşiyor. Çaba gerektirir ama sonunda tekrar konuşur.

"Biz sadece sizin de o kadınlarla aynı acıyı hissetmenizi istedik çünkü siz ikiniz onu savunmaktan vazgeçmediniz!"

O tanıdık soğukluk üzerime çöktü ve yavaşça ayağa kalkıp bıçaklı deli bir orospu olduğumu bildiği için korkudan tir tir titreyen Murdock'a doğru ilerledim. Eminim Kyle'ın vücudundaki tüm eti soyan benim olmam şu anda sinirlerini bozuyordur.

Plak atlamaya başlıyor, şarkı bitiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağı Murdock'un gövdesine saplarken sinir

bozucu sesin devam etmesine izin verdim. Yaradan kan sızıyor ve kırmızı tüyler ten rengi gömleğe karşı gittikçe büyüyor.

Murdock'un yanı sıra yargıç da çığlık atıyor ve ben yeniden dilimleyip Murdock'un tam ortasına doğru nişan alıyorum ve bu sefer yara derin. İçindeki her şey dışarı dökülüyor, bağırsakları kıvrılmayan bir iplik yumağı gibi vücudundan yuvarlanıyor.

Hareket etmeyi bıraktı, neredeyse anında ölüyor ve midesindekileri farklı bir şekilde dökerken yargıcın karşısına tekrar çıkıyorum.

O öğürürken, onun mücadele eksikliğini iklime aykırı bularak arkasından yaklaştım. Uzun zamandır korktuğum adamlar bunlar mıydı? Evladını ve karısını dövüp de bana bir yumruk bile indiremeyen? Cenin pozisyonunda yerde ağlayan, hayatı için savaşmak yerine kötü bir rüya gibi ortadan kaybolmam için dua eden biri mi?

Çıkarmak yerine bıçağı boğazına dayadım, bu öldürmelerde hiçbir heyecan bulamamıştım. Odaya kan fışkırıyor ve diğer tüm sesler boğazındaki yarayı aşmaya çalışırken, dudaklarından dökülen tek şey ıstırap dolu homurtular.

Onu, odasının halı kaplı zemini ile birlikte kırmızıya boyanmasına izin vererek süslü takım elbisesiyle orada bırakıyorum. Bıçağımı temizledikten sonra botuma geri soktum ama diğerini hakimin resmine yapıştırdım.

Sonra getirdiğim boya fırçasını çıkardım ve kana batırdım. Bu sefer duvar boyamak yerine mesaj bırakıyorum.

Kalbimi kıran adama bir mesaj.

Asla sevmemem gereken adama bir mesaj.

Tamamen çocukça ama kendime engel olamıyorum.

Ayrıldığım zaman, kanları büyük ölçüde çekilmişti ve kırmızı tonlarında lekelenmiş olarak dışarı çıktım ama kimse fark

etmedi. Neden rahatsız ettiğimi bilmesem de en azından o korkunç derecede büyük botları giydim.

Sonunda Logan beni dışlayacak.

Eve geri dönüyorum, kendimi çaresiz bir duşa ihtiyaç duyarken buluyorum. Garaj yolumuzda gümüş renkli bir sedan var ve kaşlarım çatıldı. Hadley, FBI tarafından verilen SUV'u kullanıyor. Belki GPS geçmişine bakmalarını engellemek için başka bir arabası vardır.

Kapıyı yavaşça açarken ihtiyatlı bir şekilde bıçağımı çıkardım. Tüm ışıklar kapalı ve monitörlerin hiçbiri açık değil.

Sessizce eve adım atıyorum, kapıyı gizlice kapatıyorum ve ürkütücü sessizlikte ihtiyatlı bir şekilde ilerliyorum. Arka odadan bozuk bir ses geliyor, bunu yüksek bir homurtu takip ederken acıya benzer bir ses geliyor.

Tereddüt etmeden, Jake'in odasının kapısını tekmeleyerek açtım, hemen ışığı yaktım, bıçağı havaya kaldırdım ve... dondum.

Jake küfretti, Hadley elleriyle çıplak göğüslerini kapatırken ciyakladı ve ağzım tam bir şok içinde birkaç kez açılıp kapandı.

"Ne oluyor be?" diye sordu Jake, sanki aklını kaçıran benmişim gibi.

"Ne oluyor be?" Geri ateş ediyorum.

Nadiren şaşırırım. Normalde sürprizlerden nefret ederim. Bu sefer… Bu küçük beklenmediklik külçesi hakkında ne hissettiğimden pek emin değilim.

Hadley, başını Jake'in göğsüne düşürürken inledi ve Jake'in kalçalarını kavrayarak onu altında yuvarladı. "Kapıyı kapat," diyor omzunun üzerinden.

Ve lanet olsun. Kalçaları hareket etmeye başlar.

Bitirmek için çenemi yerden kaldırana kadar bekleyemiyor mu?

Kapıyı çarptım ve geçici odama doğru ilerlerken geriye doğru tökezledim. Artık her yerime kan damladı. Balodan sonra Carrie gibi görünmek zorundayım ama hiçbiri benim adıma düzüşmeyi bırakmaya mecbur hissetmedi.

İlk düşüncem Logan'ı aramak oldu.

İkinci düşüncem, onunla bir daha asla konuşamayacağımı düşünürsek, bunun ne kadar aptalca olduğu.

Üçüncü düşüncem... Gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.

Duşa giriyorum, kıyafetlerim ve her şeyim ve soğuk spreyin altında soyunmaya başlıyorum. Soğuğa karşı ürkmüyorum bile, ama nihayet geldiğinde sıcaklığa eriyorum. Kanı ve ölümü silip süpürürken, tazelenip kendimi delilikten arındırırken, giysilerim ayaklarımın dibindeki bir su birikintisinde yatıyor.

Banyo kapısının açıldığını duyduğumda neredeyse işim bitmişti.

"Silahlı ve öldürmeye hazır halde kapımı tekmelemenin bir nedeni var mı?" Jake, duş perdesinin diğer tarafından sordu.

"Duşta birini öldürmeliydim," dedim rastgele. “Katilin her zaman gizlice içeri girip bıçağı perdeden kestiği korku filmlerindeki gibi. O zaman su kırmızı akar.”

"Güzel. Ve evet, aynı filmlerin hepsini izledim Lana. Bu bana ve Marcus'a işkence ettiğin bir şeydi çünkü onlardan nefret ediyorduk ve sen onları tek başına izlemeyi reddetmiştin."

"Korktum," dedim sessizce. "Artık onları tek başıma izleyebilirim."

Bir nefes üflüyor. "Soruma cevap ver lütfen. Orada ne oldu?

Gözlerimi devirdim ve ona bakmak için kafamı duştan çıkardım. "Kulağa zevk gibi gelmeyen -becerileriniz hakkında gerçekten bir şeyler söylemesi gereken- sesler duydum, bu

yüzden hayatınızı kurtarmak için daldım. Sikini vajinasına hapseden bir lezbiyenden. Ne oluyor, Jake?”

Dudakları seğiriyor. "İyi oyna dedin."

"O sözleri ben söylemedim. Ve 'iyi oyna' onu ham becermek anlamına nasıl geliyor?

Omuz silkiyor. "O havalı. Benim gibi bilgisayar korsanı ama benim kadar iyi değil çünkü yakalandı."

"Ben bir çocuktum!" Hadley'nin kulak misafiri olduğunu itiraf ederek bağırdığını duydum.

Gülmemeye çalışıyorum. "Ve sen bir lezbiyen değilsin?" Soruyorum.

Banyoya giriyor, saçları vahşi bir kızıllık karışımı. Aceleyle giyinmiş gibi kıyafetleri tam olarak doğru değil.

"Sana olmadığımı söyledim. Kadınlardan hoşlanırım ama uzun zamandır erkekler beni erteliyor. Ferguson'u öldürdüğünden beri... huzursuzluğun bir kısmı azaldı. Bu gece Jake ile tanıştım, onun benimle aynı olduğunu zaten biliyordum ve... eh, sonunda ne olduğunu biliyorsun.

"Yargıç ve yardımcıyı üzerimden atmayı bitirdiğimde bunu tartışabilir miyiz?" Kuru bir şekilde soruyorum.

Jake yüzünü buruşturdu, gözleri temkinli bir şekilde Hadley'e kaydı ama Jake sadece omuz silkmekle yetindi. "Neyle çalıştığımı gördün. Sahip olduklarınızı görmem adil olur.”

Normal şartlar altında gülerdim ama henüz bunun için yeterince buz çözmedim.

Ancak Jake, onun gelişigüzel tepkisi karşısında rahatlamış gibi görünerek alçak sesle kıs kıs güldü.

"Daha sonra. Naber? Neden bizi takip ettin? Ve daha da önemlisi, bizi nasıl buldunuz?”

Bakışlarını Jake'e çevirdi. "Düşündüğü kadar iyi değil."

Kadın ona tatlı tatlı gülümsüyor, çifte anlamı açık bir şekilde ve adam ona meydan okurcasına kaşını kaldırıyor.

"Tamam o zaman. Jake, kimsenin bizi onun bulduğu gibi bulamamasını sağla.

Hadley elini vuruyor. "Ben Alan'dan çok daha iyiyim ve seni takip edecek tek kişi o. Seni asla benim bulduğum gibi bulamayacak.

Telefonu çalıyor ve kontrol ediyor. Kaşları hemen çatıldı.

"Ne?" diye sordu Jake, telefonuna bakarak.

Onu ondan korumasını bekliyorum ama onun yerine ona veriyor. "Sanırım bir fırça ödünç almam gerekiyor," dedi bana. "Bir de kıyafet. Oradaki Thor pantolonumu yırtıp açtı ve şimdi fermuar gitmiş. Gömleğimde de bir şeyler var. Seni neyle ilgili tahmin oyunundan kurtaracağım."

Elimi genel yönüne doğru sallarken inledim. "İhtiyacın olanı al. Ama umarım kırmızılar içinde iyi görünürsün."

Kızıl saçlarını savurmadan önce küfretti. "Kırmızı, çekemediğim tek renk. Her gölge bununla çatışır. Siyah bir kapüşonlu falan giydiğini sanıyordum.

"Siyah kapşonlularım öldürücü gömleklerdir ve muhtemelen üzerlerinde kan izleri vardır. Onları giymek iyi bir fikir değil."

Döndü ve dışarı çıktı, yolda telefonunu Jake'in elinden geri aldı. Ona soru sorarcasına bakıyorum.

"Yargıcı ve yardımcısını bulmuşlar zaten."

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. "İyi. Gerçek eğlence şimdi başlıyor."

Bölüm 5

Sahte yüz, sahte kalbin bildiğini saklamalıdır.
-William Shakespeare

LOGAN

"Biz ne biliyoruz?" diye sordum eldiveni çıkaran Leonard'a.

"Şerifin bizi buradan çıkarmaya çalışması dışında mı demek istiyorsun? Fazla değil."

Johnson odanın diğer tarafından bana bakıyor, bakışlarında saf bir nefret var. Onu görmezden geliyorum.

Ona karşı sağlam deliller bulmaya yaklaştığımı biliyor. An meselesi.

Gözlerimi Murdock Yardımcısı Murdock'un kanlı kalıntılarından kaldırırken Leonard, Sanırım bu mesaj senin içindi, diye fısıldadı.

Gözlerim işaret ettiği mesaja kaydı.

Onlar çaldı. Onlar yalan söylediler. Masum bir ailenin ruhları karşılığında şeytanla arabuluculuk yaptılar. Yine de bana canavar diyorsun.

Siktir git <3

Sondaki küçük kalp kesinlikle Lana'nın benim için bıraktığı bir imza. Görünüşe göre şimdi bu cinayetleri kişiselleştirecek, hatta adımı kullanmadan bana hitap edecek.

"Onu susturdum, o yüzden şimdi sözlerini anlıyor," dedim sessizce.

Leonard kimsenin kulak misafiri olacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

“Bu tam anlamıyla bir 'siktir git' mesajı. Bu bizim için bir öfke ya da tehdit bile değil. O sadece temelde gerçek bir eski gibi geliyor. İnsanlar matematiği yapabilir.”

Burada kimse Lana'yla ayrıldığımızı bilmiyor. Diğerlerine, onu güvenli olmadığına ikna ettiğim için eve geri döndüğünü söyledim.”

"İnsanlar onu kasabada görünce ne oluyor?"

Arkama yaslanıp Yargıç Thomas'ın boynundaki hasarı inceliyorum. Oğlunun bugün şehre dönmesinin ve Lana'nın bu gece babasını öldürmeye karar vermesinin tesadüf olduğundan şüpheliyim.

"Görülmeyecek," diyorum dalgın dalgın. Dev Thomas o gece oradaydı ve daha önce bizimle konuştuğunda bağışlandığından emin görünüyordu. Sanırım bugün kasabaya geldiğinde onu ziyaret etti.

"Neden?"

"Neden burada olduğunu anlamak için."

Kafası karışmış görünüyor ama herkesin önünde konuşmak istemiyorum.

"Seni bu işe karıştırmamalı ve seni buna zorlamamalıyım-"

Leonard içini çekerek, "Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun," dedi. "Dediğim gibi, bunu neden yaptığını anlıyorum. Bu kasaba yıllardır insanları öldürüyor ve işkence ediyor ve ona kadar kimsenin umurunda bile değildi.”

Başka bir şey söylemeye başladım ama Donny özel konuşmamızı susturarak yanıma geldi.

"Yani zanlımız Voltaire'den alıntı yapmaktan kalpli kaba bir 'siktir git' mesajı bırakmaya mı gidiyor? Belki kadın olduğun konusunda haklıydın ama kalp imzası bırakacaksan neden erkeklerin çizme izleriyle uğraşasın ki?

Lisa bize katılırken, "Bu mesaj kız arkadaşın kadar önemsiz," diyor.

Leonard nefesi kesiyor ama ben sakin kalıyorum.

Hadley içeri girerken, "Diyor onu sürekli kıskandırmaya çalışan ufak tefek kız," dedi, numune almaya başlamak için kitiyle çömelip benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

İçinde bıraktığından farklı kıyafetler giydiğini görünce gözlerim ona kaydı. Özellikle dikkat çekici olan şey, kırmızı bir gömlek giymiş olması.

Yıllar boyunca, onun kızıl saçlarının gardırobunu sınırladığı gerçeğiyle ilgili fahişesini bir kereden fazla duydum. Asla kırmızı giymez.

Ama yapan birini tanıyorum.

Saçlarıma sakız tükürdü, diye tısladı Lisa.

"Ne zaman?" Bunun yakın zamanda olduğunu umarak ve aynı zamanda yakın zamanda olmadığını umarak soruyorum .

Yanakları pembeleşen Lisa, Yanlışlıkla ikinizin yanına geldikten sonra, diye mırıldandı.

Hadley çömeldiği yerden, "Ve onu kışkırttı," dedi, başını kaldırma zahmetine girmeden. "İki kere. sana tokat atacaktım Lana daha az belirgin bir yaklaşım benimsedi.

Leonard kolumdan çekerek Hadley ve Lisa tartışırken beni dışarı çıkardı. Adliyeden çıkar çıkmaz, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Bir davaya yardım etmesi için Elise'i New York'a çağırdılar."

"Biliyorum. Sana söyleyen benim. Ve Elise gitmek için gönüllü oldu çünkü fiziksel olarak hâlâ yüzde yüz değildi ve başka kimsenin çekilmediğinden emin olmak istedi.

"Craig'i başka bir şey için geri çağırdılar."

Başımla onayladım.

"Teker teker de olsa bizi buradan tamamen çıkarmaları an meselesi."

"Deneyecekler," dedim omuz silkerek. "Ama herhangi bir suçlama dışında, yönetmenin bizi tamamen çekecek ağırlığı yok."

Leonard adliyenin arkasındaki ormana bakıyor.

"Lisa'yı kolayca öldürebilirdi."

Kaşlarım saç çizgime değdi.

"Ne?"

Bana baktı. "Seni şiddetle koruyor, hatta seni güvende tutmak için öldürdü. Yine de Lisa onu defalarca kışkırtıyor ve saçına biraz sakız mı tükürüyor? diye soruyor, dudakları seğiriyor.

"Hala gerçeklik üzerinde sıkı bir kavrayışa sahip."

Arkasına yaslandı, bakışı tekrar düşünceli hale geldi. "Yani Dev Thomas'ın geri dönmesi Yargıç Thomas'ın ölümüne neden oldu. Neden ikisini aynı anda halledelim? Bu riskli. Murdock hakkında bu gece ölmesini gerektirecek kadar önemli olan neydi?

Ben buna cevap veremeden, Hadley bize bakarak yanıma geldi. "Burada."

Bize kanlı bir dosya uzattı ve eldivenlerimi tekrar giyerken başımı eğdim.

Açıyorum, dosyalara bakıyorum. Neye baktığımı anlamam bir saniyemi alıyor.

"Bunlar Murdock'un sekiz yaşındaki kızının tıbbi kayıtları. Bileği iki kez kırıldı ve artık çok zayıf olduğu için spor bile yapamıyor. Kaburgaları da dahil olmak üzere diğer kemikler de yıllar içinde birçok kez kırıldı. Karısının tablosu otuz kat daha kötü görünüyor, yoksa en azından üstüne para koyardım. Burada değil, ama bahse girerim sizin için hackleyebilirim, dedi Hadley düz bir sesle.

"Kızının çizelgeleri neden burada olsun ki?" diye soruyor Leonard, benimle birlikte bakarak.

Hadley belli belirsiz, "Çünkü biri bunu görmeni istedi," dedi.

Dosyayı kapatıp derin bir nefes vererek Leonard'a uzattım.

Hadley, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla uzaklaşırken, hızlıca göz gezdirdi.

"Çocuğunu mu dövüyordu?" diye sordu Leonard, üslubunu yumuşatarak.

"Diğer milletvekillerinin ve şerifin ne kadarını bildiğine bahse girersin?" Retorik olarak soruyorum.

"Şerif ona ilk ulaşana kadar Murdock'un dul eşiyle konuşmamız gerekiyor," dedim sessizce, iki yardımcı dışarı çıkarken, önümüzden geçenleri gözleyerek.

"Collins tüm bunlar hakkında ne diyor?" Ben Hadley'e kısa bir mesaj atıp ona ne yaptığımızı ve sessiz kalmasını söylerken Leonard bana sordu.

Collins hâlâ fiziksel kanıtlara ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Johnson, yardımcılardan birinin haydut bir polis olarak beni öldürmeye çalışması konusunda şerife destek verdi. Şu an itibariyle, alt komite veya senato Johnson ve yönetmenin eylemleri hakkında toplanmadığı için siyaset oynamak zorunda.

Beni cipe kadar takip etti, ikimiz de yerel kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmekten kaçındık.

Leonard kuru bir sesle, "Seri katillerle asla siyaset olmayacağını düşündüğüm için bu birime katıldım," diyor.

"Eminim sen de kendini bir davada tehlikede bulacağını hiç düşünmemişsindir," diye işaret ettim.

Ben arabayı çalıştırırken alaycı bir şekilde homurdandı.

"Bahse girerim kendini bir seri katile aşık bulacağını hiç düşünmemişsindir."

Yüzümü buruşturuyorum ve o başını sallıyor. "Sağ. Üzgünüm. Çok erken. Hâlâ tüm bunları kafamda toparlamaya çalışıyorum ve garip şakalar ağzımdan bir çıkış yolu buluyor gibi."

"Hadi gidip Murdock'un dul eşini görelim," diye homurdandım.

Bölüm 6

Hafıza yanıltıcıdır çünkü bugünün olaylarıyla renklenmiştir.
-Albert Einstein

LANA

Gözlerim, kızı Alyssa'ya sarılırken Cheyenne Murdock'ta. Alyssa ağlıyor ama Cheyenne gözlerini kapatarak rahatlayarak on yaşındaki yaşından kurtulmuş gibi görünüyor.

Ya da belki de bir babayı öldürdüğüm için içimde bir nebze de olsa suçluluk olur diye görmek istediklerimi görüyorum. Tacizci bir koca ve baba.

Ayrılmadan önce kurutmak için zaman ayırmadığım düşünülürse, saçlarım hala nemli. Cesetleri buldukları an ne olacağını biliyordum.

Pencereden bakıyorum, bir şey olmasını bekliyorum. Biri mutlaka onu susturmaya çalışacak ve Logan'ın ihtiyacı olan bir şeye sahip.

Murdock hasta bir pislikti ama aynı zamanda akıllıydı. Görevi gereği tüm fiziksel kanıtları yakmanın aptalca olduğunu

biliyordu. Şerifin babama yaptığı gibi ona da sırt çevirmeye karar vermesi ihtimaline karşı onu saklamanın, güvende tutmanın akıllıca olacağını da biliyordu.

Babamın adı, Cannon'ın kötü tarafına geçmemek için uyarıcı bir hikaye oldu.

Bu kasabayı, benimki gibi bir aileyi yok ettiğinizde neler olacağına dair uyarıcı bir hikayeye çevireceğim.

Ama korku aşılamak için merhamet de göstermeliyim. Kendi hallerinde mağdur olanlara rahmet. Zayıflamaktan, susturulmaktan yorulanlara rahmet.

Onun için gelecekler. Hiç şüphe yok ki Murdock bir noktada kanıt istifleme konusunda koca çenesini kullanmıştır. Karısının varlığından haberi olmayacaktı. Ama diğer milletvekillerinden bazıları - hepsi değilse de - yapardı.

Sanki haklı olduğumu kanıtlamak için, uzakta farlar görüyorum, araba kapanıyor ve caddede ışıklar sönüyor.

Evin arkasındaki ağaçtaki tüneğime oturdum, karanlığın gölgelerine büründüm.

Sanırım bu gece iki kez duş alacağım.

İki silüet eve doğru ilerliyor ve ben de ağacımdan aşağı atlayıp açık bırakılmış arka kapıdan gizlice içeri giriyorum.

Mutfakta durup panjurların gizlediği pencereleri incelerken, Cheyenne'in kızına, "Banyonun bitti," dediğini duydum. Sadece arka görüş alanı vardı. Adamlar önden geliyor ama birinin arkadan kayması için hazırlanmam gerekiyor.

"Tamam," dedi çocuk zayıf bir sesle ve kalbimdeki sancıyı görmezden gelerek doğru şeyi yaptığım konusunda kendime güven verdim.

Çocuk merdivenleri çıkar çıkmaz oturma odasına giriyorum, arkadan görülemeyeceğim bir yer buluyorum ve merhum kocasının bir fotoğrafını kaldıran Cheyenne'in sırtını inceliyorum.

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor. "Cehennemde çürü, seni aptal piç kurusu. Bakalım şeytan ona el sürmenize izin verecek mi, yoksa size kendi ilacınızdan bir tat gösterecek mi?

Dudaklarımda karanlık bir sırıtış beliriyor.

"Eminim şeytan Greg'le oyun oynamaktan keyif alacaktır," diye homurdandım.

Tökezledi, gözleri kocaman açıldı ve beni görmek için başını çevirdiğinde panikledi.

"Sen kimsin?"

"Senin hayatını kurtarmak üzere olan biri. İki adam geliyor. Biri önden, biri arkadan gelecek," dedim sesimi alçaltarak. "Murdock'un bazı kanıtları sakladığını biliyorlar."

Yüzü soldu ve ben de başımı salladım. "Bu gece seni zaten bir kez kurtardım; bu ikinci sefer olacak. Bana borçlu olacaksın, Cheyenne."

Dudağı titriyor ama daha konuşamadan kapı önden tekmeleniyor ve çığlık atarak silahın namlusunu kendisine doğru çekiyor. Ucunda bir susturucu var, çünkü bu adamlar öldürmeye geldiler - etrafta dolaşmaya değil.

İlk el ateş edilmeden önce odanın diğer ucuna fırladım ve adamın bileğini yakalayıp geri çevirdim. Bu adamı tanımıyorum. Sanırım şerif burnunu temiz tutmak için bu işi yaptırmış.

Avucumun iç kısmını burnuyla birleştirerek yukarı vurduğumda haykırdı. Kan fışkırıyor ve ben dönerek onu etkisiz hale getiriyorum. Bıçağımı yanımdan alırken arkamdan bir tık sesi duydum.

"Sen de kimsin?" diye soruyor bir erkek sesi.

Herkes adımı istiyor. Orada bir yerlerde bir Rumpelstiltskin şakası var.

Yine tanımadığım biri. Resim camının duvardaki yansımasından onun belli belirsiz bir görüntüsünü yakaladım.

Kavga ettiğim adam kırık burnunu tutarken gözlerinde küçümsemeyle bana bakıyor.

"Kimin umurunda? Öldür o kaltağı," diye homurdandı kanayan.

"Adım artık önemli değil. Ama bir zamanlar insanlar bana Victoria Evans derdi.

Onları tanımıyor olabilirim ama duyulan nefeslere ve kanayan gözlerdeki şaşkınlığa bakılırsa beni tanıyorlar.

"Duymadıysan söyleyeyim... Ben çok kolay ölmem."

Seyreltilmiş ses kulaklarımı koruyarak, tam bir atış yapılırken dönüyorum. Yanağımı sıyırıp zar zor yakan kurşunun sıcaklığını hissediyorum. Tek bir hızlı hareketle bıçağı arkamdaki adamın boğazına sapladım ve silahını alıp bakmama bile gerek kalmadan iki kez ateşledim.

Önümdeki adam kendi kanıyla boğulurken, asıl adamın artık bir yığın halinde olduğunu bildiğim için arkamdan acılı bir çığlık duyuyorum. Bıçak hâlâ korkunç bir sanat eseri gibi boğazına saplanmış durumda.

Bıçağımı çekerken nihayet başımı çeviriyorum ve iki kurşunun doğrudan diğer adamın göğsüne isabet ettiğini görüyorum.

Omuzlarımı silkerdim ama bu biraz ukala görünüyor.

"Onları tanıyor musun?" Şiddetle titreyerek bulunduğu köşeyi pençeleyen Cheyenne'e soruyorum.

"Evet," diye tısladı, dudakları titriyordu. "Durham kardeşler," dedi biraz daha güçlü bir şekilde, sallanan bacaklarının üzerinde

durmaya çalışarak. "Şerifle poker oynuyorlar ve... bazen yardımcılarının karışmasını istemediği şeyleri hallediyorlar."

İkisinin de yavaş yavaş ölmesini izlerken, "Sanırım benim zamanımdan sonra geldiler," diye düşündüm.

Kasabadaki ilgimden de kaçmak için iyi yaptılar. Sürprizlerden gerçekten nefret ederim.

"Evet," diyor, sesi yeniden titriyor. "Sen... sen gerçekten Victoria mısın?"

Ses tonu saygılı, sessiz ve biraz da korkulu. Etrafıma bakıyorum ve Alyssa'nın yukarıda kalmasını umuyorum.

"Kızınız güvende mi?" Cheyenne'e bakarak cevap vermek yerine soruyorum.

Çekingen bir şekilde başını salladı. "Alyssa?" diye seslendi.

Çocuk cevap vermeyince Cheyenne koşarak yanımdan koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Kanlar içinde kaldım, Jason Vorhees kadar korkunç görünüyorum, bu yüzden burada kalıp çocuğu gereksiz kabuslardan kurtarmaya karar vererek dinliyorum.

Birkaç dakika sonra Cheyenne omuzları gevşeyerek geri geldi. “Banyo yaparken suyun altına girmeyi seviyor. Hiçbir şey duymadı.” Bana bakıyor, sonra ayağımın dibindeki adamlara. "Sen oldun, değil mi? O zamandan beri... tüm o adamları öldüren kişi mi?

Boğazındaki düğüme karşı yutkundu ve başımı kaldırdım.

"Greg'i öldüren kişi mi?" devam ediyor, sesi kesiliyor.

"Bir çocuk istismarcısını, bir katili ve genel olarak şiddet yanlısı, sadist bir adamı öldüren kişi," diye düzelttim onu merakla inceleyerek.

Elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerini oturma odasındaki kanlı dağınıklığa bir daha düşürmemek için kasıtlı olarak.

"Bütün bunların korkunç bir şehir efsanesi olduğunu, şerif ve Kyle'ı daha da dokunulmaz gösterecek bir şey olduğunu düşündüm. Sen gittikten sonra şehre geldim ve neredeyse hiçbir şey hakkında fısıltı duymadım. Sonra bir gece Greg sarhoş oldu. Bana ilk vurduğu zamandı. Hep kızımla onun arasına girdim ama ayrılamadım. İzin vermedi - şerifin beni yakalamasına yardım edeceğini ve beni öldürüp Alyssa'yı alıp götüreceğini söyledi.

Başını sallayarak hıçkırıklarını bastırıyor. "Onun ölmesini istedim. Hatta şerife bile gittim, Greg'in Cannon'ın o tacizci piçe yardım etmesiyle ilgili tehditlerinin bir blöf olduğunu umdum. Ama değillerdi. Şerif, söylemem gereken her şeyi dinledi, sonra tam önümde Greg'i aradı. Ceza olarak kırık bir çeneyle uğraştım. İşte o zaman bana şerifi hizaya getirmek için ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlara sahip olduğunu ve bir daha kaçmaya ya da yardım almaya çalıştığımda kızımızın önünde boğazımı keseceğini söyledi.

Keşke şimdi Greg için daha erken gelseydim.

Şaşırtıcı bir şekilde, sonuçta karısı kanıtları biliyor.

"Kasası var. İçinde ne olduğunu hiç görmedim ama en sevdiği ayakkabılarının kombinasyonunu koruduğunu biliyorum. Sayılarla ilgili her zaman berbat bir hafızası olmuştur, bu yüzden yazmak zorunda kaldı. Senin için alacağım.

Önüne adım atıyorum ve sendeleyerek geri dönüyor. "Federaller için sakla. Daha doğrusu SSA Bennett. Onu Johnson'a verme."

Daha fazla ışık dikkatimi çekiyor ve pencereden dışarı bakıp tıslayarak nefes alıyorum ve yolun hemen aşağısında terk edilmiş arabanın yanında duran bir SUV görüyorum. Logan ışıkların önünde yürüyor ve midem takla atıyor. Bok!

Geleni bilmediğim bir mesaj olduğunu görünce küfrederek telefonumu kaldırdım.

HADLEY: Logan dul kadının evine gidiyor. Milletvekilinin dul eşi yani. Hakimin değil.

Belli ki Jake ona kullanici telefon numarami verdi.

Telefonumu yerine koydum ve arkama baktığımda Cheyenne'in solgun ve titrediğini gördüm.

"Onlar kim?"

"İyi adamlar. Kanıtı vereceğiniz kişiler onlar olacak."

"Ama korkmuş görünüyorsun. İyi adamlarsa neden korkuyorsun?" talep ediyor.

Kanlı görünüşümü, sonra da onun katındaki ölü adamları işaret ettim. Üzerinde bir damla kan yok.

"Ben iyi adam değilim," diye hatırlattım ve bunu duymak onu rahatlatmış gibi nefes verdi.

Ne çarpık bir kasaba…

Masadan bir parça kağıt alıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir adres karaladım ve Logan eve varmadan buradan gitmeye çalıştım.

"Sana şehir dışına kadar eşlik etsin. Ona beni hiç görmediğini, sadece kargaşayı duyduğun için burada olduğumu bildiğini söyle. Tüm bu süre boyunca kızınla banyodaydın, tamam mı? Kanlı ellerimle ona dokunmamaya dikkat ederek soruyorum.

Boğazı sinirle inip kalkarak başını salladı.

Kağıdı ona uzatıyorum.

“Ailenin veya arkadaşların olduğu hiçbir yere gidemezsin. Seni o şekilde takip edecekler. Cep telefonunu bırak. Bu eve git. Burası benim Connecticut'taki evim ve orada Olivia adında bir kadın yaşıyor. İhtiyacın olan her şeyi değiştirecek parayı sana verecek.”

Kağıdın üzerinden bakarken gözleri yaşarıyor.

Bunu benim için neden yaptın?

Tekrar yukarı kalkarken gözlerini izliyorum. “Bunu senin için yaptığımdan çok senin çocuğun için yapıyorum. Bu kasaba çocuk olup olmaması umurunda değil. Sadece seni öldürmeyi değil, bu gece onu da öldürmeyi planladılar. Bunu aklınızda bulundurun. Ve kanıtlar onun kasası kadar bariz bir yerde olmayacak. Her gün gittiği bir yeri düşünün. Paranoyak olurdu, her zaman hala orada olduğundan emin olmak için kontrol ederdi, ama bunu senin önünde yapmayacak kadar sağduyulu olurdu.

Tekrar pencereden dışarı baktım ve SUV'un bu tarafa doğru hareket ettiğini görünce hemen perdeyi indirerek küfrettim.

Düşünceler içinde kaybolmuş görünüyor, sonra sonunda gözleri genişliyor. "Nerede olduğunu biliyorum."

"İyi. Size oraya kadar eşlik etmesini sağlayın, alın ve sonra gidin. Şerifin inzivaya çekildiğini öğrenmesi ihtimaline karşı, seni şehir dışına kadar takip ettiğinden emin ol. Ve kesinlikle zorunda kalmayıncaya kadar araba kullanmayı bırakmayın - benzin için falan."

Kâğıdı hayatın bir fıkrasıymış gibi tutarak şiddetle başını salladı. Ön kapı daha erken tekmelendiği için hâlâ açık, bu

yüzden yaklaşan ayak seslerini duyduğumda arkaya doğru koşmaktan oyalanmıyorum.

Ama tam arkaya ulaştığımda, kapıda, oradaki pencereden bir sarı saç parıltısı yakaladım. Gözleri yere dönük, bu yüzden karikatürize kaymamın durduğunu görmüyor. İçimden küfrederek geri döndüm ve bu kadar pervasız davrandığım için kendimden nefret ederek süpürge dolabına fırladım.

Lütfen kan izi kalmasın. Lütfen kan izi kalmasın.

Yalnız olmayacağını bilmeliydim.

Kapıyı sessizce kapattığım gibi, arka kapının vurulmasına bile gerek kalmadan açıldığını duydum.

Göremiyorum, sadece dinle.

"Logan, cesetlerimiz var," diye duyuruyor Leonard'ın sesi.

Logan yanıt vermiyor. Gölgesi kapının altından gelen ışık akışını kestiğinde midem parmak uçlarıma kadar düştü. Kapıyı açarsa bu sığ dolap beni saklamaz.

Kapı kolu dönmeye başladı ve nefesimi tutarak kaçınılmaz olanı bekledim. Onun dışında her şeyi planladım ve sular bulanmaya devam ediyor. Beni bulursa ne yapacak? Vur beni? Beni tutuklayın? Beni incitmek mi? Benden daha çok nefret mi ediyorsun?

Şu anda öğrenmeme gerek yok çünkü görünüşe göre fikrini değiştirmiş ve ayak sesleri benden uzaklaşırken kapıyı kapalı bırakmış. Tuttuğum acılı nefesi dışarı verdim ve o Cheyenne ile konuşurken onu dinledim.

Onlara orada hazırladığım hikayeyi anlatıyor ve küçük kızın üst kattan onu çağıran sesini duyuyorum. Orada kal tatlım, dedi Cheyenne kırık bir sesle. "Şu anda burada insanlarımız var."

"Hemen döneceğim," diyor Cheyenne, kendimi görünmeden lanet olası dolaptan çıkarmanın sihirli bir yolunu bulmaya çalışırken.

"O haklı. Onu bu kasabadan çıkarmalıyız, dedi Leonard, Logan'a.

"Protokole aykırı olduğunu düşünürsek, yaptığımızın bu olduğunu kimsenin bilmesine izin veremeyiz."

İkisi de bir an sessizleşir. Logan sessizce, "Onun için geleceklerini biliyordu," dedi.

"Evet, ve o burada olmasaydı, şu anda ayaklarımızın dibinde yatan iki farklı ceset olurdu," diyor Leonard, sanki beni savunuyormuş gibi bir ses tonuyla.

Yani tehlikeye mi girdi?

Yanağıma dokundum ve parmak uçlarımın kurşunun sıyırdığı açıkta kalan eti yaktığını fark ettim. Bu bir yara izi bırakacak. Aptal herif.

Onu daha sert bir şekilde bıçaklamalıydım, acıyı uzaklaştırmalıydım. Bir çocuğun içeri girip dehşeti kendi gözleriyle görebileceği gerçeği olmasaydı yapardım.

"Bu ikisinin kim olduğunu öğren. Bir şekilde şerifle bağlantılı olduklarından eminim."

"Öyleyse neden dul kadının peşine düşelim?" Leonard sorar.

"Çünkü bende senin ihtiyacın olan bir şey var," diyor Cheyenne, görünüşe göre yeniden girmesiyle onları şaşırtarak. "Kızım bir çanta hazırlıyor ve kıyafetlerini giyiyor. Kocam düzenli olarak bodruma giderdi ve ben bunu hiç düşünmemiştim. Her seferinde sadece birkaç dakikalığına oraya giderdi. Aşağıda gevşek bir döşeme tahtası var ve bugüne kadar neden tamir etmediğini hiç sorgulamadım."

Bodrumda kaybolan ayak seslerini dinledim ve çok dikkatli bir şekilde burada kalıp kalmadığını duymaya çalıştım. Bir çocuğun aşağı inip teşhirde bıraktığım katliam gösterisine girebileceğini düşünürsek, burada kalmak mantıklı olur.

Logan tekrar merdivenlerden çıkarken, "Kızı bunu görmesine izin vermeden arabaya bindirin," dediğini duydum. "Ve bunu da yanında götür."

Sonsuza kadar bu dolabın içindeymişim gibi geliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Leonard sorar.

"Seninle. Hadi. Şerif onlardan haber almazsa daha fazlası gelebilir."

Ayrılırken çıkan hışırtıyı duyunca rahatlayarak derin bir nefes verdim. Ön kapı kapandığında -kırıldığına göre elinden gelenin en iyisi- sonunda kapıda açtığım aralıktan dışarı baktım.

Sahil boşaldığında, arka kapıya fırlıyorum ve hafif ayak sesleriyle sonunda lanet olası evi geride bırakıyorum.

Soğuk kanlı tenimi ve saçlarımı öperken, ayaklarımın altında çıtırdayan yapraklara küfrederek ormana çekilirken kapıların açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Geri çekilmem pek sessiz değil ama onu buradan çıkarmaya o kadar kapılmışlar ki fark edeceklerinden şüpheliyim. Sonunda, daha önce geçtiğim yolu buldum, yapraklar ayaklarımın altında çıtırdamayacak kadar hasar görmüş ve kırılmıştı ve adımlarımı hızlandırdım. Doğrudan oraya gidersem evime kadar kanlı bir iz bırakmış olurum.

Etrafımdaki alanı inceleyerek üzerimdeki kapşonluyu çıkardım. Sonra sadece çorap giymeyi tercih ederek çizmeleri fırlatıyorum. Aynı hızla, pantolonun üst katmanını sıyırıp arka cebimden bir çanta çıkardım. Çantayı açtım ve tüm kanlı giysileri

içine attım. Tozluklarım geceden dolayı üşüyor ama aynı zamanda omurgamı da ürperten bir ürperti var.

Gözlerim etrafta geziniyor ama her şey sessiz. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Neden biri beni izliyormuş gibi hissediyorum?

Kan damlamadığından emin olmak için kontrol ederek torbayı kapatmayı bitirdim. Etrafıma son bir temkinli bakış attıktan sonra dönüp çoraplı ayaklarımda eve doğru koşmaya başladım, ince dalların ve meşe palamutlarının beni engellemeye çalışmasını görmezden geldim.

Acı, uzun zaman önce görmezden gelmeyi öğrendiğim bir şey.

Ama birinin beni izlediği hissini görmezden gelmek daha zordur.

Belki paranoyaklaşıyorum ama bundan şüpheliyim.

Tekrar dönüyorum ama hiçbir şey duymuyor ve hareket görmüyorum.

Sonra, şimdiye kadar izlediğim her lanet korku filminde olduğu gibi, sırtımdan yukarı bir ürperti yükseliyor ve hiç şüphesiz birinin doğrudan arkamda olduğunu biliyorum.

Torbayı bırakıp döndüm, dirseğimi bir yüze çarpacak şekilde kaldırdım ama bir el onu yakaladı ve başka bir el gelip diğer kolumu yakaladığında nefesim kesildi. Yumuşak bir hareketle bir ağaca doğru itildim ve sert bir vücut benimkine dayandı.

Ölümcül tepkimi durduran tek şey, doğrudan gözlerimin içine bakan tanıdık mavilikler.

Benden kaçan havayı zorlarken nefesim acı verici bir hal alıyor. Beni incittiği için değil, sadece onu görmek canımı yaktığı için.

Gözleri beni dengelerken sertti ve istesem ondan kaçabileceğimi ikimiz de bilsek de tutuşu sıkıydı. Sorun bunu onu incitmeden yapmakta.

"Tutuklanmayacağım," dedim yumuşak bir sesle.

"Özgür kalmak için ne gerekiyorsa yapacaksın yani?" diye soruyor, sesi gözleri kadar sert değil. Bakışlarını yüzümde gezdirerek beni içine çekiyor.

"Hayır," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Gereken her şeyi yapmayacağım ama tutuklanmayacağım da."

Bakışları dudaklarımda geziniyor. "Şu anda kolaylıkla kaçabilirsin, değil mi?"

Bakışlarımı tutarak gözleri tekrar yukarı fırladı.

ben konuşmam zorunda değilim

Sözleri yüksek sesle duymasına gerek yok ve ben ona yapabileceğim her şeyi itiraf etmeye pek hazır değilim.

Tutuşunu gevşetmiyor ama tutuşunu da sıkmıyor. "Leonard, Cheyenne ve Alyssa'ya şehir dışına kadar eşlik ediyor, ama sen dolabın içinde saklandığına göre, bütün bunları duyduğuna eminim."

Derin bir nefes alıyorum ve dudakları seğiriyor.

"O kadar uzun süredir avcısın ki, avlanmanın nasıl bir his olduğunu unuttuğuna eminim. Ama her yerde seni arıyorum, Lana. Ve sandığından çok daha iyiyim."

Hareket etmeye başladım, ama beni daha sıkı tutmak yerine, tutuşunu gevşetti ve elini yüzüme götürüp gözlerimi incelerken avuç içlerine koydu.

Berbat ettiğimde senin Victoria olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben asla-"

"Gerçekten önemli mi?" diye sordum acı bir şekilde, gözlerimi doldurup onu bulanıklaştırsa bile o lanet olası

gözyaşlarının düşmeye başlamamasını umarak. "Ben hala gecenin sapkın canavarıyım, sen ise ışıktaki dürüst kahramansın."

Bulanık görüşüme rağmen ifadesinin yumuşadığını görüyorum. "Bilseydim seni becermez ve yatağımda çıplak bırakmazdım. Yani evet, çok büyük bir fark yaratıyor. Victoria'nın vekili olarak öldürmene neden olan bir saplantı bozukluğu yaşadığını sanıyordum. Senin Victoria olmandan çok farklı, çünkü bir vekil katil kesinlikle psikotik bir kriz geçiriyor ve oldukça dengesiz. Aklımda, Jacob Denver tarafından manipüle ediliyordun ve ben bir piyon olarak oynanıyordum.

Kalbim göğsümde acıyla güm güm atıyor ve neredeyse onun da hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Jake beni manipüle edemez ve asla etmeye çalışmaz. Ve gittiğin kadarıyla, hiçbir vaka bilgisi istemedim . üzerime geldin Ve-"

Genelde herkesin bildiği gibi sürprizlerden nefret ederim. Ama Logan dudaklarını benimkilere bastırarak beni şaşırttığında kalbim yeni bir ritimle atmaya başlıyor.

İlk başta onu zayıf bir şekilde itmeye çalıştım ama beni daha sert öptüğünde gözyaşları düşmeye başladı, beni vücuduna doğru çekerken elleri zapt etmekten muhtaç hale geldi. Teslim olurken kollarımı boynuna doladım ve gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken onu geri öptüm.

Beni kaldırdı, öpücüğü neredeyse beni tüketiyordu ve bastırılmış her duygu ona akarak onu aynı anda hem güçlü hem de yıkıcı yapıyordu.

Bacaklarım beline dolandı ve beni tekrar ağaca doğru iterek beni yerken, onunkiyle savaşırken dilimin her tadı ve hareketini alıyor. Kızgın mı yoksa şehvetli mi olduğundan emin değilim ama şu anda öylece bırakamayacağımı biliyorum.

Yapmam gerektiğini bilmeme rağmen.

Yakınımızda bir şey çatırdadı ve ikimiz de öpücüğü kestik, gözlerimiz hızla yanından geçen bir tilkiye kaydı. Tekrar Logan'a döndüğümde, gözlerinde son kez bu kadar yakın olduğumuzda olmayan yumuşaklığı gördüğümde nefesim titriyordu.

"Bilseydim seni asla böyle incitmezdim," dedi yumuşak bir sesle.

Güçlükle yutkunuyorum. "Beni fiziksel olarak incitmedin. Ve seks söz konusu olduğunda, onu durdurabilirdim. bildiğini biliyordum Neler olduğunu biliyordum. Ben seni hak ettiğimi bile bile öfkeni alacak kadar sevdim."

İnledi, alnını benimkine bastırdı.

"Sen bunu hak etmedin. Hayatımda ilk kez ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, Lana, diye öyle trajik bir dürüstlükle fısıldadı ki, içimi parçaladı.

Hâlâ planladığım işkence ve katliama rağmen, bir yanım onu yozlaştırmak, yaptığım şeyin doğru olanın çarpık bir versiyonu olduğunu görmesini sağlamak istiyor. Ama bunu yapmak onun ruhunu çalmak ve onu benimkine katılmaya mahkum etmek olurdu.

Diğerlerine söylemediğini ve şu anda beni elinde tuttuğunu bilmek, gerçekçi bir şekilde beklediğimden daha fazla. Ama benimle devam etmek, onu geri dönülmez bir şekilde aynı kaderime mahkum etmek olurdu.

"Seni seviyorum," dedim kırık bir fısıltıyla, çünkü onu bu kadar çabuk geri çevirmek için çok zayıfım.

"Seni seviyorum," dedi ve gözyaşlarım yeniden akmaya başlarken kalbimi tamamen eritti. "İşte bu yüzden sana bunu şimdi bitirmen ve benimle gitmen için yalvarıyorum," diye ekledi çatlamış bir sesle.

Böyle bir teklifin benim gibi birine ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Ayrılmak? Şimdi dur? Ödül olarak onunla çekip gitmek mi?

Çok cezbedici ve eğer şerif ve yardımcıları hala yaşıyor ve herkesin koridorlarına hâlâ karanlık gölgeler yayıyorsa... Bunu yapardım. İntikamdan uzaklaşırdım. Ama hala yaralı olan tüm masum hayatlardan uzaklaşamam.

Cheyenne ve kızı gibi, onları koruması gereken bir adam tarafından en karanlık sırlarını gizlemek için öldürülecek insanlar.

Logan sanki aklımı okuyormuş gibi, "Onu içeri tıkmak için yeterli kanıtımız var," dedi.

Ama adalet sistemine inanıyor. Cannon gibi bir adamın ancak gömüldükten sonra öldürülebileceğini anlamıyor . Ancak o zaman kimse kanıtları önemser. Çok fazla önemli ve güçlü adamın ceplerini dolduruyor.

Tıpkı Direktör McEvoy gibi.

Tıpkı SSA Johnson gibi.

Tıpkı lanet vali gibi.

"Hemen karar verme. Şu anda sadece benimle ol ve bu gece için dünyanın geri kalanının var olduğunu unutabiliriz," diye devam etti ve tekrar dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Dava ne olacak?" aptalca soruyorum.

Onun davası çözüldü. Katili kucağına almıştır.

Aynı şeyi düşünüyormuş gibi sırıtıyor. "Bu gece bensiz yapabilirler. Leonard benim yerime bakacak."

Yirmi dört saat içinde şimdiden dört kişiyi öldürdüm. Sanırım etrafımızdaki dünya bir geceliğine yıkılmıyormuş gibi davranabilirim.

"Bu, nerede kaldığını öğrenmek için bir hile değil. Bunu sadece Hadley'i takip ederek yapabilirim," diye ekledi, tekrar dudaklarımı öperek.

Zavallıca, niyetinden asla şüphe duymadım.

"Biliyorum," diyorum iç çekerek. Çünkü Logan Bennett bana dokunulmaz olmadığımı unutturuyor.

Başından beri tehlikeli bir oyun oldu.

Şimdi onu benimle birlikte cehennem çukurlarına sürüklemekten kendimi alıkoymalıyım.

Bölüm 7

Kusurlu bir elmas, kusursuz bir çakıl taşından daha iyidir.
—Konfüçyüs

LANA

Logan'la birlikte içeri girerken Jake'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Logan, sanki beni korumaya hazırmış gibi, Jake aptalca bir şey yapmak üzereymiş gibi kolunu belime doladı.

Jake bana aval aval bakmaya devam ederken parmaklarımı Logan'ınkilerle birleştirdim.

"Tutuklu muyuz?" diye sordu Jake, neredeyse komik olacak kadar kafası karışmıştı.

Logan homurdandı ve ona yaslandım. “Bu tarafsız bir yer. İnsanları öldürmekten ve tutuklamaktan söz etmek yok," dedi sonunda Logan. "Şu an itibariyle, bu kasabadan veya içinde neler olduğundan söz edilmiyor."

Jake, diz üstü bilgisayarı kucağında tutarken kaşları hâlâ havada, bize baktı. Etrafındaki monitörler kasabayı çeşitli açılardan gösteriyor ve Logan her birine bakıyor.

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi derin bir nefes alarak. “Gerçekten de tüm kasabayı gözetim altında tutuyorsun. Ama henüz tek bir kamera bile görmedim.”

Jake ihtiyatla, "Davayı tartışmadığımızı sanıyordum," dedi.

Logan burnunun kemerini çimdikleyince, hüzünlü bir gülümsemeyi bastırıyorum. İşine aşık ve doğası gereği meraklı. Şu anda doğru ve yanlış arasındaki nihai savaşın acısını çekiyor; uzun zamandır karşılaşmadığım çelişki.

Gözlerinde gördüğüm o mücadele benim hatam.

"Jake'in birkaç yıl önce çaldığı NSA teknolojisi ve kendi versiyonlarını yaptı," diye açıkladım.

Jake kanepeden düşecekmiş gibi görünüyordu ama önemli değilmiş gibi omuz silktim. "Monitörler şehrin en önemli yerlerini kapsıyor ve biz de şerifin yanında kalıp onun her hareketini izliyoruz. Milletvekillerini de yakından takip ediyoruz. Hollis'in senin peşinde olduğunu böyle anladım."

Kelimeleri olabildiğince duygusuzca söylerken ona bakmıyorum. Ama ne yazık ki sesim o son cümlede çatlıyor ve beni ele veriyor.

Logan'ın eli yan tarafımı sıkıyor ve beni kendine çekip ona doğru sarılıyor. Kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve elimden geldiğince içini çekiyorum.

Ne olacağını bilmiyor çünkü tüm konuşmaları bizim görebileceğimiz şekilde göremiyor.

"Demek burada güvendesin?" diye soruyor Logan, ses tonundaki iç açıcı endişe ve mağlup bir iç çekişle birleşerek. Onun seçeneği kulağa daha iyi gelse de hangi yolu seçeceğimi biliyor.

"Sadece benimle ilgili değil," diyorum, o aşağı bakarken göğsünden yukarıya bakıyorum.

Düzenli bir şekilde nefes alıyor ama zorlandığını söyleyebilirim.

Tıpkı seninle ilgili olmadığı gibi, diye ekledim gömleğinin önünü tutarak. "İyisin. Bunu elimden almayacağım.

Aniden ön kapı açıldığında konuşmaya başladı ve tam zamanında döndüğümde Hadley'nin tökezleyerek içeri girdiğini gördüm, gözleri kocaman açılmış ve Logan'a odaklanmıştı.

Sonunda kilitlenmeden önce ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. Sonra tekrar açılır. "Neler oluyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi Jake, kanepedeki yerinden kıpırdamadan.

Logan inliyor ve ben de elini çekiyorum. "Geceyi geçirmek için yatak odasına gidiyoruz."

"Dört ceset, senin tatil gecen için düşündüğün şey mi?" Hadley kuru bir şekilde soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama Logan beni yatak odasına kadar takip ederken tek bir ifade vermiyor.

Jake ve Hadley biraz paniğe kapılırken oturma odasında fısıltılar duydum ama kapıyı üzerlerine kapatıp arkama yaslanıp geçici yatak odamdaki adamı inceledim.

Her yüzeyi kaplayan çiçek desenlerine baktı ve bana tek kaşını kaldırdı.

"Sahipleri buraya sadece yaz ve Noel için gelir." Kayıp cesetlerini falan aramak isterse diye. Masum insanları öldürmediğime güvenip güvenmediğini bilmiyorum.

Yatağa oturur, ellerini birbirine kenetler. Aynaya bir bakış beni korkutuyor. Kan yüzüme sıçradı ve saçlarıma yapıştı.

"Duş alacağım," dedim beceriksizce.

Beyaz gömleğinin üzerinde de kan lekeleri olduğunu düşünürsek, içimi bir korku duygusu doldurması gerektiğine eminim.

Kahrolası eski kız arkadaşı yeni bir anlam kazanıyor.

Ben dışarı çıkarken itiraz etmedi veya hiçbir şey söylemedi, bu da onu olup biten her şeyden bunalmış halde bırakıyor.

Kendimi bir azizi uçurumun kenarına çeken ve şimdi onu atlamaya çağıran şeytanın avukatı gibi hissediyorum.

Sessiz adımlarla koridordaki çekmeceden notu aldım - kullanıp kullanmayacağımı asla bilemediğim not. Oturma odası sessiz ama eminim Jake ve Hadley arka yatak odasında akrabalıklarını kullanıyorlardır.

Onları bölmek yerine, notu Hadley'nin çantasına, ben bulmasını isteyene kadar güvende olacağını bildiğim bir yere koydum. Sonra banyoya çekiliyorum ve soyunmaya başlıyorum.

Kendimden nefret etme duygum uzun zaman önce gitti, gözyaşları ve acıyla yıkandı. Yine de, durmayı reddeden yeni bir gözyaşı akışıyla duşun altına adım attığımda intikamla geri geliyor.

Kanı temizledim ve bu gece ikinci kez kırmızının akıp gitmesini izledim. Kendimi zar zor tutuyordum ki duş perdesi kayarak açıldı ve irkilerek yerimden sıçradım.

Logan tamamen çıplak bir şekilde içeri giriyor, bana yaklaşırken dudaklarında o alamet-i farikası sırıtış oynuyor. Beni öpüp ellerini saçlarıma dolayana ve beni daha iyi yutmak için yüzümü yukarı kaldırana kadar rüya görüp görmediğimi biraz merak ettim.

Beni kaldırıp çıplak vücudu duşun spreyiyle daha da kayganlaşırken ellerini kıçımın altında kaydırırken ağzına inledim. Boylarımız o kadar farklı ki beni kucağına almak her

zaman beni öpmesini kolaylaştırıyor ama aynı zamanda vücutlarımızı çok daha iyi bir şekilde hizalıyor.

Öpüşmemiz çılgınca, aç ve çaresiz bir hal alıyor. İkimiz de bu gecenin birbirimizi sevmemize izin verilen son zaman olabileceğini biliyoruz. Gri alan kapanmadan önce sadece kısa bir fırsat penceresi var ve biz de karşı taraflarımıza geri dönüyoruz.

Ama bu? Hoşçakal demenin doğru yolu bu. Daha önce bıraktığımız gibi değil.

Sürtünmeyi bulmaya çalışırken sırtım duvara kaydı ama Logan benim yardımım olmadan vücuduma manevra yaptıracak kadar güçlü.

Sert bir şekilde itti ve ben bağırarak yanlışlıkla onu ısırmamak için öpücüğü bozdum. Kalçalarını çalıştırmaya başlarken yüzünü boynumun girintisine gömdü ve beni tüm doğru açılardan delirtiyor.

Sırtım kaygan duvarda aşağı yukarı kayarken, parmaklarım omuzlarına girip ona yapıştı. Logan bizi arkaya doğru yaklaştırırken su yanlarımıza çarpıyor, öpüp yalarken ve boynumdan yukarı bir iz bırakırken yüzü hâlâ tenimde.

O her şeyi tüketen, iliklerime kadar işleyen esrime duygusu iliklerime kadar yayılmaya başladı ve onu daha sıkı kavradım, ona doğru ilerlerken kan almamak için dua ettim ve o kenarı devirmek için çaresizdim.

Aynı yoğun duyguya yaklaştığında kalçaları titriyor ve ben haykırırken dudakları benimkileri buluyor, orgazmın gücüyle tüm vücudum titriyor. Gücü tükenmeye, vücudu gevşemeye çalışırken beni ayakta tutmaya çabalayarak içimde kıpırdamadan dururken gırtlaktan gelen bir ses dudaklarından kaçıyor.

Beni ondan kaldırırken bacaklarım tembelce yanlarından aşağı kaydı ve tekrar kendi başıma durduğumda biraz sallandım.

Beni tekrar duşun spreyi altında desteklerken, dudakları yumuşak, saygılı bir öpücükle benimkileri buldu.

Zaman kavramını kaybediyorum ve su soğumaya başlayana kadar duşu bitirmek zorunda kalıyoruz.

Suyu kapatırken, "Gitmene izin verememe," dedi dudaklarıma doğru.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve dudaklarım uzaklaşıp beni gerçekliğe bağlayan teması kaybetti.

Ama sonra onun peşindeyim, onu tekrar öpüyorum, tutkuyla, derinden, aç bir şekilde...

Ve bu tür bir güç verildiğinde beni kesinlikle mahvedecek olan duyguların saldırısını savuşturuyorum.

Dayanmana izin veremem, dedim ona sessizce, yürek burkan gerçeklerle gecemizi daha fazla mahvetmeyi reddederek.

Bölüm 8

Herkese kulağını ver, ama birkaçına sesini ver.
-William Shakespeare

LOGAN

Parmaklarım tembelce saçlarında gezinirken, Lana bana yaslandı, başı göğsümde. Saat sabahın üçü ve ikimizin de aklından uyumak geçmedi.

Bunun yerine, son birkaç saati sadece her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak geçirdik. Çoğunlukla birbirimize

sarılmadığımız ve daha az konuşkan şeyler yapmadığımız sıradan şeylerdi.

Yanağında çok yaklaşan bir kurşundan dolayı küçük bir sıyrık var ama kanamıyor. Yenilmez olmadığını hatırlatması gerekir ama savaş yaralarının kurban yaralarından daha iyi olduğunu düşünüyor.

"Yani ben o kadar zamanı Plemmons'ın seni hedef almasından endişe ederek geçirdim ve sen de onu senden uzak tuttuğum için bana kızarak mı geçirdin?" Döndüğümüz sohbete devam ederek soruyorum.

Gülümsediğini göğsümde hissediyorum ve parmaklarını karnımda gezdirerek oradaki çizgileri takip ediyor.

"Biraz sinirlendim ama çoğunlukla ilgilenildiğimi hissettim. Seni asla incitmemesi için onun ölmesini istemeseydim, o zaman tüm ilgini çok daha fazla takdir ederdim.

Göğsüme bir öpücük kondurdu ve ben onu daha sıkı kendime çekerek tavana bakıp her şeyi çözmeye çalıştım. Kafamda bir karmaşa. İçimde her yer bir karmaşa.

Savunduğum her şeyi sorguluyorum.

Yargıç, jüri ve cellat hiçbir zaman hemfikir olduğum bir şey olmadı. Yasallık ve gerçek adalet için savaştım. FBI içinde bir pozisyon teklif edildiğinden beri tüm dünyam onun etrafında odaklandı.

"Senin gibi dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Beni dövüşürken görmedin," diye içini çekti. Seninle asla dövüşmezdim.

Ona bakarken dudaklarım seğiriyor. Aynı anda yukarı bakıyor.

"Kimin daha iyi olduğunu görmek için test yapmalı mıyız?"

Yüzünü ciddi tutmaya çalışarak sırıtışını bastırıyor. "Ajan Bennett, bence kıçına tekmeyi basarsam bu iğdiş edici olur. O yüzden merak etme, yeterince cesur olursan kendimi geri çekerim."

Gülüyorum, sesi neredeyse hüzünlü buluyorum. Başını geriye yatırıp boş daireler çizme işine kaldığı yerden devam ettiğinde, etrafımızdaki ağır havanın ortasında gülümsemesi bir o kadar acımasızdı.

Parmakları hâlâ göğsümdeyken yanımda kaskatı kesildiğini hissederek, "Artık tüm en kötü sırlarını açığa çıkardığına göre, belki biraz da geçmişinden bahsedebilirsin," dedim sessizce.

"Yaptıkları her şeyi zaten duydun. Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacın var mı?" sert bir fısıltıyla soruyor.

Yüzünü yukarı kaldırıp yanağına dokunuyorum. Gözlerime dünyanın geri kalanına baktığı aynı korkusuzlukla bakıyor ama ben onun içinde saklanmış savunmasız kızı görüyorum; Tüm yaşadıklarından sonra korumak zorunda olduğu kız.

"Tüm bunlar olmadan önceki geçmişinden bahsediyordum. Eskiden olduğun kız hakkında bana bilgi verecek bir şey.

Bakışlarını kaçırıyor, nefesini dışarı üflüyor.

"Eskiden olduğum kız öldü. Onun ne kadar saf ve kırılgan olduğunu bilmek şu anda kalbini kırmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü beni onun gibi hayal edeceksin. Sen her zaman gerçek ben oldun, Logan. Aramızdaki hiçbir şey ya da seninle nasıl olduğum yalan değildi. Sırrımı saklamak adına geçmişimin sadece küçük bir kısmı değiştirildi."

Bana yaklaştıkça uzaklaştığını hissedebiliyorum.

Onun kendi zihninde uçup gitmesine izin vermek yerine yerimi değiştirdim, döndüm ve üzerine çömeldim. Beni öpmeye

çalıştı ama bacaklarının arasına rahatça yerleşip dudaklarımı onunkilerden uzakta tutarak geri çekildim.

"Bugün bu kadar sert olman kısmen o kız yüzünden. Hiç o olmamış gibi davranmak, gerçeklikten kopmaya bir adım daha yakındır. Tehlikeli bir yokuş."

Gözlerini devirdi ama dudaklarında beni şaşırtan küçük bir gülümseme belirdi. Asla tahmin ettiğim gibi tepki vermemesinden asla bıkmayacağım. Bu kadar sert düşmemin nedenlerinden biri, onu sürekli gizleyen gizemdi.

Yapbozun parçaları bir araya gelmeye devam etse bile, onun hakkında hala aynı ilgimi çekiyor ve şaşırıyorum.

"Jake gibi konuşuyorsun," dedi sonunda, bacakları benimkilere dolanırken parmaklarını saçlarımda gezdirerek.

"Umarım Jake bu konuşmayı yaparken bu pozisyonu hiç tutmamıştır."

Tekrar gözlerini devirerek gülüyor ve sonunda içini çekiyor.

Jake sadece bir arkadaş, dedi hemen.

"Öyle dedin."

O gerçek ve bu geceki diğer tüm gülümsemeleri gibi ağırlıksız bir gülümsemeyle yanıp sönüyor. Nedense, kıskanmam hoşuna gidiyor.

"Annem ve babam farklı ilgi alanlarına sahip tuhaf insanlardı. Ağabeyim her zaman 'eklektik' kişilikleri olduğunu söylerdi."

O kadar beklenmedik bir şey ki nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Neyse ki, hikayesine devam etmek için benim konuşmama ihtiyacı yok.

"Klasik müziği seviyorlardı ve hiçbirimizin bir gram müzik yeteneğine sahip olmamasından nefret ediyorlardı. Ama aynı zamanda hard rock ve jazz'larını da seviyorlardı. Birini müzik

zevkine göre yargılayabilmeniz gerekiyor - bu yüzden kardeşim onları eklektik kişilik etiketiyle onurlandırdı.

Gülümsemesi büyüyor.

“Onlar harika bir takımdı. Babam hademe olarak nankör bir işte çalışıyordu -Öcü'nün temizlik geçmişini bir araya getirmemin asıl nedeni buydu- ve annem adli tıp görevlisiydi. Her gün ölümle uğraşan biri için çok şımarık biriydi ve sık sık beni işe götürmek zorunda kaldığı için ölü insanların yanında biraz fazla rahattım. Sırayla yemek pişirdiler ve birlikte temizlik yaptılar. Hiç kimse diğerinden daha önemli olmadı.”

Gözleri sanki bir anıyı hatırlıyormuş gibi uzaklaşıyor ve ben de gözlerimi yüzünden alamayarak onu izliyorum. Onun üzerinde hiç bu kadar sakin bir bakış görmemiştim.

"Dans ederlerdi," diyor, bakışları tekrar benimle buluşup gülümsediğinde gözleri yeniden hayat buluyor.

"Dans?"

"Her gece biz yattıktan sonra oturma odasında durur, yavaş bir şarkı çalar ve dans ederlerdi." Gözleri yaşarırken boğazını temizliyor. “Annemin başı her zaman babasının göğsünde olurdu ve gözleri müziğe göre ritmik olmayan bir şekilde sallanırken gözleri kapalı bir şekilde onu kendisine tutardı. Annem çok iyi şarkı söylerdi ve onlar dans ederken sık sık şarkı söylerdi.”

Başparmağımla yanağından akan bir gözyaşını sildim ve dokunmak için eğildi.

“Dans etmelerini izlemek için gizlice dışarı çıkardım. Bazen babam beni yakalardı ama beni azarlamak yerine onlarla dans ettirirlerdi. Marcus için de aynı. Jake bile kaldığı gecelerde dans ringine davet edildi. O kadar mükemmel bir zamandı ki sonunda trajediyle bitmek zorunda kaldı. İyi şeyler, kötülerden daha az hüküm sürer.”

Ağır bir şekilde nefes verdi ve bana gergin, daha az samimi bir gülümseme sundu.

"Onlar gerçekten aşıktı. İçinde büyümek güzel olmalı," dedim onu devam etmesi için cesaretlendirmeye çalışarak.

Bir soğukluk yüzeye çıkarken kıvılcımı tekrar sönüyor ve kafamı karıştırıyor.

“Bir şeyi çok uzun süre görüyorsun ve onu hafife alıyorsun. Aklımızda, Marcus ve ben böyle bir aşkın yaygın olduğuna, bulması kolay ve zahmetsiz olduğuna inanıyorduk. Bize göre birine aşık olmak dünyanın en basit şeyi olmalı.”

Elini göğsüme bastırıp kalbime bastırdı ve gözleri oraya sabitlendi.

"Aşkın ne kadar dağınık olabileceğini ya da insanların ne kadar kıskanç davranacağını bilmiyorduk."

"Kıskanç insanlar mı?"

Gözlerini kaldırdı ve elini kalbimden çekti. “Annemle babamın sahip olduklarını herkes kıskanıyordu. Babam sıradan bir kapıcıydı ama yakışıklıydı. Annem güzeldi ve gülümsemesi neredeyse ölmek üzere olanların hayatını kurtarabilirdi. Saflık ve sıcaklık yaydı. Her şey benim tersim."

"Eminim Lindy Wheeler'la yaşayan ve buna itiraz edecek küçük bir kız vardır," diye hatırlattım ona.

Gözleri tekrar sertleşti ve konuşmamanın iyi bir fikir olacağına karar verdim. Onu kendi kafasına daha fazla sokmayacak ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Lindy acı çekti. Bir başkasına nasıl rahatlık sunacağını biliyor. Küçük kız emin ellerde. Bundan emin oldum. Tek bir iyilik, beni olmakla suçladığı melek yapmaz. Ve bundan rahatsız bile değilim. Ben melek olmak istemiyorum . Annem gibiydim , sadece biraz daha asabi ve kendimi savunmaya hazırdım. Onun

dışında ben de onun gibiydim. Herkesteki iyiliği gördüm ve biri beni yıkmaya çalışırken bile gülümsedim. Çok güçlü ve çok zeki olduğumu sanıyordum. Sorun şu ki, iyinin bile olmadığı yerde iyi gördüm."

"Kyle gibi mi?" diye sordum. Ona dokunduğunu bilmek...

"Kyle'da olduğu gibi," diye tekrarlıyor, düz ve duygusuz bir ses tonuyla. "Bir ahmak olduğunu kanıtladıktan sonra bile ona güvendim. O geceye kadar ondaki saf kötülüğü hiç görmedim. Ve erkek kardeşim de bir o kadar saftı. İkimiz, hazırlıksız ve rakipsiz olarak, çekip gitme şansımız olmadan doğrudan o tuzağa düştük. Ve bunun olacağını hiç görmedik, çünkü insanların bu kadar zalim olabileceğini hiç düşünmemiştik."

Kendini kontrol altında tutuyormuş gibi nefesini dışarı üflüyor. Konuyu açmadım ya da hiçbir şey söylemedim, hikayeyi istediği gibi anlatmasına izin verdim.

Ama detayları onun ağzından duyarsam, sonunda onun öldürme çılgınlığına katılabilirim. Sadece onun yıkıldığını duyacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyorum ve tüm bunlara karışan herkesi öldürmeden ne yaptıklarını bana anlat.

"Farklı bir şekilde öğrendik ve hayatta kalmayı başardığımda saflık ceketimi çıkardım. Kardeşime tutmaya niyetli olduğum bir söz verdim. Yapabileceğimi bildiği bir söz. Şimdi sadece görmek için oradayken iyiyi görüyorum. ben daha zekiyim Beni daha akıllı yaptılar. Ayrıca beni bugün olduğum şey haline getirdiler - ölümcül ve acımasız. Bunun bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım ve ne zaman bir başkasını benim yaşadığım olası kaderden kurtarsam, kendimi Marcus'a biraz daha yakın hissediyorum.

Kafam karıştı. Tek yapması gereken ona katılmamı istemek, ben de onun yanında olacağım. Bu yüzden yapmadığı için

minnettarım çünkü bu konuda ne hissedeceğimden bile emin değilim.

“Işıklar söndüğünde ve müzik çaldığında, sık sık annemin babamla dans ettiğini düşünürüm. çok gençtim Genç benliğim, tüm bu anılara değer vermenin ve onları içine çekmenin ne kadar önemli olduğunu anlamadı. Ama sahip olduklarım benimle kalıyor. Bu anılar beni hayatta tuttu ve bazı kabusları bastırmama yardım etti.”

Onu incelerken baş parmağım dudağının üzerinde geziniyor.

"Hadi," diyorum, onu yuvarlayıp ayağa kalkıyorum.

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı, ta ki ben telefonumu açıp müzik akmaya başlayana kadar. Gözleri neredeyse anında parladı ve ben elini çekip bana katılmaya teşvik ettiğimde gülümsedi.

Yatak odasının ortasında çıplak halde onu kendime çekiyorum. Başı göğsüme düşüyor ve onu olabildiğince yakınımda tutarken dudaklarım başının üstüne bastırıyor.

Ve dans ederiz.

Birkaç şarkı için dans ediyoruz.

Ta ki aniden üzerime tırmanıp beni açlıkla öpene kadar, sanki artık kendini tutamazmış gibi ve gece sona ermek üzere.

Ve güneş üzerimize parıldayana ve ikimiz de yeni bir raunt denemek için fazla yorgun olana kadar onu tekrar tekrar alıyorum.

Gözlerini tembel tembel kapatarak üzerimde rahatlarken, "Neden Lana Myers? Bu ismi seçmene ne sebep oldu?”

Gözleri açık kalmaya çalışırken sırıtıyor.

“Annem, ben doğmadan önce babamla adım hakkında hep tartıştıklarını söylerdi. Marcus konusunda hemen anlaştılar ama benim adım? Bu, sahip oldukları birkaç tartışmadan biriydi.

Rahmetli büyükannem yüzünden Victoria'yı istiyordu. Babam Lana adını çok severdi, gençken ailesiyle seyahat ederken duymuştu. Benim bir Lana olacağımı ve Victoria'nın önerdiği gibi muhteşem bir kız olmayacağımı hissettiğini söyledi.

Alçakgönüllülükle gülüyor, tekrar anılarına doğru sürüklenirken bakışları değişiyor.

Annem ben doğduktan sonra haklı olduğunu bildiğini söyledi. Ama babam haklı olduğunu söyledi, çünkü annem benim gelmiş geçmiş herhangi bir Victoria kadar çabuk sinirlendiğimi iddia etse de, Lana'nın tanımı bana mükemmel bir şekilde uyuyordu.

İçeriden bir şaka yapmak isteyerek başımı eğiyorum. Lana ne demek istiyor?

“Ülkeye göre değişir. Değerli. Küçük kaya. güneş ışını Ama babam bana her şeyden önce Hawai'nin anlamının uygun olduğunu söyledi - su üstünde; durgun sular kadar sakin. Bana sakinleşmek için bir fırtına gerekti.”

Bakışlarını tekrar benimle buluşturdu ve ona ne kadar yakıştığını düşünerek gülümsedim.

“Bir anlam ifade eden bir isme ihtiyacım vardı; Yeni bir kişiliğe dönüşmemi engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Sahip olduğum tek şey buydu, ”diye devam ediyor.

Parmağımı burnunda gezdirip ucuna hafifçe vuruyorum. "Sana tam uyuyor. Ama neden Myers?”

Daha koyu bir gülümseme dudaklarını aydınlatıyor. “Babam aynı zamanda bir korku filmi tutkunuydu. Eski okul korku filmleri. Annesiyle ilgili sorunları olan tatlı çocuklar için sabrı ve zamanı olmadığını söyledi.

Beklenmedik bir şekilde gülüyorum ve o sırıtıyor.

"Annem ona her zaman, anne sorunları olan korkutucu, suratına suratına psikopatları sevdiğini söylerdi. Michael Myers onun favorilerinden biriydi."

Daha çok gülerek başımı salladım ve o da elini kaldırıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Gözlerimiz buluşuyor ve üzerimizi sakin bir sessizlik kaplıyor.

"Vakayla ilgili bir soru sorabilir miyim?" Tereddütle soruyorum.

Olan her şeyi biliyorsun, dedi Lana ihtiyatla. "Sana geriye ne kaldığını söyleyemem."

"Asıl katilin kim olduğunu biliyor musunuz?"

O sırada kapı çaldı ve sohbetimiz yarıda kaldı.

"Evet?" diye seslendi Lana, vücudu benimkinin üzerine yayıldı.

"Toplantıyı bölmekten nefret ediyorum ama şu anda acil bir toplantı yapılıyor. Donny bir an önce kulübelerde olmamız gerektiğini söylüyor.

"Kahretsin," diye inledim şimdiden güne lanet ederek.

Lana zahmetsiz bir zarafetle üzerimden yuvarlandı ve bir bornoz aldı ve ben daha kendimi yataktan kaldırmayı başaramadan onu birbirine bağladı. Duvara yaslandı ve ben hızla giyinirken beni izledi.

İyisin Logan, dedi Lana sessizce, bir şifonyerin kenarına tünerken dikkatimi ona çekerek. "Seninle ilgili en çok sevdiğim şey bu. Doğru olduğunu hissettiğin şeyi yap. Benim için endişelenme. İyi olacağım."

Dün gece soruyu sorduğumda cevabının ne olacağını biliyordum ama ses tonundaki kesinliği duymak mideme bir balyoz gibi oturdu.

"Bu bir veda değil Lana. Bu gece döneceğim. Aslında uyumak zorunda kalabiliriz, ama geri döneceğim.

Bana gülümsüyor ama yine ağırlığı var.

Telefonumu tekrar açtım ve okumaya vaktim olmadığı mesajlarla çıldırmasına izin verdim. Bu son birkaç dakikayı boşa harcamak yerine onu öptüm ve bunu bitirmeyi seçse bile onu sevdiğimi bilmesini sağladım.

Bunun neden yanlış ya da doğru olduğuna dair birbiriyle çelişen binlerce argümanla başım hâlâ dönüyor ama ondan vazgeçmeyi reddediyorum.

"Sonra," diyorum dudaklarına doğru.

"Sonra," diye fısıldadı.

Hadley ve ben ayrılıp aracına gidiyoruz ve onun darmadağınık saçlarını alıyorum ve fark ediyorum ki... o evde sadece iki yatak odası var.

Kim bilir nereden aldığı gümüş arabanın yolcu koltuğunda oturan dizüstü bilgisayarından çalışırken, "Senin gey olduğunu sanıyordum," dedim.

"Sana olmadığımı söyledim. Her zaman erkeklerden ve kızlardan hoşlandım... ama biliyor musun? Bu konuşmayı sonra yapalım. Donny'yi rahatsız eden her ne ise beni endişelendiriyor.

"Bir şey olmadığına eminim," dedim küçümseyerek.

Lana'ya orijinal seri katil hakkında sorduğum soruya hiçbir zaman yanıt almadığımı neredeyse kulübelere dönene kadar fark etmedim.

Ama gözlerindeki bakış bana bildiğini söylüyordu.

Bölüm 9

Bugün her şey yolunda; bu bizim illüzyonumuz.
—Voltaire

LANA

"Gösteri zamanı?" Jake ben oturma odasına girerken soruyor. Saçlarım geriye atılmıştı, botlarım ayağımdaydı ve siyah kıyafetimdeki tek canlı renk kırmızı gömleğimdi.

"Son gerisayım."

Boya fırçalarını çıkardım, kapşonlumu çıkardım ve iki kutu boya aldım.

"Sen doğuyu al, ben de batıyı. O toplantının ne hakkında olduğunu bildiğini farz ediyorum?" Jake sorar.

"Evet. Başından beri tahmin ettiğimiz buydu. Johnson ve müdür tüm soruşturmayı rayından çıkarmak üzereler. Johnson, sayısız mazeretine ve uzakta olduğu gerçeğine rağmen Diana'nın oğlu olan hedefine sahip.

Jake sırıtarak, "Ve daha onlar onu tutuklamayı akıllarından bile geçirmeden onlara cehennemi yaşatacak, lanet olasıca süslü bir avukatla çıkmak," diye ekledi.

"Hepsinin ne kadar öngörülebilir olduğu neredeyse iklim karşıtı." Hüzünlü bir iç çekiş taklidi yapıyorum ama beklediğim gibi gülümsemiyor.

"Planın son ayağı hakkında çekincelerim var. Bence sen kendini riske atmak yerine gidip havai fişeklerin patlamasına izin vermeliyiz.

Göğsümün içinde sızlayan tüm iltihaplı duyguları görmezden gelerek ona tek kaşımı kaldırdım. Bugün, Logan gidecek. Bu gece, Logan beni unutmakta özgür olacak.

Hayatı devam edecek ve sonunda bunu kusursuz karakterinde bir kusur olarak görecek.

"Şimdi saparsak onların hayatta kalması dışında hiçbir şeyi riske atamam, Jake. Biraz inancın olsun. Ben onlardan daha iyiyim. Bana el bile sürmediler."

Dudakları inceldi ve bakışları sargılı yanağımı sıyıran kurşuna kaydı ama biz ayrı araçlarımızı boyayla doldururken tartışmadı.

"Alay etmeyi bırak. Bütün bir kasabayı terörize etmemiz gerekiyor," dedim konuyu açmak üzere olduğunu anladığımda.

Hayatta kalmamdan endişe ediyor.

Hayatta kalma kavramıyla ilgilenemeyecek kadar boş bir hayat görüyorum.

10. Bölüm

Cehenneme giden yol, her zaman bir ideale sözde bağlılıkla eşlik etmiştir.

-Albert Einstein

LOGAN

"Benimle dalga geçiyorsun," diye çıkıştım, o lanet şeyi yenmek üzere olan lanet olası bir goril gibi poz vererek göğsünü dışarı çıkaran Johnson'a ters ters baktım.

"Sizin emirleriniz var. Sen ve ekibinin geri kalanı Quantico'ya döneceksiniz. Yönetmen imzaladı. Bu kasabada insanlar ölmeye devam ederken, on yıl önceki kapanmış bir dava üzerinde

çalışmak için mevcut davadan saparsan olacağı bu . Bir gecede dört kişi öldü ve sen soru sorma zahmetine bile girmedin. Ayrıca tüm memurların çevredeki ormanı taramak için hazırlandığı yere gelme zahmetine de girmedin.

Bana sırıtan o kendini beğenmiş orospu çocuğuna kendimi fırlatamadan Donny beni tuttu.

Donny'yi başımdan savdım, kapıdan çıkarken telefonumu kaptım ve beni SUV'lardan birine götürecekmiş gibi davranma küstahlığını gösteren aptal polis memurunu görmezden geldim.

Collins sonunda cevap verdi ve hemen ona terslemeye başladım.

"Bunun olmasına izin mi veriyorsun? Ne yapsınlar diye bizi çıkarmalarına izin mi veriyorsun? On yıl önce yaptıkları gibi yeni bir cadı avı mı başlatacaklar? Belli ki derslerini almamışlar. Gerçekten avukat bir kız arkadaşı olan profesyonel bir sporcunun peşinden mi gidiyorsun?

Collins derin bir nefes aldı. “Benim elimde değil ve kız arkadaş tutuklama niyetini daha karar verilmeden biliyordu. Belli ki bir sızıntıları var ve o neredeyse tüm davalarını ezdi. Geçen seferki gibi olmayacak."

Lanet olası bir sızıntı yok. Lana veya Jake bunun geleceğini biliyorlardı ve büyük olasılıkla onları Diana aracılığıyla uyardılar. Ya da onları ele vermeyecek bir şekilde. Ya da belki bu noktada kimin bildiğini umursamıyorlar ve daha çok kumar oynuyorlar.

Bu sefer kanıt üretemezler çünkü Diana'nın oğlunun sağlam mazeretleri var. Çok açık olurdu.

Geri çekil, diyor Collins.

“Siktir et şunu. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bıkkınlıkla, "Yapmak zorundasın, Logan," dedi. "Müdür, eylemlerinizle ilgili bir soruşturma yapılıncaya kadar sizi tüm

görevlerinizden uzaklaştırmak için bir toplantı düzenledi. Tüm ekibinizin tehlikeye girdiğini ve katille empati belirtileri gösterdiğini iddia ediyor. Hatta kocasının öldürülmesine ve onun evindeki diğer iki cinayete rağmen, son iki cinayeti bildirmeden önce bir kadın ve çocuğun kasabayı terk etmesine yardım ettiğinizi bile söyledi. Geçmiş davayı incelerken sağduyulu olmanı söylemiştim. Beni görmezden geldin."

“Demek siyaset oynuyorsun. Senin bundan daha iyi olduğunu sanıyordum. Ve kadının bu cinayetlerde parmağı yok. Meşru müdafaa için onun adına başka biri hareket etti. O adamlar Cheyenne Murdock'u susturmak için gönderildi."

Bir an sessiz kaldı ve ekibimin geri kalanının toparlanıp kolayca pes ettiğini görmek için döndüm. Lana'yı bu kasabada bırakamam. Beni zorlamaya çalışırlarsa, istifa edip burada tek başıma kalacağım.

"Politika oynamıyorum ama senin kurtardığın kanıtın yeterli olup olmadığını görene kadar onların oyununu oynamak zorundayım. Kendi isteğinle ayrılıp bize geri dönmezsen, Johnson seni engellemekten tutuklayacak ve sen oradayken seni hiçbir şeyden kurtaramam. Ben oraya varana kadar çok geç olabilir. Riske atma. Buna değmez. Keşfettiklerinize bir göz atın. Sadece geri dön. Seni hücrelerinden birine atmalarına izin verme. O kasabanın neler yapabileceğini biliyorsun.”

Gözlerim buradaki erkeklere takılıyor. Burada kilitli kalsaydım, Lana'nın kendi başımın çaresine bakmam konusunda bana güvenemeyeceğine şüphe yok. Geçmişten çok fazla şiddetli anı, benim peşime düşmek için hayatını riske atmasına neden olabilirdi.

Riske atmamamın tek nedeni de bu.

"Güzel," diye ısırdım. "Ama ben dönene kadar bu işi halletsen iyi olur ki hemen dönebileyim."

Deniyorum, Logan. Ben gerçekten. Sadece bana biraz zaman ver...”

Hoparlörlerden yüksek beyaz bir ses geliyor ve gözlerim oturma odasındaki televizyona kayıyor. Tek masum yardımcının bana şerifin televizyon ağı hizmetine sahip olduğunu ve özel bir yayın yeteneği olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Ama yayın yapan o değil.

Logan'ı mı? Collins sorar, ama ben oturma odasına girip televizyondaki slayt gösterisini izlerken onu duymazdan geldim. Gün batımında kasabanın sadece birkaç resmi, hepsi rastgele sallanıyor.

SAW'dan gelen lanet olası tüyler ürpertici ses gibi konuşan bir ses geliyor.

"Delaney Grove vatandaşları. Kasabayı temizleme zamanı. Gitmek için gün batımına kadar vaktin var... kendini kurtarmak için. Şimdi bu kasabaya sahip çıkıyoruz. Günahların için tövbe edeceksin. Geçmişin için sebep olduğun kabuslara katlanacaksın. Ve isteyerek kapattığın gözlerin için, şimdi göreceksin.”

Slayt gösterisi anlam kazanmaya başladı ve sokakta tanıdık bir genç kız ve erkek çocuğu görünce midem bulandı. Bunu biri kaydetti mi?

Kyle Davenport'un daha genç bir versiyonu önlerinde beliriyor ve ekran yerde Victoria'yı ve hemen arkasında Marcus'u gösteriyor. Onlara durmaları için yalvarırken çığlıkları neredeyse beni yerinden oynatıyordu ama Victoria savaştı. Sahip olduğu tüm sınırlı güçle savaşır.

Onu tutuyorlar.

On üçe iki.

Parmakları onu dizginlemek için kollarına saplandı. On parmağın hepsi. Bu yüzden onları kesiyor.

"Birisi şunu durdursun!" şerif kabinlerden birinden koşarak havlıyor. "Hank'i ara ve hemen fişi çekmesini söyle!"

"Deniyor!" diye bağırır bir milletvekili. "Hasta pislik sistemi geçersiz kılıyor."

Ekran, filmi çeken kişi devam edemeyecek kadar yorulmuş gibi dehşetten uzaklaşıyor ve bir sonraki ekran, tıpkı mide bulandırıcı bir kadere sahip olan Robert Evans'ın ekranı.

Milletvekilleri ekranda ellerinden gelenin en iyisini yaparken başımı çeviriyorum.

"Şimdi!" şerif bağırır. "Onu şimdi öldürmelisin!"

Telefonda ama onu zar zor farkediyorum çünkü ses tekrar geldiğinde dikkatim tekrar televizyona dönüyor.

"Kötülük duyma."

Siyah ekran boş, ancak birkaç acı dolu çığlık yüksek ve net bir şekilde geliyor.

"Kötülük görme."

Bölünmüş bir ekranda yan yana oynayan rahatsız edici iki filmle birlikte ekran aydınlanır.

Ardından, gizlenmiş bir siluet görünmeden önce ekran tekrar kararır. Tek görebildiğin karanlık başlık. Kırmızı eldivenli bir el yukarı çıkarken yüz bir gölgeden başka bir şey değildir. Bir parmak uzanarak, görebilseydiniz dudakların olacağı noktayı kaplar ve evrensel 'sus' işareti yapar.

"Kötü konuşma."

Ekran tekrar kararır, ardından televizyon izleyen farklı kişilerin görüntüleriyle aydınlanır. Çığlıklar ve panik patlak verir. Sanki top oyunlarındaki jumbo-tron farklı insanlara çarpıyor ve

onlar bunu gecikmeli olarak fark ediyorlar. Yüzlerini gördüklerinde sadece heyecan yerine saf bir korku vardır.

Her evin her aile odasında kamera varmış gibi kasaba genelinde devam ediyor. Yüzleri TV ekranında yanıp söndüğünde insanlar adeta koltuklarından fırlıyor.

Herkesin kapılarının açık bulunduğunu söylediği ama bazı aynalar dışında hiçbir şeyin alınmadığı günü hatırlıyorum.

Aynalar hala bir muamma ama o kapıların neden açık olduğu şimdi açık. Aileler yan odada tamamen habersiz uyurken Jake kameraları yerleştirdi.

Ekran bir evden diğerine geçmeye devam ediyor ve şerif giderek daha fazla paniğe kapılmaya devam ediyor.

"Gün batımı," diyor ses, gölgeli, kukuletalı figür bir kez daha görünürken. "Ya da canavar senin için gelir."

Aniden gölge kaybolur ve figür ekrana doğru fırlar, yüzü ortaya çıkar... Eh, maske.

Maske, özel olarak hiçbir şeyi yansıtmayan ama yine de bir mesaj gönderen bir aynadır. Yani yansımada gördüğünüz kişi aynadır.

"Gelen canavar, ölmeyi hak eden canavarlardan daha kötü değil. Bir taraf Seç. Şimdi seç."

Ekran Belker Sokağı'na geçer. İşaret arka planda, ancak odak noktası asfalt üzerindeki büyük miktarda kan. Gözlerim, Marcus'un olduğu yerde kana bulanmış bir dizi kanada benziyor ve aklıma o ilk gün melekler hakkında yazılan mesaj geliyor.

"Ölmelerine izin verdin. Şimdi kendinizi kurtarın. Hâlâ yapabiliyorken."

Ekran tekrar kararıyor ve beyaz gürültü havayı dolduruyor. Bir milletvekili birkaç kanalı çevirir, ancak her biri tamamen aynıdır.

"Bütün bunları duydun mu?" diye soruyorum Collins'e, Leonard ve Donny boş boş televizyona bakarken dışarı çıkarken.

"Duydum. Ama yine de geri dönmelisin. Elimden birşey gelmez. Acele et ki bunu açıklığa kavuşturalım ve sonra umarım geri dönüp bunu durdurman için bunların hepsi zamanında geri teper."

Öfke nöbeti geçiren, ayaklarını tekmeleyen ve küfreden, suçu Jake'in karakola girmesine yardım etmeyen suçsuz adamları yükleyen şerif de dahil olmak üzere tüm öfkeli yüzlere baktım.

"İyi. Yoldayım."

Telefonu kapatıp Donny ve Leonard'ın yanına gidiyorum. "Gün batımından önce döneceksek gitmeliyiz."

"İçeri kimseyi çağırıyorlar mı?" Donny yüzünü bana dönerken soruyor.

Gözlerim etrafta uçuşuyor. "Bizi göndermeye niyetlilerse yardım istemezler. Bu soruşturma bir bok fırtınasına dönüşmek üzere. Johnson ve Cannon, geleceklerini korumak için geçmişteki suçlarını saklamakla meşguller. Hadi gidelim."

Leonard konuşmuyor ama ne düşündüğünü biliyorum. Sadece kız arkadaşımın tecavüze uğramasını izlemek zorunda kaldım. Şu anda milletvekili rozeti takan herkesi öldürmemek için yapabileceğim tek şey bu. Şeriften bahsetmiyorum bile.

Birini öldürmeyi bir kez bile arzu olarak düşünmedim. Bu çizgiyi asla bulanıklaştırmadım.

Şu anda durum böyle değil.

Umarım kan kaybından ölmek üzereyken onu kurtarmaya gelmeyen rozetli herkesi öldürür.

Bölüm 11

Mucizeler geçmişte kaldı derler.
-William Shakespeare

LANA

Yayından yirmi dakika sonra insanlar kasabadan kaçıyordu. Tahmin edildiği gibi, Logan ve ekibi çoktan gitmiştir. Video yakında onları bulacaktır -az önce tüm boktan kasabayla paylaştığımız videonun aynısı.

Asıl planımız, Jake'in o küçük eğlenceli kısmı halletmesiydi ama bunu FBI içinden birinin yapması daha kolay olurdu.

"En azından kaçıyorlar," diyor Jake, biz uzaktan izlerken, gözlerimiz şerifin neredeyse patladığı telefon ekranında.

"Ne yapıyorsun lan?" diye bağırıyor Şerif Cannon, elini bir arabanın sürücü tarafındaki camına vurarak.

Adam camı birkaç santim kırar. "Yaptıklarından dolayı hepimizi cehenneme sürüklemeden önce, ailemi bu lanet kasabadan çıkarıyorum."

Dudaklarım seğiriyor. Kaptanlarını terk ediyorlar.

Jake, Görünüşe göre artık şeriften çok bizden korkuyorlar, dedi. "Sonunda ona karşı çıkıyorum."

"Karşılaştırıldığında, şerif artık her şeyi gören, her şeyi duyan ve her şeyi bilen bir canavar için önemsiz görünüyor."

“Sadece bir lanet insan! Kal ve bu kasabayı savun!” şerif adama ters ters bakar.

Onu terk edeceklerini biliyorduk. Hepsini duydular ama bugüne kadar hiç görmediler.

Jake beni dirseğiyle dürttü ve ben de şerifin bulunduğu yerden çapraz olan telefonunun ekranına baktım. Eski spor salonunun duvarının arkasında, sanki Jake bunu çok iyi zamanlamış gibi bir mesaj beliriyor.

Bir kişi dünyayı değiştiremez. Ancak bir kişi, kalabalıklara terör salabilir.

—Robert Evans

Arabadaki adam mesajı görür, muhtemelen doğaüstü bir şeylerin döndüğünü düşünür ve mesajın görünümünün güncelliğini verir. Arabaya gaz veriyor, şeriften uzaklaşıyor ve bu süreçte neredeyse başka bir aracı yandan siliyor.

"O pisliği hemen bulun!" diye bağıran şerif, batan gemiden kaçan fareleri durdurma çabasından vazgeçiyor.

Jake, "Isı imzaları şu anda bir hareket telaşına sahip, ancak herkesi dışarı çıkarmak istiyorsak yine de oyunu geliştirmemiz gerekiyor," diyor kasabada giderek daha fazla mesaj görünmeye başlarken.

Herkesin dikkati Logan'ın ekibi ve küçük özel yayınımızla dağılmışken, kasabayı dolaştık ve aceleyle daha hızlı boyayla mesajları boyadık. Jake dün gece biraz daha yavaş boyayla boyadı.

Mesajları mümkün olduğunca görünür kılmak için yaptığım tüm açılır listelerden hala lanet koşum takımımı takıyorum.

Bir planınız ve hedefiniz olduğunda kırk dakikada çok şey yapabilirsiniz.

Kilisede büyük bir mesaj belirir.

Herhangi bir iblis gaddarlık yapabilir, ancak yalnızca bir melek masumlar için intikam yağdıracak kadar görkemlidir.

—Marcus Evans

Jake, koşan insanlar kendi ayakları üzerinde tökezlerken bu mesajın sihir gibi göründüğünü görünce sırıtıyor. Bunu daha önce çizdiğimde aslında kilisenin içindeydiler.

Jake ekranını kaydırarak en yenisinin okulun yan tarafında belirdiğini görmeme izin verdi.

Küçük gözler görür. Küçük gözler öğrenir. Seni izleyen tüm küçük gözler için iyi bir örnek ol. Her yerdeler.

—Yasemin Evans

Bağlam dışı ve kırmızı boyayla yazılmış bu mesaj tüyler ürpertici.

Daha fazla insan paniğe kapılır, daha fazla insan ailelerini arabaya bindirmeden önce sadece gerekli şeyleri alarak kasabayı terk eder. Hatta bazılarının önlerindeki yolculukta şeytanı uzak tutacakmış gibi araçlarına tuz serptiklerini görüyorum.

Belediye binasının yan tarafında başka bir mesaj belirirken Jake'in bana bakmasına izin vererek ekranımı çevirdim.

Tıpkı lanetlenmişlerin masumiyet taklidi yapabildiği gibi, kötüler de asalet taklidi yapabilir. Ama hepimiz yanmaya başladığımızda küllerimizden sadece gerçek doğacaktır.

—Victoria Evans

Daha fazla panik. Daha çok kaçmak.

Jake uygulamasını açtı ve bana hâlâ kasabada olan tüm ısı işaretlerini gösterdi.

"Yayın sistemini açın ve tüm kaosa ekranları kesin; mesajları da göster."

Sırıtıyor ve tam da bunu yapmaya başlıyor, görüntüleri kanaldan canlı yayınlıyor. Şerifin o istasyonun kapatılmasını istemesine bayılıyorum. Bu eylemi durdurmak için zaten tüm önlemleri aldık. Jake var. Ben teknolojik şeylerle bir aptalım.

Benim rolüm katliam yapmak; onun rolü tüm inek işlerini yapmaktır.

Katil ve inek garip bir kombinasyon gibi görünüyor, ancak kasabadan bestelediğimiz çığlıklar sarhoş edici bir melodi oluşturuyor.

Hepsi kasabada aşağı yukarı kayan birkaç mesaj belirir. İnsanlar koşarken onları okumaya çalışırlar, ironik bir şekilde söyleyeceklerimizi görmekten kendilerini alamazlar.

Bilge bir adam savaşın ne zaman kaybedildiğini bilir ve geri çekilmenin hayat kurtarmanın tek yolu olduğunu anlayacaktır. Aptal bir adam, gururu yüzünden tüm takipçilerini ölüme mahkum eder.

—Robert Evans

Bunun şerife yönelik olduğunu herkes biliyor ve kabul edelim, yardımcıları dışında kimse onun için ölmeye istekli değil. Yanına katılacak birkaç serseri, tıpkı dün gece Cheyenne'de olduğu gibi, departmana bağlamadan insanları hizaya sokmak için yan tarafta kullandığı kişiler olacak.

Şimdi ona katılmayı seçerlerse, ayrımcılık yapmayacağım ve onları katliamın dışında bırakmayacağım.

Nefret olmasaydı aşk da olmazdı çünkü biri diğerini oluşturur. Bu kasabayı seviyorum ve nefret ediyorum.

—Marcus Evans

Haksız yere zulme uğrayanların ruhlarının sık sık dünyamıza musallat olduğuna ve mezarın ötesinde hissettikleri aynı kederi getirdiğine inanıyorum.

—Yasemin Evans

Zil çalmanın zamanı geldi, dedi Jake, beklentiden neredeyse titriyordu.

O zamanlama ustası, bu yüzden gurur duymalı.

Telefonundaki bir düğmeye basar ve kilise kulesinin tepesinde hafif, kontrollü bir patlama olur. Çan, kayaya çarpmadan önce inliyor ve şaraplar. Onu gerçek zamanlı olarak izliyoruz, sokağa düştüğünü görmek için bir ekrana ihtiyacımız yok.

İnsanlar çığlık atıp uzaklaşıyor ama o bunu kimsenin çok yakın olmadığı bir zaman olarak ayarladı.

Yere o kadar sert çarpıyor ki, çarpma anında sokağı kilisenin hemen önünde ikiye ayırıyor. Kilisenin önü son mesajı açıklarken herkes yavaş yavaş karmaşaya yaklaşır.

Tutkululara asla alay etmeyin veya onlara zarar vermeyin, çünkü onlar gazabıyla en şiddetli olanlardır.

—Victoria Evans

Daha fazla çığlık. Kulağa çok hoş geliyor.

Başımı kaldırdım, insanların dağılmasını, herkesin eşyalarını toplamak için evlerine koşmasını izledim. Planımız, toplam şehir tahliyesi rekorunu kırmak.

Geride kalanlar için de bir planımız var. Sakinleştirici dartlar son çaredir, ama bilinçsiz olanları içine atmak için bir damperli kamyonla birlikte bunlara fazlasıyla sahibiz.

Hiçbir şey bunu bitirmemizi engelleyemez.

Bugün.

Babam bu korku filmine bayılır çünkü sonunda kötü adam kazanır.

"İkinci aşamaya hazır mısınız?" Jake bana soruyor.

"Isı işaretleri konusunda ne durumdayız?"

Uygulamasını açtı ve bana hala şehirdeki tüm noktaları gösterdi.

“Yayın aşaması iki. Evlerinde saklananlar kendilerini uçuruma sürükleyecek gösteriyi görsünler.”

"Planladım," dedi bana karanlık bir sırıtışla.

Dikkatim iki mezarlıktan birine, annemle babamın ve erkek kardeşimin gömülü olduğu yere çevriliyor. Korktuğum kısım bu, ama bu gerekli bir kötülük. Ayrıca, kardeşimin ve babamın mümkün olan her şekilde dahil olmak isteyeceklerini biliyorum. Muhtemelen kafamda bir yanılsama yaratıyorum, ama annem ailesinin başına gelen dehşeti görecek kadar yaşasaydı, o da aynı şekilde gemide olacağına inanmak isterim.

Çünkü o bir romantikti.

"Şimdi," diyorum sessizce.

Uzakta olmasına rağmen, mezar taşları birer birer patlamaya başladığında hala mükemmel bir netlikle görüyorum. Mezarlığın önünde bir yangın çıkar ve Jake'in döşediği hattı sıkıştırır.

Mezar taşları patlamaya devam ederken çığlıkları duyabiliyoruz ve Jake telefonunda ışıklı kutuların oluşturduğu gölgeleri serbest bırakan bir düğmeye basıyor. Yükselen ruhlar gibi görünüyorlar.

Suçluluk ve din dolu bir kasaba için küçük bir kıyamet gibi olacak.

Oradaki her mezar taşı sonunda patlar ve ateşin hatları iki kelimeyi heceleyerek biter.

Biz döndük!

Artık tek bir etten kemikten katil değil. En kötü şüpheleri gerçek oldu. O mezarlığa gömülen ruhlar, buradaki herkesi kasıp kavurmak için geri döndüler.

Jake, ısı imza uygulamasını açar ve gittikçe daha fazla noktanın evlerini terk ettiğini ve spirali şehir dışına sürmek için arabalarına koştuğunu görür.

Bir giriş yolu. Bir çıkış yolu.

İkinci mezarlığı yayınlıyor, aynı şeyi takip ediyor, ateş kıvılcım çıkarıyor ve mezar taşları birer birer patlarken daha fazla kelime oluşturuyor. Kasabada koşan, herkesi sakinleştirmek ve güvende olduklarına ikna etmek için ellerinden gelenin en iyisini yapan milletvekillerini boş boş izliyorum.

Sonuçta ruhlar yok. Ancak mezarlıktan gölgelerin çıktığını gördüklerinde gözleri onlara başka bir hikaye anlatır, illüzyonun gerçek olduğuna ikna olurlar.

Bu kasabayı şu anda seviyorum çünkü çok tahmin edilebilirler.

Arabalar yanımızdan hızla geçip olabildiğince çabuk buradan uzaklaşıyorlar.

İkinci harf dizisi ateşte daha fazla kelime oluşturuyor ve Jake onu yakınlaştırarak kusursuz bir şekilde yayınlıyor.

Ve herkesi bizimle birlikte mezara geri götürüyoruz.

"Üçüncü aşama," diyorum, bir şerif yardımcısı sokakta çıkan bir kavgayı durdurmaya çalışarak yaya olarak hızla geçerken bir ağacın arkasına geri dönerek.

Ayrılmak istemeyen inatçı aptallar şimdi fikirlerini değiştirebilir.

Jake'in bir gece çaldığı aynalar, saklandıkları yerden aniden fırlatılır ve toprak battaniye, Jake'in başka bir dahice icadı tarafından geri çekilir. Ne de olsa bu günün her detayını yıllardır planlıyor.

Aynalar sıralanırken insanlar dehşet içinde feryat ediyor, aynaların her çeşidi kendi etlerinin altında saklanan canavarların yansımalarını parlatıyor. Sonra aynalar patlayarak her yere cam fırlatır.

Parçalar o kadar küçük kesilir ki, sadece birkaç et yarasını keserler. Merak etme; bu eylemde hiçbir çocuk zarar görmez. Biz bundan daha dikkatliyiz.

Bir kadın yüzündeki küçük kesikler kanamaya başlayınca çığlık atıyor ve titreyen elleriyle yaralara dokunarak şoka giriyor.

Zayıf.

Acınası.

Hepsi.

Ama teraziyi yönlendiren şey bu. Giderek daha fazla ısı imzası kaybolmaya veya yolda yaya olamayacak kadar hızlı hareket etmeye başlar. Geri çekiliyorlar.

"Dördüncü aşamayı on beş dakikada halledeceğim. Bu, geri çekilenlerin koşması için yeterli bir süre olmalı," dedi Jake ben üzerimdeki emniyet kemerini çözerken.

"Herkesi tamamen dışarı çıkardığından emin ol," dedim ona dikkati dağılmış bir şekilde.

"Yapacağım Lana. Güven bana."

Kemeri göğsüne doğru iterken gülümsedim. "Sana güveniyorum. Benim hayatımla. Şimdi beşinci aşama için hazırlanmam gerekiyor.

Tüm bu kaosa bir göz attı, sonra ekranını şapkasını çıkarmış, elini yenilgiyle tuzlu ve biberli saçlarında gezdiren şerife çevirdi. "Fazla beklemene gerek yok."

Bölüm 12

Baştan çıkarılacak bir şey, düşecek başka bir şey.
-William Shakespeare

LOGAN

"Kanıtları var. Robert Evans'a yaptıklarının bir videosu var, Allah aşkına! Ve beni hala burada mı tutuyorsun? Hangi gerekçeyle?" Collins'e ve Direktör McEvoy'a ters ters bakıyorum.

"Kocasının evinde iki adamla birlikte öldürüldüğü gece olası bir cinayet zanlısının kasabadan kaçmasına yardım ettiğin için."

"Cheyenne Murdock hayatından endişe ediyordu ve o bir şüpheli değildi. Evinde saldırıya uğradı ve şüphelimiz onun hayatını kurtardı."

McEvoy parmağıyla beni gösteriyor. "Ve bu zihniyet senin burada olma sebebin. Masum olduğunu söylediği için onun masum olduğunu varsayamazsınız. Özellikle de ekibine yemin ettikten sonra şüpheli bir kadındı. Bu dava için tüm profiliniz haritanın her yerinde ve hiç mantıklı değil. O zaman oturma odasında göz ardı edilemeyecek kadar gelişmiş bir beceriyle iki adam katledilen bir kadını öylece serbest mi bırakıyorsunuz?

"İki tetikçi," diye homurdandım.

Spekülasyon, diye homurdandı McEvoy.

Collins, ellerini aramızda gevşeterek ve bizi birbirimizden uzaklaştırarak, "Hepimiz bir adım geri çekilelim," diyor ve çok ihtiyaç duyulan ayrılığı yaratıyor. "İncelenmesi için delilleri gönderdim," diye devam ediyor.

McEvoy, Collins'e gözlerini kısarak bakıyor. "Bir kadın bodrum katını kazıyor ve tesadüfen sana yıllar öncesinden kapanmış bir dosyanın anahtarlarını mı veriyor? Ve yine de, sanki sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibi, hiçbir yerde bulunamıyor. Onu bulabilirsek bu hikayeyi doğrulayabilecek gibi değil ki bu da hikayeyi tamamen kabul edilemez kılıyor.

"Umuyorsun," diye ekledim ona dik dik bakarak.

İleriye doğru bir adım atıyor ve Collins elini göğsüne koyarak onu tutuyor.

"O video kanıtını elime alıp doğruluğunu onaylattıktan sonra, dünyadaki tüm yalanlar ve örtbas etme entrikalarının sana bir faydası olmayacak."

Geri adım atıyor, gözleri kısılıyor. "Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Seni gömeceğim oğlum. Adını o kadar güzel mahvedeceğim ki ağzından çıkan hiçbir şey bir şey ifade etmeyecek. Dünyadaki tüm kanıtlar, senin için planladığım gibi

bir üne sahip olman için sana bir nebze de olsa fayda sağlamayacaktır.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Collins, sanki hata yapmış gibi yönetmene bakarak.

Yönetmenin dudaklarında uğursuz bir gülümseme beliriyor. "Engelleme ve bilinen bir seri katile yardım etmek için komplo kurmakla suçlanıyor."

Collins, "Bunu yapamazsın," diye homurdandı.

"Beni izle. Onlar tutuklama emriyle gelip ona eşlik edene kadar bu kattan ayrılmıyor."

Dönüp uzaklaştı ve Collins elini saçlarından geçirdi.

Collins omzunun üzerinden bakarak, "Sınırları bu kadar zorluyorsa, tüm bu saçmalıkları örtbas etmede gerçekten büyük bir rol oynamış olmalı," diyor. "O seni gerçekten tutuklatmaya çalışmadan önce birkaç kişiyle buluşup bu işi halletmem gerekiyor. Yine de buradan ayrılırsan, kötü görünecek. Çıkışını engelleyen insanlar olduğundan şüphem yok. Sizi ne pahasına olursa olsun zaptetme iznine sahip olacaklar. O yüzden olduğun yerde kal. Aptalca bir şey yapma."

Döndü ve uzaklaştı, ben de elime geçen ilk şeyi alıp odanın diğer ucuna fırlattım. Kırık zımba iki parça halinde yere düşerken insanlar nefesini tutup dağılır.

"Donny'yi çektiler," diyor Leonard, sanki herkesin niyetinden ürküyormuş gibi etrafına bakınarak.

"Hepimizi bölüp, bizimle tek tek konuşacaklar. Sadece bunun benimle ve hiçbirinizle ilgili olmadığını unutmayın. Herhangi bir suçu üzerinizden atmak için ne gerekiyorsa söyleyin."

"Cheyenne Murdock ve kızına şehir dışına kadar eşlik ettim. Sen değil," diye tartışıyor.

"Emirlerim altında," diye hatırlattım ona.

Gözlerini kısıyor. "Seni alt etmelerine izin vermeyeceğim."

Kimsenin kulak misafiri olacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafa bakınıyorum. "İddiaları yanlış değil. Kesinlikle tehlikeye atıldım ve bunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Lana'nın işin içinde olduğunu öğrendiğim anda bu davayı engellemeye başladım."

"O halde, Hadley ve ben, senin içinde bulunduğun aynı bok küvetinin içindeyiz. Bunun için aşağı inemezsin. Lana'nın yöntemleri barbarca ve yasa dışı olabilir, ancak katlanmak zorunda kaldıkları ve sonrasında mücadele ettikleri şeyleri gördükten sonra, onun mantığını suçlayamam."

"Size savunduğumuz her şeyi sorgulatıyor, değil mi?" Birinin boş masasına yaslanırken bitkin bir halde soruyorum.

"HAYIR. Masumları hasta ve ahlaksızlardan kurtarmak için her zaman savaştık. Lana'nın kendisi veya ailesi için savaşacak kimsesi yoktu. Tek başına en kötü durum senaryosuyla görevlendirildi.

Hadley sanki takip edilip edilmediğini kontrol ediyormuş gibi omzunun üzerinden bakarak yanımdan geçerken başımı kaldırdım. Dizüstü bilgisayarını vücuduna daha yakın tutuyor, sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi tutuyor.

Hadley, Craig'in ofisine dalıp panjurları kapatırken, "Tek başına değildi," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

Kapısının kilidi yok ama.

Onu Delaney Grove'dan uzak tutmak için kullandıkları saçma sapan görevde hâlâ dışarıda.

"Bir gözünüz her şeye ilişsin ve size yeni bir şey ulaşırsa gelip beni bulun. Şimdilik bu kattayım."

Gözlerimi müdürün adamlarından birinin kapıda durduğu yere kaldırdım, gözleri bana dikilmişti. Kesinlikle beni yerinde tutmayı planlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Leonard bana soruyor ama cevap vermiyorum.

Benim hakkımda fısıldayan herkesin arasından geçerken ve kapıyı çalmadan Craig'in ofisine daldığımda beni izlediğinden eminim.

Hadley ciyak ciyak bağırıyor ve dizüstü bilgisayarını çarparak kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şüpheli bir şekilde soruyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve dizüstü bilgisayarı yeniden açmadan önce rahatlamış bir nefes verdi. Gözleri kararlı bir şekilde büyürken parmakları tuşların üzerinde hızla uçuyor.

"Bana mahremiyet için bir ofis vermiyorlar, o yüzden Craig'inkini ödünç alıyorum, çünkü o hâlâ yok."

"Ama ne yapıyorsun ?" Tekrar soruyorum, ekranı görebilmek için arkasından geliyorum.

Eğilip bir elimi yanındaki masaya, diğerini de sandalyesinin arkasına koyarak ekranındaki tüm anlamsız kod satırlarına bakıyorum.

"Jake'in video akışına giriyorum." Craig'in ofisinde iş için kullandığı üç monitörü işaret ediyor. "Jake'in yirmi monitörü kadar ayrıntılı değil ama iş görür."

"Sanırım bu, Leonard'a yayını hackleyemeyeceğini söylediğinde yalan söylediğin anlamına geliyor," diye homurdandım.

Yalan söylemedim. O zamanlar onları hackleyemezdim. Bu arada, Jake harika. Bana nasıl keşfedeceğimi göstermeseydi,

kullandığı frekansı asla bulamazdım. Normal güç hatlarıyla aynı frekansta çalışır. Bunu nasıl yaptığını bile anlamıyorum.”

Benim için hiçbir anlam ifade etmeyen rastgele harfler, semboller ve sayılar yazmaya devam ediyor.

"Neden sana söylesin ki?"

"Çünkü bana güveniyor. Bu, genellikle hissetmediği bir tür anlık güvendi. Biz akrabayız. Birinin, tüm çalışmalarına harcanan çabayı ve dehayı gerçekten takdir etmesini istedi ve ben de onun kadar bir teknoloji ineğiyim. Sen ve Lana, bunun gibi bir şeye giren katmanlardan ve zorluk seviyesinden habersizsiniz. Ben? Daha sonra gerçek bir orgazma yol açan bir inek gazı yaşadım. Bunu açtım.

"İhtiyacım olandan daha fazla bilgi," diye mırıldandım.

Beni görmezden geliyor. "Ve o lanet olası bir dahi. Sadece iyi olduğumu düşündüm. Hiç yakalanmamış olmasına şaşmamalı.”

Aniden, tüm monitörler kasabanın görüntüleriyle canlanır. Arabalar bir şeylerden kaçmak için aceleyle kaçıyorlar. Hadley farklı görüntülere geçerken gözlerim ekrandan ekrana geçiyor. Bir açıklama arıyorum.

Ama tüm gördüğümüz, olanların ardından gelenler.

"Bunu geri sarabilir misin?"

"Şimdi olmaz. Yalnızca canlı yayına ayarlamış. Biz sadece onun gördüklerini görebiliriz. Bunu televizyonlarından canlı yayınlamak için beslemeleri kullanıyor. O çok mükemmel.

Son kısmı görmezden geliyorum, geri kalanına odaklanıyorum. Kelimelerin bir anlığına gözüme çarpıyor ama ben onları okuyamadan ekran değişiyor. Hadley'nin ekranları çevirdiğini sanıyordum ama bu Jake. Dediği gibi, ancak onun gözlemlediği gibi gözlemleyebiliriz.

Lana'yı bulmak istiyorum. Farklı bir sisteme girme şansın var mı?

"İnek gibi konuşmayı biliyormuş gibi yapma. Bu noktadan sonra herhangi bir şeyi hacklemeye çalışırsam, yaptığı işi mahveder. Bunu yapmak istemesem bile, beni hemen geri hackler ve muhtemelen her şeyi kapatır, hatta beni sistemden tamamen kilitleyebilir. Tüm federal ağı çökertebileceğinden hiç şüphem yok. Dediğim gibi, o benden daha iyi. Çok daha iyi. Ama aynı zamanda daha tutkulu ve tam da bu hedef için sınırlarını zorladı."

Lana'nın telefonunu aramaya çalıştım ve çoktan tekrar kullanmış olması gerektiğini fark ettiğimde küfrettim. Bu artık aktif bir numara değil.

Çok iyi bildiğim farklı bir ekran açılıyor. Isı imzalarını mı okuyorlar? Neden?" Sokağın ortasında giderek daha fazla kırmızı noktanın birleştiğini ve herkesin çıkışa yöneldiğini izleyerek soruyorum.

"Son oyunları ne olursa olsun. O monitör telefonuna bağlı, açtığı tüm ekranları gösteriyor..."

Monitör kapanıyor ve Hadley küfrediyor. "Görünüşe göre o kısmı izlememi istemedi."

Diğer ekranlara bakarak bekler ama hiçbiri kapanmaz.

"Yani onu hacklediğini biliyor mu?"

"Dediğim gibi, o harika biri. Muhtemelen onu herhangi bir müdahaleye karşı uyaracak bir sistemi vardır. Bunu izlememize aldırmıyor gibi görünüyor ama telefonunun bir sır olarak kalmasını istiyor."

"Çünkü bu programı o telefondan yürütüyor ve bundan sonrasını bilmemizi istemiyor," dedim endişeyle.

Bir ekran, oturma odalarında yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadının oturduğu bir eve döner. Lana'nın saldırıya uğramış olabileceği yerin tam karşısındalar.

Dışarıda olup biten çılgınlıktan ve onu nasıl beklemeyi planladıklarından bahsederken birdenbire televizyon açılır ve maskeli bir yüz belirir. Lana'nın taktığı ayna maskesi yerine kırmızı bir maske.

"Defol, Whitmires! Şimdi defol!"

Hem kadın hem de adam çığlık atıyor ve adam kalbini tutuyor, gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açılıyor. İhtiyaç duydukları tüm yönlendirme bu.

Dışarı çıkmadan önce bir çanta kapma zahmetine bile girmiyorlar.

Ekranların hepsi yeniden değişiyor ve ben en önemli görünenlere odaklanmaya çalışıyorum.

"Bütün bunlara tek bir telefondan nasıl bakıyor?" Hadley'e soruyorum.

"Ekranlar arasında geçiş yapacak şekilde ayarlanmış bir sistemi var, ancak aynı anda beş adede kadar küçültebilir ve onları küçük resim boyutunda izleyebilir. Bu taktikle ev ev dolaşacak mı merak ediyorum."

"Bu taktik işe yaramazsa ne olur?" Kendime ondan daha fazlasını sordum, korku tüylerimi diken diken etti.

Kasabayı boşaltmaya odaklanmalarının bir nedeni olmalı.

Gözlerim en aktif olan monitöre odaklanıyor. Milletvekilleri dağılmış durumda, hepsi kızgın ve insanları kasabada tutmak için çaresiz görünüyor. Hatta biri bir sivili yumrukluyor ama iki adam yardımcıyı yakalayıp bir arabaya bindiriyor.

Biri ona silah çektiğinde geri çekiliyor ve siviller, bir arabaya binmeden önce düşen adamın ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"Şerife ve adamlarına karşı koymak için onları birbirine bağladılar," diye tahmin ediyorum.

"Kimse kasaba için savaşmayacak ve yayında yaptıkları gösteriden sonra şerif düştüğünde de kimse orada olmak istemiyor," diyor ama sonra derin bir nefes alıyor.

Bana doğru dönüyor, gözleri iri iri. "Sanırım Lana'nın nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

Ekranları işaret ediyor. "Kim kayıp?"

Bölüm 13

Kendinizin arzu etmediğini başkalarına empoze etmeyin.
—Konfüçyüs

LANA

Kapı hızla açılıyor ve şerifin kapıyı öfkeyle çarparak içeri girmesini, dolabın ahşap çıtalarından izliyorum. Koltuğunun yanındaki masadan boş bir bardak alıp odanın diğer ucuna fırlattı. Öfkeli bir canavar gibi kükrerken duvarda paramparça olur.

Birkaç uzun dakika boyunca başı sallanıyor, göğsü inip kalkıyor ve destek almak için sandalyenin kenarlarını tutuyor. Her zaman kendini iyi gösterir ama o da hepimiz kadar ölümlü.

Tahmin edilebileceği gibi oturma odasındaki bara gidip kapıyı açıp içinden bir şişe viski çıkardığında gülümsemem arttı. Bir bardağa doldurup hızla içtiğinde elleri titriyor.

Ne zaman baskı artsa, şerif bir içki içmek zorundadır. Ancak yardımcılarının elinde bir İncil ve bir bardak viski taşıdığını görmelerine izin veremez. Masum insanları korkunç bir ölüme mahkum edebilir, ancak bir içkiye ihtiyaç duyacak kadar zayıf olmak kesinlikle affedilemez. Utanç verici demiyorum.

Gözlerimi deviririrdim ama silahını çıkarıp kapının yanına koymasını izlemekle meşgulüm.

Nihayet.

"Bunu ödeyeceksin," diye tısladı şerif, mahkeme salonundan çıkarken kardeşime ve bana dik dik bakarak.

"Bizimle birlikteydi!" Tekrar bağırdım ve beni dışarı çıkarmaya devam ederken çılgınca jüriye baktım. "Gerçeği saklıyorlar! Kanıtları gizliyorlar! Bu sadece kahrolası bir cadı avı ve babama tuzak kuruluyor!"

"Sadece ifadelerimizi size göstermelerini sağlayın!" sonunda bizi tüm yol boyunca çekerken ağabeyim böğürdü.

Kapılar kapanır kapanmaz yeniden açılır ve şerif sessizce dışarı çıkar.

Bileklerimize kelepçe takılıyor ama bizi uzun süre içeride tutamazlar. Filmde. Mahkemeye saygısızlıkta bulunuyoruz, başka bir şey değil.

"Bu lanet şey bitene kadar onları bir hücreye koyun. Mecbur kalana kadar onlarla bir daha uğraşmayacağım," diye havlıyor şerif. Sonra o soğuk gözler bize döndü. "Masumların ruhlarına ihanet ederek şeytanla anlaşma yapıyorsun. Baban suçlu. Ve günahları için asılmasını sağlayacağım."

Biz serbest bırakılmayı talep etmeye başladığımızda içeri geri yürümeye başlar.

Şerif tam köşeye vardığımızda döndü ve bana baktı.

"Sevdiğin şeytanı daha net bir şekilde görmeni umardım ama sanırım hiç görmedin ve görmeyeceksin."

O başka bir bardağı bitirirken sabırla bekledim, sadece gözlerimle onu sessizce takip ettim. Gözleri kanepenin yanındaki bir şeye doğru fırlıyor ve bu açıdan göremediğim bir şeyi incelerken başı yana eğiliyor.

Artık ilgisini çekmeyen her ne ise bakışlarını kaçırıyor ve bardağını köşeden, ana yatak odasının yanındaki mutfağa taşıyor. Kapıyı sessizce iterek açıp dışarı çıktım ve bıçağımı kınına sokarak kalçama koydum.

Kanepeye yaklaştığımda, dikkatini neyin çektiğini merak ederek bakışlarımı aşağı kaydırdım. Ve hüsrana uğramış bir nefes vermekten kaçınırken gözlerimi kapatıyorum. El fenerim orada. Daha önce herhangi bir gizli silah ararken onu yere koydum ve geri almayı unuttum.

Acemi hatası.

Gözlerimi tekrar açarak bıçağımın kabzasını kavradım ve mutfağa girdim. Ama bakışlarım aniden bir namlunun ucuna kilitlendiğinde çığlık atarak durdum.

"Boo," diyor şerif, ben itaatkar numarası yaparak ellerimi yavaşça kaldırırken, gözlerimi onunkine çevirerek.

Bana bakmak için tabancanın üzerinden bakıyor, namlu yüzümden sadece birkaç santim uzakta.

"Federalin kız arkadaşının evimin içinde dolanmasının bir nedeni var mı?" Tembelce ağır ağır konuşuyor, birkaç dakika önce benim izlediğimi bilmediği halde gösterdiği o kabaran hüsranı saklıyor.

"Muhtemelen sadece bir federalin kız arkadaşı olmadığı içindir," diye alayla ona acı acı gülümseyerek.

Başını sallıyor, beni izliyor.

Peki sen tam olarak kimsin?

Ellerim hâlâ havada, namluyu şakağıma dayayarak ileri doğru bir adım atarken sırıtıyorum. Gözleri kısmen açılıyor ama diğer tüm şaşkınlık belirtilerini maskeliyor.

"Ben oğlunu öldürmesi için gönderdiğin kızım. Sevdiğin şeytanı daha net bir şekilde görmeni umardım ama sanırım hiç görmedin ve görmeyeceksin."

Kafa karışıklığı, tanıma yüzünün üzerinden kaymadan önce gözlerini yalnızca en kısa an için aydınlatır.

"Hayır," diyor sert bir fısıltıyla.

Ama sonra gözleri buza döndü ve ölü bir klik sesinin yankılanan sesi , normalde sessizlikle gizlenmiş olan odanın etrafında çınladı. Gülümsediğimde kararlılığın yerini korku alıyor.

Ve tetiği tekrar, tekrar ve tekrar çekti... tüm bunlar ben bir adım geri giderken.

"Umarım sakıncası yoktur Şerif. Diğer odada bıraktığın hizmet silahın dışında, evdeki diğer tüm silahların tüm mermilerini boşaltma cüretini gösterdim.

Önümdeki çaresiz görünen kadına saldırmayarak beni şaşırtarak yanımdan koşmaya başladı. Sanırım erkeksi olduğu için ona gereğinden fazla değer verdim.

Dizim midesine çarparak geri çekilmesini durdurdu ve yere çarparak acılı bir çığlıkla yere yığıldı.

"Bıçakları her zaman tercih etmişimdir," diyorum bıçağımı çekip boğazının altından kaydırırken.

Bıçağı orada tutarak yanına çömeldim.

"Nasıl yaşıyorsun?" neredeyse çok sessizce soruyor.

Kaşlarımı çatarak sırıtıyorum. "Çok fazla acı. Çok şifa. Ve bir sürü tekila. Ama çoğunlukla Jake için buradayım. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Yakup Denver mı? Kardeşime âşık olduğunu anladığınızda bir tehdit olarak görmezlikten geldiğiniz çocuk? Çünkü ne tür bir zayıf adam başka bir erkeği sever, değil mi? Böyle iğrenç bir şeyin, ölü bir kızın canavarlarınızdan bu kadar çoğunu katletmesine yardım edecek kadar harika olması mümkün değil."

Şaşkın bir nefes almak için dudakları aralandı ve bıçak bu hareketle boğazına daha da yaklaştı.

Boşta olan elimle telefonumu çıkardım, Jake'i tuşladım ve hoparlöre aldıktan sonra yanıma yere koydum.

"Sanırım hâlâ beşinci aşama üzerinde çalışıyorsun?" Ben şerifin yüzüne bakarken Jake sordu.

“Hala tüm bunların kendi suçu olduğunu kabul etmesine izin veriyor. Tüm yalanlarından ve yozlaşmasından döndürdüğü gerçeğin en azından küçük bir zihin işkencesinden geçmezse, onu basitçe öldürmenin nesi eğlenceli? diye soruyorum, şerifin gözleri sertçe dönerken sırıtarak.

İşte tanıdığım kibirli orospu çocuğu.

"Altıncı aşama planlanandan daha iyi çalıştı. Kişiselleştirilmiş mesajlar, üçü hariç herkese ulaştı. Gereksiz olan damperli kamyonu atlayarak arabadaki sonuncuyu yeni yükledim. Milletvekillerinin nerede olduğunu kontrol eder etmez onları güvenli bölgeye bırakacağım ve ardından sekizinci aşamaya geçeceğim.”

"İyi. Şerifin yedinci aşamayı duymasını istiyorum, bu yüzden aradım.

Şerifin beni izlemesini izlerken neredeyse Jake'in gülümsediğini duyabiliyorum.

Jake, "Şerif telefonunun klonunu şimdi alıyorum," dedi.

Şerifin gözleri merakla telefonuma kaydı. Diğer elimle bıçağı gırtlağına dayamaya devam ederken, sessize alma düğmesine basarak görmesi için yukarı kaldırdım.

"Memur Hayes, size okuyacağım tüm isimleri bir araya getirmenizi istiyorum. Onlar güvendiğim kişiler. Bahsedilmeyen vekil ve üniformalı memurlar, dış sınırlara gitmeli ve bir şey bulabileceklerini görmeye başlamalıdır. Anlamak?"

Bir duraksama oluyor ve şerifin yüzünü izliyorum. Konuşmanın sadece Jake'in tarafını duyabiliyoruz.

Şerif, "Ben olmadığımı anlayacaklar," diye homurdandı, sonra konuşurken bıçağın boğazını zar zor sıyırmasına neden olunca yüzünü buruşturdu. Bir damla kan aktı ve ben onu olduğu yerde tutmaya devam ettim.

"Jake'in sesini duyuyorsun. Ama o telefondan geçtiğinde, tıpkı diğer uçtaki sen gibi geliyor," dedim ona, yüzü solgunlaşırken sırıtarak. "Jake'in dahi bir çocuk olduğundan bahsetmiş miydim?"

Jake, babamın ölümüyle ve ağabeyimin ölümüyle sonuçlanan toplantıyla ve herkesin tanıdığı Victoria Evans'ın ölümüyle ilgisi olan herkesin isimlerini listelemeye başladı.

Emekli milletvekilleri bile, kasabayı 'savunmaya' yardım etmek için çoktan toplandıkları düşünülürse çağrılır. Beni onlara bireysel ziyaretler yapmaktan kurtarıyor.

Bir saatin var, diye devam etti Jake, isim listesini bitirirken.

Telefonu kapatıyorum ve şerifin yüzündeki umudun kaybolmasını izliyorum. Çaresiz, ona nefis bir bakış.

"Şimdi ayağa kalk," diyorum bıçağı geri çekerek ve yavaşça ayağa kalkarak.

Yavaşça doğrulurken beni ihtiyatla izliyor ama bunun ötesine geçmiyor.

"On uzun yıl boyunca sabırlı olmak zorunda kaldım, Şerif. Oyalanmayı bırak, çünkü sabrım tükendi."

Gözleri meydan okurcasına kısıldı. Aptalca bir şey planlıyor.

Kolları genişçe açılıyor.

"Kalkmamı istiyorsan, o zaman..."

Savaş botumun topuğuyla ayak bileğine vurduğumda sözleri bir çığlıkla bitiyor. Tekmeyi tatmin edici bir çıtırtı takip etti ve o ayağımı tutmak için yalpalamadan önce topuğumu ayak bileğine geçirdim. Sonra ayağım uçarak yüzüyle birleşiyor.

Tekrar geriye doğru yelken açarken ağzından kan fışkırıyor. Kafasını fayansa vurmaktan vazgeçti ve ben sakince kafasına doğru yürüdüm.

"Kalk dedim. Uymak için ne kadar dayak yemeniz gerektiğine siz karar verirsiniz.

"Amaç ne?" diye hırlıyor, kan tükürüyor. "Sadece beni öldürmeyi planlıyorsun. Sen bir canavarsın. Şeytanın kendi yumurtası."

Aramızda güvenli bir mesafe bırakarak yanına diz çöktüm ve gözlerim onunkilerle buluştu.

"Oğlunuz bir canavardı Şerif. Bir İncil tutmak veya bir rozet takmak da kendi insanlık dışılığınızdan kurtulmanızı sağlamaz." Başımı eğerek, gözlerinden geçen hiddeti ve benzeri görülmemiş öfkeyi izliyorum.

"Yanılıyorsun," diye homurdandı.

"Bir hata yaptığınızı anlamanız bir yıl, hatta daha uzun sürebilirdi. Bir yıl sonra başka bir tecavüz ve cinayet olduğunda, belki? Delaney Grove'un hemen dışında bir tane mi? Diğerleriyle

aynı mağduriyet," dedim gelişigüzel bir şekilde, bakışlarının yeniden kaymasını izleyerek.

"Öfken ve kederin yatışıp azalmaya başladığında, Robert Evans'ın hiçbir zaman doğru adam olmadığını anladın ve ona hiç işlemediği günahlar için suç atıp acımasızca cezalandırdın."

Bu sözler yerine oturdukça içindeki her kavga sönüyor ve gözlerinde şaşırtıcı bir parıltı beliriyor.

"Gerçek bir canavarın hâlâ kadınları öldürüp onlardan aldığını çok geç fark ettin ve onun bunu yapmakta özgür olmasının sebebi sensin. Bütün o kan senin ellerinde Şerif. Yıkanmazdı."

Ben devam ettikçe gözlerinde yaşlar oluşmaya başladı.

"Kyle aleyhindeki tüm bu iddiaların yanlış olamayacağını da biliyordun ama zaten bir çocuğunu kaybetmiştin. Diğerinin özüne kadar çürümüş olduğunu inkar ederek kendini yaşamaya zorladın. Ama yine de, babamı suçlamak için zorla yardımını aldıktan sonra annesini öldürdün. Söyle bana Şerif, prezervatifleri kendin mi topladın? Yoksa bu Johnson'ın işi miydi?"

Gözlerindeki tüm suçluluk duygusundan kurtulmak için boğazını temizliyor ama bunu yapmakta zorlanıyor. Farkındayım demektir.

"Masum bir adama iftira atarken oğlunun annesini öldürdüğün için, aşağılık oğlunun bütün iğrenç davranışlarını mazur gördün. Kasabaya yalan söyledi. Kendine yalan söyledin. O gece ona bizimle ilgilenmesini söylediğinde bütün arkadaşlarını getirmesini hiç beklemiyordun. Ahlaksızlığın sınırlarına ulaşacaklarını, sonra da onları babamla aştığından daha şiddetli bir şekilde çiğneyeceklerini hiç beklemiyordun. Ama yine de gerçeği sakladın. Bizi örttü. Sanki iki masum çocuğun hayatı hiç önemli değilmiş gibi davrandı."

Sesimdeki öfke artık gizlenemiyor ve şerifin gözünden bir damla yaş düşerken dudağı titriyor.

"Kızından nefret ettim. Ama asla ölmesini dilemedim. Babam bir keresinde arabasının camını tamir etmişti. Bunu biliyor muydun?"

Yavaşça başını sallıyor.

“Rakip bir okuldan başka bir kızın erkek arkadaşıyla yatmıştı. Kız, kızının arabasının her yerine 'sürtük' yazdı. Sonra sürücü camını kırdı. Kızınız açıklamak zorunda kalacağını biliyordu ama etrafta yattığını size söyleyemeyecek kadar korkmuştu. O kız benim için sebepsiz yere aşağılık bir kaltak olmasına rağmen babam devreye girdi ve ona yardım etti. Çünkü babam onun bir çocuk olduğunu söyledi. Ve bir gün birinin aynısını bize yapmasından korktuğu için bir çocuğa asla kötü davranamaz.”

Duygularını dizginlemek için çok çalışarak derin bir nefes aldı.

"Ona teşekkür bile etmedi. Av gezisinden eve dönmeden önce o pencereyi değiştirmek onun işiymiş gibi davranıyordu. Ona pencere için ödeme bile yapmadı ve biz de para için mücadele ediyorduk. Ama tek kelime etmedi. Çünkü o sadece bir çocuktu. Yine de onu bir canavar olarak etiketledin. Onun sahip olduğu haysiyetin her zerresini paramparça ettin. Sen de dahil üçümüzün de peşinden gerçek canavarlar gönderdin. Söyleyin Şerif, bağışlanmak için yaptığınız tüm dualaların işe yaradığını düşünüyor musunuz?

Bıçağı zeminde kaydırdım ve gözlerinin ona düşmesini izledim.

"Yoksa tüm günahlarınız için nihayet bir ceza gönderildiğini mi düşünüyorsunuz?"

Çenesi titriyor ama gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

"Ayağa kalk," dedim tekrar, sesim sertti.

Bu kez, omuzları o kadar yükseğe çıkmadan ayağa kalkıyor.

Banyoyu işaret ederken bana bakmıyor. "Duşa gir."

"Neden?" diye tersledi.

"Ya dediğimi yap ya da Kyle'ın her şeyi itiraf ettiği videoyu tüm kasabanın izlemesine izin vereceğim."

Gözleri benimkilere bakıyor, geniş ve dehşet dolu. “Evet, Şerif. Gitmiş olabilirler, ancak sonunda videoyu görmeye devam edecekler. Tüm günahları tek bir uzun videoda. Bu arada, itirafları sırasında ağlıyor. Hayatı için yalvarma fışkırmalarının arasında.”

Şerif öğürüyor, benden uzaklaşırken bir sinir krizini savuşturuyor, şimdi gözyaşları sızıyor.

"Diğer videoların hepsinde itiraf var. Yavaş yavaş, ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Her iki olaya ait tüm o değerli kamera görüntülerini nerede bulacağınıza dair ayrıntıları , sizin sevdiğiniz tabirle ortaya döktüler. Bana her şeyi anlattılar . Ve insanlar bu görüntüleri görecek. ”

"Kyle'ınki bile mi?" diye soruyor. "Dediklerini yapsam da olur mu?"

kendi kendime gülümsüyorum "Sanırım blöfümü gördün. Evet, ne olursa olsun görecekler. Ama gidip şu lanet olası duşa girersen, onun tüm işkencesini kameradan uzak tutmak için bir anlaşma yapacağım. Beni seni sürüklemeye zorlama. Aptalca bir şey denemediğinden emin olmak için ellerini kırmam gerekecek ve bu onları tamamen kırmak için biraz zaman ve çaba gerektirecek."

Sertçe yutkunarak acılı bir ses çıkarır.

"Nasıl bu hale geldin?"

Gözlerim genişliyor. "Bu retorik mi Şerif? Çünkü bariz olacağından oldukça eminim."

Aniden hamle yaparak beni hazırlıksız yakaladı. Ama avucumun içiyle göğsüne vurdum, rüzgarı ciğerlerinden çıkmaya zorladım, sonra aynı anda yere düşüp tekmeledim ve onu tam kasıklarından yakaladım.

Hep oraya vurmak istemiştim.

Yere düştüğünde, neredeyse onu yere serecek kadar sert bir şekilde yüzüne tekme attım. Dudaklarının arasından kan sızarken sersemlemiş bir şekilde bakıyor.

"İyi. Bunu zor yoldan yapacağız," diye cıvıldadım.

Onu karnına tekmeledim, kelepçelerini kalçasından tuttum ve kollarını arkasından sertçe çekerken dizimle omurgasına bastırdım. Hâlâ benimle kavga edemeyecek kadar sersemlemiş durumda, bu yüzden yönünü geri kazanmadan önce acele ediyorum.

Sonuçta bir teslim tarihim var.

Uzanıp onu gömleğinin yakasından tuttum ve inleyen kumaşa aldırış etmeden banyoya doğru sürüklemeye başladım. Mücadelesi geri gelir, ancak bu noktada nafiledir. Banyoya vardığımızda saçından tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

Aptal önümde dururken bana kafa atmaya çalışıyor ama ben çok daha kısayım ve basitçe atlatıp etrafında dönerek onu açık küvete tekmeledim.

Sırt üstü yere düştüğünde acı dolu bir homurtu kaçtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bacakları yanlardan sarkarken bana bakarak.

Duş perdesini kapatırken, "Bir fanteziyi gerçekleştirmek için seni kullanmak," diye alay ediyorum. "Aslında iki fantezi."

Beyaz, sade duş perdesine bakarak bıçağımı çıkardım. Telefonumdan müziği çalmaya başlamadan önce dudaklarımda kara bir gülümseme beliriyor ve onu perdenin arasından bıçaklıyorum.

Banyo duvarlarında bir acı ve şaşkınlık çığlığı yankılanıyor.

Ama tekrar bıçakladım.

Ve yeniden.

Ve yeniden.

Ta ki sadece homurdanan sesler çıkarana kadar.

Sonra sırıtarak perdeyi geri çekiyorum. Ölmek üzere olan adamı küvette bırakırken gülümsemeye devam ederek, "Hayatın hedefleri," diyorum kendi kendime. Evin içinden geçip servis silahının hâlâ masanın üzerinde olduğu oturma odasına dönüyorum.

Evdeki tek dolu silah bu ve şerifi kendi silahıyla vurmak, geçiştirilemeyecek kadar şiirsel.

Ben içeri girerken şarkı çalmaya devam ediyor ve ben kapı eşiğinden onu izlerken tüm yaralardan ve şerifin ağzından kan akıyor.

Silahı kasıklarına doğrulttuğum sırada gözleri zar zor açık kalıyor. Kelimeler oluşmaya çalışıyor ama anlaşılır bir ses çıkaramayacak kadar yaralı.

Bir yığın havlu alıp kucağına atıyorum, sonra tabancayı havlulara dayayıp ateş ediyorum. Havluların üzerinde boğuk çıkmasına rağmen ses hala yüksek ama en azından kulaklarım çınlamıyor.

Silahlardan nefret ederim.

Ama yine… fazla şiirsel.

Ben silahı geri çekerken şerif sarsıldı ve kanlar aktıkça beyaz havlular daha da kızardı. Küvet tüm kanı toplar ve gölgesini dökmeye devam ederken onu gidere doğru çeker.

Şerif yavaş yavaş ölürken bıçağımı siliyorum ve tekrarlanan şarkıyı dinliyorum.

Şerifi vurdum…

Sonra hayat nihayet şerifin gözünden kaybolduğunda Jake için bir fotoğraf çekiyorum.

Emin olmak için nabzını kontrol ediyorum. Gitti. Sonra, iki kat emin olmak için bıçağı boğazına sapladım ve kanının akmaya devam etmesini sağladım.

Bıçağı tekrar sildim, kalçamdaki kılıfına geri koydum, kapüşonumu yukarı çektim ve telefonum hâlâ o şarkıyı çalarken dışarı çıktım.

Kasaba şimdi eski bir batı hayalet kasabası gibi. Rüzgâr eserken yaban otlarının yanımda yuvarlanmasını yarı yarıya bekliyorum. Güneşin batmasına üç saat var ama oyunsonu başlamasına birkaç dakika kaldı.

Onlara söylediğimiz gibi, herkes gün batımının oyunsonu zamanı olmasını bekliyor.

Ama oynadığımız başka bir dizi kuralımız var.

Ve biz hazırız.

Tanıdık eve adım attığımda Jake zaten eski evime giriyor. Bu ev mükemmel bir konumda.

İçini gördüğümde kalbim biraz daha hızlı atıyor, çünkü bu farklı bir girdabın içine adım atmak gibi. Hiçbir resmimiz eskisi gibi duvarlarda sıralanmıyor.

Halı parke ile değiştirilmiştir. Mavilerin tümü nötr renklerle değiştirildi. Ve oturma odası ile mutfak arasındaki duvarı yıktılar.

Her şey farklı, yine de göğsümde bir aşinalık sancısı var.

Tüm monitörlerini yerleştirdi, bu süreci başlatmaya hazır.

Ben içeri girip kapşonlumu çıkarırken Jake, "Yapman gerekenden daha uzun sürdün," dedi.

"Şerifi vurdum," diye şarkı söylemeye başlıyorum ve sırıtıyor.

"Milletvekillerini vurma zamanı."

Kıyafetlerimi çıkardım ve öldürme kıyafetlerimi giymeye başladım. Bol bir kapüşonlu ya da dar pantolon giyemem. Bu nihai öldürme bölgesidir.

"Dokuzuncu aşama tamamlandı mı?" ona soruyorum

“Şehrin ortasına adımınızı atar atmaz tek yapmam gereken bir düğmeye basmak. İçeri girdiğinizde bir sonraki düğmeye basılıyor. O zaman kendi başınasın. Ücretlerin belirlendiğini biliyorsunuz; dışarı çıkmanız gereken küçük pencereyi bilirsiniz; ve başınızı aşağıda tutmayı bilirsiniz. Atlayabileceğimiz bir kısımda ölmeyin.”

Tozluklarımı çekiyorum, yırtmaçları yaptığımdan ve esnekliklerini iki kez kontrol ettiğimden emin oluyorum.

Jake acımasızca beni izliyor.

"Bu kısmı atlamayacağım, Jake. Aynı korkuyu hissetmeleri gerekiyor. Sadece ölmek yeterince iyi değil. Ve birinin hayatta kalmasını riske atmak da iyi değil.”

Kolsuzken soğuk havaya meydan okumaya hazır bir şekilde atletimi alırken nefesini dışarı üfledi. Dövüşmeye başlayınca ısınırım.

Çizmelerimi tekrar giydikten sonra, çoğundan daha ince ve daha az sıkı olan kurşun geçirmez yeleği alıyorum; teşekkürler, Jake .

Sonra tüm silahları kılıflarıma yerleştirmeye başladım ve Jake'in hazırladığı aksiyon oyunu düzeneğini kullandım.

"Bir dakikam var," dedi Jake, ben son silahları vücut koşumumdaki belirlenmiş noktalara yerleştirmeyi bitirirken parmak eklemini ısırarak.

"Ne?" diye soruyorum tek kaşımı kaldırarak.

“Böyle zamanlar bana neden kadınlardan vazgeçemediğimi hatırlatıyor. Silahlı bir kızla ilgili bir şey ve şu anda her ineğin çizgi roman-seksi fantezi kızısın.

gözlerimi deviriyorum.

"Cidden! Dar pantolonlar, tüm silahlar, kolsuz gömlek...”

"Hepsi işlevsellik içindi," dedim kuru bir sesle.

"Yine de illüzyonu bozmadı." Rüya gibi bir iç çekişle alay etti ve ben de içine adım atmaya yaklaştığım yaklaşan çılgınlığa rağmen güldüm.

"Hazır mısın?" Ben son bıçağı kesmeyi bitirirken daha ciddi bir şekilde soruyor.

"Hiç olmayacağım gibi."

"Öyleyse tema şarkını hazırlayacağım."

"Gerçekten müzik çalacak mısın?" Kapıya doğru yürürken düşünüyorum.

"Her destansı doruk noktasının iyi bir tema şarkısına ihtiyacı vardır," diye alay ediyor zorla gülümsemeye çalışarak.

Birkaç hızlı, uzun adımda odayı geçti ve kollarını etrafıma doladı, başımın tepesini öperken beni kendine çekti. Sarılmaya karşılık veriyorum, sinirlerimi ve nefesimi zorluyorum.

"Seni seviyorum küçük kardeşim," dedi yumuşak bir sesle.

"Seni seviyorum ağabey," dedim ona daha sıkı sarılarak.

Geri çekildi ve gözlerimiz buluştuğunda çenemi avucunun içine aldı.

"Şimdi ben kasabayı yerle bir ederken gidip hepsini öldürün."

Başımla onayladım. "Onuncu aşama."

Bölüm 14

Bilgeliği ve gücü birleştirme girişimi nadiren başarılı oldu ve sonra da yalnızca kısa bir süre için.

-Albert Einstein

LOGAN

"Neden bir şey olmuyor?" diye sordum Hadley'e, son bir saattir tamamen boşaltılmış kasabada rastgele dönen monitörleri izleyerek.

Bir ekran açılır; Jake'in kapattığı önceki ısı imza ekranı. Ekranda tüm kasaba var, ancak ısı imzalarının tümü tek bir binadan geliyor.

"Belediye binası," dedi Hadley kendi kendine, benim düşüncelerimi tekrarlayarak. "Milletvekilleri dışında tüm kasabayı boşalttılar."

"Bunlar ne?" diye soruyorum, kasabanın yanındaki birkaç kişiyi ve sınırda ama yine de kasabanın içinde olanı işaret ederek.

"Muhtemelen Jake ya da Lana, tıpkı bunun gibi," diyor Hadley, sokaklarda yürüyormuş gibi hareket eden birini işaret ederek.

Gözlerim hareket edenlere odaklanırken midem kasılıyor.

Hadley, "Bunlar muhtemelen bir nedenle kasaba sınırının kenarına gönderilmiş bazı memurlar," diye devam ediyor, yandaki üç noktayı işaret ederek.

Daha fazla soru sormadan önce bir mesaj kutusu açılıyor.

Buna hazır mısın? Yoksa uzağa bakmak mı istiyorsun? Ortalık karışacak.

Hadley mesaj kutusuna bakarak derin bir nefes aldı.

"Jake mi bu?" diye soruyorum öne doğru eğilerek.

"Evet," diyor yazarken.

Neden şehir dışında memurlar var?

Hemen başka bir mesaj açılır.

Çünkü onları oraya ben gönderdim. Onlar masum.

Hadley'nin gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde bir soru vardı.

"Onu görmem gerek, Hadley."

Başını sallıyor, sonra tekrar yazıyor.

Logan benimle. Lana'yı görmek istiyor.

Monitörler, arkadan gelen siyah saçların girdabına dönüyor, kasabada bir sırt çantası taşırken silahlar ona yükleniyor. Ama yüzünü bu açıdan göremiyorum.

Kalp atışım boğazımda güm güm atıyor ve başka bir mesaj kutusu geliyor.

Muhtemelen uzaklara bakmalı. Lana şu anda tatlı bir kız değil.

"Başımı çevirmiyorum," diyorum Hadley'e.
Bir nefes verdi ve başını salladı.

varız

Başka bir mesaj.

E-postanı kontrol et, işin bittiğinde sana gösteri için ön sıradan bir koltuk vereceğim.

Hadley hemen dizüstü bilgisayarının ekranlarını çeviriyor ve ona garip bir adresten gelen bir e-posta görüyorum. Açıyor ve orada bir video indirildiğini gördüğümde midem bulanıyor. Ayrıca indirilecek tonlarca dosya, eksiksiz bir kanıt toplama görüyorum.
Bilgisayar yeni bir mesajı varmış gibi bip sesi çıkarıyor ve Hadley mesaj kutusunu açıyor.

Tek yapmanız gereken onu indirmek. Dosyalar gerisini halleder.

Hadley tereddüt bile etmez. Dosyaları indiriyor ve birkaç dakika içinde dışarıdaki kargaşayı duyuyoruz.
Panjurların arasından bakmaya gidiyorum, herkesin ayakta durup monitörlere doğru ilerlediğini görüyorum. Ekranda, daha önce Delaney Grove'da gördüğüm görüntülerin aynısını

görüyorum, ancak bu kez, o geceden itibaren elleri bağlı olan ve günahlarını itiraf eden tüm adamlar da dahil olmak üzere, birçok sahne arkası görüntüsü de var.

Kapıyı hafifçe aralayarak dışarı baktım.

"Gerçek için savaşman gerekiyor. Yozlaşmışlar için savaşmayın," diyor Testere sesi aynalı maskenin arkasından.

Video oynatılmaya devam ederken herkes korku dolu bakışlarla değiş tokuş eder.

"Üzerinizde hiç görmediğiniz gözlere dikkat edin," diye ekliyor ses, tanıdık yüzlerle yeni bir ekran açarak.

Yönetmen McEvoy, kendisini ekranda on yıl önce Delaney Grove'da Johnson'la konuşurken görünce paniğe kapılarak içeri dalar.

"Bu pisliğin oluşmasına yardım ettin, sen temizle!" diye havlıyor McEvoy, parmağını Johnson'ın yüzüne doğrultarak. "Kanıtlardan kurtul. O çocuklarla ilgili tüm şikayetlerden kurtulun. Ve bizi bu Allah'ın belası kasabaya bağlayan her şeyi yok et."

Herkesin gözleri tepedeki monitörün fişini çekmeye çalışan yönetmene takılır. Ama hemen bir tane daha geliyor.

Peki ya benim takımım? Bunu şimdiden ortaya çıkarmaya çalışıyorlar," diye tıslıyor Johnson.

"Ben hallederim," diye homurdandı McEvoy.

Herkes bakışlarını dehşete kapılmış bir yönetmene çeviriyor ve o dönüp odadan fırlıyor, muhtemelen tüm yolu koşarak ofisine gidiyor.

"İndir şunu!" uzaklarda bir yerde bağırır. "Bunu kimin yaptığını bulun!"

Ben kapıyı kapatıp jaluzileri açarken Hadley sırıtıyor, böylece herkese göz kulak olabilirim. Muhtemelen şimdi biri bana gelecek.

Endişelenme, dedi Hadley bana sırıtarak. "O dosyaların sisteme bizzat Direktör McEvoy tarafından konmuş gibi görünmesini sağladım. Her yerinde onun IP adresi olacak. Bize kadar izlenemez."

Craig'in ofisinin içindeki ekran, tam müzik çalmaya başladığında, ısı imzalarından kasabanın geniş bir çekimine geçer.

Bakışlarımı farklı bir kamera açısından belediye binasında yürürken gördüğümde gözlerim siyah tayt ve kırmızı kolsuz bluz giymiş, loncaya silahlanmış halde kasabada yürüyen kıza dönüyor.

Rahatsız, dedi Hadley sırıtarak.

"Ne?" O tekin olmayan yeşil gözlerde sonunda görebildiğim vahşilikten büyülenmiş olarak soruyorum.

"Rahatsız. Kahrolsun Hastalık," diyor. "Şarkı. Neredeyse mükemmel."

Lana bir maske çıkarıyor, üzerinde siyah çizgiler olan kırmızı bir maske ve onu çekiştiriyor.

"Neden maske?" diye soruyorum, kafam karıştı.

"Yapmıyorum-"

O buna cevap veremeden, ofisin dışındaki monitörler, FBI içindeki bir muhbirden - muhtemelen Hadley'nin McEvoy gibi davranan - sızdırdığı bir son dakika bülteninin bulunduğu bir haber istasyonuna geçer. Az önce izlediğimiz videonun aynısı, Victoria, Marcus ve Robert Evans'ın yer aldığı tüm sansürsüz sahneler hariç.

Gözlerim Lana'nın kasabanın boş sokaklarında dosdoğru belediye binasına doğru ilerlediğini gösteren yakınımdaki monitöre kaydı.

Midemde düğümler oluştu ve acele etmediğini izlerken ağzım kurudu.

Başka bir ekranda, milletvekillerinden birinin döngüdeki şarkıyı çalan hoparlörlerden birine baktığını ve geri dönüp binaya girerken duyamadığım bir şeyler söylediğini görüyorum.

Bir başkası dışarı çıkıp ona bakıyor ve şerifi çağırmaları için bağırdığını duyuyorum.

Şimdiye kadar, onun ve kendisinin bu kadar uzun süredir yokluğunu göz önünde bulundurarak, Lana'nın onu çoktan öldürdüğünü düşünüyorum.

Son yardımcı, Lana köşeyi dönerken, binadan bir bloktan daha az uzakta, geri adım atıyor. Arkasına uzanıp sırt çantasını kaptı ve vardığında onu binanın yanındaki kaldırıma fırlattı.

Haber odasının Delaney Grove'dan canlı yayın almasını izlerken gözlerim ana odadaki ekrana kayıyor ve Lana'yı orada pompalı tüfek çekerken gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Bir kez pompaladığını ve ardından kapının yanındaki duvara geri döndüğünü görüyorum. Göğsü hızla ve sert bir şekilde şişip iniyor, ardından kapıları tekmeleyerek açmadan önce boynunu yana doğru çıtlatıyor.

O televizyondaki ekran değişmiyor ama yanımızdaki ekran değişiyor ve tüm milletvekillerinin şaşkın bakışlarını Lana'ya çevirmesini izliyorum. Tereddüt etmeden ateş etti ve daha silahına uzanamadan bir polis memurunun vücudundan yarım kafa patladığında midem bulandı.

Hemen tüfeği pompalar ve tekrar ateş eder, bu sefer başka birinin göğsünde bir delik açar.

Herkes aynı anda silahlarını kaparken, sanki oda yakalar ve şokları geçer.

Lana dalar ve zeminde kayar, pompalı tüfekle tekrar ateş eder ve bir yardımcıyı belinden çiviler.

Hadley duygusuz bir tavırla, "Yani o da harika bir nişancı," diyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve Lana ile Jake'in dünyaya karşı intikamı olan çılgınlığı haber yaptıkları sırada haberlerin hâlâ dışarıdan nasıl göründüğünü gördüğümde bakışlarımı haberlere çeviriyorum.

Herkes sanki hiçbir şey yapmamamız gerekiyormuş gibi bakıyor, izliyor. Hızlı bir şekilde art arda gelen silah seslerini, silah seslerinin gücüyle camların kırılmasını ve patlamasını duyunca herkes tepki veremeyecek kadar şaşkın.

Gözlerim özel görüntüleme ekranımıza takıldı ve Lana'nın maskesini çıkararak yerde kaydığını gördüm. Görünüşe göre maske sadece haber içindi ve onu içeride kimin gördüğünü umursamıyor.

Bunun anlamı…

Yaşamayı planlıyor, dedim derin bir nefes alarak.

"Öyleyse neden eğitimli memurlarla dolu bir odaya girsin ki?" Hadley homurdandı, Lana eğilip tekrar yerde yuvarlanıp boş tüfeğini bir kenara atıp iki eldiven çıkarırken öfkelendi.

Rozet takan adam sürüsüne çarparak hızla ateş eder. Biri kapıyla yarışmaya çalışır ama sanki kilitliymiş gibi kımıldamaz.

Bir başkası kırık camdan atlamaya çalışır ama durur, düşerken vücudu sarsılır. Her nasılsa bir elektrik alanı kurup istasyonlarını bir hapishaneye çevirdiler.

"Kahretsin," diye tısladı Hadley, Lana bir masanın üzerinden atlayıp ateş ederken üstüne inip başka bir masanın arkasına eğilmek için geri dönerken.

Kalbim onun çevik vücudundan daha kötü atıyor. İçimdeki her şey gidip onu kurtarmamı istiyor ama oraya asla zamanında varamayacaktım. Hepsine tek başına gidişini izlemek zorunda kalmak beni öldürüyor.

"Kahretsin," dedi Hadley, ben kapıyı açmaya giderken bir nefes alarak, dışımızda olup biten her şeyi duymamızı kolaylaştırıyor.

"Ne?" diye soruyorum, Lana'nın koca bir orduyu tek başına alt etmesini izlemekten kendimi alıkoymak için.

"Kasaba yanıyor," diye fısıldadı Hadley, başka bir monitörü işaret ederek.

Bir ekran tekrar dönerek bilinçsiz üç yardımcıyı ve yangın hattından uzakta bir SUV'un arka kapağında üst üste yatan bilinçsiz üç kişiyi gösteriyor.

Yangın, sanki deneyimli bir ateş yakıcı alevlerin yönünü kontrol ediyormuş gibi, labirent benzeri yapının etrafına mükemmel bir daire içinde yayılarak kasabaya doğru ilerliyor gibi görünüyor.

"Bok yakmayı biliyor. Şimdi gerçekten tahrik oldum, diye fısıldadı Hadley, ben onun arkasına geçerken kendi kendine.

"Bunu yıllardır planlıyorlar, muhtemelen o ondan daha uzun süredir," dedim kendimi yeniden Lana'ya bakmaya zorlarken.

Bir köşeye sıkıştırılmış, arka arkaya ona ateş ederken gülümsüyor. Kurşunlar başka bir açı bulmadıkça ona ulaşamazlar, ama sonunda çeliği delip geçene kadar onu orada tutabilirler.

"Mutlu görünüyor?" Hadley güçlükle yutkunarak, diyor.

Sanki bir ölüm dileği var, bu da kimliğini dünyadan korumak için o maskeyi takmamış olabileceği, çünkü içinde yaşayacağı anlamına geliyor.

"Ya o maskeyi sadece kimsenin onu benimle ilişkilendirmesini istemediği için takıyorsa?" Acılı bir nefesle soruyorum.

Hadley'nin nefesi kesildi ama Lana'nın yaşamayı planladığına dair umudumu kaybetmeyi reddederek duygularıma karşı savaştım.

Silahlarını aynı anda tekrar ateşlerken köşeden geri dönerek dönüyor. Bir mucize eseri, tek bir mermi bile ona bağlanmadı, ancak başka bir masanın arkasına dalmadan önce dört kafaya bir kurşun sıktığı için hedefi neredeyse ölüyor.

Masayı çevirir ve önüne düşen bir yardımcıya tekme atar. Sonra onu yakaladı, ayağa kaldırdı ve diğer iki kişiye ateş ederken onu kısa bir saniyeliğine canlı kalkan olarak kullandı.

Onları geri itiyor. Nedense ilerliyor ve bodrum kapısına gittikçe yaklaşıyorlar.

Biri nihayet bodruma koşar ve adamın içinden bir kurşun geçip omzunu kestiğinde kalkanını düşürür. Bir sıyrıktan başka bir şey olmadığını görünce rahat bir nefes verdim. Hatta Jake, sanki benim kadar korkuyormuş gibi yakınlaştırıyor.

Lana masanın üstünden ateş ederek onları arkaya doğru sıkıştırırken, o uzaklaşıyor.

"Ulusal muhafızları çağırın! Sahip olduğun her lanet bedeni ara!" birisi bulunduğumuz ofisin dışından telefona bağırıyor.

Bodruma inen kişi koşarak dışarı çıkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde diğerlerine silah sesleri arasında anlayamadığım bir şeyler bağırıyor.

Bir şeyler değişir. Ona sertçe ateş ederken korunmak yerine açıkta hayatlarını riske atarak ilerlemeye başlarlar.

Biri bir MK 47 alıp hızla ateş ederken başını örterek eğiliyor.

Emekleyerek öne doğru kayar ama bacağından kan fışkırırken birden başı geriye düşer ve ağzı bir çığlık için açılır.

"HAYIR!" diye bağırıyorum, hızla odadan çıkıp çıkışa doğru koşuyorum.

Kapıyı koruyan ve beni gözetleyen adam göğsüne itildi.

"Kaldığın yerde kalmalısın," diye homurdandı.

"Bırak beni!" Silahıma uzanarak küsüyorum ama Leonard benim tarafıma çarparak benden önce elimi kapıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tersledi.

"Onu öldürecekler!"

Beni geri çekti ve beni tekrar Craig'in ofisine doğru sürükledi. Özel monitörümüzü görünce yüzü bembeyaz oldu.

"Seni hapse atarlar. Oraya zamanında varmanızın hiçbir yolu yok," diye tısladı ve gözleri tekrar monitöre dönerken kapıyı çarparak kapattı.

Johnson, Lana ortaya çıktığından beri ilk kez şerifin ofisinden çıkar. Kadın kendini iki masa arasına sürüklerken hızla ateş ederek arkasından geliyor.

Silahlarını yeniden doldururken gözlerindeki korkunun öfkeye dönüştüğünü görüyorum. Bir bıçak çıkarıyor ve sağlam olan tek bacağının üzerinde durmak için zıplamasını ve bıçağı fırlatmasını izliyorum. Bıçak alnına saplanmadan saniyeler önce Johnson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ama silah sesleri daha hızlı çınladı ve ben onun vücudunun sarsılıp düşmesini, kurşunların ona isabet etmesini izledim.

"HAYIR!" Tekrar bağırdım, kalbim kendi kendine çökerken yumruğumu duvara vurdum.

Sonra Leonard'a bakıyorum.

Helikopter. Beni hemen lanet helikoptere götürün!"

Yavaşça başını sallıyor. "Ona ulaşabilsek bile, çok geç olur, Logan."

Duvardan aşağı kayarken midem bulanıyor ve kalbim göğsümde patlıyor, içimdeki her şey taşa dönüştüğünde ve hareket edemeyecek kadar ağırken başımı tutuyor. Lana'nın zayıf bir şekilde zemine tırmanıp yardımcılara tekrar ateş etmesini izlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

izleyemiyorum

Onun ölmesini izleyemem.

Bölüm 15

Ayaklarına kapanıp kollarında ölmek isterdim.

—Voltaire

LANA

Acı tüm vücuduma yayılıyor ve benim işitme duyum hiç bitmeyen silah seslerinin sürekli kükremesinden başka bir şey değil.

Kanamayı durdurmak için bacağımı bağlarken ağlıyorum. Göğsüm ve sırtım yeleğe saplanan kurşunların miktarıyla ağrıyor ama mermiler yarılmıyordu. Omzum sıyrıktan yanıyor ama az önce elimden geçen kurşunun gölgesinde kaldı.

Sonra elimi sardım, acıyla mücadele ederken el sıkışmakla mücadele ettim. Jake'in sesi kulaklığımdan geliyor ve bir nefes alıp arkamdaki adamlara ateş ediyorum.

"Defol oradan, Lana! Bodrumu biliyorlar!"

"Yapamam," dedim gergin bir şekilde, köşeden ateş edip bir adamın dizini kırpıyorum. Düşüyor, MK 47'si yere yığılırken çılgınca mermiler saçıyor. Serseri bir mermi diğer milletvekillerinden birine isabet eder, ancak herifi öldürmeye yetmez.

"Yapmalısın!" Jake havlıyor. "Buraya kadar ölmek için gelmedin!"

Yeni bir mermi saldırısından kaçınmak için başımı zamanda geriye doğru sallarken gözyaşlarımın akmasına izin vermeyi reddediyorum. İnşa ettiğim masa bariyeri mermileri engellemeye devam etmeyecek. Bir araya getirilen üçü, onları yalnızca kısa bir süre daha durduracaktır.

"Onunla konuşmam gerek," dedim sessizce, ayağa kalkmaya çalışırken hıçkırıklarımı bastırarak, ancak bacağım işbirliği yapamayacak kadar çok ağrıyınca tekrar yere düştüm.

"HAYIR! Hoşça kal demiyorsun, Lana. Onunla konuşmana izin vermeyeceğim. Çık oradan! Şarj durdurulamaz ve siz de bunu biliyorsunuz. Bu bir güvenlik önlemi. Dokuz dakika elli dört saniyen var."

Başımı masaya vurdum, gözlerimden akan yaşlar görüşümü bulandırdı. Korkuyla kapıya bakıyorum. Bu yirmi fit, hiç bitmeyen amansız ateş spreyiyle çok daha uzak görünüyor.

Onları öldürmek beklediğimden daha zor. Tahmin ettiğimiz kadar korkak değil.

Diğer her konuda çok haklıydık.

"Seni seviyorum," dedim Jake'e, daha fazla ateş etmek için dönerken acımı bastırmaya çalışarak.

"Ölürsen senden nefret ederim," dedi öfkeyle.

Sesindeki yaşları duyuyorum, acısını buradan tadıyorum.

"Ateş geliyor, Lana. Tam olarak dokuz dakika şimdi. Elde etmek. Kahretsin. Oradan dışarı."

"Çocukken babanın bodrumunda o dinamit çubuğunu bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Yapma Lana. Bunu yapma!" gözlerimden yaşlar süzülmeye başlarken yalvarıyor.

Silahı kaldırıp yaklaşmalarını engellemek için körü körüne ateş ediyorum.

"Bize uğraşmanın çok tehlikeli olduğunu söyledin ama ben seni bunun eğlenceli olacağına ikna ettim. Marcus ve sen beni durdurmaya çalıştınız ama ben dinlemeyi reddettim.

"Lanet olsun Lana! Çıkmak! Şimdi defol!"

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bir kez daha yere düştüğümde acıyla haykırıyorum. Aksi takdirde beni alt edecek olan acıyı savuşturmaya devam ederken bir nefes vererek gözyaşlarımı kırpıştırdım.

Keşke Jake'in birkaç ay önce yaptığı el bombası önerisine burnumu sokmasaydım.

Ama yine de buradan zamanında çıkamayacaktım. Çok kötü acıyor. Bacağım hareket etmeyi reddediyor ve engellediği hız olmadan anlamsız.

"Sen incelemek istedin ama ben sadece ortalığı havaya uçurmak istedim," dedim alaycı bir şekilde gülerek.

"Yapma," diye fısıldıyor.

"Biz de şehrin dışındaki o eski ahırı havaya uçurduk. Fitili yaktım ve fırlattım ve patladığında Marcus senin vücudunu

onunkiyle kapladı. Patlama bana hiç dokunmadı ama gücü sağlam bir duvar gibi sırtıma çarptı ve beni sahanın diğer tarafına fırlattı. Bu kadar güçlü olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu."

Arka planda bir motorun kükrediğini duymama rağmen, "Dur," dedi tekrar.

Şimdiye kadar şehir dışına çıkmış olmalı.

"Bana daha sonra açıkladın. Ne olduğunu açıkladı. Yaklaşık iki haftadır ağrım vardı. Güldük. Hiç yaşamadığımız bir ölümle burun buruna gelmiştik ve adrenalin günlerce bizimle kaldı. Her ağrıdığımda, anılarla birlikte bir adrenalin dalgası içime hücum etti."

"Lütfen dur," dedi tekrar, sesi kırık bir fısıltıdan farksızdı.

"Sen her zaman haklıydın. Ben her zaman pervasızdım. Seni dinlemeliydim, dedim gergin bir sesle.

Çık dışarı, diye tıslıyor.

Benim için ağlama, Jake. Senin sayende hayatta kaldım. Beni hayatta tuttun," dedim gergin bir şekilde, geri itilmelerini sağlamak için körü körüne başımın üzerine ateş etmeye devam ederken.

"Hoşça kal demeyeceksin!" hat kesilmeden önce havlıyor.

Hoşçakal, diye fısıldadım.

Acıyla zonklayan, sarılı ellerimle Logan'ı aramaya çalıştım. Bu bir mücadele, ama sonunda başardım.

Hemen cevap verir.

Acı çekiyormuş gibi, "Lütfen sen ol," dedi.

"Seni seviyorum," diyorum kulaklığa, arka planda yankılanmaya devam ediyor.

"HAYIR. Bunu bana yapma. Dövüş Lana. Çık oradan. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm."

Sesindeki samimi yalvarışı duymak bile kalbimi kırıyor.

“Bana yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bir kez daha gösterdin. Unutmuştum," dedim alçak sesle, arka plandaki hızlı idam mangasının sesinden beni duymasını umarak.

"Şu anda hala nefes almamın tek sebebi sensin, Lana. pes etme. Şimdi değil. Onca hayatta kaldıktan sonra değil.

Gözlerimi kapattığımda gözyaşlarım serbestçe akmaya başlıyor ve seslerin vızıldamasına izin veriyorum.

Sen de hayatta kalanlardansın, diye fısıldadım. "Ve sen dünyayı daha iyi bir yer yapıyorsun. Hiç durma.”

Lana!

Telefonu kapattığımda bağırıyor, arkamdan ateş etmeye devam ederken tekrar gözlerimi kapatıyor.

Bir yerden yüksek sesli bir şey patlıyor, yeni bir silah sesi gibi geliyor. Gözlerimi açık tutamayacak kadar zayıfım.

Logan'ın izlediğini biliyorum.

Hadley'nin de öyle olduğunu biliyorum.

Kendimi en yakın kamera deliğinde gözlerimi açmaya zorluyorum, ama bu yalnızca kara bir delik ve yansıtıcı kıvılcım yok...artık beni izlemiyor. Tamamen yeni kimliğimle çantamı getirdim; hemen dışarıda yatıyor ve onu almamı bekliyor.

Ormanda yangının henüz ulaşmadığı bir yerden hızla geçmemi bekleyen bir ATV var.

Bir uçağa atlayacak ve söz verdiğimiz yerde Jake ile buluşacaktım.

yaşayacaktım.

Bunu yapmanın pek çok başka yolu vardı, ama derinlerde ikimiz de bunun beni ailemle yeniden bir araya getirmek için ölümü kışkırttığımı biliyorduk. Bununla iyi olduğumu sanıyordum.

Hala yaşamak istediğimi çok geç anladım.

Ölmeye hazır olmadığımı çok geç anladım.

Bir kez daha ayağa kalkmak için boşuna uğraşırken acı içinde haykırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Ama burada sıkışıp kaldım, sıkıştım. Kaçış yok.

Onlarla öleceğim.

Gözlerim etrafımdaki kamera deliklerine kayıyor, hepsi karartılmış ve ışıltı yok, yani kapatılmışlar.

Yaptığım her şeyi ölümsüzleştirecek trajik, şiirsel bir son olacak.

En azından kimse sonunu izlemek zorunda değil.

Aniden önümde bir yüz var ve kardeşimi gördükçe daha fazla gözyaşı sızıyor.

"Marcus," diye fısıldadım yanağına dokunarak, yüzümden daha fazla gözyaşı akarken.

Dokunulduğunda yüzü kayboldu ve karşılık vermeyi bırakırken hıçkıra hıçkıra ağladım. Yaklaşan ateşi görmeden önce aklımdan geçen son şey Logan'ın yüzü oldu.

Bölüm 16

Mucizeler geçmişte kaldı derler.
-William Shakespeare

LOGAN

Tüm ekranlar bir anda kararıyor ve etrafımızdaki havayı beyaz gürültüden başka hiçbir şey doldurmuyor. Ekranı tekrar çalışmaya zorlayacakmış gibi bir monitörü sallıyorum.

Hadley parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirerek, "Kameraları kapattı," diyor.

"Geri takın!" çıt diyeyim

"Deniyorum!"

Yüzüm gözyaşlarıyla yanıyor ve tek yapabildiğim yere düşmemek.

Leonard sessizce oturuyor, yere bakıp dizini sektirirken ellerini ovuşturuyor.

Haberler, canlı yayının kesintiye uğradığını bildiriyor, ancak söylediklerini zar zor duyabiliyorum.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyor.

"Anladım!" Ekranlar tekrar canlanırken Hadley bağırıyor.

Gözlerim artık belediye binasına yaklaşan ateşe gidiyor ve aniden patlıyor, etrafımızdaki hoparlörlerden kulakları sağır eden bir ses yükseliyor. Bina patlamaya devam ederken, parçaları farklı zamanlarda patlarken sendeledim.

Tüm odaya sessizlik çöker, haber akışı da Hadley'nin bağlantısını yeniden etkinleştirerek geri gelir.

Odanın dışındaki herkes, bizim monitöre baktığımız şokla haberlere bakıyor. Ama kırılırken etrafımdaki hiçbir şeyi zar zor farkediyorum, parçalanırken elime geçen her şeyi fırlatıyorum.

Cam etrafımızda paramparça oluyor. Sesler adımı söylüyor. Yumruğumu Leonard'ın suratına indirip beni yere yapıştıran ellere karşı savaşırken her şey ve hiçbir şey bir anda oluyor.

Buz ve ateş acımasızca üstüme çöktü ve kendimi kapattım. Tutunduğum ve yangının binaya katılarak kasabayı kapladığını izlemeye zorlandığım için üzerimdeki her şey taşa dönüyor.

Zamanında çıkması mümkün değil.

17. Bölüm

Üç ay sonra…

LOGAN

Elimi çenemde gezdirip önümdeki dava dosyalarına bakıyorum.

Elise masamın yanından geçerken, "Tekrar hoş geldin," dedi ve bana endişeliymiş gibi baktı.

Üç ay önce neden yıkıldığımı sadece üçümüz biliyoruz. Neden bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı sadece üçümüz biliyoruz.

Diğer herkes, bize ihtiyaç duyduğunda o kasabadan çıkarıldığımız için yıkıldığımı düşünüyor.

Ambulanslar ve itfaiye araçları olay yerine geldiğinde, hiçbir şeyi kurtarmak için zamanında söndüremedikleri alevlerden başka hiçbir şey kalmamıştı. Kasaba yandı ve arkasında yanmış, boş yapılardan başka bir şey kalmadı.

Cesetlerin hiçbiri tanınmaz haldeydi. Tanımlanamayacak kadar yanmışlardı. Cesetlerin olduğu tek yer belediye binası ve şerifin eviydi.

Üç aydır haberler başka bir şeyden bahsetmedi, doğru ve yanlış kaynaklardan çelişkili haberler verdi.

Bu yüzden geri döndüm.

Lana gerçek için hayatını verdi.

Yapacağım son şey, her şeyi tekrar örtbas etmelerine izin vermek.

Elise sanki benim cevap vermemi bekliyormuş gibi duraksadı. Onaylamak için başımı ona doğru eğdim ve ben raporun tamamını yazmayı bitirirken nefesini üfledi.

Hadley durmadan Jake'i arıyor ama Jake onu asla bulamayacak. Hayatta kaldıysa, çoktan gitmiştir, muhtemelen en iyi arkadaşının ölümünü izlemek zorunda kaldıktan sonra sarhoş bir sersemliğe saplanmıştır.

Hiç şüphe yok ki bu yüzden video çekimlerini kapattı. Görmeye tahammülü yoktu. Keşke yapmasaydım.

Delaney Grove'dan hiç ayrılmamalıydım. Kariyerimi riske atmalıydım. Şimdi hiçbir yerde olmak bile istemiyorum.

O gidene kadar başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark etmemiştim.

Savunduğum hiçbir şey ondan daha değerli değildi.

Değer verdiğim hiçbir şeyin gerçek değeri yoktu.

O olmadan sahip olduğum her şey anlamsız.

Onu kurtarabilirdim ama onun yerine çekip gittim. Benim yüzümden öldü.

Raporu son bir kez okuyup çıktısını alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Leonard, fotokopi makinesine giderken, ben kağıtları bir klasöre koyarken beni izliyor.

"Birinci gün geri döndün ve şimdiden yeni bir dava dosyası mı hazırlıyorsun?"

Başımı sallıyorum. "HAYIR. Halka açıklamayı reddettikleri eski raporu düzeltiyorum."

Sertçe iç çekiyor. "Bırak Logan. Gerçeklerin hiçbirini halka asla itiraf etmeyecekler. Tüm Büro, oradaki her şey tarafından küçük düşürüldü. Verecekleri bütün tavizleri verdiler."

“Yine de DNA kanıtlarının tahrif edildiği iddialarının bir aldatmaca ve yalan olduğunu iddia ediyorlar. Video kanıtının gerçek olmadığını iddia ediyorlar. Ayrıca Robert Evans'ın adını da kullanmıyorlar.

"Ve yapmayacaklar," dedi usulca, elini omzuma koyarak. “Dediğim gibi verecekleri tüm tavizleri verdiler. Yönetmen şimdi gitti. Johnson öldü. Bu noktadan sonra yolsuzluk yok, Logan.”

Elimdeki dosyaya bakıyorum.

"Collins bugün ne derse, bunun doğru olup olmadığını belirleyecek," diyorum arkamı dönüp baktığımda.

Bir nefes verdi ve dosyayı masama geri koydum. Çok yakında Müdür Collins ile bir randevum var. Ne derse desin, benim gelecekteki rotamı belirleyecek.

Son üç aydır izindeyim. Yaşadığım krizden sonra bir molaya ihtiyacım olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Ayrıca bir bölüm psikolojik değerlendirmesinden geçene kadar geçici olarak görevimden alındım.

Birisi ne kaybettiğimi bilseydi, kimse akıl sağlığımı sorgulamazdı. Onlara söyleyecek bir kağıt parçasına ihtiyaç duymadan burada olamayacak kadar berbat biri olduğumu kesin olarak anlarlardı.

Zorunlu iznim sırasında kendimi bir arada tutabilmemin tek yolu, orijinal katil davasına bakmaktı. Kimse beni durdurmaya çalışmadı ve Collins bana ihtiyacım olan veya istediğim tüm bilgileri verdi. Hatta Leonard'ı evime bırakmıştı.

İlk başta gizemi çözemedim.

İlk başta, kızı hariç, şerif olması dünyadaki tüm anlamlara geldi. Bu, her şeyi bir kuyruk noktasına fırlattı.

Ama sonunda, kadınların vekil cinayetler olduğunu fark ettim. Ve neden vekil olduklarını ve kimin için vekil olduklarını anladığımda… her şey çok mantıklı geldi.

Özellikle tetikleyiciyi belirli bir tarihe, yani ilk öldürme tarihine bağladığımda. Johnson'ın ikisini asla birbirine bağlamaması şaşırtıcı değil. Bir adama odaklandı ve kanıtları uygun hale getirdi.

Sonunda kendimi şerifi elemeye zorlayana kadar, benim sorunum olan, etrafa bakmak için hiç zaman ayırmadı.

Lana'nın tüm bunları başlatan orijinal katilin peşine düşmeden bu kadar çok kişiyi bu kadar boz bir şekilde öldürmesi mantıklı değildi. Jake'le ne kadar harika olduklarını düşünürsek, bunu anlamamış olması mantıklı değildi.

Ama sonra aslında ne kadar dahi olduklarını keşfettim.

Oyuna koydukları ustaca planın her bir detayına giren öngörülerinin ve planlamalarının gerçek derinliğini anladım.

Keşke Lana'dan sonra dünyanın geri kalanının benim için ne kadar az şey ifade ettiğini onu kaybetmeden önce anlasaydım. Şu an onun yanında olabilirdim. İkimiz o yangın fırtınasından birlikte kurtulabilirdik.

Bunun yerine, kariyerimin ve ahlakımın ondan daha önemli olduğunu düşünmesine izin verdim.

Yanılmışım.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Geri kalan bilgilerimi alırken, Collins'le olan bu iş umduğum gibi gitmezse diye her şeyi yazdırırken zaman yavaş geçiyor.

Hadley masamın üstüne zıplayarak geldi.

"Neden bu Olivia hatunu için arama yapıyorsun?" diye merakla, yanında getirdiği bir sayfayı kaldırarak soruyor.

"Çünkü biraz bilgiye ihtiyacım vardı."

Homurdandı. "Açıkça. Ama neden aynı zamanda asıl katilin kurbanının kız kardeşi olan bir mikrobiyoloğu araştırıyorsunuz?

"Çünkü Jake'e bağladığım sahte bir hesaptan ödeme alıyordu. O hesaptaki tüm para D-day ile aynı gün doğrudan Olivia'nın hesabına aktarıldı."

Bir nefes tıslıyor. "Neden?"

"Çünkü asıl katilin kim olduğunu biliyorlardı. Şimdi ben de istiyorum. Ve şimdiye kadar neden herhangi bir misilleme kanıtı bulamadığımı da biliyorum."

"Neden?" sessizce soruyor.

"Çünkü harikalar."

Gözlerim bilgisayarımdaki saate kaydı ve derlediğim dosyayı karıştırarak ayağa kalktım.

"Seninle daha sonra konuşacağım," dedim ona sıkıca gülümseyerek. "Şu anda bir toplantım var."

Ne olacağını bilerek başını salladı, ikimiz de yanıldığımızı umuyoruz. Collins'i çok uzun süre destekledim. O her zaman dürüst bir adam olmuştur. Umarım pozisyon onu çoktan bozmamıştır.

Telefonu çalıyor ve odasına gitmeden önce başını sallıyor. Bir an parmaklarının tuşların üzerinde uçmasını izledim ama sonra şu anda kendi görevim olduğunu hatırladım.

Dosyayı elimde tutarak müdürün odasına yöneldim. Her ayrıntı doğru. Yeniden açılması ve gerçek zanlının tutuklanması gereken orijinal davadan, böylece günlerinin geri kalanını sefalet içinde geçirebilsin.

Parmaklarımı kapısına vurduğumda Collins cevap verdi ve içeri girdim.

"Orijinal davayı yeniden açmak için dosyayı hazırladım," dedim ona.

Hemen gerginleşir. Az önce döndün, Logan. Daha teknik olarak masa başı görevinin dışında bile değilsin.”

"İyi ki bunu masada hazırladım," diye alay ederek dosyayı masasının üstüne fırlattım.

Daha söylemeden ne söyleyeceğini anlayabiliyorum. Uzun bir nefes vermeden önce ellerini yüzünün önünde kavuşturdu.

"Robert Evans'ın yanlış adam olduğunun farkındayım ama katil ya öldü ya da çoktan parmaklıkların arkasında."

"Aslında buradan çok uzakta değil," dedim gözlerimi kısarak.

Dosyaya bakmıyor bile. Bunun yerine, gözlerini bana dikmiş durumda.

"Bütün bunları temizlemem için üzerimde oluşan baskı hakkında hiçbir fikrin yok. Ve-"

"Her şeyi örtbas etmek istiyorsun," diye homurdandım.

Lanet olsun, Logan. Bunu sana zaten açıkladım!" diye çıkıştı, elini masasına vurarak. "Eğer bu soruşturmayı yeniden açarsam ve bizden birinin DNA kanıtını gerçekten tahrif ettiğini kabul edersem, bu sizin biriminizin sonu olur ve aynı zamanda çok sayıda diğer seri katilin kendi davalarını yeniden açmasına ve hatta hapishaneden çıkmasına izin verir. avukatlar, müvekkilleri için makul şüphe olarak buna yeterince ışık tutuyor.

"Yani siyaset," diyorum düz bir sesle. "McEvoy'dan daha iyi değilsin."

Dudakları incelir ve gözleri yarıklara kadar kısılır. "Onun pisliğini temizliyorum. Ama ben bu ofiste olduğum sürece başka hiç kimsenin o ailenin başına gelmeyeceğine söz verebilirim.

"Hayır, masum bir adamın adı lekelenmeye devam eder çünkü sen doğru olanı savunmaktan çok korkarsın."

Küfür eder ve elini saçlarından geçirir. O öldü, Logan. Birimi ve yaptığı tüm iyilikleri yok etmek o adamı hayata geri getirmeyecek. Amaç şu anda araçları haklı çıkarıyor."

Yerinden kıpırdamayacağını bildiğim için ayağa kalktım. Ve hizmet silahımı çıkarıp rozetimi onunla birlikte masanın üzerine fırlatıyorum.

"Öyleyse bunu istifam olarak kabul et," dedim ona.

Gözleri genişliyor. "Aptal olma, Logan. Biraz daha izin al. Bu davaya çok yaklaştın ve şu anda sağlıklı düşünemiyorsun."

"Çok net düşünüyorum. FBI'a kişisel maliyetimiz ne olursa olsun her zaman doğru olanı yapacağımız saf fikriyle katıldım. Uyandığım her anımı bu yere adadım, sağlıklı bir yaşam tarzı ya da herhangi bir gerçek yaşam şansını feda ettim. Onurla doldurulması gereken tek şey tarafından yozlaşmak için kaydolmadım. Ve ben bunun bir parçası olmayacağım. Bu kapıların hemen dışında bir sürü yolsuzluk var ve en azından benim orada bir hayatım oluyor.

Hüsrana uğramış görünüyor ama benim hissettiğim kadar hüsrana uğramış görünmüyor.

"Bir hata yapıyorsun," dedi ben dışarı çıkmaya başlarken.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "HAYIR. Hataları düzeltiyorum, Müdür. Sadece bunu hatırla.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve her şeyi temizlemek için ofisime geri döndüm. Ben yürürken insanlar bana bakıyor ve Leonard yüzümü okuyor, gözleri kalçamdaki boş kılıfıma bakıyor.

Zaten kravat takmaktan her zaman nefret etmişimdir.

Kravatımı çıkarıp ofisimin köşesine fırlattıktan sonra bir kutu alıp benim için anlam ifade eden birkaç şeyi topladım. Uzun

zaman önce masama koyduğum Lana ve benim resmimiz de dahil.

Ben bitirirken Hadley içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bana bir hata yaptığımı söyleme zahmetine girme," dedim başımı kaldırmadan.

"Değilim," dedi hızla bana doğru yürürken.

Gözlerinin ne kadar geniş olduğunu gördüğümde kaşlarım çatıldı.

"Ne? Bu bir davaysa, onu Donny'ye götürmelisin.

"Logan, Jason Martin az önce Güney Carolina'da ölü bulundu ve hadım edilmiş halde bulundu," diyor küfür için ayrılmış kısık bir ses tonuyla.

Kan damarlarımda hızla akıyor ve kutuyu tekrar masaya indirirken ellerimde sıkıyorum.

"Öylemiydi-"

Sözler yarıda kalıyor çünkü böyle bir umut, yanılıyorsam beni mahvedebilir.

Yavaşça başını salladı. "Fotoğrafları bana gönderdiler. Onlara bizim Scarlet Slayer'ımız olmadığını çünkü o öldü dedim. Ama bu o, Logan. Bıçak aynı tip, duvar kırmızıya boyanmış ve hiçbir tereddüt izi yoktu. Ayrıca ayakkabı kadın numaraydı. Jake değildi. Oydu. O yaşıyor, Logan. O aslında yaşıyor."

Sandalyeme çöktüğümde gözlerinden yaşlar akmaya başladı, her yerim diken diken olurken ayakta duramadım. Hadley yanılıyorsa bunun tabutumdaki son çivi olacağını bildiğimden neredeyse buna inanmaktan korkuyorum.

D-day'den beri Jake'i bulmaya çalışıyorum ama onu hiçbir yerde bulamadım. Uçak kayıtlarını kontrol ettim ve geldiklerine veya gittiklerine dair herhangi bir kanıt bulamadım. O ceset bir

aylıktan daha eskiydi ama daha yeni ortaya çıkardılar. Bir süredir piyasada olan bir evin mahzeninde bulmuşlar" diye devam ediyor.

Eşyalarımı alırken sessizce, "Onları nerede arayabileceğini biliyorum ve sanırım onları nasıl bulacağını da biliyorum," dedim.

"Ne?! Nasıl?"

gözlerinin içine bakıyorum. "Ona gidersen, Hadley'e geri dönemezsin. Benimle hemen şimdi gidersen, buradaki hayatının sonu olur. Bunu anlıyor musun? Bu hayata herhangi bir şekilde bağlı kalmamız onlar için çok tehlikeli olur."

Tereddüt etmeden, "Bir saat içinde toplanıp hazır olacağım," diyor. "Zorunlu bir pozisyon olduğu için bırakamam ama ortadan kaybolabilirim. Bana iki saat verirsen ikimizi de yok edebilirim."

"Yap," diyorum ona. "On dakika içinde ön tarafta buluşalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana cevap verebilecek tek kişiyle konuşacağım. Hesaplarımızı boşaltmak da dahil olmak üzere her şeyi hazırlamak için eve gidiyorsun."

Yanından geçerken dizüstü bilgisayarını odasından alıyor. Arkamdan bize bakan birine bakmam.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldıyor.

"Gerçeği öğrenmek için."

18. Bölüm

Sevgisini göstermeyeni sevmezler.

-William Shakespeare

LOGAN

Geldiğimde kapıda bir not var ve onu okurken başımı sallayarak yırtıyorum. Notu cebime atıyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

Arka odadaki adamı sağlığı kötüye giderken buldum. Hastane yatağında, monitörler ve serumlar ona bağlı, muhtemelen ağrısını ancak bilincini kaybetmeyecek kadar hafif tutuyor.

Beni gördüğünde gözleri dolmuştu ve ben de ona bakarak bir sandalye çektim. Ağzındaki tüp konuşmasını engelleyecek ama cevap almanın başka yolları da var. Ne de olsa ben bir profilciyim. Mikro ifadeler benim uzmanlık alanım.

"Lana'nın şimdi bile beni şaşırtabilmesi çok komik," dedim sessizce.

Kafası karışmış görünüyor ve Lana'nın kim olduğunu bilmediğini bildiğim için sırıtıyorum.

Narsist eğilimleri olan bir psikopat, dedim iç çekerek. "Profil bu olmalıydı. Bir psikopat empati numarası yapabilir. Pişmanlığı, pişmanlığı ve hatta duygusal acıyı taklit edebilir. İyi ayarlanmış hayatında inandırıcı bir aktör bile olabilir. Dürüst olmak gerekirse, bulması en zor olanları yapıyor. Komşunuzun bir psikopat olduğunu her zaman bilemezsiniz."

Yaşadığı görünüşte masum görünen evi işaret ediyorum.

"Anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda tüm parçalar yerine oturdu. Victoria'nın annesi güzeldi, eğer fotoğraflar onun hakkını vermişse," dedim gözlerini incelerken eğilerek.

Kalbini izleyen makine, Jasmine Evans'tan söz edildiğinde biraz daha hızlı bip sesi çıkarıyor.

"O araba kazasında öldüğünde lisedeki kadar güzeldi. Onun geçmişine bakmayı hiç düşünmemiş olmam çok komik. Ne de olsa, Rebecca Cannon dışında ölen tüm kadınlar, o lisedeyken ona çarpıcı biçimde benziyordu. Ama o farklı bir amaç için öldü. Birinin şerifin öfkeyle kör olmasına ve cezalandırmak için herkesi devirmeye hazır olmasına ihtiyacı vardı."

Arkama yaslanıp gözleri kısılırken yüzünü inceliyorum. Monitör biraz daha hızlı bip sesi çıkarır.

"Lise sevgilisi, balo fotoğraflarından birinde onunla birlikte resmedildi. Bunu hiç bilmediğime inanamıyorum. Ama o sırada tamamen farklı bir katil dikkatimi dağıtmıştı. Meğer o benim sevdiğim kız ve Jake Denver diye tanınan bir adammış.

Gözleri şaşkınlıkla parlarken monitörü çok daha hızlı biplemeye başlıyor.

"Victoria Evans o gece ölmedi. Jake onun hayatını kurtarmaya yardım etti."

Yine, bu monitör daha da hızlı bip sesi çıkararak çıldırmaya başlar.

"Annesi gibi güzeldi ve hem erkek hem de kadın güzelliğini takdir eden biri olan Jake'in onu asla bir kız kardeşten fazlası olarak görmemesi şaşırtıcı. Ama kardeşini seviyordu. Hayatının aşkını sona erdiren küme sikişi yaratmaya yardım eden herkesten nefret ediyordu.

Konuşamayarak beni incelemeye devam ediyor ve bunun onu öldürdüğünü biliyorum. Gücü seven bir adam artık bir yatağa hapsedilmiş, ıstırap verici acılar ve hiç bitmeyen çaresizlik içinde yaşamaktadır. Şimdi bile, boğazında onu hayatta tutan o tüp varken bile kelime edemiyor ve tek yapabildiği dinlemek.

"Şu anda kateter olmadan işeyemiyorsun bile, değil mi?" diye soruyorum, sonra çarşafların ıslak olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım Olivia onu son anların için çıkarmaya karar verdi."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve bakışlarında etrafa yayılan öfkeyi gördüm.

"Bir not yazmak ister misin?" diye soruyorum baskın eline bir kalem koyarak.

Sol eli zayıf bir şekilde onu sıkıştırmaya çalışıyor ama yapamıyor ve yere düşüyor. Şu anda hissettiğim sadist pislik gibi sırıtıyorum. Onun ıstırabı aslında beni memnun ediyor.

"Yine de bütün konuşmayı ben yapmayı tercih ederim," dedim omuz silkerek. Olivia yapbozun son parçasıydı. Lana'nın - Victoria'nın Lana olduğundan bahsetmiş miydim?- ve Jake'in neden domino etkisini başlatan adama saldırma zahmetine girmediğini merak ettim. Ama ben de diğerleri gibi bir işkence-ve-öldürme arayışındaydım."

Monitör bip sesleri gittikçe güçleniyor.

"Ama anlamışlardı. Ve senin işkencene başkalarından çok önce başladılar. Olivia, asıl kurbanlardan biri olan Caroline'ın kız kardeşiydi. Caroline'ın aksine Olivia, güzel Jasmine Evans'a hiç benzemiyor. Kızıl saçları ve daha açık ten rengi, aynı kadını defalarca öldürmek isteyen katil için hiçbir şey yapmadı. Olivia, Robert Evans adına konuştu ve onun böyle canavarlıklar yapmasının mümkün olmadığını söyledi. Robert'ı tanıyordu ve o, kız kardeşiyle defalarca yalnız kalmıştı, Olivia okulda olduğu için evlerinde dağılan her şeyi düzeltmek için her zaman yardım etmişti ve ikisinin de gerçek bir tamirciye parası yoktu.

Hayatın böylesine iyi bir adam için nasıl bu kadar acımasız olabileceğini düşünerek uzun uzun iç çektim.

Robert onları asla suçlamadı. O sadece çok iyi bir adamdı. Muhtemelen Jasmine'in ona aşık olmasına ve arkasında sadece kendini sevebilecek bir adam bırakmasına neden olan da buydu. Ve kabul edelim, o adam başka bir kadına yöneldi, ama onu reddedilmekle yaralayan tek kişi, bir adamı iğrenç olacak kadar aşağı seven kişiydi. Robert Evans'tan nefret ediyordun ama bunu iyi sakladın."

Ben onun ustaca kılık değiştirmesini çözerken, bana karşı nefretle yanmaya devam eden gözlerini inceliyorum.

"Ondan çok nefret ediyordun, ama soruşturmayı ona yöneltirken bile - senden bir kadın aldığı için onu cezalandırmak için - onun en iyi arkadaşıymış gibi davrandın . Senin gibi bir adamdan . Nasıl cüret eder, değil mi? Bir şey kaçırıyor muyum, Christopher Denver?”

Monitör gittikçe daha hızlı bip sesi çıkararak öfkesinin artmaya devam ettiğini anlamamı sağlıyor.

“Bütün övgülerini oğlununkinden daha yükseğe astığını fark etmeliydim. Duruşmayla ilgili hazır bulundurduğunuz tüm videolara dikkat etmeliydim. Ve Jasmine Evans'ın sahip olduğun sayısız video. Sesini hemen tanıdın.”

Collins için hazırladığım aynı dosyanın bir kopyasını çıkardım. "Karınız arabasını köprüden aşağı koştuktan sonra öldü. Oğlunuz küçükken öldü. Sahip olduğu şüpheli morarmayı kimse sorgulamadı. Hepsi bunu kazaya bağladı. Ama bu bir kaza değildi, değil mi? Jasmine senin yerine Robert'ı seçtiği için onu düzenli olarak cezalandırdın ve o sonunda bildiği tek yolla acıya son verdi."

sayfayı çeviriyorum

"İlk cinayetin Jasmine'den ayrılışının yıl dönümündeydi. Robert'la ilk randevusunun aynı günüydü, profilin senin yerine onun tetikleyicisi olduğunu öne sürdüğü bir şeydi."

Sayfayı tekrar çevirdim ve Olivia'nın katılımını bir araya getirdiğimden beri topladığım gerçekleri okumaya başladım.

"Oğlunun tatillerde okula gelmesi gerektiğinden bahsetmiştin ama ben hesabı sonraya kadar yapmadım. Sonuçta, aile kavgaları nadir değildir. Sonunda hepsini bir araya getirene kadar sana olan nefretinin derinliğini fark etmemiştim. Jake evde kaldığından daha çok Evans ailesiyle kaldı çünkü o zamanlar bile senden nefret ediyordu. Ama geçen yıla kadar senin bir canavar olduğunu kesin olarak bilmiyordu. Sonunda geçen Noel civarında her şeyi anladığında."

Dosyayı kaldırdım ve gözleri söylediklerimi okumaya çalıştı. Hiç keşfedilemeyecek kadar zeki olduğunu düşünüyordu.

Hiçbir fikri yok. Kibri kendi çöküşüdür.

"Görüyorsun, herkesten daha akıllı olduğunu düşündün. Ne de olsa sayısız cinayetten paçayı sıyırmıştın. Evans, işlediğin cinayetler yüzünden hapse girdikten sonra durmadın. Ondan sonra, aynı MO'nu kullanarak, neredeyse şerife alay edercesine başka bir kızı öldürdün. Ama sonra ülkenin dört bir yanındaki diğer seri katillerden ödünç aldın, tarzlarını çaldın ve bu öldürmeleri isimleriyle ilişkilendirdin. Sizinkine benzer bir mağduriyete sahip olan herkes. Bunca zamandan sonra bile hala Jasmine Evans'ı cezalandırmak istiyordun."

Sayfayı tekrar çevirdim ve Jake'i tam iki hafta boyunca bu kasabada tutan sayısız kredi kartı isabetine göz gezdirdim, tam da bu evden Olivia'ya ilk telefon geldiğinde.

"Ama oğlunun senden daha akıllı olduğunu asla fark etmedin," dedim her an daha da öfkelenen adamla alay ederek.

"Seninkinden çok daha ayrıntılı, ustaca bir plan hazırladığını asla fark etmedin."

Hala en iyi kısmı çözemedi.

Geçen yıl oğlunuz onu aradığında Olivia prestijli bir laboratuvarda mikrobiyologdu. Muhtemelen kararlılığını sağlamlaştırmak için ihtiyaç duyduğu her kanıtı bulmak için evinizde iki sağlam hafta geçirdiği zamandı. Eminim Lana'yı aramıştır - bugünlerde ona Victoria denilmesinden nefret ediyor.

Yerleştirdiğim parçaları birleştirmeye çalışırken gözleri kayıyor.

"Victoria'nın hayatta olduğundan şüphelendin, değil mi? Hatta bize bunu ima ettin. Ama kesin olarak bilmiyordun. Jake gerçeği öğrenmeden önce bile, o sır konusunda sana asla güvenmedi. Sadakati yalnızca ona ve onaydı," diye devam ettim, mutlak öfkenin artmaya devam etmesini izleyerek.

Olivia'nın, Robert Evans'ı 'kurtarmaya' çalıştığın için seni seven tatlı bir kız olduğunu düşündün. Ne de olsa onu savundun. Çok kötü, ekleyebilirim. Senin kadar zeki bir adam, en iyi arkadaşını işlemediği cinayetlerden kurtarmak için biraz daha fazla çalışmalıydı. Ama sen onun gerçekten arkadaşı değildin, değil mi? Eminim Jake aynı şeyi, o deneme görüntülerini tekrar, aklı başında ve uzaktan izlediğinde öğrenmiştir.

Sayfayı bir kez daha çeviriyorum.

Ama Olivia, garip bir hastalığa yakalandığında sana bakıcılık yapmak için laboratuvardaki imrenilen yerinden -başarmak için çok çalıştığı bir şeydi- neden vazgeçsin ki? Oğlunuz size yardım etmeye geldiğinde onun hesabına haftalık para yatırmaya başladı. Haftalık depozitolar da sizden geldi. Neden iki kez ödeme yapılıyor?”

Öne doğru eğilirken, onun solgun yüzüne yayılan farkındalığı izleyerek sırıttım.

“Mikrobiyoloji… Büyüleyici bir alan. Parazitler hakkında her şeyi öğreniyorsunuz. Doğru kişi bu bilgiyi bir adamı yavaşça öldürmek için kullanabilir. Bir yıl boyunca tüm gücünü elinden almak için. O alanda uzman olmayan doktorların asla anlayamayacakları bir şekilde onu giderek daha fazla hasta etmek. Özellikle birisi egzotik bir parazit falan kullandıysa. Yaptığının bu olduğunu söylemiyorum ama doktorlar pes edip eczanenin yarısını sana verdiğinde seninle ilgilenirken kimse nedenini bulmadan seni yavaş yavaş öldürmenin bir yolunu bulacak kadar zeki. ”

Duvarın yanındaki uyuşturucu tepsisini işaret ediyorum. Son ziyaretimden bu yana şişe sayısı katlandı.

Ama oyunsonu geliyordu, bu yüzden Olivia rejimini hızlandırdı, seni daha hızlı devirdi, kız kardeşi ve diğer tüm kadınlar için intikam aldı. Ve oğlun onu finanse etti. Lana, buna daha çok ihtiyacı olan biri için kendi intikamını kabul etti. Ve işte buradasın: iktidarsız, zayıf, güçsüz, tamamen çaresiz ve kelimenin tam anlamıyla kendi kendine işiyorsun.

Gözlerinde yaşlar birikmeye başlar; saf, katıksız nefretle kaplı kızgın gözyaşları.

“Üzerine düşeni yaptı ve bana bu notu bıraktı. Bir şekilde geleceğimi biliyordu,” dedim notu kaldırarak ve yüksek sesle okudum. "Onun için çok geç. Elimden geldiğince onun ıstırabını çektim. Ama şimdi onu kurtaramazsın. Beni bulmada bol şans.”

Notu indirip ona sırıtıyorum.

"Seni kurtarmak ve onu bulup hapse atmak istediğimi düşünüyor. Gerçekten neden burada olduğumu anlamıyor.”

Silahımı çıkardım, ayağa kalkarken kurdum ve notu tekrar cebime koydum.

"Bilmelisin ki, oğlun senden iki kat daha zekiydi, çünkü o sadece güçlü olmak için öldürmedi. İntikam için öldürdü. Ve öz babası da sevdiği çocuğun öldürülmesine yardımcı oldu."

Olacaklara neredeyse yüzümü buruşturacak olsam da silahı kasığına doğrulttum. Ama Lana, onu bulduğumda gitmeyeceğimi bilmeli. Telafi edilemez bir hareket, asla geri dönemeyeceğim anlamına gelir.

Yavaşça ölmeni ne kadar istesem de, kızıma onunla kalma konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstermem gerekiyor. Başlangıçta, yavaş yavaş ölmeni izlemekten memnundum. Ama bugün bir şeyler değişti. Gözlerimi fiziksel vaadine koyana kadar tamamen kucaklamaktan hala çok korktuğum bir şey. Hayatımda ilk kez umudum var."

Kulak tıkaçlarını taktım ve bitirirken boynumu yana doğru çıtlattım. Bir ses çıkarıyor, ben parmağımı tetiğe koyduğumda gözleri genişliyor.

"Cehennemde iyi eğlenceler, Christopher."

Bununla, boşalana kadar silahı kasığına doğru ateşledim. Düştüğünde monitörler çıldırıyor ve çarşaf ve battaniyelerde kan bulutları oluşurken vücudu sarsılmaya başlıyor.

En kötü suçlu için en uzun işkence oyununu oynadılar. Dediğim gibi, karanlık beyinlerin gerçek dehasını hafife almışım.

Silahımı yerine koyarken kulak tıkaçlarını çıkardım ve telefonumu aldım. Bu ceset keşfedilmeden önce sınırlı bir zamanım var. Collins ve ekibim, kim olduğumu öğrendikleri anda benim olduğumu anlayacaklar.

Onu asıl katil olarak etiketledim.

Sonunda defalarca kasıktan vurulur.

Parçaları bir araya getirmek roket bilimi değil.

Hadley'i tuşlayarak, karmaşık yapbozun son parçasını geride bırakarak evden çıktım.

"Hazır mısın?" o soruyor.

"On beş dakika sonra orada olacağım. Onları buldun mu?"

"Henüz değil. Ama yapacağım."

19. Bölüm

Nereye giderseniz gidin, tüm kalbinizle gidin.
—Konfüçyüs

LANA

Üç ay önce öleceğimi düşündüm.

Ama bir kez daha, aynı kişi olmasa da bir erkek kardeş tarafından kurtarıldım.

Jake hızla ateş ederek içeri girdi ve bir sis bombası attı. Keşke bir sis bombası düşünseydim. Yenilmez olduğumu düşünmekle meşguldüm.

Marcus'u gördüğümü sandım ama o değildi. Diğer erkek kardeşti. Cehennemde ve yüksek sularda yanımda olan ve son bir kez beni çukurdan çıkaran ve beni zar zor zamanda kurtaran kişi.

Ve yangın çıkmadan önce başardık. Bina patlamadan önce. Beni kurtardığını kimse bilmeden önce.

Bir kraliyet mensubuymuşum gibi bir kanadı kapatan bir hastane personeline çoktan ödeme yapmıştı ve beni deniz yoluyla seyahat edecek kadar yamaladılar - Jake'in de satın aldığı yatta,

çünkü kimsenin durumumu fark etmemesi için uçuş planlarının değiştirilmesi gerekiyordu. .

Zaman zaman Logan'ı kontrol ediyorum ya da etmeye çalışıyorum. İzinde ama Jake bundan daha fazlasını öğrenmek için FBI veri tabanını hacklemeyecek.

Logan ve Hadley'in gitmesine izin vermemiz gerektiğini biliyoruz. Onlar için en güvenli olan bu.

Kendi ikiyüzlülüğümüzle yüzleşmeden yolsuzluğu kınayıp sonra da daha fazla insanı kendi lanetimize sürükleyemeyiz.

Jake'in iç çamaşırlarını aldım ve asla bulamayacakları çamaşır sepetine atarken inledim. Hala biraz topallıyorum ama her geçen gün daha da güçleniyorum.

Elim bacağımdan çok daha hızlı iyileşti, ama doktor hatırlatma olarak sadece bir yara iziyle tamamen iyileşeceğime yemin ediyor. En azından yeni yaralarıma aldırış etmeyeceğim. Diğerlerinden daha iyi bir hayatta kalma hikayesi anlatıyorlar.

Şu anda ikimiz de biraz kaybolmuş durumdayız, tüm enerjimizi kanalize etmek için yeni bir amaç bulmaya çalışıyoruz. Jake, yeterince garip bir şekilde balık tutmada başarılı oldu. İkimiz de günün yarısında sarhoş olmakta gerçekten iyiyiz.

Bacağımdaki ağrı artık zar zor orada bile. Tamamen bittiğinde çok mutlu olacağım.

Balmumu elmam, Delaney Grove'un küllü kalıntılarının bir portresinin yanında gururla duruyor ve ondan çıkan tüm tırnaklara sırıtıyorum. Sonuncusu bir aydan uzun bir süre önce eklendi. Elma sanatının tamamlanmasına bir tek çivi kaldı.

Bir şey düşüyor ve elimde bir bıçakla arkamı dönüyorum, tam zamanında koltuğumun arkasına dalan siyah bir kürk bulanıklığı görüyorum. Masadan düşen bardak altlığını görüyorum ve Bennett'e lanet okuyorum.

"Bennett," diye tısladım kürk yumağına.

Bennett kanepenin arkasından başını uzatıp masum gözlerle bana bakarken, azarlamayı küçük bir miyavlama takip etti. Lanet kedi.

Mama kabını dolduruyorum ve o, onu alt etmeye çalışırken kaygan karo zeminde kayıyor. Sonra birkaç sandalet giyip günlük yürüyüşüme çıkıyorum, bacağımı daha da güçlendiriyorum.

En azından rehabilitasyonda iyiyim.

Her zamanki gibi, kulaklığımı taktım ve müziğimi çalmaya başladım, aynı zamanda internette eyaletlerden FBI ile ilgili olabilecek herhangi bir haber aradım ve sonunda gerçeği itiraf ettim.

Yığınla kanıta rağmen bunun şüpheli olduğunu biliyorum ama eninde sonunda babamın hafızasını temize çıkaracaklarını umuyorum.

Bir makaleye göre Delaney Grove yeniden inşa etmeye başladı. İnsanlar kasabalarını bir araya getirmeye çalışıyor ve salak ama tatlı milletvekili yeni ilçe şerifi seçildi. Olaya karışmayan diğer iki kişiyle birlikte hayatını bağışlamış olmamızın yardımı olmuş olabilir.

Dünyanın geri kalanı bizi ve geride bıraktığımız mirası unutabilir ama Delaney Grove sonsuza dek değişecek. Orada kimse unutmayacak.

Ve belki de Jake ve ben, Jason'ı öldürmek ve Logan'ın hayatta olduğumu bilmesini sağlamak için Amerika'ya uzun bir yolculuk yaptık.

Bacağımdaki yaralanma göz önüne alındığında hala o kadar hızlı olmadığımı düşünürsek, Jake onu bastırmama yardım etmek zorunda kaldı.

Ama Logan bunu hiç anladı mı bilmiyorum. Cesedi kurtarmaları beklediğimden daha uzun sürdü. Şşş. O ev piyasadaki en düşük faize sahip olmalı.

Ancak, iki haftadan uzun bir süre önce keşfedildi ve şüpheli hiçbir şey olmadı. Jake balık tutmakla meşgul ve benim için herhangi bir şeyi hackleyemeyecek kadar bana kızgın, bu yüzden herkesin gördüğü normal makalelere saplanıp kaldım.

Vızıltıların çoğu hala devam ediyor ve gerçek komplo teorisini gölgede bırakan tuhaf komplo teorileri oluştu.

Ancak bir makale, evimin tam önündeyken neredeyse kendime takılıp kalmama neden oluyor. Gözlerim kelimeleri anlamaya çalışarak hızlıca okudu.

Jason'ın cesedinin bulunduğu gün başka bir adam daha öldü, ancak cesedi dün öğleden sonra bulundu.

Tüylerimi diken diken eden adamın adı.

Christopher Denver.

Olivia bize bir şey söylemek için aramadı. En azından Jake bundan bahsetmedi. Öte yandan, neredeyse ölmek üzere olduğum için bana hâlâ kızgın, bu yüzden cezamın bir parçası olduğu için sonraki olaylarla ilgili bilgi toplamak zor oldu.

Döndüm ve Jake'in hem uyurken hem de balık tutarken bacaklarının arasında bir sırıkla yattığı kumsala baktım. Koşmaya çalıştığımda yüzümü buruşturarak kumda güçlükle ilerliyorum. Sonra salağı tekmeliyorum.

Yanında diz çöktüğümde dudaklarından yüksek bir oomph dökülüyor.

"Ne oluyor be?" diye tersledi, bana dik dik bakarken yan tarafını ovuşturdu.

Olivia ne zaman aradı? Ve bana yapmadığını söyleme.

Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Onun adına bazı federal faaliyetler olduğunu düşünürsek, henüz yeni bir numarayla ona ulaşmayı yeterince güvenli hissetmedim. Telefonunu, izini duyan biri olursa ona bildirecek uyarılar verecek şekilde ayarladım ve yeni kimliğini hazırlayıp beklemeye aldım. Ayrılmak zorunda kalırsa, güvenli eve gidecek ve gittiğinde bir uyarı alacağım."

Telefonunu kaldırdı ve okuması için telefonumu ona uzatırken ben biraz daha kuma gömüldüm.

Önce makaleye göz gezdiriyor, sonra dik bir şekilde oturur pozisyona geliyor.

"Olivia onu vurmazdı," diyor başını sallayarak. "Organları iflas etmeye başladığında mümkün olduğu kadar uzun süre dışarı çıkarmaktan memnundu."

"Anlaşılan bir şey olmuş. Onu hiçbir zaman kasık atıcısı olarak düşünmemiştim ama kanı oradan aktı."

Hala okumaya devam ederek, "Belki seninle çok fazla zaman geçirdi," diye alay ediyor.

Jake'in bunu anladığı günü hatırlıyorum. Zaten şüphelenmiştim ama buna tam olarak inanacak durumda değildim. Jake içeri girene ve ikimiz de birlikte en kötü senaryoyu onaylayana kadar değil.

Elinde babasının DVD'lerinin tüm kopyaları vardı ve gözlerinde yaşlar vardı. Duruşmayı tekrar birlikte izledik, ara sıra, babam ağlarken Christopher'ın sırıttığı hataları gördük.

Bir doğum günü partisinde babası gözlerini annemden ayıramadığında, bir ev videosu sırasında açıkça belli oldu. Ve babam gelip onu öptüğünde çenesi gıcırdadı ve onun kollarında kıkırdamasına neden oldu.

En acılı farkındalık buydu.

Babamın en iyi arkadaşı.

En iyi arkadaşımın babası.

Biz büyürken tatillerde masamıza oturan adam, babamı akla gelebilecek en kötü ölüme mahkum eden adamdı.

O zaman Olivia'yı aradık.

Jake tereddüt bile etmedi. Ondan şimdiden nefret ediyordu ama bundan sonra babasının onun için öldüğünü söyledi.

Olivia'nın uydurduğu rejime -laboratuvarında üzerinde çalıştığı yeni bir sentetik parazite- başladı ve böylece başladı. Onu terk eden ilk şey cinsel dürtüsüydü. Küçük bir mavi hap bile bunu düzeltemez.

Gidecek ikinci şey onun enerjisiydi.

Oradan, işler yavaş yavaş, ıstırap verici bir şekilde daha da kötüleşmeye başladı. Bize acının dayanılmaz hale geleceğine dair güvence verdi ve bunu gerçekleştirmekten çok mutlu oldu.

Jake, sentetik paraziti laboratuvar mülkünden çıkarmasına yardım etti ve hatta bununla ilgili bilgileri tutan dosyaları hackledi. Ayrıca daha sonra oyunsonu için birkaç ekstra aldı.

Benim bölümüm küçüktü. Tek yapmam gereken, bunun planlanması sırasında gözcü olmaktı.

Bu sadece benim intikamım değildi. Benimkinden çok onlarındı.

Christopher Denver, babama benim bile tahmin edemeyeceğim kadar çok haksızlık yaptı, hatta onun en iyi arkadaşı ve avukatı rolünü oynadı ama günün sonunda Jake onun öz oğluydu. En çok ona haksızlık edildi.

Jake, babası yüzünden o zamanlar hayatının aşkını kaybetmiştir.

Olivia'nın kız kardeşi babası yüzünden tecavüze uğradı ve öldürüldü.

Sefaletim arka plana atıldı. Öldürecek yeterince insanım vardı.

"Bu çılgınca. Ondan şüpheleniyorlarsa Olivia kaçıyor olmalı, dedi Jake düşünceli bir tavırla, beni daldığım düşünceden çekip çıkardı.

Araştırdıkları bir erkek şüpheli olduğu yazıyor, dedim kafam karışmış bir halde. "Ondan şüphelenmiyorlar."

"Daha fazlasını bulabilir misin?" Ben ölçeği küçültmeye çalışırken soruyor.

"HAYIR. Bu sadece bundan bahsetmeyi bile umursayan küçük bir makale. Ne bulabileceğime bir bakacağım ama bu bilgisayar işlerinde benden çok daha iyi birini tanıyorum.

Göğsünü ittim ve bana göz kırparken onu incitmişim gibi o noktayı ovuştururken homurdandı.

"Şimdi olmaz. İyi bir üçlü hayal etmenin ortasındaydım. O rüyaya geri dönmek istiyorum."

Gözlerimi ona diktim ve geri yatarken inledi.

"Daha sonra bakarım, Lana. Onu kimin öldürdüğü gerçekten umurumda değil. O pisliğin sonunda öldüğüne sevindim."

Yüzünü kapatıyor, tekrar uykuya dalmaya başlarken nefesi düzene giriyor. Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve eve doğru yürüdüm.

İlk kez, Bennett içeri girer girmez ayaklarıma saldırmıyor ve etrafa bakıp öpüşme sesleri çıkarırken ayakkabılarımı fırlatıyorum. Bennett! Hadi Kitty. Sana banyo yaptırmam gerekiyor."

O gelmiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Genellikle biz gittikten bir dakika sonra etrafımızda olur.

Onu daha sonra kovalamaya karar vererek buzdolabına gidip bir şişe su aldım ama elim bir şişenin üzerinde gezinirken ona bakıp başımı eğdim.

Her zaman herhangi bir değişikliğin farkında olarak, bir şeyleri saymak ve çevremi incelemek bir alışkanlıktır. Ve eminim ki bu sabah suyumun yanında üç bira vardı. Şimdi sadece bir bira var.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülürken yavaşça suyumu alıyorum. Jake çoktan içmeye başlamış olabilir, ancak yakınında hiç bira kutusu olmadığı düşünülürse şüphelidir.

Burada başka biri varmış gibi hissediyorum ama etrafa bakarak bunu belli etmiyorum. Oturma odası hemen ötemde ve sanki soyacakmış gibi bir bıçakla bir elma alıyorum.

Su şişesini bırakıp, en çok ikinci kez ölmesini istediğim adamı temsil etmesi için mum elmama yeni bir çivi sapladım ama bir an durup çivinin döndüğünü fark ettim. Her gün bu elmaya bakıyorum. Doğru açıyla bakmadığını biliyorum.

Evin içinde dolaşıyorum, bariz bir şekilde yerinde olmayan hiçbir şey görmüyorum ama yemek odasında normalden daha fazla kum var. Bennett şu anda ayaklarımın üzerinde olmalı ama değil.

Oturma odasına girerken yavaşça elmayı soymaya başladım ve omurgamdaki soğuk beni sertleştirdi. Şu anda gözleri üzerimde hissettiğime şüphe yok.

"Kedimi incittiysen, bunun sana neye mal olacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Elmayı düşürürken elimde bıçakla arkamı döndüm ama köşeden birinin bana sırıttığını görünce tüm vücudum taşa döndü.

Logan duvardan itiliyor ve halüsinasyon görmediğimden ya da rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum.

"Kedinizin adı Bennett mi?" diye soruyor, bıçak elimden düşerken dudakları seğiriyor. "Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değilim," diye devam ediyor, daha da yaklaşarak.

Sakat olan bacağım pes etmeye çalıştı ve tökezledim ama Logan'ın kolları hemen etrafımı sardı, o eller belimi kavrarken kokusu beni içine çekti.

Dökülmemiş yaşlar gözlerimi bulandırmaya başladığında başımı geriye eğdim ve o da beklentiyle baktı.

"Buradasın," diye tısladım, ki bu üç aydan sonra söylenecek saçma bir şeydi.

"Öldüğünü düşünmeme izin verdin," dedi gergin bir sesle.

"Seninle temasa geçip başını belaya sokma riskini almak istemedim," diye hemen açıkladım. "İzindeyken bile sorun çıkardığın için aramalarını dinliyorlardı ve..."

Parmağını ağzımın üzerine koyarak gevezeliğimi susturdu.

"Hala sen olduğunu bilmiyorlar. Hala hayatta olduğuna dair bir işaret olsun diye Jason'ı mı öldürdün yoksa yarım kalmış bir işi miydi? Diğerlerine kıyasla işkence hafifti, sanki acelen varmış gibi."

Parmağını dudaklarımdan aşağı çekip sürükledi ve o çok tanıdık mavilere bakarken ona karşı ürperdim.

"Sana söylemenin en güvenli yolu buydu. Onu bulmalarının bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Ve bunu daha önce yapamadım çünkü koltuk değneksiz yürüyemedim bile ta ki-"

Dudakları benimkilere değdiğinde beni susturdu ve ona karşı eriyip öpücüğünün verdiği hisle mest oldum. Onu daha sıkı

öperken gözlerimden yaşlar fışkırıyor, onu bırakamıyormuş gibi ona sarılıyorum.

Sonunda öpücüğü bozduğunda nefesim kesildi ve başım döndü ama göz yaşlarımı gözümün önünden uzaklaştırıp konuşmayı başardım.

"Beni nasıl buldun?"

“Herhangi bir yerde olabilseydin benimle Yunanistan'da olacağını söylemiştin. Bunun beklemeye geldiğin anlamına geldiğini ummuştum, dedi usulca, başparmağıyla çenemi işaret ederek.

"Ama senin işin..."

Bıraktım, dedi gözlerimi inceleyerek.

"Ve senin hayatın..."

"Neredeysen orada. Sanırım seni bu kadar sevmemi istemeseydin bu kadar mükemmel olmamalıydın.

Bu kelime üzerine sinirli bir nefes verdim. Mükemmel. Gerçeğin artık bundan çok uzak olduğunu biliyor.

"Uğruna her şeyi feda etmeni istemedim..."

Beni tekrar öptü, büyük olasılıkla susmamı sağlayacaktı ama umrumda değildi. Dudaklarının benimkilerde olması için herhangi bir sebep mükemmel bir sebep.

Sonunda öpücüğü keser.

"Adaleti sağlamak için kaydoldum," dedi dudaklarını dudaklarıma değdirerek. “Politika oynamak için kaydolmadım. Evde birinin cebinde oturmaktansa seninle Yunanistan'da olmayı tercih ederim. Ve benim için her şeyi mahvettiğini düşündüğün için beni geride bırakmak gibi zekice bir fikre kapılmadan önce, asla geri dönemeyeceğimi bilmelisin.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Çünkü seni şüphe içinde bırakmanın hiçbir yolu olmadığından emin oldum."

Gözlerim onunkini aradı ve sonunda aklıma geldi. "Christopher'ı vuran sendin," diye fısıldadım şok içinde.

"Bu benim sana mesajımdı," diye devam etti. Cesedi bulmalarının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim.

Bu aşk simgesinin dünyanın geri kalanı için ne kadar berbat olacağını fark ederek kollarında ürperdim. Ama bana göre güller ve şiirler karşılaştırılamaz.

"Yani kalmak için mi buradasın?" diye soruyorum.

"Beni bir daha asla bırakamazsın. Başka sır olmadığını farz ediyorum?"

"Tahsil edilecek başka borç yok," diye temin ederim onu.

Dudaklarıma büyüleyiciymiş gibi bakıyor, beni odama doğru geri götürmeye başlarken hâlâ çenemi avuçluyor. Sanırım eve alışmaya başladı.

"Kedim nerede?" Hangisi aptalca geliyor diye soruyorum.

"Evcil hayvanın olmasına şaşırdım," dedi, sorumdan kaçarken eğlenerek.

"Bitti mi?"

"Hayır," diyor, daha geniş gülümseyerek. "Muhtemelen mırıldanıyordur..."

"Oh iyi. Sen buradasın." Kucağında mırlayan Bennett'i tutarak odamdan çıkarken Hadley'nin sesi başımı döndürdü. "Kedinizde kafamı karıştıran kel noktalar var."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, şok oldum.

Omuzlarını silkiyor ve Bennett'in gitgide daha iyi hale gelen çirkin ceketini inceliyor.

"Başka nerede olurdum? Şimdi kedinize gelince… Onun nesi var?"

“O bir sokak çocuğuydu ve kürküne bir şey sıkışmıştı. Jake yaklaşık iki hafta önce onu bulduğumuzda yapıştırıcıya benzer şeyleri tıraş etmişti.

Gözlerini deviriyor. "Jake'ten bahsetmişken, o nerede?"

"Sahilde uyuyan, koluyla yüzünü kapatmış serseri o."

Hadley bize sırıttı ve Bennett kapıya doğru zıplarken onu yere bıraktı. Umarım Jake şaşırmaya hazırdır. Ayrıca şu anda Yunanistan'da olduğuna göre, umarım ona sadece bir kaçamak olmamıştır.

Logan, "Olduğumuz yere geri dönelim," dedi ve yüzümü onunkiyle buluşturdu. "Hadley'e bir soyad listesi arattırdım. İlk adını değiştirmeyeceğini biliyordum. Çocukken Friday the Thirteenth izlediğimi düşünürsek Lana Vorhees oldukça barizdi .”

Aptal gibi sebepsizce gülümsüyorum.

"Ben de."

Dudaklarını tekrar benimkilere sürttü, bizi hâlâ odama doğru geri geri götürüyordu.

"Sonra Jake Vlad'ın da bu adres altında listelendiğini görünce daha da bariz hale geldi. Vlad'ın onun için en iyi isim olduğundan emin değilim.

"Biz çocukken her Cadılar Bayramı'nda Kazıklı Voyvoda gibi giyinirdi," diye açıklıyorum, gülümsemeye devam ediyorum.

Biz çok hastayız.

Omuz silkerek, "Biraz daha az belirgin bir isim seçtim," dedi.

"Ah?"

"Beyaz," diyor sırıtırken omuz silkerek.

"Carrie White'daki gibi mi?"

Yavaşça başını salladı, bacaklarım nihayet yatağa çarpana kadar beni odaya doğru geri çekmeye devam etti. Tek bir

hareketle eğilip beni yatağa fırlattı ve küçük bir kız gibi ciyakladım.

Üzerime çöktü ve ben aptal gibi kıkırdadım, burnumun ucunu öptüğünde ona gülümsedim.

"Yani bu gerçek. Sen ve ben. Gerçekten birlikte olacak mıyız?”

"Benden kurtulman mümkün değil," dedi dudaklarımı öperek.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diye inledim, dudakları boynumdan aşağı doğru süzülmeye başladığında.

Ben soyunmaya başladığımda dirseklerinin üzerine eğildi. Beni izliyor ama sonunda kıyafetlerini de çıkarmaya karar veriyor. İkimiz de çıplak kalır kalmaz bacaklarımın arasına yerleşti ama yüzümden bir tutam saçı iterken gözlerimin içine baktı.

"Dünyanın herhangi bir yerinde olmayı seçebilseydim, orası senin olduğun yer olurdu," dedi beni öpmeden önce, ağzımdan çıkacak kızsı, kendinden geçmiş her şeyi susturarak.

Ve o içime girip beni o kadar doldururken, onu içimdeki her şeyle öptüm ve vücudumdaki her sinir elektriklenmiş gibi oldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarının arasından.

"Seni seviyorum Lana Vorhees," diyor sırıtarak.

Bu bizim kendi çarpık mükemmellik versiyonumuz.

SON SÖZ

Üç yıl sonra…

LOGAN

Lana, Laurel'in son mektubunu okurken Hadley ile gülüyor. Lindy May, Laurel'in tüm mektuplarını Olivia'ya gönderir. Ve Olivia onları Yunanistan'da Lana'nın sahibi olduğu bir eve gönderiyor ama biz orada hiç kalmıyoruz.

Laurel, geçmişini geride bırakıp ilerlemeyi başaran eğlenceli, esprili bir kıza dönüşmüştür. Lindy ona bunu yapması için tüm araçları verdi ve sonunda Laurel'ı kurtarma arayışında kendi yoluna devam etti.

Eski kocası iki yıldan biraz daha uzun bir süre önce kendini öldürdü. Lana ve Jake, görünüşe göre onu buna sürükledikleri için kutlamak için şampanyayı patlattılar.

Olivia ayrıca, her ikisi de hala onunla yaşayan Cheyenne ve Alyssa'yı anlatarak yazıyor. Christopher Denver'a bir mermi sıktıktan sonra kimse Olivia'dan şüphelenmedi.

Diana Barnes oğluna daha yakın yaşamaya gitti. Ona bir ev satın aldı ve sonunda, geçmişi ürkütücü bir gölge gibi üzerinde asılı kalmadan hayatının tadını çıkarabiliyor. Lana'nın o patlamada öldüğünü düşünüyor ve Lana buna inanmasının en iyisi olduğunu söylüyor.

Leonard'la iletişim kurmak için kullan-at telefon kullanarak zaman zaman ekibimi kontrol ediyorum. Ekibimizden kimsenin beni aramadığına dair bana güvence verdi. Çoğu kişi benim patladığımı düşünüyor. Hala orada gerçeği bilen tek kişi o.

Craig'in birimin resmi olarak en güzel yüzü olduğu için mutlu olduğunu söyledi.

Ama yaptıklarımın hepsinin üzerinde hâlâ ağır bir yük olduğunu biliyorum, çünkü bir gün onlar olabileceğinden endişe

ediyorlar. Bunun ne kadar olası olmadığını anlamıyorlar. Ve onlara anlatabileceğim gibi değil.

Jake merdivenlerden sadece bir havluyla iniyor. Onunla ve Hadley ile aynı evi paylaşmamak güzel olurdu ama bu ev çok büyük ve yaşadıkları onca şeyden sonra Lana'yı en iyi arkadaşından asla ayırmazdım.

Ayrıca geceleri hiç olmadığı kadar huzurlu uyuyorum. Dördümüz yüzünden evimiz, zorla girmeye çalışmak için dünyadaki en tehlikeli yer.

Bir adam merdivenlerden aşağı iniyor, yine bir havlu giymişti ve Hadley ona ıslık çalarak ayağa kalkıp yemek odasından kasılarak çıktı, saçları dağınık ve kıyafetleri darmadağınıktı.

"İkinizin sonunda bitirmenize sevindim. Jake onu kendisine çekerken, sırıtırken dişleriyle dudaklarını ısırırken, bir raunt daha gidemezdim, dedi.

"Yine de bu gece sadece benimle bir raunt daha gitmen gerekiyor," diyor. "Ve gelecek hafta, bize kimin katılacağını sen seçeceksin."

Sanki ona Noel teklif etmiş gibi parlıyor. Şahsen ben anlamıyorum. Lana'ya dokunsalar birini öldürürdüm ve bana dokunsalar birini parçalara ayıracağına hiç şüphe yok.

Gerçekten.

Ancak Jake ve Hadley biseksüeldir ve birbirlerini asla aldatmasalar da, ara sıra seçilmiş kişileri yatak odalarına alırlar.

Daha kesin olmak için ayda iki kez. İnan bana, Hadley'nin seks hayatı hakkında istediğimden çok daha fazlasını biliyorum .

"Ben bir kız istiyorum," diyor geceyi birlikte geçirdikleri adam buzdolabına gidip kendini evinde gibi yaparken.

"Anlaştık," dedi Jake ona ve ben üçlü seks sonrası kızıllıktan dikkatlice manevra yaparken o yine sırıttı.

Ona yaklaştığımda Lana gülmesini engelliyor çünkü Jake ve Hadley'nin paylaşmaktan hoşlandığı tüm cesur ayrıntıları duymaktan nefret ettiğimi biliyor.

Elimi tuttu ve onu yukarı çektim, baş parmağım yüzük parmağındaki kırmızı yakutta geziniyordu.

"Hazır mısınız Bayan White?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Sadece seni bekliyordum."

"Şu andan itibaren, bu evden çıkıp tekneye binmek için sabırsızlanıyorum."

Onu neredeyse evden uzaklaştırırken yine gülüyor. Bacağı artık tamamen iyileşmiştir. Hiç topallamadan yürüyor ve dersler almaya geri döndü - tam olarak kickboks dersleri. Yine de hala bir öğrenci olmak için biraz fazla iyi olduğu için dersleri kendisinin vermesinin onun için daha akıllıca olacağını düşünüyorum.

Parmakları benimkilere dolandı ve sahilde teknenin bizi beklediği yere doğru yürürken biramı içtim.

Son üç yıldır hayatımız bu. Ne kadar çok şey kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaşamak için zaman ayırdığınız zaman hayat oldukça güzel.

En önemlisi, her gece dans ediyoruz.

İlgilenmeleri gereken başka bir internet işine başladıkları için Lana ve Jake'in çevrimiçi sitesini Hadley ve ben devraldık. Lana, ek gelire ihtiyacı olan bazı güvenilir kişilere ekspertiz işleri yaptırdı.

Beş yıl önce, Büro'dan ayrıldığımı ve günlerimi Yunanistan sahillerinde yürürken yarı emekli bir seri katille geçirdiğimi hiç düşünmemiştim. Evi başka bir çiftle paylaştığımı hiç

düşünmemiştim. Hayatımla ilgili hiçbir şeyi bugün olduğu gibi hayal etmedim.

Bu yüzden Lana'yı çok seviyorum. Hâlâ beni şaşırtmaya devam ediyor ve biri onu benden almaya kalkarsa dünyayı yakıp yıkan kişinin ben olacağından oldukça eminim.

Bunun için bana romantik diyor.

Bu sevdiğim bir hayat.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Lana, başını koluma yaslarken içini çekerek sordu.

Yunanistan'a geldikten iki ay sonra Lana ve ben evlendik. Bir memurla sadece dördümüzdük, ama mükemmeldi. Hadley ve Jake'in liderliğimizi takip etmesi iki yıl sürdü.

"Hayat ne kadar çılgınca olabilir ve ne kadar güzel olabilir," dedim ona, parmaklarını öpebilmek için elini kaldırarak.

Beyaz elbisesi rüzgarda uçuşurken yanıma daha da sokulurken sırıtıyor.

Bugün bizim yıl dönümümüz ve tekneyle evden uzakta uzun bir hafta sonu geçireceğiz.

"Hikayemiz kesinlikle benzersiz," diyor kollarını benimkilere dolayıp ona sarılıyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim alayla karşı çıkarak.

Gözlerini devirirken gülüyor.

"Evet. Biz sadece tipik bir aşkız," dedi ifadesizce ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Korku romanı. Bu bir tür, değil mi?” diye soruyorum, o gülünce gülümseyerek.

Yüzünü bana dönerken arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor dudağını ısırarak.

Onu kaldırdığımda gülmesine bayılarak belinden tutuyorum.

Evet, dedim, öpmeden önce çenesini ısırarak.

Beni daha sıkı kavrarken bacakları belime dolandı ve ben bizi tekneye doğru taşımaya devam ettim.

"Bu, tüm zamanların en sevdiğim korku hikayesi," derken sırıtıyor.

İskeleye vardığımızda dudaklarına sırıttım ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek yanımda yürümek için aşağı kaydı. Başı dönüyor. Ben hissediyorum.

Lana gibi bir kızı sevmekle ilgili öğrenmen gereken bir şey var. Delaney Grove'un terör saltanatını sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmak için kendi içinde bir şeyler açması gerekiyordu.

Ve bir şey öylece kilitlenemez.

Özel ihtiyaçları var. Yılda bir kez ilgilendiğim ihtiyaçlar çünkü onun aklını başında tutmayı seviyorum. Ve kim olduğunu inkar ederek yaşayamaz.

Yata yükleniyoruz ve o şampanyayı dökmekle ilgileniyor, ben de bizi iskeleden alıp okyanusa doğru sürmeye başlıyorum. Şampanyayı kadeh kaldırıyoruz ve o yakınımda dururken dudaklarımı dudaklarına sürtüyorum.

Bizi demirlemeden ve tamamen yalnız olduğumuzdan ve kimsenin bizi rahatsız edemeyeceğinden emin olmak için monitörleri kontrol etmeden önce görünürde kara olmadan süzülüyoruz.

Bana bir gülümseme gönderdi, gözlerinde beklenti kıvılcımları parlıyordu.

"Hediyen için hazır mısın?" Ona sorarım.

O sırıtıyor.

"Evet."

Elini ellerimin arasına alıp onu alt güverteye yönlendiriyorum. O da heyecanından adeta topuklarımın üzerinde yürüyerek beni takip etti. Alt kata iner inmez ve gözleri hediyesine takılınca yürümeyi bırakıyor, gülümsemesi daha da büyüyor.

"Bunu nereden buldun?" o soruyor.

“Aslında bir arkadaşımdan gelen bir iyilikti. Görünüşe göre bu, kıyı boyunca çok sayıda kıza tecavüz etmiş, ancak babasının diplomatik dokunulmazlık statüsü, kimsenin ona dokunmasını yasaklamış. Babası onu Columbia'ya geri gönderdiğinde bu statüyü iptal etme sürecindeydiler.

Juan Alvarez'in gözleri genişlerken gözleri heyecanla parlıyor ve tıkacıyla bize küfrederek mücadele ediyor. Lana, onun zincirlere karşı sarsılmasını izleyerek başını yana eğdi.

"Ve kaynağa güveniyor musun?" diye sordu Juan'a bakarak, parmakları harekete geçmek için can atıyordu.

Arayan Leonard'dı. Son kız sadece on beş yaşındaydı ve boğazını kesti. Leonard'a güveniyorum ve dosyayı kendim inceledim. Bunu kanıtlamak için yeterli fiziksel kanıtları var ve o bunu inkar etme zahmetine girmedi. Ona dokunamazlar.”

Beni öperken parmak uçlarında yükseliyor ve gülümsüyor. Juan boşuna mücadele etmeye devam ediyor.

Bıçağı ona uzatırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bedeni yaklaşan yükselişle titrerken onu kavradı. Fazlası ruhunu çalar. Çok azı, olması gereken şeyi inkar etmekten öfkelenmesine neden olabilir.

Ama yılda bir kez? Bu doğru. Ve Leonard bunu kendi avantajına kullanıyor çünkü tüm canavarlar hapse giremez.

Lana eşsiz ve onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Çünkü artık dünyayı olduğu gibi görüyorum ve tek yerimin onun yanı olduğunu biliyorum.

O müziği keserken ben de arkasına geçtim ve biz ritme göre sallanırken kollarımı beline doladım. İşe gitmek için can atıyor ama anın tadını çıkarıyor, henüz salıvermediği umuduyla ona sataşıyor.

O anın tadını çıkarırken başı göğsüme düşüyor ve dışarı çekiyor.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve "Mutlu yıllar bebeğim." diye fısıldadım.

SON.

Mindfuck Serisini okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız gözden geçirmek için zaman ayırırsınız, çünkü bu gerçekten kitaplarla ilgili kelimeyi yaymaya yardımcı olur. <3

Yakında başlayacak olan NASH BROTHERS'a kısa bir göz atmak için okumaya devam edin ve ilki çıktıktan hemen sonra yayınlanacak.

Güç Değişimi
Nash Kardeşler 1. Kitap

Güç kazanılır, asla verilmez ve her zaman test edilir.

Bölüm 1

Üç gün önce, tek yatak odalı dairemin önündeki gerçek bir çıkıntının üzerinde duruyor ve nefes almak için mücadele ederken uzun uçuruma bakıyordum. Bugün mecazi bir çıkıntının üzerinde duruyorum, kocaman, sevimsiz bir eve bakıyorum. Nefes almak çok daha kolay değil.

Birinin diğerine yol açması komik.

Etrafımı saran yemyeşil çimler, yalnızca bahçenin ortasından göl kıyısına inen uzun, ahşap güverte tarafından engelleniyor. Büyük beyaz kum parçası ithal edilmiş gibi görünüyor ve görebildiğim kadarıyla bir yandan diğer yana uzanıyor.

Evin arkasındaki evi orman çevreliyor, muhtemelen sahip olacağım manzara bu. Göl kenarı manzarasının kaldığı şüpheli. Tek çocuktan dört çocuktan birine geçmek müthiş bir uyum olacak.

Üç Nash çocuğu da rahat yaşam tarzlarını benimle paylaşmaktan pek hevesli olmayacak.

Durduğum boş araba yolunun sonunda bir daire var ve ortasında tuhaf bir soyut heykelin olduğu devasa bir çeşme var. Taksi şoförü uzun garaj yolunun sonundan çıkıp başka birini almaya giderken arkama baktım. Muhtemelen bir dahaki sefere daha iyi bir bahşiş vermeyi umuyor.

İç çekerek iki valizimi de arkama çektim, çantamı omzumda ve sırt çantamı da sırtımda tuttum. Belki şansım yaver gider ve Olivia ile Hal burada olmaz.

Bana verilen kodu girip kapıyı iterek açtıktan sonra arkama baktım ve gözlerim son bir kez gölü aradı. Kilometrelerce ötede tek görebildiğim önümde duran su. Ama yan tarafta, ortada

yuvalanmış küçük bir ada var. Kesinlikle ziyaret etmeyi planladığım bir şey.

Belki bu iş yürümezse bir çadır toplayıp oraya taşınırım.

Sonunda, son bir nefes aldıktan sonra, vücudumun her bir hücresiyle bundan korkarak evin içinde hareket ediyorum.

Sessizlik.

Titizlikle acımasız bir sessizlikten başka bir şey yok.

Annem her zaman müzik çalıyordu çünkü benim sessizlikten ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Ama Hal'in umurunda değil.

Her gıcırtı ve hışırtı devasa giriş yolunda yankılanıyor gibi görünüyor. İki merdiven başlıyor ve yavaşça yukarı doğru kıvrılıyor. Pekala, cehennem. Valizlerimi kaldırmak çok zor olacak. Özellikle de Hal parlak, koyu kiraz sert ahşabının her tarafının çizilmesinden veya çizilmesinden hoşlanmayacağı için. Lanet olası merdivenleri tamamen unutmuşum.

Beş yılı aşkın bir süredir burada bulunmadım, bu yüzden merdivenler hatırlanması gerekenler listesinde üst sıralarda yer almıyordu.

Uçakta uyuduğum ve geçirdiğim üç duraklama sırasında bir içki içme zahmetine katlanmadığım düşünülürse boğazım kurudu. New York'tan Russette, Utah'a gitmek zor.

Taşrada yaşamak için şehirden ayrılmak... Tuhaf. Artık gürültülü trafik ve güzel gökdelenlerle çevrili değilim. Doğa artık beni kuşatıyor ve koku - harika olsa da - biraz da... çok yeni. Sanki burada hiç koku yokmuş gibi, ama sonra bir yamaya basarsınız ve koku alma duyunuz bunalır. Veya rüzgar sürekli hareket eder ve size yeni kokular taşır.

Hapşırdığım an, doğadan neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlayarak sessizce küfrediyorum. Buna alışmak biraz zaman

alacak. Hâlâ babamı ziyaret ettiğim zamanlar, her seferinde yalnızca birkaç kısa gün kalırdım.

Bavulumu girişte bırakıp mutfağa yöneldim. Buraya geleli epey oldu ama düzeni yeterince iyi biliyorum.

Evin ana bölümünden geçtikten sonra başka bir merdiven daha çıkıyor ve parmaklarımı düz tırabzana sürterek ilerlerken mutfağın olduğu arka tarafa doğru ilerliyorum.

Veranda kapıları yan tarafta ve geçerken pencerelerinden bakıp iyileştirilmiş gibi göründükleri büyük havuza bakıyorum. Ya da belki de her zaman bu kadar büyüktü. Kim bilir?

Buradayken her zaman havuzda oynamaktansa gölde yüzmeyi tercih etmişimdir. Arkadaki açık alan, muhtemelen çok sayıda insanı tutabilen partiler için ayarlanmıştır.

Burası o kadar büyük ki mutfağa ulaşmam sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ama sonunda ulaştığımda bir bardak bulmam iki kat daha uzun sürüyor.

Suyu doldurur doldurmaz, ön kapının açılıp kapandığını duydum, gümbürtüsü normalde sessiz olan evde yankılanıyordu. Yüksek sesli erkek kahkahası geniş alanı doldurur, duvarlarda yankılanır, ama birden bire kaybolur.

"Sanırım bu onun erken geldiği anlamına geliyor," dedi biri ama hangisi olduğunu bilmiyorum. On dört yaşımdan beri Nash oğlanlarının hiçbirini görmedim ve bu ses o zamanki seslerinden çok daha derin.

Üç üvey erkek kardeşimi toplamda sadece beş kez gördüm. Şimdi lise son yılımı onlarla bitirmem gerekecek, bu yüzden sanırım onları her zaman göreceğim.

Dediğim gibi, şansım yok.

"Cidden tüm bokunu bizim devam etmemiz için mi burada bıraktı? Şımarık diyebilir miyiz ?" diye soran başka bir derin ses, son sözü söylüyor.

Asla şımarık olmadım - asla. Babam zengin ama annem hiçbir zaman zengin olmadı. Bu yüzden hep mütevazı yaşadık.

Kıkırdamalar tutuştu ve ilk sesi tekrar duydum. "Ne yapmamız gerekiyor? Annem ya da Hal ona her şeyi üstlendiğimizi söyledi mi? Onu kendi pisliğiyle baş başa bırakırsak prensesin gevezelik edeceğini mi düşünüyorsun?

İşte beklediğim şakalar. Bana hep prenses derlerdi .

"Siktir et şunu. Bırak. Acele etmeliyiz." Ve işte üçüncü ses. Asık suratına bakılırsa, büyük olasılıkla bu Ethan.

Ağır ayak sesleri evin içinde yankılanırken sesleri mırıldanmaya dönüşüyor ve tuttuğum nefesi bırakıyorum. Aşağı inene kadar onlardan uzak durmaya karar vererek girişe doğru koştum, ses çıkarmamak için ayaklarımın üzerinde hafif durdum ve çantalarımı kıvrımlı merdivenlerin altındaki küçük girintiye kaydırdım.

Tam o sırada tekrar kahkaha sesleri duydum ve merdivenler üç oğlan tarafından yumruklandı. Onlarla henüz yüzleşmek istemiyordum, bu yüzden valizimle birlikte girintiye daldım ve bu süre boyunca aptal şansıma sessizce küfrettim.

"Lanet etmek. Gelip bokunu almış olmalı."

"Bu kadar hızlı oldu. Biz onu görmeden nasıl idare etti?"

"Annemin onun yalnız kalmasını istemediğini biliyorsun. Onu burada bırakırsak sinirlenir mi dersin?

"Kimin umurunda? Annem bu kadar endişelenseydi burada olurdu," diyor Ethan olduğunu tahmin ettiğim kişi, sıkılmış bir sesle. "Güneş batmadan önce Miranda'nın partisine gidelim. Daha sonra ortaya çıkarsak herkes konuşamayacak kadar sarhoş

olacak. Alıştırma, bizi olduğu gibi bir grup kişinin arkasına koyuyor.

"Miranda'dan bahsetmişken..."

"O gölgeli parçayı daha ne kadar becereceksin, Luke?" biri inliyor.

Dışarı bakıp yüzlerini görecek kadar cesur olmasam da en azından artık hangisinin Luke olduğunu biliyorum.

Elise'den daha iyi. Şuna vurmayı ne zaman bırakacaksın?”

"En az... iki gündür Elise'i becermedim."

Kapı kapanırken kahkahaları yeniden gürlüyor, kalın tampon yalnızca kalıntıların arasından geçmesine izin veriyor ve bir kez daha serbest bırakacak bir nefesim var. Zaten onlardan saklanıyorsam, bu gerçekten uzun bir yıl olacak.

Bölüm 2

Yatak odamı yeniden dekore ettiler. Koyu gri duvarlar, derin erik perdelerle birleştirilmiştir. Büyük boy yatak, üzerinde beş kişiyi barındırabilir ve kanepe, üzerinde uyumak için yeterince yumuşaktır. Neden değiştirdiler? Mezuniyetten sonra burada kalmayacağım.

Bu oda bir daire olacak kadar geniştir. Hayatın iki yolunun çarpıştığını görmek zor. Annem gösterişli bir çevrede yaşamayı sevmiyordu.

Telefonum çalıyor ve perdelerle eşleşen yatağa çökerken iç çekiyorum.

Selam Liz.

"Lanet olsun Sin. Seni şimdiden özledim. Neden gidip bir çıkıntıya asılmak kadar aptalca bir şey yapmak zorundaydın?

İnleyerek, yastıklı başlığa yaslanana kadar yatağı santim yükselttim.

"Gerçekten mi?"

"Çok erken?" Liz soruyor.

"Evet, çok erken. O lanet çıkıntı hayatımı değiştirdi... tamamen yanlış şekillerde. Şimdi Rusette'de sıkışıp kaldım. Buradayken senin gibi bir arkadaş bulma şansım yok. Binde bir oldun. Rusette'deki son sınıfta yüz kişinin bile olacağını sanmıyorum."

Kıs kıs gülüyor ama sonra hüzünle içini çekiyor.

"Baban anneme beni birkaç gün içinde, okullar açılmadan önce seni görmem için uçakla oraya götüreceğini söyledi. O zaman ben de senin çok ateşli üvey kardeşlerini göreceğim.

Babamın bunu düşündüğü şüpheli . Olivia'nın ona, Liz'in annesi Beverly'yi arayıp teklifte bulunması daha muhtemel.

Başımı sallarken alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Pek çoğunu göreceğinizden şüpheliyim. On dört yaşımdan beri onları görmedim bile. Ve bu kısaca büyükanne ve büyükbabamın sahip olduğu bir şeydi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" inanamayarak sorar.

Ailemin bu kısmı hakkında çok az şey bilmesi şaşırtıcı değil. Tam olarak tartışmaya değer olmadığını düşünürsek, bunu tartışmıyorum.

Hâlâ Hal'i ziyarete geldiğimde onlar sadece birkaç aylık evlilerdi. Nash oğlanlarını birkaç kez gördüm. Sonra babamı sadece belirli tatillerde büyükanne ve büyükbabamı ziyaret ettiğinde gördüm. Nash çocukları genellikle aynı tatillerde babalarının evine giderdi. Belki de üçünün bir arada olduğu

toplam üç konuşma yaptım. Ethan ve Luke benimle hiç konuşmadılar. Benimle konuşmaya çalışan tek kişi Jax. Ve hikaye bu.

Birkaç kez konuştuğunda Jax'in iyi olmadığını ona söylememeye karar verdim. Genelde beni görmezden gelirlerdi ama onları kızdırırsam beni uyaran Jax olurdu. Dili hançerliydi ama Ethan en kötüsüydü. Gazabıyla başa çıkmak için asla yeterince zorlamadığım için her zaman minnettardım.

"Cenazedeydiler..." Birden durdu, pişman bir şekilde nefes aldı ve ben yavaşça nefes verdim.

Onu daha kötü hissettirmemeye karar vererek, sanki o cümleyi bitirmiş ve beni rahatsız etmemiş gibi devam ettim. Yara eskisi kadar taze değil ama yine de acıyor. Şu anki durumumu düşünürsek, etkilenmiş gibi davranmamak en iyisi. Üzücü olan, annelerinin otoritesi yerine kendi istekleriyle orada olduklarını düşünmesidir.

"O gün onları fark etmemiştim."

Kimseyi fark etmedim. uyuşmuştum. Hiçbir şeye dalgın dalgın bakmadığım zamanlarda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. O gün babamın ya da Liz'in orada olduğunu bile hatırlamıyorum.

“Eh, kesinlikle konuşulan onlardı. Oradaki her kız isimlerini soruyordu.”

İyi ki annemin cenazesi, yalnız kızların üvey kardeşlerime aşık olabileceği eğlenceli bir partiydi.

"Pekala, Nash çocukları herkesin sandığı gibi yürek yakan insanlar değil."

Bana sorarsan onlar pislik.

"Sesin berbat geliyor, Sin. Böyle konuşmaya devam et, baban seni bir tür danışma kampına falan gönderir. Senin intihara meyilli olduğunu düşündüklerini unutmamalısın."

Küfür ederek altımdaki yatağa tokat attım. "Ben intihara meyilli değilim. Atlamayacaktım. Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı. Bir panik ataktı ve bir an klostrofobi yaşadım. Sadece bir çıkıntının üzerinde oturuyordum."

"Beş kat yukarıda bir çıkıntıdaydın. Kırk beş dakikadan fazla. Ve sen faltaşı gibi açılmış, korkmuş ve titriyordun. Kurtarma ekipleri, yanıt vermediğinizi anlayınca sizi güvenli bir yere çekmek zorunda kaldı."

Büyük bir kısmıyla ilgili hiçbir anım yok. Geriye doğru çekildiğimi hatırlıyorum, ama çok dışındaydım. Sanki aynı anda on iki yerdeydim, duvarlar üzerime geliyordu ve ben de hava almaya çalışıyordum. Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.

Sonra… hiçbir şey. Eller beni geri çekmeye başlayana kadar boşlukta kaldım ve kendimi hastanede buldum. Bana ihtiyacım olmayan ya da almadığım antidepresanları yazana kadar gitmeme izin vermediler.

Sanki bu günlerde bir kız basit bir panik atak geçiremez.

"Ne oldu Sin?" diye soruyor Liz, bana burada sessizce oturduğumu hatırlatarak.

Zihinsel görüntüyü engellemeye çalışarak, "Bu bir kabustu. Rüyamda, o arabaya geri dönmüştüm ve çok gerçekti. Çığlıklarımızı duydum, sarsıntıyı ve camın vücudumda sürtündüğünü hissettim. Sonra onu gördüm ... Tekrar onun etkisinde kaldım. Uyandığımda nefes alamıyordum. Sadece havaya ihtiyacım vardı. Panik atak olduğunu biliyorum ama herkes intihar etmeyi düşündüğümü düşünüyor. Psikolojik değerlendirme almak için beş gün geçirin ve hayatın ne kadar

güzel göründüğünü görün. Herkesin deliymişsin gibi tepende dolanması hiç eğlenceli değil."

Bu yüzden burada kimsenin olmaması beni şaşırttı. Görünüşe göre Olivia, teyzemin nadiren evde olduğunu öğrendiğinde paniğe kapıldı, bu yüzden beni gözetimsiz bıraktı. Beni buraya gelmeye zorlayan da buydu.

Ve burada denetimsizim. İroni.

"Daha erken bir uçağa binmek zorunda kalman çok kötü."

"Evet,..."

Sinclair! Burada mısın?" Olivia'nın paniğe kapılmış, çığlık atan sesi beni ürkütüyor ve yatağa atlıyorum. şeyh . Bana kalp krizi mi geçirmeye çalışıyor?

"Seni geri aramam gerekiyor. Olivia kulağa sanki..."

"Sinclair!"

"—çok acayip."

Liz, onu daha sonra arayacağıma dair söz vermemi istemeden önce iç çekti ve ben de kapıdan çıktım.

Merdivenlerden aşağıya, Buraya, diye seslendim ama Olivia, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz merdivenin kıvrımını döndü.

Bir nefes verdi ve sanki havayı kavrayamıyormuş gibi iki büklüm oldu. Kendini toparlaması bir saniyesini alıyor.

"Mesajınızı şimdi gördüm. Olabildiğince kısa sürede buraya geldim. Seni havaalanından almayı planlamıştım. Neden seni daha erken bir uçağa bindirdiler?"

Bunu onlara bugünden önce söylemeliydim. İlk havaalanına gelene kadar aklımdan çıkmış. Sadece yedi saat erken geldim.

"Bir uçağı parçaladılar, bu yüzden onun için planlanan uçuşlarda olan herkesi karıştırmak zorunda kaldılar. Bugün ya da dün gelmek zorunda kaldım çünkü sonraki uçuşların çoğu dolu. Üzgünüm. Mesaj gönderdim."

Zorla sırıttı ve sonra beni neredeyse güçlü bir şekilde kollarının arasına aldı, canımı acıtacak kadar sıkı sarıldı.

"Senin burada olman çok güzel," diyor duygusal bir fısıltıyla ve ben de içimden inliyorum.

Herkes ölmek isteyen kızın ben olduğumu düşünüyor ve beni boğuyorlar. Beni ölümüne boğacaklar.

Bölüm 3

Kısık sesler ve boğuk kahkahalar beni uyandırıyor. Kazadan sonra dünyanın en hafif uyuyanına dönüştüm.

"Çocuklar!" Olivia havlıyor ve dudaklarından birkaç homurdanma ve mırıldanılmış küfürler çıkıyor.

Saate baktığımda sabahın üçü olduğunu fark ettim. Sokağa çıkma yasağını geçmiş olmalılar. Ciddi bir hesaplaşmaya tanık olmak üzereyim.

Sırıtarak kapıya ilerledim ve sert ayak sesleri ahşap merdivenlere çarptığında kapıyı açtım. "Ne?" İçlerinden birinin çıtladığını duydum, kulağa fazlasıyla sinirli geliyordu. Onlardan korkmayan tek kişi o ve zalim zihniyetlerine rağmen buna izin veriyorlar.

"Ne?" diye homurdandı. "Neyi soruyorsun ? Hepinize Sinclair'in yalnız kalamayacağını söyledim. Ve buraya geldiği ilk gün, tam da bunu yapıyorsun. Antrenmandan sonra eve geldiğini biliyorum ve Sinclair o zamana kadar burada olurdu.

Kahretsin. Bu küçük düşürücü. Aslında o kadar aşağılayıcı ki bir topun içine girip dünyadan saklanabilirim.

Karşılık veremeden veya kendilerini savunamadan Olivia tekrar devreye girer. "Korkunç bir şey yaşıyor ve senin yardımına ihtiyacı var. Şu anda ondan hepimiz sorumluyuz. Okul başlayana kadar cezalısın."

"Ne oluyor anne?"

Bok. Bok. Bok.

Acımasız Nash oğlanlarının hedefi olmamayı tercih ettiğime karar vererek, Olivia onları azarlamaya devam ederken kapıdan fırladım. Tam görüş alanına girdiğimde, Olivia'nın üç oğlunu inatla azarlarken sarı saçlarının zıpladığını görüyorum.

Simsiyah saçlı üç başın arkaları görüş alanımda. Aslında şu anda bu kadar uzun olmaları beni biraz şaşırttı - şey, sadece ikisinin ne kadar uzun olduğunu görebiliyorum. Birkaç merdivenin yarısını inmiş olmalarına rağmen, hala neredeyse benim kadar uzunlar. Bu, boylarının 1.80'den fazla olduğu anlamına gelir.

Kardeş olduklarını düşünürsek, benzer şekilde inşa edilmiş olmalarına şaşırmadım ama ne kadar inşa edilmiş olduklarını görünce şaşırdım. Omuzları daha geniş ve sıkı ve kaslı olduklarını söyleyebilirim. Hepsinin belleri dar ama yine de benimkinden çok daha geniş.

Biri korkuluğa yaslanmış, sıkılmış görünüyor. Biri bir basamakta oturuyor, sanki yeni bir şov yerine tekrarını izliyormuş gibi gelişigüzel bir şekilde arkasına yaslanıyor. Diğerinin ise iki eli de başının üzerinde, hüsrana uğramaktan çok rahat bir tavırla.

"Burada olduğumu bilmiyorlardı," dedim yüksek sesle ama bağırmadan, sesimin onunkini kesmesine izin vererek.

Adamlardan ikisi gergindi ama oturan kişi az önce konuştuğumu kabul etme zahmetine girmedi. Olivia beni

görünce dehşete kapılmış görünüyor. Sanırım bu evin akustiğini ve benim hafif uykumu hafife alıyor.

Bir, iki adam bana bakmak için döndüler ve merdiven boşluğundan yukarı süzülen ince ışıktan göremediğim gözlerle beni delip geçtiler. Hala oturan kişi geriye yaslanmış durumda, bacakları ayak bileklerinde çapraz dururken dirsekleri bir basamağa dayanıyor.

Olivia kekeliyor, "Sinclair. Ben... ben çok üzgünüm.

Özrünü duymamış gibi yaparak devam ettim. "İçeri girdiklerinde çantalarımı zaten odama götürmüştüm," diye yalan söyledim ve bana bakan ikisi, yüzlerini ifadesiz bir şekilde - soğuk tutarak birbirlerine baktılar. “Uzun bir günün ardından bir bardak su alıyordum. Onları duydum ama beni hiç görmediler.”

Loş ışıkta bile birkaç yılın ne kadar uzun olabileceğini o zaman anlıyorum. Henüz on dört yaşıma bastığım zamanki gibi görünmüyorlar. Jax'i hemen tanıdım çünkü soğuk gözleri hâlâ kabuslarıma giriyordu. O en küçüğü ve lise son sınıf öğrencisi. Ya da okul başladığında olacak. Ama kin ve öfkeyle dolu kara bir kalbi var ve onu serbest bırakacak bir ev sahibini bekliyor.

Diğeri bence Luke. O ve Ethan ikizler ve birbirlerine çok benzeseler de aynı değiller. O zamanki özellikleri belirgin ve farklıydı. Liz, Jax veya Luke'u görse ölürdü. İkisi de çok farklı, daha yaşlı, görünüş olarak daha olgun.

"Gördün mü anne?" Ethan merdivenlerde oturduğu yerden, hala bana bakma zahmetine girmeden konuşuyor.

Luke ve Jax, Olivia utanarak dudaklarını sıkarken bir kez daha birbirlerine baktılar, ama Ethan onunla alay ettiğinden değil. Kulak misafiri olmamdan nefret ediyor.

Ethan sözlerine şöyle devam ediyor: "Onun evde olduğunu bile bilmiyorduk. Neredeydin?"

Suçluluğun Olivia'nın yüzüne çökmesine izin vermeden önce, çok aptalca da olsa arkasından hırlayarak ona cevap verdim.

"Uçağım erken indi. Ona yeterince kısa mesaj atmadım. Bu seni ilgilendirmez.

Aptal orospu çocuğu. Onunla böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi? Olivia tanıdığım en iyi insan - annem dışında.

Hafifçe geriliyor ama tekrar gevşemeden önce bunu görüyorum. Toplar. Yapmam gereken son şey, kendimi Ethan Nash'in serbest bırakabileceği ateş hattına sürmek.

Ethan soğuk bir tavırla, "Kimse fikrini sormadı," dedi, hâlâ arkasına bakma zahmetine girmeden.

"Ethan!" Olivia azarlıyor.

"Sizin kıçınızı kurtarmaya geldiğimde de kimse itiraz etmedi. Yine de bazılarımız uyumayı sever, bu yüzden sabahın üçünde sebepsiz yere çığlık atmaya bayılmıyorum. Dışarı çıkmamın tek nedeni buydu . İyi geceler, Olivia." Arkamı döndükten sonra üç adım attıktan sonra, "Ve ben intihara meyilli değilim, bu yüzden bakıcıya gerek yok," diye ekledim.

Arkamdan özür diliyor ve gözlerimi deviriyorum. Onu kötü hissettirmeye çalışmıyordum. Bu sadece Ethan'a yönelikti. Belki de son kısım ona yönelikti. Ama geri kalanı Ethan içindi çünkü biz çocukken tam bir pislikti, benimle hiçbir zaman doğrudan konuşmasa da. On sekiz yaşında, en büyük pislik için Guinness Dünya Rekorları'na girmeyi başardı.

Jax ve Luke kıs kıs güldüler ama omzumun üzerinden bir bakış fırlattığımda bunu bastırdım. Az önce göründüğüm kadar belalıymışım gibi kendimi zorlayarak sırıttım ama arkamı döndüğümde derin bir nefes aldım.

Tam odama vardığımda Olivia'nın gülen oğullarına, "Yatın," dediğini duydum. Kapıyı kapatırken kapıya yaslandım ve tavana bakmak için başımı geriye eğdim. Kesinlikle uzun bir yıl olacak.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

Sitedeki kitaplar sadece tanıtım amaçlıdır. Yazarı ve yayıncıyı desteklemek için kitabı satın almanızı öneririz..